Robin Hobb

Asasinul Regal

Robin Hobb

Asasinul Regal

Vol.1+2

www.nemira.ro
Robin Hobb
Royal Assassin

© 1996 by Robin Hobb, Voyager Books
© Editura Nemira , 2010
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Antuza Genescu

Cuprins

PROLOG - VIS ŞI DEŞTEPTARE
1. SILTBAY
2. ÎNTOARCEREA ACASĂ
3. LEGĂTURI REÎNNOITE
4. ÎNCURCĂTURI
5. SACRIFICIUL
6. NEOAMENI!
7. ÎNTÂLNIRI
8. CÂND SE TREZEŞTE REGINA
9. APĂRĂTORI ŞI PRIETENI
10. DE FLORILE MĂRULUI
11. LUPI SINGURATICI
12. ÎNDATORIRI
13. LA VÂNĂTOARE
14. FESTIVALUL IERNII
15. TAINE
16. CORĂBIILE LUI VERITY
17. CLIPE DE RĂGAZ
18. STRĂBUNII
19. MESAJE
20. NENOROCIRI
21. ZILE NEGRE
22. BURRICH
23. AMENINŢĂRI
24. NEAT BAY
25. BUCKKEEP
26. MEŞTEŞUGUL
27. CONSPIRAŢIA
28. TRĂDARE ŞI TRĂDĂTORI
29. EVADAŢI ŞI PRIZONIERI
30. TEMNIŢA
31. TORTURA
32. EXECUŢIA
33. ZILELE LUPULUI
EPILOG

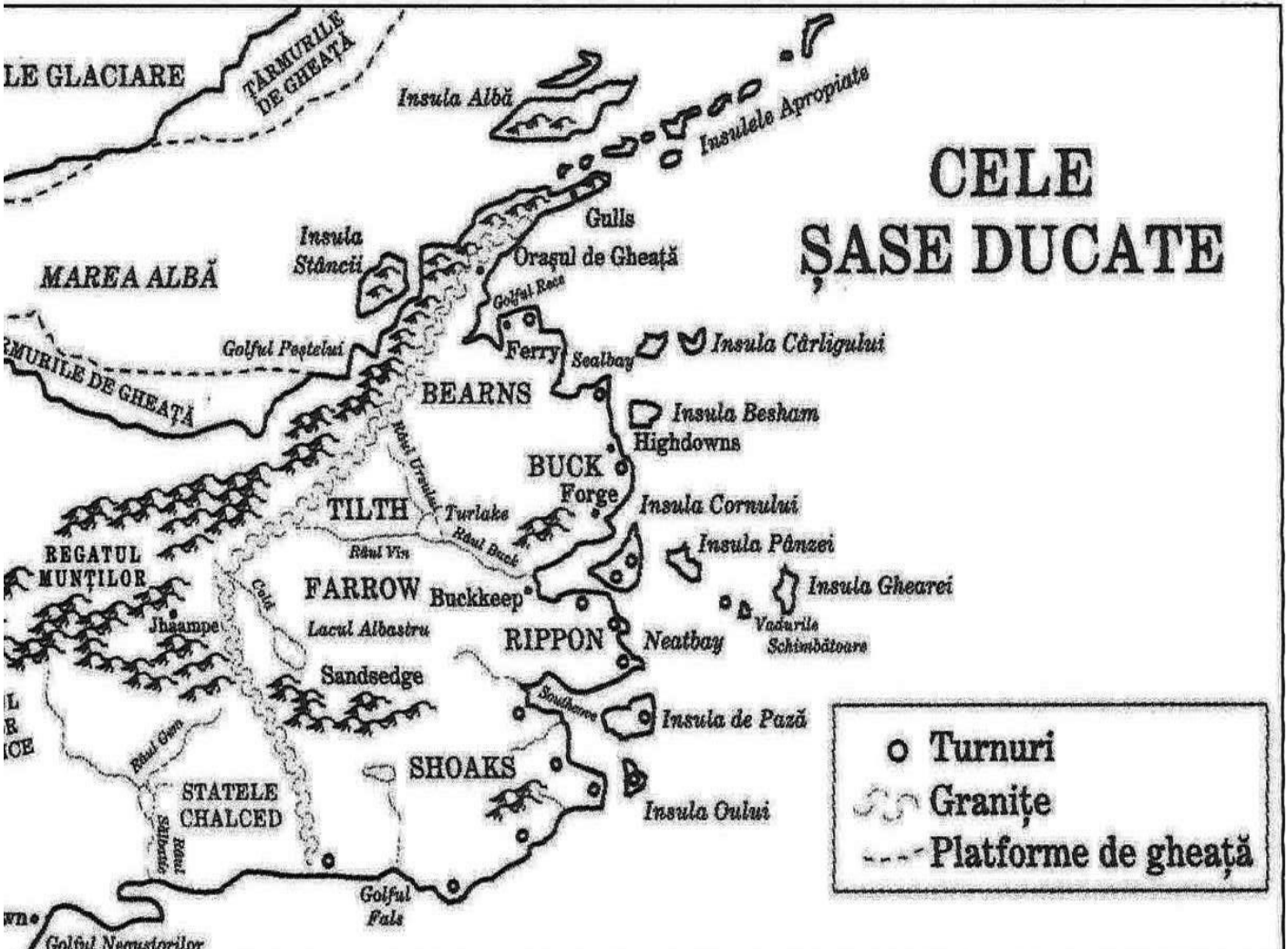
LE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
CELE
ȘASE DUCATE
Gulls
Insula
Stâncii
Orașul de Gheață
MAREA ALBĂ
Golful Roșu
Golful Peștelui
Ferry
Sealbay
Insula Cârligului
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
Râul Urmului
BUCK
Forge
TILTH
Turlake
Insula Cornului
Râul Buck
Râul Vin
Insula Pânzei
REGATUL
MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Ghearei
Cold
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile
Schimbătoare
Sandsedge
Southerne
Insula de Pază
Râul Gem
SHOAKS
STATELE
CHALCED
Insula Oului
Râul
Sălbatic
Golful
Fals
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

PROLOG
-VIS ŞI DEŞTEPTARE

Oare de ce e interzis să pui pe hârtie anumite cunoştinţe despre magie? Poate pentru că ne temem cu toţii că asemenea cunoştinţe vor cădea în mâinile celor nedemni să le folosească. Neîndoielnic, a existat dintotdeauna o rânduială a uceniciei, astfel încât anumite cunoştinţe magice să se transmită numai celor instruiţi şi consideraţi vrednici de ele. Deşi aceasta pare a fi o încercare lăudabilă de a ne feri de practicanţi nedemni ai ştiinţelor tainice, ea trece cu vederea faptul că magia nu-şi are originea în cunoştinţele speciale. Înclinaţia spre un anume fel de magie este fie înnăscută, fie absentă. De exemplu, abilitatea de a folosi magia numită Meşteşug presupune să fii rudă de sânge cu cei din neamul regesc Farseer, deşi se poate manifesta şi ca „sămânţă sălbatică", printre cei ai căror strămoşi s-au tras şi din triburile băştinaşe, şi din Străini. Cel iniţiat în Meşteşug poate să pătrundă în mintea altei persoane, indiferent la ce distanţă s-ar afla de ea, şi să ştie la ce se gândeşte. Cei foarte pricepuţi îi pot influenţa gândirea sau pot sta de vorbă cu ea. Pentru a conduce o bătălie sau pentru a strânge informaţii, Meşteşugul este o unealtă foarte utilă.

În popor se vorbeşte despre un soi de magie şi mai veche, mult dispreţuită acum, cunoscută drept Har. Puţini sunt cei ce vor recunoaşte că sunt înzestraţi cu el şi, de aceea, se spune că la el se pricep locuitorii din valea vecină sau cei care trăiesc de partea cealaltă a culmii îndepărtate. Eu bănuiesc că odinioară Harul a fost magia naturală a celor care populau ţinutul ca vânători, nu ca oameni aşezaţi; o magie a celor ce se simţeau înrudiţi cu animalele sălbatice din pădure. Harul, se spune, era talentul de a vorbi limba animalelor. Dar lumea te prevenea şi că aceia, care îl întrebuinţau vreme îndelungată sau cu prea mare pricepere se transformau în animalul cu care intraseră în

legătură foarte strânsă. Însă aceasta poate nu e decât o poveste.

Există şi magia Hedge[1]*, deşi nu am reuşit să aflu niciodată de ce se numeşte aşa. Este o magie şi dovedită, şi îndoielnică, cuprinzând ghicitul în palmă şi în apă, interpretarea reflexiilor cristalului şi nenumărate alte vrăji prin care se prevesteşte viitorul. Într-altă categorie, nenumită, intră vrăjile cu efecte asupra trupului, ca invizibilitatea, ridicarea de la pământ prin puterea voinţei, mişcarea obiectelor fără viaţă cu puterea minţii sau însufleţirea lor - toate vrăjile din legendele vechi, de la Scaunul zburător al Fiului Văduvei sau Faţa de masă cea vrăjită a Vântului din Nord. Nu cunosc niciun om care să-şi atribuie astfel de puteri magice. Se pare că sunt simple poveşti, fiind atribuite celor care au trăit în vremuri de demult ori în locuri îndepărtate sau unor fiinţe mitice sau aproape mitice: balaurilor, uriaşilor, Străbunilor, Celorlalţi, zânelor.*

Mă opresc să-mi curăţ condeiul. Scrisul meu e când foarte mărunt, când o mâzgălitură pe hârtia aceasta proastă. Dar nu voi folosi pergament de bună calitate pentru cuvintele mele; nu încă. Nu sunt convins că trebuie scrise. De ce să le pun pe toate pe hârtie? mă întreb. Nu vor fi aceste cunoştinţe transmise din gură în gură celor vrednici de ele? Poate că da, poate că nu. Ceea ce luăm drept sigur acum, cunoaşterea acestor lucruri, ar putea fi, într-o bună zi, o minune sau un mister pentru urmaşii noştri.

Găsesc foarte puţine despre magie în biblioteci. Trudesc din greu, urmărind un fir într-un teanc gros de informaţii variate. Dau peste referinţe împrăştiate, aluzii superficiale, nimic altceva. Le-am adunat, în ultimii câţiva ani, şi le-am depozitat în minte, întotdeauna cu intenţia de a le pune pe hârtie. Voi pune pe hârtie ceea ce ştiu din proprie experienţă, precum şi ceea ce am reuşit să descopăr cu mari eforturi. Poate ca să ofer răspunsuri unui alt biet

1 Afirmaţie evazivă (n. tr.).

neghiob, din vremurile viitoare, la fel de năucit ca mine din cauza luptelor dintre felurile de magie care se dau în sinea lui.

Totuşi, când mă aşez la masa de scris, mă cuprinde şovăiala. Cine sunt eu, să-mi opun voinţa înţelepciunii celor ce s-au stins înaintea mea? Oare să descriu cu litere citeţe metodele prin care o femeie dăruită cu Har poate mări distanţa la care ajunge cu gândul sau cele prin care un bărbat la fel înzestrat poate lega de el, emoţional, un animal? Să redau amănunţit cum e instruit cineva înainte de a fi recunoscut drept iniţiat în Meşteşug? Eu nu am stăpânit niciodată vrăjitoriile Hedge şi magia legendară. Am eu dreptul de a le dezvălui tainele şi de a le fixa pe hârtie, aşa cum am fixat cu acul atâţia fluturi sau frunze adunate pentru studiu?

Încerc să mă gândesc ce ar fi de făcut cu asemenea cunoştinţe, câştigate pe nedrept. Astfel, mă întreb ce anume mi-au adus ele mie. Putere? Avuţie? Dragostea unei femei? Îmi bat joc de mine însumi. Nici Meşteşugul, nici Harul nu mi-au adus aşa ceva. Sau, dacă au făcut-o, nu am avut nici înţelepciunea, nici ambiţia de a pune mâna pe ele când mi s-au oferit.

Putere. Nu cred că mi-am dorit-o vreodată numai de dragul de a fi puternic. Am dorit-o cu ardoare când eram asuprit sau când apropiaţii mei sufereau din cauza celor care făceau de abuz de ea. Bogăţie. Nu am luat-o niciodată în serios. Din clipa în care eu, nepotul bastard al regelui Shrewd, i-am jurat acestuia credinţă, toate nevoile mi-au fost îndeplinite. Am avut din belşug mâncare, învăţătură, căreia, din când în când, îi acordam atenţie, veşminte, şi simple, şi supărător de elegante şi, nu o dată, un ban, doi de cheltuială. Crescând la Buckkeep însemna să fii destul de bogat şi să ai mai multe decât ar cere orice băiat din oraşul Buckkeep. Dragoste? Ei... Iapa mea, Cenuşia, m-a iubit destul de mult, în felul ei liniştit. M-am bucurat de devotamentul sincer al unui câine, Curiosul, şi asta i-a adus moartea. Am primit dragostea cea mai fierbinte a unui căţeluş terier şi l-a omorât şi pe el. Mă cutremur când

mă gândesc la preţul pe care l-a plătit bucuros pentru că m-a iubit.

M-a copleşit întotdeauna singurătatea celui crescut printre intrigile şi secretele bisericuţelor, izolarea unui băiat care nu-şi poate încredinţa nimănui pe deplin tainele inimii. Nu m-am putut duce la Fedwren, scribul Curţii, care mă lăuda pentru literele mele frumoase şi ilustraţiile bine lucrate în cerneală, să-i spun că eram deja ucenic al asasinului regelui şi din cauza asta nu-i puteam călca pe urme. Nici lui Chade, profesorul meu de Diplomaţie a Cuţitului, nu-i puteam dezvălui brutalităţile umilitoare îndurate în timp ce încercam să învăţ Meşteşugul de la maestrul Galen. Şi cu nimeni n-am îndrăznit să vorbesc deschis despre înclinaţia mea spre stăpânirea Harului, străvechea magie a animalelor, considerată o perversiune şi o pată pe onoarea oricui o folosea.

Nici măcar lui Molly.

Molly mi-era cea mai dragă: un adevărat refugiu. Nu avea absolut nicio legătură cu viaţa mea de zi cu zi. Nu doar pentru că era femeie, deşi femeile erau un adevărat mister pentru mine. Am crescut aproape numai printre bărbaţi, lipsit nu doar de mama şi de tatăl meu naturali, dar şi de orice rude de sânge care să mă recunoască deschis. În copilărie, am fost dat în grija lui Burrich, grăjdarul cel aspru, care fusese cândva mâna dreaptă a tatălui meu. Ajutoarele de grăjdar şi gărzile mi-au fost tovarăşi zilnici. Atunci, ca şi acum, existau femei în companiile de gărzi, dar nu atât de multe. Asemenea camarazilor lor, aveau sarcini de îndeplinit, iar când nu erau de gardă, aveau viaţă şi familie proprie. Nu le puteam cere să-mi ţină tovărăşie. Nu s-a găsit niciuna care să-mi ofere acea tandreţe deosebită, pe care, se spune, numai femeile ştiu s-o ofere.

Niciuna, în afară de Molly.

Dar ea era cu un an sau doi mai în vârstă decât mine şi creştea asemenea unei mlădiţe, croindu-şi drum prin spărtura dintre dale. Nici beţiile neîntrerupte ale tatălui său, nici bătăile pe care i le administra el frecvent, nici

treburile ce apăsau pe umerii ei de copil care se lupta să dea impresia unei familii şi să ţină prăvălia n-au reuşit s-o zdrobească. Când am cunoscut-o, era sălbatică şi prudentă ca un pui de vulpe. Molly Nară-Spartă, aşa o strigau copiii de pe stradă. Adesea purta urmele bătăilor încasate de la tatăl ei. În ciuda cruzimii lui, îl iubea. N-am înţeles-o niciodată. El tuna şi fulgera şi-o ocăra chiar şi când ea îl târa acasă după câte-un chiolhan şi-l culca în pat. Iar când se trezea, nu avea nicio remuşcare din cauza beţiei sau a cuvintelor aspre pe care i le aruncase. Nu scotea pe gură decât critici: de ce n-a măturat prăvălia, de ce n-a împrăştiat pe jos ierburi proaspete? De ce nu s-a ocupat de stupi, dacă nu mai aveau miere de vânzare? De ce-a lăsat focul să se stingă sub oala cu seu? Am fost martor mut la ele de atâtea ori, că nici nu vreau să-mi aduc aminte.

Dar Molly a trecut peste toate şi a crescut. A devenit dintr-odată, într-o vară, o tânără în floare, cu deprinderi şi farmece femeieşti, care m-a lăsat cu gura căscată. În ce-o privea pe ea, părea să nici nu observe că, îndată ce se uita în ochii mei, mi se muia limba în gură. Niciuna dintre vrăjile pe care le cunoşteam, nici Meşteşugul, nici Harul nu mă puteau proteja de atingerea întâmplătoare a mâinii ei, de stânjeneala care mă copleşea când îmi zâmbea şmechereşte.

Să povestesc cum se lăsa părul ei în voia vântului, să descriu culoarea ochilor ei, care se schimbau de la nuanţe închise de chihlimbar la căprui intens, după cum îi era dispoziţia sau după culoarea rochiei? Îi întrezăream fusta stacojie şi eşarfa roşie în îmbulzeala din piaţă şi uitam brusc de orice altceva. Am fost martorul acestor vrăji şi, oricât m-aş strădui să le aştern pe hârtie, nimeni nu le-ar putea reda cu atâta iscusinţă.

Cum să-i fi făcut curte? Eu, un băiat cu maniere stângace, care mă holbam la ea precum proştii la vârtejurile făcute de jongleri cu cercurile? A ştiut că o iubesc înainte să-mi dau eu seama. Şi m-a lăsat să-i fac curte, deşi aveam cu câţiva ani mai puţin decât ea, nu eram băiat de la oraş şi nici nu aveam în faţă perspective prea promiţătoare, din

câte ştia ea. Mă credea băiatul care face comisioanele scribului, lucrează la grajduri din când în când şi mai ajută la treburile din turn. Nici nu-i trecea prin cap că eram Bastardul, fiul nerecunoscut care-l lăsase pe prinţul Chivalry fără tron pe linia succesorală. Acest fapt singur era o mare taină. De vrăjile pe care le făceam şi de cealaltă meserie a mea nu ştia absolut nimic.

Poate că de asta o iubeam.

Mai mult ca sigur, din cauza asta am pierdut-o.

Am lăsat prea mult secretele, nereuşitele şi suferinţele din cealaltă viaţă a mea să mă absoarbă.

Aveam de învăţat vrăji, de scos la iveală secrete, de ucis oameni, de ţesut intrigi. Înconjurat de ele, nu mi-a trecut prin minte nicio clipă că mă puteam îndrepta spre Molly pentru fărâma de speranţă şi înţelegere care mă ocolea în orice altă parte. Ea nu avea legătură cu treburile mele, nu era murdărită de ele. Am avut grijă s-o ţin departe de ele. N-am încercat s-o atrag în lumea mea. În schimb, am intrat eu într-a ei, în oraşul de pescari şi nave în care vindea lumânări şi miere, făcea cumpărături la piaţă şi, câteodată, se plimba cu mine pe plajă. Îmi era suficient că există ca s-o iubesc. Nici nu îndrăzneam să sper că ar putea avea aceleaşi sentimente pentru mine.

A fost o vreme în care instruirea mea pentru dobândirea Meşteşugului m-a coborât într-o nenorocire atât de adâncă, încât n-am crezut că-i voi supravieţui. Nu m-am iertat că n-am fost în stare să-l învăţ. Nu-mi puteam scoate din cap că altora nu le păsa de eşec. Mi-am ascuns disperarea sub mantia izolării. Am lăsat să treacă săptămâni întregi fără s-o văd pe Molly sau să-i trimit vorbă că mă gândesc la ea. În cele din urmă, când n-am mai avut la cine să mă duc, am căutat-o. Prea târziu. Am ajuns la prăvălia „Balsam de Miere” într-o după-masă, încărcat de cadouri, exact când Molly pleca. Nu singură. Cu Jade, un lup de mare chipeş, cu pieptul lat şi cercel în ureche, sigur pe bărbăţia pe care i-o dădeau anii în plus. Neobservat, înfrânt, m-am furişat şi i-am urmărit cum se îndepărtează braţ la braţ. M-am uitat după Molly cum

pleacă şi, în lunile următoare, am încercat să mă conving că a plecat şi din inima mea. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fugit după ei în după-amiaza aceea, dacă i-aş fi cerşit lui Molly un cuvânt de adio. Ce ciudat e să te gândeşti la atâtea întâmplări care s-au întors împotriva mândriei nepotrivite a unui băiat deprins cu înfrângerile. Mi-am scos-o din minte şi nu am vorbit nimănui despre ea. Mi-am văzut de viaţă.

Regele Shrewd m-a trimis, pe post de asasin, cu o caravană lungă, lungă, să fiu martor la peţirea lui Kettricken, prinţesa munteancă, pentru prinţul Verity. Misiunea mea era să-l omor pe fratele ei mai mare, prinţul Rurisk, pe ascuns, desigur, pentru ca ea să rămână singura moştenitoare a tronului din ţinutul de la munte. Dar ceea ce am găsit când am ajuns acolo a fost o pânză de înşelăciuni şi minciuni ţesută de unchiul meu mai tânăr, prinţul Regal, care spera să-l elimine pe Verity din linia succesorală şi să se însoare el cu prinţesa. Eu eram pionul pe care urma să-l sacrifice ca să-şi atingă scopul; în loc de asta, m-am transformat în pionul care a răsturnat peste el toate piesele jocului, atrăgându-mi mânia şi răzbunarea lui, dar salvând Coroana şi prinţesa pentru prinţul Verity. Nu cred că a fost o faptă eroică. Nici ură meschină revărsată asupra celui care mă bruscase şi mă umilise întotdeauna. A fost fapta unui băiat care devenea bărbat, care a făcut ceea ce jurase să facă cu mulţi ani înainte de a înţelege care e preţul unui astfel de legământ. Preţul a fost trupul meu tânăr şi sănătos, atâta vreme considerat de neînfrânt.

După ce am dejucat planurile prinţului Regal, am zăcut bolnav la pat multă vreme în Regatul Munţilor. Dar a venit, în sfârşit, o dimineaţă în care m-am trezit şi am crezut că scăpasem de boala cea îndelungată. Burrich a hotărât că eram destul de întremat ca să pornesc în lunga călătorie spre casă, spre cele Şase Ducate. Prinţesa Kettricken plecase cu alaiul ei spre Buckkeep cu multe săptămâni înainte, când vremea era încă frumoasă. Acum, zăpada învelea deja culmile mai înalte ale Regatului Munţilor.

Dacă nu plecam repede din Jhaampe, am fi fost nevoiţi să petrecem iarna acolo. În dimineaţa aceea m-am trezit devreme şi-mi împachetam ultimele lucruri, când m-au apucat primele tremurături uşoare. Încăpăţânat, le-am ignorat. Eram slăbit, mi-am spus, pentru că nu mâncasem dejunul încă, şi agitat la gândul călătoriei spre casă. Am îmbrăcat straiele pe care mi le dăduse Jonqui pentru drumul pe timp de iarnă prin munţi şi peste câmpii. Primisem o cămaşă roşie lungă, căptuşită cu lână. Pantalonii matlasaţi erau verzi, dar brodaţi cu roşu la talie şi la manşete. Bocancii erau moi, aproape fără formă, până când i-am legat cu şireturi pe picioare. Semănau cu nişte saci din piele fină, căptuşiţi cu lână şi decoraţi cu blană. Se prindeau de picior cu fâşii lungi de piele. Cu greu le-am legat, din cauza degetelor cuprinse de tremur. Jonqui ne spusese că bocancii sunt nemaipomeniţi pentru zăpada îngheţată din munţi, dar să avem grijă să nu-i udăm.

În cameră era o oglindă. La început, am zâmbit când mi-am văzut imaginea. Nici măcar bufonul regelui Shrewd nu era îmbrăcat atât de pestriţ. Însă, în ciuda hainelor lucioase, eram palid şi tras la faţă, ochii îmi păreau prea mari, iar părul, ros din cauza febrei, negru şi ţepos, stătea ţeapăn ca blana câinilor furioşi. Boala mă devastase. Dar mi-am zis că, în sfârşit, mă duceam acasă. M-am îndepărtat de oglindă. Împachetând puţinele cadouri pe care le alesesem ca să le duc prietenilor, mâinile începură să-mi tremure şi mai tare.

Pentru ultima oară, Burrich, Hands şi cu mine ne-am aşezat să mâncăm dejunul cu Jonqui. I-am mulţumit încă o dată pentru ceea ce făcuse ca să mă vindece. Am luat o lingură de terci de ovăz şi mâna mi-a fost cuprinsă de un spasm. Am scăpat-o. Am văzut cum cade tacâmul argintiu şi am căzut şi eu odată cu el.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e umbra din ungherele dormitorului. Am zăcut multă vreme, fără să mă mişc sau să vorbesc. Prin mintea mea, pustie, trecu gândul că mai făcusem o criză. Trecuse: eram din nou stăpân şi pe mintea, şi pe corpul meu. Dar nu le mai voiam. La

cincisprezece ani, vârstă la care cei mai mulţi ajung la deplinătatea capacităţilor fizice, eu nu mai aveam încredere că trupul meu poate duce la bun sfârşit cea mai simplă îndatorire. Era suferind, iar eu îl respingeam violent. Voiam să mă răzbun sălbatic pe carnea şi pe oasele care mă încătuşau şi doream să găsesc o cale de a-mi exprima furia şi dezamăgirea. De ce nu mă vindecam? De ce nu mă însănătoşisem?

— E nevoie de timp, atâta tot. Aşteaptă să treacă o jumătate de an de la ziua în care ai fost vătămat şi numai pe urmă socoteşte dacă eşti lecuit.

Era Jonqui, vindecătoarea. Stătea lângă şemineu, dar îşi mutase scaunul în umbră. N-am observat-o până când nu mi-a vorbit. Se ridică încet, de parcă o dureau oasele din cauza iernii, şi veni la marginea patului meu.

— Nu vreau să trăiesc ca un bătrân.

Îşi ţuguie buzele.

— Mai devreme sau mai târziu, nu vei avea de ales. Eu îţi doresc să ajungi împovărat de ani. Suntem bătrâni şi eu, şi fratele meu, regele Eyod, dar bătrâneţea nu ni se pare o povară atât de grea.

— Nu m-ar deranja să am trupul unui om bătrân, dacă aş avea şi anii lui. Dar nu pot continua aşa.

Jonqui scutură din cap, nedumerită.

— Ba poţi. Vindecarea e enervantă câteodată, dar să pretinzi că nu mai poţi continua... Nu înţeleg. Să fie, oare, o diferenţă între limbile noastre?

Am deschis gura să vorbesc, dar atunci intră Burrich în cameră.

— Te-ai trezit? Ţi-e mai bine?

— M-am trezit. Nu mi-e mai bine, am mormăit nemulţumit.

Chiar şi mie, propria voce îmi suna ca a unui copil arţăgos. Burrich şi Jonqui schimbară priviri. Ea veni la marginea patului, mă bătu pe umăr, apoi părăsi camera în tăcere. Atitudinea lor îngăduitoare mă scotea din sărite, iar furia mea neputincioasă ieşi la suprafaţă lovind cu forţa valurilor.

— De ce nu mă poţi vindeca? l-am întrebat pe Burrich.

Fu luat prin surprindere de întrebarea mea acuzatoare.

— Nu-i atât de simplu, răspunse el.

— De ce nu? M-am ridicat în capul oaselor. Te-am văzut vindecând tot felul de boli de-ale animalelor. Greaţă, oase rupte, viermi, râie... eşti grăjdar, am văzut cum le-ai lecuit pe toate. De ce nu mă poţi vindeca şi pe mine?

— Nu eşti câine, Fitz, spuse Burrich calm. E mai simplu cu un animal, când e grav bolnav. Am luat măsuri drastice uneori, zicându-mi că, dacă moare, măcar nu mai suferă, şi asta îl poate însănătoşi. Cu tine nu pot să fac la fel. Tu nu eşti animal.

— Ăsta nu-i un răspuns! Jumătate din gărzi vin la tine, în loc să meargă la vraci. Ai scos un vârf de săgeată din Den. I-ai deschis tot braţul! Când vraciul a spus că piciorul lui Greydin e prea infectat şi o să-l piardă, ea a venit la tine şi tu ai salvat-o. Şi vraciul zicea întruna că infecţia o să se răspândească, Greydin o să moară şi o să fie vina ta.

Burrich strânse din buze, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Dacă aş fi fost sănătos, m-aş fi temut să nu-l mânii. Dar am prins curaj, pentru că se arătase mai îngăduitor cu mine cât am fost în convalescenţă. Când mi-a vorbit, a făcut-o cu calm şi stăpânire de sine:

— Acelea au fost vindecări riscante. Dar cei care le-au vrut au ştiut la ce riscuri se expun. Şi, adăugă el, ridicând vocea ca să acopere protestul pe cale să-l rostesc, erau lucruri simple. Le cunoşteam cauza. Scoate vârful şi coada săgeţii din braţ şi curăţă rana.

Pune cataplasme şi înlătură infecţia din piciorul lui Greydin. Dar boala ta nu-i aşa de simplă. Nici Jonqui, nici eu nu ne dăm seama ce nu-i în regulă cu tine. Să fie din pricina otrăvii pe care ţi-a dat-o Kettricken când a crezut că ai venit să-l omori pe fratele ei? A vinului pe care ţi l-a pregătit Regal? A bătăii pe care ai încasat-o după aceea? Ori din cauză că era cât pe ce să te îneci? Sau a toate la un loc? Nu ştim, aşa că nu ştim nici cum să te vindecăm. Pur şi simplu, nu ştim.

Rosti ferm ultimele cuvinte şi mi-am dat seama dintr-odată că mila lui întrecea frustrarea. Făcu doi-trei paşi, se opri şi rămase cu ochii aţintiţi spre foc.

— Am vorbit mult despre asta. Jonqui, cu ştiinţa ei de la munte, cunoaşte mai multe leacuri de care eu n-am auzit. Eu i-am spus ce leacuri ştiu eu. Dar suntem amândoi de acord că lucrul cel mai bun e să-ţi dăm timp să te vindeci. Din câte ne dăm seama, nu eşti în pericol de moarte. Se poate ca, după un timp, corpul tău să elimine ultimele urme de otravă sau să vindece rana de care suferi pe dinăuntru.

— Sau, am adăugat eu calm, se poate să rămân aşa toată viaţa. Este posibil ca otrava sau bătaia să mă fi nenorocit pentru totdeauna. Afurisitul de Regal, să mă lovească aşa cu picioarele, când deja eram pe jumătate mort!

Burrich rămase stană de piatră. Apoi se lăsă pe scaunul din umbră. În vocea lui se ghicea înfrângerea:

— Da. Şi asta se poate. Dar nu pricepi că nu avem de ales? Te-aş fi putut doftorici ca să forţez otrava să iasă din tine. Dar, dacă e de vină o rană, şi nu otrava, n-aş fi făcut decât să te slăbesc, iar trupul tău s-ar fi vindecat şi mai greu.

Rămase cu ochii la foc şi duse mâna la o şuviţă albă de la tâmplă. Nu eram singura victimă a trădării lui Regal. Burrich tocmai se vindecase după lovitura primită la cap, care ar fi omorât pe cineva cu ţeasta mai puţin rezistentă. Ştiam că avusese multe zile ameţeli şi privirea înceţoşată. Nu-mi aminteam să se fi plâns. Am avut bunul-simţ să mă simt puţin ruşinat.

— Şi atunci eu ce fac?

Burrich tresări ca trezit din somn.

— Ce-ai făcut şi până acum. Aştepţi. Mănânci. Te odihneşti. O iei încet. Şi vezi ce se întâmplă. E chiar atât de greu?

I-am ignorat întrebarea.

— Şi dacă nu mă fac bine? Dacă rămân aşa, aşteptând să mă apuce tremuratul sau crizele în orice clipă?

Răspunsul se lăsă aşteptat.

— Obişnuieşte-te cu gândul. Mulţi oameni trebuie să se obişnuiască cu lucruri şi mai rele. Te simţi bine mai tot timpul. Nu eşti orb. Nu eşti paralizat. Ai mintea întreagă. Nu te mai judeca după ceea ce nu poţi face. De ce nu te gândeşti la lucrurile pe care nu le-ai pierdut?

— Ce n-am pierdut? Ce n-am pierdut? Furia creştea în mine ca un stol de păsări care-şi iau zborul speriate. Sunt neputincios, Burrich. Nu mă pot întoarce la Buckkeep în halul ăsta! Nu sunt bun de nimic. Mai rău, sunt pe cale să devin o victimă. Dacă m-aş putea întoarce să-l fac pe Regal chiseliţă, ar merita. Dar eu va trebui să stau cu el la masă, să mă port frumos şi respectuos cu un bărbat care a complotat ca să-l răstoarne pe Verity şi să mă omoare pe mine aşa, ca să pună cireaşa pe tort. Nu suport să mă vadă tremurând de slăbiciune sau că mă apucă brusc vreo criză. Nu vreau să-l văd cum zâmbeşte văzând ce-a făcut din mine; nu vreau să-l văd cum îşi savurează triumful. Va încerca să mă omoare din nou. Amândoi ştim asta. Poate că şi-a dat seama că nici nu se compară cu Verity, poate că va respecta domnia fratelui său mai mare şi pe noua lui soţie. Dar mă îndoiesc că mă va respecta şi pe mine. Voi fi încă un mijloc de a lovi în Verity. Şi când va veni, eu ce voi face? Voi sta lângă foc, ca un bătrân paralizat, fără să fac nimic. Nimic! Tot ce-am fost instruit să fac, tot ce m-a învăţat Hod despre lupta cu armele, toată învăţătura lui Fedwren despre scrisul frumos, tot ce m-ai învăţat chiar tu despre îngrijirea animalelor! Totul e în zadar! Nu mai sunt bun de nimic. Am ajuns iarăşi un bastard, Burrich. Cineva mi-a spus odată că un bastard regal e lăsat în viaţă numai atâta vreme cât e folositor.

Nu mai vorbeam, ci strigam către Burrich. Dar, deşi căzut pradă furiei şi disperării, n-am scos o vorbă despre Chade şi instruirea mea de asasin. Nici de asta nu mai eram bun. Iscusinţa de a mă strecura nevăzut şi iuţeala de mână, siguranţa cu care ucideam prin simpla atingere, amestecarea pretenţioasă a otrăvurilor - nu mă mai puteam folosi de ele, din cauza trupului meu becisnic.

Burrich tăcea şi asculta. Când mi-am consumat furia şi n-am mai avut aer şi am rămas în pat gâfâind, împletindu-mi mâinile cuprinse de tremurul trădător, vorbi calm:

— Aşa deci. Zici că nu ne mai întoarcem noi la Buckkeep?

Mă luă prin surprindere.

— Noi?

— Viaţa mea e jurată omului care poartă cercelul acela. E o poveste lungă, poate că ţi-o voi spune într-o zi. Patience nu avea niciun drept să ţi-l dea. Am crezut că l-a luat prinţul Chivalry cu el în mormânt. Ea probabil că n-a văzut în el decât o bijuterie oarecare, purtată cândva de soţul său, acum devenită a ei, ca s-o păstreze sau s-o dea cui vrea. În orice caz, acum o porţi tu. Unde te duci tu, acolo voi fi şi eu.

Am dus mâna la podoabă. Era o pietricică albastră, prinsă într-o pânză argintie. Am vrut să desfac încuietoarea.

— Nu face asta, mă opri Burrich.

Vorbise potolit, mai gros decât un mârâit de câine. Dar în vocea lui am simţit şi ameninţare, şi poruncă. Am lăsat mâna jos, incapabil să-i cer lămuriri măcar despre lucrul ăsta. Mi se părea ciudat că omul care se îngrijea de mine de când fusesem abandonat în copilărie îşi punea viitorul în mâinile mele. Cu toate acestea, el stătea acolo lângă foc şi aştepta să spun ceva. L-am studiat, cât vedeam din el, în lumina aruncată de flăcările jucăuşe. Cândva mi se păruse un uriaş posac, încruntat şi ameninţător, dar şi un protector fioros. Acum, poate pentru prima oară, l-am cercetat ca om. Cei cu sânge de Străin în vene, trăsătură care ne caracteriza pe amândoi, erau, majoritatea, bruneţi şi cu ochi negri. El însă avea ochi căprui, nu negri, iar vântul îi înroşise obrajii deasupra bărbii cârlionţate care amintea de un strămoş mai deschis la piele. Când mergea, şchiopăta, vizibil mai ales în zilele reci, moştenire lăsată de un mistreţ pe care l-a doborât când fiara încerca să-l omoare pe Verity. Burrich nu-mi mai părea uriaşul de altădată. Dacă aş creşte în continuare, probabil că, până la sfârşitul anului, aş fi mai înalt decât el. Nu era nici prea musculos, ci avea mai degrabă un trup robust, controlat de

muşchi şi de minte deopotrivă. Nu statura îl făcea temut şi respectat la Buckkeep, ci firea închisă şi tenacitatea. Odată, când eram foarte tânăr, l-am întrebat dacă a pierdut vreo bătălie. Tocmai îmblânzise un armăsar tânăr şi stătea cu el într-una dintre boxele din grajd, potolindu-l. Burrich rânjise, arătându-şi colţii albi, ca de lup. Broboanele de transpiraţie i se scurgeau de pe frunte pe obraji, până în barba neagră, îmi vorbise din partea cealaltă a boxei:

— Dacă am pierdut vreo bătălie? întrebase el, cu respiraţia întretăiată. Nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins, Fitz. Atât trebuie să ţii minte. Nu contează ce crede omul cu care te lupţi. Nici calul.

M-am întrebat dacă eu însemnam pentru el o bătălie pe care trebuia s-o câştige. Nu o dată îmi spusese că eram ultima însărcinare pe care i-o dăduse Chivalry. Tatăl meu renunţase la tron, ruşinat de existenţa mea.

Totuşi, mă dăduse în grija acestui bărbat şi-i spusese să mă crească aşa cum trebuie. Poate Burrich credea că nu-şi îndeplinise încă sarcina.

— Ce crezi că ar trebui să fac? l-am întrebat smerit.

Nici vorbelor, nici smereniei nu le-am dat glas cu uşurinţă.

— Să te vindeci, îmi răspunse după câteva momente. Aşteaptă să treacă timpul. Nu te vindeci dintr-odată.

Se uită în jos, la piciorul lui întins spre foc. Răsuci buzele, dar nu a zâmbet.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem? am insistat.

Se lăsă pe spate în scaun. Îşi încrucişă picioarele încălţate în bocanci şi privi ţintă în foc. Stătu mult pe gânduri până să-mi răspundă. În cele din urmă, rosti cu jumătate de gură:

— Dacă nu ne întoarcem, Regal va crede că a învins. Şi va încerca să-l omoare pe Verity. Ori va face ceea ce crede că trebuie făcut ca să pună mâna pe coroana fratelui său. I-am jurat credinţă regelui, Fitz, ca şi tine. Acum, regele e Shrewd. Însă Verity e viitorul suveran. Nu cred că e drept să fi aşteptat tronul în zadar.

— Are alţi supuşi, mai capabili decât mine.

— Şi asta te eliberează de promisiune?

— Vii cu argumente de preot.

— Nu vin cu niciun argument. Pur şi simplu ţi-am pus o întrebare. Şi-ţi mai pun una: ce laşi în urmă, dacă pleci din Buckkeep?

Veni rândul meu să tac. M-am gândit la regele meu, la toate jurămintele făcute în faţa lui. M-am gândit la prinţul Verity, la entuziasmul lui prefăcut şi la sinceritatea lui faţă de mine. Mi-am adus aminte de bătrânul Chade şi de zâmbetul lui vag când, în sfârşit, prinsesem şi eu câte ceva din învăţăturile tainice. La Lady Patience şi la servitoarea ei, Lacey, la Fedwren şi la Hod, până şi la bucătăreasă şi la doamna Hasty, croitoreasa. Nu erau mulţi cei cărora le păsa de mine, dar asta îi făcea să crească, nu să scadă în ochii mei. Mi-ar fi dor de toţi dacă nu m-aş mai întoarce la Buckkeep. Dar ceea ce a tresărit în mine ca un tăciune reaprins a fost amintirea lui Molly. Şi m-am pomenit, nu ştiu cum, că încep să-i vorbesc despre ea lui Burrich, iar el dădea din cap ascultând cum se deapănă povestea mea.

Când, într-un sfârşit, a vorbit şi el, mi-a spus doar că auzise că prăvălia „Balsam de Miere” se închisese după ce proprietarul ei, un beţiv bătrân, murise înglodat în datorii. Fata lui fusese nevoită să plece la rude, în alt oraş. Nu ştia în care anume, dar era convins că voi reuşi să-l aflu, dacă eram hotărât.

— Cercetează-ţi inima înainte de-a o căuta, Fitz, adăugă el. Dacă nu ai nimic să-i oferi, uit-o. Eşti infirm? Numai dacă aşa hotărăşti tu. Însă dacă ai decis că eşti infirm acum, poate că nu ai niciun drept s-o cauţi. Nu cred că ai nevoie de mila ei. Mila nu ţine loc de dragoste.

Apoi Burrich se ridică şi mă părăsi, lăsându-mă cu privirea pironită în flăcări, căzut pe gânduri.

Eram un infirm? Pierdusem bătălia? Trupul meu zdrăngănea ca o harpă neacordată. Adevărat.

Dar învinsese voinţa mea, nu a lui Regal. Prinţul meu, Verity, urma să urce pe tronul celor Şase Ducate, iar prinţesa de la munte era acum soţia lui. Mă speria Regal,

care va râde de mâinile mele apucate de tremurat? Nu puteam să râd şi eu de el, căci nu va fi rege niciodată? O satisfacţie sălbatică se trezi în mine. Burrich avea dreptate. Nu pierdusem bătălia. Dar mă puteam asigura că Regal ştia că-l învinsesem.

Dacă am câştigat în faţa lui Regal, oare nu puteam s-o câştig şi pe Molly? Ce ne despărţea? Jade? Burrich auzise că ea plecase din Buckkeep, nu că se măritase. Plecase fără niciun ban, să trăiască la rude. Ruşine să-i fie lui Jade, dacă a lăsat-o să facă asta. O voi căuta, o voi găsi şi o voi câştiga. Molly, cu părul liber fluturat de vânt, Molly, cu fustele şi mantia roşii ca sângele, îndrăzneaţă ca o coţofană, cu ochi strălucitori. Gândul la ea îmi trimise un fior pe şira spinării. Am zâmbit în sinea mea şi apoi buzele mi se strâmbară într-un rictus, iar fiorul se transformă în tremurat. M-au cuprins spasmele şi m-am lovit tare cu capul de cadrul patului. Am ţipat fără să vreau, un ţipăt gutural, de necuvântător.

În clipa următoare veni Jonqui, strigând după Burrich să se întoarcă. Mă ţinură amândoi de braţele din care dădeam ca un turbat. Burrich se lăsă cu toată greutatea peste mine, încercând să mă potolească. Pe urmă am leşinat.

Am revenit din beznă la lumină de parcă aş fi străbătut peşteri adânci până la suprafaţa apei călduţe. Plapuma de puf de sub mine mă legăna, păturile erau moi şi calde. Eram în siguranţă. O clipă, m-am simţit cuprins de pace. Am stat nemişcat, simţindu-mă aproape bine.

— Fitz?

Burrich se aplecă deasupra mea. Lumea se reclădi. Eram o creatură neajutorată, demnă de milă, o marionetă cu aţele încâlcite sau un cal cu tendonul rupt. Nu voi mai fi niciodată ca înainte; nu mai aveam loc în lumea în care trăisem cândva. Burrich îmi spusese că mila nu ţine loc de dragoste. Nu voiam mila nimănui.

— Burrich.

Se aplecă mai aproape de mine.

— N-a fost chiar aşa de rău, mă minţi el. Acum odihneşte-te. Mâine...

— Mâine pleci la Buckkeep.

Se încruntă.

— Hai s-o luăm încet. Mai stai câteva zile să te vindeci şi pe urmă...

— Nu.

M-am ridicat în capul oaselor. I-am vorbit cu toată convingerea de care eram în stare.

— Am luat o hotărâre. Mâine pleci la Buckkeep. Te aşteaptă oameni şi animale. E nevoie de tine. Acolo e casa şi lumea ta. Nu şi a mea. Nu mai e şi a mea.

Rămăse tăcut câteva clipe.

— Şi tu ce vei face?

Am scuturat din cap.

— Nu mai e treaba ta. A nimănui, în afară de mine.

— Fata?

Am scuturat din cap încă o dată, mai hotărât.

— A îngrijit deja un neputincios, aşa şi-a petrecut copilăria, numai ca să descopere că a lăsat-o înglodată în datorii. Să mă întorc şi s-o caut în halul în care sunt acum? Să-i cer să mă iubească, numai ca să-i fiu povară, ca tatăl ei? Nu. Singură sau măritată cu altul, îi e mai bine aşa cum e acum.

Trecură clipe lungi de linişte. Jonqui îşi găsi de lucru într-un colţ al camerei, preparând încă o fiertură de ierburi care nu mă va ajuta cu nimic. Burrich stătu deasupra mea, posac şi întunecat la chip ca un nor de furtună. Ştiam cât de mult voia să mă trezească la realitate, cât de mult îşi dorea să scoată încăpăţânarea din mine.

— Aşadar, rosti el într-un sfârşit, rămâne numai regele tău. Sau ai uitat că ai jurat să-i fii unul dintre oamenii de credinţă?

— N-am uitat, i-am răspuns calm. Şi, dacă m-aş simţi om, m-aş întoarce. Dar nu sunt om, Burrich. Sunt o povară. Pe tabla de joc, nu mai sunt decât una dintre piesele care trebuie apărate. Un ostatic de sacrificiu, incapabil să se apere pe sine sau pe alţii. Nu. Ultimul lucru pe care-l pot face ca om al regelui e să mă dau singur la o parte înainte să mă dea altcineva şi, astfel, să-i facă rău.

Burrich se îndepărtă de pat. Era o siluetă în camera slab luminată, cu o expresie imposibil de citit în lumina focului.

— Stăm de vorbă mâine, începu el.

— Numai ca să ne luăm rămas-bun, l-am întrerupt. Hotărârea mea e de neclintit, Burrich.

Am dus mâna la cercel.

— Dacă tu rămâi, atunci trebuie să rămân şi eu.

În glasul lui scăzut îşi făcu loc înverşunarea.

— Nu merge aşa, i-am spus. Cândva, tatăl meu ţi-a cerut să rămâi şi să creşti un bastard în locul lui. Acum eu îţi cer să pleci, ca să-l serveşti pe regele care încă mai are nevoie de tine.

— FitzChivalry, eu nu...

— Te rog.

Nu ştiu ce-a auzit în glasul meu. Numai că dintr-odată s-a potolit.

— Sunt atât de obosit! Al naibii de obosit. Singurul lucru pe care îl ştiu e că nu mai pot să fac ceea ce toată lumea crede că ar trebui să fac. Pur şi simplu nu mai pot. Vocea îmi tremura ca a unui bătrân. Indiferent ce ar trebui. Indiferent ce am jurat să fac. Nu mai am putere să mă ţin de cuvânt. Poate că nu e bine, dar asta e. Planurile altora. Scopurile altora. Niciodată ale mele. Am încercat, dar...

Camera se clătina în jurul meu de parcă vorbea altcineva, nu eu, şi eram şocat de propriile mele cuvinte. Dar nu puteam nega adevărul vorbelor lui Burrich.

— Vreau să fiu singur acum. Ca să mă odihnesc, am spus, simplu.

Şi Burrich, şi Jonqui mă priviră. Niciunul nu vorbi. Ieşiră din cameră încet, parcă sperând să mă înduplec şi să-i chem înapoi. Nu am făcut-o.

Dar, după ce au plecat şi am rămas singur, am respirat uşurat. Mă năucea hotărârea luată. Nu aveam de gând să mă întorc la Buckkeep. Ce aveam de gând - nu ştiam. Măturasem de pe tabla de joc toate piesele sparte din viaţa mea. Acum era loc să le aşez pe cele rămase, să pun la punct un nou plan de trăit. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu aveam îndoieli. Regretele se luptau cu

uşurarea, dar nu aveam îndoieli. Era mult mai suportabil să încep o viaţă nouă fără ca nimeni să nu-şi amintească cine am fost cândva. O viaţă care nu era la dispoziţia unei alte voinţe. Nici măcar a regelui meu. Se terminase cu asta. M-am culcat pe spate şi, pentru prima oară după multe săptămâni, m-am relaxat complet. Rămas-bun, mi-am zis, istovit. Aş fi vrut să-mi iau rămas-bun de la toţi, să stau în faţa regelui meu pentru ultima oară şi să-l văd dând scurt din cap în semn că procedasem cum trebuia. Poate că l-aş fi putut face să înţeleagă de ce nu voiam să mă întorc. N-a fost să fie aşa. Acum se terminase totul. Totul luase sfârşit.

— Îmi pare rău, regele meu, am murmurat.

Am stat cu privirea aţintită în flăcări până când m-a cuprins somnul.

1. SILTBAY[2]

A fi viitor rege sau regină înseamnă a încăleca hotărât bariera dintre responsabilitate şi autoritate. Se spune că poziţia a fost creată pentru a satisface dorinţa de putere a unui moştenitor, învăţându-l, în acelaşi timp, cum să şi-o exercite. Copilul cel mai mare al familiei regale îşi asumă această poziţie la vârsta de şaisprezece ani. Începând din ziua respectivă, viitorul rege sau viitoarea regină preia o mare parte a responsabilităţii de a conduce cele Şase Ducate. În general, preia acele îndatoriri de care monarhul se ocupă cel mai puţin, iar acestea s-au deosebit mult de la o domnie la alta.

Sub domnia lui Shrewd, prinţul Chivalry a fost primul viitor rege. Suveranul i-a cedat lui toate problemele care ţineau de graniţe şi frontiere: războaiele, negocierile şi diplomaţia, neplăcerile călătoriilor prelungite şi condiţiile mizere de care ai parte când pleci în campanie. Când Chivalry a renunţat la tron şi prinţul Verity i-a luat locul, cel din urmă a moştenit toate incertitudinile războiului cu Străinii şi tulburările civile stârnite de situaţia creată între ducatele interioare şi cele de coastă. Toate aceste însărcinări deveneau şi mai dificile, pentru că hotărârile prinţului puteau fi oricând anulate de rege. Prinţul se găsea deseori în situaţia de a face faţă unei probleme nu de el create, având la dispoziţie soluţii pe care el nu le-ar fi ales.

Şi mai ingrată era situaţia viitoarei regine, Kettricken. Din cauza obiceiurilor ei munteneşti, lumea o considera străină la Curtea celor Şase Ducate. În vremuri de pace, poate că ar fi fost privită cu mai multă îngăduinţă. Dar Curtea de la Buckkeep clocotea de agitaţia care cuprindea toate ducatele. Corăbiile Roşii din Insulele Străine ne hărţuiau ţărmul mai înverşunat decât în generaţiile trecute, distrugând mult mai mult decât furau. Prima iarnă

2 Golful aluviunilor (n. tr.).

a lui Kettricken ca viitoare regină a fost şi prima iarnă când am avut parte de raiduri. Ameninţarea lor permanentă şi tortura nesfârşită a neoamenilor aflaţi printre noi clătinau cele Şase Ducate din temelii. Oamenii îşi pierdeau încrederea în rege, iar Kettricken era în situaţia de neinvidiat de a fi o viitoare regină străină şi neadmirată.

Tulburările populaţiei dezbinau Curtea, întrucât ducatele interioare dădeau glas nemulţumirii lor de a plăti taxe ca să apere un ţărm de care ele nu profitau. Ducatele de coastă strigau după nave de război şi ostaşi şi după o cale eficientă de a-i învinge pe piraţii care loveau când erau mai puţin pregătite. Prinţul Regal, crescut în teritoriu, căuta să pună mâna pe putere, curtând ducatele interioare cu daruri şi atenţii sociale. Verity, convins că darul Meşteşugului nu mai era suficient pentru a-i ţine la distanţă pe piraţi, se concentra pe construirea navelor de război pentru apărarea ducatelor de coastă şi-i acorda puţin timp proaspetei sale regine. Deasupra tuturor, regele Shrewd îşi întindea braţele ca un păianjen uriaş, străduindu-se să păstreze puterea pentru el şi fiii lui, să menţină un echilibru şi cele Şase Ducate intacte.

M-a trezit o mână care mă atingea pe frunte. Mormăind supărat, m-am ferit de mângâiere. Păturile se învălmăşiseră în jurul meu. Le-am dat la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor, ca să văd cine îndrăzneşte să mă tulbure. Bufonul regelui Shrewd se cocoţase neliniştit pe scaunul de lângă pat. M-am uitat la el furios, iar el se trase într-o parte. Mă cuprinse stânjeneala.

Bufonul ar fi trebuit să se afle la Buckkeep, lângă rege, o groază de zile şi kilometri distanţă de mine. Din câte ştiam eu, nu pleca niciodată de lângă suveran mai mult de câteva ore sau pe timpul nopţii, când se odihnea. Faptul că era aici nu prevestea nimic bun. Bufonul îmi era prieten, în măsura în care îi permitea ciudăţenia lui să se împrietenească cu cineva. Dar vizitele lui aveau întotdeauna un scop, iar scopurile lor rareori erau banale

sau plăcute. Arăta la fel de plictisit cum îl ştiam. Purta o combinaţie neobişnuită de haine verzi şi roşii şi un sceptru cu cap de şobolan. Straiele vesele contrastau prea puternic cu pielea lui palidă. Îl făceau să semene cu o lumânare transparentă împodobită cu ilice. Hainele păreau să aibă mai multă substanţă decât el. Pletele lui fine şi blonde pluteau pe sub bonetă ca părul unui înecat pe mare, în vreme ce flăcările din cămin îi dansau în priviri. M-am frecat la ochii somnoroşi şi mi-am dat la o parte părul de pe faţă. Era ud; transpirasem în somn.

— Salutare, am îngăimat. Nu mă aşteptam să te văd aici.

Îmi simţeam gura uscată şi limba grea şi aveam un gust amar. Eram bolnav, mi-am amintit. Amănuntele îmi reveneau în minte caprin ceaţă.

— Dar unde altundeva? Îmi aruncă o privire jalnică. Cu cât dormeai mai mult, cu atât păreai mai neodihnit. Întinde-te, stăpâne. Lasă-mă să te ajut să te simţi confortabil.

Vru să-mi aranjeze repede pernele, dar i-am făcut semn să renunţe. Ceva nu era în regulă. Niciodată nu-mi vorbise atât de frumos. Eram noi prieteni, dar cuvintele bufonului erau întotdeauna pline de miez şi amare ca fructele coapte numai pe jumătate. Dacă bunătatea lui de acum era o manifestare a milei, nu aveam nevoie de ea.

M-am uitat în jos, la cămaşa mea de noapte brodată, la cuverturile scumpe. Ceva nu era în regulă cu ele. Eram prea obosit şi slăbit ca să-mi dau seama ce anume.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

Bufonul trase aer în piept şi oftă.

— Te îngrijesc. Te păzesc când dormi. Ştiu că ţi se pare o prostie, dar eu sunt Bufonul. Aşadar, ştii că fac prostii. Totuşi, mă întrebi acelaşi lucru de câte ori te trezeşti. Dă-mi voie să vin cu o propunere mai înţeleaptă. Te implor, stăpâne, lasă-mă să trimit după alt vraci.

M-am proptit cu spatele de perne. Erau leoarcă de transpiraţie şi miroseau a acru. Ştiam că l-aş putea ruga pe bufon să le schimbe şi el ar face-o imediat. Dar aş

transpira din nou. N-ar avea rost. Am strâns aşternutul cu degetele-mi noduroase. L-am întrebat direct:

— De ce-ai venit aici?

Îmi luă mâna şi mi-o bătu uşor.

— Stăpâne, nu am încredere în slăbiciunea asta bruscă. Vraciul ăsta nu te ajută cu nimic. Mă tem că ştie mult mai puţine decât îşi închipuie.

— Burrich? am întrebat sceptic.

— Burrich? O, dacă ar fi aici, stăpâne! O fi el grăjdar, dar garantez că e mai doftor decât Wallace ăsta, care te îndoapă cu leacuri şi te face să transpiri.

— Wallace? Burrich nu-i aici?

Expresia bufonului deveni mai sobră.

— Nu, regele meu. A rămas la munte, cum bine ştiţi.

— Regele tău, am zis, încercând să râd. Ce bătaie de joc!

— Niciodată, regele meu, zise el blând. Niciodată.

Bunătatea lui mă nedumerea. Acesta nu era bufonul pe care îl cunoşteam, cel cu tolba plină de cuvinte încâlcite şi ghicitori, de ironii ascuţite, calambururi şi jigniri viclene. M-am simţit dintr-odată subţire ca o coardă veche întinsă, şi la fel de fragil. Totuşi, am încercat să pun lucrurile cap la cap.

— Atunci mă aflu la Buckkeep?

Bufonul confirmă înclinând uşor din cap.

— Sigur că da.

Strâmbă din gură îngrijorat.

Am tăcut, meditând îndelung la gândul că fusesem trădat. Fusesem adus cumva înapoi la Buckkeep. Împotriva voinţei mele. Burrich nici măcar nu considerase potrivit să mă însoţească.

— Dă-mi voie să-ţi dau ceva de mâncare, mă imploră bufonul. Întotdeauna te simţi mai bine după ce mănânci. Se ridică. Am adus-o sus acum câteva ore bune. Am ţinut-o caldă lângă foc.

L-am urmărit cu ochi plictisiţi. În dreptul şemineului mare, se ghemui şi trase un castron de la marginea focului. Ridică încet capacul şi am simţit miros de supă deasă de vită. Turnă din ea cu polonicul într-un vas. Nu

mai mâncasem vită de luni de zile. În munţi, avusesem parte numai de carne de vânat, oaie şi capră. Am cercetat obosit încăperea. Tapiseriile grele, scaunele din lemn masiv. Pietrele grele din şemineu, draperiile patului, împovărate de cusături. Cunoşteam locul. Era dormitorul regelui, din Buckkeep. De ce mă aflam acolo, chiar în patul lui? Am încercat să-l întreb pe bufon, dar parcă alt om vorbi prin gura mea:

— Ştiu prea multe lucruri, bufonule. Nu mă pot opri să nu le ştiu. Uneori am impresia că altcineva îmi controlează voinţa şi îmi forţează mintea să ajungă acolo unde ea nu vrea să ajungă. Zidurile mele sunt sparte. Ceea ce ştiu trece prin ele ca valul.

Am inspirat adânc, dar nu m-am putut apăra. Mai întâi furnicături reci, apoi parcă am fost scufundat într-un şuvoi de apă rece.

— Un val care creşte, am spus, gâfâind. Poartă pe el corăbii. Corăbii cu carene roşii...

Bufonul căscă ochii, alarmat.

— În acest anotimp, Maiestate? Sigur că nu! Nu iarna!

Aerul îmi apăsa greu plămânii. M-am forţat să vorbesc:

— Iarna s-a furişat prea încet. Ne-a lăsat şi fără viscol, şi fără apărare. Priveşte. Uită-te acolo, pe malul celălalt. Îi vezi? Vin spre noi. Vin din ceaţă.

Am ridicat braţul să-i arăt. Bufonul veni degrabă lângă mine. Se ghemui să vadă mai bine, dar ştiam că nu vede. Totuşi, puse cu credinţă o mână şovăitoare pe umărul meu subţire şi privi în gol, de parcă putea dărâma cu mintea pereţii şi kilometrii care stăteau între mine şi ceea ce zăream. Tânjeam să fiu orb ca el. Am apucat mâna cu degete lungi şi palide, care mi se odihnea pe umăr. O clipă, m-am uitat la mâna mea uscată, la inelul cu pecetea regală, care atârna pe un deget noduros, sub o încheietură umflată. Apoi am ridicat privirea ezitantă şi m-am uitat în depărtare.

Mâna mea arăta spre portul liniştit. Şezând, m-am străduit să mă ridic mai mult, să văd mai bine. Oraşul întunecat se întindea în faţa mea ca un petec de case şi

drumuri. Ceaţa se furişa prin scobituri şi se lăsa deasă peste golf. Se schimbă vremea, mi-am zis. Se mişca ceva în aer şi mă înfiora, uscându-mi transpiraţia pe piele şi făcându-mă să tremur. În ciuda nopţii negre ca smoala şi a ceţii, vedeam totul perfect, fără dificultate. E Meşteşugul, mi-am zis, apoi m-am îndoit. Eu nu stăpâneam Meşteşugul, nici ca să prevăd viitorul, nici ca să mă fac util.

Dar, sub ochii mei, două corăbii sparseră ceaţa şi intrară în portul adormit. Am uitat ce puteam face şi ce nu. Erau zvelte şi lunecoase corăbiile acelea şi, cu toate că luceau negre în lumina lunii, ştiam că au carena roşie. Piraţii Corăbiilor Roşii din Insulele Străine. Navele despicau valurile mici ca nişte cuţite, croindu-şi drum prin ceaţă, spintecând apele ocrotitoare ale portului ca lama subţire care taie burta porcului. Vâslele se mişcau în linişte, la unison, în suporturile căptuşite cu zdrenţe. Avansau de-a lungul docurilor îndrăzneţe ca negustorii cinstiţi care vin să facă vânzare. Un marinar sări sprinten de pe prima corabie, cărând o parâmă pe care voia s-o fixeze de un pilon. Un vâslaş o ţinu la distanţă de doc până când parâma de legare de la pupa fu şi ea aruncată şi legată. Totul cu foarte mult calm, cu multă ostentaţie. A doua corabie procedă la fel. Temutele Corăbii Roşii ajunseseră în oraş, îndrăzneţe ca pescăruşii, şi ancorară la docurile victimelor.

Nicio santinelă nu strigă. Niciun paznic nu suflă în corn, nimeni nu aruncă torţa pe grămada de crengi de pin care aşteptau să fie aprinse ca foc de semnalizare. M-am uitat după santinele şi paznici şi i-am găsit imediat. Zăceau în post, cu capul pe piept. Hainele de lână bună, lucrate în casă, li se făcuseră, din gri, roşii de sângele care le curgea din gâtlejurile tăiate. Ucigaşii veniseră în linişte, pe uscat, siguri de fiecare post de pază, ca să-i omoare. Nimeni nu va avertiza oraşul adormit.

Nu fuseseră chiar atât de multe santinele. Orăşelul nu însemna prea mult, de-abia era un punct pe hartă. Localnicii socotiseră că puţinătatea bunurilor lor îi va apăra de asemenea raiduri. Adevărat, aveau lână de

calitate şi torceau fire bune. Pescuiau şi afumau somonul care venea în amonte pe râul lor, iar din merele mici, dar dulci, făceau un vin grozav. La apus, se întindea o plajă frumoasă cu scoici. Acestea erau bogăţiile din Siltbay, şi, fără să fie grozave, tot le ajungeau locuitorilor de acolo, care preţuiau viaţa. Sigur că nu merita să vii după ele cu torţa şi cu sabia, ca să le furi. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar gândi că piraţii îşi irosesc vremea furând un butoi cu vin de mere sau un grătar de somon afumat.

Dar acestea erau Corăbiile Roşii, care nu veniseră să prade bogăţii sau comori. Nu căutau cele mai bune vite de prăsilă, nici femei pe care să şi le facă neveste, nici băieţei din care să facă sclavi la galere. Oile grele de lână aveau să fie mutilate şi ucise, somonul prăjit, călcat în picioare, iar depozitele de lână şi vin vor cădea pradă flăcărilor. Vor lua ostatici, da, dar numai ca să-i vrăjească. Vraja îi va lăsa neoameni, fără simţăminte, doar cu o umbră de judecată. Piraţii nu-i vor ţine, ci îi vor abandona acolo, ca să-i tortureze până la istovire pe cei care i-au iubit şi i-au numit rude. Goliţi de orice sensibilitate umană, neoamenii îşi vor scormoni ţinutul de baştină necruţători precum jderii. Propriile noastre rude puse de Străini să ne atace, neoamenii aceştia erau cea mai crudă armă a lor.

Ştiam deja asta, chiar în timp ce priveam. Văzusem urmarea altor raiduri.

Am zărit valul morţii ridicându-se pentru a inunda orăşelul. Piraţii săriră de pe corabie pe docuri şi năvăliră în localitate. Se furişară în linişte pe străzi, în grupuri de câte doi-trei, aducătoare de moarte ca otrava risipindu-se în vin. Câţiva, puţini la număr, se opriră să cerceteze celelalte vase legate la docuri. Majoritatea erau bărci de pescuit deschise, dar se aflau acolo şi două corăbii şi o navă comercială. Echipajele îşi găsiră moartea cât ai clipi. Se zbătură jalnic, ca orătăniile care dau din aripi şi cârâie când intră nevăstuica în coteţ. Strigară după mine cu glasuri înecate în sânge. Ceaţa deasă le înghiţi lacomă ţipetele. Făcea din moartea unui marinar un simplu ţipăt de pasăre de mare. Apoi piraţii dădură foc vaselor fără să

dea doi bani pe bunurile de pe ele. Ei nu prădau. Poate furau bani, dacă erau uşor de luat, sau câte-un colier de la gâtul femeii violate şi ucise, rareori altceva.

Nu puteam decât să-i privesc. Am tuşit din greu, apoi am reuşit să vorbesc:

— Măcar dacă i-aş înţelege, i-am spus bufonului. Măcar dacă aş şti ce urmăresc. Nu pricep rostul Corăbiilor Roşii. Cum să purtăm război cu aceia care se luptă dintr-un motiv pe care nu vor să-l dezvăluie? Dacă i-aş înţelege…

Bufonul îşi ţuguie buzele şi căzu pe gânduri.

— Sunt părtaşi la nebunia celui care îi conduce. Nu-i poţi înţelege decât dacă eşti şi tu nebun ca ei. Eu nu vreau să-i înţeleg. Chiar dacă-i înţelegi, nu-i opreşti.

— Nu.

Refuzam să privesc oraşul. Văzusem coşmarul de prea multe ori. Dar numai un om lipsit de inimă i-ar fi putut întoarce spatele ca unui spectacol cu marionete. Măcar atât să fac pentru supuşii mei, să-i văd cum mor. Atât puteam face, atât şi nimic mai mult. Eram bolnav şi invalid, un bătrân la mare distanţă de ei. La ce să se aştepte de la mine? Aşa că i-am privit.

Am privit mica localitate trezită din somnul dulce de mâna care strânge de gât sălbatică oameni sau animale, de cuţitul ameninţător ridicat deasupra unui leagăn, de ţipătul brusc al unui copil târât din pat. Luminile începură să pâlpâie şi să lumineze orăşelul: unele erau lumânări aprinse la auzul vecinului care ţipa; altele erau torţe sau case incendiate. Deşi Corăbiile Roşii terorizau cele Şase Ducate de peste un an, pentru aceşti oameni de-abia acum deveneau realitate. Se crezuseră pregătiţi. Auziseră poveştile de groază şi deciseseră că ei nu vor permite să păţească aşa ceva niciodată. Totuşi, casele ardeau şi ţipetele se ridicau la cer ca purtate de fum.

— Vorbeşte, bufonule, am ordonat răguşit. Aminteşte-ţi pentru mine ce se va întâmpla. Ce se spune despre Siltbay? Un raid în Siltbay, pe timp de iarnă.

Bufonul trase puternic aer în piept şi se scutură din tot trupul.

— Nu e uşor, nu e limpede, ezită el. Toate sunt nestatornice, toate sunt în schimbare. Prea multe se întâmplă una după alta, Maiestate. Viitorul se răspândeşte în toate direcţiile acolo.

— Spune orice vezi, am poruncit.

— Lumea a compus un cântec despre acest oraş, remarcă bufonul cu glas dogit.

Îşi ţinea în continuare mâna pe umărul meu; degetele lungi şi puternice mă strângeau prin cămaşa de noapte. Un fior ne scutură pe amândoi şi l-am simţit cum se străduieşte să rămână lângă mine.

— Când răsună prin taverne, iar la refren oamenii bat ritmul cu urciorul de bere pe masă, parcă dracul nu mai e atât de negru. Ţi-i şi închipui pe localnici rezistând vitejeşte, preferând să moară luptând decât să se predea. Nimeni, nici măcar unul, nu a fost luat ostatic şi făcut neom. Niciunul.

Făcu o pauză. O notă isterică se îmbină cu tonul uşuratic pe care şi-l imprimă vocii:

— Sigur, când bei şi cânţi, sângele nu se vede. Nici nu simţi miros de carne arsă. Nici nu auzi ţipete. Dar e de înţeles. Aţi încercat vreodată să găsiţi o rimă pentru „copil făcut bucăţi”? Cineva a încercat cu „părăsit de părinţi”, dar versul nu prea se potrivea.

Nu e nimic de râs în ironia lui. Glumele sale amare nu ne apără nici pe mine, nici pe el. Tace încă o dată, prizonierul meu condamnat să-şi împartă cunoştinţele dureroase cu mine.

Sunt un martor tăcut. Niciun vers nu pomeneşte de părintele care vâră cocoloaşe de otravă în gura copilului ca să nu cadă în mâinile piraţilor. Nimeni nu putea cânta despre copiii care ţipă de durere, chinuiţi de otrava iute, arzătoare, sau despre femeile violate în timp ce zăceau cu un picior în groapă. Nicio poezie, niciun cântec nu se putea îngreuna cu povara de a vorbi despre arcaşii ale căror săgeţi ucideau rudele capturate înainte de a fi târâte de piraţi. M-am uitat într-o casă cuprinsă de flăcări. Printre văpăi, am văzut cum un copil de zece ani îşi oferea

gâtul mamei care ţinea cuţitul pregătit. Băiatul ţinea în braţe trupul surorii sale în scutece, sugrumată deja, pentru că veniseră Corăbiile Roşii, şi niciun frate iubitor n-ar lăsa-o pradă piraţilor fioroşi sau focului necruţător. Am văzut ochii mamei când a luat trupurile copiilor şi a păşit în limbile de foc. Mai bine să nu-ţi aminteşti asemenea lucruri. Dar nu am fost scutit de aflarea lor. Era datoria mea să le cunosc şi să-mi aduc aminte de ele.

Nu toţi au murit. Unii au fugit pe câmpiile şi în pădurile vecine. Un tânăr a luat patru copii sub docuri cu el, agăţându-se de pilonii plini de moluşte în apa rece, până la plecarea piraţilor. Alţii au încercat să scape şi au fost omorâţi în timp ce fugeau. O femeie în cămaşă de noapte se furişă din casă. Flăcările urcau deja pe o parte a clădirii. Ducea un copil în braţe. Altul se ţinea de poala ei şi alerga după ea. Chiar pe întuneric, părul îi lucea în lumina din colibele aprinse. Se uită în jur plină de teamă, dar lama lungă pe care o ţinea în mâna liberă stătea pregătită. I-am întrezărit gura mică, strânsă a îndârjire, ochii mijiţi, săgetători. Apoi, doar o clipă, i-am văzut şi profilul mândru zugrăvit în lumina văpăilor. „Molly!” am strigat, cu respiraţia tăiată. Am întins spre ea mâna cu unghii lungi. Ea ridică o trapă şi vârî copiii într-o pivniţă pentru rădăcinoase, sub casa cuprinsă de văpăi. Apoi intră şi ea şi coborî trapa la loc. Era în siguranţă?

Nu. Piraţii apărură de după colţ. Unul avea un topor. Mergeau încet, clătinându-se şi hohotind. Dinţii şi albul ochiului le străluceau mai puternic din cauza funinginii cu care erau mânjiţi pe faţă. Una era femeie. Foarte frumoasă, râdea în timp ce mergea. Neînfricată, îşi purta părul împletit cu fir de argint. Flăcările sclipeau roşii în el. Piraţii avansară spre trapa pivniţei. Cel cu toporul ridică arma şi-o arcui larg. Fierul muşcă din lemn. Am auzit ţipătul îngrozit al unui copil. „Molly!” am strigat. Am coborât stângaci din pat, dar n-am avut putere să stau în picioare. M-am târât spre ea.

Trapa cedă şi piraţii râseră. Unul muri cu râsul pe buze când Molly apăru sărind printre rămăşiţele trapei şi-i

înfipse cuţitul în gât. Dar femeia frumoasă cu argint sclipitor în păr avea sabie. Şi când Molly se luptă să-şi scoată cuţitul din gâtul mortului, lama lovi o dată, de două ori, de trei ori.

În momentul acela, din casă răsună o pocnitură ascuţită. Clădirea se clătină şi căzu într-un torent de scântei şi o explozie de văpăi flămânde. O perdea de foc se ridică între mine şi pivniţă. Nu mai vedeam nimic prin infernul acela. Căzuse oare casa peste trapa pivniţei şi peste piraţii care-o atacau? Nu-mi dădeam seama. Am sărit în faţă, întinzându-mă după Molly.

Dar, în clipa aceea, totul dispăru. Nici urmă de casa cuprinsă de flăcări, de oraş prădat, de port jefuit, de Corăbii Roşii. Eram doar eu, ghemuit lângă şemineu. Dusesem mâna în foc şi prinsesem un cărbune cu degetele. Bufonul ţipă şi-mi apucă încheietura, ca să-mi tragă mâna din jăratic. L-am dat la o parte scuturându-mă, apoi m-am uitat pasiv la degetele bășicate.

— Regele meu, spuse bufonul necăjit.

Îngenunche lângă mine şi mută cu grijă castronul cu supă lângă genunchiul meu. Muie un şerveţel în vinul pe care mi-l turnase ca să-l beau cu mâncarea şi-l răsuci în jurul degetelor mele. Nu l-am oprit. Nu simţeam durerea pielii arse, mai tare mă ardea rana din suflet. Se uită fix în ochii mei. Nici măcar nu-l vedeam. Părea o creatură ireală, iar flăcările tot mai slabe îi jucau în ochii fără culoare. O umbră ca toate umbrele care veneau să mă tortureze.

Degetele arse începură să-mi pulseze brusc. Le-am prins cu mâna cealaltă. Ce făcusem, ce făcusem? Meşteşugul năvălise asupra mea ca o boală, apoi se retrăsese, lăsându-mă pustiu, ca un pahar gol. Sfârşeala mă copleşi, durerea năvăli asupra mea ca un armăsar. M-am străduit să reţin cele văzute.

— Cine era femeia aceea? E importantă?

— Ah. Bufonul părea şi mai obosit, dar se străduia să-şi revină. O femeie din Siltbay? Se opri, ca şi cum făcea eforturi să-şi amintească. Nu. Nu ştiu nimic despre ea. E un talmeş-balmeş totul, regele meu. Foarte greu de ştiut.

— Molly nu are copii, i-am spus. Imposibil să fi fost ea.

— Molly?

— O cheamă Molly? am întrebat. Inima porni să-mi bată nebuneşte. Mă copleşi furia. De ce mă chinuieşti aşa?

— Stăpâne, nu cunosc nicio Molly. Hai. Hai înapoi în pat, iar eu o să-ţi aduc ceva de mâncare.

Mă ajută să mă ridic. I-am îngăduit atingerea. Îmi revenea vocea. Pluteam, privirea mi se concentra, apoi se înceţoşa din nou. Într-o clipă i-am simţit mâna pe mâna mea, apoi mi s-a părut că visam camera şi oamenii care discutau acolo. Am reuşit să vorbesc.

— Trebuie să ştiu dacă era Molly. Trebuie să ştiu dacă e pe moarte. Bufonule, trebuie să ştiu.

Bufonul oftă din străfunduri.

— Nu e un lucru pe care să-l poruncesc, regele meu. Ştii asta. Ca viziunile tale, şi ale mele mă conduc pe mine, nu invers. Nu pot smulge un fir din tapiserie, ci trebuie să mă uit la ce se concentrează ochii mei. Viitorul, regele meu, e ca un curent într-un canal. Nu-ţi pot spune unde se va scurge o picătură de apă, dar îţi pot spune unde e curentul mai puternic.

— O femeie din Siltbay, am insistat. O parte din mine îl compătimea pe bietul meu bufon, dar cealaltă nu se dădea bătută. N-aş fi văzut-o atât de clar dacă nu ar fi importantă. Fă o încercare. Cine era?

— E importantă?

— Da, sunt sigur. O, da.

Bufonul se aşează pe podea cu picioarele încrucişate. Îşi duse degetele lungi la tâmple, ca şi cum încerca să deschidă o uşă.

— Nu ştiu. Nu înţeleg... Totul e o învălmăşeală, o răscruce. Cărările sunt bătucite, mirosurile sunt anapoda...

Îndreptă ochii spre mine. Mă ridicasem cumva, dar el stătea pe jos la picioarele mele şi mă privea. Ochii îngălbeniţi îi ieşeau din orbite pe faţa ca o coajă de ou. Se relaxă, zâmbi prosteşte. Îşi aminti de sceptrul cu cap de şobolan, îşi apropie nasul de el.

— O ştii pe una, Molly, Şobolănică? Nu? Aşa mi-am zis şi eu. Poate că ar trebui să întreb pe cineva mai informat. Poate viermii.

Îl apucă un chicotit prostesc. Inutilă creatură. Prezicător misterios şi neghiob. Ei bine, aşa era, n-aveai ce-i face. Am plecat de lângă el şi m-am îndreptat încet spre pat. M-am aşezat pe marginea lui.

M-am pomenit că tremur ca apucat de friguri. O criză, mi-am zis. Trebuie să mă calmez, altfel voi suferi o criză. Voiam să vadă bufonul cum mă zbat şi mi se taie respiraţia? Nu-mi păsa. Nimic nu conta, în afară de a afla dacă fiinţa aceea a fost Molly a mea, iar dacă a fost, murise? Trebuia să aflu. Trebuia să aflu dacă a murit, iar dacă a murit, în ce fel. Nimic nu mi s-a părut vreodată mai important.

Bufonul se ghemui pe covoraş ca o broască palidă, îşi umezi buzele şi-mi zâmbi. Durerea smulge uneori zâmbete celui suferind.

— E un cântec foarte vesel cel care se cântă despre Siltbay, remarcă el. Un cântec triumfător. Au câştigat localnicii, ştii. Nu şi-au câştigat viaţa, ci o moarte curată. Oricum, şi-au câştigat moartea. Moartea, în loc să ajungă neoameni. Asta măcar înseamnă ceva. Ceva despre care să cânţi şi cu care să rezişti în zilele astea. Aşa e în cele Şase Ducate acum. Îi omorâm pe-ai noştri ca să n-o facă piraţii şi pe urmă cântăm cântece victorioase. Uimitor cu ce se alină oamenii când nu mai au la ce spera.

Îmi revenea văzul. Dintr-odată, mi-am dat seama că visam.

— Nici măcar nu sunt aici, am zis cu glas moale. Visez. Visez că sunt regele Shrewd.

Bufonul ridică mâna străvezie în lumina flăcărilor şi-şi studie oasele vizibile prin pielea subţire.

— Dacă aşa spui tu, stăpânul meu, aşa trebuie să fie. Atunci şi eu visez că tu eşti regele Shrewd. Oare dacă te pişc, mă trezesc şi eu?

M-am uitat la mâinile mele. Erau îmbătrânite şi pline de cicatrice. Am strâns pumnii, am urmărit venele şi

tendoanele cum se umflă sub pielea albă ca hârtia, mi-am pipăit încheieturile umflate, moi. Sunt bătrân acum, mi-am zis. Asta înseamnă să fii bătrân. Nu bolnav, din boală îţi revii. Bătrân. Când fiecare zi e tot mai grea, fiecare lună o povară mai apăsătoare pentru corp. Totul se duce de râpă. Am crezut, pentru scurtă vreme, că am cincisprezece ani. De undeva se furişa miros de carne şi de păr ars. Nu, tocană groasă de vită. Nu, tămâia vindecătoare a lui Jonqui. Amestecul de mirosuri îmi făcu greaţă. Nu mai ştiam cine sunt, ce era important. M-am agăţat de gânduri strâmbe, încercând să le îndrept. Zadarnic.

— Nu ştiu, am şoptit. Nu înţeleg nimic.

— Aha, spuse bufonul. E aşa cum ţi-am zis. Nu înţelegi un lucru decât atunci când devii acel lucru.

— Asta înseamnă să fii regele Shrewd, aşadar? am întrebat.

Eram răvăşit. Nu-l mai văzusem niciodată aşa, torturat de chinurile bătrâneţii, dar mereu confruntat cu durerile supuşilor săi.

— Asta trebuie să îndure el, zi de zi?

— Mă tem că da, stăpânul meu, îmi răspunse bufonul cu blândeţe. Hai. Lasă-mă să te urc înapoi în pat. Mâine cu siguranţă te vei simţi mai bine.

— Nu. Ştim amândoi că nu-i adevărat.

Nu eu am rostit cuvintele acelea îngrozitoare. Au ieşit de pe buzele regelui Shrewd, iar eu le-am auzit şi am ştiut că acela era adevărul apăsător pe care el îl suporta în fiecare zi. Eram extrem de obosit. Mă durea fiecare părticică din corp. N-am ştiut că trupul e atât de greu, încât şi să îndoi un deget presupune un efort dureros. Voiam să mă odihnesc. Să dorm din nou. Eram eu sau regele Shrewd? Ar trebui să-l las pe bufon să mă culce, să-l las pe regele meu să se odihnească. Dar bufonul ţinea amănuntul acela important chiar deasupra gurii mele lacome. Jongla cu fărâma de cunoştinţă pe care trebuia s-o am ca să devin întreg.

— A murit acolo? l-am întrebat.

Se uită la mine cu tristeţe. Se aplecă brusc şi apucă iar sceptrul. O lacrimă cât un sidef mic alunecă pe obrazul lui Şobolănică. Se concentră asupra ei şi rămase cu privirea pierdută încă o dată, rătăcind peste o mare de durere. Rosti în şoaptă:

— O femeie din Siltbay. Un strop de apă în şuvoiul de femei din Siltbay. Ce s-o fi ales de ea? A murit? Da. Nu. E arsă rău, dar trăieşte. Are o rană la umăr. A fost încolţită şi violată în timp ce copiii erau ucişi, dar a rămas în viaţă. Dacă se poate spune aşa.

Privirea bufonului deveni şi mai pierdută. Parcă citea cu glas tare de pe un răboj. Vorbea fără intonaţie în glas:

— Arsă de vie împreună cu copiii, când s-a prăbuşit casa peste ei. A luat otravă imediat ce a trezit-o soţul ei. S-a înecat de fum şi a murit. Şi a murit din cauză că i s-a infectat rana făcută de sabie, peste doar câteva zile. Ucisă de sabie. S-a înecat cu propriul sânge în timp ce era siluită. Şi-a tăiat gâtul după ce şi-a omorât copiii, în vreme ce piraţii îi dărâmau uşa. A supravieţuit şi a dat naştere unui copil de pirat în vara următoare. A fost găsită rătăcind peste câteva zile, arsă tare, dar nu-şi mai amintea nimic. Avea faţa arsă şi mâinile tăiate, dar a trăit scurtă…

— Opreşte-te! i-am ordonat. Termină! Te implor, opreşte-te.

Se opri şi inspiră adânc. Întoarse privirea către mine, se concentră asupra mea.

— Să mă opresc? Oftă. Îşi acoperi faţa cu mâinile, vorbind înăbuşit, printre degete. Să mă opresc? Aşa au strigat femeile din Siltbay. Dar s-a terminat deja, stăpânul meu. Nu putem opri ceea ce s-a petrecut deja. Odată ce s-a întâmplat, e prea târziu.

Îşi luă mâinile de pe faţă. Părea epuizat.

— Te rog, l-am implorat. Nu poţi să-mi spui nimic despre femeia pe care am văzut-o?

Brusc, i-am uitat numele, ştiam doar că înseamnă foarte mult pentru mine.

Bufonul scutură din cap, iar clopoţeii de argint de pe boneta lui clinchetiră leneşi.

— Singura cale de a afla e să merg acolo. Înălţă capul spre mine. Dacă îmi porunceşti, mă voi supune.

— Cheamă-l pe Verity, i-am cerut eu în schimb. Am anumite instrucţiuni să-i dau.

— Soldaţii noştri nu pot ajunge la timp să oprească raidul, îmi aminti el. Numai ca să ia parte la stingerea focurilor şi să-i ajute pe cei rămaşi în viaţă să recupereze ce se mai poate din ruine.

— Atunci aşa vor face, am spus eu, categoric.

— Mai întâi, lasă-mă să te ajut să te întorci în pat, regele meu. Înainte să răceşti. Şi să-ţi aduc de mâncare.

— Nu, bufonule, l-am refuzat, necăjit. Eu să mănânc şi să stau la căldură, în vreme ce cadavrele copiilor se răcesc în noroi? Adu-mi roba şi cizmele. Şi pe urmă du-te după Verity.

Încăpăţânat, bufonul rămase pe loc.

— Crezi că suferinţa pe care ţi-o provoci va învia măcar un copil, Maiestate? Ce s-a întâmplat la Siltbay e un fapt împlinit. De ce trebuie să suferi?

— De ce trebuie să sufăr? Am reuşit să-i zâmbesc. Sunt convins că aceeaşi întrebare a pus-o ceţii fiecare locuitor din Siltbay în noaptea asta. Sufăr, bufonule, pentru că şi ei au suferit. Pentru că sunt rege. Dar mai mult pentru că sunt om şi am văzut ce s-a întâmplat acolo. Gândeşte-te. Ce-ar fi dacă fiecare om din cele Şase Ducate şi-ar spune: „Păi, li s-a întâmplat deja cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. De ce să renunţ la masă şi la patul cald, ca să-mi bat capul cu asta?” Bufonule, pe sângele care-mi curge în vene, acesta e poporul meu. Sufăr eu în noaptea asta mai mult decât oricare dintre supuşii mei? Ce înseamnă durerea şi tremuratul unui singur om, faţă de ce s-a petrecut la Siltbay? De ce să stau la adăpost, în vreme ce supuşii mei sunt omorâţi ca vitele?

— Numai două cuvinte trebuie să-i spun prinţului Verity. Bufonul mă irită vorbind în continuare. „Piraţi” şi „Siltbay”, iar el ştie atât cât are nevoie să ştie orice om. Lasă-mă să te culc în pat, Maiestate, şi pe urmă fug la el cu cele două vorbe.

— Nu.

Un nou val de durere mă lovi la ceafă. Încercă să-mi alunge puterea de judecată, dar m-am ţinut tare. M-am forţat să mă deplasez la scaunul de lângă şemineu. Am reuşit să mă las pe el.

— Mi-am petrecut tinereţea apărând hotarele celor Şase Ducate împotriva oricui le ataca. Să fie viaţa mea prea valoroasă ca s-o risc acum, când mi-a mai rămas atât de puţin din ea, şi puţinul acela e ciuruit de suferinţă? Nu, bufonule. Adu-mi-l de îndată pe fiul meu. El se va folosi de Meşteşug în locul meu, dacă eu nu mai am putere în noaptea asta. Împreună, vom judeca ceea ce vedem şi vom hotărî ce trebuie făcut. Acum du-te. DU-TE!

Bufonul se depărtă cu paşi iuţi pe coridor.

Am rămas singur. Eu cu mine. Mi-am dus mâinile la tâmple. Un zâmbet dureros îmi încreţi faţa când m-am descoperit. *Aşa*, *băiete*. *Aşa.* Încet, regele meu îşi îndreptă atenţia spre mine. Era epuizat, dar se întinse să-mi cuprindă mintea cu Meşteşugul ca o pânză fină de păianjen. I-am răspuns stângaci, încercând să înnod legătura, apoi totul a luat-o razna. Contactul nostru s-a risipit, destrămându-se ca o bucată de pânză putredă. Pe urmă l-am pierdut de tot.

Am stat ghemuit pe podeaua dormitorului meu din Regatul Munţilor, periculos de aproape de foc. Aveam cincisprezece ani, iar straiele mele de noapte erau moi şi curate. Focul din cămin scăzuse. Degetele mele pline de băşici pulsau dureroase. În urma Meşteşugului, începură să mă doară tâmplele.

M-am mişcat încet, m-am ridicat cu grijă. Ca un om bătrân? Nu. Ca un tânăr care-şi revenea după o boală. Acum înţelegeam diferenţa.

Patul comod şi curat îmi făcea cu ochiul, aşa cum se prevede o zi de mâine liniştită.

Le-am refuzat pe amândouă. Am mutat scaunul lângă foc şi am căzut pe gânduri, cu privirea aţintită în flăcări.

La prima geană de lumină, când Burrich a venit să-şi ia rămas-bun, eram pregătit să plec cu el.

2. ÎNTOARCEREA ACASĂ

Cetatea Buckkeep se ridică deasupra celui mai frumos port cu apă adâncă din cele Şase Ducate. La nord, râul Buck se varsă în mare şi poartă pe apele sale majoritatea Imnurilor exportate din ducatele interioare Tilth şi Farrow. Falezele negre abrupte formează temelia castelului, care dă spre gura de vărsare a râului, spre port şi apele de dincolo de el. Oraşul Buckkeep se agaţă de aceste faleze, la distanţă mare de lunca inundabilă a râului, o mare parte din el fiind construită pe docuri şi chei. Cea dintâi fortăreaţă a fost o clădire din buşteni, ridicată de primii locuitori ai zonei ca să se apere de raidurile Străinilor. A fost cucerită în vremuri străvechi de un pirat pe nume Taker[3] *care, odată ce a pus mâna pe ea, s-a şi instalat acolo. A înlocuit structura de lemn cu ziduri şi turnuri din piatră neagră extrasă chiar din falezele stâncoase, scufundând astfel temeliile castelului adânc în piatră. Fiecare generaţie a neamului Farseer a întărit pereţii şi a construit turnuri mai înalte şi mai rezistente. De la domnia lui Taker, întemeietorul neamului Farseer, Buckkeep nu a mai căzut niciodată în mâinile duşmanilor.*

Zăpada îmi săruta obrajii, vântul îmi dădea la o parte părul de pe frunte. M-am trezit dintr-un vis urât într-unul şi mai urât, într-un peisaj de iarnă dintr-un ţinut al pădurilor. Îmi era frig, mă încălzea doar calul care înainta greoi. Sub mine, Cenuşia se târa nepăsătoare printre nămeţii clădiţi de vânt. Mi se părea că începusem tare de mult călătoria. Hands, băiatul de la grajduri, călărea în faţa mea. Se răsuci în şa şi-mi strigă ceva.

Cenuşia se opri, nu brusc, dar mă luă pe nepregătite, mai-mai să alunec din şa. M-am prins de coama ei şi m-am echilibrat. Fulgii cădeau necontenit ca un văl peste pădurea din jurul nostru. Molizii se aplecau sub povara

3 Acaparatorul (n. tr.).

albă, în vreme ce mestecenii, presăraţi pe ici, pe colo, păreau siluete goale şi negre în lumina lunii ascunse de nori. Nu se zărea nici urmă de cărare. Pădurile ne împrejmuiau dese. Hands trăsese de frâiele calului în faţa noastră şi din cauza asta se oprise şi Cenuşia. În spatele meu, Burrich îşi ţinu în loc iapa dereşă cu destoinicia unui călăreţ priceput de-o viaţă la astfel de lucruri.

Îmi era frig şi tremuram de slăbiciune. M-am uitat în jur prosteşte, întrebându-mă de ce ne opriserăm. Palele de vânt băteau amarnice şi-mi loveau mantia udă de coasta Cenuşiei. Hands arătă cu degetul dintr-odată.

— Acolo! Se uită înapoi, către mine. Sigur ai văzut şi tu.

M-am aplecat în faţă ca să mijesc ochii prin ninsoarea care fâlfâia ca o perdea de dantelă.

— Cred că da, am rostit, însă vântul şi zăpada îmi înghiţiră cuvintele.

O clipă, desluşisem nişte luminiţe. Galbene, stând pe loc, nu ca flăcăruile de un albastru pal din halucinaţiile pe care le mai aveam din când în când.

— Credeţi că-i Buckkeep? strigă Hands prin vântul tot mai furios.

— Este, răspunse Burrich calm, cu glasul său gros, ce răzbătea fără efort. Ştiu unde ne aflăm acum. Acesta e locul în care prinţul Verity a omorât cerboaica aceea mare cu vreo şase ani în urmă. Ţin minte, pentru că animalul a făcut un salt când l-a străpuns săgeata şi s-a prăbuşit în viroaga de colo. Toată ziua ne-am chinuit să coborâm în ea şi să aducem animalul tăiat în bucăţi înapoi.

Viroaga spre care arăta nu era decât un şir de tufişuri ghicite prin ţesătura de fulgi. Dintr-odată, toate se aşezară la loc în mintea mea. Poziţia coastei de deal, soiul copacilor, viroaga; deci Buckkeep era într-acolo, mai aveam puţin de mers până să vedem clar cetatea de pe stânci, aşezată cu faţa către golful şi oraşul de dedesubt. Pentru prima oară după zile întregi, ştiam cu certitudine unde ne aflăm. Norii denşi nu ne dăduseră voie să ne călăuzim drumul după stele, iar ninsoarea neobişnuit de deasă schimbase într-atât înfăţişarea ţinutului, încât nici

măcar Burrich nu mai era sigur pe unde ajunseserăm. Acum însă ştiam că mai aveam puţin de mers până acasă. Dacă ar fi fost vară. Dar am ţinut cu dinţii de bruma mea de hotărâre.

— Nu mai e mult, i-am spus lui Burrich.

Hands îşi îndemnase deja animalul la drum. Căluţul său îndesat porni înainte curajos, croind drum printre nămeţi. Am îmboldit-o şi eu pe Cenuşia şi iapa mea înaltă începu să meargă şovăitoare. Când se înclină pe pantă, am alunecat într-o parte. În timp ce mă străduiam zadarnic să mă ţin de şa, Burrich goni cu calul în faţa mea. Întinse mâna, mă apucă de guler şi mă ridică la loc.

— Nu mai e mult, încuviinţă el. O să rezişti.

Am reuşit să încuviinţez din cap. În ultima oră, numai de două ori fusese nevoit să mă echilibreze în şa. Aveam o seară mai bună, mi-am zis amărât. M-am aşezat mai ţeapăn şi mi-am îndreptat ferm umerii. Mai e puţin până acasă.

Fusese o călătorie lungă şi anevoioasă. Vremea urâtă şi greutăţile permanente nu-mi făcuseră bine la sănătate. Mare parte din drum mi-l aminteam ca pe-un coşmar; zile întregi de zguduieli în şa, fără să ştim prea bine pe unde ne e cărarea, nopţile în care zăcusem între Hands şi Burrich în micul nostru cort, tremurând din cauza sfârşelii copleşitoare, care nu mă lăsa să dorm. Pe măsură ce ne apropiasem de Ducatul Buck, crezusem că ne va fi mai uşor. Uitasem că Burrich e prudent.

La Turlake ne-am oprit peste noapte la un han. Am crezut că vom trece râul cu o barjă a doua zi, pentru că, deşi gheaţa se întindea, poate, de-a lungul malurilor râului Buck, curentul puternic al apei menţinea un canal navigabil tot anul. M-am dus direct în camera noastră, fiindcă mă simţeam secătuit de puteri. Burrich şi Hands aşteptau nerăbdători mâncare caldă şi tovărăşie, ca să nu mai pomenesc de bere. Nu m-am aşteptat să urce în cameră prea repede. Dar nu trecuseră nici două ore când veniră să se pregătească de culcare.

Burrich era posac şi tăcut, dar, după ce se culcă, Hands îmi şopti la ureche cât de prost era văzut regele în oraş.

— Dacă localnicii ar fi ştiut că suntem din Buckkeep, poate că şi-ar fi pus lacăt la gură. Dar, îmbrăcaţi cum eram în straie de munte, ne-au crezut negustori sau vânzători. De vreo zece ori am crezut că Burrich o să se ia de unul dintre ei. Ca să fiu sincer, nu ştiu cum de s-a abţinut. Toţi se plâng de taxele pentru apărarea coastei. Îşi bat joc şi zic că, în ciuda banilor care li se smulg, piraţii tot au venit nestingheriţi astă-toamnă, când mai era frumos afară, şi au ars încă două oraşe. Hands se opri, apoi adăugă nesigur: Dar vorbesc neobişnuit de frumos despre prinţul Regal. A răzbit până aici, însoţind-o pe Kettricken la Buckkeep. Un mesean a zis că e o femeie pe cinste, numai bună pentru regele de coastă. Altul s-a băgat în vorbă, spunând că măcar prinţul Regal rezistă bine, în ciuda greutăţilor, şi arată aşa cum trebuie să arate un prinţ. Pe urmă au băut în sănătatea lui şi i-au urat viaţă lungă.

Mă străbătu un fior.

— Cele două oraşe pustiite, am şoptit, la rândul meu. Ai aflat care au fost?

— Whalejaw[4], sus, în Bearns. Şi Siltbay, în Buck. Bezna se făcu mai densă în jurul meu şi am stat cu ochii deschişi toată noaptea.

A doua zi, dimineaţă, am plecat din Turlake. Călare. Pe uscat. Burrich nici măcar n-a vrut să ne lase să ne ţinem de drum. Zadarnic am protestat. Mi-a ascultat plângerile, apoi m-a tras deoparte ca să mă întrebe furios:

— Vrei să mori?

M-am uitat la el cu o privire lipsită de expresie. Pufni dezgustat.

— Fitz, nu s-a schimbat nimic. Eşti tot bastard regal, iar prinţul Regal tot un obstacol te consideră. A încercat să scape de tine nu o dată, ci de trei ori. Crezi c-o să te primească la Buckkeep cu braţele deschise? Nu. E şi mai bine pentru el dacă nu reuşim să ajungem acolo. Aşa că hai să nu ne transformăm în ţinte uşoare. Mergem pe uscat.

4 Falcă de balenă (n. tr.).

Dacă ne caută el sau ticăloşii lui, va trebui să ne vâneze prin păduri. Şi n-a fost niciodată prea priceput la vânătoare.

— Nu ne apără Verity? am întrebat, sfârşit.

— Eşti omul regelui, iar Verity e viitorul rege, sublinie Burrich ferm. Tu îţi protejezi suveranul, Fitz, nu el pe tine. Nu că ar avea o părere proastă despre tine sau că n-ar face totul ca să te apere. Dar are probleme mai importante de rezolvat. Corăbiile Roşii.

O proaspătă nevastă. Şi un frate mai tânăr, care crede că lui i-ar sta mai bine coroana pe cap. Nu. Nu te aştepta să te apere viitorul rege. Apără-te singur.

Eu nu mă puteam gândi decât la zilele în plus care mă despărţeau de momentul în care voi începe s-o caut pe Molly. Dar lui Burrich nu i-am spus adevăratul meu motiv. Nu-i povestisem nici visul meu. În schimb, i-am zis:

— Regal ar trebui să fie nebun să încerce să ne omoare încă o dată. Toată lumea ar şti că el e criminalul.

— Nu nebun, Fitz. Doar crud. Aşa e el. Hai să nici nu ne gândim că respectă regulile pe care le respectăm noi ori că gândeşte în felul nostru. Dacă i se iveşte prilejul să ne omoare, o să profite de el. Nu-i va păsa cine pe cine bănuieşte, câtă vreme nimeni nu poate dovedi nimic. Verity e viitorul nostru rege. Nu e suveranul nostru. Nu încă. Însă Shrewd e viu şi domneşte. Regal va şti cum să acţioneze fără ştirea tatălui său. Va scăpa din multe cu faţa curată. Chiar dacă va ucide.

Burrich îşi oprise calul la distanţă de drumul bătătorit, răzbise prin nămeţi, urcase o pantă înzăpezită şi neumblată, apoi o luase pe un drum drept spre Buckkeep. Hands se uitase la mine de parcă era bolnav. Dar îl urmaserăm. Şi în fiecare noapte în care ne culcaserăm, ghemuiţi unul într-altul într-un singur cort, ca să ne fie cald, în loc să dormim în paturi, într-un han căldicel, mă gândisem la Regal. La fiecare pas chinuit, pe fiecare povârniş, mai mult pe jos decât călare, la fiecare coborâre periculoasă, mă gândisem la prinţul cel mai tânăr. Socotisem fiecare ceas în plus care mă separa de Molly.

Singurele dăţi când simţeam cum creşte în mine forţa ca un val erau clipele în care visam cu ochii deschişi cum îl aduceam pe Regal în sapă de lemn. Nu-mi puteam promite răzbunare. Răzbunarea e apanajul coroanei. Dar, dacă nu mă puteam răzbuna, nici lui Regal nu-i voi da satisfacţie. Mă voi întoarce la Buckkeep şi voi sta drept în faţa lui şi, când privirea lui ticăloasă se va îndrepta asupra mea, nici măcar nu voi clipi. Şi, mi-am jurat eu, nici nu mă va vedea tremurând, sprijinindu-mă de pereţi sau fluturând din mână în faţa ochilor mei înceţoşaţi. Nu va şti cât de aproape a fost să mă învingă.

Aşa că, în cele din urmă, am călărit spre Buckkeep nu în sus, pe drumul şerpuitor de coastă, ci pe dealurile împădurite din spatele cetăţii. Ninsoarea se mai înmuie, apoi se opri. Vântul nopţii alungă norii şi o lună frumoasă lumină zidurile de piatră ale fortăreţei, negre ca tăciunele faţă de apa mării. Lumina sclipea galbenă pe turle şi lângă poarta laterală.

— Am ajuns acasă, murmură Burrich.

Am coborât ultimul deal, am dat, în sfârşit, de drum, şi am ocolit ca să ajungem la poarta principală.

Un soldat tânăr era santinela de noapte. Îşi coborî suliţa ca să ne blocheze drumul şi ne întrebă cum ne cheamă.

Burrich îşi trase gluga de pe faţă, dar băiatul nu se clinti.

— Sunt Burrich, grăjdarul! îl anunţă el neîncrezător. Şef peste grajduri de pe vremea când tu nici nu erai pe lume, mai mult ca sigur. Cred că eu ar trebui să te întreb ce cauţi la poarta mea.

Înainte ca băiatul, roşu la faţă, să deschidă iar gura, o ceată de soldaţi ieşiră năvălind spre poartă din adăpostul gărzilor.

— E *chiar* Burrich! exclamă sergentul de gardă.

Şeful grajdurilor se pomeni centrul atenţiei unui ciorchine de soldaţi, toţi salutându-l zgomotos şi vorbind deodată, în vreme ce eu şi Hands ne-am retras cu caii istoviţi departe de învălmăşeală. Într-un sfârşit, sergentul, Blade pe nume, ceru să se facă linişte, mai mult ca să vorbească el.

— Nu te-am căutat până nu s-o lăsat primăvara, zise bătrânul soldat voinic. Şi nici atunci, că ni s-o zis că poate nu eşti tu omu' lăsat acolo. Da' arăţi bine, să ştii. Cam înfrigurat şi cam ciudat înveşmântat, două-trei cicatrice în plus, da' eşti tu în carne şi oase, ce mai! S-o zvonit c-ai fost rănit grav şi că bastardu-i pe moarte. Boala sângelui sau otravă, cică, aşa zicea lumea.

Burrich râse şi ridică braţele că să-i admire toţi straiele munteneşti. O clipă, l-am văzut şi eu prin ochii lor, în pantaloni matlasaţi violet cu galben, cămaşă largă, de purtat peste celelalte haine, şi bocanci. Nu m-a îngrijorat că am fost opriţi la poartă. Dar m-au pus pe gânduri zvonurile.

— Cine a zis că bastardul va muri? am întrebat, curios.

— Cine vrea să ştie? întrebă şi Blade.

Îmi cercetă hainele, mă privi în ochi, şi nu mă cunoscu. Dar când mi-am îndreptat spatele în şa, tresări.

Şi azi cred că a recunoscut-o pe Cenuşia şi numai aşa a ştiut cine sunt. Nu şi-a ascuns mirarea.

— Fitz? Doamne, eşti numa' jumate din cât ai fost! Arăţi de parcă ai avut boala sângelui.

Era primul indiciu care îmi spunea cât de rău arăt în ochii celor care mă cunosc.

— Cine a spus că am fost otrăvit sau lovit de boala sângelui? am repetat pe ton calm.

Blade tresări şi se uită peste umăr.

— Păi, nimeni. Adică nimeni anume. Ştii cum e. Când n-ai venit cu ceilalţi, unii au zis una, alţii, alta şi imediat au ştiut toţi. Zvonuri, vorbe aruncate de gărzi. Bârfe de ostaşi. Ne-am întrebat de ce nu te-ai întors, atâta tot. Nimeni n-a crezut o iotă din vorbe. Răspândim şi noi prea multe zvonuri ca să dăm crezare altora. Da' ne-am tot întrebat de ce n-aţi venit înapoi tu cu Burrich şi cu Hands.

În cele din urmă, îşi dădu seama că se repetă şi tăcu pironit sub privirile mele. Am prelungit tăcerea, ca să le arăt tuturor că nu am de gând să le răspund la întrebare. Pe urmă am ridicat din umeri şi am trecut la altceva:

— Nu m-am supărat, Blade. Dar poţi să le spui tuturor că nu s-a sfârşit cu bastardul încă. Boală sau otravă, ar fi trebuit să ştii că Burrich o să mă vindece. Sunt bine sănătos; doar arăt ca un mort.

— Of, Fitz, băiete, n-am vrut să spun asta. Numa' că...

— Am zis că nu-i nimic, Blade. Las-o baltă.

— Foarte bine, domnule, zise el.

Am înclinat din cap şi m-am uitat la Burrich, care mă privea ciudat. Când am întors capul şi-am schimbat priviri nedumerite cu Hands, am văzut că şi el era uimit. N-am înţeles din ce cauză.

— Atunci, noapte bună, sergent. Nu-l mustra pe omul cu suliţa. A făcut bine să oprească străinii la poarta cetăţii.

— Da, domnule. Noapte bună, domnule.

Blade mă salută posac, iar porţile mari de lemn se deschiseră larg în faţa noastră. Am intrat în turn. Cenuşia înălţă capul. Parcă nu mai părea atât de obosită. În spatele meu, calul lui Hands nechează încet, iar al lui Burrich fornăi. Drumul de la zidurile turnului la grajduri n-a fost niciodată mai lung. Când Hands descălecă, Burrich mă prinse de mânecă şi mă trase înapoi. Hands îl salută pe băiatul somnoros care veni să ne lumineze drumul.

— Am stat o vreme în Regatul Munţilor, Fitz, mă avertiză Burrich cu glas şoptit. Acolo nu-i pasă nimănui în ce aşternut ai venit pe lume. Dar acum suntem acasă. Aici, fiul lui Chivalry nu e prinţ, ci bastard.

— Ştiu asta. Mă jignea exprimarea lui directă. O ştiu de când m-am născut. Am trăit cu asta.

— Da, recunoscu el. O expresie stranie îi trecu peste chip, un zâmbet pe jumătate sceptic, pe jumătate mândru. Atunci de ce îi iei la rost pe soldaţi şi îi lauzi din senin, ca şi cum ai fi Chivalry însuşi? Nu-mi vine să cred cum ai vorbit şi cum te-au ascultat oamenii ăia. Nici măcar n-ai observat cum ţi-au răspuns, nici măcar nu ţi-ai dat seama că te-ai băgat în faţă şi ai început să comanzi în locul meu.

Am simţit că faţa îmi ia foc. În Regatul Munţilor toţi mă trataseră ca pe-un prinţ, nu ca pe bastardul unuia. Atât de repede mă obişnuisem cu rangul?

Burrich chicoti când îmi văzu expresia, apoi redeveni dintr-odată serios.

— Fitz, trebuie să înveţi să fii iarăşi prevăzător. Pleacă-ţi ochii şi nu-ţi mai înălţa capul ca un armăsar tânăr. Regal o va considera o provocare, iar noi nu suntem pregătiţi să-i facem faţă. Nu încă. Poate niciodată.

Am încuviinţat supărat, cu ochii la zăpada învolburată din curtea grajdurilor. Devenisem neglijent. Când mă voi prezenta în faţa lui Chade, bătrânul asasin nu va fi mândru de ucenicul său. Va trebui să dau socoteală. Nu mă îndoiam că va afla despre incidentul de la poartă înainte de a mă chema la el.

— Nu fi leneş. Învaţă să fii umil, băiete.

Burrich îmi întrerupsese brusc meditaţia. Am tresărit auzindu-i glasul şi mi-am dat seama că şi el trebuia să se readapteze la situaţia noastră de la Buckkeep. Câţi ani de zile am fost ajutorul lui la grajduri şi protejatul lui? Mai bine să fim din nou ce-am fost, pe cât posibil. Am scăpa de bârfele josnice. Am descălecat şi, conducând-o pe Cenuşia, l-am urmat pe Burrich la grajduri.

Înăuntru era cald şi plăcut. Bezna şi frigul nopţii de iarnă rămăseseră în afara zidurilor groase de piatră. Eram acasă, torţele luminau gălbui, iar caii din boxe respirau uşor şi adânc. Când trecu însă Burrich printre ei, grajdurile se treziră la viaţă. N-a fost cal sau câine care să-i scape mirosul şi să nu-l întâmpine. Stăpânul grajdurilor era acasă, primit cu căldură de către cei care îl cunoşteau cel mai bine. Doi băieţi ne urmară în curând şi ne turuiră toate noutăţile despre şoimi, câini şi cai. Burrich era şeful cel mare aici, încuviinţa înţelept şi punea câte-o întrebare scurtă, pe măsură ce reţinea fiecare amănunt. Rezerva îi dispăru când bătrâna lui căţea, Vulpiţa, veni cu mers ţeapăn să-l întâmpine. El se lăsă într-un genunchi ca s-o îmbrăţişeze şi s-o mângâie, iar ea se gudură ca un căţeluş şi vru să-l lingă pe faţă.

— Uite un câine adevărat, o salută Burrich.

Apoi se ridică să-şi continue rondul. Căţeaua veni după el, clătinându-şi labele din spate de câte ori dădea din coadă.

Am rămas în urmă. Căldura îmi sugea puterea din membre. Un băiat se întoarse în grabă să-mi lase un felinar, apoi o şterse ca să se dea bine pe lângă Burrich. M-am dus la boxa Cenuşiei şi am tras zăvorul. Iapa intră repede, fornăind bucuroasă. Am pus felinarul pe poliţă şi m-am uitat în jur. Acasă. Aici, şi nu în camera mea din castel, mă simţeam mai acasă decât oriunde altundeva. Într-o boxă din grajdul lui Burrich, sigur pe mine, unul dintre animalele lui. O, dacă aş fi putut da timpul înapoi, să mă scufund în stratul gros de paie şi să-mi trag o pătură de cal peste cap...

Cenuşia fornăi din nou, de data asta dojenitor. Mă purtase zile întregi, pe atâtea drumuri, şi merita toată grija mea. Însă degetele mele amorţite şi obosite înţepeneau pe fiecare cataramă. I-am tras şaua de pe spate şi aproape c-am scăpat-o. Mi-a trebuit o grămadă de timp să-i dau jos căpăstrul, metalul strălucitor al cataramelor dansându-mi în faţa ochilor. În cele din urmă, i-am închis şi mi-am lăsat degetele să dea singure jos căpăstrul. Când i-am deschis, Hands era în spatele meu. I-am făcut semn din cap, iar căpăstrul îmi scăpă printre degetele moarte. Se uită la el, dar nu spuse nimic. În schimb, îi turnă Cenuşiei apă din găleata pe care o adusese, împrăştie o mână de ovăz şi aduse un braţ de fân dulce, încă destul de verde. Luasem periile Cenuşiei, dar, când trecu pe lângă mine, mi le luă din mâinile slăbite.

— O fac eu, îmi spuse încet.

— Ocupă-te de calul tău înainte, l-am mustrat.

— M-am ocupat deja, Fitz. Ascultă, tu nu poţi s-o perii ca lumea. Lasă-mă pe mine. De-abia te ţii pe picioare. Du-te şi odihneşte-te. Data viitoare când călărim, te îngrijeşti tu de Inimă-Vitează.

— Burrich mă va jupui de viu dacă las pe altcineva să se ocupe de animalul meu.

— Nu. N-ar lăsa un animal pe mâna cuiva care de-abia se ţine pe picioare, l-am auzit pe Burrich vorbind din afara boxei. Lasă-l pe Hands s-o îngrijească pe Cenuşia, băiete. Ştie ce face. Hands, ocupă-te de treburi pe-aici o vreme.

Când ai terminat cu Cenuşia, vezi ce-i cu iapa aceea pătată din capătul de sud al grajdurilor. Nu ştiu a cui e, nici de unde a venit, dar pare bolnavă. Dacă am dreptate, pune-i pe băieţi s-o mute de lângă ceilalţi cai şi să frece boxa cu oţet. Mă întorc îndată ce l-am condus pe FitzChivalry în camera lui.

O să-ţi aduc de mâncare şi-o să mâncăm în odaia mea. A, şi spune-i unui băiat să aprindă focul acolo. Probabil că e rece ca o peşteră.

Hands primi poruncile înclinând din cap, ocupat deja cu iapa mea. Cenuşia stătea cu nasul vârât în ovăz. Burrich mă luă de braţ.

— Hai, mă îndemnă, ca şi cum ar fi vorbit cu un cal.

M-am pomenit că mă proptesc de el fără să vreau în timp ce străbăteam intervalul lung dintre boxe. La uşă, luă un felinar. Cât am mers pe poteca îngheţată ce ducea la bucătărie, începu din nou să ningă. Mintea mi-o luă razna în vârtejuri, plutind odată cu fulgii. Nu ştiam sigur unde-mi sunt picioarele.

— Totul s-a schimbat acum pentru totdeauna, am rostit, pe întuneric.

Vorbele mele se pierdură în rotocoalele fulgilor.

— Ce s-a schimbat? mă întrebă prudent Burrich.

În glasul lui am ghicit că se temea să nu mă apuce iar delirul.

— Totul. Felul în care te porţi cu mine. Când nu te gândeşti la asta. Felul în care se poartă Hands cu mine. Acum doi ani eram prieteni. Doi băieţi care munceau la grajduri. Nu s-a mai oferit niciodată să-mi perie calul. Dar în seara asta m-a tratat ca pe-o creatură bolnăvicioasă... nici măcar una pe care s-o poată jigni. De parcă m-aş aştepta să facă astfel de lucruri pentru mine. Oamenii de la poartă nici nu m-au recunoscut. Chiar şi tu, Burrich. Acum şase luni sau un an, dacă mă îmbolnăveam, mă târâi în cămăruţa ta de sus şi mă lecuiai ca pe câinii tăi. Şi, dacă mă plângeam, nu te purtai prea îngăduitor cu mine. Acum mă conduci la uşa bucătăriei şi...

— Termină cu bocitul, mă întrerupse Burrich ţâfnos. Nu te mai plânge şi nu te mai compătimi. Dacă Hands ar arăta ca tine, ai proceda şi tu la fel ca el. Lucrurile se schimbă pentru că trece timpul, adăugă el, mai mult în silă. Hands tot prietenul tău a rămas. Dar tu nu mai eşti acelaşi băiat care a plecat din Buckkeep la strânsul recoltei. Fitz cel de atunci era curierul lui Verity şi fostul meu ajutor la grajduri şi nimic altceva. Un bastard regal, da, însă asta nu avea importanţă prea mare pentru nimeni, în afară de mine. Dar acolo sus, la Jhaampe, în Regatul Munţilor, te-ai dovedit mai mult decât atât. Nu contează că eşti palid la faţă sau că de-abia mergi după ce ai stat o zi în şa. Te mişti aşa cum trebuie s-o facă fiul lui Chivalry. Asta se vede în ţinuta ta şi la asta au reacţionat gărzile. Şi Hands. Trase adânc aer în piept şi se opri să împingă uşa grea de la bucătărie cu umărul. Şi eu, Eda să ne-ajute pe toţi, adăugă el, aproape în şoaptă.

Dar atunci, ca pentru a-şi dezminţi propriile spuse, mă conduse în camera de gardă de lângă bucătărie şi mă trânti fără prea multe menajamente pe una dintre băncile lungi de lângă masa de lemn zgâriată. În cameră mirosea incredibil de bine. Aici, orice soldat, oricât de înnămolit, plin de zăpadă sau beat, se putea simţi confortabil. Bucătăreasa punea întotdeauna o oală cu tocană să fiarbă deasupra focului, iar pâinea şi brânza aşteptau pe masă, lângă o bucată de unt gras din beci. Burrich ne aduse boluri cu tocană fierbinte, îngroşată cu orz, şi halbe cu bere rece, ca să meargă cu pâinea, untul şi brânza.

O clipă n-am făcut decât să mă uit la mâncare, prea sfârşit să duc lingura la gură. Dar mirosul mă ademeni să iau o înghiţitură şi atât fu de ajuns. Pe la jumătatea mesei, m-am oprit să-mi dau la o parte de pe umeri cămaşa căptuşită, largă, şi să mai rup un coltuc de pâine. Am ridicat ochii din vasul cu tocană şi l-am văzut pe Burrich privindu-mă amuzat.

— Ţi-e mai bine? mă întrebă.

Am stat puţin pe gânduri.

— Da.

Îmi era cald, eram sătul şi, deşi istovit, simţeam o sfârşeală plăcută, pe care o putea alunga un somn bun. Am ridicat mâna şi m-am uitat la ea. Încă tremura, dar mişcarea era imperceptibilă.

— Mult mai bine.

M-am ridicat şi am constatat că pot sta în picioare.

— Acum eşti gata să te duci la rege.

M-am holbat la Burrich. Nu-mi venea să cred ce auzisem.

— Acum? În seara asta? Regele Shrewd s-a culcat de mult. N-o să trec de garda de la uşa lui.

— Poate că nu, şi ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Dar în seara asta trebuie măcar să te anunţi. Suveranul va fi cel care va hotărî când te primeşte. Dacă eşti refuzat, atunci poţi să te culci. Dar fac pariu că, dacă regele Shrewd te trimite înapoi, viitorul rege Verity tot va vrea să-ţi asculte raportul. Probabil chiar imediat.

— Te întorci la grajduri?

— Bineînţeles. Îmi zâmbi satisfăcut, ca un vulpoi. Eu nu-s decât starostele grajdurilor, Fitz. N-am nimic de raportat. Şi i-am promis lui Hands că-i duc ceva de mâncare.

M-am uitat în tăcere cum umple un platou cu mâncare. Tăie pâinea pe lungime şi acoperi cele două vase cu tocană fierbinte cu una dintre felii, apoi aşează pe ea o bucată de brânză şi o porţie zdravănă de unt gras.

— Ce părere ai despre Hands?

— E-un băiat bun, răspunse Burrich cu jumătate de gură.

— E mai mult decât atât. Pe el l-ai ales să rămână în Regatul Munţilor şi să se întoarcă acasă cu noi, în vreme ce pe ceilalţi i-ai trimis înapoi cu caravana.

— Aveam nevoie de cineva de încredere. Atunci erai... foarte bolnav. Şi nici eu nu mă simţeam mai bine, ca să fiu sincer.

Ridică mâna spre dunga albă din părul său negru, urma loviturii care aproape că-i venise de hac.

— Cum de l-ai ales pe el?

— Păi, nu l-am ales. A venit el la mine. A aflat cumva unde eram găzduiţi şi pe urmă a convins-o pe Jonqui să-l lase la noi. Eram încă tot bandajat şi nu vedeam prea bine. Mai

mult l-am simţit decât l-am văzut stând în picioare lângă pat. L-am întrebat ce vrea şi mi-a spus că trebuie să pun pe cineva să se ocupe de grăjdari, pentru că eu, fiind bolnav şi Cob mort, cam trag mâţa de coadă.

— Şi asta te-a impresionat.

— Nu m-a luat pe ocolite. Nu mi-a pus întrebări despre mine sau despre tine sau despre ce se petrece. Şi-a dat seama ce poate face şi s-a apucat de treabă. Eu apreciez asta la un om. Să ştie ce are de făcut şi să facă. Aşa că l-am însărcinat să se ocupe de toate treburile. S-a descurcat bine. L-am ţinut cu noi când i-am trimis pe ceilalţi acasă pentru că ştiam că am nevoie de o mână pricepută. Dar şi ca să-mi dau seama ce fel de om e. Îl mână ambiţia sau chiar înţelege ce îi datorează un om animalului pe care pretinde că-l are în stăpânire? Urmăreşte să aibă putere peste pe cei mai mici decât el sau bunăstarea animalelor?

— Şi acum ce crezi despre el?

— Nu mai sunt foarte tânăr. Cred că tot se va mai găsi un grăjdar priceput la Buckkeep, când eu n-oi mai fi în stare să îmblânzesc un armăsar nărăvaş. Nu că mă aştept să mă retrag curând. Hands mai are multe de învăţat. Dar suntem amândoi destul de tineri, pentru ca el să înveţe de la mine şi eu să-l învăţ pe el. Asta îţi dă satisfacţie.

Am încuviinţat în tăcere. Cândva, mi-am zis, plănuise acelaşi lucru pentru mine. Acum ştiam amândoi că nu se va întâmpla aşa.

Se răsuci, vrând să plece.

— Burrich, l-am strigat încet. Se opri. Nimeni nu te poate înlocui. Îţi mulţumesc. Pentru tot ce ai făcut în ultimele câteva luni. Îţi datorez viaţa. Nu doar pentru că m-ai salvat din ghearele morţii. Ci pentru că m-ai învăţat să trăiesc şi m-ai făcut cine sunt. De când aveam şase ani. Da, ştiu, Chivalry a fost tatăl meu bun. Dar nu l-am cunoscut niciodată. Tu ai fost tatăl meu zi de zi, de-a lungul atâtor ani. Nu am apreciat întotdeauna...

Burrich pufni şi deschise uşa.

— Păstrează discursurile astea pentru clipa în care unul dintre noi va fi pe moarte. Du-te să dai raportul şi pe urmă culcă-te.

— Da, domnule, m-am auzit spunând şi am ştiut că Burrich zâmbeşte.

Împinse uşa cu umărul şi plecă să-i ducă lui Hands cina la grajduri. Acolo se simţea el acasă.

Iar aici era casa mea. Venise vremea să mă ocup de asta. Mi-am aranjat repede hainele umede şi mi-am trecut mâna prin păr. Am strâns vasele de pe masă, apoi mi-am împăturit cămaşa udă peste braţ.

Părăsind bucătăria şi ieşind în hol, apoi în coridorul cel mare, ce-am văzut m-a lăsat cu gura căscată. Oare tapiseriile străluceau mai intens decât altădată? Oare ierburile presărate pe jos mirosiseră dintotdeauna atât de dulce, iar lemnăria sculptată sclipise la fel de cald? Imediat mi-am zis că mi se pare, pentru că mă aflam, în sfârşit, acasă. Dar când m-am oprit la baza scării impunătoare să-mi aprind o lumânare ca să-mi luminez drumul în cameră, am observat că masa de acolo nu era murdară de ceară, ci o împodobea o faţă de masă brodată.

Kettricken.

Buckkeep avea o regină acum. M-am pomenit zâmbind prosteşte. Aşa, deci. Castelul cel mare fusese renovat în absenţa mea. Se mobilizaseră Verity şi oamenii lui înainte de sosirea lui Kettricken sau ceruse chiar ea să se facă curăţenie? Ar fi interesant de aflat.

Urcând scara impunătoare, am remarcat şi altceva. Vechile pete de funingine de deasupra fiecărui sfeşnic de perete dispăruseră. În marginile treptelor nu se mai vedea praf. Nu erau pânze de păianjen. Sfeşnicele de la fiecare cat aveau toate lumânări şi străluceau. Şi la fiecare etaj se găseau suporturi cu săbii, pregătite pentru apărare. Deci asta însemna să ai o regină în casă. Însă nici pe vremea când trăia regina lui Shrewd nu ţin minte să fi fost Buckkeep atât de curat, frumos mirositor sau luminat.

Garda de la uşa regelui Shrewd era un veteran aspru la chip, pe care-l cunoşteam de când aveam şase ani. Bărbat

taciturn, mă cercetă îndeaproape, apoi mă recunoscu. Îşi permise un zâmbet când mă întrebă:

— Ai ceva urgent de raportat, Fitz?

— Doar că m-am întors, i-am răspuns, mişcând din cap cu înţelepciune.

Se învăţase cu venirile şi plecările mele, cele mai multe la ore foarte ciudate, dar nu era un om care să cadă imediat la bănuială sau să tragă concluzii pripite, nici să stea de poveşti cu cei lungi la vorbă. Aşa că intră în linişte în camera regelui ca să comunice cuiva că venise Fitz. Într-o clipă mi s-a spus că suveranul mă va chema când va considera de cuviinţă, dar se bucură că sunt teafăr. M-am îndepărtat de uşă fără zgomot, înţelegând mai multe din mesaj decât dacă l-aş fi primit de la oricine altcineva. Shrewd nu era niciodată politicos de circumstanţă.

Mai jos, pe acelaşi coridor, se aflau încăperile lui Verity. Şi de data asta am fost recunoscut, dar, când am cerut gărzii să-l anunţe pe prinţ că sosisem şi doream să-i prezint raportul, aceasta îmi răspunse simplu că prinţul Verity nu era în cameră.

— Atunci e în turnul său? am vrut să ştiu, întrebându-mă ce anume urmărea prinţul pe vremea asta a anului. Viscolele ne vor apăra coasta de piraţi încă vreo două luni.

Un surâs discret apăru pe faţa gărzii. Când îmi văzu privirea nedumerită, se transformă într-un zâmbet larg.

— Prinţul Verity nu este la el în cameră acum, repetă. Mă voi îngriji să primească mesajul tău de îndată ce se va trezi mâine-dimineaţă, adăugă el.

Preţ de-o clipă, am stat şi m-am uitat la el ca viţelul la poarta nouă. Apoi m-am răsucit şi am plecat în tăcere. Mă cuprinse un fel de mirare. Şi asta însemna să ai o regină la Buckkeep.

Am mai urcat două şiruri de trepte şi am pornit spre holul care ducea la camera mea. Mirosea a stătut şi nu ardea focul în cămin. Nefolosită de atâta vreme, era îngheţată şi plină de praf. Nici urmă de mână de femeie în ea. Părea goală şi ştearsă ca o celulă. Dar tot era mai caldă decât cortul ridicat pe zăpadă, iar salteaua mă aştepta moale şi

groasă, aşa cum mi-o aminteam. M-am dezbrăcat de hainele murdare de călătorie în timp ce mă îndreptam spre pat. M-am trântit pe el şi-am adormit.

3. LEGĂTURI REÎNNOITE

În biblioteca din Buckkeep, cele mai vechi informaţii despre Străbuni se află scrise pe un pergament ponosit. Petele decolorate de pe piele sugerează că a aparţinut unui animal cu piele multicoloră, împestriţat cum nu mai văzuseră vânătorii noştri. Cerneala fusese obţinută din sepie şi rădăcină de campanulă. A rezistat bine de-a lungul timpului, mult mai bine decât cernelurile colorate cu care au fost desenate ilustraţiile şi literele cu înfloriturile din text. Acestea nu numai că s-au şters şi s-au scurs, dar în multe locuri au atras atenţia unei insecte care a ros şi a întărit foaia cândva moale, astfel că unele porţiuni ale pergamentului sunt prea sfărâmicioase ca să poată fi desfăşurate.

Din păcate, s-au deteriorat mai ales părţile interioare ale manuscrisului, în care se descriu fragmente din expediţia regelui Wisdom care nu au fost descrise în altă parte. Din aceste rămăşiţe ne putem da seama că nevoia l-a împins pe monarh să plece în căutarea ţinutului Străbunilor. Necazurile lui erau din cele obişnuite: piraţi necruţători îi prădau ţărmurile.

În restul manuscrisului se sugerează că a pornit către Regatul Munţilor. Nu ştim de ce bănuia el că pe acolo va ajunge pe tărâmul Străbunilor mitici. Din nefericire, se pare că ultimele etape ale călătoriei sale şi întâlnirea sa cu Străbunii au fost ilustrate cu generozitate, pentru că aici pergamentul a devenit o ţesătură dantelată din frânturi de cuvinte înşelătoare şi părţi ale corpului omenesc. Nu se cunoaşte nimic despre această primă întâlnire. Şi nu avem niciun indiciu despre cum i-a convins pe Străbuni să devină aliaţii lui. Multe cântece, bogate în metafore, ne povestesc despre cum au coborât Străbunii, ca „furtuna”, ca „valurile fluxului”, ca „răzbunarea cruntă” şi „mânia întruchipată în carne de piatră”, pentru a-i alunga pe piraţi de pe ţărmurile noastre. Legendele mai spun că i-au

promis solemn regelui Wisdom că, dacă cele Şase Ducate vor avea vreodată nevoie de ajutorul lor, se vor ridica din nou în apărarea noastră. Unii s-ar putea îndoi de lucrul ăsta; mulţi au şi făcut-o, dovadă mulţimea de legende ţesute în jurul acestei alianţe. Însă relatarea evenimentului, făcută de scribul regelui Wisdom, a căzut victimă mucegaiului şi viermilor pentru totdeauna.

Camera mea avea o singură fereastră înaltă, care dădea spre mare. Iarna, un oblon de lemn o ferea de viscol, iar tapiseria care atârna peste el îmi crea iluzia de căldură plăcută. Aşadar, m-am trezit pe întuneric şi, o vreme, am rămas tăcut, încercând să mă adun. Treptat, zgomotele din turn se furişară până la mine. Zgomotele dimineţii. Ale unei dimineţi foarte timpurii. Sunt acasă, mi-am dat eu seama. La Buckkeep. Iar în clipa următoare am rostit „Molly" cu glas tare, pe întuneric. Trupul încă mă durea şi era obosit. Dar nu sfârşit. M-am dat jos din pat în răcoarea camerei mele.

Am mers împleticit până la căminul nefolosit de atâta vreme şi am aprins un foc mic. Trebuia să mai aduc lemne cât de curând. Flăcările vesele răspândiseră în cameră o lumină gălbuie, difuză. Mi-am luat straie curate din scrinul de la capul patului, însă am constatat că nu mi se mai potrivesc. Boala de care suferisem vreme îndelungată îmi slăbise muşchii, dar tot mi se lungiseră picioarele şi braţele. Nimic nu îmi mai venea. Am luat cămaşa purtată cu o zi înainte, dar, după o noapte petrecută în aşternutul curat, nasul meu n-a mai suportat mirosul straielor în care călătorisem. Am scormonit din nou în scrin. Am găsit o cămaşă maro fină, care-mi fusese cândva prea lungă la mâneci, dar cum îmi venea numai bine. Mi-am pus pantalonii de munte căptuşiţi şi bocancii. Nu mă îndoiam că, îndată ce voi da cu ochii de Lady Patience sau de doamna Hasty, voi fi luat pe sus şi situaţia se va remedia. Dar, speram eu, nu înainte de micul dejun şi de a da o tură prin oraş. Ştiam câteva locuri în care puteam afla veşti despre Molly.

Castelul fremăta, însă nu se treziseră toţi încă. Am mâncat în bucătărie, ca în copilărie, descoperind, ca întotdeauna, că pâinea e foarte proaspătă şi terciul de ovăz foarte gustos. Bucătăreasa strigă de bucurie când mă văzu, mirându-se cât am crescut, pentru ca în clipa următoare să mă căineze de slab şi istovit ce arătam. Am presupus că, până la sfârşitul zilei, voi fi sătul până peste cap de asemenea remarci. Când bucătăria a început să se aglomereze, am şters-o cu o bucată groasă de pâine unsă din belşug cu unt şi presărată cu măceşe conservate. Am plecat spre camera mea ca să-mi iau o haină groasă.

În fiecare încăpere prin care am trecut am descoperit tot mai multe dovezi ale prezenţei lui Kettricken. Un fel de tapiserie ţesută din ierburi de culori diferite şi reprezentând o scenă de la munte împodobea acum peretele din coridorul mic. Nu existau flori în acel anotimp, dar am văzut, în locuri neobişnuite, vase de ceramică rotunde umplute cu pietre de râu şi crengi fără frunze, dar graţioase, sau scaieţi şi papură uscată. Schimbările erau mici, dar imposibil de trecut cu vederea.

M-am pomenit într-una dintre aripile mai vechi ale castelului, apoi urcând scările prăfuite spre turnul de veghe al lui Verity. De acolo aveai o vedere generoasă a coastei noastre, iar de la ferestrele înalte, Verity stătea vara la pândă după corăbiile prădătoare. Îi ţinea la distanţă pe piraţi cu ajutorul Meşteşugului sau cel puţin ne avertiza de sosirea lor. Uneori, era o apărare slabă. Ar fi trebuit să aibă un grup de supuşi iniţiaţi în Meşteşug, care să-l ajute. Dar nici eu, în ciuda sângelui meu de bastard regal, nu am fost vreodată capabil să-mi controlez abilităţile întâmplătoare. Galen, Maestrul nostru al Meşteşugului, a pregătit, înainte de a muri, doar o mână de oameni. Nu era cine să-l înlocuiască, iar cei instruiţi de el nu aveau o comunicare reală cu Verity. Aşa că prinţul se lupta singur cu duşmanii. Îmbătrânise înainte de vreme. Eram îngrijorat că se va extenua din cauza harului său şi va ceda slăbiciunii celor dependenţi de prea mult Meşteşug.

Când am ajuns în vârful scărilor din turnul spiralat, gâfâiam şi mă dureau picioarele. Am împins uşa; se deschise uşor, datorită balamalelor unse. Dintr-un obicei vechi, am păşit fără zgomot în cameră. Nu mă aşteptasem să-l găsesc acolo pe Verity sau pe altcineva. Furtunile de pe mare erau paznicii noştri iarna, ferindu-ne ţărmurile de piraţi. Am clipit în lumina cenuşie a dimineţii, care inunda camera prin ferestrele neferite de obloane. Verity era o siluetă întunecată pe un cer gri de furtună. Nu se întoarse spre mine.

— Închide uşa, îmi şopti. În camera asta trage ca prin coş din cauza curentului de pe scări.

I-am dat ascultare, apoi am rămas în frig, tremurând. Vântul aducea cu el mirosul mării. L-am inspirat de parcă ar fi fost viaţa însăşi.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, am spus.

Prinţul nu-şi mută privirea de la mare.

— Nu? Atunci de ce ai venit?

Vorbea pe un ton distrat, care m-a surprins.

— Nu ştiu. Mă îndreptam spre camera mea...

Mi-am pierdut glasul, încercând să-mi amintesc de ce venisem acolo.

— Te-am chemat cu Meşteşugul, rosti Verity simplu.

Am tăcut, căzut pe gânduri.

— Nu am simţit nimic.

— Nici n-am intenţionat să simţi ceva. E aşa cum ţi-am spus mai demult. Meşteşugul poate suna uşor ca şoapta la urechea omului. Nu trebuie să-l strigi ca pe-o poruncă.

Se răsuci încet spre mine şi, în vreme ce ochii mi se obişnuiau cu lumina, inima îmi tresăltă de bucurie văzând cât se schimbase bărbatul din faţa mea. Când plecasem din Buckkeep, la vremea recoltei, fusese o umbră tristă, slab ca o stafie din cauza îndatoririlor şi a pândei continue. Părul negru îi era presărat cu fire albe, dar mai pusese carne pe oase, iar ochii îi sclipeau voioşi. Arăta a rege din cap până-n picioare.

— Îţi prieşte căsătoria, prinţul meu, am spus eu prosteşte.

Se zăpăci.

— Într-un fel, recunoscu el, înroşindu-se în obraji ca un copil. Se întoarse repede cu faţa la fereastră. Vino să-mi vezi corăbiile, îmi porunci.

Veni rândul meu să mă zăpăcesc. M-am dus la fereastră, lângă el, şi am privit spre port, apoi spre mare.

— Unde? am întrebat nedumerit.

Verity mă cuprinse pe după umeri şi mă orientă spre locul unde se construiau vasele. Acolo se ridicase o clădire din lemn de pin, ca un şopron. Oamenii intrau şi ieşeau din ea, iar fumul se înălţa din hornuri şi vetrele forjelor. Câţiva buşteni, dar de nuntă de la Kettricken, ieşeau în evidenţă pe zăpadă.

— Uneori, când stau aici în dimineţile de iarnă, mă uit la mare şi aproape că văd Corăbiile Roşii. Ştiu că trebuie să apară. Însă alteori, chiar văd ambarcaţiunile pe care va trebui să le înfruntăm. Nu-şi vor găsi prada atât de uşor în primăvara următoare, dragul meu băiat. Şi până la iarna viitoare am de gând să-i învăţ ce înseamnă să fii prădat.

Vorbea cu o satisfacţie înverşunată, care ar fi părut înfricoşătoare, dacă nu i-aş fi împărtăşit-o şi eu. Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul meu răutăcios îl oglindi pe al său.

Apoi expresia i se schimbă.

— Arăţi groaznic, îmi spuse. La fel ca hainele de pe tine. Hai să mergem într-un loc mai cald, să bem un vin fiert şi să mâncăm ceva.

— Am mâncat, i-am zis. Şi mă simt mult mai bine decât acum câteva luni, mulţumesc frumos.

— Nu fi ţâfnos, mă mustră el. Şi nu-mi spune ceea ce ştiu deja. Şi nici nu mă minţi. Urcatul pe scări te-a istovit şi tremuri stând aici.

— Te foloseşti de Meşteşug cu mine, l-am acuzat, iar el încuviinţă.

— Am ştiut că vei veni de câteva zile. Am încercat de mai multe ori să comunic cu tine, dar n-am reuşit să te fac să mă simţi. M-am îngrijorat când v-aţi abătut de la drum, dar am înţeles neliniştea lui Burrich. Sunt foarte mulţumit că te-a îngrijit atât de bine; nu numai pentru că te-a adus

acasă teafăr, ci şi pentru ce a făcut la Jhaampe, cu toate cele întâmplate. Nu ştiu cum să-l răsplătesc. Va trebui să fiu discret. Ţinând cont de cine a fost implicat, nu poate fi vorba de o recunoaştere oficială. Ai vreo idee?

— El nu va accepta decât mulţumirile tale. S-ar simţi jignit de gândul tău că ar avea nevoie de mai mult. În ce mă priveşte, niciun obiect pe care i l-ai da n-ar fi suficient, după câte a făcut pentru mine. Altfel trebuie să te porţi cu el: spune-i să aleagă unul dintre cei doi cai de doi ani, al lui îmbătrâneşte. O să înţeleagă. M-am gândit bine la cele spuse. Da, am continuat. Ai putea face asta.

— Zău? întrebă Verity, uşor ironic. În vocea lui, ironia se împleti cu o nuanţă răutăcioasă.

Brusc, propria mea îndrăzneală m-a surprins.

— Mi-am pierdut capul, prinţul meu, am spus cu umilinţă.

Buzele i se curbară într-un surâs şi-mi puse prieteneşte o mână grea pe umăr.

— Păi, doar eu te-am întrebat, nu? O clipă, aş fi putut să jur că nu eşti tânărul meu nepot, ci bătrânul Chivalry, şi-mi dai sfaturi cum să mă port cu oamenii. Călătoria la Jhaampe te-a schimbat foarte mult, băiete. Vino. N-am glumit când am propus să căutăm un loc mai cald şi să bem ceva. Kettricken va dori să te vadă astăzi, mai târziu. Şi Patience, îmi închipui.

Mi se făcu inima cât un purice când îmi înşiră sarcinile. Oraşul Buckkeep mă atrăgea ca un magnet. Dar acesta era viitorul meu rege. Am plecat capul în faţa voinţei sale.

Am plecat din turn şi l-am urmat pe scări, vorbind despre lucruri neînsemnate. Mi-a spus s-o anunţ pe doamna Hasty că am nevoie de haine noi; l-am întrebat de Leon, câinele său lup. Verity opri un băiat pe coridor şi-i ceru să aducă vin şi plăcintă cu carne în cabinetul lui. Eu l-am urmat pe prinţ nu în camera lui, ci într-o odaie mai scundă, dintr-odată familiară şi ciudată. Ultima oară când fusesem acolo, scribul Fedwren o folosea pentru a sorta şi usca ierburi, scoici şi rădăcini din care prepara cerneluri. Nu mai rămăsese nici urmă de ele. Un foc ardea timid în şemineul mic. Verity îl aţâţă şi mai puse lemne în el, în timp ce eu

studiam odaia. Am văzut o masă de stejar impresionantă, sculptată, şi două mai mici, diferite scaune, un suport de pergamente şi un raft vechi, plin cu diverse obiecte. Întinsă pe masă era o hartă în lucru a Statelor Chalced. Colţurile erau fixate cu un pumnal şi trei pietre. Diferitele bucăţi de pergament de pe masă erau acoperite de scrisul lui Verity şi schiţe mâzgălite cu notiţe. Dezordinea prietenoasă de pe cele două măsuţe şi câteva scaune îmi părea familiară. În clipa următoare, am recunoscut obiectele lui Verity, care fuseseră înainte împrăştiate peste tot în dormitorul lui. Prinţul termină de aţâţat focul şi zâmbi trist văzându-mi sprâncenele ridicate a mirare.

— Regina mea nu e îngăduitoare cu neorânduiala. „Cum crezi că poţi trage linii drepte în învălmăşeala asta?” m-a întrebat. Camera ei e ordonată ca o tabără de ostaşi. Aşa că mă ascund aici, jos, pentru că mi-am dat repede seama că într-o cameră curată şi îngrijită nu pot lucra. Pe lângă asta, am un loc în care pot vorbi în linişte, unde nu ştie toată lumea să mă caute.

Nici nu termină bine de rostit cuvintele, că intră Charim cu o tavă. L-am salutat cu o înclinare a capului pe servitorul lui Verity, care nu numai că nu se arătă uimit să mă vadă, dar şi adusese un anumit fel de pâine dreasă cu mirodenii care îmi plăcea foarte mult. Se mişcă iute prin cameră, aşezând la repezeală la locul lor câteva cărţi şi suluri ca să-mi facă loc pe scaun, apoi dispăru. Verity era atât de obişnuit cu el, încât, dacă nu i-ar fi zâmbit scurt la plecarea lui, ai fi zis că nici nu-l observase.

— Aşa, zise el, imediat ce uşa fu închisă bine. Hai să auzim un raport complet. Începe cu plecarea din Buckkeep.

N-a fost o simplă relatare a călătoriei mele şi a celor întâmplate pe parcursul ei. Fusesem instruit de Chade să fiu spion şi asasin deopotrivă. Iar Burrich îmi ceruse, de la bun început, să fiu capabil să povestesc amănunţit tot ce se petrece în grajduri în lipsa lui. Aşa că, în timp ce mâncam şi beam, i-am povestit lui Verity tot ce-am văzut şi-am făcut de când am plecat din Buckkeep. Pe urmă i-am

spus pe scurt ce concluzii am tras din experienţa mea şi ce bănuieli aveam în urma celor aflate. Charim a mai venit o dată, cu alte porţii de mâncare. În timp ce le mâncam şi pe acestea, Verity nu vorbi despre altceva decât despre vasele lui de război. Nu-şi putea ascunde încântarea.

— Mastfish a venit să supravegheze construcţia lor. M-am dus eu însumi după el la Highdowns. A pretins că e bătrân. „Frigul o să-mi înţepenească oasele, nu mai pot construi o corabie iarna”, aşa mi-a trimis vorbă. Aşa că am pus ucenicii la lucru şi-am plecat după el. Nu m-a putut refuza stând faţă în faţă cu mine. Când a venit aici, l-am dus unde se construiesc navele. Şi i-am arătat şopronul încălzit, mare cât să încapă în el un vas de război, proiectat în aşa fel încât să poată lucra şi să nu-i fie frig. Dar nu asta l-a convins, ci lemnul de stejar alb adus de Kettricken. Când l-a văzut, n-a ştiut cum să pună mâna mai repede pe cuţitoaie. Numai fibră dreaptă şi solidă. Am început deja de mult să construim căptuşeala de lemn. Vor fi nişte nave pe cinste, semeţe ca gâtul de lebădă, lunecoase ca şarpele pe apă.

Verity era copleşit de entuziasm. Îmi şi imaginam cum se ridică şi coboară vâslele şi cum se umflă pânza dreaptă a catargului când pleacă nava la drum.

Apoi am dat la o parte vasele şi resturile de mâncare şi prinţul începu să mă întrebe despre cele petrecute la Jhaampe. M-a obligat să privesc fiecare întâmplare separat de orice perspectivă posibilă. Când termină cu mine, îi povestisem întreaga aventură, iar furia mea şi faptul că fusesem trădat mă răscoliră încă o dată.

Verity nu se arătă orb la reacţia mea. Se lăsă pe spate în scaun ca să ia un butuc. Îl azvârli în foc, trimiţând o explozie de scântei în sus, pe horn.

— Ai întrebări, remarcă el. De data asta poţi să le pui.

Îşi împleti calm mâinile în poală şi aşteptă.

Am încercat să-mi controlez emoţiile.

— Prinţul Regal, fratele tău, am început eu prudent, este vinovat de înaltă trădare. A pus la cale uciderea fratelui mai mare al miresei tale, prinţul Rurisk. A încercat să

ţeasă un complot care ar fi dus la moartea ta. Ţelul lui era să-ţi fure şi coroana, şi mireasa. Şi, colac peste pupăză, de două ori a încercat să mă omoare pe mine. Şi pe Burrich.

Am făcut o pauză, ca să-mi potolesc inima şi glasul.

— Şi tu, şi eu ştim că aceste lucruri sunt adevărate. Dar ne va fi greu să le dovedim, observă prinţul cu bunăvoinţă.

— Şi el se bazează pe asta! am strigat, apoi mi-am întors faţa de la Verity, până când am reuşit să-mi stăpânesc furia.

M-am mirat şi eu cât de puternică era, pentru că o ţinusem în frâu până atunci. Cu luni de zile în urmă, când îmi folosisem toată priceperea ca să rămân în viaţă, o dădusem la o parte, ca să-mi păstrez mintea clară. Urmaseră luni irosite din cauza convalescenţei, când a trebuit să mă refac după încercarea nereuşită a lui Regal de a mă otrăvi. Nici măcar lui Burrich nu fusesem în stare să-i povestesc totul. Verity îmi spusese clar că nu voia să afle nimeni mai multe despre o situaţie care putea fi salvată. Acum stăteam în faţa prinţului meu şi tremuram de furie sălbatică. Obrajii îmi fură cuprinşi de spasme violente. Asta mă sperie destul ca să mă forţez să mă liniştesc încă o dată.

— Regal se bazează pe asta, am repetat, mai calm.

În vremea asta, Verity nu se clintise şi nu-şi schimbase expresia feţei, în ciuda izbucnirii mele. Stătea serios de partea cealaltă a mesei, cu mâinile brăzdate de cicatrice adunate în poală, uitându-se la mine cu ochi întunecaţi. Am plecat privirea spre faţa de masă şi am urmărit cu degetul conturul ornamentului sculptat din colţul mesei.

— Nu te admiră pentru că respecţi legile regatului, am spus. Vede în asta o slăbiciune, o cale de a înşela justiţia. Poate că va încerca din nou să te omoare. Aproape sigur, va încerca să mă ucidă şi pe mine.

— Atunci trebuie să fim prudenţi, nu-i aşa? rosti Verity calm.

Am ridicat capul şi l-am privit în ochi.

— Numai atât ai să-mi spui? am întrebat încordat, înghiţindu-mi mânia.

— FitzChivalry, eu sunt prinţul tău. Sunt viitorul tău rege. Mi-ai jurat supunere, aşa cum i-ai jurat tatălui meu. Şi, la urma urmei, i-ai jurat-o şi fratelui meu. Se ridică dintr-odată şi începu să patruleze prin cameră. Dreptatea. Iată un lucru după care vom umbla ca însetaţii după apă, dar gâtlejul tot ars de sete ne va rămâne. Nu. Ne mulţumim cu legea - fapt cu atât mai adevărat, cu cât eşti mai mare în rang. Dreptatea te face pe tine urmaş la tron, Fitz. Chivalry a fost fratele meu mai mare. Dar legea spune că te-ai născut în afara căsătoriei, deci nu poţi avea pretenţii la coroană. Unii ar zice că am furat tronul din mâinile fiului fratelui meu. Să mă mai mir atunci că fratele meu mai mic vrea să-l fure din mâna mea?

Nu-l mai auzisem pe Verity vorbind aşa niciodată, pe un ton atât de echilibrat, dar atât de emoţionat. Am tăcut.

— Crezi că ar trebui să-l pedepsesc. Aş putea. Nu trebuie să-i dovedesc fărădelegile ca să-i fac viaţa grea. Aş putea să-l trimit ca emisar la Golful Rece, cu o misiune inventată, şi să-l ţin acolo, într-un mediu neprielnic, departe de Curte. Aş putea să-l exilez. Sau l-aş putea ţine aici, la Curte, dar să-l încarc cu atâtea sarcini, încât să nu mai aibă timp de plăcerile lui. Ar înţelege că e pedepsit. Aşa ar proceda orice nobil cu jumătate din inteligenţa lui. Cei care sunt de partea sa îi vor sări în apărare. Ducatele interioare ar inventa o urgenţă în ţinutul mamei sale, care să-i ceară prezenţa acolo. Odată plecat, şi-ar întări poziţia. Ar putea foarte bine să stârnească o revoltă civilă, cum a mai încercat, şi să-şi găsească un regat interior devotat numai lui. Chiar dacă nu şi-ar atinge ţelul, ar putea provoca destulă agitaţie ca să distrugă unitatea de care am nevoie, dacă e să apăr regatul nostru.

Se opri. Ridică ochii şi cercetă încăperea. I-am urmărit privirea. Pe pereţi atârnau hărţile sale. Am văzut Bearns, Shoaks şi Rippon. Pe peretele opus, Buck, Farrow şi Tilth. Toate erau desenate de mâna sigură a lui Verity, fiecare râu era trasat cu cerneală albastră, fiecare oraş avea nume. Iată cele Şase Ducate ale sale. Le cunoştea cum Regal nu le va cunoaşte niciodată. Le străbătuse drumurile

călare, ajutase la trasarea graniţelor. Urmându-l pe Chivalry, negociase cu vecinii de dincolo de marginea pământurilor noastre. Ridicase sabia ca să le apere, ştiind când s-o coboare şi să negocieze pacea. Cine eram eu, să-i spun cum să conducă de acasă?

— Ce vei face? l-am întrebat calm.

— Îl voi păstra. E fratele meu. Şi fiul tatălui meu. Îşi mai turnă vin. Fiul cel mai mic şi mai iubit al părintelui meu. M-am dus la tatăl meu, regele, şi i-am sugerat că Regal ar fi mai mulţumit de soarta lui dacă ar fi mai implicat în conducerea regatului. Shrewd a fost de acord. Eu mă aştept să fiu mai prins cu apărarea ţinutului nostru de Corăbiile Roşii. Aşa că lui Regal îi va reveni sarcina de a strânge veniturile de care vom avea nevoie şi de a rezolva orice situaţie de criză internă. Ajutat de un grup de nobili, desigur. E foarte potrivit să se ocupe de certurile şi de neînţelegerile lor.

— Şi Regal e mulţumit cu atât?

Verity zâmbi discret.

— Nu poate spune că nu este. Nu dacă vrea să-şi păstreze imaginea de tânăr priceput în a conduce, care aşteaptă doar ocazia s-o dovedească.

Ridică paharul şi îşi întoarse privirea spre foc. În cameră nu se auzea decât trosnetul lemnului ars.

— Când vii la mine mâine..., începu el.

— Mâine trebuie să fiu liber, am spus.

Lăsă jos paharul şi se întoarse către mine.

— Trebuie? întrebă pe un ton straniu.

L-am privit în ochi. Am înghiţit în sec. M-am ridicat în picioare.

— Prinţul meu, am rostit formal, îţi cer permisiunea să fiu scutit de îndatoriri mâine, ca să pot să... mă ocup de nişte treburi personale.

Mă lăsă în picioare o clipă.

— Of, stai jos, Fitz. Urât. Cred că a fost urât din partea mea. Aşa păţesc când mă gândesc la Regal. Sigur că poţi fi liber mâine. Dacă te întreabă cineva, te-am trimis eu cu treabă. Pot să te întreb ce e atât de urgent?

M-am uitat la flăcările vesele.

— Prietena mea locuia la Siltbay. Trebuie să aflu...

— O, Fitz, rosti Verity cu mai multă compătimire decât puteam suporta.

Mă doborî un val de oboseală. Bine că stăteam jos. Mâinile începură să-mi tremure. Mi le-am ascuns sub masă şi le-am împreunat ca să le potolesc. Încă mă mai lua tremuratul, dar cel puţin reuşeam să-mi ascund slăbiciunea.

Verity îşi drese glasul.

— Du-te în cameră şi odihneşte-te, îmi spuse el cu blândeţe. Vrei să te însoţească cineva mâine la Siltbay?

Am negat din cap prosteşte, îngrozit dintr-odată de convingerea că voi afla veşti rele. Gândul mă îmbolnăvi. Încă un tremur îmi zgâlţâi trupul. Am încercat să respir calm, să mă liniştesc şi să evit criza care mă pândea. Nu suportam să mă fac de ruşine în faţa lui Verity.

— Ruşine să-mi fie mie, nu ţie, că nu mi-am dat seama cât ai fost de bolnav. Se ridicase fără zgomot, îşi puse paharul în faţa mea. Din cauza mea te-ai îmbolnăvit. Sunt îngrozit de răul pe care l-am lăsat să ţi se întâmple.

M-am forţat să-l privesc în ochi. Ştia tot ce încercam să ascund. Ştia şi era copleşit de vină.

— Nu-i întotdeauna aşa de rău, i-am explicat.

Îmi zâmbi, dar nu-şi luă ochii de la mine.

— Eşti un mincinos tare priceput, Fitz. Să nu crezi că ţi-ai pierdut îndemânarea. Dar nu poţi minţi un om care a stat lângă tine cât am stat eu, nu doar în ultimele câteva zile, ci şi cât ai fost bolnav. Dacă îţi spune cineva „ştiu cum te simţi”, poate o vei considera o politeţe. Dar eu îţi spun adevărul, să ştii. Şi ştiu că tu eşti ca Burrich. N-o să-ţi ofer să alegi un mânz mai târziu. Îţi ofer însă braţul meu, dacă accepţi, ca să te însoţesc până în camera ta.

— Mă descurc, am zis, ţeapăn.

Ştiam ce onoare îmi făcea, dar şi cât de clar îmi vedea neputinţa. Voiam să fiu singur, să mă ascund. Verity încuviinţă tăcut, înţelegător.

— Aş vrea să fi stăpânit şi tu Meşteşugul. Ţi-aş da putere, aşa cum mi-ai dat şi tu, de prea multe ori.

— N-aş putea, am şoptit, incapabil să ascund cât mă dezgusta gândul de a sorbi puterea altuia ca s-o înlocuiesc pe a mea.

Am regretat imediat frântura de jenă pe care am zărit-o în ochii prinţului meu.

— Şi eu am vorbit cândva la fel de mândru, zise el încet. Du-te să te odihneşti, băiete.

Se întoarse încet cu spatele la mine. Îşi găsi de lucru punând ordine în cerneluri şi pergamente. M-am retras în linişte.

Stătuserăm în cameră toată ziua. Afară se întunecase bine. În castel domnea atmosfera serii de iarnă. Odată mesele curăţate, lumea se adunase în faţa căminelor din coridorul cel mare. Poate cântau menestrelii sau câte-un păpuşar spunea o poveste trăgând de aţele marionetelor răşchirate. Unii îl urmăreau în timp ce puneau pene la săgeţi, alţii mânuiau acul, copiii învârteau titirezi, potriveau cuburi colorate sau moţăiau pe genunchii şi umerii părinţilor. Totul era în siguranţă. Afară, viscolul şuiera şi ne apăra.

Am mers cu prudenţa beţivului, ocolind locurile în care se strângeau oamenii seara. Mi-am împletit braţele şi mi-am adunat umerii de parcă mi-ar fi fost frig, ca să-mi potolesc tremurul mâinilor. Am urcat primul şir de trepte încet, ca pierdut în gânduri. Pe palier, mi-am permis o pauză cât am numărat până la zece, apoi m-am forţat să urc mai departe.

Nici n-am pus bine piciorul pe prima treaptă, că şi apăru Lacey sărind pe scări. O femeie bondoacă, mai mare decât mine cu vreo doisprezece ani, ţopăia vioaie ca un copil. Când ajunse la ultima treaptă, strigă „aici mi-erai!”, de parcă eram o pereche de foarfeci rătăcite din coşul cu lucru de mână. Mă prinse zdravăn de braţ şi mă întoarse spre coridor.

— Dacă n-am urcat şi coborât scările astea de zece ori azi, nu le-am urcat niciodată. Măi, dar ce înalt te-ai făcut! Lady Patience nu s-a simţit deloc în apele ei şi e numai

vina ta. La început, s-a aşteptat să baţi la uşă din clipă în clipă. A fost atât de mulţumită că te-ai întors, în sfârşit, acasă! Se opri să se uite la mine cu ochii ei lucioşi, de pasăre. Asta a fost azi-dimineaţă, mărturisi ea. *Chiar* ai fost bolnav! Ai cearcăne mari. Fără să-mi dea ocazia să răspund, continuă: Când s-a făcut de după-amiază şi tot n-ai venit, a început să se simtă jignită şi cam supărată. La cină s-a înfuriat atât de tare din cauza necuviinţei tale, că nici n-a mâncat. Atunci a început să dea crezare zvonurilor că ai fost foarte bolnav. E sigură că ai leşinat pe undeva sau că Burrich te-a ţinut la grajduri să cureţi după cai şi câini, aşa bolnav cum eşti. Ei, iată-ne ajunşi, intră. L-am găsit, doamnă.

Mă împinse în camera lui Patience. Cu toată pălăvrăgeala lui Lacey, am simţit în glasul ei o umbră de reţinere, de parcă evita să spună ceva. Am intrat şovăitor, întrebându-mă dacă fusese şi Patience bolnavă sau o lovise o nenorocire. Orice s-ar fi întâmplat, nu-i schimbase deloc obiceiurile. Camera ei arăta la fel ca înainte. Plantele crescuseră toate, se împletiseră între ele şi le căzuseră frunzele. Un nou val de pasiuni subite se aşezaseră peste cele abandonate. La menajeria ei se adăugaseră doi hulubi. Vreo şase potcoave zăceau împrăştiate peste tot. Pe masă ardea o lumânare groasă de mirt; mirosea frumos, dar picura ceară pe florile şi ierburile uscate aşezate pe tava de lângă ea. Un mănunchi de beţişoare sculptate ciudat era şi el ameninţat. Semănau cu beţişoarele de ghicit folosite în Chyurda. Când am intrat, căţeluşa ei terier veni să mă salute. M-am aplecat s-o mângâi, apoi m-am întrebat dacă mă mai puteam îndrepta. Ca să-mi maschez întârzierea, am ridicat cu grijă o tăbliţă de pe jos. Era cam veche şi, probabil, rară, întrebuinţată cu beţişoarele pentru ghicit. Patience se răsuci de la războiul de ţesut să mă întâmpine.

— Hai, ridică-te şi nu mai fi caraghios, exclamă ea, văzându-mă ghemuit. E o idioţenie să îngenunchezi. Sau ai crezut că aşa mă vei face să uit cât de nepoliticos ai fost că nu ai venit să mă vezi imediat? Ce mi-ai adus? O, ce frumos

din partea ta! De unde ai ştiut că le studiez? Am căutat prin toate bibliotecile din castele şi nu am găsit prea multe despre beţişoarele prevestitoare!

Îmi luă tăbliţa din mână şi-mi zâmbi drept mulţumire pentru presupusul cadou. Din spatele ei, Lacey îmi făcu cu ochiul. I-am răspuns ridicând discret din umeri. M-am uitat din nou la Lady Patience, care puse tăbliţa peste alte câteva, trântite într-o grămadă gata să cadă. Se răsuci spre mine. O clipă, mă privi călduros, apoi îşi alese o expresie încruntată. Sprâncenele i se adunară deasupra ochilor căprui, iar gura i se subţie într-o linie fermă. Efectul figurii sale dojenitoare fu redus de faptul că acum îmi ajungea până la umeri şi că avea două frunze de iederă în păr.

— Te rog să mă ierţi, am rostit şi, îndrăzneţ, le-am scos dintre buclele negre dezordonate.

Patience mi le luă din mână serioasă, de parcă erau foarte importante, şi le aşeză peste tăbliţă.

— Unde ai fost în toată vremea asta, când a fost nevoie de tine aici? mă întrebă. Mireasa unchiului tău a venit de câteva luni. Ai ratat cununia oficială, ai ratat banchetul, dansul şi adunarea nobililor. Eu îmi cheltuiesc energia ca să mă asigur că eşti tratat ca un fiu de prinţ, iar tu eviţi toate obligaţiile sociale. Iar când, în sfârşit, ajungi acasă, nu vii să mă vezi, ci te plimbi peste tot prin turn, unde oricine poate vorbi cu tine, îmbrăcat cum eşti ca un cârpaci cerşetor. Ce-ţi veni să te tunzi aşa?

Soţia tatălui meu, odată ce a aflat că el făcuse un copil cu altcineva înainte de-a o lua de nevastă, mai întâi m-a urât, apoi a început să mă educe într-un fel agresiv. Uneori îmi era mai greu decât dacă m-ar fi surghiunit. Acum mă întrebă:

— Nu te-ai gândit că ai putea avea îndatoriri sociale aici, mai importante decât să umbli aiurea după Burrich pe la coada cailor?

— Îmi pare rău, doamnă.

Ştiam din experienţă că nu e bine să mă cert cu Patience. Purtarea ei excentrică îl fermecase pe prinţul Chivalry. Pe mine mă amuza, în zilele bune. În seara asta mă obosea.

— O vreme, am fost bolnav. Nu m-am simţit destul de în putere să călătoresc. Când m-am însănătoşit, vremea rea ne-a împiedicat să plecăm. Îmi pare foarte rău că am pierdut cununia.

— Atât? Numai din cauza asta ai întârziat?

Îmi vorbea aspru, parcă bănuind că-i torn o minciună gogonată.

— Da, am răspuns pe un ton grav. Dar m-am gândit la tine. Am ceva pentru tine în bagajele mele. Încă nu le-am adus de la grajduri, dar o voi face mâine.

— Ce anume? vru să afle, curioasă ca un copil.

Am inspirat adânc. Mă gândeam cu disperare la căldura patului.

— Un fel de ierbar. Unul simplu, pentru că cele delicate şi mai pretenţioase n-ar fi rezistat călătoriei. Chyurda nu folosesc tăbliţe sau pergament pentru a învăţa ierburile, cum facem noi. E o casetă de lemn. Când o vei deschide, vei găsi în ea mici modele de ierburi din ceară, de aceeaşi culoare şi parfum cu ierburile, ca să le înveţi mai uşor. Textul e în chyurdă, bineînţeles, dar eu tot am crezut că o să-ţi placă.

— Sună foarte interesant, remarcă Patience şi-i sclipiră ochii. De-abia aştept s-o văd.

— Să-i aduc un scaun, doamnă? Arată într-adevăr de parcă ar fi fost bolnav, interveni Lacey.

— Da, sigur, Lacey. Stai jos, băiete. Spune-mi, ce boală ai avut?

— Am mâncat ceva, o plantă străină, şi am avut o reacţie puternică la ea.

Poftim, am spus adevărul. Lacey îmi aduse un taburet mic. M-am aşezat recunoscător. Mă treceau valuri de oboseală.

— Aha, înţeleg.

Nu se mai interesă de boala mea. Inspiră adânc, se uită în jur, apoi mă întrebă dintr-odată:

— Spune-mi, te-ai gândit la însurătoare?

Schimbarea bruscă de subiect îi era atât de caracteristică, încât am zâmbit fără voia mea. Am încercat să mă concentrez asupra răspunsului. Preţ de-o clipă, am văzut-o pe Molly în faţa ochilor, cu obrajii înroşiţi de vântul care se juca în pletele-i negre, libere. Molly. Mâine, mi-am promis. Siltbay.

— Fitz! Termină! Nu te las să stai şi să te holbezi prin mine de parcă n-aş fi aici! M-ai auzit? Te simţi bine?

Am făcut un efort să revin în prezent.

— Nu prea, am răspuns cinstit. Am avut o zi obositoare...

— Lacey, adu-i băiatului o cană de vin de soc. Pare istovit. Poate că nu e cel mai potrivit moment să stăm de vorbă, hotărî Lady Patience, dându-se bătută.

Se uită la mine cu adevărat pentru prima oară. I-am citit îngrijorarea sinceră în ochi.

— Poate că nu cunosc întreaga poveste a aventurilor tale, sugeră ea discret, după o clipă.

M-am uitat la bocancii mei de munte căptuşiţi. Adevărul îmi stătea pe limbă, dar l-am înăbuşit, îngrozit de pericolul care s-ar fi ivit dacă ea l-ar fi aflat.

— O călătorie lungă. Mâncare proastă. Hanuri murdare, cu paturi mizere şi mese lipicioase. Cam asta a fost. Nu cred că vrei să afli toate amănuntele.

Se întâmplă un lucru ciudat. Ni se întâlniră privirile şi Patience îmi ghici minciuna. Încuviinţă tacit, înghiţind-o ca şi cum ar fi necesară, şi întoarse capul. M-am întrebat câte neadevăruri asemănătoare auzise de la tatăl meu. Ce-o costa să dea din cap aprobator?

Lacey îmi puse hotărâtă cana cu vin în mână. Am ridicat-o. Mirosul pătrunzător al primei înghiţituri mă învioră. Am ţinut-o cu ambele mâini şi am reuşit să-i zâmbesc lui Patience.

— Spune-mi, am început eu să vorbesc şi, în ciuda eforturilor mele, glasul îmi tremura ca al unui moşneag. Am tuşit ca să mi-l dreg. Ce mai faci? Îmi închipui că prezenţa unei regine aici, la Buckkeep, v-a dat mult de lucru. Povesteşte-mi ce am pierdut.

— O, spuse Patience, ca înţepată cu acul. Veni rândul ei să întoarcă privirea. Ştii că sunt o fiinţă izolată. Sănătatea mea mă trădează câteodată. Dacă stau până târziu, dansând şi vorbind, trebuie să zac în pat două zile după aceea. Nu. M-am prezentat la regină şi am stat la masă cu ea o dată sau de două ori. Dar ea e tânără şi ocupată şi prinsă de noua ei viaţă. Iar eu sunt bătrână şi bizară şi viaţa mea e plină de pasiunile mele...

— Şi lui Kettricken îi place să cultive plante, m-am aventurat eu. Cred că ar fi foarte interesată... Un tremur neaşteptat îmi zgudui oasele şi dinţii începură să-mi clănţăne, făcându-mă incapabil să continui. Mi-e doar... puţin frig.

M-am scuzat şi am băut din vin. Am tras o înghiţitură zdravănă, în loc de o sorbitură, cum intenţionasem. Din cauză că-mi tremurau mâinile, mi-a picurat vin pe bărbie şi pe piepţii cămăşii. Am sărit în picioare de spaimă şi am scăpat cana din mâinile trădătoare. Căzu pe covor şi se rostogoli, lăsând o urmă roşie ca sângele. M-am aşezat imediat înapoi pe scaun şi m-am cuprins cu braţele, încercând să-mi alung tremuratul.

— Sunt foarte obosit, am încercat eu să explic.

Lacey veni cu o cârpă şi mă tamponă până când i-am luat-o din mână. M-am şters pe bărbie şi-am curăţat aproape tot vinul de pe cămaşă. Dar când m-am lăsat pe vine ca să şterg şi lichidul vărsat, aproape că am căzut în nas.

— Nu, Fitz, lasă vinul. Îl curăţăm noi. Eşti obosit şi pe jumătate bolnav. Du-te la culcare. Vino să mă vezi după ce te-ai odihnit. Trebuie să discutăm ceva serios, dar mai poate aştepta o noapte. Acum du-te, băiete. La culcare!

M-am ridicat, recunoscător pentru mustrare şi mi-am luat rămas-bun cu prudenţă. Lacey mă conduse până la uşă, apoi rămase în prag să mă petreacă din priviri, îngrijorată, până pe palier. Am încercat să merg ca şi cum pereţii şi podeaua nu se clătinau. M-am oprit la scări ca să-i fac semn cu mâna, apoi am început să le urc. După trei trepte, nu mă mai vedea. M-am proptit de perete ca să-mi trag sufletul. Mi-am dus mâinile la ochi, ca să-i feresc de lumina

strălucitoare a lumânărilor. Ameţeala mă asalta în valuri. Când am deschis ochii, am văzut curcubeie de ceaţă. I-am închis strâns la loc şi i-am apăsat cu mâinile.

Am auzit paşi uşori coborând treptele spre mine. Se opriră deasupra mea.

— Vă simţiţi bine, domnule? am auzit un glas ezitant.

— Am băut prea mult, am minţit. Mai mult ca sigur că vinul pe care îl turnasem pe mine mă făcea să put ca un beţivan. Îmi revin într-o clipă.

— Daţi-mi voie să vă ajut pe scări. E periculos să vă împiedicaţi aici.

Glasul devenise arţăgos. Am deschis ochii şi m-am uitat printre degete. Fustă albastră. Din materialul practic purtat de toate servitoarele. Fără îndoială că mai avusese de-a face cu beţivi.

Am scuturat din cap, dar ea mă ignoră, cum aş fi făcut şi eu în locul ei. Am simţit o mână puternică prinzându-mi braţul cu hotărâre, iar cealaltă mă cuprinse pe după talie.

— Hai să te urcăm pe scări, mă încurajă ea.

M-am lăsat pe ea, fără să vreau, şi m-am târât până la catul următor.

— Mulţumesc, am bolborosit, gândindu-mă că acum o să mă lase în pace, dar ea nu slăbi strânsoarea.

— Eşti sigur că locuieşti la catul ăsta? Camerele servitorilor sunt la următorul, să ştii.

Am reuşit să dau afirmativ din cap.

— A treia uşă. Dacă nu te superi.

Ea rămase tăcută câteva clipe.

— Aceea-i camera bastardului.

Vorbele fură aruncate ca o provocare aspră. N-am tresărit la auzul lor, ca altădată. Nici măcar n-am ridicat capul.

— Da. Acum poţi să pleci, am concediat-o eu cu răceală.

Însă ea păşi mai aproape de mine. Mă apucă de păr şi-mi înălţă capul ca să mă vadă bine.

— Bobocule! şuieră mânioasă. Ar trebui să te trântesc aici, pe loc.

Mi-am smucit capul. Nu reuşeam să-mi concentrez privirea ca să mă uit în ochii ei. Totuşi am recunoscut-o, i-

am recunoscut chipul, felul în care îi cădea părul pe faţă, pe umeri, şi parfumul ei, ca o după-amiază de vară. Uşurarea mă străbătu din cap până-n picioare. Era Molly, Molly a mea, fata care făcea lumânări.

— Trăieşti! am strigat.

Inima mi se zbătea ca un peşte în cârlig. Am luat-o în braţe şi am sărutat-o.

Adică am încercat. Ea mă împinse la o parte cu un braţ ţeapăn, zicându-mi morocănoasă:

— Nu voi săruta niciodată un beţiv. Asta-i o promisiune pe care mi-am făcut-o şi o voi respecta întotdeauna. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

Vorbea cu asprime în glas.

— Nu sunt beat, sunt... bolnav, am protestat. Din cauza bucuriei, ameţisem mai tare ca niciodată. M-am clătinat pe picioare. Nu mai contează. Eşti aici şi eşti teafără.

Molly mă echilibră, un reflex format cât îl îngrijise pe tatăl ei.

— Da. Văd. Nu eşti beat. Dezgustul şi neîncrederea i se amestecau în glas. Nu eşti nici curierul scribului. Nici ajutor la grajd. Cu minciuni te-ai apropiat de toţi oamenii? Se pare că aşa te desparţi de ei.

— N-am minţit, am spus pe ton plângăreţ, nedumerit de supărarea din vocea ei. Aş fi vrut să mă pot uita în ochii ei. Pur şi simplu nu ţi-am spus totul... e prea complicat. Molly, sunt atât de bucuros că eşti teafără. Şi că eşti la Buckkeep! Am crezut că trebuie să te caut...

Mă ţinea mai departe de braţ, să nu cad din picioare.

— Nu sunt beat. Serios. Am minţit doar pentru că mi-era ruşine să recunosc cât de slăbit sunt.

— Deci ai minţit. Vocea ei tăia ca lama. De minciună ar trebui să-ţi fie ruşine, Bobocule. Sau un băiat de prinţ are voie să mintă?

Îmi dădu drumul. M-am lăsat moale pe perete. Am încercat să-mi adun gândurile învolburate, în timp ce mă străduiam să stau drept.

— Nu sunt băiat de prinţ, am rostit, în cele din urmă. Sunt bastard. Asta-i cu totul altceva. Şi, da, mi-a fost

ruşine să recunosc şi asta. Dar nu ţi-am spus niciodată că nu sunt bastard. Când eram cu tine, am simţit întotdeauna că sunt Bobocul. Îmi plăcea să am câţiva prieteni care să gândească despre mine că sunt „Bobocul”, nu „Bastardul”.

Molly nu-mi răspunse. În schimb, mă apucă mai dur decât prima oară de piepţii cămăşii şi mă târî pe coridor până la camera mea. Mă uimea cât de puternice devin femeile când se înfurie. Lovi uşa cu umărul, de parcă ar fi fost un duşman personal, şi-mi făcu vânt spre pat. Îndată ce am fost destul de aproape de el, îmi dădu drumul. Am căzut pe el. M-am îndreptat de spate şi am reuşit să mă aşez. Prinzându-mi mâinile una într-alta şi vârându-le între genunchi, mi-am controlat tremuratul. Molly stătea şi mă săgeta din priviri. Nu o vedeam prea bine. Silueta i se contura înceţoşată, trăsăturile i se amestecau, dar, după cum stătea, îmi dădeam seama că e supărată.

După un moment, mi-am luat inima în dinţi.

— Te-am visat. Cât am fost plecat.

Ea tot nu deschise gura. Am mai prins curaj.

— Am visat că erai la Siltbay. Când a fost prădat. Vorbeam încordat, deoarece mă străduiam să-mi controlez tremurul vocii. Am visat focuri şi piraţi atacând. În visul meu, trebuia să aperi doi copii. Se părea că erau ai tăi.

Cuvintele mele se loveau de tăcerea ei ca de un zid. Probabil mă credea de zece ori mai idiot, aşa cum stăteam şi bolboroseam despre vise. Şi de ce, Doamne, de ce mă vedea chiar ea, dintre toţi oamenii de pe lume care m-ar fi putut vedea atât de neputincios? Tăcerea se prelungise.

— Dar tu erai aici, la Buckkeep, în siguranţă. Am încercat să-mi controlez vocea nesigură. Mă bucur că eşti teafără. Dar ce cauţi la Buckkeep?

— Ce caut aici?

Glasul ei era la fel de încordat ca al meu. Suna aspru din cauza supărării, dar cred că şi ezitant, din pricina fricii:

— Am venit să caut un prieten.

Se opri. Păru că se îneacă. Când vorbi din nou, o făcu cu glas prefăcut calm, aproape blând:

— Ştii, tatăl meu a murit şi m-a lăsat plină de datorii. Aşa că creditorii mi-au luat prăvălia. M-am dus să locuiesc la rude, să le ajut la strânsul recoltei, să câştig bani ca s-o iau de la capăt. În Siltbay. Deşi cum ai aflat tu despre asta n-o să-mi dau seama niciodată. Am câştigat nişte bănuţi şi vărul meu mi-a promis că-mi va împrumuta restul sumei de care aveam nevoie. Recolta fusese bună. Urma să mă întorc la Buckkeep a doua zi. Dar Siltbay a fost prădat. Eram acolo, cu nepoatele mele…

Cuvintele i se stinseră scurt pe buze. Mi-am adus aminte odată cu ea. Corăbiile, incendiul, femeia râzând şi sabia. Am ridicat ochii spre Molly şi aproape că am reuşit s-o văd. N-am putut vorbi. Dar ea se uita departe, pe deasupra capului meu. Continuă la fel de calmă:

— Verii mei au pierdut tot ce aveau. S-au numărat printre cei norocoşi, pentru că le supravieţuiseră copiii. Însă nu le mai puteam cere bani cu împrumut. Adevărul era că nu m-ar fi putut plăti pentru munca mea, dacă mi-ar fi trecut prin gând să le-o cer. Aşa că am venit la Buckkeep când mai era puţin până la venirea iernii şi nu aveam unde să stau. Mi-am zis, întotdeauna am fost prietenă cu Bobocul. Dacă e cineva de la care să iau bani împrumut ca să trec peste greutăţi, el ar fi acela. Aşa că am venit în turn şi am întrebat de curierul scribului. Oamenii ridicau din umeri şi mă trimiteau la Fedwren. Iar Fedwren a ascultat când te-am descris, s-a încruntat şi m-a trimis la Patience.

Molly făcu o pauză plină de subînţelesuri. Am încercat să-mi imaginez întâlnirea dintre ele, dar am alungat-o din minte cu un tremurat.

— M-a luat servitoarea ei, reluă Molly încet. Mi-a spus că măcar atât putea face pentru mine, după ce tu m-ai făcut de ruşine.

— Te-am făcut de ruşine?

M-am îndreptat de spate tresărind. Pământul se învârti cu mine şi lumea din ochii mei se transformă în scântei.

— Cum? Cum te-am făcut de ruşine?

Molly tăcu.

— A spus, reluă ea, că, fără îndoială, mi-ai câştigat afecţiunea şi apoi m-ai părăsit. Atrasă de promisiunea ta falsă că într-o zi vei putea să te însori cu mine, te-am lăsat să-mi faci curte.

— N-am... N-am reuşit să termin propoziţia. Eram prieteni. N-am ştiut că simţi altceva pentru mine.

— N-ai ştiut?

Îşi ridică bărbia; cunoşteam gestul. Cu şase ani în urmă, i-ar fi urmat un pumn în stomac. Şi acum am tresărit. Dar ea vorbi şi mai calmă:

— Cred că ar fi trebuit să mă aştept să aud asta de la tine. Nu-i greu să spui aşa ceva.

Veni rândul meu să mă simt jignit.

— Tu eşti cea care m-a părăsit, fără un cuvânt de rămas-bun. Cu marinarul ăla, Jade. Crezi că nu ştiu despre el? Am fost acolo, Molly. Te-am văzut când l-ai luat de braţ şi ai plecat cu el. De ce nu ai venit la mine atunci, înainte de a pleca împreună cu el?

Molly îşi îndreptă spatele.

— Fusesem o femeie cu viitor. Apoi am ajuns, fără să vreau, datornică. Crezi că ştiam de datoriile făcute de tatăl meu şi le-am trecut cu vederea? Numai după ce l-am îngropat au venit creditorii să-mi bată la uşă. Am pierdut totul. Să fi venit la tine ca o cerşetoare, sperând să mă primeşti? Crezusem că ţii la mine. Că vrei... Afurisit să fii de El, de ce trebuie să recunosc toate astea în faţa ta?

Arunca în mine cu vorbe tari ca pietrele. Ştiam că are foc în priviri şi obrajii roşii.

— Am crezut că vrei, într-adevăr, să te însori cu mine, că vrei un viitor alături de mine. Am vrut să vin şi eu cu ceva, nu să apar cu mâna goală şi fără nicio speranţă. Îmi şi închipuiam mica noastră prăvălie, eu, cu lumânări, ierburi şi miere, tu, cu talentul tău de caligraf... Aşa că m-am dus la vărul meu, să-l rog să-mi împrumute nişte bani. Nu avea, dar mi-a aranjat să mă duc la Siltbay, să vorbesc cu fratele lui mai mare, Flint. Ţi-am spus ce s-a întâmplat acolo. M-am întors aici într-o barcă de pescuit, Bobocule, scoţând măruntaiele din peşti şi punându-i în sare. M-am întors la

Buckkeep ca un câine bătut. Mi-am călcat pe mândrie, am venit aici şi am aflat cât de proastă fusesem, cum te-ai prefăcut şi cum m-ai minţit. Eşti chiar un ticălos[5], Bobocule. Asta eşti.

Preţ de-o clipă am auzit un sunet straniu, şi am încercat să-mi dau seama ce era. Molly plângea cu sughiţuri. Ştiam că, dacă aş încerca să mă ridic şi să mă duc la ea, aş cădea în nas. Sau aş întinde mâna şi ea m-ar lovi de m-ar lăsa lat. Prosteşte, ca un beţiv, am repetat:

— Păi, atunci cum a fost cu Jade? De ce ţi-a fost atât de uşor să pleci cu el? De ce nu ai venit la mine mai întâi?

— Ţi-am spus! E vărul meu, tâmpitule! Furia îşi făcu loc printre lacrimi. Când eşti la necaz, te duci la familie. I-am cerut ajutorul, iar el m-a luat la ferma lui, să-l ajut la strânsul recoltei.

O clipă de linişte. Apoi, neîncrezătoare:

— Ce ţi-ai închipuit? Că sunt femeia care are un bărbat de rezervă? Glas de gheaţă. Că te las să-mi faci curte, dar mă întâlnesc şi cu altul?

— Nu. N-am spus asta.

— Sigur că asta ţi-ai închipuit. O spuse de parcă acum înţelegea totul limpede. Eşti ca tatăl meu. Întotdeauna credea că-l mint, pentru că el însuşi spunea atâtea minciuni. Exact ca tine. „Nu sunt beat” - şi tu puţi de la o poştă şi de-abia te ţii pe picioare. Şi povestea ta idioată: „Te-am visat la Siltbay.” Tot oraşul ştie că am fost la Siltbay. Probabil ai auzit toată întâmplarea în seara asta, stând prin taverne.

— Nu, Molly. Trebuie să mă crezi.

Am strâns păturile de pe pat ca să nu cad. Se întorsese cu spatele la mine.

— Nu. Nu trebuie! Nu mai trebuie să cred pe nimeni. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Ştii, odată, foarte demult, când eram mică, foarte mică, înainte de a te cunoaşte... Glasul îi deveni ciudat de calm. Pustiu, dar calm. Era Festivalul Primăverii. Ţin minte că, atunci când i-am cerut tatei nişte bănuţi pentru distracţiile de la

5 În original, bastard - „bastard”; „ticălos” (n. tr.).

iarmaroc, m-a plesnit şi mi-a zis că el nu aruncă banii pe prostii. Şi pe urmă m-a încuiat în prăvălie şi s-a dus să se îmbete. Dar eu şi pe atunci ştiam cum să fug. Şi tot m-am dus la corturile cu distracţii, numai ca să le văd. Într-unul era un bătrân care ghicea viitorul în cristal. Ştii cum se face. Ţine cristalul la lumânare şi-ţi ghiceşte viitorul după cum îţi cad culorile pe faţă.

Molly tăcu.

— Ştiu, am recunoscut eu.

Ştiam felul acela de vrăjitorie Hedge despre care vorbea. Văzusem dansul luminilor colorate pe faţa unei femei cu ochii închişi. Acum nu-mi doream decât s-o văd bine pe Molly. Credeam că, dacă reuşesc să mă uit în ochii ei, o pot convinge să vadă adevărul în mine. Aş fi vrut să am curajul să mă ridic în picioare, să merg la ea şi să mai încerc o dată s-o iau în braţe. Dar ea credea că sunt beat, iar eu ştiam că aş cădea. Nu aveam de gând să mă fac de râs în faţa ei a doua oară.

— Multe fete şi femei veneau să li se ghicească viitorul. Dar eu nu aveam niciun ban, aşa că nu puteam decât să privesc. Însă, după o vreme, bătrânul m-a observat. Probabil că mă considera ruşinoasă. M-a întrebat dacă nu vreau să-mi aflu soarta. Şi am început să plâng, pentru că voiam, dar nu aveam bani. Atunci Brinna, cea care vindea peşte, a râs şi-a spus că nu trebuie să plătesc ca s-o aflu. Toţi îmi cunoşteau deja viitorul. Eram fată de beţivan, o să ajung soţie de beţivan şi-o să am copii beţivani. Toţi s-au pus pe râs, şopti Molly. Până şi bătrânul ghicitor.

— Molly, am îngăimat, dar nu cred că m-a auzit.

— Nici acum nu am bani. Dar cel puţin ştiu că nu voi fi nevasta unui beţivan. Nici măcar prietenă nu vreau să fiu cu vreunul.

— Trebuie să mă asculţi. Nu te porţi cinstit cu mine!

Limba trădătoare îmi împleticea cuvintele în gură.

— N-am...

Uşa se trânti.

— ... n-am ştiu că asta simţi pentru mine, am spus ca un prost, în odaia rece şi pustie.

Am început să tremur de-a binelea. Dar nu aveam de gând să o pierd a doua oară cu atâta uşurinţă. M-am ridicat şi am reuşit să fac doi paşi mari, până când podeaua mi s-a clătinat sub picioare şi am căzut în genunchi. Am rămas aşa o clipă, dând din cap ca un câine. Nu credeam că Molly ar fi impresionată dacă m-aş târî după ea. Probabil mi-ar trage un picior. Asta dacă aş mai găsi-o. În schimb, m-am târât înapoi la pat şi m-am căţărat în el. Nu m-am dezbrăcat, pur şi simplu am tras pătura peste mine. Văzul, slab, îmi slăbi şi mai tare, vedeam un cerc care se înnegrea pe la margini, dar n-am adormit imediat. Am zăcut şi m-am gândit cât de prost fusesem vara trecută. Curtasem o femeie, zicându-mi că ies la plimbare cu o fată. Diferenţa de trei ani dintre noi contase foarte mult pentru mine, dar nu aşa cum trebuia. Crezusem că Molly vede în mine un băiat disperat s-o cucerească. Aşa că m-am purtat ca un băiat, în loc să încerc s-o conving să vadă în mine un bărbat. Iar băiatul a rănit-o şi, da, a păcălit-o şi, după toate probabilităţile, a pierdut-o pentru totdeauna. Cercul se înnegri complet, era întuneric peste tot, doar o scânteie dansa în vârtejuri.

Molly îl iubise pe băiatul acela şi visase la o viaţă împreună cu el. M-am agăţat de scânteie şi m-am cufundat în somn.

4. ÎNCURCĂTURI

În ceea ce priveşte Harul şi Meşteşugul, cred că fiecare om le are, într-o oarecare măsură. Am văzut femei lăsând brusc totul baltă, ca să meargă în camera alăturată, unde bebeluşul lor tocmai se trezea. Oare nu e asta o formă de Meşteşug? Am fost martor la cooperarea tăcută dintre membrii unui echipaj care lucrează de mult timp pe aceeaşi navă. Muncesc fără să vorbească, în strânsă legătură, ca un grup de iniţiaţi în Meşteşug, astfel că nava parcă învie, iar echipajul îi dă forţa vieţii. Alţi oameni simt o afinitate cu anumite animale şi şi-o manifestă printr-un blazon sau în numele pe care le dau copiilor lor. Harul îţi deschide mintea spre această afinitate. El trezeşte în tine simţul legăturii cu toate necuvântătoarele, dar lumea stăruie în a zice că oamenii înzestraţi cu el îşi formează, în cele din urmă, o legătură cu un anumit animal. Sunt poveşti care spun că ei îşi vor însuşi obiceiurile şi, până la urmă, forma acelui animal de care se apropie. Eu cred că putem trece cu vederea peste asemenea basme înfricoşătoare, menite să descurajeze copiii să folosească magia cu animale.

M-am trezit după-amiază. În cameră era frig. Focul se stinsese. Hainele transpirate se lipeau de mine. Am coborât clătinându-mă la bucătărie, am mâncat ceva, m-am dus la baie, am început să tremur şi m-am întors în cameră. M-am băgat înapoi în pat, clănţănind de frig. Mai târziu, cineva a intrat la mine şi mi-a vorbit. Nu mai ştiu ce mi-a spus, dar îmi amintesc clar că m-a zgâlţâit. M-a deranjat, dar puteam să-l ignor, aşa că l-am ignorat.

M-am trezit la lăsarea serii. Focul ardea în cămin, iar în lada de lemne stăteau frumos stivuiţi o grămadă de butuci. O măsuţă fusese trasă lângă patul meu, iar pe faţa de masă brodată, cu margini zdrenţuite, am văzut un platou mare cu pâine, carne şi brânză. O oală joasă cu ierburi aştepta

să toarne cineva apă peste ele din ceainicul care aburea deasupra focului. De partea cealaltă a căminului erau un lighean şi o bucată de săpun. La capătul patului, fusese lăsată o cămaşă de noapte curată; nu era una dintre cele vechi ale mele. Poate chiar mi se potrivea.

Eram atât de recunoscător, încât am uitat să fiu nedumerit. Am reuşit să mă dau jos din pat şi să profit de toate. După aceea, m-am simţit mult mai bine. Îmi trecuse ameţeala, simţeam doar că-mi pluteşte capul, dar mi-a trecut şi asta după ce am mâncat pâine şi brânză. Ceaiul avea aromă de scoarţă de spiriduş; am bănuit imediat că era mâna lui Chade şi m-am întrebat dacă el fusese acela care încercase să mă trezească. Nu, nu fusese el, Chade mă chema doar noaptea.

Îmi trăgeam peste cap cămaşa de noapte curată când uşa se deschise încet. Bufonul se strecură înăuntru. Era îmbrăcat în straiele lui de iarnă alb cu negru, iar pielea sa fără culoare părea mai palidă din cauza asta. Purta veşminte dintr-un fel de mătase şi croite atât de larg, încât arăta ca un par învelit în ele. Se înălţase şi chiar se subţiase, dacă era posibil aşa ceva. Ca de obicei, ochii lui albi te surprindeau, în ciuda chipului la fel de alb. Îmi zâmbi, apoi scoase limba roz şi o mişcă spre mine în bătaie de joc.

— Tu, am presupus eu, arătând spre lucrurile din jur. Mulţumesc.

— Nu, tăgădui el dând din cap, iar părul deschis îi tremură pe sub bonetă ca o aură. Dar am ajutat. Mulţumesc că te-ai îmbăiat. Acum n-o să-mi mai fie atât de greu când vin să văd ce faci. Mă bucur că te-ai trezit. Sforăi îngrozitor.

I-am ignorat comentariile.

— Ai crescut, i-am spus.

— Da. Şi tu. Şi ai fost bolnav. Şi ai dormit vreme îndelungată. Şi acum eşti treaz, spălat şi mâncat. Şi tot ca vai de lume arăţi. Dar nu mai puţi. După-amiaza e pe sfârşite. Mai vrei să afli şi altceva?

— Te-am visat. Cât am fost plecat.

Mă privi neîncrezător.

— Zău? Ce impresionant. Eu nu pot spune că te-am visat.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis şi m-am bucurat văzând scurta sclipire de mirare de pe faţa lui.

— Ce caraghios. De-asta te-ai purtat şi tu ca un bufon atâta vreme?

— Probabil. Stai jos. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat.

— Nu pot. Mă aşteaptă regele Shrewd. Adică nu mă aşteaptă şi tocmai de-asta trebuie să merg să-l văd acum. Când te vei simţi mai bine, ar trebui să mergi şi tu la el. Mai ales dacă nu te aşteaptă.

Se răsuci dintr-odată, vrând să plece. O şterse repede pe uşă, apoi se lăsă brusc pe spate. Ridică clopoţeii argintii de la manşeta mânecii mult prea lungi şi îi scutură în direcţia mea.

— Cu bine, Fitz. Străduieşte-te un pic mai mult şi nu-i mai lăsa pe alţii să te omoare.

Închise uşa fără zgomot în spatele lui.

Am rămas singur. Mi-am turnat încă o ceaşcă de ceai şi am sorbit din el. Uşa se deschise din nou. Am ridicat ochii, aşteptându-mă să-l văd iar pe bufon. Lacey se uită pe furiş înăuntru şi anunţă:

— Aha, s-a trezit. Apoi mă luă la rost mai aspru: De ce n-ai spus cât eşti de obosit? M-ai speriat de moarte, dormind toată ziua.

Nu aşteptă să fie invitată, ci năvăli înăuntru cu braţele pline de pături şi rufărie curată şi cu Lady Patience în urma ei.

— A, s-a trezit! exclamă Patience către ea, de parcă n-ar fi crezut-o.

Îmi ignorară stânjeneala de a le primi în cămaşă de noapte. Lady Patience se aşeză pe pat, în timp ce servitoarea ei îşi făcu de lucru prin cameră, punând lucrurile în ordine. Nu prea avea ce ordona în camera mea mai mult goală, dar adună vasele murdare, aţâţă focul, ţâţâi văzând apa murdară în care mă spălasem şi hainele împrăştiate. Eu am stat ca încolţit lângă şemineu cât ea

schimbă aşternuturile de pe pat, îşi puse veşmintele murdare pe braţ cu un pufnet dezgustat, aruncă o privire în jur, apoi ieşi pe uşă cu prada.

— Aveam de gând să strâng, am bolborosit stânjenit, dar Lady Patience nu mă luă în seamă.

Mă trimise în pat cu un gest ferm. M-am întins şovăitor. Nu cred că am fost vreodată într-o situaţie mai dezavantajoasă. O înrăutăţi când se aplecă deasupra mea şi mă înveli bine.

— Despre Molly, rosti ea pe neaşteptate. Te-ai purtat nepermis de urât în seara aceea. Te-ai folosit de neputinţa ta ca s-o ademeneşti la tine în cameră. Şi s-o necăjeşti atât de rău cu acuzaţiile tale. Fitz, nu-ţi voi permite aşa ceva. Dacă n-ai fi bolnav, aş fi furioasă pe tine. Aşa cum stau lucrurile acum, sunt foarte dezamăgită. Nu am cuvinte pentru felul în care ai amăgit-o pe biata fată şi ai dus-o de nas. Aşa că îţi spun direct că asta nu se va mai repeta. Te vei purta onorabil cu ea, orice ar fi.

O simplă neînţelegere dintre mine şi Molly devenise peste noapte o problemă gravă.

— E o neînţelegere la mijloc, am spus, încercând să par înţelept şi calm. Molly şi cu mine trebuie s-o lămurim. Stând de vorbă doar noi doi. Te asigur, pentru liniştea ta, că nu e deloc ceea ce crezi.

— Nu uita cine eşti. Un fiu de prinţ nu…

— Fitz, i-am reamintit eu categoric. Sunt FitzChivalry. Bastardul lui Chivalry.

Patience păru îngrozită. Mi-am dat seama încă o dată cât de mult mă schimbasem de la plecarea din Buckkeep. Nu mai eram băiatul pe care să-l supravegheze şi să-l corecteze. Trebuia să mă vadă aşa cum sunt. Cu toate acestea, am încercat să-mi domolesc glasul:

— Nu adevăratul fiu al prinţului Chivalry, doamnă. Doar bastardul soţului tău.

Se aşeză la capătul patului şi mă privi. Ochii ei căprui se întâlniră cu ai mei şi nu-i slăbiră. Am pătruns dincolo de felul pretins uşuratic şi distrat, într-un suflet capabil de suferinţă şi regret mai amarnic decât aş fi bănuit vreodată.

— Cum ţi-a putut trece prin cap că aş putea uita? mă întrebă ea în şoaptă.

Mi-au rămas cuvintele în gât încercând să-i răspund. Am fost salvat de întoarcerea lui Lacey. Adusese doi servitori şi doi băieţi mai mici, care luară apa şi vasele murdare, în timp ce ea puse pe masă o tavă cu plăcinte şi două ceşti şi împărţi ierburi proaspete pentru altă ceaşcă de ceai. Patience şi cu mine am tăcut până când servitorii părăsiră încăperea. Lacey pregăti ceaiul, îl turnă în ceşti pentru toţi trei, apoi se aşeză şi începu să lucreze la dantela ei interminabilă.

— Tocmai pentru că eşti cine eşti trebuie să ştii că e mai mult decât o neînţelegere la mijloc. Patience reveni la subiect de parcă nici n-aş fi îndrăznit s-o întrerup. Dacă ai fi doar ucenicul lui Fedwren sau ajutor de grăjdar, atunci ai putea curta şi lua de nevastă pe cine ai vrea. Dar nu eşti, FitzChivalry Farseer. Îţi curge sânge regesc în vene. Chiar şi un bastard - rosti cuvântul cam împleticit - dintr-un astfel de neam trebuie să respecte anumite obiceiuri. Şi să fie discret. Gândeşte-te la poziţia ta de la Curtea regelui. Trebuie să primeşti permisiunea lui pentru a te căsători. Sigur ştii lucrul ăsta. Din politeţe pentru regele Shrewd, ar fi trebuit să-l anunţi că ai intenţia de a face curte cuiva, ca să chibzuiască dacă merită sau nu şi să-ţi spună dacă e de acord sau nu. Ar sta şi-ar socoti. E momentul potrivit să te însori? E spre binele tronului? Este potrivită perechea ta sau va ieşi scandal? Curtatul nu te va reţine de la îndatoriri? Este acceptabil neamul fetei? Vrea regele ca tu să ai copii?

Cu fiecare întrebare pe care mi-o punea, eram tot mai şocat. M-am proptit de perne şi m-am holbat la perdelele patului. Nu intenţionasem niciodată s-o curtez pe Molly. De la o prietenie copilărească am alunecat într-o legătură mai strânsă. În adâncul inimii, mi-aş fi dorit s-o curtez, dar judecata mă oprise întotdeauna. Patience îmi citi clar gândurile.

— Şi nu uita, FitzChivalry, că ai depus un jurământ. Viaţa ta aparţine deja regelui tău. Ce i-ai oferi lui Molly, dacă te-

ai însura cu ea? Răgazul pe care ţi-l îngăduie el? Frânturile de timp pe care nu ţi le fură? Un bărbat care a jurat să-l slujească pe rege nu prea are timp pentru altcineva în viaţa lui. Începu să plângă dintr-odată. Unele femei acceptă să primească ceea ce le oferă bărbatul cu sinceritate şi se mulţumesc cu atât. Pentru altele, asta nu e suficient. Nu poate fi niciodată destul. Tu trebuie să... Ezită şi vorbi ca şi cum cineva îi smulgea cuvintele din gură. Trebuie să te gândeşti la asta. Nu poţi sluji la doi stăpâni. Oricât ar vrea el...

Îi pieri vocea. Închise ochii, de parcă ar fi durut-o ceva. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă degrabă, ca şi când nu s-ar fi întrerupt.

— Încă un lucru, FitzChivalry. Molly este, sau a fost, o fată cu perspective frumoase. Are o meserie şi şi-o cunoaşte bine. Mă aştept să revină la ea, după ce lucrează pe la alţii o vreme. Dar tu? Tu ce-i aduci? Eşti un bun caligraf, dar nu poţi pretinde că ai priceperea unui scrib. Eşti un bun ajutor de grăjdar, da, dar nu aşa îţi câştigi pâinea. Eşti bastardul unui prinţ. Locuieşti în turn, eşti hrănit, eşti îmbrăcat. Dar nu ai o simbrie fixă. Camera asta e destul de bună pentru o persoană. Ai crezut că o s-o aduci pe Molly să locuiască aici, cu tine? Sau că regele îţi va da permisiunea să pleci din Buckkeep? Şi, dacă ţi-ar da-o, ce-ai face? Ai locui la nevasta ta, ai mânca pâinea câştigată de ea şi n-ai face nimic? Sau te-ai mulţumi să-i furi meseria şi s-o ajuţi pe ea?

În sfârşit, se opri. Nu se aştepta să-i răspund la toate acele întrebări. Nici n-am încercat. Mai inspiră o dată adânc şi reluă:

— Te-ai purtat ca un băiat nechibzuit. Ştiu că n-ai avut nicio intenţie nepotrivită, dar trebuie să avem grijă să nu se întâmple nimic rău din cauza asta. Nimănui. Mai ales lui Molly. Ai crescut printre bârfele şi intrigile de la Curtea regală. Ea, nu. Vei permite să se spună că e concubina ta sau, mai rău, târfa turnului? Timp de mulţi ani, Buckkeep a fost Curtea unui singur om. Regina Desire a fost... regina, dar nu s-a ocupat de Curte ca regina Constance. Acum

avem din nou o regină la Buckkeep. Lucrurile s-au schimbat deja, după cum vei descoperi. Dacă speri într-adevăr s-o iei de soţie pe Molly, atunci ea trebuie să se deprindă cu traiul de la Curte încetul cu încetul. Altfel se va trezi izolată printre oameni care-o salută politicos din cap. Îţi vorbesc deschis acum, FitzChivalry. Nu ca să fiu crudă de tine. Dar mai bine să fiu crudă cu tine acum, decât să ducă Molly o viaţă plină de suferinţe mai târziu.

Îmi vorbi calm, fără să mă slăbească din priviri. Aşteptă până când, lipsit de speranţă, am întrebat:

— Ce trebuie să fac?

Preţ de-o clipă, se uită la mâinile ei. Apoi mă privi iar în ochi.

— Deocamdată, nimic. Absolut nimic. Am luat-o pe Molly printre servitoarele mele. O învăţ, pe cât se poate, obiceiurile Curţii. Se dovedeşte o elevă sârguincioasă şi cea mai drăguţă dăscăliţă de ierburi şi arome. L-am pus pe Fedwren să-i explice literele, lucru pe care e foarte dornică să-l înveţe. Dar, pentru moment, atât trebuie să se întâmple. Femeile de la Curte trebuie s-o accepte drept una dintre doamnele mele, nu femeia bastardului. După un timp, poţi începe s-o vizitezi. Acum însă ar fi necuviincios să te întâlneşti cu ea singur sau chiar să încerci s-o vezi.

— Dar trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi. Numai o dată, foarte puţin, apoi îţi promit că-ţi voi respecta regulile. Crede că am amăgit-o voit, Patience. Crede că am fost beat aseară. Trebuie să-i explic…

Nici n-am terminat bine prima propoziţie, că Patience începu să clatine din cap şi o ţinu aşa până când m-am oprit.

— Deja s-au iscat nişte zvonuri, pentru că a venit aici să te caute. Cel puţin aşa se bârfea. Le-am înăbuşit, asigurându-i pe toţi că Molly a venit la mine pentru că avea necazuri, iar mama ei a fost o femeie care a tras din greu la Lady Heather pe vremea reginei Constance. Lucru adevărat, iar asta înseamnă că Molly avea dreptul să mă caute, căci nu mi-a fost mie Lady Heather prietenă când am venit la Buckkeep prima oară?

— Ai cunoscut-o pe mama lui Molly? am întrebat curios.

— Nu chiar. Plecase din Buckkeep ca să se mărite cu un lumânărar înainte de sosirea mea. Dar am cunoscut-o pe Lady Heather, care a fost bună cu mine.

Nu-mi răspunse la întrebarea de dinainte.

— Dar n-aş putea să vin în camera ta şi să vorbesc cu Molly acolo, pe ascuns, şi...

— Nu vreau niciun scandal! declară Patience categorică. Nu voi provoca unul. Fitz, ai duşmani la Curte. Nu voi permite ca Molly să ajungă victima lor, când vor încerca să te rănească pe tine. Poftim! Am vorbit destul de limpede până la urmă?

Vorbise foarte limpede despre lucruri pe care credeam că nici nu le cunoaşte. Câte ştia despre duşmanii mei? Credea că sunt doar de suprafaţă? Deşi asta ar fi destul la Curte. M-am gândit la Regal, la remarcile sale viclene, mi l-am închipuit cum se întoarce şi vorbeşte în şoaptă cu slugoii lui la un ospăţ şi toţi rânjesc unul la altul şi comentează cu glas scăzut criticile prinţului. M-am gândit că va trebui să-l omor.

— După cum îţi încleştezi maxilarele, îmi dau seama că înţelegi. Se ridică, punându-şi ceaşca pe masă. Lacey, cred că trebuie să-l lăsăm pe FitzChivalry să se odihnească acum.

— Te rog, măcar spune-i să nu fie supărată pe mine, am implorat-o. Spune-i că n-am fost beat aseară. Spune-i că n-am vrut s-o amăgesc, nici să-i fac rău.

— Nu-i voi duce un astfel de mesaj! Nici tu, Lacey! Să nu crezi că n-am văzut când i-ai făcut cu ochiul. Vă cer amândurora să fiţi cuviincioşi. Ţine minte asta, FitzChivalry: nu o cunoşti pe Molly. Doamna Lumânărească. Nici ea nu te cunoaşte pe tine. Aşa trebuie să fie. Acum, hai, Lacey. FitzChivalry, sper să te odihneşti în noaptea asta.

Mă lăsară singur. Deşi am încercat să prind privirea lui Lacey şi s-o câştig de partea mea, ea refuză să se uite la mine. Uşa se închise în urma lor, iar eu m-am proptit cu spatele de perne. Am încercat să nu-mi las gândurile să

protesteze împotriva regulilor pe care mă obliga Patience să le respect. Era enervantă, dar avea dreptate. Nu puteam spera decât că Molly îmi va considera purtarea nesocotită, şi nu înşelătoare sau prefăcută.

M-am dat jos din pat şi am aţâţat focul. Apoi m-am aşezat lângă el şi mi-am cercetat camera. După lunile petrecute în Regatul Munţilor, părea, într-adevăr, un loc sumbru. Singura podoabă era o tapiserie cam prăfuită, înfăţişându-l pe regele Wisdom împrietenindu-se cu Străbunii. O găsisem acolo când mă mutasem, împreună cu scrinul de cedru de la capătul patului. M-am uitat la ea nemulţumit: era veche şi mâncată de molii; înţelegeam de ce fusese aruncată aici. În copilărie, visam urât din cauza ei. Ţesută în stil vechi, regele Wisdom era alungit în mod ciudat, iar Străbunii nu semănau cu nicio creatură văzută de mine. Se ghiceau aripi la umerii lor umflaţi. Sau poate că era doar o aură de lumină. M-am proptit cu spatele de cămin ca să-i văd mai bine.

Am aţipit. Mă trezi un curent la umăr. Uşa secretă din spatele căminului, care ducea la încăperile lui Chade, era larg deschisă şi mă invita să ies. M-am ridicat ţeapăn, m-am întins şi am pornit pe scările de piatră. Aşa pornisem şi prima oară, cu atâta vreme în urmă, îmbrăcat ca acum, numai în cămaşa de noapte. Urmasem un bărbat înfricoşător, cu obrazul pătat şi ochi inteligenţi şi strălucitori, ca de corb. Se oferise să mă înveţe cum să omor oameni. Şi, fără cuvinte, să-mi fie prieten. Am acceptat ambele oferte.

Treptele de piatră erau reci. Aici se mai vedeau pânze de păianjen, praf şi funingine deasupra sfeşnicelor de pe perete. Deci curăţenia nu ajunsese şi pe scările acelea. Nici în camera lui Chade. Era la fel de neîngrijită, dezordonată şi confortabilă ca întotdeauna. Într-un colţ se afla căminul la care lucra, podeaua de piatră neacoperită şi o masă uriaşă, acoperită de talmeş-balmeşul obişnuit: mojare şi pistiluri, vase lipicioase, cu resturi de carne pentru Alunecosul, nevăstuica lui, oale cu ierburi uscate,

tăbliţe şi suluri, linguri şi cleşti şi un ceainic înnegrit, din care ieşeau încă rotocoale de fum negru.

Dar Chade nu era acolo. Nu, stătea în capătul celălalt, pe un scaun cu pernă groasă, aşezat cu faţa la alt cămin, în care focul pâlpâia voios. Covoarele se întindeau unul peste altul pe podea, iar pe o masă sculptată cu gust se aflau un vas cu mere de toamnă şi o carafă cu vin de vară. Chade era pitit în scaun, ţinând la lumină un sul pe care-l desfăşura pe măsură ce-l citea. Oare îl ţinea mai departe de ochi decât înainte, iar braţele lui erau mai uscate? M-am întrebat dacă îmbătrânise în lunile în care fusesem plecat sau dacă pur şi simplu nu observasem eu înainte cât de bătrân era. Haina de lână gri arăta la fel de ponosită ca întotdeauna, iar părul lung şi cenuşiu îi cădea pe umeri fără să-şi fi schimbat culoarea. Ca de obicei, am aşteptat în linişte până când a binevoit să-şi ridice privirea şi să-mi remarce prezenţa. Unele lucruri se schimbaseră, altele, nu.

În cele din urmă, lăsă pergamentul la o parte şi se uită spre mine. Avea ochi verzi, surprinzător de luminoşi pe chipul său moştenit de la neamul Farseer. În ciuda urmelor ca de vărsat-de-vânt care-i pătau faţa şi braţele, trăsăturile sale de bastard erau aproape la fel de clare ca ale mele. Cred că l-aş fi putut considera un frate al bunicului, dar legătura noastră, de ucenic-stăpân, era mai strânsă decât orice legătură de sânge. Mă cercetă de sus până jos, iar eu, fără să-mi dau seama, mi-am îndreptat ţinuta sub ochii lui scrutători.

— Băiete, vino la lumină, îmi porunci el cu glas gros.

Am făcut vreo zece paşi şi am aşteptat cu teamă.

Mă examină cu grijă, aşa cum făcuse cu pergamentul.

— Dacă am fi nişte trădători ambiţioşi, tu şi cu mine, ne-am asigura că oamenii ar observa asemănarea ta cu Chivalry. Te-aş putea învăţa să stai în picioare cum stătea el; ai deja mersul lui. Ţi-aş putea arăta cum să-ţi faci riduri pe faţă ca să pari mai bătrân. Eşti aproape la fel de înalt ca el. Ai putea să-i înveţi expresiile pe care îi plăcea să le repete şi felul în care râdea. Încetul cu încetul, pe căi

tăcute, am deveni puternici, fără ca nimeni să-şi dea seama ce ascund ele.

Se opri. Am scuturat uşor din cap. Apoi am zâmbit amândoi, iar eu m-am aşezat pe pietrele căminului, la picioarele sale. Îmi cădea bine căldura focului la spate.

— Asta mi-e meseria, bănuiesc. Oftă şi sorbi din vin. Trebuie să mă gândesc la astfel de lucruri, ştiind că o vor face alţii. Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, un nobil mărunt va crede că e ideea lui şi va veni cu ea la tine. Aşteaptă şi vei vedea că nu mă înşel.

— Mă rog să te înşeli. M-am săturat de comploturi, Chade, nerăsplătite aşa cum speram, în jocul nostru.

— Nu te-ai descurcat rău, cu mâna pe care ai avut-o. Ai supravieţuit.

Privi dincolo de mine, la flăcări. Între noi plutea, grea, o întrebare: de ce îi dezvăluise regele Shrewd lui Regal că eu sunt asasinul lui instruit? De ce m-a pus în situaţia să raportez şi să primesc ordine de la un om care-mi voia moartea? M-a dat pe mâna lui, ca să-i distragă atenţia de la celelalte lucruri care-l nemulţumeau? Şi, dacă am fost pionul de sacrificiu, mă folosea încă pe post de momeală şi distracţie pentru prinţul cel tânăr? Cred că nici Chade nu mi-ar fi putut răspunde la toate întrebările, iar a i le pune ar fi însemnat să trădez în cel mai josnic chip ceea ce am jurat amândoi să fim: oamenii regelui. Demult, ne-am pus amândoi viaţa la picioarele lui Shrewd, pentru apărarea familiei regale. Nu se cuvenea să punem la îndoială felul în care se folosea de noi. Ar fi fost o trădare mârşavă.

Aşa că Chade luă vinul şi umplu paharul care mă aştepta. O vreme am vorbit despre lucruri care nu aveau importanţă pentru nimeni, cu excepţia noastră, fiind de aceea cu atât mai preţioase. L-am întrebat ce mai face Alunecosul, iar el îşi arătă, cam stângaci, mila faţă de moartea Curiosului. Îmi puse câteva întrebări care mi-au arătat că ştia tot ceea ce-i spusesem lui Verity şi-mi povesti o mulţime de bârfe de la grajduri. Am aflat despre faptele neînsemnate din turn şi despre cele petrecute printre oamenii de rând cât am fost plecat. Dar când l-am întrebat

ce crede despre Kettricken, viitoarea noastră regină, căpătă o expresie serioasă.

— Are de străbătut o cărare plină de obstacole. A venit la o Curte fără regină, unde ea este şi nu este încă regină. A sosit când noi trăim vremuri grele, într-un regat care se luptă şi cu piraţii, şi cu tulburări interne. Dar cel mai greu pentru ea este că a venit într-o Curte care nu înţelege cum vede ea regalitatea. A fost asaltată cu ospeţe şi adunări în cinstea ei. E obişnuită să se plimbe printre supuşi, să se îngrijească singură de grădinile ei, de războaie de ţesut şi de fierării, să pună capăt conflictelor şi să se sacrifice ca să-şi ferească poporul de necazuri. Aici, descoperă ea, se învârte numai printre nobili, privilegiaţi şi bogaţi. Nu înţelege de ce se bea vin şi de ce se mănâncă bucate străine, de ce se îmbracă lumea în straie scumpe şi-şi flutură giuvaierele - fiindcă aceasta este menirea unor asemenea adunări. Aşa că ea nu „arată bine”. Este o femeie frumoasă, în felul ei. Dar e prea solidă, prea musculoasă, prea deschisă la piele faţă de femeile din Buckkeep. Seamănă cu un cal de luptă printre cei folosiţi la vânătoare. Are inimă bună, dar nu ştiu dacă va face faţă îndatoririlor, băiete. Ca să fiu sincer, mi-e milă de ea. A venit aici singură, ştii bine. Cei care au însoţit-o s-au întors de mult în Regatul Munţilor. Aşa că e foarte singură, în ciuda celor care vor să-i intre în graţii.

— Şi Verity? am întrebat, nedumerit. Nu face nimic să-i aline singurătatea, s-o înveţe obiceiurile noastre?

— Verity are puţin timp pentru ea, îmi răspunse Chade pe faţă. A încercat să-i explice asta regelui Shrewd înainte de a se aranja căsătoria, dar noi nu l-am ascultat. Shrewd şi cu mine am fost atraşi de avantajele politice pe care le aducea Kettricken. Am uitat că vom avea o femeie la Curtea noastră zi de zi. Verity e ocupat până peste cap. Dacă ar fi un soţ şi o soţie obişnuiţi şi dacă li s-ar da timp, cred că ar ţine cu adevărat unul la altul. Dar aici, şi acum, trebuie să-şi consacre toate eforturile aparenţelor. În curând, li se va cere un moştenitor. Nu au timp să se cunoască, cu atât mai mult să aibă grijă unul de celălalt.

Probabil că Chade îmi citi durerea pe chip, pentru că adăugă:

— Asta a fost dintotdeauna soarta celor cu sânge regesc, băiete. Chivalry şi Patience au fost o excepţie. Şi şi-au cumpărat fericirea cu preţul avantajelor politice. Unde s-a mai auzit ca un viitor rege să se însoare din dragoste? Sunt sigur că ai auzit iarăşi şi iarăşi ce prostie a fost din partea lor.

— Şi m-am întrebat întotdeauna dacă lui Chivalry i-a păsat.

— L-a costat, spuse Chade calm. Nu cred că şi-a regretat hotărârea. Dar era viitorul rege. Nu avea libertatea de a hotărî.

Aşa, deci. Bănuiam eu că Chade ştie totul. Şi era zadarnic să sper că nu-mi va spune nimic. Am simţit cum mă înroşesc în obraji.

— Molly, am zis.

Confirmă cu o uşoară înclinare a capului.

— Una era când mergeai în oraş şi erai un băiat de-o vârstă oarecare. Atunci se putea trece cu vederea. Acum însă toţi te consideră bărbat. Când a venit aici şi a întrebat de tine, lumea şi-a dat drumul la gură şi a început să bârfească. Patience s-a dovedit isteaţă când a stins zvonurile şi a luat frâiele în mână. Nu că eu aş fi ţinut-o pe femeie aici, dacă ar fi fost după mine. Dar Patience s-a descurcat foarte bine.

— Femeie..., am repetat, jignit.

Dacă ar fi zis „târfă”, nu m-ar fi durut mai tare.

— Chade, o judeci greşit. Şi pe mine. A început cu o prietenie, demult de tot, iar dacă e cineva vinovat... de cum au decurs lucrurile, atunci eu sunt acela, nu Molly. Am crezut întotdeauna că prietenii pe care mi i-am făcut în oraş, că timpul petrecut acolo ca „Bobocul” îmi aparţin.

M-am bâlbâit şi m-am oprit, auzind numai stângăcia cuvintelor mele.

— Ai crezut că poţi duce două vieţi separate? Chade vorbi calm, dar nu blând. Aparţinem regelui, băiete. Suntem oamenii regelui. Vieţile noastre îi aparţin. În fiecare clipă,

în fiecare zi, în somn sau treji. Nu ai timp pentru grijile tale. Numai pentru ale lui.

M-am mişcat puţin ca să pot privi flăcările. M-am gândit la ceea ce ştiam despre Chade în privinţa asta. L-am cunoscut aici, pe întuneric, în această încăpere izolată. Nu l-am văzut niciodată afară, plimbându-se prin Buckkeep. N-am auzit pe nimeni să-i rostească numele. Din când în când, deghizat în Lady Thyme, se aventura în lume. Odată am călătorit împreună noaptea, spre Forge, când s-a întâmplat prima dată nenorocirea cu neoamenii. Dar şi atunci o făcusem la porunca regelui. Ce viaţă avea Chade? O cameră, vin şi mâncare bună şi o nevăstuică drept tovărăşie. Era fratele mai mare al lui Shrewd. Dacă nu ar fi fost bastard, ar fi urcat pe tron. Să ghicesc în viaţa lui o prevestire a vieţii mele?

— Nu.

Nu vorbisem, dar, când m-am uitat la Chade, mi-a ghicit gândurile.

— Eu am ales traiul ăsta, băiete. După ce o licoare prost mânuită a explodat şi m-a mutilat. Cândva, am fost un bărbat frumos. Şi încrezut. Aproape la fel de încrezut ca Regal. Când mi-am desfigurat faţa, am vrut să mor. Luni de zile am stat închis în cameră. Când, în cele din urmă, am ieşit în lume, am făcut-o deghizat, nu în Lady Thyme, nu atunci, nu. Dar îmi acopeream faţa şi mâinile. Am plecat din Buckkeep. Vreme îndelungată. Iar când m-am întors, tânărul acela arătos care fusesem cândva murise. Am descoperit că sunt mai folositor familiei, acum că eram mort. Şi povestea e lungă, băiete. Dar tu să ştii că eu mi-am ales viaţa asta. Nu m-a obligat Shrewd. Eu mi-am impus-o. Viitorul tău poate arăta altfel. Dar să nu-ţi închipui că o să ţi-l faci cum vrei tu.

Mă îmboldi curiozitatea.

— De-asta ştiau de tine Chivalry şi Verity, dar nu şi Regal?

Chade zâmbi straniu.

— Am fost un soi de unchi vitreg iubitor celor doi băieţi mai mari, dacă-ţi vine să crezi. I-am supravegheat, într-un

fel. Dar, odată desfigurat, m-am ţinut la distanţă de ei. Regal nu m-a cunoscut niciodată. Mama lui avea oroare de vărsat. Am impresia că credea toate poveştile cu Omul însemnat, vestitor de nenorociri şi dezastre. De altfel, suferea de o groază aproape superstiţioasă de oricine nu era întreg. A moştenit-o şi Regal, o vezi în purtarea lui faţă de bufon. N-ar fi ţinut lângă ea o servitoare cu picioare strâmbe sau un servitor care nu avea toate degetele. Aşa. Când m-am întors, nu am fost prezentat doamnei, nici copilului pe care l-a născut. Când Chivalry a devenit prinţul moştenitor, eu am fost una dintre tainele care i s-au dezvăluit. Am fost şocat să aflu că-şi amintea de mine şi că-mi simţise lipsa. L-a adus pe Verity să mă vadă în aceeaşi seară. A trebuit să-l cert pentru asta. Mi-a fost greu să-i fac să înţeleagă că nu mă pot vizita când au chef. Of, băieţii ăia...

Clătină din cap şi zâmbi amintirilor. Nu pot explica fiorul de gelozie pe care l-am simţit. Am îndreptat conversaţia din nou spre mine.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Chade îşi ţuguie buzele, sorbi din vin şi se gândi o clipă.

— Deocamdată, Patience ţi-a dat sfaturi bune. Ignor-o sau evit-o pe Molly, dar nu pe faţă. Trateaz-o ca pe-o nouă fată care spală vasele; fii politicos dacă te întâlneşti cu ea, dar nu şi apropiat. N-o căuta. Dedică-te viitoarei regine. Verity se va bucura dacă te ocupi de ea. Kettricken va fi încântată să aibă lângă ea o faţă prietenoasă. Iar dacă ai de gând să obţii permisiunea de a te însura cu Molly, viitoarea regină îţi va fi o aliată puternică. În timp ce o distrezi pe Kettricken, protejeaz-o. Ţine minte că există oameni ale căror interese nu permit ca Verity să aibă un moştenitor. Aceiaşi oameni care nu ar fi deloc încântaţi să ai tu copii. Aşa că fii prudent şi cu ochii în patru. Ţine garda sus.

— Atât? am întrebat, descurajat.

— Nu. Odihneşte-te. Cu rădăcina-morţii te-a otrăvit Regal?

Am confirmat. Chade clătină din cap, mijind ochii. Apoi mă privi fix:

— Eşti tânăr. Te poţi însănătoşi aproape complet. Am mai văzut un singur om care i-a supravieţuit. Dar n-a scăpat de tremurat toată viaţa. Observ că şi tu mai tremuri puţin. Nu se vede, decât dacă te cunoaşte cineva bine. Dar nu te extenua. Oboseala te face să tremuri şi-ţi slăbeşte văzul. Exagerează şi vei face crize. Nu vrei să ştie nimeni că ai o slăbiciune. Cea mai bună cale e să trăieşti în aşa fel încât să nu ţi-o arăţi niciodată.

— De-asta era scoarţă-de-spiriduş în ceai? am întrebat, deşi nu avea rost.

Chade ridică o sprânceană mirată.

— Ceai?

— Poate că a fost mâna bufonului. Când m-am trezit, am găsit mâncare şi ceai în cameră…

— Şi dacă ar fi fost mâna lui Regal?

Mi-a trebuit un timp ca să pricep.

— Aş fi putut fi otrăvit.

— Dar n-ai fost. Nu de data asta. Nu, n-a fost nici mâna mea, nici a bufonului. A fost Lacey. Există oameni mai profunzi decât par. Bufonul te-a descoperit şi nu ştiu ce l-a apucat să-i spună lui Patience. Până i-a trecut ei tulburarea, Lacey a poruncit să ţi se aducă de toate. Cred că, în sinea ei, te consideră la fel de zăpăcit ca şi stăpâna ei. Dă-i un prilej cât de mic şi ea se va apuca imediat să-ţi organizeze viaţa. Oricât de bune i-ar fi intenţiile, nu-i poţi permite aşa ceva, Fitz. Un asasin are nevoie de intimitate. Pune-ţi zăvor la uşă.

— Fitz? m-am arătat eu surprins.

— Acesta ţi-e numele. FitzChivalry. Deoarece se pare că nu te mai enervează, o să-l folosesc de acum înainte. Am început să mă plictisesc de „băiete”.

Am încuviinţat tacit. Pe urmă am vorbit despre alte lucruri. Mai era cam un ceas până se crăpa de ziuă când am ieşit din camera lui fără ferestre şi m-am întors într-a mea. M-am întins în pat, dar nu mi-a venit somnul. Îmi înăbuşisem întotdeauna furia pe care o simţeam din cauza situaţiei mele de la Curte. Acum mocnea în mine şi nu mă puteam odihni. Am dat păturile la o parte şi m-am îmbrăcat

în hainele rămase mici, am ieşit din turn şi am plecat în oraş.

Palele de vânt tăios dinspre mare mă loveau peste faţă ca nişte palme reci. Mi-am strâns mantaua mai tare în jurul trupului şi mi-am ridicat gluga. Mergeam în pas vioi, evitând gheţuşurile de pe drumul abrupt care cobora spre oraş. Am încercat să nu mă gândesc la nimic, dar am descoperit că sângele care-mi pulsa iute în vene îmi încălzea furia mai mult decât carnea de pe mine. Gândurile mi-o luară razna, ca un armăsar smucit de hăţuri.

Când am venit prima oară în Buckkeep, am găsit un orăşel aglomerat şi murdar. În ultimii zece ani, se dezvoltase şi adoptase o înfăţişare elegantă, dar nu-şi putea ascunde rădăcinile. Stătea agăţat de stâncile de sub castelul Buckkeep, iar acolo unde plajele stâncoase luau locul acestor stânci, se construiseră depozite şi şoproane pe docuri şi stâlpi. Locul adânc de sub Buckkeep, numai bun de ancorare, atrăgea nave comerciale şi negustori. Mai departe, la nord, unde râul Buckkeep se întâlnea cu marea, plajele erau mai blânde, iar râul lat purta vase cu mărfuri către mijlocul ţinutului, spre ducatele interioare. Pământul cel mai apropiat de gura de vărsare a râului era ameninţat de inundaţii, iar locul de ancorare devenea nesigur, pentru că râul îşi schimba cursul. Aşa că locuitorii din Buckkeep trăiau înghesuiţi pe malul abrupt de deasupra portului, ca păsările pe Stâncile Oului. Umblau pe străzi înguste şi prost pavate, care şerpuiau înainte şi înapoi pe ţărm, croindu-şi drum spre apă. Casele, prăvăliile şi hanurile atârnau umile de suprafaţa stâncilor şi nu opuneau niciun fel de rezistenţă vânturilor care băteau fără întrerupere. În continuare, spre partea de sus a malului abrupt, casele şi gospodăriile mai ambiţioase erau din lemn, cu fundaţia săpată chiar în piatră. Dar eu ştiam puţine despre pătura celor avuţi. În copilărie, alergasem şi mă jucasem printre prăvăliile sărăcăcioase şi hanurile pline de marinari care aproape că atingeau apa.

Când am ajuns în această parte de oraş, mi-am zis, cu ironie, că şi lui Molly, şi mie ne-ar fi fost mai bine dacă nu

ne-am fi împrietenit. Îi stricasem reputaţia şi, dacă mă ţineam de ea în continuare, avea să devină, fără îndoială, ţinta răutăţii lui Regal. Din punctul meu de vedere, suferinţa pe care o simţisem crezând că mă părăsise pentru altul nu era decât o zgârietură faţă de rana care îmi sângera inima acum, când ştiam că se gândeşte la mine ca la unul care o amăgise.

Mi-am alungat gândurile negre când mi-am dat seama că paşii mei trădători mă purtaseră chiar la uşa prăvăliei de lumânări. Acum se vindeau aici ceai şi ierburi. Exact ce lipsea din Buckkeep: încă o prăvălie de ceai şi ierburi. M-am întrebat ce s-o fi ales de stupii lui Molly. Am simţit un junghi în inimă când mi-am dat seama că, pentru ea, dezlipirea de casă era de zece ori - nu, de o sută de ori - mai grea. Acceptasem cu mare uşurinţă faptul că îşi pierduse tatăl şi, odată cu el, mijlocul de trai şi viitorul. Cât de uşor am acceptat schimbarea care făcuse din ea o servitoare la Buckkeep... Servitoare. Am strâns din dinţi şi am mers mai departe.

Am rătăcit aiurea prin oraş. În ciuda dispoziţiei mele sumbre, am remarcat cât se schimbase în ultimele şase luni. Chiar şi în acea zi aspră de iarnă gemea de lume. Construirea navelor adusese mai mulţi oameni, iar populaţia sporită însemna comerţ mai intens. M-am oprit la taverna în care Molly, Dirk, Kerry şi cu mine obişnuiam să gustăm câte-un pic de rachiu din când în când. De obicei, luam cel mai ieftin rachiu de afine. Am stat de unul singur şi mi-am băut ţapul de bere în linişte, dar în jurul meu muşteriii turuiau ca morişca şi am aflat multe. Buckkeep înflorea nu doar pentru că se construiau corăbii. Verity anunţase că are nevoie de marinari pentru navele sale de război. Foarte mulţi răspunseseră la chemarea lui, bărbaţi şi femei din toate ducatele de coastă.

Unii veniseră să se aşeze cu ură în suflet, să-i răzbune pe cei ucişi sau transformaţi în neoameni de piraţi. Alţii veniseră pentru aventură şi în speranţa prăzilor sau pur şi simplu pentru că nu mai aveau nimic în satele pustiite. Unii se trăgeau din familii de pescari sau comercianţi, erau

obişnuiţi cu marea şi aveau îndemânare de marinar. Alţii fuseseră ciobani şi fermieri în satele devastate. Nu conta. Toţi veniseră în oraşul Buckkeep dornici să verse sângele Piraţilor de pe Corăbiile Roşii.

Deocamdată, mulţi dintre ei se adăposteau în clădirile care înainte fuseseră şoproane. Hod, maestra armelor din Buckkeep, îi învăţa să lupte, alegându-i pe aceia pe care îi considera potriviţi pentru navele lui Verity. Celorlalţi li se oferea şansa de a se angaja ca soldaţi. Aceştia alcătuiau mulţimea care îngroşa rândurile populaţiei din oraş şi aglomera hanurile şi locurile în care se putea mânca. Am auzit şi plângeri, cică unii dintre cei care veniseră să facă parte din echipajul navelor de război erau imigranţi Străini, goniţi de pe tărâmul lor chiar de Corăbiile Roşii care ne ameninţau acum coasta. Şi ei pretindeau că ard de răzbunare, dar puţini locuitori ai celor Şase Ducate le dădeau crezare, iar unii negustori din oraş nici nu voiau să le vândă marfa. Un sentiment încordat, de duşmănie ascunsă, domina taverna aglomerată. Se discuta batjocoritor despre un Străin care fusese bătut la docuri cu o zi în urmă. Nimeni nu chemase patrula oraşului. Când s-a ajuns la bănuieli urâte, că Străinii ăştia sunt toţi iscoade şi că a le da foc ar fi o măsură înţeleaptă şi prevăzătoare, n-am mai putut suporta şi am plecat. Nu găseam niciun loc lipsit de bănuieli şi intrigi, măcar pentru un ceas?

M-am plimbat de unul singur pe străzile friguroase. Se pregătea de viscol. Vântul nemilos rătăcea pe străzile şerpuitoare, promiţând zăpadă. Frigul se răsucea în mine şi mă frământa, făcându-mă să trec de la supărare la ură şi la frustrare, apoi iar la supărare, crescând până când apăsarea deveni de nesuportat. Nu aveau dreptul să-mi facă aşa ceva. Nu m-am născut să fiu unealta lor. Aveam dreptul să trăiesc liber, să fiu cine m-am născut să fiu. Credeau că mă pot juca după cum vor, că mă pot folosi după cheful lor, fără ca eu să mă împotrivesc? Nu. Se vor schimba vremurile. Şi va veni şi vremea mea.

Un bărbat fugi spre mine, cu gluga trasă bine peste faţă, ca să-l ferească de vânt. Ridică ochii şi privirile ni se

întâlniră. Bărbatul păli şi se întoarse într-o parte, ca s-o ia la fugă înapoi de unde venise. Păi, să-i fie de bine. Furia creştea în mine ca o văpaie. Vântul îmi şuiera pe la urechi şi căuta să mă îngheţe, dar am grăbit pasul şi am simţit cum ura mă arde mai tare. Mă ademenea şi o urmam aşa cum un ogar urmăreşte mirosul de sânge.

Am cotit şi m-am pomenit în piaţă. Ameninţaţi de furtuna de zăpadă, negustorii mai săraci îşi strângeau marfa de pe pături şi rogojini. Cei cu tarabe trăgeau obloanele. M-am plimbat pe lângă ei. Oamenii se dădeau la o parte din faţa mea cu paşi iuţi. Am trecut repede printre ei, fără să-mi pese că se holbau la mine.

Am ajuns la taraba vânzătorului de animale şi m-am pomenit faţă în faţă cu mine. Era numai piele şi os, cu ochi întunecaţi şi sumbri. Mă privi răutăcios, scăldându-mă în ură în loc de întâmpinare. Inimile noastre băteau în acelaşi ritm. Am simţit cum îmi tresare buza de sus, de parcă mă pregăteam să mârâi şi să-mi arăt dinţii jalnici de om. Mi-am înăsprit trăsăturile, mi-am stăpânit emoţiile. Dar puiul de lup din cuşcă, cu blană cenuşie murdară, se uită fix în sus, la mine, şi-şi dezveli colţii printre buzele negre. *Te urăsc*. *Pe toţi vă urăsc*. *Hai, vino mai aproape*. *O să te omor*. *O să-ţi sfâşii gâtlejul după ce te schilodesc*. *O să mă ospătez cu măruntaiele tale*. *Te urăsc*.

— Vrei ceva?

— Sânge, am rostit încet. Vreau sângele tău.

— Ce-ai zis?

Mi-am mutat imediat privirile de la lup la om. Era soios şi murdar. Puţea. Pe El, îţi muta nasul! Simţeam duhoare de transpiraţie, mâncare râncedă şi excremente. Era înveşmântat în piei prost lucrate, care miroseau urât, şi ele. Avea ochi mici, de dihor, şi mâini aspre, jegoase, iar de curea îi atârna o bâtă din stejar trasă în alamă. De-abia m-am abţinut să-i smulg bâta şi să-i împrăştii creierii cu ea. Purta bocanci căptuşiţi în picioarele care n-aveau stare. Păşi prea aproape de mine. Mi-am strâns mantaua, ca nu cumva să-mi vină să-l omor.

— Lupul, am bâiguit. Vorbeam din gât, sufocat. Vreau lupul.

— Eşti, sigur, băiete? E rău, nu glumă.

Trase un picior în cuşcă. Am sărit la ea, izbindu-mi colţii de barele de lemn, julindu-mă din nou la bot, dar nu mi-a păsat, dacă aş reuşi odată să-l apuc, i-aş rupe carnea de pe el sau nu i-aş mai da drumul.

Nu. Înapoi, ieşi din mintea mea. Am scuturat din cap să mă limpezesc. Negustorul mă privi chiorâş.

— Ştiu ce vreau, i-am zis categoric, alungând trăirile lupului.

— Zău?

Bărbatul mă cercetă, să vadă câte parale fac. O să-mi ceară cât crede că pot da. Nu-i plăcură hainele care-mi rămăseseră mici, nici că eram tânăr. Dar am presupus că avea lupul de ceva vreme. Sperase să-l vândă de pui. Acum, că animalul avea nevoie de mai multă mâncare, dar n-o primea, probabil că ar fi luat oricât primea pe el. Cu atât mai bine pentru mine. Nu aveam prea mult de oferit.

— Ce vrei să faci cu el? mă întrebă el, fără să fie cu adevărat curios.

— Lupte, i-am răspuns indiferent. E costeliv, dar poate mai are un dram de putere în el.

Lupul se azvârli din nou la bare, cu botul larg deschis, cu colţii sclipitori. *O să-i omor, o să-i omor pe toţi, o să le sfâşii gâtlejurile, o să le sfârtec burţile…*

Taci, dacă vrei să fii liber. L-am împins cu mintea şi animalul sări înapoi ca înţepat de albină. Se retrase în colţul îndepărtat al cuştii şi se ghemui acolo, tot arătându-şi colţii, dar cu coada între picioare. Îl copleşea nesiguranţa.

— Lupte de câini, ei? Oho, ştie să se bată! Lovi din nou cuşca cu bocancul, dar lupul nu mai reacţionă. O să-ţi aducă o grămadă de bani, lupu' ăsta. E mai afurisit ca un jder.

Încă un picior în cuşcă. Lupul se făcu mai mic.

— Da, da, se vede, am zis eu dispreţuitor.

M-am îndepărtat de lup, ca şi cum nu mă mai interesa. Am studiat păsările din coliviile din spatele lui. Porumbeii şi turturelele păreau îngrijite, dar două coţofene şi o cioară se înghesuiau într-o colivie murdară, cu resturi de carne stricată şi rahat de pasăre. Cioara semăna cu un cerşetor în straie de pene zdrenţuite. *Trageţi cu ciocul de gândacul auriu*, le-am sugerat păsărilor. *Poate reuşiţi să vă eliberaţi*. Cioara amărâtă rămase cocoţată pe loc, cu capul vârât între pene, dar o coţofană zbură pe o stinghie mai înaltă şi începu să lovească şi să tragă de cuiul de metal care ţinea colivia închisă. Am întors privirea înapoi spre lup.

— Oricum, n-aveam de gând să-l pun să lupte. Voiam să-l azvârl printre câini, să-i înviorez puţin. Un pic de sânge le face poftă de luptă.

— O, dar o să fie un bătăuş pe cinste! Ia uite-aici. Asta mi-a făcut-o acum nicio lună. Încercam să-i dau de mâncare şi-a sărit la mine.

Bărbatul îşi ridică mâneca şi-şi dezveli tăieturile vinete de la încheietura soioasă, pe jumătate vindecate. M-am aplecat spre răni, arătându-mă oarecum interesat.

— Pare infectată. Crezi c-o să-ţi pierzi mâna?

— Nu-i infectată. Se vindecă greu, atâta tot. Uite ce e, băiete, vine viscolul. Tre' să-mi urc marfa în căruţă şi s-o şterg de-aici înaintea lui. Ai de gând să-mi faci o ofertă pentru lup? O să fie un luptător grozav.

— Poate să fie momeală pentru urşi, dar altceva, nu. Îţi dau, să zicem, şase bănuţi de aramă.

Eu aveam, de toţi, şapte.

— Aramă? Băiete, stăm de vorbă în argint, cel puţin. Uite, e-un animal frumos. Dacă-i dai de mâncare, se face mai mare şi mai rău. Şase bănuţi de aramă primesc imediat numai pe pielea lui.

— Atunci, vinde-l, înainte să ajungă mai prăpădit. Şi înainte să te lase şi fără cealaltă mână.

M-am aplecat spre cuşcă, *atacând* cu mintea, iar lupul se ghemui şi mai tare.

— Mie mi se pare bolnav. Stăpânul meu s-ar înfuria pe mine dacă l-aş lua şi s-ar îmbolnăvi câinii dacă l-ar mânca.

Am ridicat ochii spre cer. Se apropie viscolul. Mai bine plec.

— Un ban de argint, băiete. La banii ăştia, e-un cadou.

În clipa aceea, coţofana reuşi să smulgă cuiul. Uşa coliviei se deschise brusc şi pasărea ţopăi la marginea ei. M-am aşezat, ca din întâmplare, între negustor şi cuşcă. În spatele meu, am auzit coţofenele sărind deasupra coliviei cu porumbei. *Uşa e deschisă*, i-am atras atenţia ciorii. Flutură din aripile jumulite. Am dus mâna la săculeţul de la curea şi l-am cântărit în palmă, îngândurat.

— Un ban de argint? Nu am atâta. Dar nu mai contează. Tocmai mi-am dat seama că nu am căruţă să-l duc acasă. Mai bine nu-l cumpăr.

În spatele meu, coţofenele îşi luară zborul. Bărbatul slobozi o înjurătură şi se năpusti spre colivie pe lângă mine. Am reuşit să fac în aşa fel încât să ne ciocnim, aşa că am căzut amândoi. Cioara ajunsese la uşă. L-am dat pe negustor la o parte şi am sărit în picioare, scuturând colivia ca să sperii pasărea şi s-o scot afară. Cioara fâlfâi cu greu din aripi, dar reuşi să zboare pe acoperişul unui han din apropiere. Când bărbatul se ridică în picioare, ea îşi desfăcu aripile jerpelite şi croncăni batjocoritor.

— Uite cum s-au dus bunătate de păsări! începu el, pe un ton acuzator, dar eu mi-am ridicat mantaua şi i-am arătat o gaură din ea.

— Stăpânul meu o să fie foarte supărat din cauza asta! am strigat şi m-am uitat urât în ochii care mă săgetau cu duşmănie.

Negustorul se uită la cioară. Pasărea îşi umflase penele în aerul rece şi zburase alunecând în adăpostul unui horn. Nu avea s-o mai prindă niciodată. În spatele meu, lupul scheună brusc.

— Nouă bănuţi de aramă! îmi oferi dintr-odată bărbatul disperat.

Puteam pune prinsoare că nu vânduse nimic în ziua aceea.

— Ţi-am zis, n-am cum să-l duc acasă! am replicat.

Mi-am strâns gluga în jurul capului şi m-am uitat la cer.

— Începe ninsoarea, am anunţat, când căzură primii fulgi mari.

O să fie vreme ticăloasă, prea cald să îngheţe, prea frig să se topească zăpada. Până se lumina de ziuă, străzile vor străluci de gheaţă. M-am răsucit şi-am dat să plec.

— Dă-mi afurisiţii ăia de bănuţi, atunci! răcni negustorul frustrat.

Am scotocit şovăitor după monede.

— Şi mi-l duci tu cu căruţa până acasă? l-am întrebat, când mi le smulse din mână.

— Ba să ţi-l cari singur, băiete. M-ai furat, şi-o ştii foarte bine.

Şi cu asta, prinse colivia în care ţinuse turturelele şi porumbeii şi-o aruncă în căruţă. Îi urmă colivia ciorii. Îmi ignoră ocările când se urcă în atelaj şi smuci frâiele poneiului. Animalul bătrân urni căruţa scârţâitoare în lumina amurgului, printre fulgii tot mai deşi. În jurul nostru, piaţa rămăsese pustie. Nu mai circulau decât oamenii care fugeau acasă prin viscol, cu gulerele şi mantalele ridicate ca să se ferească de rafalele umede şi ninsoarea aprigă.

— Acuma ce mă fac cu tine? l-am întrebat pe lup.

Dă-mi drumul. Eliberează-mă.

Nu pot. Nu eşti în siguranţă. Dacă eliberam un lup în inima oraşului, nu avea să ajungă niciodată viu în pădure. Erau prea mulţi câini care s-ar fi adunat în haite ca să-l doboare, prea mulţi oameni care l-ar fi vânat pentru pielea lui. Sau pentru că era lup. M-am aplecat spre cuşcă, cu gândul s-o ridic şi să văd cât e de grea. Animalul sări la mine, dezvelindu-şi colţii.

Înapoi! M-am enervat brusc. Era un lucru molipsitor.

O să te omor. Eşti la fel ca el, om. M-ai ţine în cuşca asta, nu-i aşa? O să te omor, o să-ţi sfârtec burdihanul şi-o să-ţi ciopârţesc măruntaiele.

O să te dai înapoi! L-am *împins*, cu toată puterea, şi se retrase din nou. Mârâi şi schelălăi nedumerit, dar se ascunse într-un colţ. Am apucat cuşca şi am ridicat-o. Era grea, iar faptul că lupul se zbătea sălbatic n-o făcea mai

uşoară. Dar am reuşit s-o car. Nu prea departe şi nu prea mult timp. Totuşi, dacă mergeam în etape, îl puteam scoate din oraş. Dacă ar fi fost matur, probabil ar fi cântărit cât mine. Dar era jigărit şi tânăr. Mai tânăr decât crezusem la prima vedere.

Am ridicat cuşca şi mi-am proptit-o de piept. Dacă m-ar ataca acum, m-ar răni. Dar nu făcea decât să schelălăie şi se retrase în colţul îndepărtat. Îmi venea foarte greu să-l car.

Cum te-a prins?

Te urăsc.

Cum te-a prins?

Îşi aminti o vizuină şi doi fraţi. O mamă care-i aducea peşte. Sânge şi fum, şi mama şi fraţii au devenit piei puturoase pentru omul cu bocanci. Fusese târât afară ultimul, aruncat într-o cuşcă în care mirosea a dihor şi hrănit cu hoituri.

Ai fost fătat târziu, dacă mama te hrănea cu peşte.

Se supără.

Toate drumurile urcau şi zăpada devenise lipicioasă. Bocancii mei uzaţi alunecau pe caldarâmul îngheţat, iar umerii mă dureau din cauza poverii neobişnuite. Mă temeam să nu mă apuce tremuratul. Am fost nevoit să mă opresc întruna. Când o făceam, refuzam să mă gândesc la ce fac. Îmi ziceam că nu mă voi lega de acest lup, nici de alt animal. Îmi făcusem o promisiune. Pe puiul ăsta îl voi hrăni şi pe urmă îi voi da drumul undeva. Burrich nu trebuia să afle. Nu va trebui să-i suport dezgustul. Am luat iarăşi cuşca în braţe. Cine-ar fi crezut că un pui pricăjit poate fi atât de greu?

Nu costeliv. Răzvrătit. *Insecte*. *Cuşca e plină de insecte*.

Deci nu mi se păruse mie că mă gâdilă pieptul. Minunat. Va trebui să mă îmbăiez iar deseară, dacă nu voiam să împart patul cu puricii toată iarna.

Ajunsesem la marginea oraşului. De acolo mai urmau câteva case împrăştiate, apoi drumul devenea mai abrupt. Mult mai abrupt. Am lăsat încă o dată cuşca jos, pe pământul nins. Lupul se ghemui înăuntru, mic şi nenorocit,

fără furie şi ură care să-i dea curaj. Era flămând. Am luat o hotărâre.

O să te scot afară. O să te car în braţe.

Niciun răspuns de la el. Mă privi fix cât am umblat la încuietoare. Uşa se deschise brusc. Am crezut că va năvăli pe lângă mine şi-o va lua la goană prin zăpadă. Însă rămase pe loc, adunat. Mi-am vârât mâna în cuşcă şi l-am prins de ceafă ca să-l scot afară, în clipa următoare se repezi asupra mea, sărindu-mi pe piept, cu botul deschis larg, să mă muşte de gât.

Am ridicat mâna exact la timp ca să-i vâr braţul de-a latul în gură. L-am ţinut strâns de ceafă şi mi-am împins braţul cu toată puterea, mai mult decât i-ar fi plăcut. Cu picioarele din spate mă zgâria pe burtă, dar tunica mea era destul de groasă ca să mă ferească. În clipa următoare, ne rostogoleam unul peste altul prin omăt, lovind şi mârâind ca două creaturi apucate. Dar eu eram mai greu şi mai priceput şi aveam experienţă de ani de zile în a mă tăvăli cu câinii. L-am trântit pe spate şi l-am ţinut ca să nu poată mişca, neputincios, în vreme ce el scutura din cap înainte şi înapoi, aruncându-mi ocări pe care oamenii nu aveau cuvinte ca să le redea. Când a obosit, m-am lăsat peste el. L-am prins de gât, m-am aplecat şi mai mult şi l-am privit fix în ochi. Un mesaj bine cunoscut, pe care l-a înţeles şi la care am adăugat: *Eu sunt Lupul*. *Tu eşti Puiul*. *Mă vei* asculta!

L-am ţinut aşa, fulgerându-l din priviri. A întors repede capul, dar n-am slăbit strânsoarea până când nu s-a uitat din nou la mine şi am văzut că i se schimbă privirea. I-am dat drumul, m-am ridicat în picioare şi m-am depărtat de el cu câţiva paşi. Rămase nemişcat. *Ridică-te*. *Vino-aici*. Se rostogoli şi veni la mine, cu burta mai să atingă pământul, cu coada între picioare. Când ajunse lângă mine, se lăsă pe-o parte şi se trânti pe spate. Scheună uşor.

M-am înduplecat repede. *E bine*. *A trebuit doar să ne înţelegem unul pe altul*. *Nu vreau să-ţi fac rău*. *Acum vino cu mine*. M-am întins să-l scarpin pe piept, dar, când l-am atins, schelălăi. I-am simţit durerea ascuţită.

Unde te doare?

Mi-am amintit de bâta trasă în alamă a negustorului. *Peste tot*.

Am încercat să-l pipăi cu blândeţe. Cruste vechi, umflături pe coaste. M-am ridicat şi am tras un picior zdravăn cuştii care zbură din drum. Lupul veni şi mi se propti de picior. *Foame*. *Frig*. *Obosit rău*. Trăirile i se scurgeau din nou într-ale mele. Când l-am atins, n-am reuşit să-mi separ gândurile de ale lui. A cui era furia, a mea, pentru că fusese maltratat, sau a lui? Am hotărât că nu are importanţă. L-am luat în braţe cu grijă şi m-am ridicat. Fără cuşcă, lipit de pieptul meu, nu mai atârna atât de greu. Era numai blană şi oase lungi, în creştere. Mi-a părut rău că mă purtasem aspru cu el, dar ştiam că era singura limbă pe care o înţelegea.

— O să am grijă de tine, m-am forţat să rostesc cu glas tare.

Cald, zise el recunoscător, iar eu am găsit o clipă să-l acopăr cu mantaua. Simţurile lui le hrăneau pe ale mele. Îmi simţeam mirosul, mult mai puternic decât aş fi vrut: cai, câini, fum de lemn ars, bere şi o dâră de parfum de-al lui Patience. M-am străduit din toate puterile să-i împiedic simţurile să ajungă la mine. L-am strâns la piept şi l-am cărat pe cărarea abruptă spre turn. Ştiam o colibă părăsită, locuită cândva de un porcar, în spatele hambarelor. Acum nu mai stătea nimeni în ea. Era prea dărăpănată şi prea departe de turn. Dar se potrivea cu scopurile mele. Îl voi ţine acolo, o să-i duc nişte oase de ros şi fiertură de cereale şi nişte paie pe care să doarmă.

După o săptămână sau două, o lună, poate, se va întrema şi va căpăta destulă putere ca să-şi poarte singur de grijă. Pe urmă îl duc în partea de vest a oraşului şi-i dau drumul.

Carne?

Am oftat. *Carne*, i-am promis. Niciodată nu-mi pătrunsese un animal atât de adânc în gânduri, nici nu le exprimase mai clar pe ale lui. Mai bine că nu vom sta unul în preajma celuilalt prea multă vreme. Şi mai bine că va pleca în curând.

Cald, mă contrazise el. Se propti cu capul de umărul meu şi adormi. Răsuflarea caldă îmi încălzi urechea.

5. SACRIFICIUL

Există, fără îndoială, un cod vechi de comportament şi, tot fără îndoială, rânduielile lui erau mai aspre decât cele de astăzi. Dar eu aş îndrăzni să spun că noi nu ne-am îndepărtat atât de mult de ele, încât să le acoperim cu vălul uitării. Războinicul încă îşi respectă cuvântul dat, iar printre cei care luptă cot la cot nimic nu e mai josnic decât să-ţi minţi camarazii sau să-i dezonorezi. Legile ospitalităţii interzic şi acum celor care au mâncat la aceeaşi masă să facă vărsare de sânge în casa gazdei lor.

Castelul Buckkeep se adâncea tot mai mult în iarnă. Marea trimitea furtuni de gheaţă care ne loveau năprasnice şi apoi plecau. După ele cădea, de obicei, zăpada, în straturi groase care îngheţau pe parapeţi precum glazura pe tortul cu nucă. Nopţile întunecoase şi lungi se făcură şi mai lungi, iar în cele senine stelele ardeau reci deasupra noastră. După nesfârşita mea călătorie spre casă din Regatul Munţilor, iarna cea fioroasă nu mă mai înspăimânta ca altădată. Când mă duceam să-mi văd de treburile zilnice la grajduri şi la coliba porcarului, obrajii îmi îngheţau, iar genele mi se lipeau de chiciură, dar ştiam întotdeauna că mă aşteaptă casa şi un foc aprins în cămin. Viscolul şi frigul muşcător care-şi arăta colţii de lup erau, în acelaşi timp, fiarele care ţineau Corăbiile Roşii departe de ţărmurile noastre.

Pentru mine, timpul de-abia se târa. O vizitam pe Kettricken în fiecare zi, aşa cum îmi sugerase Chade, dar firile noastre neliniştite semănau prea mult una cu alta. Sunt convins că o enervam tot atât cât mă enerva ea pe mine. Nu îndrăzneam să petrec prea multe ore cu puiul de lup, ca să nu ne apropiem prea mult. Nu aveam îndatoriri fixe. Ziua avea prea multe ore şi pe toate le umpleam numai cu gânduri despre Molly. Noaptea era cel mai rău, pentru că atunci mintea mea adormită scăpa de sub

control şi nu o visam decât pe Molly, lumânăreasa mea cu fuste roşii ca focul, acum înlocuite de cele albastre, modeste şi şterse, de servitoare. Dacă nu puteam fi alături de ea ziua, sinele meu din vis o curta cu o sinceritate şi o stăruinţă pe care sinele meu treaz nu găsise curajul să le aibă. Când ne plimbam pe plajă după câte-o furtună, o ţineam de mână. O sărutam cu foc, sigur pe mine, şi ne priveam în ochi, căci nu aveam secrete. Nimeni nu mi-o putea lua. În vis.

La început, am fost tentat să mă folosesc de învăţătura primită de la Chade ca s-o spionez. Ştiam în ce cameră stă pe etajul servitorilor, ştiam şi care fereastră era a ei. Am aflat, fără să vreau, la ce oră vine şi la ce oră se întoarce. Îmi era ruşine să stau în locul de unde îi auzeam paşii pe scări, ca s-o văd plecând cu treburi la piaţă, dar, oricât am încercat, n-am reuşit să mă smulg de acolo. Ştiam ce prietene avea printre celelalte servitoare. Cum ei nu aveam voie să-i vorbesc, le salutam şi schimbam câte-o vorbă cu ele, sperând mereu să-i aud numele pomenit în treacăt. Tânjeam după ea fără speranţă. Somnul mă ocolea, mâncarea nu mă ispitea. Nimic nu mă mai interesa.

Într-o seară, stăteam în camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Găsisem un loc într-un colţ unde mă puteam propti cu spatele de perete şi cu bocancii pe masă, ca să descurajez orice tovărăşie. Berea mi se încălzise în halba neatinsă de câteva ceasuri. Nici măcar nu mai aveam ambiţia de a mă îmbăta. Priveam în gol, încercând să nu gândesc, când banca îmi fu smulsă de sub picioare. Gata să cad de pe scaun, m-am adunat şi l-am văzut pe Burrich postat în faţa mea.

— Ce te tulbură? întrebă el, fără politeţuri. Se aplecă în faţă şi vorbi ca să-l aud numai eu. Ai mai avut o criză?

M-am uitat la masă. Am vorbit cu acelaşi glas şoptit:

— Câteva mai scurte, nu grave. Mă apucă numai dacă mă obosesc peste măsură.

Burrich încuviinţă sobru, apoi aşteptă. Am ridicat capul şi i-am văzut ochii negri îndreptaţi asupra mea. Îngrijorarea

din ei m-a impresionat. Am scuturat din cap, rămas fără glas.

— Molly, am zis, după câteva clipe.

— N-ai reuşit să afli unde s-a dus?

— Ba da. E aici, la Buckkeep, lucrează ca servitoare pentru Patience. Dar Patience nu mă lasă s-o văd. Zice că...

Burrich făcu ochii mari la auzul cuvintelor mele. Se uită în jur, apoi făcu semn din cap spre uşă. M-am ridicat şi l-am urmat la grajduri, apoi în odaia lui. M-am aşezat la masă, în faţa căminului, iar el aduse rachiul său bun de Tilth şi două ceşti. Pe urmă îşi scoase uneltele de reparat pielea. Şi interminabila grămadă de hamuri care trebuiau reparate. Îmi dădu un căpăstru care avea nevoie de o curea nouă. El îşi făcu de lucru cu poala unei şei. Îşi trase taburetul şi se uită la mine.

— Molly asta. Am văzut-o în curtea spălătoriei, cu Lacey? Îşi ţine capul sus, mândră? Are laţe roşcate?

— Păr, l-am corectat eu ţâfnos.

— Şolduri late, frumoase. O să nască uşor, zise el aprobator.

L-am fulgerat cu privirea.

— Mulţumesc, i-am replicat cu glas rece.

Spre surprinderea mea, zâmbi.

— Supără-te. Mai bine aşa, decât să-ţi plângi de milă. Aşa, deci. Povesteşte-mi.

I-am povestit. Probabil că i-am spus mult mai multe decât aş fi făcut-o în camera gărzilor, pentru că aici eram singuri, rachiul îmi încălzea gâtlejul şi mă înconjurau priveliştea, mirosurile familiare din odaie şi munca. Aici, mai mult decât în orice alt loc, m-am simţit întotdeauna în siguranţă. Am ştiut că e sigur să-i dezvălui lui Burrich suferinţa mea. El nu vorbi, nu făcu nicio observaţie. Tăcu şi după ce eu terminasem tot ce aveam de spus. L-am urmărit cum freacă vopseaua în conturul cerbului tăiat în piele.

— Deci, ce să fac? m-am trezit întrebând.

Burrich lăsă pielea deoparte, îşi bău rachiul şi-şi mai turnă o porţie. Aruncă o privire în odaie.

— Mă întrebi pe mine pentru că ai observat cât de priceput sunt în a-mi găsi o nevastă iubitoare, care să mă înconjoare de copii?

Amărăciunea din glasul lui mă lăsă fără cuvinte. N-am apucat să-i răspund, pentru că scoase un chicotit înfundat.

— Uită ce-am spus. La urma urmei, a fost hotărârea mea, luată cu multă vreme în urmă. FitzChivalry, tu ce crezi că ar trebui să faci?

M-am holbat la el morocănos.

— De ce n-au mers lucrurile cum ar fi trebuit de la bun început?

N-am răspuns, aşa că mă întrebă altceva:

— Nu mi-ai spus chiar tu că i-ai făcut curte ca un băiat, când ea considera că i te oferi ca bărbat? Ea căuta un bărbat. Aşa că nu te mai bosumfla din cauza asta ca un prunc îndărătnic. Fii bărbat!

Bău jumătate din rachiu şi umplu din nou ceştile.

— Cum? l-am întrebat.

— Aşa cum te-ai dovedit bărbat în altă parte. Împacă-te cu disciplina, du-ţi la îndeplinire sarcinile cu sârguinţă. Ca să n-o poţi vedea. Din ce ştiu eu despre femei, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine. Să nu uiţi asta. Uită-te la tine. Îţi atârnă pletele ca iarna coama pe ponei, pun rămăşag că porţi cămaşa aia de-o săptămână încheiată şi eşti slab ca un mânz fătat iarna. Nu aşa o să-i recâştigi respectul. Mănâncă, îngrijeşte-te zilnic şi, în numele Edei, fă exerciţii, nu tăia frunză la câini în camera gărzilor. Găseşte-ţi de lucru şi apucă-te de treabă.

Am dat uşor din cap, acceptând tăcut sfatul. Ştiam că are dreptate, însă nu m-am putut abţine să nu protestez:

— Dar n-o să-mi folosească la nimic, dacă Patience tot nu-mi dă voie s-o văd pe Molly.

— În viitor, băiete, să ştii că nu e vorba de tine şi de Patience. E vorba de tine şi de Molly.

— Şi de regele Shrewd, am adăugat, pe un ton înţepat.

Burrich mă privi mirat.

— După Patience, bărbatul care a jurat credinţă regelui nu-şi poate dărui inima şi unei femei. „Nu poţi sluji la doi stăpâni”, aşa mi-a zis. Asta spune o femeie care s-a măritat cu un viitor rege şi s-a mulţumit cu frânturile de timp pe care i le acorda el.

M-am întins şi i-am dat lui Burrich căpăstrul reparat. Nu-l luă. Tocmai bea din cană. O trânti pe masă cu atâta forţă, că lichidul se împrăştie peste tot.

— Aşa ţi-a zis? mă întrebă cu glas răguşit.

Mă sfredeli cu privirea. I-am confirmat înclinând din cap.

— A spus că n-ar fi cinstit să mă aştept de la Molly să se mulţumească cu puţinul timp pe care mi-l lasă regele.

Burrich se lăsă pe spătarul scaunului. Un şir de emoţii potrivnice îi deformară trăsăturile. Se uită într-o parte, la foc, apoi iar la mine. Am avut impresia că vrea să-mi mai spună ceva. Apoi se îndreptă de spate, dădu peste cap restul de rachiu şi se ridică pe neaşteptate.

— E prea multă linişte aici. Hai să mergem în oraş, vrei?

Când m-am sculat a doua zi, am încercat să uit că mă doare capul de-mi plesneşte şi să învăţ cum să nu mă port ca un băiat bolnav de dragoste. Firea mea aprigă şi neglijenţa erau de vină că o pierdusem pe Molly. M-am hotărât să-ncerc să fiu un bărbat cumpătat. Dacă nu aveam altă cale spre inima ei decât aşteptarea, atunci voi asculta sfatul lui Burrich şi-mi voi petrece timpul cu folos.

Aşa că mă sculam devreme în fiecare zi, înainte de a cânta cocoşii. În liniştea camerei mele, mă întindeam şi făceam exerciţii de luptă cu o stinghie veche. Mă antrenam până asudam şi ameţeam, după aceea făceam o baie de aburi. Încet, foarte încet, mi-am recăpătat vigoarea. M-am îngrăşat şi am făcut muşchi. Straiele noi, pe care doamna Hasty mi le dăduse împotriva voinţei mele, au început să mi se potrivească. Nu scăpasem de tremurat, tot mă apuca uneori. Dar crizele se răriseră şi reuşeam de fiecare dată să mă întorc în cameră înainte să mă fac de râs căzând. Patience mi-a spus că prinsesem culoare în obraji, iar Lacey era încântată să îmi dea să mănânc de câte ori avea prilejul. Începeam să mă simt din nou cel de dinainte.

Mâncam în fiecare dimineaţă cu gărzile, pentru care conta mai mult cât bagă în gură decât cum se poartă. După dejun mergeam la grajduri, ca s-o scot pe Cenuşia la o plimbare în galop mic şi s-o menţin în formă. Când mă întorceam, îmi făcea foarte bine să o îngrijesc cu mâinile mele. Aşadar, eram mai mult decât mulţumit s-o perii şi s-o hrănesc eu însumi. Îmi plăceau forfota din grajd, mirosul cald al animalelor şi bârfele din turn, aşa cum numai grăjdarii ştiau să le împrăştie. În zilele norocoase, Hands sau Burrich îşi găseau timp să schimbe o vorbă cu mine. În altele, mai ocupate, aveam satisfacţia dulce-amară de a-i asculta cum discută despre tusea unui armăsar sau să mă uit cum doftoricesc un vier bolnav, adus de un fermier în turn. În zilele acelea nu aveau timp de glume şi, fără să vrea, mă izolau de cercul lor. Aşa trebuia să fie. Eu trecusem la alt fel de viaţă. Nu puteam pretinde ca uşa spre cea de dinainte să rămână mereu deschisă pentru mine.

Gândul acela însă nu-mi alunga sentimentul de vină când mă furişam zilnic spre coliba părăsită din spatele hambarelor. Prudenţa nu mă părăsea nicio clipă. Buna înţelegere dintre mine şi Burrich nu dura de prea multă vreme ca s-o privesc ca pe-o împăcare definitivă; îmi era foarte proaspăt în memorie cât de dureros fusese să-i pierd prietenia. Dacă Burrich ar intra la bănuieli că foloseam din nou Harul, m-ar părăsi imediat şi definitiv, aşa cum făcuse şi înainte. În fiecare zi mă întrebam de ce riscam prietenia şi respectul lui de dragul unui pui de lup.

Singurul răspuns care îmi venea în minte era că nu aveam de ales. Nu puteam întoarce spatele Puiului, aşa cum nu puteam întoarce spatele unui copil înfometat şi ţinut într-o cuşcă. Pentru Burrich, Harul care mie îmi deschidea mintea în faţa animalelor era o perversiune, o slăbiciune scârboasă pe care niciun om adevărat nu o îngăduia. Aproape că recunoscuse că avea şi el abilitatea asta, dar insistase categoric că nu o folosise niciodată. Dacă o utiliza, eu nu-l prinsesem până acum. Invers nu era adevărat. Graţie unui instinct straniu, ştia întotdeauna

când eram atras de un animal. În copilărie, când mă lăsam ademenit de Har, primeam una peste cap sau o palmă zdravănă, ca să-mi aduc aminte ce îndatoriri aveam. Cât locuisem cu Burrich în grajduri, el făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să mă împiedice să mă împrietenesc cu orice animal. Reuşise aproape întotdeauna, numai de două ori îi scăpasem. Durerea arzătoare simţită la pierderea camarazilor mă convinsese că Burrich avea dreptate. Numai un prost ar îngădui să se petreacă un fapt care ar duce, inevitabil, la o asemenea pierdere. Deci eu eram un prost, şi nu un bărbat capabil să ignore rugăminţile unui pui bătut şi înfometat.

Şterpeleam oase, resturi de carne şi coji şi mă străduiam să nu afle nimeni, nici măcar bucătăreasa ori bufonul, ce fac cu ele. Mă sileam pe cât puteam să vizitez puiul la alte ore din zi şi să merg de fiecare dată pe alt drum, ca să nu bătătoresc o cărare spre colibă. Cel mai greu îmi fusese să fur paie curate şi o pătură de cal veche din grajduri. Dar mă descurcasem.

Oricând veneam, puiul mă aştepta. Nu era vorba doar de atenţia unui animal care-şi aşteaptă mâncarea. Simţea când porneam spre coliba dosită în spatele hambarelor şi mă aştepta. Ştia când am turte cu ghimbir în buzunar. Le-a prins gustul foarte repede. Nu că i-ar fi pierit orice urmă de bănuială în ce mă privea. Nu. Îl simţeam cum se fereşte şi se retrage în el ori de câte ori mă apropiam să-l ating. Dar fiecare zi în care nu era bătut, fiecare bucăţică de mâncare pe care i-o aduceam întărea puntea de încredere dintre noi. Era o legătură pe care nu voiam s-o creez. Am încercat să mă ţin departe de el, să-l cunosc cât mai puţin cu ajutorul Harului. Mă temeam că-şi va pierde firea sălbatică de care va avea nevoie ca să supravieţuiască de unul singur. L-am avertizat de nenumărate ori: „Trebuie să rămâi ascuns. Fiecare om e un pericol pentru tine, la fel ca fiecare câine. Trebuie să rămâi în coliba asta şi să nu scoţi un sunet dacă se apropie cineva.”

La început, i-a fost uşor să mă asculte. Era jigărit, se repezea imediat la mâncarea pe care i-o aduceam şi o

devora. De obicei, adormea pe paie înainte de a pleca eu sau mă urmărea gelos în vreme ce rodea un os gustos. Dar pe măsură ce era hrănit cum trebuie, avea loc să se mişte şi nu se mai temea de mine, se trezea din nou în el firea jucăuşă de pui. Se obişnui să sară pe mine, prefăcându-se că mă atacă imediat ce deschideam uşa şi-şi exprima încântarea în faţa oaselor de vită mârâind şi înfigându-şi colţii în ele. Când îl mustram că făcea prea mult zgomot sau că văzusem urmele care-l dădeau de gol că se zbenguise noaptea pe terenul nins din spatele colibei, se făcea mic de frica mea.

În clipele acelea, ghiceam sălbăticia din ochii lui. Nu mă recunoştea de stăpân. Doar un fel de şef de haită. Aştepta răbdător până când avea să hotărască singur. Oricât mă durea câteodată, aşa trebuia să se întâmple. Îl salvasem cu intenţia categorică de a-i reda libertatea. Peste un an, se va afla printre lupii pe care îi auzi cum urlă noaptea în depărtare. I-am repetat lucrul ăsta la nesfârşit. Prima oară a vrut să ştie când va fi scos din turnul puturos şi eliberat din închisoarea zidurilor de piatră. I-am promis că-l voi scoate în curând, îndată ce va prinde putere mâncând, îndată ce se topeau nămeţii şi se putea descurca singur. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile şi viscolul îi amintea de aşternutul cald, iar carnea îi creştea pe oase, îmi punea întrebarea tot mai rar. Uneori uitam şi eu să-i amintesc de ea.

Singurătatea mă rodea pe dinăuntru. Noaptea mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă m-aş furişa sus pe scări şi aş bate la uşa lui Molly. Ziua mă forţam să nu mă las prea strâns de puiul care depindea total de mine. În turn exista o singură fiinţă la fel de singură ca mine.

— Sunt convinsă că ai şi alte îndatoriri. De ce mă vizitezi în fiecare zi? mă întrebă Kettricken în stilul direct al oamenilor de la munte.

Dimineaţa era pe la jumătate, iar ziua urmase unei nopţi cu viscol. Ningea cu fulgi mari şi, în ciuda frigului, ea poruncise să se deschidă obloanele, ca să vadă zăpada.

Atelierul ei de lucru manual avea vedere spre mare şi eu credeam că e fascinată de apa nemărginită şi agitată. În ziua aceea, ochii ei dobândiseră culoarea apei.

— M-am gândit să te ajut să-ţi treacă timpul mai uşor, viitoarea mea regină.

— Să-mi treacă timpul. Oftă. Îşi prinse bărbia în palmă şi se propti în cot, privind gânditoare cum cădeau fulgii. Vântul îi încâlcea părul deschis. Ce limbă ciudată aveţi voi... Vorbiţi despre trecerea timpului cum vorbim noi la munte despre vântul care trece. Ca şi cum ar fi ceva de care aţi vrea să scăpaţi.

Mica ei servitoare, Rosemary, care stătea în picioare, chicoti în pumni. În spatele nostru, cele două doamne de companie râseră pe înfundate, apoi îşi aplecară sârguincioase capetele spre lucrul de mână. Kettricken lucra la o broderie întinsă pe un cadru mare, cu un început de munţi şi o cascadă. Nu prea avansase la ea. Celelalte doamne nu veniseră în ziua aceea, ci trimiseseră scuze în scris, cu motivul absenţei. Durere de cap, cele mai multe. Kettricken nu dădea semne că era jignită de impoliteţea lor. Nu ştiam cum să-i explic acest lucru şi în unele zile mă întrebam dacă ar trebui s-o fac. Ziua respectivă era una dintre ele.

M-am foit pe scaun şi m-am aşezat picior peste picior.

— N-am vrut să zic decât că iarna Buckkeep devine un loc plicticos. Vremea ne ţine în casă atât de mult, încât avem puţine distracţii.

— Nu se poate spune asta despre şoproanele constructorilor de nave, îmi răspunse ea. I-am citit în ochi foamea de activitate. Acolo e întotdeauna forfotă, fiecare moment al zilei e folosit pentru a monta buştenii cei mari şi pentru a îndoi scândurile. Chiar dacă ziua nu e destulă lumină sau viscoleşte năvalnic, în şoproanele lor, constructorii taie lemnul, îi dau formă şi-l finisează. În fierării se fac lanţuri şi ancore. Unii ţes pânză rezistentă pentru vele, alţii croiesc şi cos. Verity se plimbă printre ei, supraveghind totul. În vremea asta, eu stau aici şi brodez, mă înţep la degete şi-mi chinui ochii să cos flori şi ochi de

păsări. Pentru ca, atunci când am terminat, broderia să fie pusă undeva deoparte, împreună cu alte zeci de obiecte lucrate de mână.

— O, dar nu se va întâmpla asta, doamna mea, se vârî iute în vorbă una dintre doamnele de companie. Lucrul de mână e foarte apreciat când e oferit cadou, în Shoaks este o piesă înrămată în camera Lordului Shemshy, iar ducele Kelvar de Rippon…

Oftatul lui Kettricken îi reteză femeii elanul de a face complimente.

— Aş prefera să lucrez la o velă, cu un ac mare de fier sau o pană de lemn, să împodobesc una dintre navele soţului meu. Ar fi o treabă demnă de timpul meu şi de respectul lui. Mie însă mi se dau jucării cu care să mă distrez, de parcă aş fi un copil răsfăţat care nu înţelege valoarea timpului petrecut cu socoteală.

Se întoarse cu faţa la fereastră. Am observat că fumul care se ridica din şoproane se zărea la fel de clar ca marea. Poate că nu văzusem eu bine în ce direcţie se uita.

— Să trimit după ceai şi prăjituri, doamnă? întrebă plină de speranţă una dintre doamne.

Amândouă stăteau cu şalurile pe umeri. Pe Kettricken nu o deranja aerul rece care pătrundea pe fereastra deschisă, dar pentru cele două doamne care stăteau jos şi coseau nu era deloc plăcut.

— Dacă ţi-e poftă, îi răspunse Kettricken nepăsătoare. Mie nu mi-e nici foame, nici sete. Mă tem că o să mă îngraş ca o gâscă în coteţ, dacă stau toată ziua şi cos, ciugulesc şi sorb câte ceva. Tânjesc să fac un lucru important. Spune-mi adevărul, Fitz. Dacă nu ai fi obligat să mă vizitezi, ai sta ziua-ntreagă degeaba în cameră? Sau ai ţese la război?

— Nu. Dar eu nu sunt viitoarea regină.

— Viitoarea. O, acum înţeleg bine partea aceea din titlul meu. În glas i se strecură o undă de amărăciune pe care n-o mai auzisem la ea. Dar regină? În ţinutul meu, după cum bine ştii, nu se spune „regină”. Dacă aş fi acolo acum şi aş domni în locul tatălui meu, mi s-ar spune Sacrificiu. Mai

mult decât atât, aş fi un Sacrificiu. Pentru orice ar fi spre binele ţinutului şi poporului meu.

— Dacă ai fi acolo acum, în toiul iernii, ce-ai face? am întrebat-o, numai ca să găsesc un subiect de conversaţie mai plăcut.

A fost o greşeală. Kettricken tăcu şi rămase cu privirea afară.

— La munte, rosti ea cu glas moale, nu aveai timp de trândăvit. Eu eram mai tânără, desigur, şi majoritatea îndatoririlor Sacrificiului cădeau pe umerii tatălui şi ai fratelui mai mare. Dar, aşa cum spune Jonqui, întotdeauna există ceva de lucru şi ceva de împărţit. Aici, la Buckkeep, servitorii fac toată treaba, pe nevăzute, şi nu se văd decât rezultatele, camera dereticată, mâncarea pe masă. Poate pentru că e un loc atât de populat.

Se opri o clipă şi privi în depărtare.

— Iarna, în Jhaampe, se lasă liniştea peste palat şi peste oraş. Zăpada cade grea şi deasă, iar gerul aspru coboară peste ţinut. Potecile mai puţin umblate dispar. Roţile sunt înlocuite de olaci. Vizitatorii oraşului s-au retras de mult pe la casele lor. În palat locuieşte o singură familie şi cei care aleg să stea cu ea şi s-o ajute. Nu să-i servească, nu, nu chiar. Ai fost la Jhaampe. Ştii că nu există servitori decât în familia regală. Acasă, m-aş scula de dimineaţă ca să aduc apă pentru fiertura de ovăz de la dejun şi să amestec în oală când îmi vine rândul. Keera, Sennick, Jofron şi cu mine înveselim bucătăria cu pălăvrăgeala noastră. Cei mici se foiesc pe lângă noi, aducând lemne de foc, aşezând farfuriile pe masă şi povestind despre multe şi mărunte.

Îi pieri glasul, iar eu ascultam liniştea singurătăţii ei. După câteva clipe, continuă:

— Dacă era de făcut o treabă, fie grea, fie uşoară, puneam toţi umărul. Am ajutat la îndoit şi legat crengi pentru un hambar. Chiar în toiul iernii, am ajutat la curăţat zăpada şi la ridicarea arcadelor unui nou acoperiş, pentru o familie nenorocită de foc. Crezi că un Sacrificiu nu poate doborî un urs bătrân furios, care vine să omoare capre, sau

nu poate trage de funie, ca să ajute la fixarea unui pod dărâmat de ape?

Se uită la mine cu durere în ochi.

— Noi, la Buckkeep, nu ne punem în primejdie reginele, i-am spus eu simplu. Sunt şi alte braţe care pot trage de funie, avem zeci de vânători care s-ar bate pentru cinstea de a-i veni de hac unei bestii care omoară vitele. Nu avem decât o regină. O regină poate face anumite lucruri, dar altele, nu.

În spatele nostru, doamnele uitaseră de Kettricken. Una chemase un paj care le adusese prăjituri şi ceai aburind în ceainic. Pălăvrăgeau între ele, încălzindu-şi mâinile pe ceşti. Le-am aruncat o privire, ca să ţin minte bine care doamne aleseseră să ţină tovărăşie reginei. Kettricken, îmi dădeam eu seama, nu era regina cel mai uşor de mulţumit. Mica ei servitoare, Rosemary, stătea pe podea, lângă masa de ceai, şi visa cu ochii deschişi, strângând o prăjitură în mânuţe. Dintr-odată, m-a cuprins dorinţa de a avea iar opt ani, ca să mă pot aşeza lângă ea.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Kettricken pe şleau. Sunt aici ca să-i dau un moştenitor lui Verity. Este o datorie de care nu mă feresc, pentru că nu o consider o datorie, ci o plăcere. Însă tare aş vrea să fiu sigură că domnul meu îmi împărtăşeşte sentimentele. E mereu plecat cu treburi prin oraş. Ştiu unde e astăzi: acolo, jos, urmărind cum i se nasc corăbiile din lemn şi scânduri. N-aş putea fi alături de el, fără să mă pască vreun pericol? Sigur că da, dacă i-aş purta moştenitorul în pântec, dacă l-ar zămisli. De ce trebuie să stau închisă aici, în vreme ce el se dedică trup şi suflet datoriei de a ne apăra poporul? Este o datorie pe care ar trebui s-o am şi eu, ca Sacrificiu pentru cele Şase Ducate.

Cât de mult mă obişnuisem cu felul muntenilor de a spune pe faţă ce gândesc, tot mă uluiră vorbele ei directe. Kettricken mă obligă să-i dau un răspuns şi mai îndrăzneţ. M-am ridicat, m-am aplecat pe lângă ea şi am închis bine obloanele împotriva curentului. Am profitat că stăteam aproape de ea ca să-i şoptesc furios:

— Dacă îţi închipui că asta e singura datorie ce-i revine reginei noastre, te înşeli amarnic, doamna mea. Ca să vorbesc la fel de deschis ca tine, să ştii că îţi neglijezi datoriile faţă de doamnele tale, care sunt aici astăzi numai ca să se ocupe de tine şi să ai cu cine sta de vorbă. Gândeşte-te. Oare n-ar putea ele să coasă la fel de bine în tihna camerei lor sau în tovărăşia doamnei Hasty? Tânjeşti după ceea ce consideri o datorie mai importantă; dar pe tine te aşteaptă o datorie pe care nici regele însuşi nu o poate îndeplini. Eşti aici ca s-o duci la capăt. Ocupă-te de Curtea din Buckkeep. Fă din ea un loc mai căutat şi mai atrăgător. Încurajează-i pe lorzi şi pe doamnele tale să se întreacă în a-i câştiga atenţia soţului tău; fă-i dornici să-l sprijine în strădaniile sale. E mult de când castelul n-a mai avut o regină aşa de plăcută. În loc să te uiţi în jos, la corabia pe care o pot construi mâini mai pricepute, ridică ochii la îndatorirea care ţi s-a dat şi îndeplineşte-o cum poţi mai bine!

Am terminat de aranjat tapiseria care acoperea obloanele şi am ajutat-o să alunge frigul adus de furtuna de pe mare. După aceea m-am dat câţiva paşi înapoi şi m-am uitat în ochii reginei mele. Spre întristarea mea, arăta la fel de umilă ca o lăptăreasă. Avea lacrimi în ochii şterşi şi se înroşise în obraji, de parcă i-aş fi tras două palme. Rosemary, nesupravegheată, profita de ocazie şi desfăcea tartele cu grijă, să vadă ce au înăuntru. Nimeni nu părea să fi observat ceva neobişnuit. Dar eu învăţam repede cât de pricepute erau doamnele de la Curte în a se preface şi mă temeam că se vor apuca să bârfească despre ce i-o fi spus bastardul viitoarei regine de a făcut-o să plângă.

Mi-am blestemat stângăcia şi mi-am reamintit că, oricât de înaltă era Kettricken, nu era cu mult mai în vârstă decât mine şi, pe deasupra, se afla într-un loc străin. N-ar fi trebuit să-i vorbesc, ci ar fi trebuit să discut problema cu Chade şi să-l las pe el să pună pe cineva să i-o explice. Pe urmă mi-a trecut prin cap că el alesese deja pe cineva să-i explice astfel de lucruri. M-am uitat din nou la ea şi i-am zâmbit cam nervos. Ea îmi urmări repede privirea

îndreptată spre doamne şi imediat îşi recăpătă expresia serioasă. Am fost foarte mândru de ea în adâncul inimii.

— Ce propui? mă întrebă şoptit.

— Propun, am răspuns cu umilinţă, să mă ruşinez de felul îndrăzneţ în care m-am adresat reginei mele. Îi cer iertare. Şi mai propun să le dea acestor doamne un semn deosebit de favor regesc, să le răsplătească pentru devotamentul lor.

Înclină din cap în semn că înţelegea.

— Şi ce favoare să le fac?

— O întâlnire intimă cu regina în camera ei, poate înveselită de un menestrel sau un păpuşar nemaipomenit. Nu contează ce distracţie le oferi, ci să le excluzi pe acelea care au ales să nu se ocupe de tine cu acelaşi devotament.

— Mi se pare că numai Regal ar face aşa ceva.

— Probabil. Se pricepe foarte bine să se înconjoare de lachei şi lingăi. Dar el ar face-o cu duşmănie, ca să-i pedepsească pe cei care nu s-au învrednicit să se ocupe de el.

— Şi eu?

— Tu, viitoarea mea regină, o vei face în semn de răsplată pentru doamnele care s-au ocupat de tine. Fără intenţia de a le pedepsi pe celelalte, ci numai pentru a te bucura de tovărăşia celor care ţi-au împărtăşit sentimentele.

— Înţeleg. Şi menestrelul?

— Mellow[6]. E cel mai iscusit în a cânta pentru fiecare doamnă din cameră.

— Vrei să afli dacă e liber deseară?

— Doamnă. Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Eşti viitoarea regină. Îi faci o onoare dacă-l chemi. Niciodată nu va fi prea ocupat ca să te încânte pe tine.

Kettricken oftă din nou, dar mai uşor. Înclină din cap în semn că eram liber şi se ridică să le zâmbească doamnelor, rugându-le s-o ierte că s-a lăsat purtată de gânduri în dimineaţa aceea şi apoi întrebându-le dacă vor să-i ţină companie deseară, în camera ei. Doamnele avură un schimb de priviri şi zâmbiră; deci procedasem corect. Le-

6 Suav, dulce (n. tr.).

am reţinut numele: Lady Hopeful[7] şi Lady Modesty[8]. M-am înclinat către ele înainte de a ieşi din cameră. Plecarea mea de-abia fu observată.

Aşa am ajuns sfătuitorul lui Kettricken. Nu era un rol după care mă dădeam în vânt, acela de camarad şi povăţuitor care să-i şoptească ce pas să facă mai departe. Ca să fiu sincer, era o sarcină deloc confortabilă. Aveam impresia că o umilesc mustrând-o, că o corup învăţând-o cum se urzeşte pânza puterii la Curte. Avea dreptate. Erau trucurile lui Regal. Dacă le folosea pentru idealuri nobile şi pe căi mai cinstite decât prinţul, intenţiile mele erau destul de egoiste pentru amândoi. Voiam să adune puterea în propriile mâini, pentru ca Verity să fie strâns legat de tron în mintea tuturor.

În fiecare zi, când se însera, trebuia să merg la Lady Patience. Ea şi Lacey îmi luau vizitele în serios. Patience considera că stau numai la dispoziţia ei, de parcă eram încă pajul ei, şi i se părea o nimica toată să copiez un pergament foarte vechi pe preţioasa ei hârtie de stuf sau să-i arăt că am progresat cu cântatul la cimpoi. Mă lua la rost că nu depuneam destul efort cu instrumentul şi petrecea aproape un ceas încercând să mă înveţe mai bine, dar mai mult încurcându-mă. Am încercat să fiu supus şi politicos, dar mă simţeam prins în capcana conspiraţiei lor de a nu mă lăsa s-o văd pe Molly. În ciuda eforturilor pe care le făceau ca să mă ţină departe de ea, o vedeam peste tot. A, nu, nu în carne şi oase, ci în parfumul dulceag al lumânării de mirt, în mantaua lăsată pe spatele unui scaun. Până şi mierea din prăjituri avea gustul lui Molly. Mă veţi crede un prost dacă vă spun că mă aşezam lângă lumânare ca să-i inspir parfumul sau pe scaun ca să mă proptesc de mantaua ei udată de zăpadă? Uneori mă simţeam ca şi Kettricken, mă înăbuşea ceea ce mi se cerea şi nu mai exista nimic în viaţa mea care să fie numai al meu.

---

7 Plin de nădejde (n. tr.).

8 Sfială (n. tr.).

Lui Chade îi raportam săptămânal cum progresa Kettricken în aflarea intrigilor de la Curte. El a fost cel care m-a avertizat că, dintr-odată, doamnele care nu mai ştiau cum să-i intre în graţii lui Regal se dădeau bine şi pe lângă Kettricken. Aşa că eu trebuia să-i spun reginei cui să-i ofere atenţie, dar nu mai mult decât atât, şi pe cine să trateze cu zâmbete sincere. Câteodată îmi ziceam că aş prefera să ucid în linişte pentru regele meu decât să fiu vârât până în gât în uneltirile astea. Însă atunci m-a chemat la el regele Shrewd.

Mesajul veni într-o dimineaţă, foarte devreme, iar eu m-am grăbit să mă îmbrac ca să merg la regele meu. Era pentru prima oară când mă chema de la întoarcerea mea în Buckkeep. Fusesem cam neliniştit din cauză că mă ignorase. Era supărat pe mine pentru cele întâmplate la Jhaampe? Fără îndoială că mi-ar fi spus-o în faţă. Totuşi... Mă rodea nesiguranţa. Am încercat să ajung la el cât mai grabnic, dar să mă şi îngrijesc de înfăţişarea mea. Nu prea mi-a reuşit nici una, nici alta. Părul meu, tuns din cauza febrei în Regatul Munţilor, îmi crescuse des şi imposibil de pieptănat, ca al lui Verity. Mai rău, începeau să-mi dea tuleiele. Burrich îmi spusese de două ori că ori mă hotărăsc să-mi las barbă, ori mă bărbieresc mai des. Cum ţepii îmi creşteau pe alocuri, aşa cum îi creşte iarna părul poneiului, în dimineaţa aceea am reuşit să mă tai de mai multe ori până să ajung la concluzia că sângele se vede mult mai bine decât ţepii. Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi-aş fi vrut să-l pot lega în coadă la spate, ca războinicii. Mi-am prins de cămaşă acul pe care mi-l dăduse Shrewd cu atâta vreme în urmă, în semn că îi aparţin. Pe urmă am pornit neîntârziat spre regele meu.

În timp ce mergeam grăbit pe coridor spre uşa suveranului, Regal păşi dintr-odată din pragul uşii sale. M-am oprit, ca să nu mă ciocnesc de el, apoi m-am simţit prins în capcană, cu ochii holbaţi la el. Îl mai văzusem de câteva ori de la întoarcerea mea, dar întotdeauna traversând un hol, sau doar îl zărisem cu coada ochiului, prins cu alte treburi. Acum stăteam faţă în faţă, la nici un

braţ distanţă unul de altul, şi ne fixam din priviri. Aproape că puteam fi luaţi drept fraţi, am constatat şocat. El avea păr mai ondulat, trăsături mai fine, ţinută mai nobilă. În veşmintele lui scumpe, părea un păun faţă de mine, o biată pitulice care nu purta podoabe argintii la gât şi pe degete. Dar pecetea neamului Farseer o purtam amândoi. Şi eu, şi el ne ţineam falca asemenea lui Shrewd, aveam aceleaşi pleoape şi îndoitură a buzei de jos. Niciunul dintre noi nu se compara cu trupul musculos al lui Verity, dar eu parcă aduceam mai mult cu el. Mă despărţeau de Regal aproape zece ani. Numai pielea lui mă deosebea de sângele lui. L-am privit în ochi şi-am vrut să-i vărs măruntaiele pe podeaua proaspăt spălată.

Îmi rânji, arătându-şi dinţii albi.

— Bastardule, mă salută el amabil. Zâmbetul i se lăţi. Adică jupânul Fits[9]. Ţi-ai găsit un nume foarte *potrivit*.

Rostise cuvintele răspicat, ca să nu mă îndoiesc de jignire.

— Prinţe Regal, am răspuns pe un ton care să sune la fel de răutăcios ca al lui.

Am aşteptat cu o răbdare de gheaţă, de care nu mă crezusem în stare. El trebuia să lovească primul.

O vreme am stat amândoi pe loc, ţintuindu-ne cu privirea. Apoi el coborî ochii şi-şi scutură nişte fire de praf inexistente de pe mânecă. Trecu pe lângă mine. Nu m-am dat la o parte să-i fac loc. Nu mă îmbrânci, ca altădată. Am tras aer adânc în piept şi mi-am văzut de drum.

Nu o cunoşteam pe garda de la uşa lui Shrewd, dar mi-a făcut semn să intru în camera regelui. Am oftat şi mi-am impus încă o sarcină. Voi învăţa numele şi feţele oamenilor din nou. Acum, că turnul gemea de lume venită s-o vadă pe noua regină, mă trezeam recunoscut de oameni pe care eu nu-i ştiam.

— Ăsta tre' să fie bastardu', după cum arată, am auzit un negustor de slănină zicându-i ucenicului deunăzi, la uşa bucătăriei.

---

9 Fits („convulsii”, „spasme”) se pronunţă la fel ca Fitz (n. tr.).

M-am simţit vulnerabil. Lucrurile se schimbau prea repede pentru mine.

Camera regelui mă lăsă cu gura căscată. Mă aşteptasem să găsesc ferestrele întredeschise, ca să intre aer proaspăt de iarnă, să-l văd pe Shrewd îmbrăcat şi vioi la masă, nerăbdător ca un căpitan care primeşte rapoarte de la subordonaţi. Întotdeauna fusese aşa, un bătrân sprinten, aspru cu sine însuşi, şiret ca numele său. Dar nu era în camera de zi. Am îndrăznit să merg până în dreptul dormitorului şi să arunc un ochi prin uşa deschisă.

Camera era încă pe jumătate în întuneric. Un servitor troncănea cu ceşti şi farfurii pe o măsuţă trasă lângă patul cu draperii mari. Se uită la mine, apoi întoarse capul, luându-mă cu siguranţă drept o slugă. Aerul era stătut, ca şi cum nu stătea nimeni acolo sau nu fusese aerisit de mult. Am aşteptat o vreme ca servitorul să-l anunţe pe rege de sosirea mea. Văzând că mă ignoră în continuare, m-am apropiat prudent de marginea patului.

— Regele meu? am îndrăznit să mă adresez lui Shrewd, când n-am auzit nicio vorbă. Am venit la chemarea ta.

Shrewd stătea în capul oaselor, în umbra draperiilor, bine proptit pe perne. Deschise ochii când mă auzi.

— Cine... A, Fitz. Aşază-te. Wallace, adu-i un scaun. Şi o ceaşcă şi-o farfurie.

Cât servitorul îi îndeplini porunca, Shrewd îmi mărturisi:

— Îi simt lipsa lui Cheffers. A fost cu mine atâţia ani, că nu era nevoie să-i spun ce trebuia să facă.

— Mi-l amintesc, stăpâne. Unde este?

— L-a răpus tusea. S-a îmbolnăvit în toamnă şi nu s-a mai înzdrăvenit. L-a prins încetul cu încetul, până când n-a mai putut respira fără să horcăie.

Mi-l aminteam pe servitor. Nu fusese un bărbat tânăr, dar nici bătrân. Am fost uimit să aflu că murise. Am rămas tăcut, fără cuvinte, în vreme ce Wallace veni cu scaunul, ceaşca şi farfuria. Se încruntă nemulţumit când m-am aşezat, dar l-am ignorat. Va afla în curând că regele Shrewd avea rânduiala sa.

— Şi tu, regele meu? Eşti sănătos? Nu-mi aduc aminte să te fi găsit în pat dimineaţa.

Regele Shrewd scoase un zgomot de nerăbdare.

— E foarte enervant. Nu-i chiar o boală. Doar vârtejuri, un soi de ameţeală care mă doboară când mă mişc repede. În fiecare dimineaţă cred că am scăpat, dar, când dau să mă ridic, se clatină pietrele din turn sub mine. Aşa că rămân în pat, mănânc şi beau puţin, apoi mă scol încet. Pe la amiază îmi revin. Cred că e din cauza frigului, deşi doftorul zice că-i de vină o veche rană de sabie, primită când nu eram cu mult mai în vârstă decât eşti tu acum. Vezi, mai am încă cicatricea, deşi am crezut că rana s-a vindecat de mult.

Regele se aplecă în faţă în patul ferit de draperii şi, cu mâna tremurând, dădu la o parte o şuviţă căruntă de la tâmplă. Am văzut cicatricea zbârcită şi am dat din cap.

— Dar destul cu asta. Nu te-am chemat să vorbim despre sănătatea mea. Ştii de ce eşti aici, nu?

— Doreşti să afli tot ce s-a petrecut la Jhaampe? am presupus eu.

M-am uitat în jur. Wallace îşi făcea de lucru prin preajmă. Cheffers ar fi plecat, pentru ca Shrewd şi cu mine să putem discuta în linişte. Nu ştiam cât de deschis să vorbesc în faţa noului servitor.

Dar Shrewd făcu un gest de ignorare.

— S-a terminat de mult cu asta, băiete, rosti el greu. M-am sfătuit cu Verity. Am trecut peste asta. Nu cred că mi-ai spune lucruri pe care să nu le ştiu deja sau să nu le bănuiesc. Verity şi cu mine am discutat pe îndelete. Regret... unele lucruri. Dar iată-ne ajunşi aici, şi aici e locul de unde trebuie să începem. Ce zici?

Îmi stăteau cuvintele în gât, gata să mă sufoce. Regal, aş fi vrut să-i spun regelui. Fiul tău, care a încercat să mă omoare pe mine, nepotul tău bastard. Ai discutat şi cu el pe îndelete? Când ai făcut-o, înainte sau după ce m-ai pus la dispoziţia lui? Dar am ştiut dintr-odată, ca şi cum mi-ar fi vorbit Verity sau Chade, că nu am dreptul să-l iau la întrebări pe regele meu. Nici măcar să-l întreb dacă mi-a

pus viaţa în mâinile fiului său mai mic. Mi-am muşcat limba şi mi-am înghiţit cuvintele.

Regele se uită la mine, apoi aruncă scurt ochii spre servitor.

— Wallace, du-te puţin până la bucătărie. Sau unde vrei tu, dar nu sta aici.

Servitorul se arătă nemulţumit, se răsuci pufnind şi plecă lăsând uşa întredeschisă. La semnul lui Shrewd, m-am ridicat şi am închis-o. După aceea m-am aşezat la loc.

— FitzChivalry, rosti Shrewd grav. Nu merge aşa.

— Regele meu?

M-am uitat în ochii lui, apoi am plecat capul.

— Câteodată, tinerii ambiţioşi fac prostii, reluă Shrewd sever. Când li se arată că au greşit, îşi cer iertare.

Am ridicat brusc privirea. Aştepta să-mi cer iertare? Dar el continuă:

— Mi s-au oferit scuze. Le-am acceptat. Acum mergem mai departe. Ai încredere în mine, rosti el blând, dar fără a-mi cere ceva. Cu cât se spun mai puţine despre asta, cu atât se uită mai repede.

M-am lăsat în spate pe scaun. Am inspirat adânc, am oftat cu grijă. Într-un minut am reuşit să mă stăpânesc. Am ridicat ochii spre suveranul meu cu o figură sinceră.

— Pot să te întreb de ce m-ai chemat, regele meu?

— O neplăcere, îmi răspunse el dezgustat. Ducele Brawndy de Bearns crede că ar trebui să rezolv situaţia. Se teme de consecinţe, dacă nu o fac. Nu crede că… e înţelept din punct de vedere politic să ia măsuri chiar el. Aşa că i-am primit cererea, dar în silă. Nu avem destule pe cap, cu piraţii la uşă, şi fără vrajba internă? Totuşi, au dreptul să mi-o ceară, iar eu am datoria să le răspund. Vei fi, încă o dată, purtătorul dreptăţii regelui, Fitz.

Mi-a prezentat pe scurt situaţia din Bearns. O tânără din Seal Bay venise la Ripplekeep să-şi ofere serviciile lui Brawndy ca războinică. El o primise cu plăcere, pentru că era şi bine clădită la trup, şi pricepută la mânuit bâta, arcul şi sabia. Era frumoasă, puternică, micuţă, neagră şi lunecoasă ca vidra. A fost primită cu bucurie printre

gărzile ducelui şi a devenit curând foarte populară la Curte. Avea, nu farmec, ci curajul şi voinţa care-i îndeamnă pe alţii s-o urmeze. Lui Brawndy însuşi i-a devenit foarte dragă. Îi însufleţea Curtea şi aducea un suflu nou printre gărzile sale.

De la o vreme însă a început să se dea drept prezicătoare şi ghicitoare. Pretindea că fusese aleasă de El, zeul mării, pentru o soartă mai nobilă. O chema Madja, se trăgea dintr-o familie de rând, dar, după ce a săvârşit un ritual cu foc, vânt şi apă, şi-a spus Virago. Nu mânca decât carne de care-şi făcea rost singură şi nu ţinea în odaia ei decât lucruri făcute de mâna ei sau câştigate prin luptă cu arma. Rândurile adepţilor ei se îngroşau, printre ei aflându-se tineri nobili, dar şi mulţi ostaşi aflaţi sub comanda ei. Tuturor le predica nevoia de a-l venera şi cinsti din nou pe El. Îmbrăţişa vechile obiceiuri, îndemnând la o viaţă aspră şi simplă, care lăuda ceea ce obţine un om prin propriile forţe.

Ea vedea în piraţi şi neoameni pedeapsa lui El pentru traiul nostru nepăsător şi condamna neamul Farseer că încurajează această nepăsare. La început, vorbise prudentă despre asemenea lucruri. În ultima vreme, devenise mai deschisă, dar nu atât de curajoasă încât să proclame trădarea absolută. Totuşi, au avut loc sacrificii de tauri pe stâncile mării; Virago a vopsit câţiva tineri cu sânge şi i-a trimis să caute spiritele, cum se făcea în vremurile de demult. Brawndy a auzit zvonuri că-şi caută un bărbat pe măsura ei, care să i se alăture pentru îndepărtarea neamului Farseer de pe tron. Cei doi ar conduce împreună, pentru a deschide era Luptătorului şi a pune capăt celei a Fermierului. După Bearns, un număr destul de mare de tineri erau gata să se întreacă pentru cinstea aceasta. Brawndy voia ca Virago să fie oprită înainte de a trebui s-o acuze el însuşi de trădare şi să-i oblige pe ai lui să aleagă între el şi ea. Shrewd considera că adepţii ei se vor împuţina dramatic dacă ar fi înfrântă la mânuirea armelor, ar păţi ceva rău sau ar cădea victimă unei boli care să-i secătuiască puterile şi frumuseţea. Am

fost obligat să fiu de acord cu el, dar i-am atras atenţia că, nu de puţine ori, cei ce mureau ajungeau un fel de zei după aceea. Shrewd zise că da, sigur, dar numai dacă mureau cu cinste.

Apoi regele schimbă subiectul pe neaşteptate. În Ripplekeep sau Seal Bay exista un pergament vechi pe care Verity îl voia copiat, o înşiruire a tuturor celor din Bearns care-l slujiseră pe rege cu ajutorul Meşteşugului ca grup de iniţiaţi. Se mai spunea că la Ripplekeep se găseşte o relicvă de pe vremea când Străbunii apăraseră oraşul. Shrewd voia ca eu să plec a doua zi la Seal Bay, să copiez pergamentele, să văd relicva şi să-i relatez totul la întoarcere. De asemenea, trebuia să-i transmit lui Brawndy toate cele bune din partea lui şi convingerea că în curând ducele nu va mai avea motive să se frământe.

Am înţeles.

Când m-am ridicat, cu gând să plec, Shrewd mişcă un deget să mă oprească. Am rămas în aşteptare.

— Crezi că îmi respect partea mea de înţelegere dintre noi doi? mă întrebă.

Vechea întrebare, cea pe care mi-o pusese întotdeauna la sfârşitul întâlnirilor noastre, când eram copil. Mă făcu să zâmbesc.

— Da, regele meu, am răspuns ca de obicei.

— Atunci ai grijă să ţi-o respecţi şi tu pe a ta.

Se opri, apoi adăugă un lucru pe care nu-l mai rostise până atunci:

— Nu uita, FitzChivalry. Un rău făcut cuiva din familia mea e un rău făcut mie.

— Domnule?

— N-ai face rău cuiva din familia mea, nu?

Mi-am îndreptat ţinuta. Ştiam la ce se referă şi i-am făcut pe plac:

— Regele meu, nu voi face rău nimănui din familia ta. Am jurat credinţă neamului Farseer.

Shrewd încuviinţă tăcut. De la Regal smulsese o scuză, iar de la mine promisiunea că nu-i voi omorî fiul. Probabil credea că făcuse pace între noi. Odată ieşit de la el, m-am

oprit în faţa uşii şi mi-am dat la o parte părul de pe ochi. Tocmai făcusem o promisiune, mi-am reamintit. Am sucit-o pe toate părţile şi mi-am impus să mă gândesc la ce mă va costa să mi-o respect. M-a copleşit amărăciunea, până când m-am gândit la ce va însemna dacă mi-o voi încălca. Apoi mi-am descoperit şovăielile şi le-am alungat ferm. Am luat o hotărâre, aceea de a-mi ţine cuvântul dat regelui. Nu mă împăcasem cu Regal, dar cel puţin mă împăcasem cu mine însumi. Hotărârea mi-a adus o umbră de alinare şi am pornit sigur pe mine pe coridor.

Nu-mi refăcusem provizia de otrăvuri de când mă întorsesem din Regatul Munţilor. Pe-afară nu creştea nimic acum. Trebuia să fur cele necesare. Vopsitorii de lână ar putea avea câte ceva folositor, iar în tolba vraciului aş găsi restul. Mintea mea era ocupată cu planuri în timp ce coboram scările.

Serene urca. Văzând-o, m-am oprit în loc. Mă cuprinse teama, aşa cum nu mi se întâmplase în faţa lui Regal. Din grupul lui Galen, ea era acum cea mai puternică. August se retrăsese, plecase departe, în teritoriu, să trăiască domneşte într-un ţinut cu livezi, îşi pierduse orice iscusinţă de a folosi Meşteşugul la întâlnirea cea din urmă, în care murise Galen. Serene rămăsese pionul-cheie al grupului. Vara stătea la Buckkeep, iar ceilalţi iniţiaţi, împrăştiaţi prin turnuri şi foişoare de-a lungul şi de-a latul ţărmului nostru, îi trimiteau regelui rapoarte prin ea. Iarna se adunau toţi la Buckkeep, să-şi reînnoiască legăturile şi tovărăşia, în lipsa unui maestru al Meşteşugului, ea preluase, în mare parte, poziţia iui Galen la Buckkeep. De asemenea, preluase, cu mult entuziasm, ura lui faţă de mine. Îmi trezea amintiri foarte vii ale suferinţelor trecute şi-mi inspira o groază pe care încă nu mi-o explicam. O evitasem de la întoarcerea mea, dar acum mă ţintuia cu privirea.

Scara era destul de lată ca să treacă două persoane deodată. Dacă una din ele nu se plasa chiar la mijlocul unei trepte. Deşi se uita la mine de jos, tot o simţeam în avantaj. I se schimbase ţinuta de când fusesem învăţăceii

lui Galen. Noua ei poziţie i se reflecta în înfăţişare. Roba albastră ca miezul de noapte fusese brodată cu generozitate. Părul lung şi negru era prins la spate într-un stil complicat, cu o sârmă lucioasă, decorată cu fildeş. Argintul îi împodobea gâtul şi degetele. Dar îşi pierduse feminitatea. Îşi însuşise valorile de pustnic ale lui Galen, pentru că era foarte trasă la faţă şi parcă avea gheare, nu mâini. Ca şi el, era plină de trufie. Era prima oară când mă acosta direct de la moartea lui. M-am oprit deasupra ei, fără să am habar ce vrea de la mine.

— Bastardule, zise ea fără intonaţie.

Era un nume, nu un salut. M-am întrebat dacă rostirea lui va înceta vreodată să mă doară.

— Serene, am spus, cât de indiferent am putut.

— N-ai murit în Regatul Munţilor.

— Nu. N-am murit.

Nu voia să se dea la o parte, îmi bloca drumul. Foarte încet, îmi spuse:

— Ştiu ce-ai făcut. Ştiu ce eşti.

În adâncul inimii, tremuram ca un iepure. Mi-am zis că probabil se folosea de toată forţa Meşteşugului ca să-mi inspire o asemenea frică. Mi-am zis că frica nu era sentimentul meu adevărat, ci mi-o inducea ea. M-am silit să-mi înghit cuvintele.

— Şi eu ştiu ce sunt. Omul regelui.

— Nici măcar om nu eşti, declară ea calmă. Îmi zâmbi. Într-o zi, toată lumea va afla asta.

Frica tot frică rămâne, de oriunde ar veni. Am rămas pe loc, fără să-i răspund, în cele din urmă, se dădu la o parte ca să pot trece. Am considerat-o o mică victorie, deşi, dacă mă gândesc bine, nu avea ce face altceva. Mi-am pregătit lucrurile pentru drumul la Bearns, bucuros să plec din Buckkeep pentru câteva zile.

Nu-mi amintesc prea multe despre însărcinarea aceea. Am cunoscut-o pe Virago, pentru că venise şi ea în vizită la Ripplekeep cât mi-am făcut eu treaba de scrib acolo. Arăta aşa cum o descrisese Shrewd, o femeie frumoasă, musculoasă, cu mişcări suple, de felină. Sănătatea izvora

din ea ca o strălucire. Oriunde intra, privirile se întorceau după ea. Atrăgea, prin simplitatea ei, orice bărbat care o urma. Până şi eu m-am simţit atras de ea şi nu-mi venea să-mi duc treaba la bun sfârşit.

În prima seară petrecută împreună, am stat la masă faţă în faţă. Ducele Brawndy mă primise foarte frumos, ba chiar o pusese pe bucătăreasa lui să gătească un fel de mâncare condimentat care îmi plăcea foarte mult. Biblioteca lui îmi stătea la dispoziţie, precum şi scribul lui mai neînsemnat. Fiica sa cea mai tânără îmi oferise tovărăşia ei timidă. Discutam despre sarcina mea de a copia pergamentul cu Celerity[10], care m-a uimit cu inteligenţa ei discret dezvăluită. Pe la mijlocul mesei, Virago îi spuse vecinului ei că, mai demult, bastarzii erau înecaţi la naştere. Aşa o cerea tradiţia lui El, preciză ea. Aş fi putut să trec cu vederea peste observaţie, dacă nu s-ar fi aplecat peste masă ca să mă întrebe zâmbind:

— N-ai auzit de obiceiul ăsta, bastardule?

M-am uitat la ducele Brawndy, aşezat în capul mesei. Discuta aprins cu fata lui cea mai mare. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Cred că este la fel de vechi ca obiceiul de a fi politicos cu cei care stau la masa gazdei, am replicat.

Am încercat să nu ridic tonul, nici privirea. Momeală. Brawndy mă aşezase în faţa ei ca momeală. Niciodată nu mai fusesem folosit cu atâta ostentaţie. M-am întărit, încercând să las la o parte sentimentele personale. Cel puţin eram pregătit.

— Unii ar zice că neamul Farseer se perverteşte, din moment ce tatăl tău a ponegrit patul conjugal. Desigur, eu nu aş vorbi împotriva familiei regelui meu. Dar, spune-mi, cum a fost primită mama ta printre ai ei, după ce s-a purtat ca o târfă?

Am zâmbit amabil. Dintr-odată, nu mi-a mai părut rău de însărcinarea mea.

— Nu-mi amintesc prea multe despre rudele mamei, am răspuns eu, fără afectare. Dar îmi închipui că au crezut

10 Iuţeală, sprinteneală (n. tr.).

ceea ce cred şi eu. Că e mai bine să fii târfă, sau copil de târfă, decât trădătorul regelui tău.

Mi-am luat paharul de vin şi-am întors privirea spre Celerity. Fata făcu ochii mari şi rămase cu răsuflarea tăiată când pumnalul de la cingătoarea lui Virago se înfipse în masa lui Brawndy, la câţiva centimetri de cotul meu. Mă aşteptasem la asta, aşa că nici n-am clipit. În schimb, mi-am îndreptat atenţia spre ea. Virago arunca foc din priviri şi fremăta din nări. Roşeaţa din obraji o făcea şi mai frumoasă.

— Spune-mi, am rostit eu pe ton calm, propovăduieşti tradiţiile, nu-i aşa? Atunci nu o respecţi şi pe aceea care nu permite vărsarea de sânge în casa în care eşti musafir?

— Tu nu eşti mânjit cu sânge? veni replica ei.

— Aşa cum eşti şi tu. N-aş pângări casa ducelui meu, lăsând lumea să spună că a permis musafirilor să se omoare la masă. Sau eşti la fel de nepoliticoasă faţă de duce, pe cât de necredincioasă eşti faţă de rege?

— Nu i-am jurat credinţă lui Farseer, regelui tău cel molâu.

Lumea se foi, unii stânjeniţi, alţii, ca să ne vadă mai bine. Deci unii au fost martori ai faptului că m-a provocat la masa lui Brawndy. Totul fusese pus la cale cu mare grijă, ca orice campanie de luptă. Ştia ea oare cât de bine gândit era şi planul meu? Bănuia ce ascund în pacheţelul din manşetă? Am vorbit cu îndrăzneală, ridicând vocea ca să fiu auzit:

— Am auzit de tine. Cred că aceia pe care îi ademeneşti să te urmeze pe calea trădării ar face mai bine să meargă la Buckkeep. Verity, viitorul rege, i-a chemat pe oamenii pricepuţi în a mânui armele să vină pe noile sale corăbii şi să lupte împotriva Străinilor, duşmanii noştri comuni. Asta, zic eu, ar fi o provocare mai pe măsura îndemânării lor de războinici. Nu este acesta un ţel mai onorabil decât să se întoarcă împotriva conducătorilor cărora le-au jurat credinţă sau decât să irosească sângele taurilor pe o stâncă, în lumina lunii, când carnea animalelor i-ar putea hrăni pe cei năpăstuiţi de Corăbiile Roşii?

Am vorbit pătimaş, cu glas tot mai ridicat, în vreme ce ea căsca ochii cât cepele, mirată de câte ştiu. M-am pomenit prins în vâltoarea propriilor mele spuse, deoarece credeam în ele. M-am aplecat peste masă, peste farfuria şi ceaşca lui Virago, ca să mă apropii cât mai mult de obrazul ei, şi am întrebat-o:

— Spune-mi, viteazo, ai ridicat vreodată sabia împotriva cuiva care nu era compatriotul tău? Împotriva Piraţilor de pe Corăbiile Roşii? Nici n-am crezut c-ai făcut-o. E mai uşor să jigneşti o gazdă primitoare sau să-l schilodeşti pe fiul vecinului decât să-l ucizi pe cel care a venit să le ia viaţa alor tăi.

Virago nu se pricepea la vorbe. Furioasă, mă scuipă. M-am retras calm şi m-am şters pe faţă.

— Poate vrei să mă provoci într-un moment şi într-un loc mai potrivit. Poate peste o săptămână, pe stâncile pe care ai ucis cu atâta curaj tovarăşul vitei?

Poate că eu, ca scrib, o să te aţâţ mai mult decât potrivnicul bovin?

Ducele Brawndy catadicsi să bage de seamă agitaţia.

— FitzChivalry! Virago! ne mustră el.

Dar noi nu ne-am dezlipit ochii unul de celălalt, eu stând cu mâinile proptite de-o parte şi de alta a lui Virago, pregătit s-o înfrunt.

Cred că şi bărbatul de lângă ea m-ar fi provocat, dacă ducele n-ar fi trântit solniţa de masă, mai-mai s-o spargă, şi nu ne-ar fi amintit categoric că suntem la masa lui, în casa lui şi nu permite vărsare de sânge. El, cel puţin, era capabil să-l cinstească şi pe regele Shrewd, şi tradiţia, deopotrivă, şi ne sugeră să facem la fel. Mi-am cerut iertare cât se poate de umil şi grăitor, iar Virago bolborosi un „Îmi pare rău”. Se reluă masa, menestrelii începură să cânte şi, în zilele următoare, am copiat pergamentul pentru Verity şi am văzut relicva Străbunilor, care mi s-a părut un simplu flacon de sticlă împodobit cu solzi de peşte foarte fini. Celerity se arăta mai impresionată de mine decât îmi convenea. Cealaltă faţă a monedei era să înfrunt

chipurile duşmănoase ale susţinătorilor lui Virago. Am trăit o săptămână interminabilă.

Nu am fost nevoit să-mi duc la capăt provocarea, pentru că, înainte de a se încheia săptămâna, limba şi gura lui Virago se umpluseră de furuncule şi răni - pedeapsa bine cunoscută pentru cei care-şi minţeau camarazii de arme şi-şi trădau jurămintele rostite. Nu putea să bea nimic, darămite să mănânce, şi era atât de desfigurată, încât cei din apropierea ei o părăsiră, de teamă să nu se îmbolnăvească şi ei. Avea dureri atât de mari, că nu putea ieşi în frig să lupte, şi nimeni nu vru să accepte provocarea în numele ei. Am aşteptat pe stânci un potrivnic care nu sosi niciodată. Celerity aşteptă lângă mine, împreună cu vreo douăzeci de nobili mărunţi, trimişi de ducele Brawndy să mă însoţească. Am discutat şi am băut mult prea mult rachiu, ca să ne încălzim. La lăsarea serii, un mesager din turn veni să ne anunţe că Virago plecase din Ripplekeep, dar nu ca să mă înfrunte. Plecase undeva, în interiorul ţinutului. Singură. Celerity bătu din palme, apoi mă surprinse cu o îmbrăţişare. Ne-am întors îngheţaţi, dar veseli, ca să ne aşezăm la un ultim ospăţ în Ripplekeep, înainte de a pleca eu la Buckkeep. Brawndy m-a aşezat în stânga lui, cu Celerity alături.

— Ştii, îmi spuse el pe la sfârşitul mesei, pe an ce trece, semeni tot mai mult cu tatăl tău.

Nici să fi băut ducele tot rachiul din Bearns, şi n-ar fi reuşit să-şi alunge răceala din glasul cu care rostise vorbele acestea.

6.NEOAMENI!

Cei doi fii ai reginei Constance şi ai regelui Shrewd au fost Chivalry şi Verity. Se născuseră la numai doi ani unul de altul şi crescuseră apropiaţi, cât de apropiaţi sunt fraţii. Chivalry era cel mai în vârstă, primul care a ajuns în poziţia de viitor rege la şaisprezece ani. Aproape imediat a primit de la tatăl său însărcinarea de a se ocupa de un conflict la graniţa cu Statele Chalced. De atunci încoace, rareori a stat la Buckkeep mai mult de câteva luni la rând. Nici după ce s-a însurat nu şi-a permis zile de odihnă. Nu neapărat din cauză că, pe atunci, se iscau nenumărate răzmeriţe la hotare, ci pentru că Shrewd părea ferm hotărât să stabilească, o dată pentru totdeauna, graniţele cu toţi vecinii. Multe dintre conflicte se rezolvau cu sabia, deşi, odată cu trecerea timpului, Chivalry devenea tot mai iscusit în a încerca mai întâi calea diplomaţiei.

Unii ziceau că prinţul Chivalry primise această însărcinare în urma uneltirilor mamei sale vitrege, regina Desire, care spera să-i aducă moartea. Alţii spuneau că acesta a fost mijlocul prin care Shrewd l-a scos pe fiul său cel mai mare de sub observaţia şi autoritatea noii regine. Prinţul Verity, condamnat, din cauza tinereţii lui, să stea acasă, îi cerea tatălui său în fiecare lună, oficial, să-i dea voie să-şi urmeze fratele. Oricât s-a străduit Shrewd să-l atragă cu diferite responsabilităţi, n-a reuşit. Verity îşi ducea la îndeplinire sarcinile primite, dar nu permitea nimănui să creadă, nici măcar o secundă, că nu ar prefera să fie alături de fratele său mai mare. În cele din urmă, când împlini douăzeci de ani, după şase ani în care ceruse lună de lună să i se dea voie să-şi urmeze fratele, Shrewd îi cedă fără nicio tragere de inimă.

De atunci încolo, patru ani la rând, până în ziua în care Chivalry a abdicat şi Verity a primit titlul de viitor rege, cei doi fraţi au muncit cot la cot stabilind hotare şi parafând tratate şi înţelegeri comerciale cu vecinii celor Şase

Ducate. Prinţul Chivalry avea talent în a se înţelege cu oamenii, fie cu câte unul, fie cu mulţimea. Verity se pricepea la detaliile înţelegerilor, la hărţile precise care marcau hotarele stabilite, şi la a-l susţine pe fratele său, în calitatea lui de soldat şi de prinţ.

Prinţul Regal, cel mai tânăr dintre fiii lui Shrewd şi singurul copil al acestuia cu regina Desire, şi-a petrecut tinereţea acasă, la Curte, unde mama lui nu a precupeţit niciun efort pentru a-l transforma într-un candidat la tron.

Am călătorit spre Buckkeep cu un sentiment de uşurare. Nu era pentru prima oară când îndeplinisem o asemenea însărcinare pentru regele meu, dar nu dobândisem gust pentru meseria de asasin. Mă bucuram că Virago mă insultase şi mă provocase, pentru că îmi uşurase treaba. Fusese totuşi o femeie foarte frumoasă şi o luptătoare dibace. Mare pierdere, nu mă mândream cu ce făcusem, dar împlinisem porunca regelui. La asta mă gândeam când mergeam călare pe Cenuşia, care mă ducea pe ultima ridicătură de pământ, spre casă.

M-am uitat în susul dealului şi nu mi-a venit să cred. Kettricken şi Regal călare, unul lângă altul, împreună. Parcă erau o ilustrată din pergamentele cele mai reuşite ale lui Fedwren. Regal purta veşminte roşu aprins cu auriu, bocanci negri lucioşi şi mănuşi negre. Mantia lui de călărie îi atârna pe spate prinsă de un umăr, ca să iasă în evidenţă contrastul de culori sclipitoare în vântul dimineţii. Vântul îi adusese roşeaţă în obraji şi-i încâlcise buclele frumos pieptănate. Ochii săi întunecaţi străluceau. Seamănă a om, mi-am zis, călare pe armăsarul falnic şi negru, care alerga ţanţoş. Ar putea fi om, dacă ar vrea, în loc de prinţul trândav care stă mereu cu un pahar de vin în faţă şi o doamnă alături. Încă o pierdere…

O, dar cu doamna de lângă el era altă poveste. În alaiul care-i însoţea, răsărea ca o floare rară, de pe alte meleaguri. Călărea în pantaloni largi, purpurii ca şofranul, care sigur nu fuseseră vopsiţi în căzile din Buckkeep. Erau împodobiţi cu broderie bogată şi viu colorată şi prinşi bine

în cizmele înalte până aproape de genunchi. Burrich ar fi zis că aşa e practic. Kettricken nu purta mantie, ci o jachetă scurtă şi groasă, din blană albă, cu guler înalt, ca să-i apere gâtul de vânt. O vulpe albă, am presupus eu, din tundra îndepărtată a Regatului Munţilor. Mâinile şi le acoperise cu mănuşi negre. Vântul se jucase cu părul ei lung şi blond, întinzându-l şi încâlcindu-i-l peste umeri. Pe cap, Kettricken avea o căciulă tricotată în toate culorile posibile. Stătea în şa dreaptă şi uşor aplecată, în stilul călăreţilor de la munte, şi o făcea pe Pas Uşor să creadă că trebuie să joace, nu să meargă. Hăţurile iepei castanii erau împodobite cu clopoţei argintii, care scoteau clinchete vesele în frigul dimineţii. Faţă de celelalte femei îmbrăcate în fuste şi mantii largi, Kettricken părea agilă ca o pisică.

Amintea de un războinic dintr-o altă ţară, poate dintr-un tărâm nordic, sau de un aventurier dintr-o poveste de demult. Se deosebea de celelalte doamne nu ca o femeie de stirpe nobilă şi frumos înveşmântată, care îşi plimbă trufaşă rangul printre cei mai puţini aleşi, ci ca un şoim ţinut în aceeaşi colivie cu nişte păsări cântătoare. Nu eram sigur că ar trebui să se arate astfel supuşilor. Prinţul Regal călărea alături de ea, zâmbindu-i şi vorbindu-i. Discutau aprins, mai şi râdeau. Când m-am apropiat, am lăsat-o pe Cenuşia să încetinească. Kettricken trase de hăţuri şi-mi zâmbi. S-ar fi oprit să mă salute, dar Regal dădu rece din cap spre mine şi-şi îndemnă din genunchi calul la trap. Ca să nu se lase mai prejos, iapa lui Kettricken smuci de zăbală şi ţinu pasul cu el. Am primit un salut cât se poate de fugar de la cei care călăreau în urma reginei şi a prinţului. M-am oprit să-i văd cum trec, apoi am pornit din nou spre Buckkeep, cu inima grea. Pe chipul lui Kettricken citisem freamăt, obrajii ei palizi se coloraseră de la aerul rece, iar surâsul ei către Regal fusese la fel de sincer ca rarele zâmbete pe care încă mi le oferea şi mie. Totuşi, nu-mi venea să cred că e atât de naivă încât să se încreadă în Regal.

Cugetam la acestea în timp ce scoteam şaua de pe Cenuşia şi-o ţesălam. Mă aplecasem să-i verific copitele, când l-am simţit pe Burrich privindu-mă peste uşa boxei.

— De când? l-am întrebat.

Ştia la ce mă refer.

— A început la câteva zile după plecarea ta. Regal a adus-o aici într-o zi şi mi-a vorbit pe faţă, zicând că, după părerea lui, e mare păcat că regina îşi petrece zilele închisă în turn. La munte era obişnuită cu traiul sănătos, în aer liber. A pretins că i-a dat voie s-o convingă să înveţe să călărească aşa cum călărim noi aici, la şes. După aceea mi-a cerut să pun pe Pas Uşor şaua făcută de Verity pentru regina lui şi duşi au fost. Ce era să fac sau să spun? mă întrebă aspru, când m-am întors către el cu o expresie întrebătoare. E aşa cum ai spus tu înainte. Suntem oamenii regelui. I-am jurat credinţă. Iar Regal e un prinţ al Casei Farseer. Chiar dacă aş fi fost cu desăvârşire lipsit de credinţă faţă de ea, lângă mine stătea viitoarea mea regină, aşteptând să-i aduc calul şi să pun şaua pe el.

Gestul meu discret îi aminti lui Burrich că vorbele lui sunau a trădare. Păşi lângă mine în boxă ca s-o mângâie pe Cenuşia cufundat în gânduri, în timp ce eu terminam ţesălatul.

— N-ai avut de ales, am recunoscut eu. Dar nu pot să nu mă întreb ce urmăreşte cu adevărat. Şi de ce îl îngăduie ea.

— Ce urmăreşte? Poate să-i intre iar în graţii. Nu-i niciun secret că ea se ofileşte în castel. O, ea vorbeşte deschis cu toată lumea. Dar e prea sinceră ca să-i facă pe alţii să creadă că e fericită, când, de fapt, nu este.

— Poate, am recunoscut, cu jumătate de gură.

Am ridicat capul dintr-odată, ca un câine la fluieratul stăpânului.

— Trebuie să plec. Viitorul rege, Verity…

Am lăsat propoziţia neterminată. Nu mai trebuia să-i spun lui Burrich că fusesem chemat prin Meşteşug. Mi-am azvârlit pe umăr desaga cu pergamentele copiate cu multă caznă şi am pornit spre castel.

Nu m-am oprit să-mi schimb hainele, nici măcar să mă încălzesc la focul din bucătărie, ci m-am dus direct la Verity, în camera hărţilor. Uşa era întredeschisă şi am bătut o dată înainte de a intra. Verity stătea aplecat peste o hartă fixată pe masă. Nici nu se uită la mine. Mă aşteptau deja un vin fiert aburind şi o porţie bună de carne rece şi pâine pe măsuţa de lângă şemineu. După un timp, prinţul se îndreptă de spate.

— Blochezi prea mult, îmi zise el, în loc de salut, încerc să te conving să te grăbeşti de trei zile, şi tu când îţi dai seama că eşti căutat? Când ajungi în grajdurile mele. Ascultă-mă, Fitz, trebuie să găsim timp să te învăţ Meşteşugul.

Ştiam, chiar în timp ce-mi vorbea, că nu vom avea timp de asta niciodată. Ne apăsau prea multe. Ca de obicei, Verity trecu imediat la subiectul preocupării sale.

— Neoamenii, începu el.

Un fior rău prevestitor îmi străbătu şira spinării.

— Iar au lovit Corăbiile Roşii? În toiul iernii? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Nu. Măcar de asta suntem feriţi. Dar se pare că piraţii, deşi ne lasă în pace şi se duc acasă, la căldura căminului lor, tot îşi lasă otrava printre noi. Făcu o pauză. Ei, dă-i drumul. Încălzeşte-te şi mănâncă. Poţi să mesteci şi să asculţi în acelaşi timp.

În timp ce mă ospătam cu vin fiert şi mâncare, Verity îmi ţinu o predică:

— Avem aceeaşi problemă ca înainte. Rapoarte despre neoameni care-i pradă şi-i jecmănesc nu doar pe călători, ci şi ferme şi case izolate. Am făcut cercetări şi trebuie să dau crezare rapoartelor. Însă atacurile au loc departe de zona raidurilor; şi, de fiecare dată, lumea zice că nu e un singur neom sau doi, ci bande care atacă organizat.

Am stat puţin pe gânduri, mi-am înghiţit îmbucătura şi am spus:

— Nu cred că neoamenii sunt capabili să atace în bande, nici măcar câte doi. Când îi întâlneşti, îţi dai seama că nu ştiu ce înseamnă... să trăieşti în comunitate. Sau să împarţi

cu alţii. Vorbesc, gândesc, dar numai pentru ei. Aşa ar face şi jderii, dacă ar putea vorbi. Nu le pasă de nimic, vor doar să supravieţuiască. Văd unii în alţii numai rivali care le fură mâncarea şi orice fel de bucurie.

Mi-am umplut cana, recunoscător pentru vinul care mi se răspândea în corp. Măcar mă încălzea.

Însă nu putea alunga şi fiorul simţit la izolarea sumbră a neoamenilor.

Harul fusese mijlocul prin care descoperisem izolarea neoamenilor. Atât de lipsiţi erau de orice simţ al înrudirii cu lumea, că nici nu-i simţeam. Harul îmi deschidea calea spre pânza aceea care leagă toate creaturile la un loc, dar neoamenii nu făceau parte din ea, erau izolaţi ca pietrele, flămânzi şi nemiloşi ca furtuna devastatoare sau râul care se revarsă peste matcă. Când mă întâlneam pe neaşteptate cu un neom, tresăream, ca lovit de o piatră.

Verity se mulţumi să dea din cap meditativ.

— Dar până şi jderii, cât sunt ei de animale, atacă în haită. La fel fac peştii-lamă cu balena. Dacă animalele se adună în cete să-şi doboare prada, de ce n-ar face-o şi neoamenii?

Am pus deoparte pâinea pe care o luasem în mână.

— Lupii şi peştii-lamă fac asta pentru că aşa s-au născut şi împart carnea cu puii. Nu omoară fiecare pentru el, ci pentru toată haita. Am văzut grupuri de neoameni, dar nu atacă împreună. Când m-au asaltat mai mulţi, singurul lucru care m-a salvat a fost că am reuşit să-i aţâţ unul împotriva celuilalt. Le-am aruncat mantaua pe care o voiau şi s-au bătut pe ea. Şi când s-au luat iar după mine, mai mult s-au încurcat unii pe alţii decât s-au ajutat.

M-am străduit să-mi păstrez tonul calm când mi-a revenit în minte amintirea nopţii aceleia. Atunci murise Faur, iar eu omorâsem prima oară.

— Dar nu luptă împreună. Asta e ceea ce îi depăşeşte, ideea de a lucra la un loc, spre avantajul tuturor.

Am ridicat privirea şi am văzut ochii plini de milă ai lui Verity.

— Uitasem că te-ai bătut cu ei. Iartă-mă. Nu trec lucrul ăsta cu vederea. Dar mă asaltează atâtea griji în ultima vreme...

Îşi lăsă gândul neterminat şi păru că-şi concentrează auzul pe sunete îndepărtate. După o clipă, îşi reveni.

— Aşadar, crezi că ei nu pot coopera. Şi totuşi se întâmplă. Uite aici - frecă uşor cu palma o hartă întinsă pe masă. Am însemnat locurile de unde am primit plângeri şi numărul neoamenilor care se spune că trăiesc acolo. Ce zici de asta?

M-am dus lângă el. Am avut impresia că stau lângă un cuptor. Radia din el forţa Meşteşugului. M-am întrebat dacă se străduieşte s-o controleze, dacă forţa ameninţă de fiecare dată să se reverse din el şi să-i răspândească astfel conştiinţa în regatul întreg.

— Harta, Fitz, mă aduse el cu picioarele pe pământ.

Oare cât reuşea să citească din gândurile mele?

M-am străduit să mă concentrez pe însărcinarea din momentul acela. Harta, impresionantă prin detalii, era a Ducatului Buck. Zone puţin adânci şi limbi de pământ mlăştinoase erau însemnate de-a lungul coastei, pe lângă puncte de orientare şi drumuri secundare de pe uscat. Era o hartă desenată cu pasiune, de un bărbat care străbătuse regiunea cu piciorul sau călare şi navigase pe apă. Verity folosise bucăţi de ceară roşie drept repere. Le-am studiat, încercând să-mi dau seama ce anume îl preocupa.

— Şapte incidente diferite. Se întinse şi puse degetele pe punctele de orientare. Câteva la o zi de drum călare de Buckkeep. Însă nu au avut loc raiduri atât de aproape de noi. Atunci de unde vin neoamenii ăştia? Poate că sunt goniţi din satele lor natale, dar de ce se adună lângă Buckkeep?

— Să fie nişte creaturi disperate, care se dau drept neoameni când fură de la vecini?

— Poate. Mă nelinişteşte ideea că incidentele se petrec tot mai aproape de Buckkeep. Sunt trei grupuri diferite, din câte povestesc victimele. Dar, de câte ori mi se anunţă un furt, un hambar prădat sau o vită măcelărită pe câmp,

banda de tâlhari vine mai aproape de noi. Nu-mi dau seama ce motiv ar avea neoamenii să procedeze astfel. Şi - mă opri când văzu că vreau să spun ceva - banda descrisă se potriveşte cu aceea responsabilă de un alt atac, dat cu peste o lună în urmă. Dacă sunt aceiaşi neoameni, au străbătut o distanţă mare într-o lună de zile.

— Mie nu-mi sună a neoameni, am zis eu, apoi, mai prudent, am întrebat: Bănuieşti un complot?

Verity pufni cu amărăciune.

— Bineînţeles. Când mi s-a întâmplat mie să nu suspectez un complot? Însă măcar de data asta cred că pot vedea mai departe de Buckkeep ca să-i găsesc sursa. Se opri brusc, de parcă s-ar fi auzit vorbind atât de direct. Caut-o tu pentru mine, Fitz, vrei? Du-te cu calul pe ici, pe colo şi ciuleşte urechile. Spune-mi ce se povesteşte prin taverne şi ce semne întâlneşti pe drum. Află bârfe despre alte atacuri şi urmăreşte amănuntele. Discret. Poţi face asta pentru mine?

— Bineînţeles. Dar de ce în secret? Eu zic că, dacă alertăm lumea, aflăm mai repede ce se petrece.

— Aflăm mai multe, da. Mai multe zvonuri şi mai multe plângeri. Până acum, au fost plângeri făcute de câte un singur om. Eu sunt singurul, cred, care a reuşit să creioneze un tipar. Nu vreau să se ridice oraşul la arme, să se plângă locuitorii că regele nu-şi poate apăra nici măcar capitala. Nu. În secret, Fitz. În secret.

— Să cercetez în secret.

Nu-i pusesem o întrebare. Verity ridică uşor din umerii laţi. Semăna mai mult cu un om care-şi mută povara de pe un umăr pe altul, nu cu unul care-şi ia o piatră de pe inimă.

— Opreşte-i de câte ori poţi, rosti el cu glas scăzut, privind în foc. În secret. Fitz. În mare secret.

Am încuviinţat în tăcere. Mai primisem astfel de însărcinări. Să omor neoameni nu mă deranja atât de mult ca atunci când trebuia să ucid oameni. Câteodată îmi plăcea să cred că aduc pacea unui suflet tulburat, punând capăt suferinţei unei familii. Speram să nu mă învăţ să mă mint pe mine însumi. Era un lux pe care asasinii nu şi-l

permit. Chade mă avertizase că nu trebuie să uit nicio clipă cine sunt în realitate. Nu un înger al milostivirii, ci un asasin care lucra pentru binele regelui. Sau al viitorului rege. Era datoria mea să asigur siguranţa tronului. Datoria mea. După o scurtă ezitare, am rostit:

— Prinţul meu, în drum spre casă, am văzut-o pe Kettricken, viitoarea regină. Călărea cu prinţul Regal.

— Sunt o pereche frumoasă, nu-i aşa? Şi ea stă bine în şa.

Verity nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Da. Dar călăreşte ca muntenii.

— A venit la mine şi mi-a spus că vrea să înveţe să călărească mai bine caii noştri mari, de la câmpie. Am fost încântat de idee. N-am ştiut că-l va alege pe Regal drept maestru de călărie.

Verity se aplecă peste hartă, studiind un detaliu care nu era acolo.

— Poate spera că o vei învăţa tu, am zis eu fără să gândesc, adresându-mă bărbatului, nu prinţului din el.

— Poate. Oftă dintr-odată. Da, ştiu că asta spera. Kettricken se simte singură câteodată. Deseori. Clătină din cap. Ar fi trebui să se mărite cu un fiu mai tânăr, cu un bărbat care să aibă timp. Sau cu un rege al cărui regat nu e în prag de război ori dezastru. Nu mă port corect cu ea, Fitz. Ştiu lucrul ăsta. Dar e atât de... tânără. Uneori. Iar când nu e atât de tânără, o cuprinde un patriotism fanatic. Moare de nerăbdare să se sacrifice pentru cele Şase Ducate. Întotdeauna trebuie să-i pun frâu, să-i spun că nu de asta au nevoie ducatele. E ca o musculiţă pisăloagă. N-are pace din cauza mea, Fitz. Când vrea să se zbenguie precum un băieţoi, când mă asaltează cu întrebări despre toate detaliile unei crize pe care încerc s-o uit câteva minute.

M-am gândit dintr-odată că Chivalry n-a avut alt scop decât s-o ia de nevastă pe zvăpăiata de Patience şi i-am bănuit motivele. Vedea în ea o scăpare. Pe cine ar fi ales Verity, dacă i s-ar fi dat voie să aleagă singur? Poate pe o femeie mai în vârstă, potolită, încrezătoare în sine şi aşezată.

— Obosesc aşa de tare, spuse Verity încet. Îşi turnă vin şi se duse să-l bea lângă şemineu. Ştii ce mi-aş dori?

Nu era o întrebare. De-asta nici nu i-am răspuns.

— Aş vrea ca tatăl tău să fie în viaţă, să fie viitorul rege. Iar eu, mâna lui dreaptă. Mi-ar spune de ce treburi să mă ocup, iar eu aş face ce mi-ar cere. Aş fi împăcat cu mine însumi, oricât de grea mi-ar fi munca, pentru că aş şti sigur că el ştie ce-i mai bine. Ştii ce uşor e, Fitz, să urmezi un om în care ai încredere?

Ridică, în sfârşit, ochii spre mine.

— Cred că da, prinţul meu, i-am răspuns cuminte.

Stătu nemişcat câteva clipe, apoi scoase un „ah!”.

Mă ţintui cu privirea, iar eu n-am avut nevoie de căldura Meşteşugului său ca să-i simt recunoştinţa. Se îndepărtă de cămin, se îndreptă de spate. Viitorul meu rege stătea încă o dată în faţa mea. Îmi făcu un semn discret că pot pleca. Urcând scările spre camera mea, m-am întrebat, pentru prima oară, dacă nu ar trebui să fiu recunoscător sorţii că m-am născut bastard.

7. ÎNTÂLNIRI

Tradiţia cere şi lumea se aşteaptă ca, de câte ori se căsătoreşte un rege sau o regină din Buckkeep, mirele sau mireasa să-şi aducă alaiul de supuşi. Aşa s-a petrecut cu cele două soţii ale lui Shrewd. Dar când a sosit la Buckkeep regina Kettricken, a venit ca Sacrificiu, după obiceiul ţinutului ei. A venit singură, fără bărbaţi sau femei care s-o îngrijească, nici măcar cu o confidentă. Nu avea pe nimeni la Buckkeep care să o facă să se simtă ca acasă în noua ei locuinţă. Şi-a început domnia înconjurată numai de străini, nu doar printre cei de aceeaşi stirpe cu ea, dar şi printre servitori şi gărzi. Cu timpul, şi-a făcut prieteni şi a găsit şi o servitoare care să-i fie pe plac, deşi, la început, ideea de a avea la dispoziţie o persoană care toată viaţa nu va face altceva decât s-o slujească i-a fost străină şi o tulbura.

Puiul îmi simţise lipsa. Înainte de a pleca la Bearns, îi lăsasem o carcasă de căprioară, îngheţată bocnă şi ascunsă în spatele colibei. Ar fi trebuit să-i ajungă pe timpul cât am fost plecat. Dar, ca un adevărat lup, înfulecase, dormise, iar înfulecase, iar dormise, până când rămăsese fără carne. *Acum două zile*, mă anunţă el, sărind şi dansând în jurul meu. Coliba era un cimitir de oase ronţăite cu sârguinţă. Mă salută plin de însufleţire, ştiind şi datorită Harului, şi datorită mirosului, că i-am adus carne proaspătă. Se năpusti la ea hămesit şi nici nu se mai uită la mine cât am strâns oasele şi le-am vârât într-un sac. Grămezile de resturi ar fi atras şobolanii, care, la rândul lor, ar fi atras şoricarii din turn. Nu puteam risca. L-am privit pe furiş cât am făcut curăţenie şi am văzut cum îi tresar muşchii pe umeri când se propteşte cu labele din faţă de halca de carne şi smulge o bucată din ea. Am mai observat că frânsese aproape toate oasele groase de căprioară şi le supsese măduva. Nu mai era joacă de pui, ci

treabă de animal tânăr şi robust. Oasele pe care le zdrobise erau mai groase decât cele din braţul meu.

Dar de ce să sar la tine? Îmi *aduci carne*. *Şi turte cu ghimbir*.

Gândul animalului era plin de tâlc. Aşa se petrec lucrurile într-o haită. Eu, fiind mai în vârstă, aduc carne ca să hrănesc Puiul, mai tânăr. Eu sunt Vânătorul care-i aduce o parte din prada lui. L-am cercetat cu mintea şi am aflat că, pentru el, între noi doi nu existau deosebiri prea mari. Eram înhăitaţi. O idee de care nu mai auzisem, mai profundă decât camaraderia sau prietenia dintre două fiinţe. Mă temeam că asta însemna pentru el ce însemna pentru mine legătura cu animalele.

— Eu sunt om. Tu eşti lup.

Am rostit cuvintele cu glas tare, ştiind că le înţelege citindu-mi gândurile, dar încercând să-l fac să priceapă diferenţa dintre noi cu toate simţurile sale.

Pe dinafară. *Pe dinăuntru*, *suntem o haită*. Tăcu şi se linse mulţumit pe bot. Stropi de sânge îi colorau labele din faţă.

— Nu. Eu te hrănesc şi te apăr aici. Dar numai un timp. Când vei putea să vânezi singur, te voi duce într-un loc îndepărtat şi te voi lăsa acolo.

N-am vânat niciodată.

— Te voi învăţa.

Şi asta se face în haită. *Tu mă vei învăţa*, *eu voi vâna cu tine*. *Vom împărţi multe prăzi şi multă carne bună*.

Te voi învăţa să vânezi şi pe urmă te voi elibera.

Sunt deja liber. *Nu tu mă ţii aici*, *eu vreau să stau*. Scoase limba printre colţii albi, râzând la presupunerea mea.

Eşti obraznic, *Puiule*. *Şi neştiutor*.

Atunci, *învaţă-mă.* Întoarse capul într-o parte ca să taie cu colţii din spate carnea şi tendoanele de pe osul pe care-l rodea. *E datoria ta în haită*.

Nu suntem o haită. *Eu nu am haită*. *Sunt credincios regelui meu*.

Dacă el e şeful tău, *atunci e şi al meu*. *Suntem o haită*. Pe măsură ce se sătura, accepta tot mai uşor ideea.

Am schimbat tactica şi i-am spus cu asprime:

Fac parte dintr-o haită din care tu nu poţi să faci parte. În haita mea, toţi sunt oameni. Tu nu eşti om. Eşti lup. Noi doi nu formăm o haită.

Lupul tăcu, împietrit. Nu încercă să răspundă. Dar simţi, iar ceea ce simţi mă îngheţă: izolare şi trădare. Singurătate.

Am plecat şi l-am lăsat acolo. Dar nu puteam să ascund de el cât de greu îmi venea să-l părăsesc aşa sau cât de ruşine îmi era că-l refuzam. Speram să simtă şi că eu credeam că aşa e cel mai bine pentru el. Aşa cum crezuse Burrich că aşa era cel mai bine pentru mine când mi-l luase pe Curiosul pentru că mă legasem prea puternic de el. Amintirea mă arse în inimă ca un fier înroşit. Am plecat nu cu paşi grăbiţi, ci în fugă.

Se înserase când m-am întors în turn şi am pornit în sus pe scări. Am intrat în camera mea ca să iau nişte pachete lăsate acolo, pe urmă am coborât. Picioarele mele trădătoare încetiniră când am ajuns la catul al doilea. Ştiam că Molly trebuie să apară din clipă în clipă, cărând tava cu vasele de la cina stăpânei sale. Patience rareori lua masa în sală, cu ceilalţi lorzi şi doamne din turn, ci prefera intimitatea camerei sale şi tovărăşia comodă a lui Lacey. Din timidă, în ultima vreme devenise o pustnică. Dar nu din grijă faţă de ea zăboveam eu pe scări. Auzeam paşii lui Molly pe coridor, ştiam că ar trebui să dispar, dar trecuseră zile întregi de când n-o mai zărisem, măcar cu coada ochiului. Încercarea timidă a lui Celerity de a se apropia de mine reuşise doar să-mi arate cât de mult îmi lipsea Molly. Nu se făcea gaură-n cer dacă o salutam ca pe orice altă servitoare. Ştiam că n-ar trebui, că, dacă ar afla Patience, m-ar ocărî. Totuşi…

M-am prefăcut că studiez tapiseria de pe palier, una care atârna acolo dinainte de venirea mea la Buckkeep. Îi auzeam paşii apropiindu-se, îi auzeam încet. Când m-am întors către ea, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, palmele îmi erau umede de transpiraţie.

— Bună seara, am bâiguit, mai degrabă un chiţăit timid.

— Bună seara şi ţie, veni răspunsul foarte demn.

Molly ridică mai mult capul cu bărbia fermă.

Părul îi fusese pieptănat în două cozi groase prinse în jurul capului ca o coroană. Rochia ei albastră, simplă, avea guler din dantelă delicată, iar manşetele erau tot din dantelă. Ştiam eu ale cui degete lucraseră modelul acela cu margine arcuită. Lacey se îngrijea de ea şi-i făcea cadouri lucrate de mâna ei. M-am bucurat.

Molly nu zăbovi când trecu pe lângă mine. Îmi aruncă o privire scurtă, iar eu nu mi-am putut reţine zâmbetul. La vederea lui, o roşeaţă atât de caldă îi coloră chipul şi gâtul, încât aproape o simţeam. Îşi subţie gura într-o linie fermă. Când se răsuci să coboare, mireasma ei - ghimbir cu miere - pluti până la mine, împletită cu parfumul ei natural.

Femeie. *Drăguţă*. Totală aprobare.

Am sărit ca ars şi m-am răsucit în jur, crezând ca prostul că Puiul e în spatele meu. Bineînţeles, nu era. L-am chemat, dar nu pătrunsese în mintea mea. Am cercetat mai adânc şi l-am găsit moţăind pe paie, în coliba lui. *Să nu mai faci asta*, l-am prevenit. *Nu intra în mintea mea decât dacă te chem eu*.

Nedumerire şi mâhnire. *Ce vrei să fac*?

Să nu mă cauţi decât dacă vreau eu.

Dar de unde să ştiu când vrei să fiu cu tine?

Te voi căuta eu, când am nevoie de tine.

Tăcere prelungită. *Şi eu te voi căuta pe tine când am nevoie de tine*, se oferi el. *Da, asta e haita. Să chemi când ai nevoie de ajutor, să fii mereu gata să auzi chemarea. Suntem o haită*.

Nu! *Nu asta ţi-am spus. Ţi-am spus că nu trebuie să intri în mintea mea când eu nu vreau să fii acolo. Nu întotdeauna vreau să-mi împărtăşesc gândurile cu tine*.

Vorbeşti fără înţeles. Ce să fac, să respir numai când tu nu adulmeci aerul? *Mintea ta, mintea ta e numai mintea haitei. La cine altcineva să mă gândesc, dacă nu la tine*? *Dacă nu vrei să mă auzi, nu asculta*.

Am rămas stană de piatră, încercând să-i pricep gândul. Mi-am dat seama că mă holbez în gol. Un servitor tânăr tocmai îmi urase bună seara, iar eu nu-i răspunsesem.

— Bună seara, am spus, dar el trecuse deja de mine.

Întoarse capul surprins, ca să vadă dacă nu cumva îl strig, dar i-am făcut semn să plece. Am scuturat din cap să-mi frâng pânza gândurilor şi am pornit în jos pe hol, spre camera lui Patience. O să stau de vorbă cu Puiul mai târziu şi-o să-l fac să înţeleagă. În curând va fi pe picioarele lui. Ochii care nu se văd se uită. Mi-am scos întâmplarea din minte.

Am bătut la uşa lui Patience şi am fost poftit înăuntru. Din când în când, pe Lacey o prindea elanul curăţeniei. Făcuse un pic de ordine în cameră. Am găsit chiar un scaun gol pe care să pot sta. Amândouă s-au bucurat că mă văd. Le-am povestit despre călătoria mea la Bearns, fără s-o pomenesc pe Virago. Ştiam că Patience va auzi despre ea până la urmă şi mă va lua la întrebări, dar atunci o voi asigura că bârfitorii au exagerat mult întâlnirea noastră. Speram să mă creadă. Între timp, le adusesem cadouri. Peştişori de fildeş găuriţi, ca să faci din ei mărgele sau să-i prinzi pe haine pentru Lacey şi cercei de chihlimbar cu argint pentru Patience. Un vas de pământ cu fructe de verdeaţa-iernii sigilat cu capac de ceară.

— Verdeaţa-iernii? se miră Patience când i l-am oferit. Nu-mi place.

— Nu? M-am prefăcut şi eu mirat. Am crezut că mi-ai spus că e o aromă şi un parfum de care ţi-era dor din copilărie. Nu aveai un unchi care-ţi aducea verdeaţa-iernii?

— Nu. Nu-mi aduc aminte să fi vorbit despre asta.

— Să fi fost Lacey, atunci? am întrebat sincer.

— N-am fost eu, stăpâne. Pe mine mă înţeapă la nas, deşi aerul miroase frumos de la ea.

— Păi... Am greşit. Am pus vasul pe masă. Fulg-de-Nea, ce-i cu tine? Doar nu eşti iarăşi grea?

De data asta m-am adresat căţeluşei terier care se hotărâse, în sfârşit, să scoată nasul şi să mă adulmece. Am simţit-o cum se miră că miros a lup.

— Nu, e doar grasă, îmi răspunse Lacey în locul ei, aplecându-se s-o mângâie între urechi. Doamna mea uită

bomboane şi prăjituri pe farfurii şi Fulg-de-Nea le ronţăie imediat.

— N-ar trebui s-o laşi. Nu-i face bine la dinţi şi la blană, am certat-o eu pe Patience.

Ea îmi spuse că ştie, dar Fulg-de-Nea e prea bătrână ca să-şi schimbe năravul. Pe urmă am povestit de una, de alta şi, după un ceas, m-am întins şi le-am spus că trebuie să plec, ca să încerc încă o dată să mă prezint la rege.

— Mai devreme am fost întors din drum, le-am zis eu, în treacăt. Dar nu de gărzi. Servitorul lui, Wallace, a venit la uşă după ce am bătut şi nu mi-a dat voie să intru. Când l-am întrebat de ce nu stă nimeni de pază la uşa regelui, mi-a spus că garda fusese eliberată de însărcinarea aceea. O preluase chiar el, pentru ca suveranul să aibă mai multă linişte.

— Regele nu se simte bine, să ştii, se oferi Lacey să-mi explice. Am auzit că nu prea iese din cameră înainte de prânz. Iar când o face, e ca posedat, plin de energie şi cu poftă de mâncare, dar spre seară se moleşeşte din nou, începe să-şi târască picioarele şi să vorbească nedesluşit. Ia cina în camera lui. Bucătăreasa zice că mâncarea vine înapoi neatinsă. E destul de îngrijorător.

— Este, am încuviinţat, pe urmă am plecat, îngrozit de ceaş mai putea afla.

Deci sănătatea regelui ajunsese prilej de bârfă în turn. Nu era de bine. Trebuie să stau de vorbă cu Chade despre asta. Şi trebuie să văd cu ochii mei cum stă treaba. Când încercasem mai devreme să intru la rege, mă întâmpinase numai Wallace cel băgăcios.

Fusese foarte brutal cu mine, de parcă aş fi venit acolo numai ca să-mi treacă timpul, nu să raportez după o misiune. Se purtase ca şi cum regele ar fi fost cel mai fragil dintre invalizi şi-şi asumase datoria de a nu lăsa pe nimeni să-l deranjeze. Wallace, am tras eu concluzia, nu fusese învăţat prea bine ce datorii are în calitatea lui de servitor. Era extrem de enervant. Când am bătut la uşă, m-am întrebat cât va trece până va găsi Molly verdeaţa-iernii.

Sigur îşi va da seama că pentru ea o adusesem; încă din copilărie se dădea în vânt după gustul fructelor.

Wallace veni la uşă şi-o deschise numai cât să vadă cine e. La vederea mea, se încruntă. Deschise uşa mai larg, dar se aşează în aşa fel încât să nu văd nimic în spate, nu cumva să-i fac rău regelui. Nu mă salută, ci mă întrebă de-a dreptul:

— N-ai mai venit azi o dată, mai devreme?

— Ba da. Şi mi-ai spus că regele Shrewd doarme. Aşa că am venit din nou, ca să-i raportez.

Am încercat să fiu cât mai politicos.

— Aha. Şi e important raportul ăsta?

— Regele va judeca singur dacă este important sau nu şi mă va trimite la plimbare dacă socoteşte că-i irosesc timpul. Îţi sugerez să-i spui că sunt aici.

Am zâmbit cu întârziere, ca să-mi înmoi asprimea din glas.

— Regele e foarte slăbit, zise Wallace. Mă îngrijesc să-şi folosească bruma de putere numai când este mare nevoie.

Nu se dădu la o parte. L-am măsurat din ochi, să văd dacă-l pot înlătura cu umărul. Dar s-ar fi produs agitaţie şi n-aş fi dorit lucrul ăsta, dacă regele era într-adevăr bolnav. Am simţit o bătaie pe umăr. Am întors capul, dar n-am zărit pe nimeni. Când l-am răsucit înapoi, bufonul stătea în faţa mea, între mine şi Wallace.

— Eşti vraciul lui, dacă judeci astfel? întrebă el, în locul meu. Fără îndoială că ai fi un vraci nemaipomenit. Mă lecuieşti numai cu privirea, iar cu vorbele împrăştii şi vânturile mele, şi pe ale tale. Cât de lecuit trebuie să fie atunci scumpul nostru rege, care se ofileşte ziua-ntreagă în prezenţa ta?

Bufonul ţinea o tavă acoperită cu un şervet. Mirosea a supă de vită şi a pâine din făină de porumb cu ou, caldă, tocmai scoasă din cuptor. Îşi împodobise straiul de iarnă alb cu negru cu clopoţei smălţuiţi, iar în jurul bonetei sale trona o ghirlandă de ilice. Sceptrul de bufon şi-l vârâse sub braţ. Acesta avea tot un şobolan, dar stătea prins în vârf de parcă dansa. Îl mai văzusem pe bufon conversând îndelung

cu el în faţa şemineului cel mare sau pe treptele din faţa tronului.

— Dispari, bufonule! Ai fost aici de două ori deja astăzi. Regele s-a culcat. Nu are nevoie de tine.

Servitorul părea de neînduplecat. Dar tot el fu acela care se dădu la o parte fără să vrea. Mi-am dat seama că era dintre aceia care nu se pot uita în ochii albicioşi ai bufonului şi-l cuprindea frica la atingerea mâinii sale albe.

— De două ori va fi de trei ori, dragă Wall Ass[11], iar prezenţa ta va fi înlocuită de cadourile mele. Aşa că, valea, dragule, şi du-te să pălăvrăgeşti cu Regal. Dacă pereţii au urechi, atunci trebuie să ai şi tu, pentru că fundul tău seamănă deja cu peretele. Asemenea urechi dau pe dinafară de câte ştiu despre treburile regelui. Poate vei găsi un leac şi pentru scumpul nostru prinţ, cât stai să-i ciripeşti la ureche. După cât de întunecaţi îi sunt ochii, îmi pare că maţele i-au ajuns în cap, aşa de sus, încât mai au puţin şi-l orbesc.

— Îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre prinţ? se stropşi Wallace.

Bufonul intrase deja în cameră, iar eu mă lipisem de el.

— Să vorbesc aşa? Vorbeşte, risipeşte[12]. Nu mă îndoiesc că aude tot ce auzi tu. Nu mai trage vânturi spre mine, dragă Wall Ass. Păstrează-le pentru prinţ, care se desfată cu asemenea adieri. Cred că fumează acum, iar tu ai putea să-i faci vânt până când începe să moţăie, dă din cap şi-şi închipuie că-i spui vorbe înţelepte şi împrăştii adieri dintre cele mai plăcute.

Trăncănind întruna, bufonul înaintă cu tava încărcată ca un scut în faţa lui. Wallace îi făcu loc imediat, iar el îl împinse înapoi prin camera de zi, până în dormitorul regelui. Acolo aşează tava pe marginea patului, iar Wallace se retrase lângă uşa cealaltă a încăperii. Ochii bufonului se luminară.

---

11 Wallace şi Wall Ass se pronunţă aproximativ la fel. Wall -”perete”, „zid”; ass - „idiot”, „buci” (în argou) (n. tr.).

12 În original, Speak sow.So – așa, astfel; sow (pronunțat ca s)- “a planta”, “a împrăștia semințe” (n.tr.)

— O, dar regele nostru nici măcar nu e în pat, dacă nu cumva s-a ascuns sub pături, scumpul meu Wall Ass. Arată-te, arată-te, regele meu, arată-te, Shrewd al meu. Eşti regele Shrewd, nu regele rozătoarelor[13], ca să te piteşti şi să te târăşti precum chiţcanii, pe lângă pereţi şi pe sub pat.

Bufonul începu să împungă hotărât cu degetul patul evident gol şi cuverturile şi să mişte sceptrul printre draperii, ca şi cum l-ar căuta pe rege cu şobolanul. Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

Wallace se propti cu spatele de uşa interioară, de parcă voia s-o ferească de noi, dar în aceeaşi clipă ea se deschise din partea cealaltă şi servitorul se pomeni în braţele regelui. Căzu greu pe podea.

— Ia uite la el! îmi atrase atenţia bufonul. Vezi cum caută să se târască la picioarele regelui în locul meu şi să facă pe bufonul, căzând în fund ca un prostovan? Un astfel de om merită să fie numit bufon, dar nu să capete poziţia asta!

Îmbrăcat de casă, Shrewd rămase pe loc, cu o expresie încruntată. Se uită nedumerit la Wallace, trântit pe podea, apoi la bufon şi la mine, care-l aşteptam, apoi trecu cu vederea peste cele întâmplate. I se adresă servitorului, care se ridică de jos cu mişcări stângace:

— Aburii ăştia nu-mi fac bine deloc, Wallace. Mă doare capul şi mai tare de la ei şi-mi rămâne un gust urât în gură. Ia-i de-aici şi spune-i lui Regal că, după părerea mea, planta lui cea nouă alungă muştele, dar nu şi boala. Du-o de-aici chiar acum, până nu se împute şi camera asta. Ah, bufonule, iată-te. Fitz, ai venit, în sfârşit, să-mi raportezi. Intră, aşază-te. Wallace, m-ai auzit? Ia vasul ăla nenorocit! Nu, nu veni cu el pe-aici, scoate-l pe dincolo.

Dintr-un gest, Shrewd îl izgoni pe servitor ca pe-o muscă enervantă. După aceea, închise bine uşa de la baie, ca să nu pătrundă mirosul în dormitor, şi se aşeză lângă foc, pe un scaun cu spătarul drept. În clipa următoare, bufonul trase o masă lângă el; şervetul care acoperise mâncarea deveni faţă de masă, iar el îi pregăti masa cu îndemânare

13 Shrew denumeşte o rozătoare (n. tr.).

de fată în casă. Apărură tacâmuri de argint şi un şerveţel, o scamatorie care-l făcu şi pe Shrewd să zâmbească, apoi se făcu ghem pe şemineu, cu genunchii la urechi şi bărbia proptită în mâinile cu degete lungi. Flăcările voioase împrumutau părului şi pielii sale palide sclipiri roşietice. În orice mişcare punea graţie de dansator, iar poziţia pe care şi-o alesese era şi ingenioasă, şi comică. Regele se întinse să-i netezească părul ciufulit, de parcă măscăriciul ar fi fost un pisoi.

— Ţi-am spus că nu mi-e foame, bufonule.

— Mi-ai spus. Dar nu mi-ai zis să nu-ţi aduc de mâncare.

— Şi dacă ţi-aş fi spus?

— Atunci ţi-aş fi zis că asta nu e mâncare, ci un vas aburind, ca acela cu care te torturează Wall Ass, care să-ţi umple nările cu un miros măcar cu o idee mai plăcut decât al lui. Iar asta nu e pâine, ci un pansament pentru limba ta, pe care să-l pui pe ea de îndată.

— Aha.

Regele îşi trase masa mai aproape şi luă o lingură de supă. Orz cu bucăţi de morcov şi carne. Gustă, apoi începu să mănânce.

— Nu sunt eu un vraci cel puţin la fel de priceput ca Wall Ass? se pisici bufonul, foarte mulţumit de sine însuşi.

— Păi, doar ştii bine că Wallace nu e vraci, ci doar servitorul meu.

— Păi, ştiu bine, şi bine ştii şi tu, dar Wall Ass nu ştie, şi din cauza asta tu nu eşti bine.

— Termină cu flecăreala. Vino aici, Fitz, de ce stai acolo şi râzi ca prostul? Ce-ai să-mi spui?

M-am uitat la bufon şi m-am hotărât că nu-l voi insulta nici pe rege, nici pe el întrebând dacă pot să vorbesc deschis în faţa celui din urmă. Aşa că am spus ce-am avut de spus, un raport simplu, fără a pomeni de faptele mele ascunse, ci doar de rezultatul lor. Shrewd mă ascultă serios, iar la sfârşit nu făcu niciun comentariu, doar mă certă blând pentru purtarea mea necuviincioasă de la masa ducelui. Pe urmă se interesă dacă ducele Brawndy de Bearns e teafăr şi mulţumit de pacea din ducatul său. I-am

răspuns că aşa fusese la plecarea mea. Shrewd încuviinţă în tăcere. Apoi îmi ceru pergamentele copiate. Le-am scos şi le-am desfăşurat în faţa lui. Am fost răsplătit cu laude la adresa scrisului meu elegant. Îmi ceru să i le duc lui Verity, în camera hărţilor, şi să mă asigur că prinţul ştie de ele. Mă întrebă apoi dacă văzusem relicva Străbunilor. I-am descris-o amănunţit. În vremea asta, bufonul stătea cocoţat pe cămin şi ne urmărea mut ca bufniţa. Regele îşi mâncă supa şi pâinea sub ochii lui vigilenţi, iar eu am citit manuscrisul cu glas tare. La sfârşit, Shrewd oftă şi se propti de spătarul scaunului.

— Hai să vedem pergamentul ăsta al tău, îmi porunci el.

Nedumerit, i l-am pus în mână. Îl cercetă atent încă o dată, apoi îi făcu sul.

— Eşti foarte priceput la condei, băiete, îmi spuse când mi-l înapoie. Scrii frumos şi corect. Du-l în camera hărţilor şi asigură-te că Verity nu o să-l treacă cu vederea.

— Desigur, regele meu.

Am ezitat, nelămurit. Nu am înţeles de ce se repeta monarhul şi nu ştiam dacă aşteaptă sau nu un alt răspuns de la mine. Dar bufonul se ridică de pe cămin şi am primit de la el un semn foarte discret: nici ridicat de sprânceană, nici strâmbat din buze, dar destul ca să ştiu că trebuie să tac. Strânse vasele, pălăvrăgind întruna vesel cu regele, apoi am fost trimişi amândoi la treburile noastre. L-am lăsat pe Shrewd cu privirea aţintită în foc.

Pe coridor, am avut un schimb de priviri mai sugestive. Am vrut să spun ceva, dar bufonul începu să fluiere şi nu se opri decât pe la jumătatea scărilor. Acolo tăcu şi mă prinse de mânecă. Stăteam pe trepte, între caturi. Mi-am dat seama că alesese cu grijă locul. Nimeni nu putea auzi ce vorbim, numai şobolanul de pe sceptrul său. Mi-l ridică în faţa nasului şi începu să chiţăie:

— Vai, dar tu şi cu mine trebuie să ţinem minte orice uită el, Fitz, şi să nu spunem nimănui. Depune mari eforturi ca să se arate atât de puternic ca în seara asta. Să nu te laşi păcălit. Să preţuieşti şi să respecţi ceea ce ţi-a repetat în

două rânduri, deoarece asta înseamnă că la asta s-a gândit de două ori, ca să fie sigur că ţi-o spune.

Am încuviinţat din cap şi m-am hotărât să-i duc pergamentul lui Verity chiar în seara aceea.

— Wallace ăsta mă nelinişteşte, i-am spus bufonului.

— Nu Wall Ass, ci urechile lui trebuie să te neliniştească, rosti el grav.

Dintr-odată, ţinu tava în echilibru cu o singură mână şi o ridică deasupra capului, apoi o luă în jos pe scări ţopăind. Am rămas cu gândurile mele.

I-am dus lui Verity sulul chiar în seara aceea. În zilele următoare, m-am ocupat de sarcinile primite de la el mai înainte. Mi-am ascuns otrăvurile în pacheţele cu cârnaţi graşi şi peşte afumat. Le puteam împrăştia uşor în urma mea, în speranţa că vor fi suficiente pentru toţi urmăritorii. În fiecare dimineaţă studiam harta în camera lui Verity, apoi puneam şaua pe Cenuşia şi mă duceam, cu otrăvurile asupra mea, în locurile în care credeam că voi fi atacat de neoameni. Amintindu-mi experienţele anterioare, luam şi o sabie scurtă în excursiile mele călare, lucru pe seama căruia se distrară şi Hands, şi Burrich la început. I-am minţit că mă duc să văd cum e cu vânatul, în caz că Verity plănuieşte o vânătoare de iarnă. Hands mă crezu imediat, dar Burrich strânse din buze în semn că recunoaşte o minciună, dar ştie că nu-i pot spune adevărul. Nu insistă, dar nici nu-i conveni.

În zece zile, neoamenii m-au atacat de două ori şi tot de două ori am scăpat uşor de ei, lăsând provizia de otrăvuri să-mi cadă din desagi. S-au năpustit lacomi asupra ei, fără măcar să desfacă pachetele înainte de a-şi îndesa carnea în gură. A doua zi mă întorceam în acelaşi loc, ca să-i pot spune lui Verity câţi am omorât şi cum arată victimele. Cele din al doilea grup nu semănau cu niciuna din descrierile primite de noi. Am bănuit amândoi că existau mai mulţi neoameni decât auzisem.

Îmi făceam datoria, dar nu mă mândream cu asta. Morţi, neoamenii arătau şi mai vrednici de milă decât vii. Erau nişte fiinţe jerpelite şi sfrijite, îngheţate de frig şi pline de

răni din cauză că se bătuseră între ele, iar otrava mea rapidă şi cruntă îşi bătea joc de trupurile lor. Le sclipea chiciura în bărbi şi pe sprâncene, iar sângele care li se scurgea din gură se aduna pe zăpadă în bulgăraşi ca pietrele de rubin. Aşa am omorât şapte neoameni. După aceea i-am strâns grămadă, i-am acoperit cu răşină de pin, am turnat petrol peste ei şi le-am dat foc. Nu ştiu ce mi s-a părut mai dezgustător, că i-am otrăvit sau că mi-am ascuns fapta. La început, când şi-a dat seama că plec cu calul în fiecare zi după ce-l hrănesc, Puiul m-a implorat zadarnic să-l iau cu mine. Odată, aplecat peste cadavrele îngheţate ale victimelor mele, am auzit: *Asta nu e vânătoare*. *Haita nu face aşa*. *Omul face aşa*. A dispărut înainte de a apuca să-l cert că-mi pătrunsese în minte fără voia mea.

Seara mă întorceam la Buckkeep, la mâncare proaspătă şi caldă şi la căldura focului, la haine uscate şi la patul meu moale, dar fantomele neoamenilor nu mă lăsau să-mi tihnească nimic. Mă consideram o bestie fără inimă dacă mă bucuram de răsfăţurile acelea după ce împrăştiam moartea zi de zi. Singura mea alinare, şi aceea tulburată, era că noaptea o visam pe Molly. Mă plimbam şi stăteam de vorbă cu ea fără să mă hăituiască neoamenii şi cadavrele lor înţepenite de ger.

Într-o zi, am plecat mai târziu decât intenţionasem, pentru că Verity mă ţinuse mult de vorbă în camera hărţilor. Amenința viscolul, dar mie nu mi s-a părut prea periculos. Nu aveam de gând să mă îndepărtez prea mult de casă. Însă, în loc de cadavre, am găsit semne proaspete şi urmele unei cete mai mari decât anticipasem. Aşa că am mers mai departe, cu toate cinci simţurile în alertă, pentru că al şaselea, Harul, nu-mi era de niciun folos în aflarea neoamenilor. Grămezile de nori furaseră lumina cerului mai iute decât mă aşteptasem, iar urmele mă duceau în jos, pe cărări greu de croit şi de mine, şi de Cenuşia. Când, în cele din urmă, am ridicat ochii de la drum, recunoscând că, de data asta fusesem păcălit, m-am pomenit mai departe de Buckkeep decât intenţionasem să ajung şi la mare distanţă de orice drum circulat.

Începu să bată vântul, unul rece şi afurisit, care prevestea ninsoare. Mi-am strâns bine mantaua pe corp şi am întors-o pe Cenuşia spre casă, lăsând-o pe ea să aleagă drumul şi ritmul. Se lăsă întunericul şi căzură primii fulgi, iar noi nu avansaserăm prea mult. Dacă n-aş fi străbătut zona aceea atât de des în ultima vreme, sigur m-aş fi rătăcit. Dar am stăruit, şi eu, şi iapa mea, prin vântul muşcător. Gerul mi-a pătruns până în oase şi am început să tremur. M-am temut ca tremuratul să nu prevestească o criză, dar nu mai avusesem niciuna de multă vreme.

M-am bucurat când, într-un sfârşit, vântul sparse pătura de nori, iar luna şi stelele ne luminară slab drumul. Am mers puţin mai repede, în ciuda stratului proaspăt de zăpadă prin care Cenuşia înainta cu greu. Am ieşit dintr-un mestecăniş des pe o pantă de deal arsă de fulgere cu nişte ani în urmă. Vântul se înteţise şi nimic nu-i stătea în cale. Mi-am strâns mantaua pe trup şi mi-am ridicat gulerul încă o dată. Ştiam că, odată ajuns în vârful dealului, voi vedea luminile din Buckkeep şi că, după încă un deal şi o vale, voi găsi un drum bătătorit spre casă. Aşa că m-am mai înveselit un pic când ne-am croit drum pe coasta lină.

Dintr-odată, aşa cum loveşte tunetul, am auzit tropot de copite. Un cal se străduia să gonească, dar era împiedicat. Cenuşia încetini, apoi întoarse capul şi necheză uşor. În aceeaşi clipă, am zărit un cal ivindu-se din pădure şi alergând în josul dealului, spre miazăzi. Calul ducea un călăreţ de care se agăţaseră alţi doi; unul trăgea de ham, celălalt, de piciorul călăreţului. O lamă se ridică lucind şi izbi. Omul de la piciorul călăreţului scoase un ţipăt, căzu şi se tăvăli urlând în zăpadă. Însă al doilea reuşi să apuce de căpăstru şi, în timp ce el încerca să oprească animalul, alţi doi urmăritori ţâşniră dintre copaci, hăituind cal şi călăreţ.

În momentul în care am recunoscut-o pe Kettricken, i-am şi dat pinteni Cenuşiei. Nu înţelegeam nimic din ce vedeam, dar asta nu mă împiedica să reacţionez. În loc să mă întreb ce caută viitoarea regină acolo noaptea, neînsoţită şi atacată de tâlhari, am admirat-o cum stă în şa şi-şi roteşte calul, în timp ce loveşte cu picioarele şi cu

lama în cei care încercau s-o doboare. Apropiindu-mă de locul luptei, mi-am scos sabia, dar nu ţin minte să fi făcut zgomot. În mintea mea, încăierarea aceea e o amintire stranie, o luptă între siluete fantomatice, desfăşurată pe un fundal în alb şi negru, ca un joc de umbre la munte, în linişte, în afară de icnetele şi ţipetele neoamenilor care cădeau unul după altul.

Kettricken îl izbise pe unul peste faţă şi-l umpluse de sânge, dar el tot se agăţa de ea şi încerca s-o tragă din şa. Celălalt nu se alătura eforturilor tovarăşilor săi, alegând să tragă de desagii în care probabil se aflau ceva mâncare şi rachiu, cât pentru o zi de mers călare.

Cenuşia mă duse lângă neomul care apucase de căpăstrul lui Pas Uşor. Am văzut că era o femeie. Am împuns-o şi-am tras imediat sabia din ea cu gesturi mecanice, de parcă aş fi tăiat lemne. Ce luptă neobişnuită! O simţeam pe Kettricken, mă simţeam pe mine, sesizam teama iepei sale şi entuziasmul Cenuşiei, călită în bătălii, dar nu primeam niciun semn de la atacatori. Absolut niciunul. Nu tremurau de furie, nu strigau de durere. Pentru Harul meu, ei nu existau, nu mai mult decât zăpada şi vântul care îmi erau la fel de potrivnici.

Ca prin vis, am văzut cum Kettricken îl prinde pe agresor de păr şi-i trage capul pe spate ca să-i taie gâtul. Sângele ţâşni în lumina lunii, îi udă haina şi sclipi pe gâtlejul şi umărul iepei castanii, înainte ca neomul să cadă cuprins de spasme în zăpadă. Mi-am azvârlit sabia scurtă în ultimul duşman rămas şi am ratat. Regina însă, nu. Pumnalul se înfipse iute în el, îi străpunse vesta, trunchiul şi plămânul, ieşind la fel de repede. Kettricken îi trase mortului un picior.

— După mine! strigă ea dintr-odată şi dădu pinteni iepei, care o luă direct în sus, pe deal.

Cenuşia alerga cu nasul în scara şeii lui Kettricken şi aşa am trecut amândoi de coama dealului, întrezărind luminile din Buckkeep înainte de a ne avânta în jos, pe panta opusă.

La poalele dealului se întindeau tufişuri şi un pârâu ascuns de zăpadă, aşa că am îndemnat-o pe Cenuşia s-o ia

înainte şi am întors-o din drum pe Pas Uşor înainte ca regina să se împiedice şi să cadă în apă. Kettricken nu protestă, ci mă lăsă pe mine în faţă când am intrat în pădurea de pe malul celălalt al pârâului. Avansam cât de repede îndrăzneam, aşteptându-mă în orice clipă la siluete care să strige şi să sară pe noi. Dar am ajuns, într-un sfârşit, la drum, tocmai când pătura de nori se închidea la loc şi ascundea iarăşi luna. Am încetinit caii şi i-am lăsat să-şi tragă sufletul. O vreme, am mers în tăcere, amândoi cu auzul încordat după zgomot de urmăritori.

După un timp, ne-am simţit în siguranţă şi am auzit-o pe Kettricken că dă aerul afară din piept cu un oftat prelung şi tremurat.

— Mulţumesc, Fitz, rosti ea simplu, dar nu-şi putu controla vocea.

N-am spus nimic, bănuind că va izbucni în plâns în orice moment. N-aş fi condamnat-o. Însă ea îşi reveni treptat, îşi aranjă hainele, apoi îşi şterse sabia de pantaloni şi o vârî în teaca prinsă de talie. Se aplecă în faţă ca să mângâie gâtul lui Pas Uşor şi să-i murmure vorbe de laudă şi alinare. Am simţit că animalul se potoleşte şi am admirat priceperea lui Kettricken de a fi câştigat atât de repede încrederea iepei aceleia mari.

— Cum ai ajuns aici? Mă căutai? întrebă Kettricken, în cele din urmă.

Am scuturat din cap. Ningea din nou.

— Am fost la vânătoare şi m-am îndepărtat mai mult decât aveam de gând. Numai norocul m-a condus la tine.

Am făcut o mică pauză şi apoi am îndrăznit să-i pun şi eu întrebări:

— Te-ai rătăcit? Au pornit călăreţi pe urma ta?

Ea inspiră pe nas.

— Nu chiar, îmi răspunse cu glas nesigur. Am plecat să călăresc cu Regal. Ne însoţeau câteva persoane, dar, pentru că ameninţa să ningă, ne-am întors toţi spre Buckkeep. Ceilalţi au luat-o înainte, Regal şi cu mine am lăsat-o mai moale. Îmi spunea o poveste din ducatul lui,

aşa că i-am lăsat pe însoţitori să călărească în faţă, ca s-o aud mai bine, nu printre pălăvrăgeli.

Kettricken se opri, respiră adânc şi-şi înăbuşi ultima fărâmă de teamă. Apoi continuă pe un ton mai liniştit:

— Ceilalţi erau mult în faţa noastră. La un moment dat, a ţâşnit o vulpe din tufele care mărgineau cărarea. „Vino după mine, dacă vrei să vezi ce înseamnă să călăreşti cu adevărat!”, m-a provocat Regal şi şi-a răsucit calul de pe cărare, pornind după animal. Că am vrut, că n-am vrut, Pas Uşor se avântă după el. Regal mâna ca nebunul, aplecat pe cal, îndemnându-l cu cravaşa.

Descriindu-l pe prinţ, în glasul ei se îmbinară consternarea şi mâhnirea, dar şi o umbră de admiraţie.

Pas Uşor nu se oprise când o smucise de hăţuri. La început, Kettricken se speriase de goana sălbatică, pentru că nu cunoştea terenul şi se temea să nu i se împiedice iapa. Aşa că încercase s-o strunească. Dar, dându-şi seama că nu mai zăreşte drumul, nici pe ceilalţi, şi că Regal era mult în faţa ei, a dat frâu liber iepei, sperând să-i ajungă din urmă. Cum era de aşteptat, din cauză că se înteţise viscolul, s-a rătăcit. S-a întors, vrând să ajungă înapoi la drum pe aceeaşi cărare, dar ninsoarea şi vântul îi şterseseră urmele. În cele din urmă, s-a lăsat în voia lui Pas Uşor, sperând s-o ducă acasă. Şi probabil că ar fi dus-o, dacă n-ar fi atacat-o sălbaticii.

Glasul lui Kettricken se stinse treptat.

— Neoamenii, i-am spus, în şoaptă.

— Neoamenii, repetă ea gânditoare. Nu mai au inimă, adăugă pe ton mai hotărât. Aşa mi s-a explicat. Nu i-am văzut privirea, mai degrabă i-am simţit-o. Oare sunt un Sacrificiu atât de slab, încât există oameni care m-ar omorî?

Un corn răsună în depărtare. O căutau.

— S-ar fi năpustit asupra oricui le-ar fi ieşit în cale, i-am spus eu. Ei nu se gândeau că o atacă pe viitoarea regină. Mă îndoiesc că ştiau cine eşti.

Am strâns din dinţi, ca nu cumva să adaug că nu puteam spune acelaşi lucru despre Regal. Poate că nu avusese de

gând să-i facă rău, dar nici n-o oprise din calea pericolului. Nu credeam că intenţionase să-i arate ce înseamnă „să călăreşti cu adevărat” hăituind o vulpe în amurg, pe dealuri înzăpezite. Plănuise ca ea să se rătăcească. Şi planul îi reuşise foarte uşor.

— Cred că domnul meu va fi foarte supărat pe mine, spuse Kettricken, tânguindu-se ca un copil.

Ca şi cum ar fi vrut să-i adeverească bănuiala, când am ocolit umărul dealului, am văzut călăreţi cu torţe venind spre noi. Am auzit din nou cornul, mai aproape, iar peste câteva momente ne aflam printre ei. Erau cercetaşii trupei de căutare, iar o fată se întoarse înapoi în galop, ca să-i spună viitorului rege că regina lui fusese găsită. La lumina torţelor, gărzile lui Verity strigară şi se blestemară văzând sângele care sclipea pe gâtul lui Pas Uşor, dar Kettricken îşi ţinu firea şi îi asigură că nu era al ei. Le povesti calmă cum o atacaseră neoamenii şi cum se apărase de ei. Am văzut admiraţie crescândă pe chipurile ostaşilor. Am auzit, pentru prima oară, că agresorul cel mai îndrăzneţ îi sărise în spate dintr-un copac. Pe el îl omorâse mai întâi.

— La patru le-a venit de hac şi n-are nicio zgârietură! exclamă un veteran încărunţit. Îmi cer iertare, regina mea. N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Altfel s-ar fi încheiat povestea dacă n-ar fi apărut Fitz, să elibereze capul lui Pas Uşor, recunoscu Kettricken pe un ton liniştit.

Ostaşii o priviră cu respect înzecit, pentru că nu culegea singură laurii, ci amintea şi de eforturile mele. O felicitară cu glas tare şi promiseră mânioşi că a doua zi vor răscoli pădurea din jurul oraşului.

— Ruşine să ne fie nouă, tuturor soldaţilor, că regina noastră nu poate călări prin ţinut în siguranţă! declară o femeie.

Duse mâna la mânerul sabiei şi jură că o va mânji cu sânge de neom a doua zi. Alţii îi urmară exemplul. Ostaşii vorbeau tot mai tare, ba grozăvindu-se, ba uşuraţi că regina era în siguranţă. Ceata porni spre casă ca o procesiune triumfătoare, până la sosirea lui Verity. Prinţul

apăru în galop sălbatic, cu armăsarul înspumat după un drum lung, străbătut în goană. Ştiam că nu fusese o căutare uşoară. Cine ştie câte poteci bătuse Verity de când aflase că doamna lui dispăruse?

— Cum ai putut să fii atât de nechibzuită, încât să te abaţi de la drum? o mustră el, de cum o văzu.

Nu-i vorbea cu blândeţe. Kettricken lăsă capul în jos, iar bărbatul de lângă mine mormăi în barbă. Din clipa aceea, nimic nu merse bine. Verity nu o certă în faţa oamenilor lui, dar se cutremură când ea îi povesti fără ocolişuri ce i se întâmplase şi că fusese nevoită să omoare ca să se apere. Nu-i conveni că vorbea deschis despre o bandă de neoameni destul de curajoşi s-o atace pe regină şi să se facă nevăzuţi în bezna care înconjura castelul Buckkeep. A doua zi, lucrul pe care Verity se străduise să-l ţină secret va fi pe buzele tuturor, iar faptul că neoamenii îndrăzniseră s-o atace chiar pe regină le va da apă la moară. Prinţul îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă ar fi fost vina mea, şi luă doi cai odihniţi de la gărzile sale ca să se întoarcă la Buckkeep cu regina. O trase iute din mulţime şi o duse la Buckkeep în galop, ca şi cum, dacă ajungea acolo mai repede, nesiguranţa ar fi fost doar o închipuire. Nu-şi dădu seama că refuzase gărzilor sale cinstea de-a o aduce pe regină acasă nevătămată.

Eu am pornit încet alături de soldaţi, încercând să le ignor comentariile supărate. Nu-l criticară pe prinţ, mai degrabă o lăudară pe viitoarea regină pentru vitejia ei şi li se păru trist că nu fusese întâmpinată cu o îmbrăţişare şi o vorbă bună. Dacă vreunul dintre ei se gândi la Regal, nu dădu glas gândului.

Mai târziu, în aceeaşi seară, la grajduri, după ce m-am ocupat de Cenuşia, i-am ajutat pe Burrich şi pe Hands să se îngrijească de Pas Uşor şi Adevăr, calul lui Verity. Burrich bodogăni, supărat că animalele fuseseră istovite. Pas Uşor fusese zgâriată uşor în luptă şi o durea botul, iritat din cauză că se smucise să-şi elibereze capul, dar niciunul nu era grav rănit.

Burrich îl trimise pe Hands să le pregătească tărâţe calde. Numai după aceea îmi povesti în şoaptă că Regal se întorsese, îşi lăsase calul în grajd, să fie îngrijit, şi urcase în turn fără să scoată o vorbă despre Kettricken. Pe Burrich îl alarmase un ajutor de-al său, care nu ştia unde e Pas Uşor. Burrich începuse s-o caute şi avu îndrăzneala să-l întrebe chiar pe Regal unde e iapa, iar acesta îi răspunse că regina urmase drumul spre casă împreună cu însoţitorii, aşa credea el. Deci Burrich fusese cel care dăduse alarma, Regal neştiind în ce loc se abătuse de la drum şi în ce direcţie îl mânase vulpea pe el şi, probabil, pe Kettricken.

— A ştiut să-şi acopere bine urmele, murmură Burrich către mine când se întoarse Hands cu tărâţele.

Am ştiut că nu despre vulpe vorbeşte. M-am îndreptat spre turn cu picioare de plumb şi cu inima la fel de grea. Nu voiam să mă gândesc la ce simte Kettricken, nici la ce se bârfeşte în camera gărzilor. Mi-am scos hainele, m-am trântit în pat şi am adormit imediat. Molly mă aştepta în vis, oferindu-mi singurele clipe de linişte de care aveam parte.

M-am trezit peste puţină vreme, când cineva bătea cu pumnii în uşa mea zăvorâtă. M-am ridicat şi i-am deschis unui paj somnoros, care venise să mă conducă în camera hărţilor. I-am spus că ştiu drumul şi l-am trimis înapoi la culcare. M-am îmbrăcat degrabă şi am coborât scările în fugă, întrebându-mă ce nenorocire se abătuse iar pe capul nostru.

Verity mă aştepta. Numai flăcările din cămin luminau încăperea. Avea părul încâlcit şi-şi aruncase o mantie peste cămaşa de noapte. Era limpede că de-abia se ridicase din pat. M-am pregătit pentru orice fel de veste ar fi primit.

— Închide uşa! îmi porunci el scurt.

M-am supus şi apoi m-am întors în faţa lui. Nu mi-am dat seama dacă ochii îi scânteiau pentru că era nervos sau distrat.

— Cine e Doamna Fustă-Roşie şi de ce o visez în fiecare noapte?

Am rămas mut. M-am întrebat disperat cât ştia despre visele mele. Stânjeneala mă ameţea. Nici dacă aş fi stat gol puşcă în faţa întregii Curţi nu m-aş fi simţit mai dezgolit.

Verity întoarse capul şi tuşi ca să-şi ascundă chicotitul.

— Hai, băiete, doar te înţeleg. Nu eu am vrut să-mi bag nasul în secretul tău, tu mi l-ai vârât sub nas, mai ales în ultimele nopţi. Iar eu trebuie să dorm, nu să sar din pat ca ars de patima cu care o... admiri pe femeia asta.

Nu-mi mai vorbi cu asprime. Obrajii îmi ardeau mai tare decât focul din cămin.

— Aşa deci, continuă el agitat. Stai jos, îmi porunci brusc. Te voi învăţa să-ţi fereci gândurile aşa cum ştii să-ţi fereci limba. Scutură din cap. Ce ciudat e, Fitz, că nu mă laşi deloc să-ţi intru în minte cu Meşteşugul, dar îţi dai la iveală dorinţele cele mai ascunse ca un lup care urlă la lună. Cred că ţi se trage de la Galen. Aş vrea să schimb cele întâmplate. Dar, cum asta nu se poate, te voi învăţa ce pot, de câte ori pot.

Eu nu făcusem nicio mişcare. Dintr-odată, n-am mai fost în stare să ne privim în ochi.

— Vino aici, mă chemă el nervos. Aşază-te lângă mine. Uită-te la foc.

Preţ de-un ceas, mă puse să repet un exerciţiu care mă ajuta să-mi ţin visele pentru mine sau, mai degrabă, să nu visez deloc. Cu inima grea, mi-am dat seama că o voi pierde şi pe Molly cea din închipuirea mea, aşa cum o pierdusem pe cea adevărată. Verity îmi simţi tristeţea.

— Hai, Fitz, o să-ţi treacă. Stăpâneşte-te şi rabdă. Poţi. Cine ştie, va veni o zi când îţi vei dori ca în viaţa ta să nu existe nicio femeie, aşa ca acum. Aşa cum îmi doresc eu.

— N-a vrut să se rătăcească, prinţe.

Verity mă săgetă din ochi.

— Una e ce vrei, alta ce faci. E viitoarea regină, băiete. Trebuie să gândească întotdeauna, nu o dată, ci de două ori înainte de a face un lucru.

— Mi-a spus că Pas Uşor s-a dus după calul lui Regal şi n-a vrut să se oprească atunci când a tras-o de hăţuri. Dă

vina pe mine şi pe Burrich pentru asta; noi ar fi trebuit să fi dresat iapa.

Prinţul oftă.

— Probabil. Consideră-te mustrat şi spune-i lui Burrich să găsească un cal mai puţin nărăvaş pentru doamna mea, până când învaţă să călărească mai bine. Încă un oftat, mai din străfunduri. Bănuiesc că ea va vedea în asta o pedeapsă. Se va uita la mine tristă cu ochii ei mari şi albaştri, dar nu va scoate un cuvânt.

Ei, ce să-i faci... N-am de ales. Dar, dacă a fost nevoită să omoare, de ce a trebuit să vorbească despre asta cu atâta indiferenţă? Ce-o să creadă supuşii mei despre ea?

— N-a avut de ales, domnule. Ar fi fost mai bine să moară? Iar despre ceea ce crede lumea... Ostaşii care ne-au găsit primii au considerat-o curajoasă. Şi vrednică. Nu-i rău să ai asemenea însuşiri, ca regină. Mai ales femeile din rândul gărzilor tale au lăudat-o pe drumul de întoarcere. În ochii lor, aşa trebuie să fie o regină adevărată, nu să plângă şi să tremure de frică. O vor urma fără şovăială. În vremuri ca acestea, o regină care ştie să mânuiască pumnalul ne va da mai mult curaj decât una care se umple de bijuterii şi se ascunde în spatele zidurilor.

— Poate, recunoscu Verity încet. Simţeam că nu era de acord cu mine. Dar acum toată lumea va afla despre neoamenii care se adună în jurul castelului.

— Dar va afla şi că, dacă te arăţi dârz, te poţi apăra de ei. Iar după cum se lăudau gărzile în drum spre casă, cred că vor rămâne foarte puţini neoameni într-o săptămână.

— Ştiu. Unii îşi vor omorî propriile rude. Neoameni sau nu, vărsăm sângele celor Şase Ducate. Eu am vrut să evit uciderea lor.

În scurtele clipe de linişte care au urmat, am reflectat amândoi la ideea că el nu avusese niciun fel de scrupule să mă însărcineze cu uciderea lor. Asasin. Asta eram. Nu aveam onoare pentru care să lupt, mi-am dat seama.

— Nu-i adevărat, Fitz, îmi contrazise Verity gândul. Lupţi pentru onoarea mea. Şi eu te cinstesc pentru asta, pentru că faci ceea ce trebuie făcut. O treabă murdară, tainică. Să

nu-ţi fie ruşine că munceşti ca să aperi cele Şase Ducate. Să nu crezi că nu-ţi apreciez strădania pentru că trebuie să rămână secretă. În seara asta, ai salvat-o pe regina mea. Nu voi uita.

— Nu prea a avut nevoie de salvare, prinţe. Cred că ar fi supravieţuit şi fără ajutor.

— Lasă, să trecem peste asta. Trebuie să te răsplătesc, să ştii, adăugă el stânjenit, după o clipă de ezitare.

Când am deschis gura să protestez, mă opri ridicând braţul.

— Ştiu că nu ceri nimic. Ştiu, de asemenea, că între noi s-au petrecut atâtea, încât, orice ţi-aş da, n-ar fi destul să-mi exprim recunoştinţa faţă de tine. Însă cei mai mulţi habar n-au de lucrul ăsta. Vrei să se audă prin oraş că ai salvat viaţa reginei şi viitorul rege nici măcar nu te-a apreciat? Dar nu ştiu ce să-ţi ofer... ar trebui să fie un obiect care să sară în ochi, să-l porţi o vreme. Măcar atât mă pricep şi eu la arta conducerii. O sabie? Una mai bună decât bucata de fier pe care o purtai în seara asta?

— E o lamă veche cu care mi-a spus Hod să mă antrenez, m-am apărat eu. E destul de bună.

— Se vede. O să-i cer să-ţi aleagă una mai bună, cu mâner şi teacă împodobite. E bine?

— Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

— Bine. Acum hai să ne culcăm la loc, nu vrei? Voi putea dormi, nu-i aşa?

Am înţeles clar din vocea lui că se distra. M-am înroşit iar ca racul.

— Prinţe, trebuie să te întreb... Cu greu am reuşit să scot cuvintele pe gură. Ştii pe cine am visat?

Verity clătină din cap.

— Nu te teme că i-ai compromis onoarea. Ştiu doar că poartă fuste albastre, dar tu le vezi roşii. Şi că o iubeşti cu patima vârstei tale. Nu te lupta împotriva dragostei. Numai împotriva Meşteşugului peste noapte. Nu doar eu îl stăpânesc, deşi cred că sunt singurul care te recunoaşte în vis. Totuşi, fii precaut. Grupul lui Galen nu e lipsit de experienţa Meşteşugului, deşi îl folosesc cu stângăcie şi

fără putere. Un om poate fi distrus dacă duşmanii lui află, prin Meşteşug, ce are el mai drag pe lume. Ţine garda sus. Chicoti cam abrupt. Sper că Doamna Fustă-Roşie nu are Meşteşugul în sânge, pentru că, dacă îl are, te-a auzit în toate nopţile astea multe la număr.

Şi, după ce îmi strecură în minte un asemenea gând tulburător, mă trimise în camera mea, la culcare. N-am mai dormit în noaptea aceea.

8. CÂND SE TREZEŞTE REGINA

Unii goneau pe cai vânând mistreţi
Ori în elan îşi aruncau săgeata.
Însă iubita mea Regină Vulpe
Vâna să ne alunge suferinţa.

Nu faima o visa în ziua-aceea,
Nici teama de durere nu o încerca.
Pentru supuşi vâna, să-i ocrotească,
Şi, pentru ei, iubirea-mi o-nsoţea.

„Regina Vulpe la vânătoare”

A doua zi, turnul fierbea. În curte, aerul fremăta ca în zi de sărbătoare când garda personală a lui Verity şi toţi războinicii care nu primiseră alte însărcinări se adunară pentru vânătoare. Câinii de luat urma lătrau agitaţi, iar cei de atac, cu fălci uriaşe şi piepturi late, fornăiau şi încercau laţul. Se punea deja prinsoare cine se va dovedi mai destoinic la vânat. Caii loveau din copite, arcaşii întindeau arcurile, pajii alergau încoace şi încolo. În bucătărie, jumătate din servitoare nu mai pridideau cu pachetele de hrană pentru vânători. Ostaşii mai tineri şi mai bătrâni, şi bărbaţi, şi femei, păşeau ţanţoşi şi vorbeau tare, lăudându-se cu înfruntările trecute, comparând arme, dând glas spiritului vânătorii. Îl trăisem de atâtea ori, înaintea unei vânători de elani sau urşi pe timp de iarnă. Altceva, mai deosebit, simţeam însă acum, izul apăsător al setei de sânge în aer. Prindeam frânturi de conversaţie, cuvinte care îmi făceau silă: „... fără milă pentru gunoiul ăla...”, „... laşi şi trădători, ce tupeu, s-o atace pe regină...”, „o să plătească scump. Nu merită să moară repede...” M-am retras degrabă în bucătărie şi mi-am croit drum printr-o zonă agitată ca un furnicar. Şi aici am auzit voci dând glas aceloraşi sentimente, aceleiaşi dorinţe de răzbunare.

L-am găsit pe Verity în camera hărţilor. Se spălase şi se îmbrăcase în haine curate, dar neodihna de noaptea trecută se vedea pe el ca o mantie murdară. Purta straie de stat în casă, printre hârtiile lui. Am ciocănit încet la uşă, deşi era întredeschisă. Stătea pe scaun în faţa căminului, cu spatele la mine. Mă salută din cap, dar nu se uită la mine. Deşi părea liniştit, atmosfera era încărcată, ca înainte de furtună. Pe masa de lângă el, dejunul rămăsese neatins. M-am apropiat de el tăcut, convins că mă chemase cu Meşteşugul. Când tăcerea se prelungi, m-am întrebat dacă el însuşi ştia de ce mă chemase. Într-un sfârşit, m-am hotărât să vorbesc:

— Prinţul meu, nu călăreşti cu gărzile astăzi?

Parcă aş fi dat drumul apelor prin poarta stăvilarului. Se întoarse către mine; ridurile i se adânciseră peste noapte. Era tras la faţă, bolnav.

— Nu. Nu îndrăznesc. Cum aş putea încuviinţa o asemenea faptă, vânarea neamului şi a rudelor noastre? Dar ce altceva să fac? Să mă ascund şi să rătăcesc cu sufletul amărât printre ziduri, în vreme ce alţii răzbună jignirea adusă viitoarei mele regine? Nu îndrăznesc să le interzic supuşilor mei să-şi apere onoarea. Aşa că trebuie să mă port ca şi cum nu ştiu ce se petrece în curte. Ca şi cum aş fi un prostovan, un puturos, un laş. Se va compune o baladă despre ziua de azi, nu mă îndoiesc. Cum se va numi? „Cum i-a masacrat Verity pe cei fără judecată”? „Cum i-a sacrificat regina Kettricken pe neoameni”?

Ridica tonul la fiecare cuvânt. L-am lăsat să vorbească, m-am dus la uşă şi am închis-o bine. M-am uitat în jur în timp ce el tuna şi fulgera. Oare cine îl mai auzea, în afară de mine?

— Ai dormit măcar puţin, prinţul meu? l-am întrebat, când s-a mai potolit.

Îmi oferi un surâs amar.

— Ştii bine ce mi-a stricat odihna prima oară când am încercat să dorm. A doua oară n-a mai fost atât de... captivant. Doamna mea a venit la mine în cameră.

M-am înroşit până în vârful urechilor. Indiferent ce era pe cale să-mi spună, nu voiam să aud. Nu doream să ştiu ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Ceartă sau împăcare, nu mă interesa. Verity însă nu mă cruţă.

— Nu plângând, cum ai crede. Nu pentru alinare. Nu ca să-i alung temerile nopţii sau ca să se convingă încă o dată de consideraţia mea. Ţeapănă ca un sergent dojenit, în picioare, la capătul patului meu, cerându-şi iertare pentru fapta nesocotită. Mai albă decât creta şi neclintită ca stânca... Se întrerupse, dându-şi seama că dezvăluie prea multe despre sine. Ea a anticipat vânătoarea, eu, nu. A venit la mine în miez de noapte şi m-a întrebat ce e de făcut. N-am ştiut ce să-i răspund, aşa cum nu ştiu nici acum...

— Măcar ea a anticipat-o, am îndrăznit, în speranţa că-i va trece supărarea pe Kettricken.

— Eu, nu, repetă amărât. Ea, da. Şi Chivalry ar fi ştiut. O, el ar fi ghicit din clipa în care a dispărut ea şi ar fi pus la cale tot felul de planuri pentru situaţii neprevăzute. Eu, nu. M-am gândit doar cum s-o aduc mai repede acasă şi am sperat că nu vor afla prea mulţi. De parcă ar fi fost posibil! Aşa că astăzi îmi spun că, de mi se va aşeza vreodată coroana pe frunte, aş fi cel mai nepotrivit cap pentru ea.

Aveam în faţă un prinţ Verity necunoscut, un bărbat cu încrederea în sine fărâmiţată. De-abia atunci mi-am dat seama cât de nepotrivită era Kettricken pentru el. Nu din vina ei. Era puternică, născută să domnească. Însuşi Verity spunea despre el adesea că se născuse ca să fie al doilea fiu. O femeie potrivită l-ar fi întărit cum întăreşte stânca malul, l-ar fi ajutat să se ridice şi să preia domnia în mâinile sale. O femeie care ar fi venit la el suspinând, ca să fie luată în braţe şi mângâiată, i-ar fi dat încrederea că e potrivit să stea pe tron. Disciplina şi constrângerea lui Kettricken îl făceau să se îndoiască de propria putere. Prinţul meu era om, mi-am dat seama dintr-odată. Un gând deloc liniştitor.

— Ar trebui măcar să ieşi şi să le vorbeşti, am îndrăznit.

— Şi ce să le spun? „Noroc la vânătoare”? Nu. Dar du-te tu, băiete. Du-te, urmăreşte şi anunţă-mă ce se întâmplă. Du-te acum. Şi închide uşa. Nu vreau să văd pe nimeni până când te întorci tu să-mi spui ce se întâmplă.

M-am întors şi am făcut ce mi-a cerut. Ieşind din coridorul cel mare, spre pasajul care ducea în curte, m-am întâlnit cu Regal. Rareori se trezea şi umbla prin castel atât de devreme. În dimineaţa aceea arăta de parcă îl sculase cineva cu de-a sila. Era îmbrăcat elegant şi dichisit, dar îi lipseau gătelile: cercelul, mătasea împăturită cu grijă şi prinsă la gât. Nu purta decât inelul cu pecete. Părul era pieptănat, dar nu şi parfumat şi ondulat. Şi avea ochii roşii. Turba de furie. Când am încercat să trec pe lângă el, mă apucă şi mă smulse ca să mă întoarcă spre el. Adică asta intenţionase. Eu nu m-am opus, pur şi simplu m-am lăsat moale. Şi am descoperit, cu încântare şi surprindere, că nu mă putea mişca. Se răsuci spre mine, mă fulgeră din priviri şi constată că trebuie să ridice ochii, chiar dacă foarte puţin, ca să mă săgeteze cu ei. Mă înălţasem şi mă îngrăşasem. Ştiam lucrul ăsta, dar nu mă gândisem că putea să aibă un asemenea efect.

Mi-am reţinut rânjetul, dar probabil că mi-l ghici în ochi. Mă scutură zdravăn. L-am lăsat. Numai puţin.

— Unde-i Verity? mârâi el.

— Prinţul meu? am întrebat, de parcă n-aş fi înţeles la cine se referă.

— Unde e fratele meu? Nenorocita aia de nevastă-sa... Se întrerupse, controlându-şi furia. Unde se află fratele meu de obicei la ora asta? reuşi el să-şi ducă vorba la capăt.

Nu l-am minţit.

— Uneori urcă devreme în turn. Sau poate ia dejunul. Sau e la baie...

— Bastard netrebnic!

Regal mă lăsă în pace şi se răsuci degrabă în direcţia turnului. Speram să-l binedispună urcatul scărilor. Imediat ce dispăru din vedere, am luat-o la picior, ca să nu mai pierd timpul.

În momentul în care am ajuns în curte, am înţeles imediat de ce era furios Regal. Kettricken stătea în picioare într-o căruţă, pe banchetă, şi toţi ochii erau îndreptaţi spre ea. Purta hainele din seara trecută. La lumina zilei, am văzut că sângele îi stropise mâneca jachetei din blană albă şi o dâră mai groasă pătase pantalonii purpurii. Încălţase bocanci şi-şi pusese pălărie, gata să încalece. Sabia îi atârna la şold. M-am îngrozit. Cum putea face asta? M-am uitat în jur. Ce spusese mulţimii? Toţi se uitau la ea cu ochi mari. Nimerisem într-un moment de linişte totală. Fiecare bărbat şi femeie parcă îşi ţinea respiraţia, aşteptând cuvintele reginei. Când se făcură auzite, fură rostite calm, cu intonaţie, dar atât de liniştită era mulţimea, încât vocea ei clară străbătu până departe în aerul rece.

— Aceasta nu este o vânătoare, repetă Kettricken serioasă. Lăsaţi la o parte veselia şi laudele. Daţi-vă jos podoabele şi însemnele rangului. Păstraţi-vă modestia în suflet şi gândiţi-vă la ceea ce facem.

Se simţea încă accentul muntean în cuvintele ei, dar o parte din mine, care-şi păstrase cât de cât judecata, observă cât de bine le alegea, cât de chibzuită era fiecare propoziţie.

— Nu mergem la vânătoare, repetă Kettricken. Mergem să ne recuperăm victimele. Mergem să dăm odihna cuvenită celor pe care ni i-au furat Corăbiile Roşii. Piraţii au furat inima neoamenilor şi le-au lăsat trupurile să ne hăituiască. Cu toate acestea, cei pe care îi doborâm astăzi fac parte din cele Şase Ducate. Sunt ai noştri. Ostaşii mei, vă cer să nu sloboziţi astăzi nicio săgeată, să nu loviţi decât pentru a ucide dintr-odată. Ştiu că sunteţi destul de pricepuţi la asta. Am suferit cu toţii destul. Haideţi ca astăzi, de câte ori aducem moartea, s-o facem iute şi cu milă, pe cât ne stă în putere, de dragul nostru. Haideţi să strângem din dinţi şi să alungăm ceea ce ne mânjeşte cu hotărâre şi regret deopotrivă, aşa cum am separa un membru bolnav de trup. Pentru că asta facem. Nu ne răzbunăm, dragii mei supuşi, ci tăiem ca să vindecăm. Faceţi ce v-am poruncit.

Kettricken rămase pe loc preţ de câteva minute şi cercetă chipurile din mulţime. Ca prin vis, lumea începu să se mişte. Vânătorii îşi scoaseră penele şi panglicile, însemnele şi bijuteriile de pe veşminte şi le dădură pajilor. Veselia şi înfumurarea dispăruseră. Kettricken spărsese acel zid de apărare şi-i obligase să se gândească bine la ceea ce aveau să facă. Nimeni nu se bucura. Toţi cumpăneau, aşteptând să audă ce le mai spune regina. Kettricken rămase tăcută şi împietrită, astfel că, vrând-nevrând, toţi se uitară la ea. Când văzu toate privirile asupra ei, continuă:

— Bine, ne lăudă ea solemnă. Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Am nevoie de palanchine trase de cai, sau de căruţe... ce credeţi voi, cei de la grajduri, că e mai potrivit. Puneţi în ele straturi de paie. Niciun cadavru de-al victimelor noastre nu va fi abandonat ca să fie mâncat de vulpi sau ciugulit de ciori. Vor fi aduse înapoi aici, le vom scrie numele, dacă le ştim, şi le vom pregăti pentru rugul care îi cinsteşte pe cei căzuţi în bătălie. Dacă li se cunosc familiile şi locuiesc în apropiere, vor fi chemate să ia parte la jalea noastră. Familiilor care stau departe li se va trimite vorbă şi li se va acorda cinstea ce se cuvine celor care şi-au pierdut rudele de sânge.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu le reţinea, nu le ştergea. Sclipeau ca diamantele în soarele care lumina dimineaţa de iarnă. Se întoarse către un grup din mulţime şi îi porunci cu voce groasă:

— Bucătarii şi servitoarele mele! Duceţi toate mesele în coridorul cel mare şi pregătiţi o masă de pomenire. Duceţi în coridorul cel mic apă, ierburi şi haine curate, ca să pregătim trupurile fără viaţă pentru ardere. Ceilalţi, lăsaţi-vă la o parte îndatoririle.

Aduceţi lemne şi ridicaţi rugul. Ne vom întoarce să ne ardem morţii şi să-i jelim.

Kettricken îşi plimbă privirea peste fiecare obraz. Un gând i se întipări neclintit pe chip. Trase sabia de la cingătoare şi o ridică în semn de jurământ.

— După ce-i vom plânge, ne vom pregăti să-i răzbunăm! Cei care ne-au furat semenii vor suferi mânia noastră!

Coborî sabia încet, o vârî în teacă. Ne fixă iar din priviri.

— Şi acum, la drum, supuşii mei!

Mi se făcu pielea de găină. În jurul meu, bărbaţi şi femei încălecau şi formau alaiul de vânătoare. Fără să întârzie o clipă, Burrich apăru imediat lângă căruţă cu Pas Uşor înşeuată, aşteptându-şi stăpâna. M-am întrebat de unde luase şaua aceea roşu cu negru, culori de doliu şi răzbunare. O ceruse chiar regina sau ştiuse el? Kettricken coborî pe spatele iepei, se aşeză în şa, iar Pas Uşor nici nu clinti, în ciuda greutăţii. Regina ridică braţul cu sabia. Vânătoarea porni cu ea în frunte.

— Opreşte-o! şuieră Regal în spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut şi pe el, şi pe Verity.

Mulţimea nici nu-i observase.

— Nu! am îndrăznit să rostesc cu glas tare. Nu-ţi dai seama? Nu strica totul. Regina le-a dat ceva înapoi. Nu ştiu ce anume, dar tânjeau după asta de multă vreme.

— Mândria, spuse Verity cu glas profund, răguşit. Asta ne lipseşte nouă, mai ales mie. Iat-o pe regină călare, adăugă puţin mirat.

Oare să fie invidios? Se răsuci încet şi porni înapoi spre turn. În spatele nostru am auzit voci murmurând şi oameni agitându-se să îndeplinească poruncile reginei. Mergeam după Verity, uluit de cele văzute. Regal mă împinse la o parte ca să sară în faţa fratelui său şi să-l înfrunte. Tremura de furie. Prinţul meu se opri.

— Cum ai putut permite să se întâmple aşa ceva? N-ai niciun control asupra femeii ăleia? Îşi bate joc de noi! Cine e ea, să împrăştie porunci şi să ia gărzi înarmate din turn? Cine e ea, să dea ordine peste capul nostru?

Regal îşi pierdu vocea din cauza agitaţiei.

— Soţia mea, îi răspunse Verity calm. Şi viitoarea ta regină. Cea aleasă de tine. Tata m-a asigurat că vei alege o femeie demnă să fie regină. Cred că ai ales mai bine decât ai sperat.

— Soţia ta? Ruina ta, idiotule! Te sapă, îţi taie gâtul în somn! Le fură inimile, îşi întăreşte propriul nume! Nu-ţi dai seama, tâmpitule? Poate că tu te împaci cu gândul că o laşi pe vulpoaica asta de la munte să fure coroana, dar eu, nu!

M-am răsucit imediat şi m-am aplecat să-mi leg şiretul de la pantof, ca să nu văd cum prinţul Verity îl pocneşte pe Regal. Am auzit totuşi palma desfăcută lovind obrazul şi un strigăt de furie înăbuşit. Când m-am îndreptat de spate, Verity stătea la fel de calm ca înainte, iar Regal se ghemuia cu mâna la nas şi la gură.

— Viitorul rege, Verity, nu permite jigniri la adresa viitoarei regine, Kettricken. Nici la adresa lui. Am spus că doamna mea a trezit la viaţă mândria din ostaşii noştri. Poate că a trezit-o şi pe a mea.

Verity se arătă uşor surprins de vorbele sale.

— Regele va afla despre asta!

Regal îşi luă mâna de pe faţă şi se îngrozi când văzu sânge pe ea. O ridică, tremurând, să i-o arate lui Verity.

— Tatăl meu va vedea sângele pe care l-ai vărsat! ameninţă el cu glas tremurat şi se înecă din cauza sângelui care-i curgea din nas.

Se aplecă în faţă, cu mâna departe de corp, ca să nu-şi păteze hainele.

— Poftim? Ai de gând să sângerezi până după-masă, când se scoală tata? Vino şi la mine, să-mi arăţi şi mie cum reuşeşti. Fitz! N-ai altceva mai bun de făcut, decât să umbli în stânga şi-n dreapta cu gura căscată? Treci la treabă. Vezi să fie îndeplinite poruncile doamnei mele!

Verity făcu cale-ntoarsă pe coridor. M-am grăbit să fac ce mi-a spus şi să scap de Regal. Dădea din picioare şi înjura în spatele nostru ca un ţânc cuprins de isterie. Nici eu, nici Verity nu i-am dat atenţie, dar eu cel puţin speram că nu fusese niciun servitor prin preajmă, martor la cele întâmplate.

A fost o zi lungă şi neobişnuită pentru Buckkeep. Verity îl vizită pe rege în odaia lui, apoi se retrase în camera hărţilor. Regal nu ştiu ce-a făcut. Oamenii se agitau să

ducă la îndeplinire poruncile reginei, lucrând repede, dar aproape fără zgomot, bârfind între ei în vreme ce pregăteau un coridor pentru masă şi celălalt pentru victime. Am constatat însă o schimbare importantă. Doamnele care fuseseră cele mai devotate reginei erau acum îngrijite la rândul lor, de parcă ar fi fost umbra lui Kettricken. Iar aceste femei cu suflet nobil nu se sfiiră să coboare în coridorul cel mic, ca să supravegheze cum se pregăteşte apa cu parfum de ierburi, cum se întind prosoapele şi pânzele. Eu am ajutat la cărat lemne pentru rug.

Pe la sfârşitul după-amiezii, mulţimea plecată la vânătoare se întoarse. În tăcere, călărind solemn în jurul căruţelor pe care le însoţeau. Kettricken mergea în fruntea ei. Părea obosită şi îngheţată, dar nu din cauza frigului. Am vrut să mă duc la ea, dar i-am lăsat lui Burrich cinstea de a-i lua calul de căpăstru şi de-a o ajuta să descalece. Pete de sânge proaspăt mânjeau bocancii reginei şi umerii lui Pas Uşor. Nu ceruse ostaşilor să facă lucrul pe care ea însăşi nu-l putea face. Porunci încet gărzilor să se spele şi să-şi pieptene părul şi barba şi să revină cu haine curate în coridor. Când Burrich se îndepărtă cu Pas Uşor, Kettricken rămase puţin singură. Răspândea o tristeţe neobişnuit de apăsătoare. Era obosită. Atât de obosită...

M-am apropiat de ea tăcut.

— Îţi stau la dispoziţie, doamnă, m-am oferit în şoaptă.

Ea nu se întoarse.

— Trebuie să fac asta singură. Dar stai pe-aproape, dacă am nevoie de tine.

Vorbi atât de încet, încât sunt sigur că numai eu am auzit-o. Apoi o luă înainte şi oamenii se dădură la o parte în faţa ei. Capetele se înclinau când îi saluta sobră. Traversă în tăcere bucătăria, încuviinţând din cap mâncarea pregătită, apoi coridorul cel mare, unde iar aprobă cele văzute. Când ajunse în coridorul cel mic, se opri, îşi scoase căciula tricotată în multe culori şi jacheta, scoţând la iveală o cămaşă scurtă, din pânză purpurie. Dădu hainele unui paj

uluit de cinstea pe care i-o făcea. Merse în capul unei mese şi îşi suflecă mânecile. Se uită la chipurile noastre mirate.

— Aduceţi înăuntru morţii noştri, rosti ea simplu.

Cadavrele vrednice de milă fură cărate acolo, un şir jalnic de trupuri moarte. Nu le-am numărat. Erau mai multe decât mă aşteptasem, mai multe decât anticipasem din rapoartele primite de Verity. Căram ligheanul cu apă parfumată în spatele lui Kettricken. Se oprea la fiecare cadavru, îi spăla obrazul schimonosit şi-i închidea pentru totdeauna ochii torturaţi de suferinţă. După noi veneau alţii, într-o procesiune şerpuitoare. Pe rând, trupurile erau dezbrăcate, îmbăiate, pieptănate şi înfăşurate în straie curate. La un moment dat, l-am observat pe Verity, însoţit de un scrib tânăr, mergând de la cadavru la cadavru, scriind numele celor câtorva identificaţi şi notând câte ceva pe scurt despre ceilalţi.

Un nume i l-am spus eu. Kerry. Ultima oară când Molly şi cu mine auziserăm de el, intrase ucenic la un păpuşar. Îşi sfârşise zilele ca o marionetă. Gura lui zâmbitoare tăcea pentru totdeauna. În copilărie, făceam împreună comisioane ca să câştigăm un bănuţ, doi. Stătuse lângă mine când vomitasem de beţie prima oară şi râsese până i se făcuse rău şi lui. Vârâse heringi putreziţi sub suportul tăbliei de la mesele birtaşului care ne acuzase de furt. Zilele petrecute împreună numai eu mi le voi aminti acum. Parcă nici eu nu mai eram adevărat. O parte din trecutul meu fusese furat de piraţi.

Când am terminat şi am privit tăcuţi cadavrele de pe mese, Verity păşi în faţă şi citi răbojul cu glas tare. Numele erau puţine, dar nu sări peste necunoscuţi.

— Tânăr cu barbă crescută nu de mult, brunet, cicatrice de pescar pe mâini… Femeie cu păr creţ, drăguţă, tatuată cu însemnul breslei păpuşarilor.

Am ascultat pomelnicul celor pierduţi, iar cei care nu au plâns înseamnă că aveau pietre, nu inimi. Ca un singur neam, i-am ridicat şi i-am cărat la rugul funerar, aşezându-i cu grijă pe ultimul lor pat. Verity însuşi aduse torţa, dar o

dădu reginei, care aştepta lângă rug. Când aprinse vreascurile înmuiate în răşină, strigă spre cerul întunecat:

— Nu veţi fi uitaţi!

Mulţimea îi repetă cuvintele la unison. Blade, sergentul cel bătrân, stătea lângă rug cu o foarfecă şi tăia din părul fiecărui ostaş o şuviţă lungă cât degetul, în semn de doliu după camarazii dispăruţi. Verity se aşează şi el la coadă, urmat de Kettricken, ca să ofere şi ea o şuviţă bălaie.

Urmă o noapte cum nu mai văzusem până atunci. Au venit mai toţi locuitorii oraşului în turn şi au fost primiţi de îndată. Au urmat exemplul reginei şi au stat la priveghi postind, până când rugul s-a făcut cenuşă. Pe urmă, coridorul cel mare şi cel mic s-au umplut şi s-au întins pături în curte pentru cei ce nu încăpeau înăuntru. S-au rostogolit butoaie cu băutură şi s-au pus pe masă cantităţi uriaşe de pâine, friptură şi alte bucate, câte n-am crezut că ar avea turnul. Mai târziu am aflat că majoritatea mâncării fusese adusă din oraş, oferită de bunăvoie.

Regele a coborât, după săptămâni de absenţă, şi s-a aşezat pe tron la masa cea mai mare, conducând adunarea. A venit şi bufonul, aşezându-se când alături, când în spatele tronului, şi a primit tot ce i-a oferit suveranul din farfuria lui. Dar în noaptea aceea nu l-a înveselit; nu a gângurit prosteşte, iar clopoţeii de la bonetă şi manşetă şi-i legase cu pânză, ca să nu sune. O singură dată ni s-au încrucişat privirile, dar mie ochii lui nu mi-au spus nimic. În dreapta regelui stătea Verity, iar în stânga, Kettricken. Venise şi Regal, bineînţeles, într-un costum atât de scump, că numai culoarea lui neagră era semn de doliu. Se încrunta, se bosumfla şi bea şi îmi imaginez că, pentru unii, faptul că tăcea îmbufnat era semn de jale. Eu însă am simţit furia mocnind în el şi am ştiut că, odată, cineva cu siguranţă va plăti pentru ceea ce el considera o jignire la adresa lui. Până şi Patience era prezentă, o apariţie la fel de rară ca a regelui, şi am simţit că avem acelaşi ţel amândoi.

Suveranul mai mult a ciugulit decât a mâncat. Aşteptă să se sature cei de la masa regală înainte de a se ridica să

vorbească. Cuvintele sale au fost repetate la mesele mai scunde, în coridorul cel mic, şi chiar în curte, de menestreli. Vorbi puţin despre cei ucişi de Piraţii Corăbiilor Roşii. Nu vorbi despre neoameni, nici despre vânarea şi omorârea lor în ziua aceea. În schimb, îi pomeni pe morţi ca şi cum ar fi murit nu de mult, într-o bătălie cu piraţii, şi spuse că nu trebuie să-i uităm. Apoi, dând vina pe oboseală şi mâhnire, se retrase în camerele sale.

Atunci s-a ridicat Verity. A repetat cuvintele lui Kettricken de mai înainte, adăugând că, după ce i-am jelit pe morţi, trebuie să-i răzbunăm. Nu avea patima şi avântul reginei, dar toţi cei de la masă l-au aprobat. Oamenii încuviinţau din cap şi vorbeau între ei, iar Regal arunca priviri fioroase în tăcere. Verity şi Kettricken s-au ridicat târziu de la masă, braţ la braţ, şi s-au asigurat că-i văd toţi cum pleacă împreună. Regal a rămas pe loc, bând şi mormăind de unul singur. Eu am plecat la scurtă vreme după Verity şi Kettricken, cu gândul la somn.

N-am încercat să adorm, ci m-am trântit în pat cu ochii la foc. Când s-a deschis uşa ascunsă, m-am ridicat imediat ca să urc în camera lui Chade. L-am găsit într-o stare de agitaţie contagioasă. Pe obrajii palizi, printre cicatrice, îi apăruseră pete roşii. Părul cărunt îi era ciufulit, ochii verzi îi sclipeau ca două giuvaiere. Patrula în susul şi în josul camerei şi, când am intrat, mă strânse într-o îmbrăţişare cam dură. Se dădu înapoi şi râse de figura mea uluită.

— E născută să domnească! Născută pentru asta şi, nu ştiu cum, şi-a dat seama! Nici că se putea un moment mai potrivit! Ne-ar putea salva pe toţi!

Entuziasmul lui era exagerat.

— Nici nu ştiu câţi au murit astăzi, l-am mustrat eu.

— O! Dar nu degeaba! Nu degeaba! Nu au fost morţi irosite, FitzChivalry. Pe El şi pe Eda, Kettricken are instinct şi graţie! N-am intuit calităţile astea în ea. Dacă tatăl tău ar fi fost în viaţă, băiete, şi ea i-ar fi stat alături pe tron, am fi avut o pereche care ar fi ţinut lumea în degetul mic.

Trase o înghiţitură de vin şi se porni iar să străbată camera în lung şi-n lat. Nu-l mai văzusem jubilând. Mai avea puţin şi făcea tumbe. Pe o masă din apropiere stătea un coş acoperit, iar conţinutul lui fusese întins pe o faţă de masă. Vin, brânză, cârnaţi, murături şi pâine. Până şi în turnul lui se comemorau morţii. Alunecosul, nevăstuica, sări din partea opusă a mesei ca să mă studieze cu ochi hrăpăreţi pe deasupra bucatelor. Chade mă trezi din gânduri:

— Are multe dintre virtuţile lui Chivalry. Instinctul de a găsi momentul potrivit şi de a-l transforma în avantaj. A făcut dintr-o situaţie inevitabilă şi nedemnă de pomenit o tragedie care, în alte mâini, ar fi fost un măcel. Băiete, avem regină, avem din nou regină la Buckkeep!

Îmi era puţin silă de bucuria lui. Şi, doar o clipă, m-am simţit înşelat. L-am întrebat şovăitor:

— Crezi că regina a făcut ce-a făcut numai pentru spectacol? Că a fost o mişcare calculată?

Se opri în loc şi se gândi puţin.

— Nu. Nu, FitzChivalry, cred că a făcut-o din inimă. Dar asta nu înseamnă că nu are o tactică strălucită.

Of, mă crezi lipsit de inimă. Sau crud în ignoranţa mea. Adevărul e că ştiu foarte bine ce a însemnat pentru noi ziua de azi. Mult mai bine decât tine. Da, au murit oameni astăzi. Şase dintre ai noştri au fost răniţi uşor. Îţi pot spune câţi neoameni au căzut şi, peste o zi sau două, le voi afla şi numele. Nume deja trecute de mine pe răbojul nenorocirilor pe care ni le-au adus Corăbiile Roşii. Eu voi fi, băiete, acela care va avea grijă ca pungile cu aur mânjit de sânge să ajungă la rudele rămase în viaţă. Acelor familii li se va spune că regele le consideră pe rudele lor moarte egale cu soldaţii doborâţi în lupta cu Piraţii Corăbiilor Roşii. Şi că le imploră ajutorul pentru a le răzbuna. Nu vor fi scrisori de scris cu uşurinţă, Fitz. Dar le voi alcătui chiar eu, iar Verity le va scrie ca să le semneze Shrewd. Ori credeai că eu sunt doar asasinul regelui?

— Îmi cer iertare. Dar păreai atât de vesel când am intrat...

— Şi sunt vesel! Aşa cum trebuie să fiu. Am fost fără cârmaci şi am plutit aiurea, loviţi de valuri şi împinşi de vânt. Şi acum vine o femeie care pune mâna pe cârmă şi strigă cursul. Iar cursul îmi e foarte pe plac mie! Cum ar trebui să fie pentru toţi cei din regat care, în ultimii ani, s-au săturat să fie îngenuncheaţi. Ne ridicăm, băiete, ne ridicăm la luptă!

Am văzut atunci că înflăcărarea lui se năştea din furie şi suferinţă. Mi-am adus aminte de expresia lui când am intrat prima oară în Forge în ziua aceea neagră şi am văzut ce făcuseră piraţii cu ai noştri. Îmi spusese atunci că voi învăţa să-mi pese, era în sângele meu. Mi-am dat repede seama de justeţea sentimentului său şi mi-am luat un pahar, să beau cu el. Am ciocnit amândoi pentru regină. Apoi Chade deveni mai serios şi îmi spuse de ce mă chemase. Regele, însuşi Shrewd, îi poruncise încă o dată ca eu să veghez asupra lui Kettricken.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre asta; câteodată, Shrewd repetă o poruncă deja dată sau o observaţie deja făcută.

— Ştiu bine lucrul ăsta, Fitz. Ce se poate face se face. Dar despre sănătatea regelui discutăm altă dată. Deocamdată, te asigur că repetarea poruncii nu a fost aiureala unei minţi rătăcite. Nu. Regele mi-a cerut-o din nou astăzi, când se pregătea să coboare la cină. O repetă ca să fie sigur că vei fi de două ori mai grijuliu. Ca şi mine, vede că, îndemnând poporul s-o urmeze, regina se supune mai mult la riscuri. Deşi el nu o spune pe faţă. Fii cu ochii în patru în preajma ei.

— Regal, am pufnit.

— Prinţul Regal? mă întrebă Chade.

— De el trebuie să ne temem, mai ales acum, că regina are o poziţie puternică.

— Nu am spus aşa ceva. Şi nici tu n-ar trebui s-o spui, replică Chade calm, dar cu o expresie severă pe chip.

— De ce nu? l-am provocat. De ce nu putem noi doi, odată şi odată, să vorbim deschis?

— Noi doi am putea, dacă am fi absolut singuri şi ar fi vorba numai de tine sau de mine. Dar nu aşa stau lucrurile. Suntem oamenii care i-am jurat credinţă regelui, iar oamenii regelui nici nu se gândesc la trădare, darămite...

Se auzi o tuse şi Alunecosul vomită. Pe masă, lângă coşul de mâncare. Fornăi şi împrăştie stropi umezi.

— Nemernic mic şi lacom! Te-ai înecat, nu-i aşa? îl dojeni Chade într-o doară.

Am găsit o cârpă ca să şterg mizeria. Dar când am ajuns la ea, Alunecosul zăcea pe-o parte, gâfâind, iar Chade scobea în vomă cu un ac mare. Era să vomit şi eu. Îmi făcu semn să arunc cârpa, îl ridică pe Alunecosul, care tremura tot, şi mi-l dădu mie.

— Linişteşte-l şi dă-i să bea apă, îmi ceru el repede. Du-te, bătrâne, du-te cu Fitz, are el grijă de tine, îi zise nevăstuicii.

Am dus animalul lângă foc, unde vărsă imediat pe cămaşa mea. De aproape, mirosul era insuportabil. Când l-am lăsat jos şi mi-am scos cămaşa, am simţit un alt miros, mai amar decât voma. Nici n-am apucat să deschid gura, că Chade îmi şi confirmă bănuielile.

— Frunze de varta. Pisate mărunt. Cârnatul picant ascunde şi gustul. Să sperăm că nu a fost otrăvit şi vinul, altfel suntem amândoi morţi.

Mi se făcu părul măciucă. Chade ridică ochii şi mă văzu împietrit. Mă împinse uşor la o parte şi-l luă pe Alunecosul în braţe. Îi dădu o farfurie cu apă şi se bucură când animalul o gustă.

— Cred că va supravieţui. Porcul ăsta lacom şi-a umplut gura cu cârnaţi şi a simţit gustul mai bine decât l-ar fi simţit un om. A vărsat imediat. Resturile de pe masă par mestecate, dar nu digerate. Cred că din cauza gustului a vomat, nu a otrăvii.

— Sper, am spus, cu glas stins.

Fiecare celulă din corpul meu aştepta cu groază. Fusesem otrăvit? Îmi era somn sau greaţă? Ameţeam? Aveam gura amorţită sau uscată? Salivam? Am transpirat dintr-odată şi am început să tremur. O, nu, nu mai vreau...

— Termină, îmi zise Chade. Aşază-te. Bea nişte apă. Ţi-o faci cu mâna ta, Fitz. Sticla era bine astupată cu un dop vechi. Dacă vinul a fost otrăvit, atunci a fost otrăvit cu ani în urmă. Cunosc puţini oameni care să aibă răbdarea să otrăvească o sticlă cu vin şi s-o pună la îmbătrânit. Cred că am scăpat.

Am inspirat adânc, tremurând.

— Dar nu asta a fost intenţia. Cine ţi-a adus mâncarea?

Chade pufni pe nas.

— Mi-am pregătit singur mâncarea, ca de obicei. Dar cea de pe masă era dintr-un coş primit cadou pentru Lady Thyme. Din când în când, unii caută să-i intre în graţii, deoarece se zvoneşte că îl ascultă pe rege. N-am crezut că ar vrea cineva să-l otrăvească pe monstrul de femeie în care mă deghizez.

— Regal, am repetat. Ţi-am spus, crede că Lady Thyme e asasinul regelui. Cum ai putut fi atât de neglijent? Ştii că o acuză de moartea mamei sale! Să fim atât de politicoşi, încât să-i permitem să ne omoare pe toţi? Nu se va opri până nu va pune mâna pe tron.

— Iar eu îţi repet că nu vreau să aud de trădare! strigă Chade.

Se aşeză în scaun şi-l legănă pe Alunecosul în poală. Mica nevăstuică se ridică în capul oaselor, îşi curăţă mustăţile, apoi se încolăci la loc, pregătindu-se de somn. M-am uitat la mâna albă a lui Chade, la tendoanele ieşite în afară, la pielea ca hârtia, în timp ce mângâia animalul. Ascunzându-şi faţa, se uita numai la nevăstuică. După un timp, rosti mai potolit:

— Cred că regele nostru avea dreptate. Ar trebui să fim de două ori mai prudenţi. Şi nu doar cu Kettricken. Sau cu noi înşine. Ridică spre mine doi ochi suferinzi. Păzeşte-ţi femeile, băiete. Nici nevinovăţia, nici neştiinţa nu te feresc de fapte ca otrăvirea mâncării din noaptea asta. Patience, Molly, chiar şi Lacey. Găseşte o cale, una discretă, să-l avertizezi şi pe Burrich. Oftă şi întrebă fără să aştepte răspuns: nu avem destui duşmani în afara zidurilor?

— Cu grămada, l-am asigurat, însă n-am mai pomenit de Regal.

— E de rău augur să pornesc astfel în călătorie, mărturisi el, clătinând din cap.

— O călătorie? Tu? Nu-mi venea să cred. Chade nu părăsea niciodată Buckkeep. Aproape niciodată. Unde te duci?

— Unde trebuie. Acum am impresia că e la fel de important să rămân aici. Clătină iar din cap, pentru sine. Ai grijă de tine, băiete, cât sunt plecat. Nu voi mai fi în preajma ta, să te păzesc.

Mai multe nu mi-a zis. L-am lăsat cu privirea pironită asupra flăcărilor, cu nevăstuica adăpostită în mâinile sale fără vlagă. Am coborât scările cu genunchii tremurând de frică. Încercarea de a-l omorî pe Chade mă zguduise până în măduva oaselor. Nici măcar taina existenţei lui nu reuşise să-l apere. Şi mai erau şi alte ţinte, mult mai vulnerabile, la fel de dragi inimii mele.

Mi-am blestemat bravada cu care l-am lăsat pe Regal să-şi dea seama cât de puternic ajunsesem. Am fost un prost că l-am ispitit să mă atace, ar fi trebuit să-mi dau seama că va găsi o ţintă mai uşoară. În camera mea, mi-am schimbat iute hainele cu altele curate. Pe urmă am ieşit, am urcat scările şi m-am dus direct la dormitorul lui Molly. Am bătut uşor la uşă.

Niciun răspuns. Nu am bătut mai tare. Mai erau doar vreo două ceasuri până se crăpa de ziuă; majoritatea locuitorilor din turn erau istoviţi şi dormeau. Nu voiam să trezesc pe cineva şi să fiu văzut la uşa lui Molly. Totuşi, trebuia să ştiu.

Uşa era încuiată, dar zăvorul era simplu. L-am împins înăuntru în câteva secunde şi mi-am zis că până mâine-seară va avea unul mai bun. Lunecos ca umbra, am intrat şi am tras uşa după mine.

Un foc arsese în cămin. Tăciunii mocniţi răspândeau o lumină vagă, înceţoşată. Am stat nemişcat, ca să mă obişnuiesc cu întunericul, apoi am străbătut camera cu grijă, ferindu-mă de lumina focului. O auzeam pe Molly

cum respiră liniştită în somn. Ar fi trebuit să mă mulţumesc cu atât. Dar n-am avut de lucru şi m-am tulburat singur cu ideea că poate are febră şi se scufundă chiar acum în somnul morţii din cauza otrăvii. Mi-am promis că nu voi face decât să-i ating perna, ca să văd dacă pielea ei e fierbinte sau călduţă. Atât. M-am strecurat lângă pat.

Am stat nemişcat. Îi desluşeam silueta sub pături în lumina slabă. Miros de ierburi, cald şi dulceag. Sănătoasă. În patul acela nu dormea o victimă otrăvită. Ştiam că trebuie să plec.

— Somn uşor, am şoptit.

Se năpusti la mine fără zgomot. Lumina tăciunilor alunecă roşiatică pe lama cuţitului din mâna ei. Am ţipat când i-am parat lovitura cu antebraţul. Molly îngheţă cu mâna cealaltă strânsă în pumn. În cameră se lăsă o clipă de linişte şi nemişcare.

— Bobocule! şuieră furioasă şi mă izbi cu pumnul stâng în stomac.

M-am îndoit de mijloc, rămas fără aer. Ea se rostogoli din pat.

— Idiotule! M-ai speriat de moarte! Ce naiba crezi că faci, de-mi zgâlţâi zăvorul şi te furişezi în camera mea? Ar trebui să chem gărzile să te închidă!

— Nu! am implorat-o, în timp ce arunca lemne în foc şi aprindea o lumânare de la ele. Te rog. Plec acum. N-am vrut să-ţi fac rău sau să te supăr. Am vrut doar să mă conving că eşti teafără.

— Păi, nu sunt! şopti ea nervoasă.

Îşi împletise părul pentru noapte în două cozi groase, care îmi aminteau dureros de fetiţa pe care o cunoscusem cândva, demult. Acum nu mai era fetiţă.

Mă surprinse holbându-mă la ea. Îşi aruncă o haină mai groasă pe umeri şi-o strânse la mijloc.

— Tremur toată! N-o să mai închid un ochi în noaptea asta! Ai băut, nu-i aşa? Eşti beat? Ce vrei?

Veni spre mine, slujindu-se de lumânare ca de-o armă.

— Nu, am asigurat-o. M-am îndreptat de spate şi mi-am aranjat cămaşa. Îţi jur, nu sunt beat. Şi, sincer, n-am avut niciun gând rău. Dar... s-a întâmplat ceva în seara asta, ceva ce m-a făcut să mă îngrijorez că ţi s-a întâmplat şi ţie ceva rău, şi mi-am zis că mai bine vin să mă conving singur că eşti bine, dar ştiam că Patience nu e de acord, aşa că mi-am zis să mă strecor şi...

— Bobocule, te bâlbâi, îmi atrase ea atenţia cu glas rece.

Avea dreptate.

— Îmi pare rău, i-am spus şi m-am aşezat pe colţul patului.

— Nu te aşeza prea comod, mă avertiză. Tocmai plecai. Singur sau cu gărzile. Tu alegi.

— Plec, i-am promis şi m-am ridicat în grabă. Am vrut doar să fiu sigur că eşti bine.

— Sunt bine, zise ea ţâfnoasă. De ce n-aş fi? Sunt bine, cum am fost şi ieri-noapte, cum sunt de treizeci de nopţi încoace. În niciuna din ele nu ţi-a dat prin cap să vezi cum o mai duc. De ce acum?

Am respirat adânc.

— Pentru că, în unele nopţi, ameninţarea e mai vădită decât în altele. Se întâmplă lucruri rele şi din cauza lor mă gândesc că s-ar putea întâmpla altele, şi mai rele. În unele nopţi, nu e cel mai sănătos lucru să fii iubita unui bastard.

Îi înţepeniră şi trăsăturile feţei, şi vocea.

— Ce vrei să spui?

Am oftat, hotărât să-i spun adevărul pe cât puteam:

— Nu-ţi pot spune ce s-a întâmplat. Doar că m-a făcut să cred că ai putea fi în pericol. Va trebui să ai încredere în...

— Nu la asta m-am referit. Ce vrei să spui cu „iubita unui bastard”? Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa?

Ochii îi străluceau de supărare. Jur că mi s-a oprit inima în piept şi am simţit cum mă străbate fiorul morţii.

— E-adevărat, n-am niciun drept, am zis cu răsuflarea întretăiată. Dar nici nu există vreo cale prin care să nu mai ţin la tine. Şi, fie că am, fie că nu am dreptul să te numesc iubita mea, asta nu-i va împiedica pe cei care vor să-mi facă rău să lovească în mine lovind în tine. Cum pot să-ţi

spun că te iubesc atât de mult, încât aş vrea să nu te iubesc sau măcar să nu arăt că te iubesc, pentru că dragostea mea te pune în mare pericol, şi, în acelaşi timp, să spun adevărul?

Îmbufnat, am dat să plec.

— Iar eu cum aş putea îndrăzni să spun că am înţeles ceva din ultimele tale propoziţii şi, în acelaşi timp, să spun adevărul?

O nuanţă anume din glasul ei mă făcu să mă întorc. Preţ de-o clipă, am stat şi ne-am privit. Molly izbucni în râs. Eu am rămas pe loc, jignit şi bosumflat, când ea veni spre mine râzând. Apoi mă cuprinse cu braţele.

— Bobocule, ai ales calea cea mai ocolitoare ca să-mi spui, în sfârşit, că mă iubeşti. Mi-ai intrat pe furiş în cameră şi acum stai aici şi-ţi încâlceşti limba vrând să rosteşti cuvântul „dragoste”. Nu puteai să-l rosteşti, pur şi simplu, cu multă vreme în urmă?

Stăteam ca prostul în braţele ei. Am privit-o. Da, mi-am zis posomorât, crescusem mult mai înalt decât ea.

— Ei? mă îndemnă.

În prima clipă, n-am înţeles ce vrea.

— Te iubesc, Molly.

Atât de uşor de rostit, la urma urmei. Şi ce uşurare! Încet, prudent, am cuprins-o şi eu cu braţele. Îmi zâmbi.

— Şi eu te iubesc.

În sfârşit, am sărutat-o. În clipa în care ni s-au atins buzele, undeva, lângă Buckkeep, un lup îşi ascuţi glasul într-un urlet care stârni fiecare copoi şi ogar să latre într-un cor răsunător, sub cerul mofturos al nopţii.

9. APĂRĂTORI ŞI PRIETENI

Câteodată înţeleg şi laud visul mărturisit al lui Fedwren. Dacă ar fi după el, hârtia s-ar găsi pretutindeni, ca pâinea, şi fiecare copil ar învăţa literele înainte de a împlini treisprezece ani. Dar, şi de-ar fi aşa, nu cred că i s-ar îndeplini toate visurile. Jeleşte după cunoştinţele înmormântate de câte ori moare un om, chiar şi cel mai modest. Vorbeşte despre vremuri în care felul în care fierarul bate potcoava sau constructorul de nave mânuieşte cuţitul de cioplit va sta scris pe hârtie, pentru ca oricine ştie să citească să îl cunoască şi el. Eu nu cred că se poate, nici că se va putea. Unele lucruri le înveţi citind cuvintele scrise pe o pagină, dar unele deprinderi le dobândeşti mai întâi lucrând cu mâinile şi cu sufletul şi numai apoi cu mintea. Cred lucrul acesta încă de când l-am văzut pe Mastfish[14] *fixând blocul de lemn în formă de peşte, de la care şi-a luat numele, la prima corabie a lui Verity. El a văzut bucata de lemn cu ochii minţii înainte ca ea să existe şi s-a apucat să lucreze cu mâinile ceea ce inima îi spunea că trebuie să făurească. Acesta nu e un lucru care se învaţă citind. Probabil că nu se poate învăţa deloc, pur şi simplu se dobândeşte, ca Meşteşugul sau Harul, prin sângele unuia dintre străbunii tăi.*

M-am întors în camera mea şi m-am aşezat cu ochii la tăciunii mocnind în cămin, aşteptând să se trezească şi ceilalţi locuitori din turn. Ar fi trebuit să fiu sleit de puteri, dar fremătam de vigoare. Mi-am închipuit că, dacă stau nemişcat, simt căldura braţelor lui Molly în jurul meu. Ştiam exact în ce loc de pe obraz mă atinsese cu al ei. Parfumul ei mi se imprimase în cămaşă. Mă frământam dacă s-o îmbrac în ziua aceea, să-i port mirosul cu mine, sau s-o pun deoparte în scrin, ca să-l păstrez. Nu mi se părea o prostie să mă frământ din cauza asta. Privind

14 Mast - „catarg”, „arbore”; fish - „peşte” (n. tr.).

retrospectiv, acum zâmbesc, dar nu la nebunia mea, ci la înţelepciunea mea.

Dimineaţa înconjură turnul cu viscol şi ninsoare, dar pentru mine era cu atât mai prietenos pe dinăuntru. Poate vom avea prilejul să ne revenim după ziua de ieri. Nu voiam să mă gândesc la bietele victime ciopârţite, la spălatul feţelor împietrite, reci. Nici la văpăile flămânde şi la arşiţa care mistuiseră trupul lui Kerry. Aveam cu toţii nevoie de o zi liniştită în turn. Poate că seara ne va găsi adunaţi în jurul căminelor, la spus poveşti, la cântat şi la taclale. Aşa speram. Am ieşit cu gândul să le văd pe Patience şi pe Lacey.

Nu-mi găseam liniştea, pentru că ştiam exact când Molly va coborî scările după dejunul lui Patience şi când va urca să i-l ducă. Aş fi putut rămâne pe scări sau în hol când trecea ea. Ar fi fost ceva neînsemnat, o simplă coincidenţă. Dar nu mă îndoiam că existau ochi puşi să mă supravegheze şi că vor remarca asemenea „coincidenţe”, dacă se întâmplau prea des. Nu. Trebuia să ţin seama de avertizările primite de la rege şi de la Chade. Îi voi dovedi lui Molly că ştiam să mă stăpânesc şi să rabd ca un bărbat. Dacă va trebui să aştept ca să-i fac curte, atunci voi aştepta.

Aşa că am revenit în cameră şi am suferit acolo până când am fost sigur că Molly plecase de la Patience. După aceea, am coborât şi am bătut la uşa celei din urmă. Aşteptând să-mi deschidă Lacey, mi-am dat seama că a le păzi de două ori mai bine pe Patience şi pe Lacey era uşor de zis, dar greu de făcut. Aveam însă câteva idei. Începusem să le aplic de noaptea trecută, smulgându-i lui Molly promisiunea că nu le va duce decât mâncare pregătită de ea sau luată direct din vasele din care se serveau ceilalţi. Pufnise către mine cam supărată, pentru că tocmai ne luaserăm un rămas-bun înfocat. „Parcă eşti Lacey”, îmi reproşă ea şi-mi închise uşa în faţă, dar cu grijă. O deschise peste un minut ca să mă găsească tot acolo, cu ochii holbaţi la ea. „Du-te să te culci”, mă dojenise. „Şi să mă visezi”, adăugase, roşie în obraji. „Sper

că ţi-am bântuit visele în ultima vreme tot atât cât le-ai bântuit şi tu pe ale mele.” Cuvintele îmi dădură aripi spre odaia mea şi, de câte ori mă gândeam la ele, îmi ardeau obrajii.

Odată intrat în camera lui Patience, am încercat să-mi alung asemenea gânduri. Venisem acolo cu treabă, chiar dacă gazdele mele credeau că le fac o vizită de curtoazie. M-am concentrat pe datoria mea. Am cercetat zăvorul şi m-am bucurat că e zdravăn. Nu-l puteai face să alunece cu pumnalul. Dacă cineva s-ar fi căţărat pe peretele din afară al ferestrei, ar fi fost nevoit să treacă nu doar prin obloanele cu zăbrele de lemn solide, dar şi prin tapiserie, apoi printre rânduri-rânduri de ghivece cu flori înşirate ca ostaşii în faţa ferestrei închise.

Lacey se aşează şi-şi văzu de tricotat, iar Patience mă salută. Cea din urmă părea să nu aibă nicio ocupaţie. Şedea în faţa focului ca o fetiţă. Aţâţă cărbunii.

— Ştiai, mă întrebă ea pe neaşteptate, că la Buckkeep au domnit o seamă de regine puternice? Nu doar cele din neamul Farseer. Mulţi prinţi Farseer s-au însurat cu femei care s-au dovedit mai pricepute în a prevesti viitorul.

— Crezi că şi Kettricken va deveni o astfel de regină? am întrebat-o eu politicos.

Habar nu aveam unde vom ajunge cu discuţia.

— Nu ştiu, îmi răspunse Patience liniştită. Se joacă din nou cu vătraiul printre cărbuni. Ştiu doar că eu nu aş fi fost una puternică.

Oftă din străfunduri, apoi ridică ochii şi aproape că-şi ceru iertare de la mine:

— Am iarăşi o dimineaţă proastă, Fitz, în care mi-e plin capul de ce-ar fi fost şi cum ar fi fost. N-ar fi trebuit să-l las să renunţe la tron. Pun prinsoare că ar fi fost şi azi în viaţă, dacă n-ar fi renunţat la el.

Nu aveam ce să-i răspund. Oftă încă o dată şi scrijeli cu vătraiul murdar de cenuşă pe pietrele căminului.

— Astăzi m-au copleşit năzuinţele, Fitz. Ieri, când toată lumea a vorbit şocată numai de ce a făcut Kettricken, fapta ei a trezit în mine nemulţumiri adânci. Dacă aş fi fost în

locul ei, m-aş fi ascuns în camera mea. Aşa cum fac acum. Dar bunica ta nu ar fi procedat aşa. A fost o regină adevărată. Semăna cu Kettricken, într-un fel. O femeie care îi îndemna pe ceilalţi să treacă la fapte. Mai ales pe femei. Cât a domnit ea, jumătate din gărzi erau femei. Ştiai lucrul ăsta? Roag-o pe Hod să-ţi povestească despre ea. Am înţeles că a venit aici cu Constance, care urma să fie regina lui Shrewd.

Tăcu. Liniştea se prelungi şi am crezut că a terminat de vorbit. Dar, după câteva minute, adăugă cu glas moale:

— Lui Constance i-a plăcut de mine, da, i-a plăcut. Zâmbi puţin ruşinată. Ştia că nu-mi place să fiu înconjurată de lume. Aşa că mă chema câteodată, pe mine şi numai pe mine, să-i ţin de urât în grădină. Nu vorbeam prea mult, lucram în linişte în natură, în lumina soarelui. Câteva dintre cele mai frumoase amintiri ale mele de atunci le am. Ridică brusc privirea spre mine. Nu eram decât o fetiţă, iar tatăl tău un băieţel şi nici măcar nu ne cunoşteam. Părinţii mă luau cu ei la Buckkeep de câte ori veneau aici, deşi ştiau că nu mă dau în vânt după fleacurile de la Curte. Ce femeie a fost Constance, să ia în seamă o fetiţă obişnuită şi tăcută şi să-şi petreacă timpul cu ea! Aşa era ea. Pe atunci,

Buckkeep era un alt fel de loc, o Curte mult mai veselă. Trăiai în siguranţă şi stabilitate. Apoi Constance a murit şi, odată cu ea, şi fetiţa ei nou-născută, de febra naşterii. Iar peste câţiva ani Shrewd s-a recăsătorit şi...

Tăcu dintr-odată şi oftă. Îşi strânse buzele. Bătu cu palma pe cămin, lângă ea.

— Vino şi stai aici. Avem de vorbit.

M-am supus, aşezându-mă şi eu pe pietrele căminului. N-o mai văzusem atât de serioasă şi de preocupată. Toate astea trebuie să însemne ceva, mi-am zis. Erau atât de diferite de pălăvrăgeala ei obişnuită de spiriduş, că mi s-a făcut frică. Odată aşezat, mi-a făcut semn să mă apropii. M-am mutat mai în faţă, până când aproape m-am urcat în poala ei. Se aplecă spre mine şi-mi şopti:

— Unele lucruri e mai bine să fie păstrate sub tăcere. Dar vine o vreme când trebuie rostite. FitzChivalry, dragul

meu, să nu crezi despre mine că sunt o femeie rea. Dar trebuie să te avertizez că unchiul tău, Regal, nu e aşa de încântat de tine cum ai crede.

Nu m-am putut abţine. Am râs. Patience se indignă imediat:

— Trebuie să mă asculţi! îmi şopti ea, alarmată. Da, ştiu că e vesel şi fermecător şi spiritual. Ştiu cât de linguşitor poate fi şi bineînţeles că am remarcat că toate femeile tinere de la Curte îşi flutură evantaiele către el, iar tinerii se îmbracă şi se poartă ca el. Dar sub masca lui frumoasă se ascund ambiţii serioase. Şi mă tem că şi suspiciune, şi invidie. Nu ţi-am mai vorbit despre asta. Dar el s-a opus categoric să te educ şi să înveţi Meşteşugul. Uneori îmi zic că e bine că nu ai reuşit. Dacă l-ai fi învăţat, invidia lui nu ar fi cunoscut margini.

Tăcu şi, văzând că o ascult serios, continuă:

— Trăim vremuri tulburi, Fitz. Nu numai din cauza Corăbiilor Roşii care ne jefuiesc ţărmul. Vremuri în care orice b... orice om născut ca tine trebuie să fie foarte prudent. Sunt oameni care îţi zâmbesc sincer, dar îţi pot fi duşmani. Când trăia tatăl tău, ne bazam pe gândul că influenţa lui te va apăra. Dar după ce a fost... după ce a murit, mi-am dat seama că, pe măsură ce creşti, vei fi în pericol tot mai mare, cu cât te apropii mai mult de vârsta bărbăţiei. Aşa că, atunci când mi-a permis buna cuviinţă, mi-am impus să vin la Buckkeep, să văd dacă e, într-adevăr, nevoie de mine. Am descoperit că este şi că eşti demn de ajutorul meu. Aşa că am jurat să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi dau educaţie şi să te apăr. Zâmbi mulţumită. Aş zice că m-am descurcat foarte bine până acum. Dar - se aplecă mai aproape de mine - va veni o vreme în care nici măcar eu nu voi mai putea să te păzesc de rele. Trebuie să începi să ai singur grijă de tine. Trebuie să-ţi aminteşti lecţiile cu Hod şi să le repeţi cât mai des cu ea. Trebuie să ai grijă ce mănânci şi ce bei şi să fii cu ochii-n patru când te afli singur în locuri izolate. Mă doare că trebuie să te sperii, FitzChivalry. Dar acum eşti aproape

bărbat şi trebuie să începi să te gândeşti la astfel de lucruri.

De-a dreptul caraghios. O farsă. Aşa aş fi putut privi eu lucrurile, stând în faţa unei femei apărate şi retrase, care-mi vorbea sincer despre realităţile lumii în care supravieţuiam de la şase ani. În schimb, am simţit că mă ustură ochii de lacrimi. M-am tot întrebat, de-a lungul vremii, de ce venise Patience la Buckkeep ca să ducă o viaţă retrasă, în mijlocul unei comunităţi pe care era clar că nu dă doi bani. Acum aflasem. Venise pentru mine, de dragul meu. Ca să mă protejeze.

Burrich mă apărase. Şi Chade, şi Verity, în felul lui. Şi, desigur, Shrewd pretinsese că sunt al lui, chiar de la început. Dar, într-un fel sau altul, fiecare dintre ei avea de câştigat dacă eu supravieţuiam. Până şi Burrich s-ar fi simţit foarte rănit în mândria lui dacă ar fi reuşit cineva să mă omoare cât timp mă aflam sub protecţia lui. Numai această femeie, care avea tot dreptul să mă urască, venise aici ca să mă apere, de dragul meu. Adesea era prostuţă şi băgăcioasă şi câteodată foarte enervantă. Dar, când ni s-au întâlnit privirile, am ştiut că a căzut şi ultima cărămidă din zidul care ne despărţea. Aveam mari îndoieli că prezenţa ei alunga răul din preajma mea; în cel mai bun caz, interesul ei pentru mine îi amintea întruna lui Regal cine fusese tatăl meu. Însă nu faptele, ci intenţiile lui Patience mă mişcaseră. Renunţase la un trai liniştit, la livezile, grădinile şi pădurile ei, ca să vină aici, într-un castel din piatră umed, căţărat pe stâncile mării, la o Curte plină de oameni care nu o interesau, pentru a-l ocroti pe bastardul soţului ei.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

Şi i-am spus-o din adâncul sufletului.

— Păi... întoarse iute ochii de la mine. N-ai pentru ce, să ştii.

— Ştiu. Dar adevărul e că am venit aici în dimineaţa asta ca să te avertizez pe tine şi pe Lacey să vă păziţi. Vremurile sunt tulburi pe-aici şi ai putea fi considerată un... obstacol.

Veni rândul lui Patience să râdă.

— Eu! Eu? Caraghioasa, dezordonata şi toanta de Patience? Patience, care nu-i în stare să se concentreze la un lucru mai mult de zece minute? Patience, care mai că nu a înnebunit la moartea soţului ei? Dragul meu băiat, ştiu ce se vorbeşte despre mine. Nu mai sunt o ameninţare în ochii nimănui. Nu sunt decât un alt bufon la Curte, un lucru pe care să-l iei în râs. Sunt în siguranţă, te asigur. Dar, şi dacă nu aş fi, am obiceiurile mele de o viaţă care mă protejează. Şi o am pe Lacey.

— Lacey?

N-am reuşit să-mi ascund neîncrederea din voce. M-am întors către Lacey şi ne-am privit. Ea mă fulgeră, jignită de zâmbetul meu. N-am apucat să cobor de pe cămin, că o andrea ţâşni din firele pe care le împletea la nesfârşit şi mi se opri la jugulară, iar cealaltă încerca să-mi intre în spaţiul dintre două coaste. Era să fac pe mine. Am ridicat ochii spre femeia pe care dintr-odată n-o mai cunoşteam şi n-am îndrăznit să deschid gura.

— Nu-l mai tachina pe bietul copil, o mustră Patience cu blândeţe. Da, Fitz, Lacey. Cel mai sârguincios elev pe care l-a avut vreodată Hod, deşi s-a apucat să înveţe când era deja femeie.

Cât vorbi Patience, Lacey îşi retrase armele. Se aşeză la loc şi rearanjă cu pricepere andrelele în ochiuri. Jur că n-a scăpat niciunul. Când termină, se uită la mine şi-mi făcu cu ochiul. Apoi se apucă iar de tricotat. De-abia atunci am respirat uşurat.

Un asasin de-a dreptul umilit plecă din camera lor puţin mai târziu. Străbătând coridorul, mi-am adus aminte că Chade mă avertizase că o subestimez pe Lacey. M-am întrebat nedumerit dacă aşa ştia el să se distreze sau aşa mă învăţa să-i respect pe cei aparent neajutoraţi.

Gândul la Molly mi se furişă în minte. Am refuzat hotărât să îi cedez, dar n-am rezistat să-mi las capul în jos şi să miros parfumul slab de pe umărul cămăşii mele. Mi-am şters zâmbetul prostesc de pe faţă şi am pornit în căutarea lui Kettricken. Aveam îndatoriri de îndeplinit.

Mi-e foame.

Gândul mă luă prin surprindere. M-am simţit cuprins de ruşine. Nu-i dusesem nimic de mâncare Puiului ieri. În vârtejul evenimentelor, uitasem complet de el.

Nu-i nimic dacă am răbdat o zi. Oricum, am găsit o gaură de şoareci într-un cotlon. Nu mă crezi deloc în stare să-mi port singur de grijă? Dar nu m-ar deranja ceva mai sănătos.

Curând, i-am promis. *Am ceva de făcut mai întâi*.

În camera lui Kettricken am găsit doar doi paji tineri, dereticând de ochii lumii şi chicotind. Niciunul nu ştia nimic. M-am dus apoi în ţesătoria doamnei Hasty, pentru că era o încăpere caldă şi prietenoasă, unde se adunau multe femei din turn. Nici urmă de Kettricken, dar Lady Modesty era acolo. Mi-a spus că stăpâna ei trebuia să stea de vorbă cu prinţul Verity în dimineaţa aceea. Poate că era cu el.

Dar Verity nu era nici la el, nici în camera hărţilor. Numai Charim era în cabinet, punea ordine prin teancurile de pergamente şi le separa după calitate. Verity, mi-a spus el, se sculase dis-de-dimineaţă şi pornise imediat spre şopronul navelor. Da, regina fusese aici de dimineaţă, dar după ce Verity ieşise deja şi, când Charim i-a spus că prinţul plecase, a plecat şi ea.

Mi se făcuse foarte foame şi am găsit un pretext să mă duc la bucătărie: acolo se năşteau cele mai savuroase bârfe. Poate ştia cineva unde se dusese viitoarea noastră regină. Nu sunt îngrijorat, mi-am zis. Nu încă.

Bucătăria arăta cât se poate de bine pentru o zi rece şi gălăgioasă. Aburii de deasupra oalelor în care fierbea mâncarea se amestecau cu aroma ispititoare de pâine proaspătă şi carne friptă. Grăjdarii îngheţaţi îşi pierdeau vremea pălăvrăgind cu ajutoarele, şterpeleau cornuri calde şi resturi de brânză, gustau tocana şi se făceau nevăzuţi dacă apărea Burrich în uşă. Mi-am tăiat o felie de budincă de cereale rece, rămasă de la dejun, şi am dres-o cu miere şi resturi de şuncă pe care bucătăreasa le curăţa de grăsime. Mâncând, am ciulit urechile la bârfe.

Ciudat, dar numai puţini vorbeau despre evenimentele zilei de ieri. Mi-am zis că va trece o vreme până când locuitorii turnului se vor obişnui cu cele întâmplate. Dar am sesizat ceva deosebit, un sentiment de uşurare. Îl mai simţisem şi altădată, la un bărbat căruia i se tăiase piciorul schilodit sau la familia care găseşte, în sfârşit, trupul copilului mort. Pentru a se confrunta, în cele din urmă, cu răul, pentru a-l înfrunta şi a-i spune: „Te cunosc. M-ai rănit, aproape că m-ai omorât, dar am supravieţuit. Şi voi supravieţui în continuare.” Asta am simţit la locuitorii din turn. Toţi recunoşteau, în sfârşit, cât de tare dureau rănile lăsate de Corăbiile Roşii. Acum începeam să ne vindecăm şi să organizăm riposta.

N-am vrut să întreb direct dacă ştie cineva pe unde e regina. Norocul a făcut ca unul dintre băieţii de la grajduri să aducă vorba de Pas Uşor. Sângele pe care îl văzusem fusese şi al ei. Băieţii povesteau că iapa sărise să-l muşte pe Burrich când acesta voise să-i îngrijească umărul şi că fusese nevoie de doi oameni s-o ţină de cap şi de spate. M-am vârât şi eu în vorbă.

— Poate că reginei i-ar trebui un cal mai puţin nărăvaş, am sugerat.

— A, nu. Reginei noastre îi plac mândria şi firea lui Pas Uşor. Mi-a spus-o chiar ea când a venit la grajduri de dimineaţă. A venit singură să vadă iapa şi să întrebe când poate s-o călărească din nou. Mi s-a adresat direct, aşa a făcut. Aşa că i-am spus că niciun cal nu voia să fie călărit într-o zi ca asta, mai ales cu umărul spintecat. Iar regina Kettricken a încuviinţat din cap şi am povestit de una, de alta. M-a întrebat cum de am rămas fără un dinte.

— Şi i-ai spus că un cal a dat capul pe spate când îl dresai! Pentru că n-ai vrut ca Burrich să afle că ne-am bătut în şura de fân şi ai căzut în boxa mânzului cenuşiu!

— Gura! Tu eşti ăla care m-a împins, aşa că a fost şi vina ta, şi a mea!

Cei doi începură să se împingă şi să se încaiere până când bucătăreasa îi alungă din bucătărie. Eu însă auzisem ce mă interesa. Am pornit spre grajduri.

Afară era mai frig şi mai urât decât mă aşteptasem. Până şi în grajduri, vântul găsea fiecare despicătură şi intra şuierând pe uşi de câte ori se deschideau. Caii scoteau aburi pe nări, iar animalele care împărţeau o boxă se apropiau prieteneşte unele de altele ca să se încălzească. L-am găsit pe Hands şi l-am întrebat unde e Burrich.

— Taie lemne, îmi răspunse el încet. Pentru un rug. S-a pus pe băut de dimineaţă.

Aproape că am uitat pentru ce venisem. Nu mai auzisem de aşa ceva. Burrich bea, dar seara, când se termina ziua de lucru. Hands îmi citi gândurile pe chip.

— Vulpiţa. Căţeaua lui bătrână. A murit azi-noapte. Dar eu n-am mai auzit de rug funerar pentru un câine. E în spatele ţarcului pentru dresaj acum.

Am pornit spre ţarc.

— Fitz! mă strigă imediat Hands.

— Nu-ţi face griji, Hands. Ştiu ce a însemnat Vulpiţa pentru el. În prima noapte în care a avut grijă de mine, m-a aşezat în boxă lângă ea şi i-a spus să mă păzească. Avea un pui lângă ea, pe Curiosul…

Hands scutură din cap.

— A zis că nu vrea să vadă pe nimeni. Să nu-l bat la cap cu întrebări. Să nu vorbească nimeni cu el. Niciodată nu mi-a dat un asemenea ordin.

— Bine.

Am oftat. Hands avea o privire dezaprobatoare.

— La cât de bătrână era, trebuia să se aştepte. Nici nu mai putea vâna cu ea. Ar fi trebuit s-o înlocuiască de mult.

M-am uitat la el. Oricât de bine îngrijea animalele, oricât de blând era cu ele şi oricât de bune instincte poseda, tot nu avea de unde să ştie. Cândva am suferit un şoc descoperind că am un simţ suplimentar, al Harului. Faptul că Hands nici nu avea habar de el îl făcea orb în faţa mea. Am clătinat din cap şi m-am întors la treaba pentru care venisem.

— Ai văzut-o pe regină astăzi?

— Da, dar mai demult. Mă cercetă îngrijorat. A venit la mine şi m-a întrebat dacă prinţul Verity a plecat cu Adevăr

în oraş. I-am spus că nu, că prinţul a venit să vadă calul, dar l-a lăsat în grajd. Străzile sunt îngheţate astăzi. Verity nu şi-ar pune în primejdie preferatul pe alunecuş. În ultima vreme, a mers pe jos în oraş aproape în fiecare zi. Mi-a spus că a găsit motiv să stea mai mult la aer.

Mi-a stat inima în loc. Sigur pe mine, ca şi când aş fi avut o viziune, am ştiut că regina îl urmărise pe Verity în oraş. Pe jos? Fără însoţitori? Într-o zi ca asta?

În timp ce Hands îşi dădea cu pumnii în cap că nu anticipase intenţia reginei, l-am scos din boxă pe Copită Nărăvaşă, un catâr cu nume foarte potrivit, dar cu pasul sigur. N-am îndrăznit să pierd timpul întorcându-mă în cameră după haine groase. Aşa că am împrumutat mantaua lui Hands şi am târât animalul îndărătnic afară din grajd, în vânt şi ninsoare.

Vii acum?

Nu, curând. Am ceva de lucru.

Pot să vin şi eu?

Nu. Nu e sigur. Acum stai cuminte şi ieşi din gândurile mele.

M-am oprit la poartă să iau la întrebări garda cât se poate de direct. Da, o femeie trecuse pe acolo pe jos de dimineaţă. Mai multe chiar, pentru că aşa le cerea negustoria, indiferent de vreme. Regina? Gărzile schimbară priviri. Niciuna nu răspunse. Nu văzuseră cumva o femeie înfăşurată bine în mantie, cu gluga trasă peste ochi? Glugă cu blană albă pe margini? Un ostaş mai tânăr îmi făcu semn afirmativ din cap. Mantie brodată, tiv alb cu violet. Ceilalţi schimbară priviri stânjenite. Da, o văzuseră. Nu ştiau cine e, dar acum, că le-am pomenit de culori, ar fi trebuit să-şi dea seama…

Cu glas scăzut, i-am mustrat şi i-am făcut nătângi şi idioţi. Pe la porţile noastre trece lume necunoscută? Văzuseră blana albă şi broderia violetă şi nu bănuiseră că e regina? Şi niciunul nu considerase potrivit să o însoţească? Niciunul nu a ales să fie garda ei? Nici după ziua de ieri? Praful s-a ales din Buckkeep, dacă regina noastră nu are un pedestraş după ea când coboară în oraş pe viscol. I-am

dat pinteni lui Copită Nărăvaşă şi i-am lăsat să dea vina unii pe alţii.

Drumul a fost groaznic. Vântul avea toane, îşi schimba direcţia tocmai când găseam o cale de a mă feri de el cu mantaua. Pe lângă că ningea, rafalele ridicau de pe jos cristalele îngheţate şi le răsuceau în vârtejuri sub mantaua mea de câte ori prindeau prilejul. Copită Nărăvaşă nu era prea bucuros, dar îşi dădea silinţa să înainteze prin stratul tot mai gros de zăpadă. Sub omăt, drumul denivelat spre oraş lucea de gheaţă înşelătoare. Catârul cedă în faţa încăpăţânării mele şi trudi nenorocit înainte. Am clipit ca să-mi curăţ genele de fulgii lipicioşi şi am încercat să-l mân mai repede. Nu-mi ieşea din minte imaginea reginei trântite în zăpadă, cu fulgii căzând peste ea. Prostii! mi-am zis, hotărât. Prostii.

Ajunsesem la marginea oraşului când am zărit-o. Am recunoscut-o din spate, chiar dacă nu ar fi purtat mantia alb cu violet. Crescută la munte, păşea prin nămeţi fără să-i pese de ger, aşa cum nu-mi păsa mie de briza sărată şi umezeală.

— Regină Kettricken! Doamnă! Te rog, aşteaptă-mă!

Se întoarse şi, văzându-mă, zâmbi şi se opri. Ajuns în dreptul ei, am descălecat. Nu mi-am dat seama cât de îngrijorat fusesem decât atunci când am simţit un val de uşurare că o vedeam teafără.

— Ce faci aici, singură, pe viscol? am întrebat-o, adăugând cu întârziere „doamnă”.

Kettricken se uită în jur, de parcă atunci ar fi observat că ninge şi că vântul muşcă în rafale, apoi se întoarse către mine cu un zâmbet îndurerat. Nu era deloc îngheţată sau agitată. Dimpotrivă, obrajii i se înroşiseră datorită mersului, iar blana albă a glugii îi sublinia părul bălai şi ochii albaştri. Aici, înconjurată de alb, nu părea palidă, ci rumenă la faţă, cu ochi sclipitori, mai plină de viaţă. Nu o mai văzusem aşa de mult timp. Cu o zi înainte fusese Moartea călare şi Durerea spălând trupurile victimelor. În ziua aceea, în locul acela, era o fată veselă, care fugise din turn ca să se plimbe prin zăpadă.

— Mă duc să-l găsesc pe soţul meu.

— Singură? Te aşteaptă? Ştie că vii pe jos?

Îmi aruncă o privire uluită. Apoi scoase bărbia în faţă şi înălţă capul ca măgarul meu.

— Dar nu e soţul meu? Trebuie să-mi stabilesc întâlniri cu el? De ce să nu merg pe jos şi singură? Îţi par atât de neajutorată, încât să mă rătăcesc în drum spre oraş?

Porni din nou, iar eu am fost nevoit să ţin pasul cu ea. Târam catârul după mine. Nu era deloc încântat.

— M-am săturat. Kettricken se opri brusc şi se întoarse către mine. Ieri, pentru prima oară după multe zile, am simţit că sunt vie şi am voinţa mea. Nu vreau să las lucrul ăsta să-mi scape. Dacă vreau să-l vizitez pe soţul meu la treabă, o voi face. Ştiu foarte bine că niciuna dintre doamnele mele nu ar fi interesată de o asemenea ieşire, pe vremea asta şi pe jos. Aşa că sunt singură. Iapa mea a fost rănită ieri, iar drumul e prost pentru animale. Aşa că nu călăresc. Toate acestea au logică. De ce m-ai urmărit şi de ce îmi pui asemenea întrebări?

Alesese să fie tăioasă, aşa că tăios am fost şi eu. Dar am tras aer adânc în piept şi am ales un ton politicos înainte de a vorbi:

— Doamna mea, te-am urmărit ca să fiu sigur că eşti în siguranţă. Aici, unde ne aude numai catârul meu, îţi voi vorbi deschis. Ai uitat atât de repede cine a încercat să-l răstoarne pe Verity de pe tron în Regatul Munţilor? Crezi că ar şovăi să comploteze şi aici? Eu, nu. Crezi că a fost un accident când te-ai rătăcit prin pădure acum două zile? Eu, nu. Şi crezi că faptele tale de ieri i-au fost pe plac? Dimpotrivă. În ceea ce tu faci de dragul poporului tău el vede un şiretlic ca să pui mâna pe putere singură. Aşa că se supără şi bolboroseşte şi hotărăşte că eşti o ameninţare mai serioasă decât înainte. Sigur ştii lucrurile astea. Atunci de ce faci din tine o ţintă uşoară în locul ăsta, unde te-ar nimeri o săgeată sau un cuţit, fără martori?

— Nu sunt o ţintă atât de uşoară, mă sfidă Kettricken. Ar fi nevoie de un arcaş foarte dibaci pentru ca săgeata să zboare prin pădurile acestea schimbătoare. Iar în ce

priveşte cuţitul, ei, bine, am şi eu unul. Ca să mă înjunghie cineva, ar trebui să vină din direcţia în care pot lovi şi eu.

Îmi întoarse spatele şi plecă. Am urmat-o fără tragere de inimă.

— Şi unde s-ar ajunge? Ai ucide un om. Turnul s-ar răscula, Verity şi-ar pedepsi aspru gărzile pentru că ai fost în pericol atât de mare. Dar dacă ucigaşul e mai priceput ca tine la mânuit cuţitul? Care ar fi consecinţa pentru cele Şase Ducate, dacă ţi-aş scoate trupul neînsufleţit dintr-un nămete? Am încetinit, mi-am înghiţit restul vorbelor şi am adăugat: regina mea.

Kettricken încetini, dar rămase tot cu bărbia ridicată a trufie.

— Dar eu unde o să ajung dacă stau zi de zi în turn, mă înmoi şi-mi pierd vederea ca un scrib? FitzChivalry, nu sunt o piesă dintr-un joc, să stau la locul meu pe tablă până când mă pune în mişcare un jucător. Sunt... Ne urmăreşte un lup!

— Unde?

Mi-l arătă cu degetul, dar animalul dispăruse ca un vârtej de zăpadă, lăsând doar un hohot în mintea mea. În clipa următoare, o pală de vânt îi aduse mirosul în nările lui Copită Nărăvaşă. Catârul pufni şi smulse de căpăstru.

— N-am ştiut că sunt lupi atât de aproape! se miră Kettricken.

— Nu-i decât un câine din oraş, doamnă. Vreo cotarlă fără adăpost care a venit să amuşine şi să scormonească prin grămada de gunoi. Nu ai de ce să te sperii.

Aşa crezi! Mi-e destul de foame să mănânc catârul.

Du-te înapoi şi aşteaptă. Voi veni în curând.

Grămada de gunoi nu-i prin apropiere. Pe lângă asta, e plină de pescăruşi şi pute a rahatul lor. Şi a alte lucruri. Catârul ar fi proaspăt şi dulce.

Du-te înapoi, ţi-am spus. Îţi aduc carne mai târziu.

— FitzChivalry? mă întrebă Kettricken, prudentă.

Mi-am mutat imediat privirea spre ea.

— Îmi cer iertare, doamnă. M-am pierdut în gânduri.

— Atunci supărarea pe care ţi-o citesc pe chip nu e din cauza mea?

— Nu. Altcineva mi-a... încălcat voinţa astăzi. Din pricina ta sunt îngrijorat, nu supărat. Nu vrei să te urci pe Copită Nărăvaşă şi să te întorci în turn?

— Vreau să-l văd pe Verity.

— Regina mea, nu se va bucura să te vadă venind aşa.

Oftă şi se făcu mică sub mantie. Întoarse privirea de la mine şi mă întrebă cu glas mai potolit:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să-ţi petreci vremea alături de cineva, Fitz, fie că eşti bine-venit, fie că nu? Nu-mi poţi înţelege singurătatea?

Ba da.

— Să fiu viitoarea lui regină, să fiu Sacrificiu pentru Buckkeep, la asta ştiu că trebuie să mă pricep. Dar o parte din mine... sunt femeia acestui om şi soţia acestui bărbat. Şi asta am jurat să fiu şi vreau s-o fac mai mult din dorinţă decât din datorie. Dar el rareori vine la mine, iar când vine stăm puţin de vorbă şi pleacă repede.

Se întoarse cu faţa la mine. Lacrimile îi sclipiră printre gene. Le alungă şi rosti cu o undă de supărare în voce:

— Ai vorbit despre îndatorirea mea de a face lucruri pe care numai o regină le poate face pentru Buckkeep. Ei, bine, sigur nu voi rămâne însărcinată dacă stau singură în pat noapte de noapte!

— Regina mea, doamnă, te rog, am implorat-o, îmbujorat de ruşine.

Dar ea nu se îndura de mine.

— Noaptea trecută nu l-am aşteptat. M-am dus la uşa lui. Dar garda mi-a spus că nu e în cameră. Că s-a retras în turnul lui. Întoarse privirea. Până şi munca aceea îi place mai mult decât să trudească în patul meu.

Nici frigul n-a reuşit să acopere durerea din cuvintele ei. M-am clătinat, şocat de lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Kettricken, singură şi înfrigurată în pat. Verity, obligat să-şi folosească Meşteşugul noaptea. I-am spus cu glas tremurat:

— Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, regina mea. Nu se cuvine să vorbeşti cu mine despre ele...

— Atunci lasă-mă să plec şi să-i vorbesc. El e cel care trebuie să le audă, ştiu. Şi am de gând să i le spun! Dacă nu va veni la mine pentru că aşa îi dictează inima, atunci trebuie să vină din datorie.

Are dreptate. Ea e cea care trebuie să facă pui, dacă e să crească haita.

Nu te băga. Du-te acasă.

Acasă! Un hohot batjocoritor. *Acasă e haita, nu un loc gol şi rece. Ascult-o pe femelă. Vorbeşte cu cap. Ar trebui să plecăm toţi, să fim alături de cel care conduce. Te temi degeaba pentru ea. Ştie să vâneze, are dinţi ascuţiţi şi nu lasă urme. Am urmărit-o ieri. E demnă de cel care conduce.*

Nu suntem o haită. Taci din gură.

Eu sunt.

Cu coada ochiului, am sesizat mişcare. M-am răsucit imediat, dar n-am văzut nimic. Când m-am întors din nou spre Kettricken, ea stătea cuminte în faţa mea.

Dar mi-am dat seama că supărarea care o fulgerase era acum scufundată în durere. Îi înmuie hotărârea.

— Te rog, doamnă, lasă-mă să te duc la Buckkeep, am rostit eu, printre palele de vânt.

Ea nu-mi răspunse, dar îşi trase gluga şi o strânse ca să-i ascundă faţa. Apoi se duse la catâr, se urcă pe el şi-mi dădu voie să conduc animalul înapoi la Buckkeep. Drumul de întoarcere, străbătut într-o linişte de mormânt, mi s-a părut mai lung. Nu eram mândru de schimbarea pe care o provocasem în ea. Ca să-mi iau gândul de la regină, am cercetat prudent cu mintea împrejur. Nu mi-a trebuit mult să găsesc Puiul. Ne urmărea şi se ţinea de noi ca umbra, alunecând precum fumul printre rândurile de copaci, profitând de nămeţii spulberaţi de vânt şi de ninsoare ca să se ascundă. N-aş putea băga mâna în foc că l-am văzut cu adevărat. Am surprins mişcare cu coada ochiului şi i-am simţit mirosul adus de rafale. Se folosea foarte bine de instincte.

Crezi că sunt pregătit pentru vânătoare?

Nu, până nu înveţi să asculţi. I-am dat un răspuns aspru.

Atunci, ce să fac când vânez singur, fără haită? Era jignit şi supărat.

Ne apropiam de zidul exterior al turnului. M-am întrebat cum de reuşise să se strecoare fără să treacă pe la poartă.

Să-ţi arăt? O încercare de împăcare.

Poate mai târziu. Când vin cu carnea. I-am ghicit aprobarea. Nu se mai ţinu după noi, ci o luă la goană înainte. Va fi deja în colibă când voi ajunge eu acolo. Gărzile de la poartă mă întrebară stânjenite cine sunt. Le-am răspuns pe un ton oficial, iar sergentul a avut înţelepciunea să nu insiste să afle cine e doamna de lângă mine. În curte, l-am oprit pe Copită Nărăvaşă ca să descalece regina, căreia i-am oferit braţul. În timp ce ea cobora de pe măgar, am simţit doi ochi aţintiţi asupra mea. M-am întors şi am văzut-o pe Molly. Căra două găleţi cu apă proaspăt scoasă din fântână. Stătea în loc, privindu-mă, ca o căprioară înainte de a ţâşni, cu ochi adânci, cu privirea fixă. Când se îndepărtă, avu un fel de înţepeneală în mişcări. Nu se mai uită la noi când traversă curtea spre intrarea de la bucătărie. Am avut o presimţire. Apoi Kettricken îmi dădu drumul braţului şi îşi strânse mantia în jurul corpului. Nici ea nu se mai uită la mine, îmi spuse doar „Mulţumesc, FitzChivalry” şi porni spre intrare.

L-am dus pe Copită Nărăvaşă înapoi în grajd şi m-am îngrijit de el. Hands a venit şi a ridicat întrebător din sprânceană. Eu am înclinat din cap, apoi el a plecat. Cred că asta îmi plăcea la el cel mai mult, că nu-şi vâra nasul în lucrurile care nu-l priveau.

Mi-am luat inima în dinţi, ca să fac ceea ce aveam de gând să fac. M-am dus în spatele ţarcului pentru dresaj. Se ridica o dâră subţire de fum şi mirosea urât a carne şi a blană arsă. M-am dus la rug. Burrich stătea lângă el şi se uita cum arde. Vântul şi zăpada tot încercau să-l stingă, dar el era hotărât să-l ajute să ardă bine. Şi-a îndreptat ochii spre mine în timp ce mă apropiam, dar n-a zăbovit cu privirea şi nu mi-a vorbit.

Avea ochii ca două cuiburi adânci, plini de suferinţă. Durerea s-ar fi transformat în furie dacă aş fi îndrăznit să-i spun ceva. Eu însă nu pentru el venisem. Mi-am scos cuţitul de la curea şi mi-am tăiat o şuviţă. Am pus-o pe rug şi m-am uitat cum arde. Vulpiţa. Un câine extraordinar. Mă copleşi o amintire şi i-am dat glas:

— A fost acolo prima oară când s-a uitat Regal la mine. A stat lângă mine şi a mârâit la el.

După o clipă, Burrich înclină din cap a încuviinţare. Şi el fusese acolo. M-am întors şi m-am îndepărtat încet.

M-am oprit la bucătărie să şterpelesc oase cu carne rămase de la priveghiul de ieri. Nu era carne proaspătă, dar Puiul va trebui să se mulţumească cu ele. Avea dreptate. Trebuia să-l las mai des să-şi poarte singur de grijă, să vâneze. Durerea lui Burrich mi-a întărit hotărârea. Vulpiţa trăise mult pentru un câine, dar prea puţin pentru sufletul lui. Să te legi de un animal însemna să-ţi promiţi durerea morţii lui viitoare. Inima mea deja suferise de destule ori.

Încă mă gândeam cum e cel mai bine să procedez când am ajuns la colibă. Am ridicat capul dintr-odată, cu o foarte scurtă senzaţie de întâmpinare, apoi lupul sări imediat pe mine. Alergase pe zăpadă iute ca săgeata şi mă izbise cu toată greutatea din spate, în dreptul genunchilor, reuşind să mă dărâme. Forţa izbiturii mă trânti cu faţa în zăpadă. Am înălţat capul şi mi-am vârât braţele sub mine, când Puiul se răsuci imediat şi se aruncă din nou asupra mea. Am ridicat rapid un braţ, dar el sări şi mă zgârie cu ghearele ascuţite în carne în timp ce alerga peste mine. *Te-am prins*, *te-am prins*, *te-am prins*! Triumful înflăcărat al învingătorului.

Nici nu mi-am revenit bine, că mă lovi din nou cu toată puterea în piept. Am înălţat braţul să-mi feresc gâtul şi mi-l prinse în fălci. Mârâi gros când se prefăcu că mi-l spintecă. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut iar în zăpadă. De data asta, am reuşit să-l prind şi l-am lipit de mine, rostogolindu-ne amândoi de câteva ori. Mă muşcă de mai multe ori, uneori prea tare, şi repeta întruna *Vesel*, *vesel*,

vesel, *te-am prins*, *te-am prins*, *te-am prins şi iar te-am prins*! *Na*, *eşti mort*, *na*, *ţi-am rupt laba*, *na*, *îţi curge tot sângele*. *Te-am prins*, *te-am prins*!

Destul! *Destul*! Destul! am răcnit, în cele din urmă. Îmi dădu drumul şi o luă la fugă. Spulberă zăpada, ţopăind caraghios, se învârti în cerc şi veni în goană spre mine. Mi-am dus braţele la cap, dar el îmi smulse sacul cu oase şi fugi cu el, provocându-mă să-l urmez. Nu-l puteam lăsa să câştige atât de uşor. Aşa că am ţâşnit după el, l-am oprit din elan, am pus mâna pe sac şi am smucit amândoi de el, jucându-ne de-a cine trage mai tare. Câştigă el, trişând, pentru că mă ciupi de braţ destul de zdravăn ca să mi-l amorţească şi înşfăcă sacul. L-am urmărit încă o dată.

Te-am prins. L-am tras de coadă. *Te-am prins*! M-am aşezat cu genunchiul pe umărul lui, dezechilibrându-l. *Ţi-am luat oasele*! Amînşfăcat sacul şi-am luat-o la fugă. Mă izbi cu toate cele patru labe în spate, mă trânti în zăpadă, îmi smulse comoara şi dispăru din nou cu ea.

Nu ştiu cât ne-am jucat aşa. La sfârşit, ne-am aruncat în zăpadă ca să ne odihnim şi am zăcut gâfâind, două fiinţe modeste, fără minte. Sacul se rupsese în mai multe locuri şi ieşeau oasele din el. Puiul apucă unul şi-l scutură ca să-l scoată din cutele zdrenţuite. Îl smuci, tăie carnea şi apoi şi-l prinse cu labele, ca să spargă între fălci cartilajul din capăt. M-am întins la sac, am apucat un os, unul cărnos, cu multă măduvă, şi l-am tras.

Pe neaşteptate, am devenit iarăşi om. Ca trezit din vis, ca un balon de săpun spart. Puiul ciuli urechile şi se răsuci spre mine ca şi când i-aş fi vorbit. Dar nu-i vorbisem. Pur şi simplu mă separasem de el. Mi s-a făcut brusc frig, zăpada îmi intrase în vârful bocancilor, pe sub curea şi la gât. Aveam zgârieturi proaspete pe braţe şi pe mâini, acolo unde smulsese cu dinţii din carne. Mantaua mea era ruptă în mai multe locuri. Şi mă simţeam ameţit, de parcă tocmai mă trezisem dintr-un somn indus de ierburi.

Ce s-a întâmplat? Îngrijorare sinceră. *De ce-ai plecat*?

Nu pot să fac asta. *Nu pot să mă port aşa cu tine*. *Nu e bine*.

Nedumerire. *Nu e bine*? *Dacă poţi*, *de ce nu e bine*?

Sunt om, *nu lup*.

Câteodată, mă aprobă Puiul. *Dar nu trebuie să fii om tot timpul*.

Ba da, *trebuie*. *Nu vreau să mă leg de tine în felul ăsta*. *Nu putem fi atât de apropiaţi*. *Trebuie să te eliberez*, *să trăieşti viaţa pentru care te-ai născut*. *Iar eu trebuie să trăiesc viaţa pentru care m-am născut*.

Pufnet dispreţuitor, mârâit printre colţi. *Ăsta e adevărul*, *frate*. *Suntem aşa cum suntem*. *Cum poţi să pretinzi că ştii ce fel de viaţă mi-a fost sortit să trăiesc*, *cu atât mai mult să mă obligi s-o trăiesc*? *Nu poţi accepta nici măcar viaţa pe care trebuie s-o duci tu*. *O respingi chiar trăind-o*. *Te joci aiurea cu vorbele*. *Ca şi cum i-ai interzice nasului tău să adulmece şi urechilor tale să audă*. *Suntem ceea ce facem*. *Frate*.

N-am lăsat garda jos. Nu i-am dat voie să plece. Dar îmi străbătea mintea cu iuţeala vântului care trânteşte obloanele trase şi năvăleşte în cameră. *Noapte şi zăpadă*. *Carne în fălci*. *Ascultă*, *adulmecă*, *lumea e plină de viaţă în noaptea asta*, *la fel şi noi*! *Putem vâna până în zori*, *suntem vii*, *noaptea şi pădurea sunt ale noastre*! *Avem ochi buni şi fălci puternice*. *Putem să alergăm un cerb până cade la pământ şi să ne ospătăm înainte de ivirea zorilor*. *Haide*! *Întoarce-te la viaţa pentru care te-ai născut*!

Mi-am revenit în clipa următoare. Stăteam în picioare şi tremuram din tot corpul. Am ridicat braţele şi m-am uitat la ele. Trupul îmi deveni străin, o închisoare, la fel de artificial ca hainele de pe el. Am putea pleca. Am putea pleca acum, în noaptea asta, într-o călătorie lungă, să ne aflăm neamurile, şi nimeni nu ne-ar putea urmări, iar de găsit, nici vorbă. Puiul îmi oferea o lume în lumina lunii, în alb şi negru, simplă, desăvârşită, numai pentru mâncat şi odihnit. Nu ne dezlipeam ochii unul de altul. Ai lui erau verzi scânteietori şi mă ispiteau. *Vino*. *Vino cu mine*. *Ce au de-a face semenii noştri cu oamenii şi urzelile lor josnice*?

Încăierările lor nu valorează nici cât o bucată de carne, *comploturile lor nu aduc nicio plăcere nepătată şi nu ştiu*

să se bucure de nimic fără să gândească. *De ce îi alegi pe ei*? *Vino*, *hai să fugim*!

Am clipit. Mi se lipeau fulgii de gene şi stăteam pe întuneric, tremurând de frig. La câţiva paşi de mine, stătea şi se scutura un lup. Cu coada întinsă, cu urechile ciulite, veni la mine, se gudură cu capul de picioarele mele şi mă atinse cu botul pe mâna rece. M-am lăsat într-un genunchi şi l-am îmbrăţişat, i-am simţit ceafa caldă în palme, muşchii şi oasele solide. Mirosea frumos, a curat şi a sălbăticie.

— Suntem ceea ce suntem, frate. Poftă bună, i-am spus.

I-am scărpinat urechile şi m-am ridicat în picioare. Când luă sacul cu oase ca să-l târască în vizuina pe care şi-o săpase sub colibă, am plecat. Luminile din Buckkeep aproape că mă orbeau, dar m-am îndreptat oricum spre ele. Atunci n-aş fi putut spune de ce. Dar aşa am făcut.

10. DE FLORILE MĂRULUI

Pe timp de pace, numai cei cu sânge regesc aveau voie să înveţe Meşteşugul, pentru ca magia să rămână în cercul lor şi pentru a reduce şansele de a fi folosit împotriva regelui. Astfel, când Galen a ajuns ucenicul Maestrei Solicity, datoria lui a fost să-i ajute pe Chivalry şi pe Verity să-şi desăvârşească Meşteşugul. În vremea aceea, nu mai fuseseră învăţaţi şi alţii. Pe Regal, un copil delicat, mama lui l-a declarat prea bolnav ca să suporte rigorile instruirii. După ce Solicity s-a stins, prea devreme, Galen a primit titlul de Maestru al Meşteşugului, dar avea puţine îndatoriri. Unii credeau că a slujit prea puţin ca ucenic al lui Solicity ca să fi dobândit îndemânarea desăvârşită a unui maestru. Alţii susţineau cu tărie că el nu a avut niciodată puterea cerută de Meşteşug ca să fie un adevărat maestru. În orice caz, în vremea aceea, Galen nu a avut prilejul să-şi dovedească dibăcia şi netemeinicia vorbelor celor care-l criticau. Nu au existat prinţi sau prinţese tinere de iniţiat în arta Meşteşugului în anii în care Galen a fost maestru.

Numai când au început raidurile Corăbiilor Roşii s-a hotărât că trebuie să se mărească numărul celor iniţiaţi. Nu mai existase un grup de iniţiaţi de ani de zile. Tradiţia ne spune că, pe timpul luptelor cu Străinii, existau trei sau chiar patru grupuri. Un grup avea între şase şi opt membri, aleşi de comun acord, potriviţi pentru a se forma o legătură între ei, iar cel puţin unul dintre ei avea o legătură deosebită cu regele. Acest iniţiat îi raporta direct suveranului tot ceea ce îi comunicau lui ceilalţi iniţiaţi, dacă era un grup de transmis mesaje sau de strâns informaţii. Alte grupuri adunau putere şi îi dădeau monarhului din rezervele lor, dacă avea nevoie de ele. Iniţiaţii-cheie erau deseori numiţi Bărbatul sau Femeia Regelui sau a Reginei. Foarte rar, aceştia existau independent de un grup sau de o instruire, ca indivizi cu o

legătură atât de strânsă cu regele, încât îi dădeau putere prin simpla atingere. De la asemenea iniţiaţi îşi trăgea regele seva necesară pentru efortul cerut de Meşteşug. Prin tradiţie, grupul primea numele iniţiatului-cheie. Avem astfel de exemple legendare, cum a fost grupul lui Crossfire.

Galen a ales să ignore tradiţiile când şi-a format primul şi singurul său grup. Acesta a fost numit după maestrul care l-a creat şi şi-a păstrat numele şi după moartea lui. În loc să adune o seamă de instruiţi şi să lase grupul să se formeze de la sine, i-a selectat pe membri el însuşi. Între ei nu s-a format legătura care unea grupurile legendare, iar afinitatea lor se manifesta nu faţă de rege, ci faţă de maestru. Astfel, iniţiatul-cheie, la început August, îi raporta lui Galen tot atât de des pe cât îi raporta regelui Shrewd sau viitorului rege, Verity. Odată cu moartea lui Galen, când August şi-a pierdut simţul Meşteşugului, i-a luat locul Serene. Ceilalţi supravieţuitori ai grupului au fost Justin, Will, Carrod şi Burl.

Noaptea mă transformam în lup.

Prima oară am crezut că e doar un vis foarte intens: întinderea de zăpadă nemărginită, presărată cu umbrele întunecate ale copacilor, mirosurile înşelătoare aduse de vântul rece, ţopăitul caraghios şi scormonitul după chiţcanii care îndrăzneau să-şi părăsească vizuinile de iarnă. M-am trezit cu mintea limpede şi binedispus.

Dar în noaptea următoare am visat din nou. Dimineaţa, mi-am dat seama că, atunci când îl feream pe Verity, deci şi pe mine, de visele cu Molly, cădeam pradă gândurilor nocturne ale lupului. Iată un tărâm în care nici Verity, nici un alt adept al Meşteşugului nu mă puteau urmări. O lume ferită de intrigile şi de urzelile de la Curte, de griji şi de planuri. Lupul meu trăia în prezent. În mintea lui nu se înghesuiau frânturi de amintiri tulburi. El nu păstra din timpul zilei decât amănuntele necesare pentru a supravieţui. Nu mai ştia câţi chiţcani a omorât cu două nopţi înainte, ci numai lucrurile importante: care urme de

vânat duc la ciurdele de iepuri sau unde curge izvorul atât de repede, încât nu îngheaţă niciodată.

Aşadar, în vis i-am arătat prima oară cum să vâneze. La început, nu ne-am descurcat foarte bine. Tot mă mai trezeam dis-de-dimineaţă să-i duc de mâncare.

A, îmi ziceam că era un mic secret, numai al meu. Aşa cum spusese lupul, eram ceea ce făceam. Pe lângă asta, mi-am făcut o promisiune. Nu voi permite ca prietenia noastră să se transforme într-o legătură desăvârşită. Curând, foarte curând, va fi în stare să vâneze de unul singur şi atunci îi voi da drumul în libertate. Câteodată îmi spuneam că îl lăsam în visele mele numai ca să-l învăţ să vâneze, ca să-l eliberez cât mai repede. Refuzam să mă gândesc la ce ar crede Burrich despre un asemenea lucru.

Într-o dimineaţă, devreme, întorcându-mă din escapada mea, am dat peste doi ostaşi care făceau exerciţii de luptă în curtea bucătăriei. Aveau bâte şi, ameninţându-se în glumă, săreau într-o parte şi-n alta şi schimbau lovituri în aerul proaspăt. Pe bărbat nu-l cunoşteam şi prima dată am crezut că amândoi sunt străini. Dar atunci mă zări femeia.

— Hei, FitzChivalry! Am o vorbă cu tine, îmi strigă, fără să-şi odihnească bâta.

M-am holbat la ea, încercând să-mi aduc aminte de unde o cunosc. Adversarul ei nu pară la timp şi fu atacat din lateral. Când se feri, femeia se dădu înapoi şi râse, scoţând un chicot ascuţit, inconfundabil.

— Fluier? am întrebat. Nu-mi venea să cred.

Femeia al cărei nume tocmai îl rostisem îşi dezveli dinţii rari într-un zâmbet bine cunoscut, trase o lovitură zdravănă în bâta adversarului şi sări iar în spate.

— Da? rosti ea, cu respiraţia întretăiată.

Partenerul ei, văzând că e ocupată, coborî bâta politicos. Fluier îl atacă imediat. Cu sprinteneală de maestru care se preface leneş, bâta lui ţâşni să blocheze atacul. Fluier râse din nou şi ridică mâna, cerând pace.

— Da, repetă ea, de data asta întorcându-se cu faţa la mine. Am venit... adică am fost trimisă ca să-ţi cer o favoare.

Am făcut un gest spre hainele ei.

— Nu pricep. Nu mai eşti în garda lui Verity?

Ea ridică uşor din umeri, dar am văzut că întrebarea îi făcu o plăcere deosebită.

— Nu, dar nici foarte departe n-am plecat. Garda reginei. Emblema cu vulpe. Vezi?

Trase de piepţii jachetei scurte ca să-mi arate materialul fin. Am remarcat lâna bună, toarsă în casă, dar şi vulpea albă cu colţii scoşi, brodată pe fond violet. Tot violet erau şi pantalonii de lână groasă, cu manşeta largă vârâtă în cizme. Şi partenerul ei purta aceleaşi straie. Garda reginei. Ţinând seama de aventurile lui Kettricken, uniforma se potrivea perfect.

— Verity s-a hotărât că regina are nevoie de o gardă personală? am întrebat, încântat.

Fluier îşi ascunse puţin zâmbetul.

— Nu chiar, îmi răspunse ea şovăitoare, apoi îşi îndreptă ţinuta, de parcă mi-ar fi dat raportul. Noi am hotărât că regina are nevoie de gardă. Eu şi alţii care am călărit cu ea zilele trecute. Am început să vorbim despre... toate mai târziu. Despre cum s-a descurcat ea acolo. Şi aici. Şi cum a venit la Buckkeep singură-singurică. Atunci am ajuns la concluzia că trebuie să obţină cineva permisiunea să-i formeze o gardă. Dar niciunul dintre noi nu ştia de unde să înceapă. Ştiam că e necesară, dar am văzut că nu se preocupa nimeni de asta... Pe urmă, săptămâna trecută, la poartă, te-am auzit cum te-ai înfierbântat când ai aflat că regina a plecat pe jos, singură, fără să o însoţească cineva. Da, aşa ai făcut! Eram în odaia vecină şi te-am auzit!

Mi-am înghiţit protestul, am înclinat din cap politicos, şi Fluier continuă:

— Aşa că ne-am hotărât. Aceia dintre noi care voiau să poarte alb cu violet au ieşit în faţă. A fost o împărţeală egală. Era şi timpul să primim sânge proaspăt; garda lui Verity dădea semne de bătrâneţe. Şi era şi cam moale, de la atâta stat în turn. Aşa că ne-am reorganizat, i-am avansat pe cei care trebuiau de mult avansaţi, dacă ar fi fost loc şi pentru ei, şi am luat recruţi ca să umplem

golurile. Ne-a ieşit perfect. Nou-veniţii o să ne dea prilejul să ne perfecţionăm şi noi cât îi învăţăm pe ei. Regina va avea propria gardă, când vrea. Şi când are nevoie de ea.

— Înţeleg. Mă cuprinse agitaţia. Şi ce voiai să mă rogi?

— Să-i explici lui Verity. Să-i spui că regina are garda ei.

Fluier rosti cuvintele simplu, netulburată.

— Asta seamănă a lipsă de devotament, am răspuns, la fel de simplu. Ostaşi din garda lui Verity lasă la o parte însemnele lui şi le adoptă pe cele ale reginei…

— Aşa ar crede unii. Aşa ar spune unii. Se uită fix în ochii mei şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Dar tu ştii că nu e adevărat. E un lucru necesar… Tatăl… Chivalry ar fi înţeles, i-ar fi pregătit reginei o gardă înainte de sosirea ei. Dar viitorul rege, Verity… nu e vorba de lipsă de devotament faţă de el. L-am slujit cu pricepere, pentru că îl iubim. Încă îl slujim. Suntem cei care întotdeauna i-am păzit spatele; acum ne-am retras şi ne-am reorganizat, ca să i-l păzim şi mai bine. Asta-i tot. Noi credem că are o regină bună. Nu vrem s-o piardă. Atât. Nu ne-am schimbat părerea despre el. Ştii asta.

Ştiam. Totuşi… Am întors privirea ca să mă detaşez de rugămintea ei, am clătinat din cap şi am încercat să gândesc. De ce eu? se întreba furioasă o parte din mine. Mi-am răspuns singur. În momentul în care mi-am pierdut cumpătul şi am ocărât gărzile că nu o apăraseră pe regină, m-am legat singur la cap. Burrich mă tot avertizase să nu-mi uit lungul nasului.

— Voi vorbi cu Verity. Şi cu regina, dacă îmi dă el permisiunea.

Fluier zâmbi iar.

— Ştiam noi că o vei face. Mulţumesc, Fitz.

Într-o clipă dispăru de lângă mine ca un vârtej, cu bâta pregătită, şi săltă ameninţător spre partenerul ei, care cedă în silă. Am plecat oftând. Sperasem s-o văd pe Molly cărând apă la ora asta, s-o zăresc măcar o clipă. Dar nu era acolo şi am plecat dezamăgit. Ştiam că n-ar fi trebuit să mă joc aşa, dar în unele zile nu rezistam ispitei. Am părăsit curtea.

În ultimul timp, mă torturasem singur într-un mod special. Nu mi-am mai dat voie s-o văd pe Molly, dar n-am rezistat s-o urmăresc. Aşa că intram în bucătărie imediat ce ea ieşea, sperând să-i simt parfumul în aer. Sau stăteam în coridorul mare seara şi căutam locuri din care s-o zăresc fără să fiu observat. Indiferent că lumea se distra cu menestreli, poeţi sau păpuşari sau că stătea de vorbă şi făcea lucru manual, ochii mei fugeau numai acolo unde trebuia să fie Molly. Era foarte serioasă şi reţinută în fustele ei albastru-închis şi nici nu se uita la mine. Vorbea întotdeauna cu femeile din turn sau stătea lângă Patience, în puţinele seri când cobora şi ea din cameră, şi se ocupa de ea cu atâta interes, de parcă eu nici nu existam. Câteodată aveam impresia că scurta noastră întâlnire fusese doar un vis. Dar noaptea, când mă duceam la mine în odaie, scoteam cămaşa dosită pe fundul scrinului şi, dacă mi-o lipeam de faţă, îmi închipuiam că simt parfumul ei. Aşa că înduram.

Trecuseră mai multe zile de când îi arsesem pe rug pe neoameni. În afară de garda reginei, se pregăteau şi alte schimbări în turn şi dincolo de zidurile lui. Doi meşteri de corăbii veniseră nechemaţi să ajute la construirea ambarcaţiunilor. Verity fusese în al nouălea cer. Şi mai impresionată fusese regina Kettricken, pentru că la ea veniseră mai întâi, spunând că voiau să fie de ajutor. Îşi aduseseră şi ucenicii, ca să crească rândurile celor care lucrau la nave. Acum lămpile ardeau şi înainte de răsăritul, şi după apusul soarelui, iar oamenii munceau într-un ritm ameţitor. Aşa că Verity era şi mai mult plecat, iar pe Kettricken, când o vizitam, o găseam şi mai abătută. O ispiteam zadarnic cu cărţi şi mici excursii. Îşi petrecea vremea zăcând în faţa războiului de ţesut, tot mai palidă şi mai nepăsătoare pe zi ce trecea. Deprimarea ei le copleşea şi pe doamnele ei de companie, aşa că vizita la ea era la fel de veselă ca un priveghi.

Nu mă aşteptasem ca Verity să fie în cabinetul lui, aşa că nu am fost dezamăgit când nu l-am găsit acolo. Era la şopronul corăbiilor, ca de obicei. I-am lăsat vorbă lui

Charim să mă cheme oricând va avea timp prinţul să mă primească. Apoi, hotărât să-mi găsesc de lucru şi să fac ce-mi sugerase Chade, m-am întors în camera mea. Am luat zarurile şi răbojul şi am plecat spre camera lui Kettricken.

Voiam s-o învăţ jocurile de noroc care le plăceau atât de mult lorzilor şi doamnelor, sperând să-i ofer şi alte prilejuri de distracţie. Speram, mai puţin încrezător, că jocurile o vor îndemna să iasă mai mult în lume şi să nu mai depindă de tovărăşia mea. Tristeţea ei devenea pentru mine o povară şi nu o dată mi-am dorit din tot sufletul să nu mai fiu în preajma ei.

— Învaţ-o să trişeze mai întâi. Dar spune-i că aşa e jocul. Spune-i că regulile îi dau voie să trişeze. Dacă e iute de mână, lucru uşor de învăţat, i-ar putea goli buzunarele lui Regal de câteva ori cât ai zice peşte şi el nici n-ar bănui-o. Şi ce dacă ar bănui-o? Ce-ar face, ar acuza-o pe regina din Buckkeep că trişează la zaruri?

Bufonul, fără îndoială. Lângă mine, păşind liniştit, sceptrul cu cap de şobolan ţopăindu-i pe umăr. Nu am tresărit vizibil, dar el ştia că mă luase prin surprindere încă o dată. Ochii îi sclipeau veseli.

— Cred că viitoarea noastră regină mi-ar lua-o în nume de rău dacă aş induce-o în eroare. De ce nu vii şi tu cu mine, ca s-o mai înveseleşti? Eu las zarurile la o parte, iar tu poţi să faci jonglerii, i-am propus.

— Să fac jonglerii? Păi, Fitz, asta fac toată ziua şi tu zici că mă ţin numai de prostii. Te uiţi la munca mea şi zici că e o joacă, în timp ce eu văd cum te ocupi serios de jocuri pe care nici măcar nu le-ai inventat. Ascultă sfatul bufonului. Învaţ-o pe regină ghicitori, nu zaruri, şi veţi fi amândoi mai înţelepţi.

— Ghicitori? Ăsta e un joc din Bingtown, nu?

— Ar fi unul bun de jucat la Buckkeep în zilele astea. Ia ghici, dacă poţi: cum se numeşte lucrul pe care nu ştii cum să-l numeşti?

— Nu m-am priceput niciodată la ghicitori, bufonule.

— Nimeni din neamul tău nu e priceput, din câte am auzit. Răspunde-mi la asta: ce are aripi în sulul lui Shrewd,

limbă de foc în cartea lui Verity, ochi de argint în Pergamentele din Relltown şi piele cu solzi de aur în camera ta?

— Asta-i o ghicitoare?

Se uită la mine compătimitor.

— Nu. Ghicitoare a fost cea de dinainte. Ăsta e un Străbun. Iar prima ghicitoare te întreba cum să-l chemi.

Am slăbit ritmul. M-am uitat la bufon mai atent, dar pe el era greu să-l priveşti în ochi.

— Asta-i o ghicitoare? Sau o întrebare serioasă?

— Da.

Căpătă o figură serioasă. Am rămas cu piciorul în aer, complet zăpăcit. I-am aruncat o căutătură urâtă, îmi răspunse lipindu-şi nasul de al şobolanului de pe sceptru. Îi zâmbi prosteşte.

— Vezi, tu, Şobolănică, nu ştie mai multe decât unchiul sau bunicul lui. Niciunul dintre ei nu ştie cum să cheme un Străbun.

— Cu Meşteşugul, am zis eu pripit.

Bufonul mă privi ciudat.

— De unde ştii?

— Bănuiesc.

— De ce?

— Nu ştiu. Însă, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că se poate. Regele Wisdom a străbătut cale lungă până i-a găsit pe Străbuni. De ce să fi călătorit atâta, dacă i-ar fi putut chema cu Meşteşugul?

— Ai dreptate. Dar uneori adevărul zace şi în faptele înflăcărate. Aşa că răspunde-mi la asta, băiete: avem un rege. Şi un prinţ. Amândoi cunosc Meşteşugul. Dar unde sunt cei iniţiaţi împreună cu regele sau înaintea lui? Ce s-a întâmplat de am rămas fără iniţiaţi, când avem mai mare nevoie de ei?

— Puţini învaţă Meşteşugul pe timp de pace. Galen nu a considerat potrivit să se ocupe de asta până anul trecut. Iar grupul pe care l-a format...

Am tăcut şi, deşi nu mai era nimeni pe coridor, n-am mai vrut să vorbesc despre asta. Nu spuneam nimănui ce discutam în secret cu Verity despre Meşteşug.

Bufonul începu să danseze în cerc în jurul meu.

— Dacă nu ţi se potriveşte pantoful, nu-l poţi purta, indiferent cine ţi l-a făcut, declară el.

Am încuviinţat în silă.

— Aşa este.

— Iar cel care l-a făcut nu mai e. Trist. Foarte trist. Mai trist decât carnea fierbinte de pe masă şi vinul roşu din pahar. Dar cel care nu mai e a fost, şi el, creat la rândul lui.

— Solicity. Şi ea s-a dus.

— Nu şi Shrewd. Nu şi Verity. Eu cred că, dacă mai trăiesc doi dintre cei pe care i-a învăţat ea, trebuie să mai trăiască şi alţii. Unde sunt?

Am ridicat din umeri.

— Au plecat. Au îmbătrânit. Au murit. Nu ştiu.

Mi-am stăpânit nerăbdarea, încercând să mă concentrez pe întrebarea lui.

— Sora regelui, Merry[15]. Mama lui August. A fost şi ea iniţiată, cred, dar a murit de mult. Probabil că tatăl lui Shrewd, regele Bounty, a fost ultimul care a format un grup. Dar mai trăiesc foarte puţini din generaţia aceea.

Mi-am muşcat limba. Verity îmi spusese odată că Solicity îi iniţiase în Meşteşug pe toţi aceia care dovedeau talent. Sigur mai trăiau câţiva dintre ei; nu puteau fi mai bătrâni cu mai mult de zece ani decât Verity…

— Au murit, dacă mă întrebi pe mine. Prea mulţi. Ştiu eu.

Bufonul găsi răspuns la întrebarea mea nerostită. M-am uitat la el prosteşte. Îmi scoase limba şi se depărtă de mine în paşi de dans. Îşi studie sceptrul şi mângâie afectuos şobolanul sub bărbie.

— Vezi tu, Şobolănică, e aşa cum ţi-am spus. Niciunul nu ştie. Niciunul nu e destul de înţelept ca să întrebe.

— Bufonule, nu eşti în stare să vorbeşti clar? am strigat eu, frustrat.

15 Veselă, fericită (n. tr.).

Se opri ca trăsnit. La mijlocul piruetei, se lipi cu călcâiele de podea şi împietri.

— Cui i-ar folosi? mă întrebă el cumpătat. M-ai asculta dacă aş veni la tine şi nu ţi-aş vorbi în ghicitori? Ai cădea pe gânduri şi ai răsuci pe toate părţile fiecare vorbă de-a mea, ai cugeta la ea mai târziu, în camera ta? Bine, atunci. Voi încerca să vorbesc clar. Cunoşti poezia „Şase înţelepţi s-au dus la Jhaampe”?

Am încuviinţat, mai nedumerit ca niciodată.

— Recită-mi-o.

— „Şase înţelepţi au plecat la Jhaampe împreună, au urcat un deal şi nu l-au mai coborât de furtună, s-au făcut stană de piatră şi au dispărut…”

Nu-mi mai aduceam aminte vechea poezie pentru copii. Am uitat-o. Oricum e o prostie, una din alea care îţi rămân în memorie, dar nu înseamnă nimic.

— Iată, desigur, motivul pentru care e trecută în pergamentele cu versurile cunoaşterii, concluzionă bufonul.

— Nu ştiu! am izbucnit. Eram nervos peste poate. Bufonule, iar faci aşa. Nu vorbeşti decât în ghicitori! Pretinzi că vorbeşti clar, dar mie îmi scapă adevărul tău.

— Ghicitorile, dragă Fitzy-Fitz, sunt menite să-i facă pe oameni să gândească. Să găsească adevăruri noi în zicerile vechi. Dar, orice-ar fi… Ai o minte înşelătoare. Cum să te fac să înţelegi? Poate dacă aş veni la tine noaptea, pe întuneric, şi ţi-aş cânta sub fereastră:

Dragul meu Fitz, scump prinţişor bastard,
Îţi cheltui toată vremea, te zbuciumi în zadar.
Lucrezi ca să te-opreşti, lupţi ca să te-nfrânezi,
Deşi, oricât te-ai zbate, n-ar trebui să pierzi.

Se aruncase într-un genunchi şi trăgea de nişte sfori invizibile de pe sceptru. Cânta înflăcărat, avea voce bună. Împrumutase melodia de la o baladă de dragoste cunoscută. Mă privi, scoase un oftat prefăcut, îşi umezi buzele şi continuă îndurerat:

De ce niciun Farseer nu vede mai departe,
De ce judecă toate aşa cum par, deşarte?
Ţărmul e luat ca pradă, supuşii-s chinuiţi.
Eu strig şi chem zadarnic, ei urlă toţi „mai staţi”!
O, prinţişor bastard, o, blând şi dulce Fitz,
De mai staţi mult pe gânduri, veţi fi tăiaţi bucăţi.

O servitoare aflată în trecere se opri să asculte, uluită. Un paj se ivi în pragul uşii şi se holbă la noi, rânjind cu gura până la urechi. M-am înroşit, pentru că bufonul făcea o figură şi blândă, şi pătimaşă. Am încercat să trec pe lângă el nepăsător, dar se târî după mine în genunchi şi mă prinse de mânecă. Ori stăteam pe loc, ori mă luptam ca un caraghios să mă eliberez. Aşa că am rămas pe loc ca prostul. Bufonul îmi rânji afectat. Pajul chicoti, iar pe hol se auziră două glasuri şuşotind amuzate. Nu am ridicat ochii să văd cine se distra pe socoteala mea. Bufonul îmi trimise o bezea. Cântă mai departe, în şoaptă:

Te strânge-n gheare ne-mblânzita soartă?
Voinţa Meşteşugului ţi-e moartă?
Găseşte-ţi aliaţii, caută-i pe iniţiaţi,
Daţi libertate minţii, zdrobiţi-i pe piraţi.
Daţi viaţă viitorului fierbinte,
Din patimile voastre să se-avânte.
Cu Harurile voastre adunate,
Pentru urmaşi, salvaţi Şase Ducate.
Bufonul vă imploră lăcrimând,
Bezna cea groasă s-o goniţi curând.
Nu daţi pe mâna morţii un popor
Când viaţa-şi pune-ncrederea în voi.

Făcu o mică pauză, apoi continuă cu glas tare, plin de voioşie:

Şi dacă toate astea ţi le scoţi din minte
Cum scoţi, în somn, băşinile din fund, să-ţi cânte,

Primeşte cea mai sinceră închinăciune,
Cum numai rareori ţi-e dat să vezi în lume!

Se desprinse de mâneca mea şi se rostogoli într-o tumbă pe care o încheie arătându-mi fundul gol. Era uimitor de alb, iar eu nu mi-am putut ascunde nici uluirea, nici jignirea. Bufonul sări în picioare, îmbrăcat la loc, cum se cuvine, iar Şobolănică se înclină umil în faţa celor care se opriseră să fie martori la umilirea mea. Izbucniră hohote de râs şi un ropot de aplauze. Spectacolul mă lăsase fără cuvinte. Am întors capul şi-am vrut să trec pe lângă bufon, dar el îmi blocă drumul dintr-un salt. Îşi luă brusc o mină serioasă şi se adresă celor care încă zâmbeau:

— Ruşine să vă fie tuturor, că vă veseliţi aşa! Chicotiţi şi arătaţi cu degetul un băiat cu inima frântă! Nu ştiţi că Fitz şi-a pierdut fiinţa cea mai dragă? Da, îşi ascunde suferinţa sub roşeaţa din obraji, dar ea a murit şi l-a lăsat cu sufletul arzând de dor nestins. Umilă până la încăpăţânare şi primejdios de băşinoasă, cea mai modestă dintre fete, draga noastră Lady Thyme, a pierit. Din cauza propriei duhori, nu mă îndoiesc, deşi unii zic că i s-a întâmplat pentru că mânca numai carne stricată. Dar carnea stricată, veţi zice, pute de-ţi mută nasul, ca să nu cumva să o mănânci. La fel putem spune şi despre Lady Thyme, aşa că ea probabil că nu simţea putoarea cărnii sau credea că e mireasma degetelor ei. Nu plânge, sărmane Fitz, îţi vom găsi pe altcineva. Îmi voi dedica timpul numai ca s-o aflu, începând chiar de azi! Îţi jur, pe capul lui Sir Şobolănică. Iar acum te îndemn să te întorci degrabă la treburile tale, pentru că, ţi-o spun sincer, şi eu am întârziat de la ale mele. Rămas-bun, sărman Fitz, biată inimioară! Să înfrunţi disperarea cu atâta îndrăzneală! Biet tânăr neconsolat! O, Fitz, bietul, bietul de tine...

Se îndepărtă de mine pe coridor, clătinând amărât din cap şi consultându-se cu Şobolănică ce altă babă înstărită să peţească pentru mine. M-am uitat după el, năuc. Mă simţeam trădat. Să mă facă aşa de râs în faţa altora! Oricât

ar fi de ascuţit la limbă şi într-o ureche, nu mă aşteptam să fiu ţinta glumelor lui în faţa lumii.

Am tot aşteptat să se întoarcă şi să mai spună ceva care să mă facă să înţeleg ce se întâmplase, dar nu a făcut-o. Când a cotit, am înţeles că pusese capăt chinului meu. Am plecat şi eu, stânjenit peste măsură şi la fel de nedumerit. Cuvintele din versurile lui neghioabe mi se întipăriseră în minte şi sigur aveam să cuget la cântecul lui de dragoste în zilele următoare, ca să le desluşesc tâlcul. Dar Lady Thyme? N-ar fi spus lucrurile acelea despre ea, dacă n-ar fi fost adevărate. Dar de ce ar fi permis Chade ca fiinţa în care se deghiza când ieşea în lume să moară astfel? Al cui trup va fi dat drept al lui Lady Thyme, fără îndoială ca să fie dus cu căruţa la rudele ei îndepărtate, pentru înmormântare? Era aceasta modalitatea lui de a începe o călătorie, de a pleca din Buckkeep fără să fie văzut? Dar, încă o dată, de ce s-o omoare? Pentru ca Regal să creadă că a reuşit să-l otrăvească? În ce scop?

Peste măsură de uluit, am ajuns, într-un sfârşit, la uşa lui Kettricken. Am rămas o clipă pe coridor, ca să-mi regăsesc aplombul şi să-mi recompun expresia feţei. Pe neaşteptate, se deschise uşa de vizavi şi Regal se ciocni de mine. În elanul lui, mă îmbrânci într-o parte şi, înainte să-mi revin, îmi spuse, în generozitatea lui nemărginită:

— Nu-i nimic, Fitz. Nu mă aştept la scuze din partea unui nenorocit ca tine.

Rămase pe loc şi-şi aranjă vesta, în timp ce tinerii care veneau în urma lui ieşiră din cameră chiţăind amuzaţi. Le zâmbi tuturor, apoi se aplecă spre mine să mă întrebe cu glas scăzut şi veninos:

— De la cine vei mai suge acum, că târfa bătrână a murit? Ei, nu-i nicio pagubă. Sunt sigur că vei găsi altă babă care să te cocoloşească. Sau ai de gând să te linguşeşti pe lângă una mai tânără?

Îndrăzni să-mi zâmbească înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a pleca fâlfâind din mâneci, urmat de cei trei linge-blide.

Am crezut că iau foc când am auzit jignirea la adresa reginei. Mă luă pe neaşteptate, ca niciodată. Furia mă izbi în piept şi mi se ridică în gât. Am simţit străbătându-mă o forţă teribilă; buza de sus mi se ridică a mârâit. *Ce este? Ce s-a întâmplat*? *Ucide-l*! *Ucide-l*! Ucide-l!, am auzit din depărtare. Am făcut un pas, următorul ar fi fost un salt, iar dinţii mi s-ar fi înfipt acolo unde gâtul se întâlneşte cu umerii.

— FitzChivalry, am auzit un glas uimit.

Molly! M-am întors spre ea, trecând de la mânie la încântare. Dar ea se retrase repede, spunând: „îmi cer iertare, domnule”, şi trecu pe lângă mine.

Ţinea privirea plecată şi se purta ca o servitoare.

— Molly? am strigat şi m-am dus după ea.

Se opri. Întoarse capul şi-mi oferi un chip nepăsător.

— Domnule? Aţi avut vreun comision pentru mine? mă întrebă cu glas lipsit de intonaţie.

— Un comision?

Sigur că da. M-am uitat în jur, dar pe coridor nu mai era nimeni. Am făcut un pas spre ea şi i-am şoptit cu voce subţire:

— Nu. Mi-a fost aşa de dor de tine, Molly…

— Nu se cuvine, domnule, vă rog să mă iertaţi.

Îmi întoarse spatele mândră, calmă, şi plecă.

— Ce-am făcut? am întrebat-o, consternat şi nervos.

Nu mă aşteptam la un răspuns. Dar ea se opri din nou. Îşi ţinea spatele drept sub straiele albastre şi capul ridicat sub ţesătura pentru păr. Nu se mai întoarse către mine, ci rosti calmă, către pereţi:

— Nimic. Nu aţi făcut nimic, domnule. Absolut nimic.

— Molly! am protestat eu, dar ea dispăru după colţ.

Am rămas pironit, urmărind-o cum se îndepărtează. După o clipă, mi-am dat seama că scoteam un fel de scâncet combinat cu un mârâit.

Hai să mergem la vânătoare mai bine.

Poate că ar fi cel mai bun lucru, m-am trezit încuviinţând *Să vânăm, să ucidem, să mâncăm, să dormim. Şi să nu facem nimic altceva*.

De ce nu acum?

Nu prea ştiu.

Mi-am adunat gândurile şi am bătut la uşa lui Kettricken. Îmi deschise Rosemary şi mă pofti zâmbind cu gropiţe în obraji. Odată intrat, am înţeles îndată ce treabă avusese Molly acolo. Kettricken ţinea la nas o lumânare verde şi groasă. Pe masă mai erau câteva.

— Mirt, am observat eu.

Kettricken ridică privirea surâzând.

— FitzChivalry, bine ai venit. Intră şi aşază-te. Pot să-ţi ofer de mâncare? Puţin vin?

Am rămas cu ochii la ea. Era total schimbată. I-am simţit puterea, am ştiut că se concentra numai pe ea însăşi. Purta o tunică gri fină şi pantaloni mulaţi.

Părul şi-l pieptănase ca de obicei. Se împodobise modest, cu un colier din mărgele de piatră verde şi albastră. Nu aceasta era femeia pe care o adusesem înapoi la Buckkeep cu câteva zile în urmă. Femeia aceea tulburată, nervoasă, jignită şi confuză. Kettricken din faţa mea era un izvor de seninătate.

— Regina mea, am rostit, şovăitor.

— Kettricken, mă corectă ea blândă.

Se plimbă prin cameră, aranjând lumânările pe rafturi. Mă provoca tocmai pentru că nu mai spunea nimic.

Am păşit spre centrul încăperii. Regina şi Rosemary erau singure. Verity mi se plânsese odată că în camerele lui Kettricken domneşte ordinea dintr-o tabără de ostaşi. Nu exagerase. Mobilierul simplu nu avea nicio pată. Lipseau tapiseriile şi covoarele grele care împodobeau turnul. Pe podea fuseseră întinse rogojini simple de paie, iar ramele sprijineau paravane de pergament pictate delicat cu crengi înflorite şi copaci. Nu era nici urmă de neorânduială. Orice lucru era fie terminat şi pus la loc, fie urma să fie început. Numai aşa pot descrie pacea din camera aceea.

Intrasem prins într-un vârtej de sentimente. Acum stăteam liniştit şi tăcut, respirând regulat şi calmându-mi bătăile inimii. Un colţ al camerei fusese transformat într-un alcov cu paravane din pergament, covor de lână verde

pe podea şi bănci scunde şi tapisate, cum văzusem la munte. Kettricken aşează lumânarea de mirt în spatele unui paravan. O aprinse de la focul din cămin. Ca un răsărit de soare, flacăra dădea viaţă şi căldură scenelor pictate. Kettricken ocoli încăperea ca să se aşeze pe una dintre băncile joase, îmi făcu semn să mă aşez pe cea din faţa ei.

— Vrei să mi te alături? mă invită ea.

I-am făcut pe plac. Mă înconjurau paravanul uşor luminat, iluzia unei odăi intime şi mirosul dulceag de mirt. Banca scundă era foarte confortabilă. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi amintesc pentru ce anume venisem.

— Regina mea, m-am gândit că ai vrea să înveţi câteva jocuri de noroc care se joacă la Buckkeep. Ca să te poţi alătura celor care se distrează cu ele.

— Poate altă dată, mă refuză ea politicos. Dacă tu şi cu mine vom vrea să ne distrăm şi dacă îţi va face plăcere să mă înveţi. Dar numai din aceste motive. Am descoperit că vechile proverbe sunt adevărate. Nu te poţi depărta prea mult de sinele tău, pentru că fie se rupe legătura cu el, fie te trage înapoi. Eu sunt norocoasă. Pe mine m-a tras înapoi. Sunt din nou sinceră cu mine însămi, FitzChivalry. Asta simţi în mine astăzi.

— Nu înţeleg.

Kettricken surâse.

— Nici nu e nevoie, îmi spuse, apoi tăcu.

Mica Rosemary se aşezase lângă şemineu. Îşi luase tăbliţa şi creta, pretinzând că se distrează. Până şi copila aceea veselă îmi părea prea liniştită în ziua aceea. M-am întors spre Kettricken şi am aşteptat. Dar ea stătea şi se uita la mine, zâmbind nedumerită. Am lăsat să treacă un minut, două, apoi am întrebat-o:

— Ce facem?

— Nimic.

Am tăcut şi eu. După multă vreme, Kettricken rosti:

— Propriile noastre ambiţii şi îndatoriri, cele pe care ni le alegem singuri, hotarele între care vrem să închidem lumea nu sunt decât umbra aruncată de un copac pe zăpadă. Se va muta odată cu soarele, se va clătina în

bătaia vântului, iar când se topeşte omătul moale va cădea strâmbă pe pământul zgrunţuros. Dar copacul rezistă. Înţelegi?

Se aplecă puţin în faţă ca să se uite în ochii mei. Avea o privire blândă.

— Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

Mă privi uşor compătimitoare.

— M-ai înţelege, dacă nu te-ai mai strădui s-o faci, dacă ai renunţa să te tot gândeşti la ce e important pentru mine, întrebându-te, pur şi simplu, dacă ideea aceea merită să te preocupe. Dar eu nu te oblig. Aici nu oblig pe nimeni la nimic.

Îşi îndreptă spatele cu o mişcare delicată, fără efort, odihnitoare. Şi iar nu făcu nimic. Stătu în faţa mea şi începu să se dezvăluie. Am simţit cum viaţa ei mă atinge discret şi pluteşte în jurul meu. Era o atingere din cea mai fină. Dacă n-aş fi ştiut ce e Meşteşugul şi Harul, nu cred că aş fi sesizat-o. Prudent, aşa cum aş fi încercat un pod ţesut din pânză de păianjen, mi-am lăsat simţurile să coboare peste ale ei.

Mintea ei porni în căutare. Nu ca a mea, spre un anumit animal sau ca să cercetez împrejurimile. Am renunţat la cuvântul cu care îmi numeam simţul.

Kettricken nu căuta nimic cu Harul ei. Era o fiinţă, aşa cum spusese chiar ea, dar o fiinţă care făcea parte dintr-un întreg. Îşi adună gândurile, studie în ce fel o atingea pânza de păianjen şi fu mulţumită. Un lucru sensibil şi delicat, în faţa căruia m-am minunat. M-am relaxat şi eu, preţ de-o clipă. Am expirat. Am lăsat Harul să cuprindă totul. Am renunţat la prudenţă, la teama că mă va prinde Burrich. Nu mai făcusem nimic asemănător. Atingerea lui Kettricken era fină ca picăturile de rouă alunecând pe un fir de pânză de păianjen. Eu eram un potop stăvilit, eliberat dintr-odată ca să umple canalele vechi până la revărsare şi să trimită şuvoaie de apă să cerceteze şesurile.

Hai să vânăm! Lupul meu, vesel.

În grajduri, Burrich tocmai curăţase o copită şi-şi îndrepta spatele, ca să se încrunte la pereţi. Cenuşia bătea din picior în boxă. Molly se îndepărta scuturând din umeri şi din păr. În faţa mea, Kettricken se uită la mine de parcă i-aş fi vorbit cu glas tare. Doar o clipă am mai fost reţinut, apucat dintr-o mie de părţi, lungit şi lăţit, orbit necruţător de lumină. Am simţit totul, nu doar oamenii care veneau şi plecau, dar şi fiecare porumbel care flutura din aripi pe streşini, fiecare şoarece care se strecura neobservat printre butoaiele cu vin, fiecare fărâmiţă însufleţită care nu era şi nu fusese fărâmiţată, ci un nod din pânza vieţii. Nimeni nu e singur, nimic nu e uitat, nimic nu e fără înţeles, fără rost sau fără importanţă. Cineva începu să cânte, apoi tăcu şi răsună un cor, alte voci, îndepărtate, vagi, care întrebau: *Ce*? *Poftim*?

M-ai strigat? *Eşti aici*? *Visez*? Se agăţau de mine cum se agaţă cerşetorii de mâneca trecătorilor şi am simţit dintr-odată că, dacă nu mă retrag, m-aş trezi ferfeniţă, ca o bucată de pânză. Am clipit, închizându-mă în mine. Am inspirat adânc.

Nu se scursese nicio clipă. Poate o răsuflare, o clipită. Kettricken îmi aruncă o privire piezişă. M-am făcut că nu văd. M-am scărpinat la nas. M-am foit pe scaun.

Mi-am găsit o poziţie convenabilă. S-au mai scurs câteva minute până când am oftat şi am ridicat din umeri, în semn de scuză.

— Mă tem că nu înţeleg jocul, i-am oferit lui Kettricken o explicaţie.

Reuşisem să o enervez.

— Nu e un joc. Nu trebuie să-l înţelegi sau să-l „joci”. Pur şi simplu opreşti totul şi exişti.

M-am prefăcut că mă străduiesc. Am stat nemişcat câteva momente, apoi m-am jucat absent cu manşeta până când privirea reginei se opri asupra mea. Atunci am plecat ochii, ruşinat.

— Lumânarea miroase foarte frumos, am complimentat-o eu.

Kettricken oftă şi renunţă.

— Fata care le face se pricepe foarte bine la mirosuri. Mă simt ca într-o grădină, înconjurată de miresme. Regal mi-a adus una dintre lumânările ei de caprifoi şi după aceea am căutat-o eu, ca să văd ce lucrează. E servitoare aici şi nu are timp şi bani să facă mai multe. Aşa că mă consider norocoasă când mi le oferă.

— Regal, am spus.

Regal vorbeşte cu Molly. Regal o cunoaşte destul de bine ca să ştie că face lumânări. O presimţire sumbră mă strânse pe dinăuntru ca o gheară.

— Regina mea, cred că te reţin de la ceea ce doreşti să faci. Nu aceasta este dorinţa mea. Pot să plec acum şi să revin când ai nevoie de companie?

— Exerciţiul acesta nu înlătură compania, FitzChivalry. Mă privi cu tristeţe. Nu mai încerci o dată să te eliberezi? O clipă, am avut impresia... Nu? Bine, atunci te las să pleci.

Am ghicit părere de rău şi singurătate în vocea ei. Îşi îndreptă ţinuta, inspiră adânc, expiră încet. I-am simţit din nou conştiinţa vibrând pe pânză. E înzestrată cu Har, mi-am zis. Nu în mare măsură, dar îl are.

Am părăsit tăcut camera. M-am distrat puţin, întrebându-mă ce-ar zice Burrich dacă ar afla. Nu tot atât de distractiv a fost când mi-am amintit cum se alertase Kettricken când o cercetasem eu cu Harul. M-am gândit la vânătoarea mea nocturnă cu lupul. Va începe în curând regina să se plângă de vise ciudate?

Certitudinea că voi fi descoperit îmi dădu fiori. Fusesem prea neglijent, prea multă vreme. Ştiam că Burrich îşi dă seama când folosesc Harul. Dacă îşi dădeau seama şi alţii? Puteam fi acuzat de magia animalelor. Am luat o hotărâre şi mi-am întărit sufletul cu ea. A doua zi, aveam să trec la fapte.

11. LUPI SINGURATICI

Bufonul va rămâne întotdeauna unul dintre marile mistere din Buckkeep. Pot spune cu certitudine că nu se ştie nimic sigur despre el. De unde se trage, câţi ani are, dacă e bărbat sau femeie, ce rasă e - toate acestea au fost subiectul multor presupuneri. Faptul cel mai surprinzător e cum a reuşit o persoană atât de cunoscută să-şi păstreze aura de intimitate. Întrebările despre bufon vor fi întotdeauna mai multe decât răspunsurile. A avut el cu adevărat puteri mistice, harul prezicerii, har vrăjitoresc sau pur şi simplu mintea lui ageră şi limba ascuţită îţi dădeau senzaţia că ştie totul înainte de a se întâmpla? Dacă nu cunoştea viitorul, atunci lăsa impresia că îl cunoaşte, iar prin presupunerile lui cumpănite ne-a influenţat pe mulţi dintre noi să-l ajutăm să-i dea o formă aşa cum considera el de cuviinţă.

Alb pe alb. Răsuci urechea. Mişcarea, oricât de fină, îl dădu de gol.

Vezi? l-am întrebat.

Miros.

Eu văd. Am scăpărat din ochi spre pradă. Nicio mişcare. Atât era destul.

Văd! Sări, iepurele ţâşni, iar Puiul porni greoi după el. Iepurele alerga uşor peste zăpada pufoasă, dar lupul trebuia să se ridice şi să sară prin ea. Iepurele îl amăgea ţopăind când aici, când dincolo, în jurul unui pom, în jurul grămezilor de tufe, printre rugi. A rămas acolo? Puiul adulmecă plin de speranţă, dar se înţepă în nasul fin în tufele dese.

A plecat, i-am spus.

Eşti sigur? *De ce nu m-ai ajutat*?

Nu pot urmări vânatul în zăpada afânată. Trebuie să pândesc şi să sar când e suficient un singur salt.

Aha. Iluminare. Gânduri. *Suntem doi*. *Ar trebui să vânăm împreună*. *Eu gonesc vânatul şi îl îndrept spre tine*. *Tu eşti gata să sari şi să-i rupi gâtul*.

Am clătinat încet din cap. *Trebuie să înveţi să vânezi singur*, *Puiule*. *Nu voi fi întotdeauna cu tine*, *cu mintea sau cu trupul*.

Lupul nu trebuie să vâneze singur.

Poate că nu. *Dar mulţi aşa fac*. *Şi tu vei face la fel*. *Dar n-am avut de gând să începi cu iepuri*. *Să mergem*.

Se culcă la călcâiele mele, bucuros că eu sunt cel care conduce drumul. Plecaserăm din turn înainte ca lumina iernatică să încărunţească cerul. Acum era albastru, senin şi rece. Urma după care mergeam nu era decât un făgaş greu de ghicit printre nămeţi. Mă afundam în zăpadă până la genunchi la fiecare pas. În jurul nostru, pădurea încremenise a iarnă, trezită numai de câte-o păsărea care săgeta albul sau croncănitul îndepărtat al ciorilor. Era o pădure deschisă, formată mai mult din puieţi şi din câte-un copac foarte înalt, scăpat din focul care pustiise panta dealului. Vara era o pajişte numai bună pentru capre. Copitele lor mici şi ascuţite tăiaseră drumul pe care mergeam noi. Ducea la o colibă sărăcăcioasă de piatră, un ţarc prăbuşit şi un adăpost pentru capre. Nu se folosea decât vara.

Puiul a fost în al nouălea cer când m-am dus după el de dimineaţă. Mi-a arătat pe unde să ocolim ca să nu ne vadă gărzile. O poartă veche pentru vite, demult zidită, era portiţa lui de scăpare. Pământul alunecase şi deplasase piatra şi mortarul, formând o crăpătură destul de largă ca să se furişeze prin ea. Zăpada bătătorită mi-a arătat că trecuse deseori pe acolo. După ce trecuserăm dincolo de ziduri, ne îndepărtaserăm pe furiş de turn, ca două umbre în lumina pierdută de stele şi lună în omătul alb. Odată ajunşi la o distanţă sigură de turn, Puiul transformase excursia în exerciţiu de pândă. O luase la goană înainte, ca să se ascundă în aşteptarea mea, să-mi tragă o labă cu ghearele desfăcute sau să mă pişte cu colţii. Pe urmă fugise într-un cerc larg în jurul meu, ca să mă atace din

spate. L-am lăsat să se joace, bucuros că-mi pun oasele în mişcare şi că mă zbengui ca un puşti necopt. Aveam grijă să înaintăm întruna, aşa că, până când a răsărit soarele şi s-a luminat, eram la kilometri întregi de Buckkeep, într-o zonă rareori călcată de om iarna. Din pură întâmplare am văzut iepurele alb pe zăpadă. Mă gândeam la o pradă mai modestă pentru prima vânătoare a Puiului.

De ce venim aici? întrebă el, imediat ce am zărit coliba.

Ca să vânăm, i-am răspuns simplu. M-am oprit la distanţă de ea. Puiul se culcă pe burtă lângă mine, aşteptând. *Ei, ce-aştepţi*? *Du-te şi caută urme de vânat*.

O, grozavă vânătoare, ce să spun! *Să adulmeci printr-o vizuină de oameni după resturi*. *Dezgustător*.

Nu după resturi. *Du-te şi uită-te*.

Săltă înainte, apoi coti spre colibă. L-am urmărit cum aleargă. Învăţase multe în vânătorile noastre din vis, dar acum voiam să vâneze fără niciun pic de ajutor din partea mea. Nu mă îndoiam că poate. M-am mustrat că tot amânasem să mi-o dovedească.

Rămase în tufişurile ninse cât îl ţinu răbdarea. Se apropie de colibă prudent, cu urechile ciulite şi cu botul ridicat. *Mirosuri vechi*. *Oameni*. *Capre*. *Frig şi vechi*. Rămase împietrit o clipă, apoi făcu un pas precaut în faţă. Se deplasa cu mişcări chibzuite şi precise. Urechile aplecate în faţă, coada dreaptă, era încordat şi concentrat. *ŞOARECE*! Sări şi-l prinse. Îl scutură de cap, îi rupse gâtul rapid şi-l aruncă în aer. Îl prinse din zbor. *Şoarece*! mă anunţă vesel. Îşi răsuci prada în aer şi sări după ea, dansând pe labele din spate. O prinse din nou, delicat, cu dinţii mici din faţă, şi iar o azvârli. M-am uitat la el mândru şi aprobator. Când termină cu joaca, din şoarece mai rămăsese doar blana zdrenţuită. Îl mâncă dintr-o înghiţitură şi veni ţopăind la mine.

Şoareci! *Locul geme de şoareci*! *Coliba e plină de mirosul şi de urmele lor*.

Mi-am zis eu că trebuie să fie o mulţime pe-aici. *Căprarii se tot plâng de ei, năpădesc coliba şi le mănâncă proviziile vara*. *Am bănuit că rămân aici şi peste iarnă*.

Foarte graşi pentru vremea asta, observă Puiul şi o şterse săltând. Vână cu entuziasm sălbatic, dar numai până îşi potoli foamea. Apoi veni rândul meu să mă apropii de colibă. Zăpada se adunase în mormane în faţa uşii de lemn şubrede pe care am deschis-o cu umărul. Înăuntru era un dezastru. Ninsese prin acoperişul de trestie şi rămăseseră dungi pe podeaua murdară. Am văzut un cămin cu cârlig pentru ceainic şi un horn improvizat. Un taburet şi o bancă de lemn erau singurele piese de mobilier din colibă. Mai rămăseseră câteva resturi de lemne în cămin. Le-am folosit ca să aprind focul pe pietrele înnegrite. L-am lăsat să ardă încet, numai cât să mă încălzesc şi să dezgheţ pâinea şi carnea pe care le adusesem cu mine. Puiul veni şi el să guste, mai mult ca să mănânce de la mine decât de foame. Exploră în linişte coliba.

Plin de şoareci!

Ştiu. Am şovăit, apoi m-am forţat să adaug: *N-o să mori de foame aici*.

Ridică imediat botul din ungherul pe care-l adulmeca. Făcu doi-trei paşi spre mine, apoi se opri, cu labele înţepenite. Mă pironi din priviri. I-am citit sălbăticia în ochii întunecaţi. *Mă părăseşti aici*.

Da. Ai mâncare cu grămada. O să mă întorc peste un timp, să mă asigur că eşti bine. Cred că o să te descurci.

Vei învăţa să vânezi. La început, şoareci, apoi… vânat mai mare…

Mă trădezi. Trădezi haita.

Nu. Nu suntem o haită. Te eliberez, Puiule. Ne-am apropiat prea mult. Nu e bine, pentru niciunul dintre noi. Te-am avertizat demult că nu vreau să mă leg de tine. Nu putem să împărţim unul viaţa celuilalt. E mai bine pentru tine să pleci, singur, să devii ceea ce te-ai născut să fii.

M-am născut să fac parte dintr-o haită. Ridică ochii spre mine. *Vrei să spui că sunt lupi aici care vor accepta un străin pe teritoriul lor şi-l vor primi în haita lor*?

Am fost nevoit să întorc privirea. *Nu. Nu sunt lupi pe-aici. Ar trebui să străbaţi drum lung ca să ajungi într-un loc destul de sălbatic pentru ca lupii să trăiască nestingheriţi*.

Atunci ce mă aşteaptă aici?

Mâncare. *Libertate*. *Viaţa ta*, *alta decât a mea*.

Izolare. Îmi arătă colţii, apoi, brusc, întoarse capul. Se îndreptă spre uşă şi mă ocoli făcând un cerc larg. *Oamenii*. Rânji dispreţuitor. *Într-adevăr*, *nu eşti haită*, *ci om*. Se opri în dreptul uşii deschise ca să se mai uite o dată la mine. *Oameni sunt într-adevăr cei care cred că pot conduce vieţile altora*, *dar nu se apropie de ei*. *Crezi că legătura e hotărâtă de unul sau de altul*? *Inima mea îmi aparţine*. *O dau cui vreau*. *Nu o voi da celui care mă azvârle*. *Nici nu mă voi supune celui care nu crede în haită şi în legătura dintre cei ce-o formează*. *Crezi că voi rămâne aici*, *să adulmec bârlogul ăsta al oamenilor*, *să mă reped la şoarecii care au venit să le mănânce resturile de mâncare*, *să fiu ca ei*, *animale care trăiesc de pe urma oamenilor*? *Nu*. *Dacă nu e să formăm o haită*, *atunci nu suntem înrudiţi*. *Nu-ţi datorez nimic*, *cu atât mai puţin supunere*. *Nu voi rămâne aici*. *Voi trăi după voia mea*.

Un gând viclean. Îmi ascundea ceva şi l-am ghicit.

Faci ce vrei, *Puiule*, *în afară de un singur lucru*. *Nu mă vei urmări înapoi la Buckkeep*. *Ţi-o interzic*.

Mi-o interzici? *Mi-o interzici*? *Îi interzici vântului să bată pe lângă vizuina ta de piatră sau ierbii să crească în pământul dimprejurul ei*. *Atâta drept ai tu*. *Să interzici*.

Fornăi şi-mi întoarse spatele. Am făcut un efort de voinţă şi i-am vorbit pentru ultima oară.

— Puiule! l-am strigat, cu glas omenesc.

Se răsuci speriat. La glasul meu, lăsă urechile mici pe spate. Vru să-mi arate colţii. Dar nu apucă, pentru că l-am *respins*. Un lucru pe care ştiusem dintotdeauna cum să-l fac, aşa cum ştii din instinct să-ţi tragi degetul din foc. Rareori mă foloseam de această forţă, pentru că, mai demult, Burrich o întorsese împotriva mea şi nu mă mai încredeam în ea. Nu l-am împins aşa cum o făcusem când era în cuşcă. L-am îndepărtat cu toată puterea, respingerea mintală devenind aproape fizică atunci când se retrase din mintea mea. Făcu un salt înapoi, apoi

rămase cu picioarele depărtate pe zăpadă, gata s-o ia la goană. Mă privi şocat.

— PLEACĂ! am strigat cuvântul omenesc, cu glas omenesc, şi apoi l-am *respins* din nou cu fiecare fărâmă de Har pe care o aveam. O luă la fugă, nu graţios, ci sărind în zăpadă pe unde apuca. Mi-am pus frâu mie însumi, refuzând să-l urmăresc cu mintea şi asigurându-mă că nu se opreşte. Nu. Gata, s-a terminat. *Respingerea* a însemnat o rupere, nu doar retragerea mea, ci tăierea oricăror legături pe care lupul le avea cu mine. Retezarea lor. Şi mai bine să rămână aşa. Totuşi, stând şi holbându-mă la tufişurile după care dispăruse, am simţit un gol foarte asemănător cu frigul, un tremur de dor, o absenţă. Am auzit oameni vorbind despre un membru retezat. Pipăiau locul în care ar fi trebuit să fie partea lipsă din ei.

Am părăsit coliba şi am pornit spre casă. Cu cât mă îndepărtam, cu atât mă durea mai tare. Nu era o durere trupească, dar numai cu ea puteam să-mi compar suferinţa. Mă simţeam pustiit şi jupuit, ca şi când mi-ar fi sfărâmat cineva carnea şi oasele. Era mai rău decât atunci când Burrich mi-l luase pe Curiosul, pentru că acum mi-o făcusem cu mâna mea. Sfârşitul după-amiezii aducea frig mai mare decât zorii cenuşii. Am încercat să mă conving că nu-mi era ruşine. Făcusem ce trebuia. Ca şi cu Virago. Am alungat amintirea ei. Nu. Puiului îi va fi bine. Mai bine decât cu mine. Ce viaţă ar duce un animal sălbatic, dacă ar trebui să stea ascuns, în pericol de a fi descoperit de câinii turnului sau de vânători sau de oricine îl zărea? Da, poate că acum era izolat, poate că se simţea singur, dar avea să trăiască. Legătura noastră fusese retezată. Ispita stăruia să cercetez cu mintea împrejurimile, ca să văd dacă îl mai simt, să pipăi şi să aflu dacă mintea lui o mai atinge, cât de cât, pe a mea. Am rezistat ferm, mi-am ferecat gândurile faţă de el cât am putut. A plecat. Nu mă va urmări. Nu după ce l-am *respins* aşa. Nu. Călcam mai departe prin zăpadă şi refuzam să mă uit înapoi.

Dacă nu aş fi fost cufundat în gânduri, atât de hotărât să mă izolez în mine, poate că aş fi observat ceva. Dar mă

îndoiesc. Nu aveam ce face cu Harul împotriva neoamenilor. Nu ştiu dacă stătuseră la pândă sau dacă nimerisem eu exact în ascunzătoarea lor. Mi-am dat seama de prezenţa lor când am fost lovit în spate şi am căzut cu nasul în zăpadă. La început, am crezut că e Puiul, venit înapoi să-mi înfrunte hotărârea. M-am rostogolit şi am dat să mă ridic, dar un altul m-a apucat de umăr. Neoameni, trei bărbaţi, unul tânăr şi doi bine clădiţi, cândva cu muşchi de oţel. Am înregistrat totul în minte, cântărindu-i ca pentru un exerciţiu primit de la Chade. Unul dintre zdrahoni avea cuţit, ceilalţi, ciomege. Haine rupte şi soioase. Feţe roşii cojite de frig, bărbi murdare, laţe jegoase. Vânătăi şi tăieturi pe obraji. Se luptau între ei sau atacaseră pe altcineva înaintea mea?

Am smuls braţul care mă strângea de umăr şi m-am îndepărtat de ei cât am putut. Aveam un cuţit la cingătoare. Nu foarte lung, dar era bun şi el. Nu bănuisem că voi avea nevoie de arme, că mai existau neoameni lângă Buckkeep. Făcură un cerc larg în jurul meu, blocându-mă în mijlocul lui. Mă lăsară să scot cuţitul. Nu părea să-i îngrijoreze.

— Ce vreţi? Mantaua mea?

Am desfăcut gaica şi am lăsat-o să cadă. Unul dintre ei se uită la ea, dar nimeni nu sări s-o ia, aşa cum sperasem. Mi-am schimbat poziţia, m-am învârtit, încercând să-i văd pe toţi deodată, să nu fie niciunul în spatele meu. Nu era uşor.

— Mănuşile?

Le-am smuls de pe mâini şi le-am aruncat spre cel mai tânăr. Le lăsă la picioare, unde căzuseră. Neoamenii icneau şi se foiau, clătinându-se, urmărindu-mă din priviri. Niciunul nu voia să atace primul. Ştiau că am cuţit; cel dintâi care sărea la mine ar fi fost rănit. Am făcut câţiva paşi spre o deschizătură din cerc. Se deplasară ca să-mi blocheze drumul.

— Ce vreţi? am răcnit.

M-am răsucit, plimbându-mi privirea de la unul la altul şi, preţ de-o clipă, l-am fixat doar pe unul. Nu am citit în ochii lui nici cât citisem într-ai Puiului. Nu sălbăticie pură, ci

nenorocirea provocată de foame şi de nevoi. M-am uitat lung la el. Clipi.

— Carne, mormăi el, de parcă i-aş fi scos cuvântul cu cleştele din gură.

— N-am carne, niciun fel de mâncare. De la mine nu veţi primi nimic, decât bătaie!

— Tu, grohăi altul, scoţând un hohotit grotesc. Jalnic, crud. Carne!

Aşteptasem prea mult, mă uitasem prea mult doar la un neom, pentru că altul îmi sări brusc în spate, îşi aruncă braţele în jurul meu, mă prinse de mână şi, pe neaşteptate, înspăimântător, îşi înfipse dinţii în carnea mea, acolo unde ceafa mi se întâlnea cu umărul. Carne. Eu.

M-a cuprins o groază neînchipuită şi m-am luptat, m-am luptat ca atunci când îi înfruntasem pe neoameni prima dată, sălbatic, aşa cum numai ei puteau fi. Vremea rea ţinea cu mine, pentru că erau morţi de foame şi de frig. Îşi mişcau mâinile stângaci, iar dacă ne mâna pe toţi dorinţa nebună de a supravieţui, cel puţin a mea era nouă şi puternică, pe când a lor fusese ciuntită de traiul mizerabil. Agresorul îmi smulse o bucată de carne, dar am reuşit să mă eliberez. Asta ţin minte clar. Restul e un haos, nu mai ştiu ce şi când s-a petrecut. Am înfipt cuţitul în coastele agresorului. Un deget îmi intră în ochi, apoi l-am auzit trosnind când l-am scos. Cum mă luptam doar cu un neom, altul mă pocnea pe spate cu ciomagul, până când am reuşit să-l întorc pe tovarăşul lui, să primească el loviturile. Nu mă durea spinarea, iar carnea sfâşiată de la ceafă era doar un loc cald, din care curgea sânge. Nu simţeam nicio rană, nu-mi pierise dorinţa de a-i omorî pe toţi. Nu-i puteam doborî. Erau prea mulţi. Tânărul căzuse în zăpadă şi scuipa sânge, dar celălalt mă strângea de gât, iar al treilea se lupta să smulgă lama înfiptă în carnea mea şi încâlcită în cutele mânecii. Dădeam din picioare, fluturam din mâini, încercând zadarnic să-i rănesc pe agresori. Lumea se întuneca, iar cerul se învârtea.

Frate!

Colţii ascuţiţi şi trupul năvalnic se năpustiră ca un berbec asupra porţii, dărâmându-ne în zăpadă.

În cădere, neomul care mă strangula slăbi strânsoarea şi am reuşit să trag aer în plămâni. Mi-am revenit şi am prins imediat curaj să mă bat din nou, să uit de răni şi durere, să lupt! Jur că m-am văzut, roşu la faţă de sufocare, am văzut sângele curgând şuvoaie şi îmbibându-se şi am simţit mirosul înnebunitor. Mi-am dezvelit dinţii. Puiul îl trase pe neom de pe mine. Se repezi la el cu o viteză de care niciun om nu era în stare, spintecând, izbind şi săltând înainte ca duşmanul să-l apuce de blană. Atacă din nou.

Îmi amintesc că am ştiut când i-a prins gâtul între fălci. Moartea trosni în propriile mele fălci, iar sângele ţâşni şuvoi, îmi umezi botul şi mi se scurse pe gât. Am scuturat din cap, am sfâşiat carnea cu dinţii, am stors din neom şi ultima picătură de viaţă, lăsând-o să i se scurgă pe veşmintele împuţite.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Stăteam în zăpadă, cu spatele proptit de un copac. Puiul se trântise nu departe de mine. Avea stropi de sânge pe labele din faţă. Le curăţa, lingându-le cu grijă, îndelung, temeinic.

Mi-am ridicat mâneca şi m-am şters la gură şi pe bărbie. Nu era sângele meu. M-am lăsat brusc în genunchi, am scuipat păr şi am vomitat, dar nici măcar gustul amar al fierii n-a reuşit să-l alunge pe cel de carne şi de sânge. M-am uitat la cadavru, am întors capul. Avea gâtul sfârtecat. Într-o clipă de groază mi-am adus aminte cum am retezat cu dinţii tendoanele încordate de la gât. Am închis ochii strâns. Am rămas nemişcat.

Un nas rece pe obrazul meu. Am deschis ochii. Lupul stătea lângă mine şi mă privea. *Puiule*.

Ochi întunecaţi, *mă corectă el*. *Mama m-a botezat Ochi întunecaţi*. *Am fost ultimul dintre fraţi care a deschis ochii*. Adulmecă aerul şi strănută imediat. Cercetă cadavrele. Fără să vreau, i-am urmărit privirea, îl înjunghiasem pe cel tânăr, dar nu murise repede. Ceilalţi doi…

I-am ucis mai repede, remarcă Ochi întunecaţi. *Dar eu nu am dinţi de vacă. Te-ai descurcat bine pentru un om*. Se ridică şi se scutură. Mă stropi cu sânge cald şi rece pe faţă. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-am şters şi am înţeles.

Sângerezi.

Şi tu. A scos lama din tine ca s-o înfigă în mine.

Arată-mi rana.

De ce?

Răspunsul meu îngheţă în aer. În curând se lăsa noaptea. Sub cerul serii, copacii îşi înnegriră crengile. Nu-mi trebuia lumină ca să-l văd pe Pui. Nici nu trebuia să-l văd. Trebuie să-ţi vezi urechea, ca să ştii că e a ta? Nu avea rost să-mi neg acea parte din trup, aşa cum nu avea rost să neg existenţa Puiului.

Suntem fraţi. Suntem haită. M-am dat bătut.

Suntem?

M-am simţit cercetat, pipăit, mi se cerea atenţia. Mi-am adus aminte că-l simţisem şi înainte, dar îl alungasem. De data asta, nu l-am mai alungat. M-am concentrat asupra lui, i-am oferit întreaga mea atenţie. Ochi întunecaţi era aici, în carne şi oase, şi nu l-am evitat. Ştiam că lama îi intrase în umăr, între muşchii mari de acolo. Îşi ţinea laba îndoită la piept. Am şovăit şi am simţit că îl doare şovăiala mea. N-am mai stat pe gânduri, ci l-am cercetat cum făcuse şi el cu mine. *Încrederea nu e încredere, dacă nu e desăvârşită*. Atât de apropiaţi eram, că nu ştiu care dintre noi îşi oferea gândurile mai întâi. O clipă, lumea se dublă când simţurile lui Ochi întunecaţi coborâră peste ale mele: adulmeca morţii, auzea vulpile cum se apropie deja, vedea perfect în lumina slabă. Apoi lumea deveni iar una, iar simţurile lui se împletiră cu ale mele. Eram legaţi.

Frigul îndărătnic împietrea ţinutul şi-mi intra în oase. Mi-am găsit mantia înţepenită de chiciură, dar am scuturat-o şi am îmbrăcat-o. N-am strâns-o pe mine, am ţinut-o la distanţă de rănile provocate de muşcături. Am reuşit să-mi pun şi mănuşile, în ciuda durerii din braţ.

— Am face mai bine să plecăm, i-am spus blând Puiului. Când ajungem acasă, ne spălăm şi ne bandajăm. Dar mai întâi să ajungem acolo şi să ne încălzim.

I-am ghicit încuviinţarea. Pe drum, merse alături de mine, nu în spatele meu. Ridică botul o singură dată, ca să adulmece aerul curat. Se porniseră vântul şi ninsoarea. Atât. Nasul lui îmi spuse că nu trebuie să mă mai tem de neoameni. Nu mai simţea alţii, doar miasma celor lăsaţi în urmă, tot mai ştearsă, devenită duhoare de hoit, amestecată cu mirosul vulpilor care veneau să-i devoreze.

Te-ai înşelat, observă Puiul. *Niciunul dintre noi nu vânează bine singur*. Plăcere vicleană. *Sau crezi că te-ai descurcat bine înainte de a veni eu*?

— Lupul nu trebuie să vâneze singur. Am încercat să fiu demn.

Îmi scoase limba. *Nu te teme*, *frăţioare*. *Sunt aici*.

Am mers mai departe prin zăpada proaspătă şi copacii negri. *Nu mai e mult până acasă*, mă încurajă Puiul. Şontâcăind prin nămeţi, i-am simţit forţa împletindu-se cu a mea.

Se apropia de amiază când am ajuns la uşa lui Verity. Îmi bandajasem frumos braţul şi-l ascundeam într-o mânecă largă. Rana nu era gravă, dar mă durea. Mai greu îmi fusese să acopăr muşcătura de la ceafă. Neomul îmi smulsese o bucată din carne şi pierdusem mult sânge. Noaptea trecută, când mă uitasem în oglindă, fusesem gata să leşin. Curăţând rana, sângerasem din nou; îmi lipsea o parte din trup. Iar dacă Ochi întunecaţi n-ar fi intervenit, mi-ar fi lipsit una şi mai mare. Nu pot descrie cât m-a îngrozit gândul. M-am bandajat, dar cam stângaci. Mi-am ridicat cămaşa şi am strâns-o ca să ascund bandajul. Apăsa dureros pe rană, dar o masca. Am bătut agitat la uşă şi mi-am dres glasul.

Charim îmi spuse că Verity nu e acolo. Avea o privire foarte îngrijorată. Am încercat să nu mă îngrijorez şi eu.

— Nu-i poate lăsa o clipă singuri pe constructorii navelor, nu?

Servitorul scutură din cap la ironia mea.

— S-a dus în turn, răspunse bătrânul scurt.

Am plecat. Uşa se închise încet în spatele meu.

Kettricken mă avertizase. Încercasem să uit partea aceea din conversaţia noastră. Căutând scările spre turn, mă trecură fiori de groază. Verity nu avea de ce să se afle acolo. În turn urca vara, pe vreme frumoasă, când piraţii ne jefuiau ţărmul. Ce să caute acolo iarna, mai ales pe vântul şi ninsoarea de afară? Nu avea niciun motiv, în afară de atracţia vătămătoare a Meşteşugului.

Îi simţisem şi eu ispita, mi-am adus aminte. Am scrâşnit din dinţi şi am început urcuşul interminabil. Cunoşteam, de-o vreme, extazul ameţitor al Meşteşugului. Vorbele lui Galen, Maestrul Meşteşugului, îmi brăzdau amintirea ca o cicatrice lăsată de o rană veche: „Dacă sunteţi slabi”, ne ameninţase el, „dacă nu vă puteţi concentra şi disciplina, dacă sunteţi lăsători şi înclinaţi spre plăceri, nu veţi stăpâni Meşteşugul. Mai degrabă el vă va stăpâni pe voi. Învăţaţi să vă refuzaţi plăcerile; renunţaţi la toate slăbiciunile care vă ademenesc. Apoi, când v-aţi întărit ca oţelul, poate că veţi fi pregătiţi să cunoaşteţi ispita Meşteşugului şi să vă feriţi de ea. Dacă îi cedaţi, veţi fi ca un bebeluş mare, fără minte şi bălos.” Apoi ne-a învăţat, cu privaţiuni şi pedepse care depăşeau puterea de imaginaţie a unei minţi sănătoase. Cu toate acestea, aflând ce este Meşteşugul, nu am cunoscut bucuria aceea imensă de care pomenise Galen, ci sângele a început să-mi alerge prin vene şi inima să-mi bată nebuneşte, cum mi se întâmpla uneori când auzeam muzică, vedeam ţâşnind un fazan lucios toamna, în pădure, sau calul meu făcea un salt desăvârşit peste un obstacol dificil. Clipa aceea în care toate sunt în echilibru şi se răsucesc perfect, cum se rotesc păsările în zbor. Meşteşugul îţi oferea senzaţia aceea, dar nu pentru o clipă, ci pentru atâtea câte putea omul suporta, care devenea mai puternică şi mai pură pe măsură ce stăpâneai mai bine Meşteşugul. Cel puţin aşa credeam eu. Îmi pierdusem definitiv îndemânarea când voinţa mea se luptase cu cea a lui Galen. Îmi ridicasem nişte ziduri de apărare atât de groase, că nici măcar o

persoană iscusită la Meşteşug precum Verity nu putea ajunge întotdeauna până la mine. Nu reuşeam să mă detaşez de mintea mea decât rareori, pentru că îndemânarea mea era schimbătoare şi agitată ca un cal nărăvaş.

M-am oprit la uşa lui Verity. Am tras aer în piept foarte adânc, am răsuflat încet, ca să nu mă las copleşit de gânduri negre. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu avea rost să mă zbat pentru ce-a fost. După vechiul meu obicei, am intrat fără să bat, ca să nu tulbur concentrarea prinţului.

N-ar fi trebuit să folosească Meşteşugul. Deschisese obloanele şi se sprijinise de pervaz. Vântul şi zăpada îşi făceau de cap prin cameră, stropindu-i părul, cămaşa şi vesta neagră. Inspira prelung şi regulat, ca şi când dormea adânc sau îşi trăgea sufletul după o alergătură serioasă. Nu-şi dădu seama de prezenţa mea.

— Prinţe Verity? am întrebat şoptit.

Se întoarse către mine. Am simţit cum mă arde pe faţă căldura, lumina şi vântul din privirile lui. Mă cercetă cu atâta forţă, încât mă smulse din mine, puse stăpânire pe mintea mea, eu nemaiîncăpând în ea. Într-o clipă m-am înecat în el, în următoarea se retrase din mine atât de repede, încât m-am clătinat şi-am rămas fără suflare, ca un peşte aruncat de valuri pe ţărm. Veni lângă mine dintr-un pas, mă prinse de cot şi mă ajută să mă ţin pe picioare.

— Iartă-mă. Nu te aşteptam. M-ai speriat.

— Ar fi trebuit să bat, prinţul meu, i-am spus şi apoi am înclinat din cap în semn că mi-am revenit. Ce se întâmplă acolo, de priveşti cu atâta intensitate?

Întoarse ochii de la mine.

— Mai nimic. Nişte băieţi urmăresc pe stânci un cârd de balene la joacă. Două nave de-ale noastre au ieşit la pescuit. În ciuda vremii, deşi nu le place prea mult.

— Atunci nu-i cauţi pe Străini...

— Nu ies pe vremea asta. Dar eu stau la pândă. Se uită la braţul meu, cel căruia tocmai îi dăduse drumul, şi schimbă subiectul. Ce-ai păţit?

— De-asta am venit să te văd. M-au atacat nişte neoameni. Chiar pe creasta aceea unde merge bine vânătoarea de potârnichi. Lângă coliba păstorilor de capre.

Mişcă iute din cap, încruntându-şi sprâncenele negre.

— Cunosc zona. Câţi au fost? Cum arătau?

I-am descris repede. El înclină scurt din cap, deloc mirat.

— Mi s-a spus că sunt acolo de acum patru zile. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape de Buckkeep aşa de repede. Dacă nu cumva se îndreaptă în direcţia asta zilnic. I-ai omorât?

— Da. Te aşteptai la asta? Eram şocat. Am crezut că i-am terminat pe toţi.

— I-am terminat pe aceia care s-au aflat atunci acolo. Mai sunt şi alţii care vin spre noi. I-am urmărit cu ajutorul rapoartelor, dar nu mă aşteptam să fie atât de aproape.

Mi-am adunat iute puterile, mi-am controlat vocea:

— Prinţul meu, de ce îi mai urmărim? De ce nu... rezolvăm problema?

Verity tuşi scurt şi se întoarse către fereastră.

— Uneori trebuie să aştepţi şi să-l laşi pe duşman să-şi termine mişcarea, ca să-i descoperi strategia. Mă înţelegi?

— Neoamenii au o strategie? Nu cred, prinţul meu. Erau...

— Povesteşte-mi amănunţit, îmi porunci Verity fără a se uita la mine.

Am avut o mică ezitare, apoi i-am spus toată povestea. Spre sfârşit, m-am cam bâlbâit. Am lăsat propoziţiile neterminate.

— Dar am reuşit să scap din strânsoarea lui. Toţi trei au murit acolo.

Verity nu-şi luă ochii de la mare.

— Ar trebui să eviţi bătăile, FitzChivalry. Întotdeauna te alegi cu răni.

— Ştiu, prinţul meu, am recunoscut cu umilinţă. Hod a făcut tot ce-a putut cu mine...

— Dar nu ai fost instruit să te baţi. Altele sunt talentele tale. Şi pe acelea ar trebui să le foloseşti ca să ai grijă de tine. Da, ştii să lupţi bine cu sabia, dar nu ai muşchii şi

greutatea unui bătăuş. Cel puţin, nu încă. Şi se pare că tu la bătaie ajungi de câte ori te lupţi.

— N-am prea avut ocazia să-mi aleg arma, am replicat, cam ţâfnos, apoi am adăugat: prinţul meu.

— Nu. Şi nu o vei avea.

Vorbea ca de la kilometri depărtare. Aerul încărcat îmi spunea că-şi foloseşte Meşteşugul chiar în timp ce vorbeşte cu mine.

— Totuşi, mă tem că trebuie să te trimit din nou undeva. S-ar putea să ai dreptate. Urmăresc ce se întâmplă de prea multă vreme. Neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep. Nu îmi pot imagina de ce, dar a le afla motivul nu e la fel de important ca a-i opri să-şi atingă scopul. Te însărcinez din nou cu aceeaşi problemă, Fitz. Poate că, de data asta, o pot opri pe doamna mea să intervină. Am înţeles că, dacă vrea să călărească, are o gardă proprie?

— Aşa este cum ţi s-a spus, prinţe, i-am confirmat, blestemându-mă că nu venisem mai repede să-i vorbesc despre garda reginei.

Se întoarse să mă privească în ochi.

— Zvonurile spun că tu ai permis formarea ei. Nu vreau să-ţi fur laurii, dar când zvonul a ajuns la urechile mele, am lăsat lumea să creadă că eu ţi-am cerut-o. Cum, probabil, am şi făcut-o. Pe ocolite.

— Prinţul meu, am dat să mă apăr, dar am avut inspiraţia să mă opresc.

— Dacă vrea neapărat să călărească, măcar e păzită. Deşi aş prefera să nu mai dea peste neoameni. Aş vrea să-i găsesc o ocupaţie, adăugă Verity, istovit.

— Grădina Reginei, i-am sugerat, amintindu-mi că Patience pomenise de ea.

Verity ridică mirat ochii spre mine.

— Cea veche, din vârful turnului, i-am explicat. A fost lăsată în paragină de ani de zile. Am văzut ce-a mai rămas din ea înainte ca maestrul Galen să ne poruncească s-o distrugem, ca să ne facem loc pentru lecţiile de Meşteşug. Trebuie să fi fost o adevărată încântare cândva. Ghivece cu pământ şi verdeaţă, statui, plante agăţătoare.

Verity surâse pentru sine.

— Şi bazine de apă cu nuferi, peşti şi chiar broscuţe. Păsările veneau în grădină deseori vara, să bea şi să se bălăcească în ele. Mă jucam cu Chivalry acolo. Mama atârnase de sfori clopoţei de sticlă şi metal lucios şi când bătea vântul răsunau şi sclipeau ca giuvaierele în soare.

Mă cuprinse o căldură plăcută când prinţul pomeni de locul acela din vremuri trecute.

— Mama ţinea o pisică de vânătoare care se tolănea pe pietrele calde, în bătaia soarelui. Hisspit, aşa o chema. Blană pătată şi urechi cu smoc în vârf. O aţâţam cu sfoară şi mănunchiuri de pene şi ne pândea de după ghivecele de flori. Asta în loc să învăţăm tăbliţele cu plante. Eu niciodată nu le-am ştiut bine. Îmi stătea mintea la multe altele. În afară de cimbru. Ştiu toate soiurile pe care le avea mama. Cultiva mult cimbru. Şi iarba-pisicii.

— Kettricken ar fi încântată de un asemenea loc, am spus eu. Se ocupa mult de grădini la munte.

— Serios? Păru surprins. Am crezut că-şi petrecea timpul cu activităţi mai... brute.

M-am supărat puţin pe el. Nu, nu m-am supărat, m-am înfuriat. Cum era posibil să ştiu eu mai multe despre soţia lui decât el?

— Avea grădină, i-am spus eu, serios. Cu multe plante. Şi ştia la ce folosesc toate. Ţi-am povestit şi eu despre ele.

— Da, cred că da. Oftă. Ai dreptate, Fitz. Du-te la ea în numele meu şi spune-i despre Grădina Reginei. Acum e iarnă şi nu poate face prea multe pentru ea. Dar la primăvară ar fi o minunăţie s-o vedem înflorită...

— Poate ar fi bine să te duci tu, prinţul meu, am îndrăznit, dar el clătină din cap.

— Nu am timp. Dar am încredere în tine. Şi acum, hai jos, la hărţi. Am ceva de discutat cu tine.

M-am întors imediat spre uşă. Verity veni după mine mai încet. I-am ţinut uşa. În prag, se opri şi se uită peste umăr la fereastra deschisă.

— Mă cheamă, recunoscu el, pur şi simplu, ca şi când ar fi spus că-i plac prunele. Mă cheamă de câte ori nu sunt ocupat. Aşa că trebuie să fiu ocupat, Fitz. Foarte ocupat.

— Înţeleg, am rostit încet, dar nu prea convins.

— Nu. Nu înţelegi, mă contrazise Verity categoric. E ca singurătatea absolută, băiete. Pornesc în căutare şi îi ating pe alţii. Pe unii, foarte uşor. Dar nimeni nu caută să mă atingă pe mine. Când trăia Chivalry… încă mi-e dor de el, băiete. Câteodată sunt singur în numele lui; ca şi cum aş fi ultimul dintr-o specie. Ultimul lup, de exemplu, plecat singur la vânătoare.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Dar regele Shrewd? am îndrăznit să întreb.

Verity clătină din cap.

— Rareori se mai foloseşte de Meşteşug. I-au slăbit puterile şi îi consumă şi trupul, nu doar mintea.

Am coborât câteva trepte.

— Tu şi cu mine suntem singurii care ştim lucrul ăsta, adăugă în şoaptă.

Am încuviinţat în tăcere. Păşeam încet pe scări.

— S-a uitat vraciul la braţul tău?

Am scuturat din cap.

— Nici Burrich.

O spuse direct, convins că nu se înşală. Am scuturat iar din cap. Urmele lăsate de colţii lui Ochi întunecaţi se vedeau bine pe pielea mea, deşi mă muşcase în joacă. Nu puteam să-i arăt lui Burrich rănile făcute de neoameni fără să trădez existenţa lupului. Verity oftă.

— Păi, să te cureţi bine. Cred că ştii cum se păstrează o rană curată. Data viitoare când ieşi, adu-ţi aminte de ea şi du-te pregătit. Întotdeauna. Nu se va găsi mereu cineva care să-ţi sară în ajutor.

M-am oprit. Verity continuă să coboare. Am inspirat adânc.

— Verity, l-am întrebat în şoaptă, cât ştii? Despre… asta.

— Mai puţin decât tine, răspunse el voios. Dar mai mult decât crezi tu că ştiu.

— Vorbeşti ca bufonul, am rostit cu amărăciune.

— Da. Câteodată. Şi el înţelege foarte bine ce înseamnă singurătatea şi la ce poate îndemna ea omul.

Făcu o mică pauză. Mă aşteptam să-mi spună că ştie ce sunt şi că nu mă condamnă. Însă el zise altceva:

— Cred că ai avut o discuţie cu bufonul zilele trecute.

L-am urmat în tăcere, întrebându-mă de unde le ştie pe toate. Meşteşugul, bineînţeles. Am ajuns în cabinetul lui şi am intrat după el. Ca întotdeauna, Charim ne aştepta. Mâncarea şi vinul fiert erau pregătite. Verity începu să mănânce cu mare poftă. M-am aşezat în faţa lui şi l-am privit. Nu-mi era prea foame, dar mi s-a făcut văzând cât de mult îi plăcea lui masa aceea simplă, dar sănătoasă. Era încă soldat, mi-am zis. Îi făcea plăcere mâncarea bună, servită frumos, când îi era foame, şi se delecta cu ea cât putea. Am fost foarte mulţumit să-l văd plin de viaţă, cu poftă de mâncare. M-am întrebat cum va fi la vară, când va trebui să folosească Meşteşugul ore întregi într-o zi, pândind şi gonind piraţii de la ţărmurile noastre şi făcându-i, prin trucurile minţii sale, să se rătăcească până reuşeşte să-i avertizeze pe ai noştri. Mi-am adus aminte cum fusese Verity anul trecut, pe vremea recoltei: uscat la trup de oboseală, ridat, fără poftă de mâncare, bând numai stimulentele pe care i le punea Chade în ceai. Trăia doar în orele petrecute în turn, meşteşugind. La vară, foamea de Meşteşug va înlocui orice altă poftă din viaţa lui. Cum va reacţiona Kettricken la asta?

După ce am mâncat, am trecut amândoi la cercetarea hărţilor. Nu mai încăpea îndoială că neoamenii urmau un plan. Indiferent de obstacole, păduri, râuri sau câmpii îngheţate, se deplasau spre Buckkeep. Nu mi se părea logic. Neoamenii pe care-i întâlnisem erau complet lipsiţi de orice simţ. Îmi venea greu să-i cred capabili să plănuiască o călătorie pe uscat, în ciuda piedicilor, numai ca să ajungă la Buckkeep.

— Totuşi, semnele pe care le-ai făcut pe hărţi arată că sunt în stare. Toţi neoamenii pe care i-ai descris se îndreaptă spre Buckkeep.

— Şi încă nu-ţi vine să crezi că au pus la punct un plan? mă întrebă Verity.

— Nu-mi dau seama cum ar putea avea orice fel de plan. Cum au luat legătura unii cu alţii? Nu mi se pare un efort comun. Nu se întâlnesc şi nu călătoresc în grupuri. Fiecare pleacă de capul lui şi unii se întâmplă să se întâlnească.

— Ca moliile atrase de flacăra lumânării, remarcă Verity.

— Sau ca muştele de cadavre, am adăugat, amărât.

— Primele de încântare, celelalte de foame, meditä Verity. Aş vrea să ştiu ce anume îi atrage pe neoameni spre mine. Poate un alt lucru, cu totul diferit.

— De ce trebuie să ştii de ce vin? Crezi că tu eşti ţinta lor?

— Nu ştiu. Dar, dacă aflu, mi-aş putea înţelege duşmanul. Nu cred că neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep întâmplător. Cred că vin împotriva mea, Fitz. Poate nu din voinţa lor, dar tot împotriva mea vin. Trebuie să-mi dau seama de ce.

— Ca să-i înţelegi, trebuie să devii ca ei.

— Aha. Nu păru deloc încântat de idee. Acum cine vorbeşte ca bufonul?

Întrebarea mă stânjeni, aşa că m-am prefăcut că n-am auzit-o.

— Prinţul meu, când bufonul şi-a bătut joc de mine deunăzi…

Am ezitat, încă jignit de batjocura îndurată. Îl crezusem pe bufon prietenul meu. Am încercat să trec peste resentimente.

— Mi-a dat nişte idei. În felul lui zeflemitor. A spus, dacă i-am înţeles bine ghicitorile, că ar trebui să-i caut pe ceilalţi iniţiaţi în Meşteşug. Bărbaţi şi femei din generaţia tatălui tău, instruiţi de Solicity, înainte de a ajunge Galen maestru. Şi mi-a mai zis, se pare, că ar trebui să aflu mai multe despre Străbuni. Cum îi chemi, ce pot ei face? Ce sunt ei?

Verity se propti cu spatele de spătarul scaunului şi-şi lipi vârfurile degetelor.

— Oricare din cele două întrebări ale tale dă singură de lucru la zece oameni, nu doar unuia. Cu toate astea, niciuna nu e suficientă pentru unul singur, deoarece răspunsurile sunt greu de găsit. În ce-o priveşte pe prima, da, ar trebui să mai existe iniţiaţi printre noi, oameni mai bătrâni chiar decât tata, instruiţi pentru războaiele de demult împotriva Străinilor. Nu toată lumea ştia cine erau. Meşteşugul se învăţa pe ascuns, nici iniţiaţii dintr-un grup nu cunoşteau decât puţini din afara lui. Cineva însă tot trebuie să fi scris despre ei. Sigur au existat însemnări cu numele lor, odată. Ce s-a ales de ele nu se ştie. Îmi închipui că le-a moştenit Galen de la Solicity. Dar nu au fost găsite în camera lui sau printre lucrurile lui după ce... a murit.

Veni rândul prinţului să se simtă stânjenit. Ştiam amândoi cum murise Galen, adică fusesem, într-un fel, amândoi de faţă la moartea lui, deşi nu pomeneam despre asta prea des. Galen murise trădător, voise să-l omoare pe Verity cu Meşteşugul, sorbindu-i toată puterea. Însă prinţul împrumutase forţă de la mine şi secase el seva lui Galen. Nu era un lucru de care să ne amintim cu plăcere. Totuşi, am vorbit îndrăzneţ, încercând să-mi ascund emoţia din glas:

— Crezi că Regal ştie unde se află pergamentele?

— Dacă ştie, n-a scos o vorbă, rosti Verity pe acelaşi ton inexpresiv şi încheie subiectul. Însă eu am reuşit să descopăr câţiva iniţiaţi. Adică numele lor. Însă fie au murit, fie sunt de negăsit.

— Hm... Parcă şi Chade îmi pomenise de asta mai demult. Cum le-ai aflat numele?

— Pe unele şi le-a amintit tata. Iniţiaţii din ultimul grup, care l-au slujit pe regele Bounty. Pe altele le mai ştiam eu, de când eram foarte mic. Câteva le-am aflat stând de vorbă cu locuitorii cei mai bătrâni din turn. I-am rugat să-şi amintească dacă auziseră cine fusese iniţiat în Meşteşug. Bineînţeles, nu le-am dat amănunte. N-am vrut, şi nici acum nu vreau să se ştie ce urmăresc.

— Pot să întreb de ce?

Verity se încruntă şi arătă cu capul spre hărţi.

— Nu am inteligenţa sclipitoare a tatălui tău, băiete. Mintea lui făcea nişte salturi care păreau vrăjitorie de-a dreptul. Eu descopăr tipare. Ţi se pare normal ca fiecare iniţiat de care aflu să fie ori mort, ori de negăsit? Mie mi se pare că, dacă găsesc unul şi se ştie despre el că e iniţiat, atunci nu-i va fi prea bine.

Am rămas tăcuţi o vreme. Verity îmi lăsa timp să trag concluzii. Am fost destul de înţelept să nu le dau glas.

— Şi Străbunii? l-am întrebat, într-un sfârşit.

— Asta-i altă ghicitoare. Pe vremea când se scria despre ei, toţi ştiau cine sunt. Aşa bănuiesc. Ar fi acelaşi lucru cu a căuta un pergament care să explice exact ce e un cal. Ai găsi menţiuni pasagere, câteva legate de potcovirea cailor sau de originea unui armăsar. Dar cine s-ar gândi că e necesar să-şi dedice munca şi timpul ca să descrie exact ce este un cal?

— Înţeleg.

— Aşa că, şi în cazul ăsta, trebuie să cerni amănuntele. Nu am avut timp să mă dedic unei asemenea activităţi.

Rămase câteva clipe cu ochii la mine. Apoi deschise o cutiuţă de piatră de pe masă şi scoase din ea o cheie.

— Am în dormitor un dulap. Am adunat în el toate pergamentele în care am găsit chiar şi o simplă menţiune despre Străbuni. Sunt şi câteva care vorbesc despre Meşteşug. Îţi dau voie să le studiezi cu atenţie. Cere-i lui Fedwren hârtie bună şi notează ce descoperi în ele.

Caută tipare printre însemnările tale. Şi adu-mi-le mie în fiecare lună.

Am luat cheia de aramă. M-am mirat cât de grea era, ca îndatorirea sugerată de bufon şi confirmată de Verity. „Caută tipare”, îmi propunea Verity. Vedeam deja unul, o pânză ţesută de la mine la bufon şi la Verity, apoi iar la mine. Ca şi tiparele prinţului, nu părea întâmplător. Oare cine îl crease? M-am uitat la Verity, dar căzuse pe gânduri. Am vrut să mă retrag.

Când am pus mâna pe clanţă, prinţul îmi spuse:

— Vino la mine. Mâine, dis-de-dimineaţă. În turn.

— Prinţe?

— Poate mai descoperim un iniţiat, ascuns chiar în mijlocul nostru.

12. ÎNDATORIRI

Poate că nenorocirea cea mai mare provocată de războiul cu Piraţii Corăbiilor Roşii era sentimentul de neputinţă care ne copleşea. Parcă înţepenise întregul ţinut şi conducătorii lui. Piraţii aveau o tactică atât de greu de înţeles, încât în primul an am fost ca năuciţi. În al doilea an de raiduri am încercat să ne apărăm. Dar îndemânarea noastră ruginise; prea multă vreme luptaserăm numai cu piraţi întâmplători, cu aceia care atacau ocazional sau disperaţi. Împotriva piraţilor organizaţi, care ne studiaseră ţărmul, poziţiile turnurilor de pază, mareele şi curenţii, eram ca nişte copii. Singura noastră apărare era Meşteşugul prinţului Verity. Câte nave a întors din drum, pe câţi navigatori i-a încurcat şi pe câţi cârmaci i-a zăpăcit nu vom şti niciodată. Întrucât poporul nu putea înţelege efortul lui, se părea că neamul Farseer nu face nimic. Oamenii vedeau numai că raidurile aveau succes, nu şi corăbiile care se loveau de stânci sau navigau prea departe spre sud pe timp de furtună. Îşi pierduseră speranţa. Ducatele interioare protestau împotriva taxelor pentru apărarea ţărmului de care ele nu profitau; ducatele de coastă erau împovărate de taxe care nu îmbunătăţeau situaţia. Aşa că, dacă entuziasmul pentru navele de război ale lui Verity era un sentiment nestatornic, care când creştea, când scădea, după cum îl judecau oamenii pe prinţ, poporul nu poate fi condamnat. A fost cea mai lungă iarnă din viaţa mea.

De la Verity, m-am dus la Kettricken. Am bătut la uşă şi am fost poftit înăuntru de aceeaşi fetiţă, ca şi altă dată. Cu faţa ei veselă şi părul negru cârlionţat, Rosemary îmi amintea de un spiriduş de apă. În cameră domnea o atmosferă tristă. Doamnele de companie ale reginei erau toate acolo, aşezate pe taburete, în jurul unei rame care susţinea o pânză albă. Îi coseau tivul din flori şi verdeaţă

cu aţă colorată. Mai văzusem asemenea activităţi în camerele doamnei Hasty. De obicei, erau voioase, gurile femeilor mergeau întruna şi se tachinau prieteneşte, iar acele sclipeau trăgând aţe colorate prin pânza groasă. Aici era linişte. Femeile lucrau cu capetele plecate, sârguincioase, pricepute, dar nu vorbeau vesele. În fiecare colţ al camerei ardeau lumânări parfumate, roz şi verzi. Parfumurile lor discrete se împleteau deasupra ramei.

Kettricken supraveghea cusutul, mâinile ei fiind la fel de ocupate ca ale doamnelor. Din cauza ei era linişte în cameră. Avea o figură netulburată, chiar senină. Era atât de clar că se închisese în ea, încât aproape vedeam zidurile care o izolau. Avea o expresie plăcută şi o privire blândă, dar parcă nu era acolo. Semăna cu apa rece şi clară dintr-un urcior.

Purta o rochie lungă, simplă, croită în stil muntenesc, nu ca la Buckkeep, şi niciun fel de bijuterii. Se uită la mine şi-mi surâse întrebătoare. M-am simţit ca un străin, un nepoftit care întrerupe dascălul şi elevii de la lecţie. Aşa că, în loc s-o salut, am încercat să-mi explic prezenţa. I-am vorbit distant, atent la femeile care mă urmăreau:

— Regină Kettricken, prinţul moştenitor Verity m-a rugat să-ţi transmit un mesaj.

Am surprins o licărire în ochii ei, apoi privirea i se linişti din nou.

— Da, spuse ea nepăsătoare.

Niciun ac nu se opri din dansul lui pe pânză, dar puteam jura că toate urechile ascultau curioase ce veşti aduceam.

— În vârful turnului a fost cândva o grădină, numită Grădina Reginei. Mai demult, spune prinţul Verity, avea ghivece cu verdeaţă şi bazine cu apă. Era un loc al plantelor cu flori, al peştilor şi al clopoţeilor de vânt. A fost a mamei lui. Regina mea, prinţul doreşte să fie a ta.

Liniştea din jurul mesei se adânci. Kettricken căscă ochii. Mă întrebă prudentă:

— Eşti sigur că acesta e mesajul?

— Bineînţeles, doamnă. Mă uimea reacţia ei. A spus că i-ar face mare plăcere să o vadă înflorită. A vorbit despre ea

cu multă pasiune, amintindu-şi mai ales de straturile cu cimbru înflorit.

Pe chipul lui Kettricken, floarea bucuriei îşi desfăcu petalele. Duse mâna la gură şi inspiră tremurat printre degete. Sângele îi coloră obrajii palizi în trandafiriu. Îi sclipiră ochii.

— Trebuie s-o văd, exclamă ea. Trebuie s-o văd acum! Se ridică brusc. Rosemary? Mantia şi mănuşile, te rog. Se întoarse zâmbitoare către doamne. Nu vreţi să vă luaţi şi voi mantiile şi mănuşile şi să mă însoţiţi?

— Regina mea, e viscol mare astăzi... rosti ezitant o doamnă.

Însă alta, o femeie mai în vârstă, cu trăsături de mamă, Lady Modesty, se ridică încet.

— Vă voi însoţi în vârful turnului. Pluck!

Un băieţel care picotea într-un colţ sări în picioare.

— Dă fuga şi adu-mi mantia şi mănuşile. Şi gluga. Se întoarse spre Kettricken. Îmi aduc bine aminte grădina, de pe vremea reginei Constance. Multe ore plăcute am petrecut cu ea acolo. Mă voi bucura foarte mult dacă va fi îngrijită.

Urmă o pauză cât o bătaie de inimă, apoi celelalte doamne îi urmară exemplul. Când m-am întors cu mantaua mea, erau gata de plecare. Am avut o senzaţie deosebită conducând alaiul de doamne prin turn, apoi pe scările nesfârşite până la Grădina Reginei. Când am ajuns, dacă numărai pajii şi curioşii, se adunaseră vreo douăzeci de persoane în urma lui Kettricken şi a mea. Mergeam în faţa alaiului pe scările de piatră, cu Kettricken în spatele meu. Ceilalţi se înşirau într-o coadă lungă după noi. În timp ce împingeam cu uşa grea stratul de zăpadă din partea cealaltă, Kettricken mă întrebă în şoaptă:

— M-a iertat, nu-i aşa?

M-am oprit să-mi trag sufletul. Efortul de a deschide uşa cu umărul îmi zgândărise rana de la ceafă. Antebraţul îmi pulsa de durere.

— Regina mea?

— Domnul meu m-a iertat. Şi a găsit această cale să mi-o arate. O, voi face o grădină de care să ne bucurăm amândoi! Nu-l voi mai face niciodată de ruşine.

În timp ce-i priveam zâmbetul larg, ea puse umărul la împins uşa şi o deschise. Cât eu am clipit din cauza gerului şi a luminii zilei de iarnă, Kettricken păşi în vârful turnului. Înainta cu efort prin omătul înalt până la genunchi, dar nu-i păsa. Am scrutat vârful pustiu al turnului şi m-am întrebat dacă îmi pierdusem minţile. Nu era absolut nimic acolo, numai zăpada spulberată şi întărită sub cerul de plumb. Se adunase peste statuile şi ghivecele aruncate la perete. M-am pregătit să întâmpin dezamăgirea lui Kettricken. Însă regina, în mijlocul grădinii, printre vârtejurile de fulgi care dansau în jurul ei, întinse braţele şi se roti în cerc, râzând ca un copil.

— E atât de frumoasă! exclamă ea.

M-am avântat după ea. Veniră şi alţii după mine. În clipa următoare, Kettricken ajunse la grămezile de statui, vaze şi bazine de lângă perete. Îndepărtă zăpada de pe obrazul unui heruvim cu blândeţe de mamă. Curăţă o bancă de piatră, luă heruvimul şi-l aşeză pe ea. Nu era o statuie mică, dar regina se folosi de statura şi puterea ei de munteancă pentru a scoate din nămeţi şi altele. Exprimându-şi admiraţia, insista ca doamnele să vină să se minuneze şi ele.

M-am îndepărtat puţin de ele. Viscolul şfichiuia pe lângă mine, îmi stârnea rănile dureroase şi amintiri crâncene. Aici stătusem cândva aproape gol pe ger, în vreme ce Galen încercase să-mi vâre cu ciocanul Meşteşugul în cap. Aici stătusem, chiar în acest loc, în vreme ce el mă bătea ca pe un câine. Aici îl înfruntasem şi, în înfruntarea aceea, arsesem şi schilodisem fărâma de Meşteşug pe care o avusesem odată. Era un loc al amărăciunilor pentru mine. Oare o grădină ridicată pe piatra aceasta, oricât de verde şi de paşnică ar creşte, ar reuşi să mă farmece? Îmi atrase atenţia o margine de zid scundă. Dacă m-aş fi dus la ea şi aş fi privit în jos, aş fi zărit faleza stâncoasă. Nu m-am dus. Moartea rapidă pe care mi-o oferise cândva căderea aceea

nu mă mai ademenea. Am alungat vechea propunere pe care mi-o făcuse Galen prin Meşteşugul lui. Mi-am întors privirea către regină.

În decorul alb, de omăt şi piatră, culorile ei prinseră viaţă. Există o floare, ghiocelul, care înfloreşte chiar când se topesc troienele. Kettricken semăna cu el. Părul bălai se aurise pe mantia ei verde, buzele tremurau roşii, obrajii prinseseră nuanţa trandafirilor care aveau să înflorească din nou în vârful turnului. Ochii îi scânteiau în săgeţi albastre când căuta prin zăpadă şi se minuna la fiecare comoară descoperită. Spre deosebire de ea, doamnele cu păr de abanos, ochi negri sau căprui, se înfăşuraseră în mantii şi glugi ca să se ferească de ger. Stăteau tăcute, încuviinţau spusele reginei şi se bucurau de bucuria ei, dar îşi frecau palmele îngheţate sau îşi strângeau mantiile pe trup, ca să nu pătrundă vântul. Aşa ar trebui s-o vadă Verity pe Kettricken, mi-am zis, plină de vigoare şi strălucind de entuziasm. Atunci n-ar putea să nu o iubească. În Kettricken se dezlănţuia viaţa aşa cum se dezlănţuia şi în el atunci când vâna sau călărea. Sau cum se dezlănţuise odată.

— Este, fără îndoială, deosebit de frumos, îndrăzni să remarce Lady Hope. Dar şi foarte frig. Şi nu se pot face multe aici până nu se topeşte zăpada şi nu se potoleşte vântul.

— Vai, dar te înşeli! exclamă Kettricken.

Râse când se ridică de lângă comoara ei şi se întoarse în mijlocul grădinii.

— Orice grădină se naşte din inima unui loc. Mâine trebuie să mătur zăpada şi gheaţa din vârful turnului. Şi pe urmă trebuie aranjate băncile, statuile şi ghivecele. Dar cum? Ca spiţele de roată? Ca un labirint vrăjit? Simplu, după înălţime şi desene? Sunt mii de feluri în care pot fi aranjate şi trebuie să le încerc. Dacă nu cumva îşi va aminti domnul meu cum au stat ele odată. Pe urmă voi reface grădina copilăriei lui!

— Mâine, regină Kettricken. Cerul se întunecă şi se lasă gerul, o sfătui Lady Modesty.

Am văzut ce le-a făcut gerul doamnelor după ce au urcat scările şi apoi au stat afară. Dar Lady Modesty îşi însoţi vorbele de un zâmbet prietenos.

— Poate că în seara asta ţi-aş putea povesti ce-mi amintesc despre grădină.

— Vrei? exclamă Kettricken şi îi prinse mâinile într-ale ei.

Surâsul pe care i-l oferi doamnei sale de companie străluci ca o binecuvântare.

— Cu mare bucurie.

Aceste cuvinte ne însoţiră când am început să coborâm în şir din vârful turnului. Eu am plecat ultimul. Am tras uşa după mine şi m-am oprit puţin să mă obişnuiesc cu bezna din turn. Mai jos, săltau flăcări de lumânări în mâinile celor care coborau. Am binecuvântat pajul inspirat să le aducă. Am mers mai încet, îmi pulsa tot braţul, de la muşcătură la tăietura de lamă. M-am gândit la bucuria lui Kettricken şi am fost mulţumit, chiar dacă ştiam că se întemeiază pe o presupunere greşită. Verity fusese de-a dreptul uşurat când îi propusesem să-i dea grădina lui Kettricken, dar gestul nu avea pentru el importanţa care o avea pentru regină. Ea se va ocupa de grădină ca şi cum ar construi un altar pentru dragostea lor. Eu mă îndoiam că a doua zi prinţul îşi va aminti că i-a oferit-o. M-am simţit un trădător şi-un prost când am coborât scările.

M-am dus la cină, dorindu-mi să fiu singur. Aşa că am evitat Sala Mare şi am preferat camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Acolo am dat peste Burrich şi Hands, care mâncau deja. M-au invitat să mă alătur lor şi nu i-am putut refuza. Dar, odată aşezat, parcă nici nu eram acolo. Nu m-au exclus din conversaţie. Dar povesteau despre viaţa pe care eu nu o mai împărţeam cu ei. Puhoiul de amănunte despre toate câte se petrecuseră la grajduri nu mă mai interesa. Vorbeau cu convingerea celor care împărţeau aceleaşi cunoştinţe, ascunse altora. M-am pomenit că nu fac decât să încuviinţez din cap, dar nu iau parte la discuţie. Se înţelegeau bine. Burrich nu vorbea de sus cu Hands, dar Hands nu-şi ascundea respectul faţă de omul pe care se vedea că-l consideră şef. Învăţase multe de la

Burrich, într-un timp scurt. Toamna trecută plecase din Buckkeep un băiat umil de la grajduri. Acum vorbea cu pricepere despre şoimi şi câini şi îi punea lui Burrich întrebări despre rasele de cai pe care le creştea. Nu terminasem de mâncat când s-au ridicat să plece. Hands era îngrijorat din cauza unui câine care fusese lovit de un cal în timpul zilei. Îmi urară noapte bună şi plecară discutând în continuare.

Am rămas tăcut. Nu eram singur, ci alături de gărzi şi ostaşi care mâncau, beau şi pălăvrăgeau. Zumzetul plăcut al conversaţiei, zdrăngănitul familiar de linguri lovite de marginea vaselor, zgomotul bucăţii de brânză tăiate din roată erau pentru mine muzică. Încăperea mirosea a mâncare şi a oameni, a lemn de foc şi a bere vărsată şi a tocană fierbând. Ar fi trebuit să mă simt mulţumit, nu agitat. Nu trist. Nu singur.

Frate?

Vin. Ne întâlnim la vechea colibă a porcarilor.

Ochi întunecaţi vânase undeva departe. Am ajuns primul şi l-am aşteptat pe întuneric. Aveam un vas cu alifie în săculeţul meu şi adusesem şi nişte oase. Zăpada se învolbura în jurul meu într-un dans al scânteilor de iarnă. Am scrutat întunericul. L-am simţit pe Pui, mi-am dat seama că se apropie, dar tot a reuşit să mă ia prin surprindere, sărind pe mine. Se arătă îndurător, mă muşcă şi mă scutură numai o dată de încheietura lovită. Am intrat în colibă. Am aprins un ciot de lumânare şi m-am uitat la umărul Puiului. Am constatat mulţumit că, deşi noaptea trecută fusesem obosit şi mă duruseră rănile, făcusem treabă bună. Îi tunsesem părul des şi puful din jurul tăieturii şi o spălasem cu zăpadă curată. Crusta era groasă şi închisă la culoare. Mi-am dat seama că sângerase în cursul zilei. Dar nu mult. Am uns-o cu un strat gros de alifie. Ochi întunecaţi scheună, dar mă lăsă să-l lecuiesc. După aceea, întoarse capul şi adulmecă alifia.

Untură de gâscă, observă el şi începu să se lingă. Leacul nu avea cum să-i facă rău, iar cu limba îl împingea în rană mai bine decât ar fi făcut-o degetele mele.

Ţi-e foame? l-am întrebat.

Nu prea. E plin de şoareci de-a lungul zidului vechi. Apoi, mirosind sacul cu oase, se răzgândi. *Dar un pic de vită sau vânat ar pica numai bine*.

Am răsturnat oasele grămadă, iar el se trânti la podea ca să le devoreze. Le adulmecă, apoi alese o ciozvârtă şi se apucă s-o roadă. *Vânăm curând*? Îşi imagină neoameni ca să-i văd şi eu.

Peste o zi, două. Vreau să pot mânui sabia data viitoare.

Nu te condamn. Dinţii de vacă nu-s buni de armă. Dar nu aştepta prea mult.

De ce?

Pentru că am văzut câţiva astăzi. Fără simţuri. Găsiseră o căprioară moartă de frig pe malul unui pârâu şi-o mâncau. Carne stricată, împuţită, şi ei o mâncau. Dar nu le va ţine mult de foame. Mâine vor veni şi mai aproape.

Atunci vânăm mâine. Arată-mi unde i-ai văzut. Am închis ochii şi am recunoscut bucata de mal pe care şi-o aminti lupul pentru mine. *N-am ştiut că te-ai dus atât de departe*! *Ai mers până acolo azi, cu umărul rănit*?

Nu-i chiar aşa departe. Se lăuda. *Şi am ştiut că urma să-i căutăm. Singur, merg mult mai repede. Mi-e mai uşor să-i găsesc singur şi după aceea să te duc pe tine să-i vânezi*.

Asta nu-i vânătoare, Ochi întunecaţi.

Nu. Dar o facem pentru haită.

Am stat cu el o vreme în linişte, ca doi prieteni, urmărindu-l cum roade oasele. Crescuse mult în iarna asta. Hrănit sănătos şi eliberat din cuşcă, se îngrăşase şi făcuse muşchi. Putea să-l ningă pe blană, fiindcă fulgii cădeau pe părul mai gros de deasupra, care se împletea cu blana cenuşie şi nu lăsa umezeala să-i ajungă la piele. Avea şi un miros sănătos, nu de câine îndopat cu mâncare, ţinut în casă şi nealergat, ci a sălbăticie. *Ieri mi-ai salvat viaţa*.

Tu m-ai scăpat de moartea într-o cuşcă.

Cred că am fost singur atâta vreme, încât am uitat ce înseamnă să ai un prieten.

Se opri din ros şi se uită la mine uşor mirat. *Prieten*? *Puţin spus, frate. Şi nu mie trebuie să-mi spui aşa. Nu te*

uita aşa la mine. Voi fi pentru tine ceea ce eşti tu pentru mine. Frate şi haită. Dar nu pot să-ţi dau toate lucrurile de care vei avea nevoie vreodată. Se întoarse la oasele lui, iar eu am cugetat la vorbele lui de duh.

Somn uşor, frate, i-am spus, la plecare.

Pufni. *Somn*? *Nici vorbă. Luna s-ar putea să spargă norii şi să-mi dea lumină pentru vânătoare. Dacă nu, poate mă culc*.

Am încuviinţat în tăcere şi l-am lăsat cu oasele lui. În drum spre castel, m-am simţit mai puţin deprimat şi singur decât la venire. Dar am avut remuşcări la gândul că Ochi întunecaţi se va adapta la viaţa şi voinţa mea. Nu mi se părea cinstit faţă de el să-i caute pe neoameni.

Pentru haită. E pentru binele haitei. Cei fără simţuri încearcă să intre pe teritoriul vostru. Nu-i putem lăsa. Nu-l deranja şi se mira că mă deranjează pe mine. Am încuviinţat din cap pe întuneric şi am împins uşa bucătăriei calde, scăldate în lumină gălbuie.

Am urcat apoi treptele spre camera mea, chibzuind la cele făcute în ultimele zile. Mă hotărâsem să-l eliberez pe Pui. În loc de asta, deveniserăm fraţi. Nu-mi părea rău. Îl avertizasem pe Verity despre alţi neoameni din preajma oraşului. Dar aflasem că ştia deja despre ei şi m-am trezit cu sarcina de a-i studia pe Străbuni şi de a încerca să descopăr alţi iniţiaţi în Meşteşug. Îl rugasem pe prinţ să-i dea grădina lui Kettricken, ca să mai uite de necazurile ei. În schimb, o păcălisem şi o legasem şi mai tare de dragostea pentru Verity. M-am oprit între caturi, să-mi trag sufletul. Poate că jucam toţi după cum ne cânta bufonul. Nu îmi sugerase chiar el o parte din aceste jocuri?

Am pipăit cheia de aramă din buzunar. Acum era un prilej la fel de nimerit ca oricare altul. Verity nu era în dormitor, numai Charim. M-a lăsat imediat să intru şi să descui dulapul. Am luat un braţ de suluri; erau mai multe decât mă aşteptasem. Le-am dus în camera mea şi le-am aşezat pe scrinul cu haine. Am aprins focul în cămin. Am aruncat o privire la bandajul de la ceafă. Era o bucată de pânză murdară şi îmbibată de sânge. Ar fi trebuit s-o schimb. Îmi

era groază s-o dau jos. Mai târziu. Am mai aruncat lemne în foc. Am desfăcut sulurile. Scris mărunt, ilustraţii şterse. Apoi am ridicat ochii şi i-am plimbat prin cameră.

Un pat. Un scrin. Un suport scund lângă pat. Un urcior cu cioc mare şi un lighean pentru spălat. O tapiserie foarte urâtă, înfăţişându-l pe regele Wisdom stând de vorbă cu un Străbun gălbejit. Un sfeşnic pe poliţa căminului. Camera nu se schimbase de când mă mutasem în ea, cu nişte ani în urmă. Era mai degrabă pustie şi mohorâtă, lipsită de imaginaţie. Dintr-odată am devenit şi eu pustiu şi mohorât, lipsit de imaginaţie. Aveam treburi felurite, vânam şi ucideam. Mă supuneam. Mai mult câine decât om. Nici măcar câinele preferat, care să fie mângâiat şi lăudat. Un câine oarecare din haită. Când mă chemase Shrewd la el ultima oară? Dar Chade? Până şi bufonul îşi bătea joc de mine. Ce însemnam eu pentru ceilalţi, decât o unealtă? Îi mai păsa cuiva de mine? N-am mai putut suporta să fiu singur. Am lăsat deoparte sulul şi am părăsit camera.

Am bătut la uşa lui Patience. Nu mi se deschise imediat.

— Cine-i? am auzit-o pe Lacey.

— Eu, FitzChivalry.

— FitzChivalry! exclamă ea, puţin mirată.

Le vizitam târziu. De obicei, veneam în timpul zilei. M-am liniştit când am auzit cum se dă la o parte ranga şi se trage zăvorul. Patience nu-mi ignorase spusele, mi-am zis. Uşa se deschise încet şi Lacey îmi făcu loc să intru, zâmbind nesigur.

Am intrat, am salutat-o călduros şi m-am uitat după Patience. Am presupus că era în camera alăturată. Dar într-un colţ, cu ochii la lucrul de mână, stătea Molly. Nu ridică privirea spre mine, nici nu dădu semn că m-ar fi observat. Avea părul strâns la spate într-un coc prins cu o dantelă. Pe altă femeie, veşmântul albastru ar fi arătat simplu şi modest. Pe Molly arăta şters. Fata nu-şi luă ochii de la ce cosea. M-am uitat la Lacey, care mă privea cu o expresie indiferentă. M-am uitat iar la Molly şi am simţit că se rupe ceva în mine. Din câţiva paşi am ajuns la ea. Am

îngenuncheat lângă scaunul ei şi, când ea se trase la o parte, am prins-o de mână şi i-am dus-o la buze.

— FitzChivalry!

În spatele meu, Patience mă strigă îngrozită. Stătea în pragul dormitorului. Îşi subţiase buzele a supărare. Mi-am luat ochii de la ea.

Molly îşi întoarse faţa de la mine. I-am ţinut mâna şi i-am vorbit calm:

— Nu mai pot continua aşa. Oricât ar fi de prosteşte, oricât ar fi de periculos, orice ar crede alţii. Nu pot să mai stau departe de tine.

Molly îşi trase mâna. I-am dat drumul, ca să n-o doară degetele. Dar m-am agăţat de fusta ei şi am tras de o cută ca un prunc încăpăţânat.

— Măcar vorbeşte cu mine, am implorat-o.

În locul ei, vorbi Patience.

— FitzChivalry, eşti necuviincios. Opreşte-te imediat!

— N-a fost cuviincios, nici înţelept, nici potrivit din partea tatălui meu să te curteze. Dar el n-a şovăit. Cred că a simţit exact ce simt eu acum.

Mă uitam întruna la Molly. Uluită, Patience îmi dădu un scurt răgaz de linişte. Dar Molly fu aceea care lăsă lucrul deoparte şi se ridică. Vru să se îndepărteze şi, când mi-am dat seama că ori o lăsam să plece, ori îi rupeam hainele, am dat drumul fustei. Făcu câţiva paşi.

— Îmi dă voie doamna să mă retrag?

— Fireşte, răspunse Patience, dar cu glas foarte nesigur.

— Dacă pleci, nu-mi mai rămâne nimic.

Ştiam cât de jalnic sună vorbele mele. Eram tot în genunchi, lângă scaun.

— Dacă rămân, nimic nu-ţi va rămâne, rosti Molly indiferentă, în timp ce-şi scoase şorţul şi-l agăţă în cui. Sunt o servitoare. Tu eşti un tânăr nobil din familia regală. Nu poate exista nimic între noi. Mi-am dat seama de asta în ultimele săptămâni.

— Nu. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ea, dar fără s-o mai ating. Tu eşti Molly şi eu sunt Bobocul.

— Am fost odată, recunoscu ea. Oftă. Acum nu mai suntem. Nu-mi îngreuna situaţia, domnule. Trebuie să mă laşi în pace. Nu am unde să mă duc; sunt nevoită să rămân aici şi să muncesc, cel puţin până câştig destul... Scutură din cap. Noapte bună, doamnă. Lacey. Domnule.

Îmi întoarse spatele. Lacey tăcea. Am observat că nu-i deschise uşa lui Molly, iar Molly nu se opri în prag. Închise bine uşa după ea. În cameră se lăsă o tăcere înspăimântătoare.

— Ei, rosti Patience, într-un sfârşit. Mă bucur că măcar unul dintre voi dă dovadă de judecată. Unde ţi-a fost capul, Fitz, să dai buzna înăuntru şi să-mi asaltezi servitoarea?

— La dragostea mea pentru ea, am răspuns eu, fără s-o menajez. M-am trântit pe un scaun şi mi-am prins capul în mâini. M-am săturat să fiu atât de singur.

— De-asta ai venit aici?

Patience părea jignită.

— Nu. Am venit să te văd. N-am ştiut că e şi ea aici. Dar, când am văzut-o, nu m-am putut abţine. Ăsta-i adevărul, Patience. Nu mai pot continua aşa.

— Ai face bine să poţi, pentru că n-ai de ales.

Cuvinte grele, înmuiate cu un oftat.

— Molly vorbeşte... despre mine? Cu tine? Trebuie să ştiu. Te rog. N-am lăsat să prelungească tăcerea, nici ca Patience să schimbe prea multe priviri cu Lacey. Vrea cu adevărat s-o las în pace? Atât de mult mă dispreţuieşte? Nu am făcut tot ce mi-ai cerut? Am aşteptat, Patience. Am evitat-o, am avut grijă să nu stârnesc bârfe. Dar când se termină toate astea? Sau ăsta e planul tău? Să ne ţii la distanţă până uităm unul de altul? Nu va merge. Nu sunt un ţânc, iar Molly nu e un fleac pe care să-l ascunzi de mine, ca să mă distragi cu alte jucării. E Molly. Ea e inima mea şi nu o voi lăsa să plece.

— Mă tem că va trebui s-o laşi, spuse Patience, amărâtă.

— De ce? A găsit pe altul?

La întrebarea mea, Patience dădu din mână ca şi cum ar fi alungat muştele.

— Nu. Nu e schimbătoare, nu-i asta. E deşteaptă, harnică, ageră şi înţeleaptă. Îmi dau seama de ce te-ai îndrăgostit de ea. Dar are mândria ei. A reuşit să înţeleagă ceea ce tu refuzi să înţelegi. Aveţi origini atât de diferite, încât nu există cale de apropiere între voi. Chiar dacă Shrewd ar fi de acord cu căsătoria voastră, lucru de care mă îndoiesc foarte tare, cum aţi trăi? Tu nu te poţi muta din turn în oraş ca să lucrezi într-o prăvălie de lumânări. Ştii că nu poţi. Şi care ar fi situaţia ei, dacă ai ţine-o aici? În ciuda bunătăţii ei, oamenii care nu o cunosc bine ar vedea numai diferenţele dintre voi. Ar privi-o ca pe-o poftă măruntă pe care ţi-ai făcut-o. „O, bastardul s-a dat la servitoarea mamei sale vitrege. Se vede c-a înghesuit-o pe la colţuri de prea multe ori şi acum trebuie să plătească pentru distracţie.” Ştii la ce mă refer.

Ştiam.

— Nu-mi pasă de gura lumii.

— Poate că ţie nu. Dar lui Molly? Dar copiilor voştri?

Am tăcut. Patience îşi privi mâinile, aşezate în poală.

— Eşti tânăr, FitzChivalry. Îmi vorbea potolit, foarte blândă. Ştiu că nu mă crezi acum. Dar o să cunoşti pe altcineva. O fată mai potrivită cu poziţia ta. Şi poate că Molly va cunoaşte şi ea pe altul. Poate că merită să fie fericită. Poate ar trebui să te retragi. Un an, doi. Şi dacă sentimentele tale nu se vor schimba, atunci…

— Sentimentele mele nu se vor schimba.

— Nici ale ei, mă tem, zise Patience necruţătoare. A ţinut la tine, Fitz. Fără să ştie cine eşti cu adevărat, ţi-a dat inima ei. Mi-a spus-o. Nu vreau să-i trădez încrederea în mine, dar, dacă faci cum te roagă ea şi o laşi în pace, nu vei afla asta de la ea niciodată. Aşa că voi vorbi eu pentru ea, cu speranţa că nu mă vei dispreţui pentru durerea pe care sunt nevoită să ţi-o provoc. Molly ştie că nu poate fi nimic între voi. Nu vrea să fie servitoarea care se mărită cu nobilul. Nu vrea ca fiii sau fiicele ei să fie copiii unei servitoare din turn. Aşa că economiseşte din puţinul pe care i-l pot oferi eu. Îşi cumpără ceară şi arome şi, pe cât poate, se ocupă încă de neguţătoria ei. Vrea să

economisească destul, ca să-şi deschidă din nou prăvălia. Nu va reuşi s-o facă prea curând. Dar asta vrea ea.

Patience făcu o scurtă pauză.

— Iar în viaţa ei cea nouă nu găseşte loc pentru tine, adăugă ea.

Am căzut pe gânduri o vreme. Nu vorbi nici Lacey, nici Patience. Cea dintâi ne pregăti un ceai în linişte, îmi vârî cana între palme. Am ridicat ochii şi am încercat să-i zâmbesc. Am pus cana deoparte cu grijă.

— Ai ştiut de la bun început că se va ajunge aici? am întrebat.

— M-am temut de asta, răspunse Patience fără intonaţie. Dar ştiam şi că nu pot face nimic. După cum nici tu nu poţi.

Am rămas împietrit. Nici gânduri nu mai aveam. Sub coliba veche, Ochi întunecaţi dormea cu botul pe un os în vizuina pe care şi-o săpase. L-am atins foarte uşor, nu l-am trezit. Respiraţia lui calmă era sprijinul meu. M-am agăţat de el.

— Fitz? Ce vei face?

Mă usturau ochii de lacrimi. Am clipit şi mi-a trecut.

— Ce mi se spune, am răspuns, cu inima grea. Când am făcut altfel?

Patience tăcu. M-am ridicat încet. Rana de la ceafă îmi pulsa. Dintr-odată, am simţit nevoia să dorm. Am cerut permisiunea să plec. Patience încuviinţă din cap. La uşă, m-am oprit.

— De ce am venit în seara asta? Nu doar ca să te văd. Kettricken va reface Grădina Reginei. Cea din vârful turnului. A spus că ar vrea să ştie cum a fost aranjată la început. Pe vremea reginei Constance. M-am gândit că poate îţi aminteşti.

Patience şovăi.

— Sigur că-mi amintesc. Foarte bine. Ţi-o voi desena şi ţi-o voi explica, adăugă ea după o scurtă pauză. Pe urmă îi poţi arăta desenul reginei.

Am privit-o în ochi.

— Ar trebui să te duci tu la ea. Cred că i-ar plăcea foarte mult.

— Fitz, eu nu m-am priceput niciodată la oameni. Nu-şi găsi cuvintele. Sunt sigură că mă va găsi ciudată. Plictisitoare. N-aş putea...

Îi pieri glasul.

— Regina Kettricken e foarte singură. Are doamne de companie, dar nu cred că are prietene. Odată, şi tu urmai să fii regină. Ai uitat cum e?

— Pentru ea e cu totul altfel decât a fost pentru mine, aş zice.

— Probabil, am recunoscut. M-am întors spre uşă. În primul rând, aveai un soţ grijuliu şi iubitor. În spatele meu, Patience scoase un zgomot, şocată. Şi nu cred că prinţul Regal era atât de... isteţ ca acum. În al doilea rând, ai avut-o pe Lacey. Da, Lady Patience. Sunt sigur că e cu totul altfel pentru ea. Mult mai greu.

— FitzChivalry!

— Doamnă?

— Întoarce-te cu faţa la mine când îţi vorbesc!

M-am răsucit încet. Patience bătu cu piciorul în podea.

— Eşti necuviincios. Încerci să mă faci să-mi fie ruşine! Aşa crezi tu, că eu nu-mi fac datoria? Că nu-mi cunosc datoria?

— Doamnă?

— Mă voi duce la ea mâine. Şi mă va considera ciudată, încăpăţânată şi mofturoasă. Se va plictisi cu mine şi îmi voi dori să nu mă fi dus la ea niciodată. Iar atunci tu îţi vei cere iertare de la mine pentru că m-ai obligat s-o fac.

— Sunt convins că ştii cum e mai bine, doamnă.

— Ia-ţi manierele de curtean şi cară-te! Nesuferitule!

Bătu iar din picior, se răsuci pe călcâie şi fugi în dormitor. Lacey mă conduse. Îşi ţinea buzele strânse şi părea supusă.

— Ei? am întrebat, ştiind că voia să-mi spună ceva.

— Mă gândeam cât semeni cu tatăl tău, răspunse ea acră. Dar nu eşti chiar atât de încăpăţânat. El nu ceda atât de uşor ca tine.

Şi cu asta închise bine uşa. Am rămas pe loc câteva clipe, apoi am pornit spre camera mea. Trebuia să-mi schimb

bandajul de la ceafă. Am urcat un şir de trepte. Braţul mă durea la fiecare pas. M-am oprit între caturi. O vreme, am privit lumânările arzând în suporturi. Am urcat şi următorul şir de trepte.

Am bătut zdravăn în uşă câteva minute. O lumină gălbuie se ivi pe sub ea, dar, când am insistat, s-a stins. Am scos cuţitul şi m-am jucat cu zăvorul, făcând zgomot. Molly îl schimbase. Cred că pusese şi o rangă, una prea grea ca s-o ridic cu vârful lamei. Am renunţat şi am plecat.

E mult mai uşor să cobori decât să urci. De fapt, e mult prea uşor, când ai deja un braţ rănit. M-am uitat la valurile cu spumă albă, ca dantela, care se spărgeau de stânci. Ochi întunecaţi avusese dreptate. Luna ieşise dintre nori. Funia îmi alunecă puţin în mâinile apărate de mănuşi şi am icnit când am fost nevoit să-mi las toată greutatea pe braţul rănit. Încă puţin, m-am încurajat. Am mai coborât doi paşi.

Pervazul ferestrei lui Molly era mai îngust decât mă aşteptasem. Mi-am înfăşurat funia în jurul braţului când m-am cocoţat pe el. Am strecurat cu uşurinţă cuţitul în deschizătura dintre obloane; nu se îmbinau cum trebuie. Încuietoarea de sus cedă şi mă luptam cu cea de jos când am auzit vocea lui Molly dinăuntru.

— Dacă intri, ţip. Vor veni gărzile.

— Atunci mai bine pregăteşte-le un ceai, am replicat morocănos şi-am zgâlţâit mai departe încuietoarea.

În clipa următoare, Molly smuci de obloane. Stătea în cadrul ferestrei, cu spatele scăldat în lumina veselă a focului. Era în cămaşă de noapte, dar nu apucase să-şi împletească părul. Îi atârna liber şi lucios de la periat. Îşi aruncase un şal pe umeri.

— Pleacă, îmi zise cu asprime. Du-te de-aici.

— Nu pot. Gâfâiam. Nu am puterea să urc înapoi, iar funia nu e suficient de lungă ca să ajungă la baza zidului.

— Nu poţi intra, se încăpăţână ea.

— Foarte bine.

M-am aşezat pe pervaz, cu un picior în cameră şi celălalt atârnând afară. Vântul bătea pe lângă mine, îi flutura

cămaşa de noapte şi sufla în foc. N-am zis nimic. Molly începu să tremure de frig.

— Ce vrei? mă întrebă furioasă.

— Pe tine. Am vrut să-ţi spun că mâine mă duc la rege să-i cer permisiunea să mă însor cu tine.

Vorbele îmi ieşiră din gură fără să le fi gândit înainte. Buimac, mi-am dat seama dintr-odată că puteam spune şi face orice. Absolut orice.

Molly rămase cu privirea pironită.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, zise cu glas scăzut.

— Asta nu aveam de gând să-i spun.

M-am pomenit că-i zâmbesc larg.

— Eşti insuportabil!

— Da. Şi îngheţat. Te rog, lasă-mă să intru, măcar să mă încălzesc.

Nu-mi spuse nimic, dar făcu câţiva paşi în spate. Am sărit uşor înăuntru, ignorând junghiul din braţ. Am închis obloanele şi-am tras încuietorile. Am traversat camera. Am îngenuncheat lângă foc şi l-am înteţit ca să gonesc frigul. Apoi m-am ridicat şi mi-am încălzit mâinile la flacără. Molly nu scoase un cuvânt. Stătea ţeapănă, cu braţele încrucişate la piept. I-am aruncat o privire şi am zâmbit.

Ea nu-mi răspunse la fel.

— Ar trebui să pleci.

Îmi pieri zâmbetul.

— Molly, te rog, vorbeşte cu mine. Ultima oară când am stat de vorbă am crezut că ne-am înţeles. Acum nu mai vrei să-mi spui un cuvânt, îmi întorci spatele... Nu ştiu ce s-a schimbat, nu înţeleg ce se petrece între noi.

— Nimic. Păru dintr-odată foarte fragilă. Nimic nu se întâmplă între noi. Nimic nu se poate întâmpla între noi. FitzChivalry - ce ciudat îmi suna numele pe buzele ei! - am avut timp să mă gândesc. Dacă ai fi venit la mine în felul ăsta acum o săptămână sau o lună, înflăcărat şi zâmbitor, m-ai fi cucerit.

Îşi permise o urmă de zâmbet trist. Ca şi cum şi-ar fi amintit cum se jucase cu o vară înainte un copil mort.

— Dar n-ai venit. Ai fost cinstit şi cu simţ practic, ai făcut toate lucrurile trebuincioase. Şi, oricât de prosteşte pare, m-a durut. Mi-am zis că, dacă m-ai iubi atât de mult pe cât spui, nimic - nici zidurile, nici manierele, nici reputaţia, nici regulile de bună purtare - nu te va opri să mă vezi. În noaptea aceea, când ai venit, când ne-am... n-a adus nicio schimbare. Nu ai mai venit după aceea.

— Dar a fost de dragul tău, al reputaţiei tale... am protestat disperat.

— Taci. Ţi-am spus că e o prostie. Dar sentimentele nu trebuie să fie înţelepte. Ele pur şi simplu apar. Dragostea ta pentru mine n-a fost înţeleaptă. Nici a mea pentru tine. Cu timpul, mi-am dat seama de asta. Şi că înţelepciunea trebuie să conducă sentimentele. Oftă. Am fost atât de supărată când mi-a vorbit unchiul tău. Atât de furioasă. Mi-a stârnit sfidarea, m-a făcut să mă încăpăţânez şi să rămân aici, în ciuda obstacolelor dintre noi. Dar nu sunt de piatră. Şi dacă aş fi, până şi piatra se roade când pe ea cad zilnic stropii reci ai bunului-simţ.

— Unchiul meu? Prinţul Regal?

Încuviinţă din cap.

— Mi-a cerut să nu pomenesc nimănui despre vizita sa. Nu câştigam nimic dacă aflai tu. Trebuia să acţioneze în interesul familiei sale. A spus că ar trebui să înţeleg asta. Am înţeles, dar m-am supărat. Numai în timp m-a făcut să-mi dau seama că era şi în interesul meu.

Se şterse pe obraz. Plângea. Lacrimile îi curgeau în timp ce vorbea. M-am dus la ea. Prudent, am luat-o în braţe. Spre mirarea mea, nu m-a respins. Am ţinut-o cu grijă, ca pe-un fluture pe care nu voiam să-l zdrobesc. Lăsă capul în faţă, atingându-mi foarte uşor umărul cu fruntea, şi vorbi la pieptul meu:

— Peste câteva luni, voi fi strâns destui bani ca s-o iau singură de la capăt. Nu ca să deschid o prăvălie, dar să iau o cameră cu chirie şi să găsesc de lucru ca să mă întreţin. Şi să economisesc pentru prăvălie. Asta am de gând. Lady Patience e bună, iar Lacey mi-a devenit o adevărată

prietenă. Dar nu-mi place să fiu servitoare. Şi nu voi fi mai mult decât e necesar.

Se linişti în braţele mele. Tremura puţin, ca de oboseală. Rămăsese fără cuvinte.

— Ce ţi-a spus unchiul meu? am întrebat-o precaut.

— Ah... Îşi înghiţi lacrimile şi se frecă uşor cu faţa de mine. Cred că s-a şters de cămaşa mea. Numai lucruri pe care mă aşteptam să le aud de la el. Când a venit prima oară, s-a purtat rece şi cu nasul pe sus. M-a crezut o... târfă de stradă, bănuiesc. M-a avertizat aspru că regele nu va îngădui alte scandaluri. A vrut să ştie dacă sunt însărcinată. Bineînţeles, m-am supărat. I-am spus că e imposibil să fiu. Că noi doi niciodată n-am...

Făcu o pauză. Mi-am dat seama cât de ruşine trebuie să-i fi fost să i se pună o asemenea întrebare.

— Atunci a zis că, dacă aşa stau lucrurile, e bine. M-a întrebat ce cred că merit ca să fiu despăgubită pentru că m-ai înşelat.

Cuvântul mă izbi ca un pumnal în măruntaie. Furia creştea în mine, dar mi-am impus să tac, ca s-o las pe Molly să termine tot ce avea de spus.

— I-am spus că nu vreau nimic. Că m-am înşelat şi eu pe mine, aşa cum m-ai înşelat tu. Atunci mi-a oferit bani. Să plec. Să nu mai vorbesc niciodată despre tine. Sau despre ce s-a întâmplat între noi.

De-abia mai reuşea să vorbească. La fiecare cuvânt, glasul i se subţia şi se încorda. Încerca să-şi găsească liniştea pe care ştiam că nu o are.

— Mi-a oferit destul să-mi deschid o prăvălie de lumânări. M-am înfuriat. I-am spus că banii nu mă pot opri să iubesc pe cineva. Că, dacă banii m-ar determina când să iubesc sau să nu iubesc, atunci aş fi cu adevărat o târfă. S-a mâniat peste măsură, dar a plecat.

Se cutremură într-un suspin, apoi se calmă. Am prins-o blând pe după umeri şi i-am simţit încordaţi. Am mângâiat-o pe păr; era mai moale decât coama oricărui cal, şi mai lucios. Nu mai avea ce povesti.

— Regal e pus pe rele, m-am auzit spunând. Caută să mă rănească alungându-te. Să mă facă de ruşine, făcându-ţi ţie necaz. Am clătinat din cap, mirat de prostia mea. Ar fi trebuit să prevăd toate astea. Nu m-am gândit decât că te va bârfi. Sau că va pune pe cineva să-ţi facă rău. Dar Burrich are dreptate. Regal e lipsit de cinste şi nu respectă nicio regulă.

— La început, a fost rece. Dar nu josnic. A venit numai ca mesager al regelui, zicea el, şi a venit personal ca să evite scandalul, să nu mai afle şi alţii despre el. Voia să evite bârfele, nu să le stârnească. Mai târziu, după ce am stat de vorbă de câteva ori, a spus că-i pare rău că sunt în încurcătură şi îi va spune regelui că nu e vina mea. A cumpărat lumânări de la mine şi le-a spus şi altora ce aveam de vânzare. Cred că încearcă să fie de ajutor, FitzChivalry. Sau aşa îşi închipuie.

S-o aud pe Molly apărându-l pe Regal m-a jignit mai mult decât orice ocară sau mustrare aş fi auzit din gura ei. Degetele mi se încâlciseră în părul ei moale şi mi le-am tras cu grijă. Regal. Toate săptămânile petrecute de mine în singurătate, evitând-o, nevorbindu-i ca să nu se işte scandal. Lăsând-o singură, ca să vină Regal în locul meu. Nu s-o curteze, nu, ci s-o cucerească cu farmecul şi vorbele lui căutate. Să-mi schimonosească imaginea în faţa lui Molly cât eu nu eram acolo, să-l contrazic. Să se prefacă aliatul ei, în vreme ce eu, neputându-i vorbi, deveneam tânărul nesocotit şi neştiutor, nemernicul egoist. Mi-am muşcat limba ca să nu-l mai vorbesc de rău în faţa ei. Aş fi părut un puşti superficial şi nervos, care ataca pe oricine îi punea voinţa la încercare.

— I-ai pomenit lui Patience sau lui Lacey despre vizitele lui Regal? Ce ţi-au spus despre el?

Molly scutură din cap, risipind parfum din păr.

— Mi-a atras atenţia să nu spun nimănui. „Femeile nu-şi ţin gura”, mi-a zis, iar eu ştiu că are dreptate. Nici ţie n-ar fi trebuit să-ţi spun. Mi-a spus că Patience şi Lacey mă vor respecta mai mult dacă au impresia că am luat singură hotărârea de a te părăsi. A mai spus că... nu m-ai lăsa să

plec... dacă ai şti că hotărârea vine de la el. Trebuia să crezi că te-am părăsit din voinţa mea.

— Mă cunoaşte bine, m-am dat eu bătut.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, şopti Molly. Se depărtă puţin de mine ca să se uite în ochii mei. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Ochii şi părul ei aveau culoarea pădurii.

— Poate pentru că nu voiai ca eu să te părăsesc? am îndrăznit.

— Trebuie să mă părăseşti. Ştim amândoi că nu avem niciun viitor împreună.

Preţ de-o clipă, camera împietri. Lemnele trosneau paşnic numai pentru ele. Niciunul dintre noi nu se mişca. Însă nu ştiu cum s-a făcut că m-am apropiat de locul în care simţeam, dureros, fiecare mireasmă şi atingere a lui Molly. Ochii, pielea cu miros de plante, părul ei erau frânturi din trupul cald şi mlădios, ascuns sub cămaşa din lână moale. O vedeam ca pe-o culoare nemaiîntâlnită. Toate grijile, toate gândurile s-au întrerupt în plăsmuirea aceea de o clipă. Tremuram, pentru că Molly mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a strâns de ei ca să mă calmeze. Căldura i se scurse din degete în trupul meu. Am privit-o în ochi şi m-am minunat de ce-am găsit în ei.

M-a sărutat.

Gestul acela simplu, de a-mi oferi buzele, a dărâmat zăgazurile cerului. Sărutul s-a prelungit de la sine. Nu ne-am oprit să ne gândim dacă e înţelept sau moral ce facem, nu am şovăit. Ne-am dăruit unul altuia fără piedici. Nu-mi pot închipui o unire mai profundă decât aceea născută din uluirea noastră în faţa necunoscutului în care ne-am aventurat. În noaptea aceea am devenit un singur trup, descătuşat de aşteptări şi de amintirea altora. Nu aveam niciun drept asupra ei, după cum nici ea nu avea drepturi asupra mea. Am oferit şi am primit şi jur că nu voi regreta niciodată. Dulcea stânjeneală a acelei nopţi e şi azi comoara nepreţuită a sufletului meu. Cu degete emoţionate, i-am înnodat din greşeală bentiţa care-i strângea la gât cămaşa de noapte. Molly mă atingea cu

înţelepciune şi siguranţă, numai ca să-şi trădeze mirarea văzând reacţia mea. Nu avea importanţă. Din neştiinţa noastră a izvorât o ştiinţă mai veche de când lumea. M-am străduit să fiu şi tandru, şi puternic, dar m-am minunat cât de puternică şi de tandră era ea.

Unii numesc asta dans, alţii, luptă. Unii bărbaţi vorbesc despre jocul acesta râzând cu aere de înţelepţi, alţii rânjind cu dispreţ. Le-am auzit pe precupeţele voinice de la piaţă cotcodăcind despre el ca găinile la firimiturile de pâine. Au venit la mine codoaşe care-şi lăudau marfa cu îndrăzneala cu care-şi chemau negustorii muşteriii la peşte proaspăt. După mine, unele lucruri nu se pot descrie în cuvinte. Culoarea albastră nu o vezi, ci o simţi, cum simţi mirosul de iasomie sau sunetul de flaut. Rotunjimea umărului dezgolit, graţia fără seamăn a sânului, sunetul uimit pe care îl scoţi când toate obstacolele se dărâmă deodată, parfumul gâtului şi gustul pielii nu sunt decât fărâme, care, oricât de dulci ar fi, nu întruchipează întregul. O mie de asemenea fărâme nu sunt destule să-l redea.

Buştenii arseseră şi se făcuseră tăciuni roşii. Lumânările se stinseseră de mult. Parcă ne aflam într-un loc în care intraserăm ca străini şi descoperiserăm că e al nostru. Aş fi renunţat la orice ca să rămân în cuibul molatic din păturile încâlcite şi plapuma de pene, să absorb căldura trupului liniştit de lângă mine.

Frate, asta e bine.

Am sărit ca ars, trezind-o pe Molly din reverie.

— Ce este?

— Un junghi în gambă, am minţit.

Molly mă crezu şi râse. O minciună nevinovată, dar m-am simţit dintr-odată vinovat din cauza ei, din cauza tuturor minciunilor pe care le spusesem şi a adevărurilor pe care, nerostindu-le, tot în minciuni le-am transformat. Am deschis gura să-i spun totul lui Molly. Că eram asasinul regelui, unealta ucigaşă a lui Shrewd. Că împărţeam cu fratele meu, lupul, ceea ce descoperisem alături de ea

noaptea trecută. Că se dăruise toată unui bărbat care omora oameni şi-şi împărţea traiul cu un animal.

Imposibil. Să-i spun lucrurile acelea ar fi însemnat să o rănesc şi să o fac de ruşine. S-ar fi simţit murdărită pentru totdeauna de atingerea mea. Mi-am zis că aş putea suporta să mă dispreţuiască, dar nu să se dispreţuiască pe sine. Mi-am zis că mi-am pecetluit buzele pentru că aşa se cuvenea, să-mi ţin secretele pentru mine, în loc să o nenorocesc dezvăluindu-i-le. M-am minţit, aşadar, pe mine?

Oare nu toţi facem asta?

Învăluit de braţele calde, lipit de trupul fierbinte, mi-am promis că mă voi schimba. Că nu voi mai fi ceea ce sunt şi atunci nu va trebui să-i mai dezvălui nimic. Mâine, mi-am promis, le voi spune lui Chade şi lui Shrewd că nu voi mai ucide pentru ei. Mâine îl voi face pe Ochi întunecaţi să înţeleagă de ce trebuie să tai legătura dintre noi. Mâine.

Dar astăzi, în ziua care tocmai se ivea, trebuia să merg împreună cu lupul să vânăm neoameni şi să-i omorâm. Pentru că voiam să merg la Shrewd triumfător, să-l binedispun, ca să încuviinţeze favorul pe care i-l ceream. Chiar în seara asta, când nu voi mai fi un asasin, îi voi cere să ne dea, mie şi lui Molly, consimţământul de a ne căsători. Mi-am promis că permisiunea lui va însemna începutul unei noi vieţi, în care nu voi mai avea secrete faţă de femeia pe care o iubesc. Am sărutat-o pe frunte şi m-am retras cu blândeţe din îmbrăţişarea ei.

— Trebuie să te părăsesc, i-am şoptit, când s-a mişcat. Dar sper că nu pentru multă vreme. Astăzi mă duc la Shrewd, să-i cer voie să ne căsătorim.

Molly fremătă şi deschise ochii. Se uită mirată cum mă ridic gol din patul ei. Am pus lemne pe foc, apoi i-am evitat privirea când mi-am adunat hainele împrăştiate şi le-am îmbrăcat. Ea nu era atât de ruşinoasă, pentru că, după ce mi-am strâns cureaua, am văzut că se uită la mine şi zâmbeşte. M-am înroşit.

— Am impresia că ne-am căsătorit deja, îmi şopti. Nu cred că rostirea jurămintelor ne-ar putea uni mai mult.

— Nici eu.

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mâinile întrale mele.

— Dar voi fi foarte satisfăcut să le spun tuturor despre noi. Iar pentru asta, doamna mea, e nevoie de o nuntă. Şi de rostirea în faţa lumii a jurămintelor pe care inima mea ţi le-a făcut deja. Dar acum trebuie să plec.

— Încă nu. Mai stai puţin. Sunt sigură că mai avem puţin timp până se trezeşte turnul.

M-am aplecat şi-am sărutat-o.

— Trebuie să plec, să iau funia care atârnă de parapet la fereastra doamnei mele. Altfel se vor stârni bârfe.

— Stai măcar să-ţi schimb bandajul de la braţ şi de la ceafă. Cum te-ai rănit aşa? Am vrut să te întreb azi-noapte, dar…

Am zâmbit.

— Ştiu. Aveam lucruri mai interesante de făcut. Nu, draga mea, nu mai pot rămâne. Dar îţi promit că mi-l schimb în dimineaţa asta, în camera mea.

Când i-am spus „draga mea”, m-am simţit mai bărbat decât m-ar fi făcut orice alte cuvinte. Am sărutat-o din nou, promiţându-mi că voi pleca imediat, dar am zăbovit, atras de mâinile care mă mângâiau pe gât. Am oftat.

— Chiar trebuie să plec.

— Ştiu. Dar nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

Din glasul ei, mi-am dat seama că nu o îngrijorau rănile mele, ci se folosea de ele ca să mă ţină lângă ea. Dar tot mi-a fost ruşine, aşa că am căutat să găsesc o minciună cât mai nevinovată.

— M-a muşcat o căţea cu pui. Probabil că n-am cunoscut-o atât de bine pe cât mi-am închipuit. M-am aplecat să iau în braţe un căţel şi atunci a sărit la mine.

— Bietul de tine. Eşti sigur că te-ai curăţat bine? Muşcăturile de animale se infectează foarte uşor.

— O să curăţ rana încă o dată când o pansez. Acum plec. Am acoperit-o cu plapuma de pene, nu fără să regret că părăsesc cuibul cald. Încearcă să mai dormi în puţinul cât a mai rămas până în zori.

— FitzChivalry!

M-am oprit în uşă şi m-am întors spre ea.

— Da?

— Să vii la mine deseară. Indiferent de răspunsul regelui.

Am deschis gura să protestez.

— Promite-mi! Altfel nu voi supravieţui până la sfârşitul zilei. Promite-mi că te întorci la mine. Indiferent ce spune regele, să ştii un lucru: de-acum sunt soţia ta. Întotdeauna voi fi. Întotdeauna.

Mi se opri inima în loc. În faţa unui asemenea cadou, n-am putut decât să dau din cap ca prostul. Probabil că privirea mea a fost suficientă, pentru că Molly mă răsplăti cu un zâmbet strălucitor ca soarele în mijlocul verii. Am ridicat ranga şi am tras zăvorul. Am deschis uşa încet şi am cercetat din priviri coridorul.

— Încuie după mine, am şoptit şi apoi m-am strecurat în întunericul care urma să se ridice curând.

13. LA VÂNĂTOARE

Meşteşugul, ca orice altă disciplină, poate fi învăţat în mai multe feluri. Galen, Maestru al Meşteşugului pe vremea regelui Shrewd, îşi supunea învăţăceii la privaţiuni şi greutăţi pentru a sparge zidurile din mintea lor. Ajuns un supravieţuitor umilit, învăţăcelul era sensibil la invazia lui Galen în mintea lui şi accepta silit metodele acestuia. Ucenicii care au supravieţuit instruirii lui Galen şi au devenit grupul lui erau iniţiaţi de nădejde, dar unii dintre ei aveau un talent special pentru Meşteşug. După cum se spune, Galen se lăuda că ia învăţăcei fără talent şi îi transformă în iniţiaţi pricepuţi. Poate că aşa a fost. Sau poate că lua învăţăcei foarte capabili şi îi transforma în uneltele potrivite.

Putem compara metodele lui Galen cu cele ale lui Solicity, maestra dinaintea lui. Ea i-a învăţat Meşteşugul pe prinţii Verity şi Chivalry. Din câte povesteşte Verity, Solicity a izbutit multe cu blândeţe şi convingându-şi studenţii să coboare barierele minţii. Şi Verity şi Chivalry au ieşit din mâna ei ca adepţi şi iniţiaţi destoinici în Meşteşug. Din nefericire, Solicity a murit înainte de a se încheia perioada de învăţare, iar Galen ajunsese doar instructor de Meşteşug. Nu putem decât să ne întrebăm câte cunoştinţe despre Meşteşug a dus Solicity în mormânt cu ea şi ce puteri ale acestei vrăjitorii regale nu vor fi descoperite, poate, niciodată.

N-am stat prea mult în odaia mea în dimineaţa aceea. Focul se stinsese, dar nu din cauza camerei neîncălzite tremuram eu de frig. Încăperea era o găoace lipsită de viaţă, pe care aveam s-o părăsesc curând. Mi se părea mai goală ca niciodată. Dezbrăcat până la mijloc, m-am spălat tremurând cu apă rece şi mi-am schimbat, târziu, bandajul de pe braţ şi de la ceafă. Nu meritam ca rănile să arate atât de curate. Totuşi, se vindecau repede.

M-am îmbrăcat gros, cu o cămaşă căptuşită de la munte pe sub o vestă din piele grea şi cu pantaloni de piele, tot grei, pe care i-am strâns pe picior cu fâşii de piele. Mi-am luat sabia, dar m-am înarmat şi cu un pumnal scurt. Din trusa de lucru am scos un borcănel cu praf de pălăria-şarpelui. Cu toate acestea, când am ieşit din cameră, m-am simţit deopotrivă vulnerabil şi nechibzuit.

M-am dus direct în turnul lui Verity. Ştiam că mă aşteaptă ca să exersăm Meşteşugul. Voi fi nevoit să-l conving cumva că astăzi trebuie să vânez neoameni. Am urcat scările în grabă, sperând că ziua se va termina mai repede. Toată viaţa mea se învârtea în jurul momentului în care voi bate la uşa lui Shrewd şi-i voi cere permisiunea să mă căsătoresc cu Molly. Numai gândul la ea trezi în mine un amestec năvalnic de sentimente atât de nefamiliare, încât mi-am încetinit paşii pe scări numai ca să le analizez pe toate. Am renunţat, nu avea rost. Molly, am rostit cu glas tare, dar blând, pentru mine. Ca un cuvânt magic, îmi întări hotărârea şi mă îmboldi la datorie. M-am oprit în faţa uşii lui Verity şi am bătut tare.

Am simţit mai mult decât am auzit invitaţia prinţului. Am împins uşa, am intrat şi apoi am închis-o la loc.

În cameră nu se mişca nimic vizibil. Prin fereastra deschisă bătea un vânt rece. Verity stătea în faţa ferestrei pe scaunul lui cel vechi. Se sprijinea leneş cu mâinile de pervaz şi fixa cu privirea un punct îndepărtat. Era roşu în obraji. Vântul îi răsfira pletele negre. În afară de palele de vânt, nu se auzea nimic. Cu toate acestea, am avut impresia că am intrat într-un vârtej. Simţurile lui Verity se frecară de ale mele şi mă atraseră în mintea lui; m-am trezit că alunec odată cu gândurile lui pe mare. M-a purtat într-un tur ameţitor pe fiecare corabie pe care o percepea cu mintea. Am surprins gândurile unui căpitan de vas comercial: „... dacă preţul e bun, încărcaţi ulei pentru drumul de întoarcere...”; de la el am sărit la o femeie care repara năvoade. Îi zbură cavila şi-l bodogăni pe căpitanul care zbiera la ea să se mişte mai repede. Am găsit un cârmaci îngrijorat din cauza nevestei gravide de acasă şi

trei familii care căutau moluşte în lumina slabă a dimineţii, până când a venit fluxul şi-a acoperit albia. Pe toţi aceştia şi pe încă vreo zece i-am cercetat, înainte ca Verity să ne aducă brusc pe amândoi în corpul nostru, în odaia lui. Mă simţeam ameţit ca un copilaş ridicat de tatăl lui să vadă haosul dintr-un târg şi apoi lăsat pe propriile picioare, de unde vedea numai genunchi şi gambe.

M-am apropiat de fereastră ca să stau lângă Verity. El tot înspre apă se uita, scrutând orizonturile. Dar am înţeles dintr-odată de ce desena hărţi. Vieţile pe care le atinsese în trecere erau ca nişte giuvaiere nepreţuite ascunse în palma lui şi dezvăluite mie. Oameni. Poporul lui. Verity nu se uita doar la un ţărm stâncos sau la o păşune grasă, ci la oameni, la frânturi de vieţi pe care nu le trăia, dar pe care le preţuia. Acesta era regatul lui Verity. Graniţele geografice desenate pe pergament izolau aceste vieţi pentru el. Preţ de-o clipă, m-am mirat şi eu, ca el, de ce ar vrea cineva să le facă rău acestor oameni şi am împărtăşit hotărârea lui neclintită de a nu le permite piraţilor să mai distrugă nicio viaţă.

Lumea se aşează la loc în jurul meu când îmi trecu ameţeala. Liniştea coborî iarăşi în turnul lui Verity. El îmi vorbi fără să mă privească:

— Aşadar, mergi la vânătoare astăzi.

I-am răspuns cu un semn din cap, deşi ştiam că nu mă vede.

— Da. Neoamenii au ajuns mai aproape de noi decât am bănuit.

— Crezi că va fi nevoie să te lupţi cu ei?

— Mi-ai spus să plec pregătit. O să încerc cu otrava mai întâi, dar s-ar putea să nu fie prea dornici s-o dea pe gât. Sau poate vor încerca să mă atace. Aşa că mi-am luat şi sabia, pentru orice eventualitate.

— Am bănuit eu. Dar ia-o pe asta.

Ridică o sabie în teacă de lângă scaunul lui şi mi-o puse în mâini. În prima clipă, nu mi-am putut lua ochii de la ea. Pielea era lucrată cu măiestrie, mânerul avea simplitatea armelor şi uneltelor făurite de un maestru. La semnul

aprobator al lui Verity, am scos sabia. Metalul sclipi în valuri de lumină pe toată lungimea tăişului, amintind de scânteile scoase de barosul care o bătuse ca să-i dea putere. Am ridicat-o şi am simţit-o uşoară, gata de luptă. Era o sabie prea meşteşugită pentru îndemânarea mea.

— Ar fi trebuit să ţi-o înmânez cu pompă şi ceremonie, bineînţeles, dar eu ţi-o ofer acum, ca nu cumva lipsa ei să te facă să nu te mai întorci. În timpul Festivalului Iernii s-ar putea să ţi-o cer înapoi, ca să ţi-o ofer aşa cum se cuvine.

Am vârât sabia înapoi în teacă, apoi am tras-o afară, iute ca fulgerul. Nu mai avusesem un lucru făurit cu atâta artă.

— Cred că ar trebui să jur pe ea că te voi sluji cu devotament, am zis eu, cam stângaci.

Verity zâmbi.

— Fără îndoială că Regal ţi-ar cere un asemenea jurământ. Eu însă nu cred că un om trebuie să-mi jure credinţă pe sabie după ce mi-a pus deja la picioare viaţa lui.

Mă copleşi ruşinea. Mi-am făcut curaj şi i-am spus:

— Verity, prinţul meu. Astăzi te voi sluji ca asasin.

L-am luat prin surprindere, chiar şi pe el.

— Nu vorbeşti pe ocolite, medită el precaut.

— A trecut vremea vorbelor pe ocolite. Aşa te slujesc astăzi. Dar în adâncul sufletului, am obosit. Mi-am pus viaţa la picioarele tale, aşa cum ai spus, şi dacă porunceşti, îmi voi continua munca, însă te rog să găseşti pentru mine o altă cale să te slujesc.

Verity lăsă câteva minute bune să treacă. Se propti cu bărbia în pumn şi oftă.

— Dacă mi-ai fi jurat credinţă doar mie, poate că ţi-aş da un răspuns rapid şi simplu, numai că eu sunt viitorul rege. Acest lucru trebuie să i-l ceri suveranului tău. Ca şi permisiunea de a te căsători.

Liniştea se lăsă mai adâncă, mai apăsătoare, mărind distanţa dintre noi. Nu puteam s-o sparg. În cele din urmă, Verity rosti:

— Ţi-am arătat cum să-ţi păzeşti visele, FitzChivalry. Dacă uiţi să-ţi îngrădeşti mintea, nu-i poţi condamna pe alţii pentru ceea ce dezvălui chiar tu.

Mi-am înăbuşit supărarea şi am înghiţit în sec.

— Cât ştii? l-am întrebat pe un ton rece.

— Foarte puţin, te asigur. Sunt obişnuit să-mi păzesc propriile gânduri, dar nu şi să le blochez pe ale altora. Mai ales ale cuiva cu Meşteşug atât de puternic, chiar dacă nestatornic, ca al tău. Nu mi-am băgat nasul în… întâlnirea ta secretă.

Tăcu. Nu mă simţeam în stare să spun ceva. Nu neapărat pentru că-mi fusese violată intimitatea. Dar Molly! Cum îi voi putea explica, nu-mi închipuiam. Nici nu puteam îngădui un alt secret între noi, ca să ascund o minciună nerostită. Ca de obicei, Verity era sincer, ca numele lui. Neglijenţa fusese a mea.

— Ca să fiu sincer, băiete, te invidiez. Dacă ar fi fost după mine, te-ai însura şi astăzi. Dacă Shrewd nu îţi dă azi permisiunea, nu pune la inimă, spune-i şi Doamnei Fustă-Roşie: când voi fi rege, vei fi liber să te însori când şi unde vrei. Eu nu-ţi voi face ce mi-au făcut alţii mie.

Cred că atunci am înţeles tot ceea nu nu-i fusese îngăduit lui Verity. Una e să compătimeşti un bărbat căruia alţii i-au ales nevasta şi alta e să te ridici din patul iubitei şi să-ţi dai seama dintr-odată că bărbatul acela care ţi-e drag nu va cunoaşte niciodată plenitudinea dragostei, aşa cum o cunoscusem eu. Cât de amarnic trebuie să fi suferit întrezărind frânturi din dragostea mea cu Molly, dragoste de care el nu va avea parte niciodată.

— Verity. Îţi mulţumesc, i-am spus.

Îmi aruncă o privire fugară şi surâse trist.

— Păi, da… Ezită. Nu e o promisiune, aşa că nu o lua drept sigură. Totuşi, există o posibilitate să te ajut. Poate că n-ai mai avea timp să lucrezi ca… diplomat, dacă ai primi alte însărcinări. Însărcinări mai importante pentru noi.

— Cum ar fi? am întrebat prudent.

— Navele mele prind formă pe zi ce trece în mâinile constructorilor. Mi se refuză încă o dată cea mai mare dorinţă a mea. Să navighez pe ele. Sigur, aşa trebuie. De aici mă uit în toate părţile şi le pot călăuzi. Aici nu mă atacă Piraţii de pe Corăbiile Roşii. De aici coordonez atacul asupra mai multor vase simultan şi trimit ajutor acolo unde e nevoie. Îşi drese glasul. Dar nu simt vântul şi nu aud cum scutură pânzele şi nu voi putea lupta niciodată cu piraţii aşa cum vreau, cu sabia în mână, omorând iute şi fără durere, luând viaţa celor care au luat vieţi.

Trăsăturile i se înăspriră de furie. Se opri un minut, apoi continuă, mai calm:

— Aşadar, pentru ca navele acelea să-şi facă datoria aşa cum se cuvine, la bordul fiecăreia trebuie să fie cineva capabil cel puţin să primească informaţii de la mine. Ar fi ideal dacă mi-ar putea şi transmite informaţii detaliate despre ce se petrece pe corabie. Ai văzut, astăzi, care-mi sunt limitele. Pot să-ţi spun ce gândesc alţi oameni, dar nu le pot controla gândurile. Uneori dau peste o minte mai vulnerabilă şi o influenţez, dar nu e acelaşi lucru cu a primi răspuns rapid la o întrebare directă. Te-ai gândit vreodată să navighezi, FitzChivalry?

Dacă aş spune că am fost luat prin surprindere, ar fi doar jumătate de adevăr.

— Păi... tocmai mi-ai amintit că mă pricep la Meşteşug numai câteodată. Şi ieri mi-ai spus că, într-o luptă, sunt mai mult bătăuş decât spadasin, în ciuda lecţiilor primite de la Hod...

— Şi acum îţi aduc aminte că suntem la jumătatea iernii. Nu mai sunt multe luni până la primăvară. Ţi-am spus că există o posibilitate, atât. Te voi putea ajuta foarte puţin cu ceea ce trebuie să stăpâneşti până atunci. Mă tem că depinde numai de tine, FitzChivalry.

Te crezi capabil ca, până la primăvară, să stăpâneşti şi Meşteşugul, şi sabia?

— Aşa cum mi-ai spus, prinţul meu. Nu promit, dar voi încerca.

— Bine. Verity mă fixă cu privirea. Începi de astăzi?

— De astăzi? Astăzi trebuie să vânez. Nu îndrăznesc să-mi neglijez datoria nici pentru aşa ceva.

— Nu se exclud una pe alta. Ia-mă cu tine astăzi.

M-am uitat la el nedumerit, apoi am încuviinţat cu un semn din cap. Am crezut că se va ridica şi îşi va lua haine groase şi o sabie, dar el a întins mâna spre mine şi m-a prins de braţ.

Când începu să se scurgă în mine, instinctul îmi spuse să mă apăr. Nu era ca atunci când se plimba prin gândurile mele şi mi le aduna cum aduni hârtiile împrăştiate pe o masă. Îmi ocupa mintea. Nu mă mai invadase nimeni de când mă brutalizase Galen. Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui, dar eram prins ca-ntr-un cleşte. *Trebuie să ai încredere în mine*. *Ai*? Transpiram şi tremuram ca un cal cu un şarpe în boxă.

Nu ştiu.

Gândeşte-te, mă îndemnă. Se retrase puţin.

Îl simţeam aşteptând, dar se detaşa de gândurile mele. Mintea mea alerga ca vântul. Prea multe lucruri cu care să jonglez. Trebuia să fac acest lucru dacă voiam să nu mai duc o viaţă de asasin. Era şansa mea de a scăpa de secrete şi de a vorbi despre ele la trecut. Trebuia să profit de ea. Dar cum să fac şi asta, şi să-l ţin pe Verity departe de Ochi întunecaţi şi de toate tainele noastre? L-am căutat pe Ochi întunecaţi. *Legătura noastră e tainică*. *Aşa trebuie să rămână*. *Astăzi trebuie să vânez singur*. *M-ai înţeles*?

Nu. E o prostie, e periculos. *Voi fi acolo, dar poţi să ai încredere că voi fi nevăzut şi neştiut*.

— Ce-ai făcut acum?

Era Verity, vorbea cu glas tare. Mă ţinea de încheietura mâinii. M-am uitat în ochii lui. Nu era supărat. M-a întrebat aşa cum aş fi întrebat eu un copilaş pe care l-am găsit sculptând în lemn. Tânjeam să scap de povară, să spun totul despre mine măcar unei singure persoane din lume.

Ai deja pe cineva, protestă Ochi întunecaţi.

Avea dreptate. Şi nu puteam să-l pun în primejdie.

— Şi tu trebuie să ai încredere în mine, m-am pomenit spunându-i viitorului rege. Când am văzut că mă priveşte preocupat, am adăugat: prinţul meu. Ai încredere în mine?

— Da.

Cu un singur cuvânt, mi-a dat toată încrederea lui, iar odată cu ea, convingerea că, orice aş fi făcut, nu avea să se întoarcă împotriva lui. Pare un lucru simplu, dar ca un viitor rege să-i permită propriului slujitor-asasin să aibă secrete faţă de el era un act incredibil. Cu ani în urmă, tatăl lui îmi cumpărase devotamentul, promiţându-mi mâncare, adăpost şi învăţătură şi înfigându-mi un ac de argint în cămaşă. Actul simplu prin care Verity îmi acorda încrederea lui însemna mult mai mult. Dragostea pe care am simţit-o dintotdeauna pentru el n-a mai cunoscut margini. Cum să nu am încredere în el?

Verity îmi oferi un surâs blajin.

— Poţi stăpâni Meşteşugul, când vrei.

Apoi îmi pătrunse iar în minte. Câtă vreme m-a ţinut de încheietură, ne-am unit gândurile fără efort. I-am simţit curiozitatea şi umbra de suferinţă când s-a uitat la chipul lui prin ochii mei. *Oglinda e mai blândă*. *Am îmbătrânit*.

Cu el furişat în minte, ar fi fost zadarnic să neg adevărul spuselor sale. *Aşadar*, *a fost un sacrificiu necesar*, am încuviinţat eu.

Îmi dădu drumul la mână. Am văzut dublu, ameţit, m-am uitat la mine, la el, apoi tulburarea dispăru. Se întoarse prudent cu privirea la orizont, apoi izolă viziunea aceea de mine. Fără atingerea mâinii lui, împletirea minţilor era cu totul altceva. Am ieşit din cameră încet şi am coborât scările de parcă aş fi dus un pahar de vin plin-ochi. *Întocmai*. *Şi*, *în ambele cazuri*, *e mai uşor dacă nu te uiţi şi nu te gândeşti întruna la el*. *Pur şi simplu du-l*.

Am coborât la bucătărie, unde am mâncat un dejun copios şi am încercat să mă port normal. Verity avea dreptate. Era mai uşor să păstrăm legătura dacă nu mă concentram asupra ei. În vreme ce lumea din bucătărie îşi vedea de treabă, am reuşit să transfer biscuiţii de pe o farfurie în sacul meu.

— Mergi la vânătoare? mă întrebă bucătăreasa, întorcându-se cu faţa spre mine.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, fii atent. Ce vânezi?

— Mistreţi, am improvizat. Azi vreau doar să găsesc culcuşul unuia, nu să-l omor. M-am gândit că va fi o distracţie plăcută la Festivalul Iernii.

— Pentru cine? Pentru prinţul Verity? N-o să-l urneşti din turn, scumpete. Stă numai prin camerele lui zilele astea, aşa face, iar bietul rege Shrewd n-a mai mâncat o masă adevărată cu noi de săptămâni de zile. Nu ştiu de ce-i mai gătesc felurile preferate, că tava se întoarce la fel de plină cum am trimis-o. Acum, prinţul Regal, el ar putea merge la vânătoare, câtă vreme nu-i strică buclele.

Un chicot general se auzi printre fetele de la bucătărie. Mi se aprinseră obrajii la îndrăzneala bucătăresei. *Calmează-te. Ei nu ştiu că sunt aici, băiete. Şi nu voi folosi împotriva lor nimic din ce-ţi spun ei ţie. Nu ne trăda*. Verity era pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat. Aşa că mi-am permis şi eu un zâmbet larg, i-am mulţumit bucătăresei pentru plăcintele pe care a insistat să le iau cu mine şi am părăsit încăperea.

Cenuşia se agita în boxă, dornică să iasă la plimbare. Burrich trecu pe lângă mine când o înşeuam. Cu ochii lui negri, măsură hainele mele de piele, teaca ornată şi mânerul fin al sabiei. Îşi drese glasul, dar tăcu. N-am reuşit să aflu niciodată câte ştie Burrich despre munca mea. Odată, la munte, îi mărturisisem că fusesem instruit ca asasin. Dar asta fusese înainte de a primi o lovitură în cap încercând să mă apere. Când se vindecase, pretinsese că nu mai ştia ce se petrecuse cu o zi în urmă, însă uneori mă întrebam dacă nu cumva ăsta era felul lui înţelept de a păstra un secret: acela de a nu-l discuta nici cu cei care îl cunosc.

— Ai grijă, mă sfătui el într-un sfârşit, cu glasul lui aspru. Să nu pui iapa în pericol.

— O să avem grijă, i-am promis, apoi am scos-o pe Cenuşia pe lângă el.

Deşi făcusem multe treburi, era încă dimineaţa devreme şi aveam destulă lumină ca s-o mân la galop mic. Am lăsat-o pe Cenuşia să-şi arate bucuria în ritmul ei, să se încălzească fără să transpire. Printr-o portiţă deschisă pe cerul înnorat, soarele se strecură să mângâie copacii şi nămeţii cu degete sclipitoare. Am încetinit-o pe Cenuşia. O să mergem la matca râului ocolind. Nu voiam să ne abatem de la cărarea bătătorită până nu era neapărat necesar.

Verity nu mă părăsi nicio clipă. Nu vorbeam, dar lua parte la conversaţia mea interioară. Se bucura de aerul proaspăt al dimineţii, de reacţiile Cenuşiei şi de tinereţea corpului meu. Totuşi, cu cât mă îndepărtam de turn, cu atât deveneam mai conştient că trebuie să mă agăţ de el. De la atingerea lui iniţială, ceea ce împărţeam amândoi a devenit un efort reciproc, ca o mână care o prinde pe cealaltă. Oare voi fi în stare să nu-l scap? *Nu te gândi. Fă-o. Şi respiratul devine o datorie dacă eşti atent la fiecare respiraţie*. Am clipit, conştient că Verity era acum în cabinetul lui şi-şi vedea de treburile dimineţii. Am auzit glasul lui Charim, venit să-i ceară un sfat, ca un bâzâit îndepărtat de albine.

Nici urmă de Ochi întunecaţi. Încercam să nu mă gândesc la el, să nu-l caut - o negare mintală la fel de istovitoare ca strădania de a-l menţine pe Verity alături de mine. Atât de repede mă obişnuisem să-l caut pe lup şi să-l găsesc aşteptând atingerea mea, încât mă simţeam izolat, dezechilibrat, de parcă mi-aş fi pierdut cuţitul preferat de la curea. Singura imagine care mi-l putea scoate complet din minte era a lui Molly, dar nici asupra ei nu voiam să zăbovesc. Verity nu mă mustrase pentru faptele mele din noaptea trecută, dar ştiam că nu le consideră deloc onorabile. Aveam sentimentul stânjenitor că, dacă mi-aş fi găsit timp să meditez cu adevărat la ele, aş fi de acord cu el. Ca un laş, am alungat şi gândurile acelea.

Mi-am dat seama că efortul cel mai mare pe care-l făceam era să nu gândesc. Am scuturat din cap şi m-am deschis către ziua din jurul meu. Drumul pe care mergeam nu era bătut. Şerpuia printre dealurile şi văile unduioase de

dincolo de Buckkeep şi era străbătut mai mult de oi şi capre decât de om. Cu câţiva zeci de ani în urmă, un fulger arsese copacii de pe marginea lui. Primii arbori care creşteau acum erau mesteceni şi plopi şi aveau crengile împovărate de zăpadă. Zona aceasta deluroasă nu era prielnică agriculturii, ci servea ca păşune de vară, dar din când în când se zărea câte-un fuior de fum sau câte-o cărăruie bătătorită către drumul ce ducea la coliba unui tăietor de lemne sau la cabana unui vânător. O regiune de gospodării mici şi izolate, locuite de oameni sărmani.

Drumul se îngusta şi, când am intrat în partea mai veche a pădurii, am întâlnit alt fel de copaci. Aici, arborii mereu verzi şi groşi se înghesuiau aproape de marginea drumului. Aveau trunchiuri imense, iar sub crengile lor întinse zăpada se înălţa în nămeţi neuniformi. Erau puţine tufişuri. Zăpada căzută în anul acela rămăsese deasupra, pe crengile înţesate de ace. Aici mi-a fost uşor s-o abat pe Cenuşia de la drum. Am călărit pe sub coroanele încărcate de omăt, într-o lumină cenuşie. Ziua parcă fugise de sub arborii uriaşi.

Cauţi un loc anume. Ştii sigur unde se află neoamenii?

Au fost văzuţi lângă albia unui râu, mâncând dintr-o căprioară omorâtă de vremea rece. Asta a fost ieri. Mă gândeam să le iau urma pornind de acolo.

Cine i-a văzut?

Am ezitat. *Un prieten. E cam ruşinos cu oamenii. Dar i-am câştigat încrederea şi câteodată, când vede ciudăţenii, vine şi-mi spune.*

Hm. L-am simţit pe Verity şovăind în faţa reticenţei mele. *Nu te mai întreb de el. Poate că unele secrete sunt necesare. Îmi aduc aminte de o fetiţă redusă la minte care venea şi se aşeza la picioarele mamei mele. Mama se îngrijea să aibă haine şi mâncare şi îi dădea jucării şi dulciuri. Nimeni nu se uita la fetiţă. Dar odată am dat peste ele fără să ştie şi am auzit-o povestindu-i mamei că, într-o tavernă, un bărbat vindea coliere şi brăţări frumoase. În aceeaşi săptămână, garda regelui l-a arestat*

pe Rife, tâlharul de drumul mare, în aceeaşi tavernă. Cine tace ştie multe.

Într-adevăr.

Am mers mai departe, tăcând amândoi. Din când în când, trebuia să-mi reamintesc că Verity nu era lângă mine în carne şi oase. *Aş vrea să fiu. Prea mult timp a trecut de când n-am mai călărit pe dealuri numai de dragul călăritului. Viaţa mea e împovărată de prea multe ţeluri. Nu-mi aduc aminte când am făcut ultima oară un lucru numai pentru că am vrut.*

Dădeam din cap la gândul lui, când un ţipăt sparse tăcerea pădurii. O fiinţă tânără. Strigătul fusese curmat brusc. Înainte să-mi pot controla Harul, l-am şi cercetat. Am ghicit în el panică şi frică de moarte şi am simţit groaza lui Ochi întunecaţi. Mi-am închis mintea, dar am întors-o pe Cenuşia şi am pornit repede în direcţia din care se auzise ţipătul. Aplecat pe grumazul iepei, am călăuzit-o prin labirintul de troiene albe, crengi căzute şi pământ curat care alcătuia podeaua pădurii. Am urcat un deal, nereuşind să merg pe cât de repede aş fi vrut. Din vârful lui am văzut o privelişte pe care nu o voi uita niciodată.

Erau trei, zdrenţăroşi, rupţi, bărboşi şi împuţiţi. Mârâiau şi mormăiau unul către celălalt în timp ce se băteau. Nu am reuşit să-i percep cu Harul meu, dar i-am recunoscut. Mi-i arătase Ochi întunecaţi noaptea trecută. Fata era mică, avea vreo trei ani, şi purta o tunică de lână de un galben strălucitor, făcută probabil de mâinile iubitoare ale unei mame. Se luptau pe ea ca pentru un iepure prins în laţ, trăgând-o sălbatic de membrele micuţe, fără să le pese că nu mai avea în ea decât o scânteie de viaţă. Am răcnit de furie şi mi-am tras sabia tocmai când unul dintre agresori îi suci gâtul. Auzindu-mă, unul dintre bărbaţi ridică privirea şi se întoarse spre mine. Era plin de sânge pe barbă. Nu aşteptase să moară fetiţa ca să mănânce din ea.

I-am dat pinteni Cenuşiei şi am coborât dealul spre ei ca vântul răzbunării. Ochi întunecaţi apăru brusc din pădurea din stânga. Se năpusti asupra lor înaintea mea, sărind pe

umerii unuia şi deschizând botul larg ca să-l muşte de ceafă. Un agresor se răsuci spre mine şi ridică zadarnic mâna ca să se apere. Aşa de tare l-am lovit cu sabia mea cea nouă, că i-am despărţit pe jumătate capul de trup înainte de a-i străpunge şira spinării. Mi-am scos cuţitul de la curea şi, de pe spatele Cenuşiei, am sărit să-l apuc pe cel care voia să împlânte cuţitul în Ochi întunecaţi. Al treilea neom apucă repede cadavrul fetiţei şi fugi cu el în pădure.

Bărbatul lupta ca un urs turbat, lovea şi împungea cu cuţitul către noi chiar şi după ce i-am înfipt sabia în burtă. Îi ieşeau măruntaiele peste curea, dar el tot a venit clătinându-se să ne atace. N-am avut timp nici să mă înfior. Ştiind că va muri, l-am lăsat acolo şi am luat-o la goană după cel care fugise. Ochi întunecaţi era o panglică cenuşie îmblănită care fugea în sus, pe deal. Mi-am blestemat picioarele prea leneşe. Urma era clară, zăpadă bătătorită, sânge şi duhoarea neomului. Mintea mea nu lucra prea bine. Jur că, în timp ce goneam pe pantă, am crezut că o voi putea învia pe fetiţă, ca şi cum o asemenea nenorocire nici nu s-ar fi întâmplat. Mă mâna de la spate un gând lipsit de înţeles.

Neomul se întorsese. A sărit la noi din spatele unui ciot gros, azvârlind cadavrul fetei spre Ochi întunecaţi, aruncându-se apoi spre mine. Era mare şi solid ca un fierar. Spre deosebire de ceilalţi neoameni, mărimea şi forţa acestuia îl ajutaseră să nu moară de foame şi să aibă ce îmbrăca. Un animal hărţuit, furios peste măsură. Mă apucă, mă ridică de la pământ, apoi se lăsă peste mine şi-mi înconjură gâtul cu braţul noduros. Aterizã cu pieptul lat pe spatele meu. Mă imobiliză cu un braţ sub mine, pe pământ. Am întins braţul celălalt şi am înfipt de două ori cuţitul în pulpa cărnoasă. Răcni şi se lăsă mai tare pe mine. Îmi apăsă faţa în pământul îngheţat. Am văzut negru în faţa ochilor. Ochi întunecaţi spori şi el greutatea de pe spatele meu. Am crezut c-o să-mi plesnească şira spinării. Lupul se năpusti asupra agresorului cu colţii, dar acesta îşi puse bărbia în piept şi-şi aplecă umerii ca să se ferească de

atac. Ştia că mă strânge de gât. Avea timp destul să se ocupe de lup după ce muream eu.

Mi se deschise rana de la ceafă şi ţâşni din ea sânge cald. Durerea îmi dădu putere. Mi-am scuturat capul din strânsoare. Am reuşit să-mi răsucesc puţin gâtul, datorită sângelui alunecos. Am tras aer în piept disperat înainte ca uriaşul să mă strângă iar, în alt fel. Vru să-mi dea capul pe spate. Dacă nu reuşea să mă sufoce, atunci să-mi rupă gâtul. Avea suficientă forţă.

Ochi întunecaţi schimbă tactica. Nu-şi putea deschide botul destul de larg ca să-l muşte pe neom de cap, dar reuşi să-i smulgă o parte din scalp. Îşi înfipse colţii în carne şi trase. Sângele ţâşni şuvoi pe mine când neomul răcni şi mă împunse cu genunchiul în curbura spatelui. Ridică un braţ şi începu să-l fluture spre Ochi întunecaţi. M-am răsucit sub el, l-am lovit cu genunchiul în vintre şi i-am înfipt cuţitul în coaste. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă, dar tot nu-mi dădu drumul. Se pocni cu capul de al meu. N-am mai văzut nimic. Apoi mă cuprinse cu braţele uriaşe şi mă lipi de el ca să-mi sfărâme pieptul.

Până aici îmi amintesc exact ce s-a întâmplat. Mai departe nu ştiu ce-am făcut. Poate că, cuprins de furia morţii despre care vorbesc legendele, m-am împotrivit cu dinţii, cu unghiile şi cu cuţitul, smulgându-i carnea de unde apucam. Totuşi, n-ar fi fost destul, dacă Ochi întunecaţi nu l-ar fi atacat cu aceeaşi furie. Mai târziu am reuşit să mă târăsc de sub greutatea lui. Aveam un gust oribil în gură. Am scuipat păr murdar şi sânge. Mi-am şters mâinile de pantaloni şi le-am frecat cu zăpadă, dar tot nu le-am curăţat bine.

Eşti teafăr? Ochi întunecaţi gâfâia trântit în zăpadă la câţiva metri de mine. Şi el era plin de sânge pe la bot. Luă o înghiţitură de zăpada, apoi continuă să gâfâie. M-am ridicat şi am făcut doi paşi clătinaţi către el. Pe urmă am văzut cadavrul fetiţei şi m-am prăbuşit lângă el. Cred că de-abia atunci mi-am dat seama că era prea târziu, că fusese prea târziu din clipa în care îi văzusem prima oară.

Era tare mică. Păr negru lucios şi ochi tot negri. Era încă moale şi caldă. Groaznic. Am luat-o în poală şi i-am dat părul la o parte de pe faţă. Obraji rotunjori, dinţi de lapte. Moartea nu-i împietrise de tot privirea. Se uita la mine de parcă nu înţelegea ce se întâmplă. Avea degete grăsuţe şi moi, cu dungi de sânge scurs din muşcăturile de pe braţ. Am stat în zăpadă, cu trupul copilului mort în braţe. Deci asta simţi când ţii un copil. Drăgălaş şi cald. Nemişcat. M-am aplecat peste părul ei şi am plâns. Mă scuturau fiori. Ochi întunecaţi mă adulmecă pe obraji şi scânci. Mă bătu cu laba pe umăr. Mi-am dat seama că-i închisesem porţile minţii. L-am mângâiat ca să-l liniştesc, dar nu mi-am putut deschide mintea nici lui, nici către altceva. Mai scânci o dată. Atunci am auzit, în sfârşit, tropotul de copite. Mă linse pe obraz în semn că-şi cere iertare, apoi dispăru în pădure.

M-am ridicat clătinându-mă, cu copilul în braţe. Călăreţii ajunseră în vârful dealului. Îi conducea Verity, pe armăsarul lui negru, urmat de Burrich, de Blade şi de încă vreo zece oameni. Era şi o femeie îmbrăcată sărăcăcios. O luase Blade pe cal, în spatele lui. Scoase un ţipăt când mă văzu, alunecă din şa şi fugi spre mine cu braţele întinse după copil. N-am putut suporta să mă uit în ochii ei, lucind de speranţă şi bucurie. Îmi surprinse privirea. Am văzut cum i se stinge bucuria pe chip. Îmi smulse fetiţa din braţe, duse mâna pe faţa care se răcea, la capul care atârna, apoi începu să ţipe. Disperarea ei mă izbi în valuri care îmi dărâmară zidurile şi mă purtară cu ele. Ţipătul nu se mai oprea.

Nu mi l-am putut scoate din minte nici peste câteva ore, în cabinetul lui Verity. Vibram, mă străbăteau fiori prelungi. Eram gol până la mijloc, aşezat pe un taburet, în faţa căminului. Vraciul făcea focul.

În spatele meu, Burrich, împietrit, îmi curăţa gaura din ceafă de ace de pin şi praf.

— Asta de-aici şi cu asta nu sunt răni proaspete, observă el la un moment dat, arătând spre alte vătămări de pe braţul meu.

Am tăcut. Eram gol de cuvinte. Într-un bazin cu apă fierbinte de lângă el se deschideau flori de iris uscate cu tamariscă. Înmuie o cârpă în apă şi-mi curăţă vânătăile de pe gât.

— Fierarul avea mâini vânjoase, observă el cu glas tare.

— L-ai cunoscut? întrebă vraciul, răsucindu-se spre Burrich.

— Nu personal. L-am văzut de două-trei ori la Festivalul Primăverii, când au venit nişte negustori din afara oraşului cu marfă. Făcea argintărie pentru hamuri.

Se lăsă liniştea. Burrich se apucă iar să mă cureţe. Sângele care murdărea apa nu era tot al meu. În afară de o mulţime de vânătăi şi dureri musculare, nu aveam decât nişte zgârieturi şi un cucui imens în frunte. Îmi era ruşine că nu fusesem rănit mai grav. Fetiţa murise; ar fi trebuit să sufăr mai mult. Nu ştiu de ce mi se părea cinstit aşa. Burrich îmi pregăti un bandaj alb, curat, pentru braţ. Vraciul îmi aduse o cană de ceai. Şeful de la grajduri o luă, îl mirosi bănuitor, apoi mi-o dădu.

— Eu aş fi pus mai puţină valeriană.

Vraciul se retrase lângă foc.

Charim aduse o tavă cu mâncare. Curăţă o măsuţă şi începu să aşeze vasele pe ea. În clipa următoare, apăru şi Verity. Îşi scoase mantia şi-o aruncă pe spatele scaunului.

— L-am găsit pe soţul ei la piaţă, ne anunţă el. Stă cu ea acum. Femeia o lăsase pe fetiţă jucându-se în prag cât s-a dus să ia apă din pârâu. Când s-a întors, copila nu mai era. Se uită spre mine. N-am putut să-l privesc în ochi. Am găsit-o strigându-şi fetiţa prin pădure. Am ştiut... Întoarse brusc privirea spre vraci. Mulţumesc, Dem. Dacă ai terminat cu FitzChivalry, poţi pleca.

— Nici nu m-am uitat la...

— E teafăr, îl întrerupse Burrich. Mă bandajase de-a curmezişul pe piept şi pe sub braţ, apoi trecuse bandajul în sus, încercând să-mi fixeze compresa de la ceafă. Zadarnic. Muşcătura era deasupra muşchiului dintre umăr şi ceafă. Am încercat să mă distrez pe seama căutăturii urâte pe

care i-o aruncă vraciul lui Burrich înainte de a pleca. El nici măcar n-o observă.

Verity îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa la mine. Am vrut să duc cana la gură, dar Burrich mi-o luă din mână.

— După ce staţi de vorbă. Are destulă valeriană ca să te adoarmă pe loc.

Luă ceaiul şi se retrase lângă foc. L-am văzut cum aruncă jumătate din lichid şi diluează restul cu apă fierbinte. Apoi îşi împleti braţele la piept, se propti de cămin şi se uită la noi.

Mi-am mutat privirea asupra lui Verity şi am aşteptat să vorbească. Prinţul oftă.

— Am văzut copila cu tine. I-am văzut cum se luptă pentru ea. Pe urmă ai dispărut brusc. Am pierdut legătura dintre minţile noastre şi nu te-am mai găsit, oricât m-am străduit. Ştiam că eşti la necaz şi am plecat spre tine imediat. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede.

Tânjeam să-i spun lui Verity totul despre mine, dar aş fi dezvăluit prea multe. Dacă ai ajuns să cunoşti secretele unui prinţ nu înseamnă că trebuie să le şi divulgi pe ale tale. M-am uitat la Burrich. Studia peretele.

— Mulţumesc, prinţul meu. Ai ajuns foarte repede. Chiar dacă ai fi venit mai curând, tot prea târziu ar fi fost. A murit la o clipă după ce am văzut-o.

Verity îşi privi mâinile.

— Ştiam. Mai bine decât tine. Eu din cauza ta eram îngrijorat. Încercă să-mi zâmbească. Tu, când te lupţi, ieşi în evidenţă prin felul în care reuşeşti să supravieţuieşti.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe Burrich că se foieşte, deschide gura să vorbească, apoi se răzgândeşte. Am înţepenit de groază. Văzuse cadavrele neoamenilor, văzuse urmele. Ştia că nu m-am luptat singur cu duşmanul. Era tot ce-mi mai lipsea ca să fie ziua şi mai urâtă. Inima îmi era parcă prinsă într-o cutie de gheaţă. Că Burrich nu mă dăduse încă de gol, că îşi păstra acuzaţiile pentru mai târziu, când vom rămâne doar noi doi - asta îmi înrăutăţea situaţia.

— FitzChivalry?

Am tresărit. Verity îmi atrăgea atenţia.

— Îmi cer iertare, prinţul meu.

Prinţul râse scurt, mai mult pufnind.

— Destul cu „prinţul meu”. Fii sigur că nu mă aştept să-mi spui aşa acum, nici eu, şi nici Burrich. Şi el, şi eu suntem mai înţelepţi decât să ţi-o cerem. El nu-i spunea fratelui meu „prinţul meu” în asemenea momente. Nu uita că a fost omul regelui pentru el. Chivalry sorbea putere de la el, deseori nu cu multă blândeţe. Sunt convins că Burrich ştie că am făcut şi eu la fel cu tine. Şi mai ştie că azi am călărit prin ochii tăi, cel puţin până în vârful dealului.

M-am uitat la Burrich. Dădea aprobator din cap. Niciunul dintre noi nu înţelegea de ce era inclus aici.

— Am pierdut legătura cu tine când ai intrat într-o încăierare sălbatică. Dacă e să te folosesc aşa cum doresc, asta nu mai trebuie să se întâmple. Verity se bătu cu degetele pe coapsă, căzut pe gânduri. Singurul mod în care cred eu că poţi învăţa Meşteşugul e să-l practici. Burrich, Chivalry mi-a spus odată că, prins la înghesuială, mânuieşti mai bine toporul decât sabia.

Burrich tresări. Nu se aştepta ca Verity să ştie lucrul ăsta despre el. Dădu iar din cap, încet.

— Râdea de mine. Zicea că e unealtă de bătăuş, nu de domn.

Verity îşi permise un surâs discret.

— Atunci e tocmai în stilul lui Fitz. Îl vei învăţa să-l folosească. Nu cred că Hod îi instruieşte pe tineri să se lupte cu toporul - deşi sigur că ar face-o, dacă i-aş cere. Totuşi, prefer să înveţe de la tine, pentru că vreau să se antreneze să mă ţină lângă el între timp. Dacă poate exersa două lucruri deodată, poate că va reuşi şi să le stăpânească simultan. Iar dacă învaţă cu tine, n-o să mai trebuiască să ţină secretă prezenţa mea în mintea lui. Ce zici, te descurci?

Burrich nu reuşi să-şi ascundă complet spaima.

— Mă descurc, prinţul meu.

— Atunci, te rog s-o faci. Începeţi de mâine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine pentru mine. Ştiu că ai şi alte îndatoriri şi prea puţin timp pentru tine. Mai dă-i din ele lui Hands cât te ocupi de treaba asta. Mi se pare un tânăr foarte destoinic.

— Este, îl aprobă Burrich precaut. Încă un detaliu pe care îl ştia prinţul.

— Foarte bine, atunci. Verity se lăsă pe spătar. Ne măsură pe amândoi de parcă ţinea o întrunire cu o cameră plină de oameni. Are cineva vreo problemă legată de asta?

Am considerat întrebarea lui o încheiere politicoasă a întrunirii noastre.

— Prinţe? rosti Burrich cu glas moale, nesigur. Dacă nu te superi... Aş... Nu pun la îndoială judecata prinţului meu, dar....

Mi-am ţinut respiraţia. Acum e-acum. Harul.

— Dă-i drumul odată, Burrich. Am crezut că m-am exprimat clar: nu vreau să mai aud „prinţul meu” între noi. Ce te tulbură?

Burrich îşi îndreptă ţinuta şi-l privi pe viitorul rege în ochi.

— Se... cuvine? Bastard sau nu, e fiul lui Chivalry. Ce am văzut acolo sus, astăzi...

Odată pornit, Burrich nu se mai opri. Se lupta să-şi ascundă supărarea din voce:

— L-ai trimis... A intrat în ghearele morţii singur. Orice alt băiat de vârsta lui ar fi fost deja mort. Încerc… încerc să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Ştiu că există multe feluri de a-l servi pe regele meu şi că unele nu sunt prea plăcute. Dar sus, în Regatul Munţilor... şi apoi astăzi... N-ai putea găsi pe altcineva, în afară de fiul fratelui tău?

M-am uitat la Verity. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. Nu era batjocoritor, nu se încruntase. Avea doar două scântei în ochii negri şi-şi strânse buzele într-o linie subţire, dar vorbi potolit:

— Mai uită-te o dată la el, Burrich. În odaia asta nu se află un copil. Şi mai gândeşte-te. Nu l-am *trimis singur*. Am

fost alături de el într-o situaţie despre care am crezut că va fi o simplă pândă urmată de vânătoare, nu o confruntare directă. Nu a ieşit cum am crezut, dar a supravieţuit. Şi a mai trecut prin astfel de momente grele. Şi va mai trece.

Verity se ridică brusc. Atmosfera încordată se adăugă simţurilor mele încordate. O simţi şi Burrich, pentru că mă privi, apoi rămase nemişcat, ca un soldat în poziţie de drepţi, în vreme ce Verity străbătea camera în lung şi-n lat.

— Nu. Nu e o treabă pe care aş alege-o pentru el. Nici pentru mine nu aş alege-o. Of, de s-ar fi născut în vremuri mai bune! Dacă s-ar fi născut în patul conjugal, dacă fratele meu ar fi prinţul moştenitor! Dar nu eu am vrut să se întâmple aşa. Nici tu! Aşa că şi el slujeşte, ca mine. Să fiu al naibii, Kettricken are dreptate. Regele e sacrificiul poporului. La fel şi nepotul lui. Acolo sus, pe deal, a avut loc un măcel. Înţeleg ce spui; l-am văzut pe Blade vomitând după ce a văzut cadavrul, l-am văzut cum se depărtează mult de Fitz. Nu ştiu cum a supravieţuit băiatul... bărbatul ăsta. Făcând ceea ce a trebuit, presupun. Aşadar, ce pot să fac, omule? Ce pot să fac? Am nevoie de el. Am nevoie de el în bătălia asta cumplită, secretă, pentru că e singurul pregătit pentru ea. Aşa cum tatăl meu are nevoie de mine să mă izolez în turnul ăla şi să-mi prăjesc mintea furişându-mă prin altele, ca să le omor. Indiferent ce trebuie să facă Fitz, indiferent ce priceperi trebuie să deprindă... (Mi-a stat inima în loc şi mi-a îngheţat aerul în plămâni.)... lasă-l să le folosească. Pentru că despre asta e vorba acum. Despre supravieţuire. Pentru că...

— Ei sunt poporul meu.

Nu mi-am dat seama că vorbesc decât atunci când se holbară amândoi la mine. Urmă o clipă de tăcere. Am inspirat adânc şi-am continuat:

— Cu multă vreme în urmă, un bătrân mi-a spus că, într-o zi, voi înţelege ceva. Că cele Şase Ducate sunt poporul meu, că am în sângele meu grija pentru el, ca să mă doară şi pe mine când îl doare pe el. Am clipit ca să-l alung din viziunea mea pe Chade şi ziua aceea petrecută la Forge.

Avea dreptate, am reuşit să continui după o clipă. Astăzi l-au ucis pe copilul meu, Burrich. Şi pe fierarul meu şi pe alţi doi bărbaţi. Nu neoamenii. Piraţii Corăbiilor Roşii. Şi trebuie să mă răzbun şi să le vărs sângele. Trebuie să-i alung de pe ţărmurile mele. E simplu ca bună ziua. Trebuie să fac acest lucru.

Cei doi se priviră pe deasupra capului meu.

— Nu poţi ascunde ce-ai moştenit de la părinţi, şopti Verity.

Dar am surprins o umbră de înverşunare în glasul lui şi o mândrie care mi-a potolit tremurul interminabil, care durase o zi întreagă. M-a copleşit un calm profund. Astăzi făcusem ceea ce trebuia, o ştiam. Muncă înjositoare, cumplită, dar o făcusem şi mă descurcasem bine. Pentru poporul meu. M-am întors către Burrich. Mă privea la fel de gânditor cum se uita la căţeii care promiteau să devină dulăi de nădejde.

— O să-l învăţ, îi promise lui Verity. Câteva şmecherii pe care le ştiu eu cu toporul. Şi altele. Începem mâine, înainte să se crape de ziuă?

— Foarte bine, aprobă prinţul, înainte să apuc eu să mă opun. Acum, să mâncăm.

Am simţit brusc că mă roade foamea. M-am ridicat să merg la masă, dar Burrich apăru imediat lângă mine.

— Spală-te pe faţă şi pe mâini, Fitz, îmi aminti el cu blândeţe.

Când am terminat, apa înmiresmată din bazinul lui Verity era roşie de sângele fierarului.

14. FESTIVALUL IERNII

Festivalul Iernii este, deopotrivă, sărbătoarea părţii celei mai întunecate din an şi a întoarcerii luminii. În primele trei zile aducem laudă întunericului. Basmele şi piesele păpuşarilor povestesc despre vremuri de pace şi au sfârşit fericit. Se mănâncă peşte în saramură şi carne afumată, rădăcini şi fructe culese în vara de dinainte. La mijlocul festivalului are loc o vânătoare. Se varsă sânge proaspăt pentru a sărbători momentul cel mai însemnat al anului şi se aduce carne fragedă la masă, servită cu cereale recoltate în anul trecut. În următoarele trei zile, oamenii se gândesc nerăbdători la vară. Războaiele ţes pânze din fire colorate, iar ţesătorii ocupă un capăt al coridorului cel mare, întrecându-se în modele şi ţesături care mai de care mai vii şi mai uşoare. Poveştile depănate vorbesc despre începuturi şi despre cum a apărut lumea.

Am încercat să-l văd pe rege în aceeaşi după-amiază. În ciuda zvonurilor care circulau deja, nu uitasem de promisiunea făcută mie însumi. Wallace m-a întors din drum, pretinzând că regele Shrewd nu se simţea în apele lui şi nu voia să vadă pe nimeni. Aş fi dat orice să pot bate cu pumnii la uşa bufonului, ca să-l convingă pe Wallace că trebuie să intru la rege. Dar nu puteam. Nu mai vorbisem cu el de când îşi bătuse joc de mine cu cântecul lui. Mi-am adus aminte de vorbele lui şi, când m-am întors în cameră, m-am apucat să studiez din nou manuscrisele lui Verity.

Citind, îmi veni somnul. Valeriana, chiar diluată, fusese o doză puternică. Îmi simţeam membrele ca de plumb. Am dat manuscrisele la o parte, fără să fiu cu nimic mai câştigat decât atunci când le desfăşurasem. Mintea mi-o luă razna pe alte cărări. Să anunţăm pe toată lumea la Festivalul Iernii că sunt căutaţi cei iniţiaţi în Meşteşug, indiferent cât de bătrâni sau de slăbiţi erau? Nu i-am transforma în ţintele duşmanilor? M-am gândit la

candidaţii binecunoscuţi, cei care fuseseră instruiţi odată cu mine. Niciunul nu mă avea la inimă, dar asta nu însemna că nu îi rămăseseră credincioşi lui Verity. Poate că erau mânjiţi de atitudinea lui Galen, dar oare nu se puteau îndrepta? Pe August l-am înlăturat imediat. Ultima lui experienţă cu Meşteşugul la Jhaampe îl secătuise de puteri. Se retrăsese pe ascuns într-un oraş de pe râul Vin, îmbătrânit înainte de vreme, se spunea. Dar mai erau şi alţii. Opt dintre noi supravieţuiseră iniţierii. Şapte se întorseseră la sfârşitul testului. Eu dădusem greş, seva lui August fusese mistuită. Mai rămâneau cinci.

Nu formau un grup adevărat. M-am întrebat dacă toţi mă urau la fel de tare ca Serene. Mă învinovăţea pentru moartea lui Galen şi nu făcea un secret din asta. Ştiau şi ceilalţi ce se întâmplase? Am încercat să mi-i amintesc pe rând. Justin. Foarte plin de sine şi prea mândru de Meşteşugul lui. Carrod. Cândva fusese un copil somnoros şi plăcut. Îl întâlnisem de puţine ori de când devenise membru al grupului şi îi observasem privirea goală, ca şi cum nu mai rămăsese nici urmă din copilul de odinioară. Odată ce stăpânise Meşteşugul, Burl renunţase la meseria de tâmplar şi se îngrăşase. Will nu se dovedise niciodată prea deştept, iar Meşteşugul nu-l făcuse mai destoinic. Cu toate acestea, dovediseră toţi că au iscusinţa Meşteşugului. Nu putea Verity să-i reinstruiască? Poate. Dar când? Când avea timp pentru aşa ceva?

Vine cineva.

M-am trezit. Zăceam pe pat trântit pe burtă, cu pergamentele împrăştiate pe lângă mine. Nu voisem să dorm şi rareori dormeam atât de adânc. Dacă nu m-ar fi păzit Ochi întunecaţi, aş fi fost luat prin surprindere. Am văzut cum se deschide uşa. Focul aproape se stinsese şi doar tăciunii luminau camera. Nu trăsesem zăvorul pentru că nu intenţionasem să adorm. Am stat nemişcat, întrebându-mă cine intră atât de uşor, sperând să mă ia pe nepregătite. Sau era cineva care spera să găsească odaia goală, în căutarea manuscriselor? Mi-am dus mâna la cuţitul de la curea şi mi-am încordat muşchii pentru un

salt. O siluetă se strecură pe uşă, apoi o închise fără zgomot. Am scos cuţitul din teacă.

E femela ta. Undeva, Ochi întunecaţi căscă şi se întinse. Dădu leneş din coadă. Am inspirat adânc pe nas. *Molly*, mi-am confirmat satisfăcut când i-am simţit parfumul dulce şi imediat trupul meu se învioră. Am stat nemişcat, cu ochii închişi, şi am lăsat-o să se apropie de pat. Am auzit-o cum îşi înăbuşă un strigăt, apoi fâşâitul pergamentelor adunate şi aşezate în siguranţă pe masă. Mă atinse cu teamă pe obraz:

— Bobocule?

N-am rezistat tentaţiei de a mă preface că dorm. Molly se aşează lângă mine şi patul cedă plăcut sub greutatea ei. Se aplecă deasupra mea şi, în timp ce eu stăteam nemişcat, mă sărută pe gură. M-am întins şi am tras-o lângă mine, minunându-mă. Până ieri, rareori mă atinsese cineva: o bătaie prietenească pe umăr, înghesuiala din mulţime sau, prea des în ultima vreme, mâini căutând să mă sugrume. Numai de asemenea atingeri avusesem parte. Apoi urmase noaptea trecută, iar acum... Molly îşi dezlipi buzele de ale mele şi se întinse lângă mine, făcându-şi loc cu blândeţe. I-am absorbit parfumul în nări şi am stat liniştit, savurând căldura cu care trupul ei îl încălzea pe al meu. Parcă eram un balon de săpun purtat de vânt; mi-am ţinut răsuflarea, de teamă să nu mă sparg.

Plăcut, încuviinţă Ochi întunecaţi. *Nu mai eşti singur*. *Mai seamănă a haită*.

Am înţepenit şi m-am îndepărtat puţin de Molly.

— Bobocule? Ce s-a întâmplat?

A mea. *E a mea şi nu o împart cu tine. Înţelegi*?

Egoist. *Nu e carne*, *s-oînmulţeşti sau s-o împuţinezi împărţind-o*.

— Numai puţin, Molly. M-a prins un cârcel la un muşchi.

Care muşchi? Rânjet obraznic.

Nu, *nu e ca şi cu carnea*. *Carnea aş împărţi-o cu tine oricând şi oricând voi veni să luptăm cot la cot*, *dacă ai nevoie de mine*. *Oricând te voi lăsa să vânezi cu mine şi*

oricând te voi ajuta să vânezi. Dar lucrul ăsta... cu femela mea. E numai al meu. Al meu şi numai al meu.

Ochi întunecaţi pufni şi se scărpina de purici. *Întotdeauna tragi linii care nu există. Carnea, vânătoarea, apărarea teritoriului şi femelele... astea sunt ale haitei. Când va face pui, nu voi vâna şi eu ca să-i hrănesc? Nu-i voi apăra?*

Ochi întunecaţi... Nu-ţi pot explica acum. Ar fi trebuit să stăm de vorbă despre asta mai demult. Îţi promit că o vom face. Mai târziu.

Am aşteptat. Nimic. Dispăruse. Mă ocupasem de el. Acum era rândul lui Molly.

— Bobocule? Te simţi bine?

— Da. Am... Stai o clipă.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut. Molly era lângă mine, dintr-odată ezitantă, gata să se retragă. A trebuit să mă concentrez să-mi regăsesc limitele, să mă adun şi să-mi pun stavilă gândurilor. Am respirat adânc de câteva ori. Am tras hăţurile. Imaginea asta îmi venea în minte întotdeauna în asemenea situaţii şi mă ajutam de ea. Nici prea largi, ca să alunece, nici prea strâmte, ca să sugrume. M-am restrâns în propriul trup, ca să nu-l trezesc pe Verity.

— Am auzit zvonurile, spuse Molly. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vin. Mi-am zis că poate ai nevoie... dar poate că ai nevoie de singurătate.

— Nu, Molly, te rog. Molly, vino înapoi, vino înapoi.

M-am aruncat de-a latul patului şi am reuşit să-i prind tivul fustei când se ridică. Se întoarse către mine, încă şovăitoare.

— Tu eşti exact ce-mi trebuie. Întotdeauna.

Un zâmbet fugar îi străbătu chipul când se aşeză pe marginea patului.

— Mi-ai părut atât de distant...

— Am fost. Uneori trebuie să-mi limpezesc minţile.

Am tăcut, neştiind ce altceva să-i spun ca să nu o mint. Eram hotărât să termin cu minciunile. Am luat-o de mână.

— Of… zise ea, apoi aşteptă o explicaţie de la mine. Eşti teafăr? mă întrebă, după ce trecură câteva momente de tăcere.

— Da. N-am ajuns la rege astăzi. Am încercat să-l văd, dar nu se simţea bine şi…

— Ai vânătăi pe faţă. Şi zgârieturi. Am auzit tot felul de zvonuri…

— Zvonuri?

Verity le poruncise oamenilor lui să nu scoată o vorbă. Burrich n-ar fi vorbit, nici Blade. Poate că nu ei îşi deschiseseră gura în faţa altor persoane, care nu fuseseră de faţă la întâmplare. Dar bărbaţii discută întotdeauna lucrurile pe care le-au văzut împreună, aşa că nu e greu să-i fi auzit alţii fără să vrea.

— Nu te juca de-a şoarecele şi pisica. Dacă nu vrei să-mi spui, zi aşa.

— Viitorul rege ne-a cerut să nu spunem nimănui. Asta-i altceva, nu că nu vreau să-ţi spun.

Molly se gândi puţin.

— Păi, cred că nu. Şi n-ar trebui să plec urechea la bârfe, ştiu. Dar zvonurile erau atât de ciudate… şi s-au adus cadavre în turn, ca să fie arse. O femeie de la bucătărie s-a purtat neobişnuit azi, a plâns întruna. A spus că neoamenii îi furaseră şi-i omorâseră copilul. Unul a zis că tu te-ai luptat cu ei şi ai încercat să scoţi copilul din mâinile lor. Altul a spus că te-ai năpustit asupra lor ca un urs. Aşa ceva. N-am înţeles prea bine. Cineva a zis că i-ai omorât pe toţi, iar un bărbat care a ajutat la arderea cadavrelor spunea că cel puţin două dintre ele fuseseră sfârtecate de un animal.

Tăcu şi mă privi. Nu voiam să mă gândesc la ce-mi zisese. Nu voiam s-o mint, nici să-i spun adevărul. Nimănui nu-i puteam spune tot adevărul. Aşa că m-am uitat fix în ochii ei şi mi-am dorit ca lucrurile să fi fost mai simple pentru noi.

— FitzChivalry?

Nu mă puteam obişnui să-mi aud numele din gura ei. Am oftat.

— Regele ne-a cerut să păstrăm tăcerea. Dar... da, neoamenii au omorât un copil astăzi. Iar eu am ajuns acolo, însă prea târziu. A fost cel mai urât şi mai trist lucru la care am fost martor vreodată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac pe curioasa. Dar e atât de greu să nu ştii.

— Te înţeleg.

M-am întins şi-am mângâiat-o pe păr. Îşi propti capul în palma mea.

— Ţi-am spus mai demult că te-am visat la Siltbay. Am făcut tot drumul din Regatul Munţilor până la Buckkeep fără să ştiu dacă mai trăieşti sau nu. Câteodată credeam că a căzut peste pivniţă casa care luase foc; altă dată mă îngrozeam că te-a omorât femeia cu sabia...

Molly mă privi în ochi.

— Când s-a dărâmat casa, ne-am pomenit într-un şuvoi de scântei şi fum. Şuvoiul a orbit-o pe femeie, dar eu stăteam cu spatele la el. Am... am omorât-o cu toporul.

Începu să tremure.

— N-am spus nimănui. Nimănui. De unde ai ştiut?

— Am visat.

Am tras-o de mână blând şi ea se întinse lângă mine. Am luat-o în braţe şi am simţit cum tremură.

— Visele mele se adeveresc câteodată. Nu prea des, i-am spus cu glas şoptit.

Se îndepărtă puţin de mine. Mă cercetă din priviri.

— Sper că nu mă minţi, Bobocule?

Întrebarea mă duru, dar o meritam.

— Nu. Asta nu e o minciună. Îţi jur. Şi îţi promit că nu te voi mai minţi...

Îmi duse degetul la buze.

— Sper să-mi petrec toată viaţa cu tine. Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine tot restul vieţii.

Cu mâna liberă, Molly îmi atinse dantela de la cămaşă. Veni rândul meu să tremur. I-am sărutat degetele. Apoi gura. La un moment dat, se ridică, zăvorî şi puse ranga la uşă. Ţin minte că m-am rugat fierbinte să nu fie noaptea în care se întoarce acasă Chade. N-a fost. În schimb, eu am

fost acela care a călătorit departe-departe, într-un loc care-mi devenea tot mai familiar, dar mă fermeca de fiecare dată.

Molly plecă în toiul nopţii, trezindu-mă ca să insiste să încui bine după ea. Am vrut să mă îmbrac şi s-o conduc în camera ei, dar mă refuză indignată, spunând că poate să urce şi singură scările şi că, cu cât ne ascundeam de alte priviri, cu atât era mai bine. Am recunoscut ezitant că are dreptate. Am căzut într-un somn mai adânc decât atunci când băusem valeriana.

M-am trezit în trăsnete şi urlete. Am sărit în picioare ameţit şi buimac. Tunetul se transformă în bubuituri în uşă, iar urletele le scotea Burrich, care mă striga întruna.

— Imediat! am răspuns într-un sfârşit.

Mă dureau toate. Am tras nişte haine pe mine şi m-am împleticit până la uşă. Mi-a luat destul de mult să trag zăvorul.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Burrich.

Nu-mi răspunse, ci se holbă la mine. Era spălat şi îmbrăcat, cu părul şi barba pieptănate, şi căra două topoare.

— Ah.

— Camera din turn a lui Verity. Grăbeşte-te, am întârziat deja. Dar, mai întâi, spală-te. Ce-i mirosul ăsta?

— Lumânări parfumate, am tras eu o minciună la repezeală. Se zice că-ţi aduc vise odihnitoare.

Burrich pufni dispreţuitor.

— Mie nu mi-ar aduce deloc vise odihnitoare. Trăsnesc a mosc, băiete. Pute toată camera. Ne vedem în turn.

Se îndepărtă cu paşi hotărâţi pe coridor. M-am întors în cameră, zicându-mi ameţit că asta însemna la Burrich să te scoli de dimineaţă. M-am spălat bine cu apă rece, deşi nu mi-a plăcut, dar nu aveam timp s-o încălzesc. Am căutat nişte haine curate şi tocmai le trăgeam pe mine când am auzit alte bubuituri în uşă.

— Vin într-o clipă!

Eram convins că Burrich înţelege ce tare mă dureau toate în dimineaţa aceea. Am smucit uşa ca să-l înfrunt şi

bufonul se furişă înăuntru unduios ca un fuior de fum. Purta un veşmânt nou, alb cu negru. Mânecile cămăşii erau brodate cu vinişoare negre care i se căţărau pe braţ ca iedera. Deasupra gulerului negru, chipul său se înălţa palid ca luna de iarnă. Festivalul Iernii, mi-am zis eu, fără chef. Era prima noapte a sărbătorii. Iarna aceea semăna cu oricare iarnă de până atunci. Dar în noaptea aceea urma să sărbătorim mijlocul ei.

— Ce vrei? l-am întrebat.

Nu aveam chef de prostiile lui. Bufonul mirosi apreciativ aerul din cameră.

— Să primesc şi eu ce-ai primit tu, sugeră el, apoi se dădu înapoi în paşi de dans când îmi văzu expresia. M-am supărat dintr-odată. Făcu un salt uşor în mijlocului patului dezordonat, apoi de partea cealaltă. Am sărit după el de-a latul patului.

— Dar nu de la tine, exclamă el ghiduş şi mă izgoni cu mâinile cum fac fetele ruşinoase, apoi se trase mai în spate.

— N-am timp de tine, i-am spus, dezgustat. M-a chemat Verity şi nu-l pot face să aştepte.

M-am rostogolit din pat şi mi-am îndreptat hainele.

— Ieşi afară din camera mea.

— O, ce ton supărat! A fost o vreme când Fitz ştia de glumă. Făcu o piruetă în mijlocul camerei şi se opri brusc. Chiar eşti supărat pe mine? mă întrebă el direct.

Am rămas cu gura căscată când l-am auzit vorbind aşa. M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Am fost, am spus precaut, întrebându-mă dacă nu cumva mă trage de limbă. Ai făcut din mine un bufon în ziua aceea, cu cântecul tău, în faţa lumii.

Clătină din cap.

— Ia nu te împăuna cu titluri. Numai eu sunt bufon. Iar bufonul e întotdeauna numai ceea ce sunt eu. Mai ales în ziua aceea, cu cântecul meu, în faţa lumii.

— M-ai făcut să mă îndoiesc de prietenia ta, i-am spus fără înconjur.

— A, foarte bine. Întrucât nu încape îndoială că alţii trebuie să se îndoiască întotdeauna de prietenia dintre noi, dacă e să rămânem prieteni de nădejde.

— Înţeleg. Atunci tu voit ai răspândit zvon de vrajbă între noi. Înţeleg, atunci. Dar tot trebuie să plec acum.

— Bun-rămas, atunci. Distracţie plăcută la jocul cu topoarele cu Burrich. Încearcă să nu rămâi cu gura căscată la ceea ce te învaţă el astăzi.

Aruncă doi butuci în focul prea domol şi se aşează în faţa căminului cu o paradă de gesturi.

— Bufonule. Am început să mă agit. Eşti prietenul meu, ştiu, dar n-aş vrea să te las aici, în camera mea, cât sunt plecat.

— Nici mie nu-mi place când intră alţii în camera mea în lipsa mea, replică el şiret.

M-am înroşit până în vârful urechilor.

— Asta a fost demult. Şi mi-am cerut iertare că am fost indiscret. Te asigur că n-am mai făcut-o a doua oară.

— Şi nici eu n-o voi mai face. Iar când te vei întoarce, îmi voi cere iertare. E bine aşa?

Întârziam. Lui Burrich nu avea să-i placă. Nu aveam ce face. M-am aşezat pe marginea patului. Molly şi cu mine stătuserăm în el. Devenise teritoriul meu. Am încercat să trag plapuma peste saltea cu gesturi cât se poate de normale.

— De ce vrei să stai în camera mea? Eşti în primejdie?

— Întotdeauna sunt în primejdie, Fitzy-Fitz. Ca tine. Toţi suntem în primejdie. Aş vrea să stau aici o parte din zi şi să găsesc o cale de a scăpa de pericol. Sau măcar să-l minimalizez.

Scutură din umeri şi arătă spre manuscrisele împrăştiate.

— Mi le-a dat prinţul, i-am explicat stânjenit.

— Fără îndoială pentru că te consideră un om în a cărui judecată poate avea încredere. Poate că vei considera atunci că poţi avea încredere să mi le laşi mie.

Una e să-i dai unui prieten de încredere lucruri personale şi alta e să-i dai lucruri pe care le-ai primit de la altcineva

ca să ai grijă de ele. Nu aveam nicio îndoială că mă puteam încrede în bufon. Totuşi...

— Poate că ar fi mai înţelept să-l întrebăm pe Verity mai întâi.

— Cu cât e mai slabă legătura dintre mine şi Verity, cu atât e mai bine pentru amândoi, rosti bufonul categoric.

— Nu-ţi pasă de prinţ? Eram uluit.

— Eu sunt bufonul regelui. El aşteaptă să ajungă rege. Lasă-l să aştepte. Când va fi rege, voi fi bufonul lui. Asta dacă nu murim cu toţii din cauza lui până atunci.

— Nu îngădui să se vorbească urât despre prinţul Verity, am replicat eu, blând.

— Nu? Atunci trebuie să umbli cu urechile astupate zilele astea.

M-am dus la uşă şi am pus mâna pe zăvor.

— Trebuie să plecăm, bufonule. Deja am întârziat.

Îmi păstrasem tonul aşezat. Jignirea la adresa lui Verity mă duruse de parcă mi-ar fi fost adusă mie.

— Nu face pe bufonul, Fitz. Asta-i treaba mea. Gândeşte-te. Nu poţi sluji decât un stăpân. Indiferent ce rostesc buzele tale, Verity e regele tău. Nu-ţi găsesc nicio vină în asta. Tu îmi găseşti vină că Shrewd e regele meu?

— Nu-ţi găsesc nicio vină. Dar nici nu-mi bat joc de el în faţa ta.

— Şi nici nu-l vizitezi, deşi te-am îndemnat s-o faci de nenumărate ori.

— Am fost chiar ieri la uşa lui. Am fost întors din drum. Mi s-a spus că nu se simte bine.

— Iar dacă aceea ar fi fost uşa lui Verity, tot atât de repede te-ai fi dat bătut?

Am căzut pe gânduri.

— Nu. Probabil că nu.

— De ce renunţi atât de uşor? îmi reproşă bufonul ca un om îndurerat. De ce nu se agită Verity pentru tatăl său, în loc să-i atragă pe oamenii lui Shrewd de partea lui?

— Nu am fost atras de partea lui, ci Shrewd nu a considerat că e potrivit să mă primească. În ce-l priveşte pe Verity, ei, bine, nu pot vorbi în numele lui. Dar toată

lumea ştie că Regal e fiul pe care Shrewd îl iubeşte mai mult.

— Toată lumea ştie? Atunci ştie şi care sunt adevăratele intenţii ale lui Regal?

— Unii, da, am răspuns scurt.

Discuţia devenea periculoasă.

— Gândeşte-te la asta. Amândoi îl servim pe regele pe care îl iubim mai mult. Totuşi, există un altul, pe care îl iubim mai puţin. Nu cred că e vorba despre un conflict de devotament, Fitz, câtă vreme amândoi iubim mai puţin acelaşi om. Hai, recunoaşte în faţa mea că nu ai avut timp să te uiţi pe manuscrise, iar eu îţi voi reaminti că timpul pe care nu l-ai avut a trecut pe lângă noi prea repede. Aceasta nu e o însărcinare de care să te ocupi când îţi convine.

Nu ştiam ce hotărâre să iau. Pe neaşteptate, bufonul se apropie de mine. Era întotdeauna greu să te uiţi în ochii lui, dar şi mai greu să-i citeşti în priviri. Dar mi-am dat seama că e disperat după cum îşi ţinea gura.

— Hai să facem o învoială. Îţi propun un târg pe care nu ţi-l va mai oferi nimeni. E vorba de un secret de-al meu pe care promit că ţi-l spun după ce mă laşi să caut în pergamente o taină care s-ar putea să nici nu existe în ele.

— Ce secret? am întrebat ezitant.

— Secretul meu. Întoarse capul de la mine şi privi peretele. Taina bufonului. De unde vine el şi de ce.

Îmi aruncă o privire piezişă. Îmi stârni curiozitatea care mocnea în mine de doisprezece ani.

— Mi-o spui fără să-mi ceri nimic?

— Nu. Ţi-am zis că o să încheiem un târg.

Am cumpănit câteva clipe.

— Ne vedem mai târziu. Încuie uşa când pleci.

Am ieşit din cameră. Servitorii se foiau pe coridoare. Eram în mare întârziere. La început am mers cu paşi mărunţi şi repezi pe podelele scârţâitoare, pe urmă am luat-o la fugă. N-am încetinit pe scările spre turnul lui Verity, ci le-am urcat fără să mă opresc, am bătut o dată la uşa prinţului şi am intrat.

Burrich se răsuci spre mine şi mă întâmpină cu sprâncenele încruntate. Cele câteva piese de mobilier din încăpere fuseseră lipite de perete, cu excepţia scaunului lui Verity de lângă fereastră. Prinţul se instalase deja în el. Întoarse capul spre mine încet. Privirea lui ţintea foarte departe. Avea ochii obosiţi şi gura lăsată, ca ameţit de leacuri, o privelişte vrednică de milă pentru cine ştia ce însemna. Îl rodea foamea de Meşteşug. M-am temut că dorinţa de a mă învăţa pe mine îl va face şi mai flămând de el. Dar cum să renunţăm amândoi? Cu o zi înainte învăţasem o lecţie. Una aspră, dar, odată învăţată, nu mai puteam s-o uit. Ştiam că voi face orice e necesar ca să alung Corăbiile Roşii de pe coasta noastră. Nu eram rege, nu voi fi niciodată, dar poporul celor Şase Ducate era al meu, cum era şi al lui Chade. Am înţeles de ce nu se cruţa Verity.

— Îmi cer iertare că am întârziat. Am fost reţinut. Dar acum sunt gata să încep.

— Cum te simţi? mă întrebă Burrich cu sinceritate.

M-am răsucit spre el şi am văzut că e tot încruntat, dar şi puţin uimit.

— Cam ţeapăn, domnule. Fuga pe scări mi-a mai pus sângele în mişcare. Mă dor rănile de ieri. Altfel, sunt bine.

Se lumină scurt la chip.

— Nu mai tremuri, FitzChivalry? Nu ţi se mai întunecă văzul pe la margini, nu mai ameţeşti?

Am stat o clipă şi m-am gândit.

— Nu.

— A' naibii să fii, pufni el mirat. Se vede că bătaia ţi-a fost leacul. O să ţin minte asta data viitoare când o să ai nevoie de vraci.

În ora următoare, se arătă hotărât să-mi demonstreze noua lui metodă de vindecare. Topoarele aveau lame boante şi le înfăşurase în zdrenţe pentru prima lecţie, dar asta nu m-a scutit de vânătăi. Ca să fiu sincer, majoritatea s-au datorat stângăciei mele. Burrich nu încercă să mă lovească din prima lecţie, doar să mă înveţe să mă folosesc de toată arma, nu doar de capul toporului. Nu mi-a fost

greu să păstrez legătura cu Verity, pentru că rămase în cameră, alături de noi. Nu mi-a transmis niciun gând în ziua aceea, nici sfaturi, nici observaţii sau avertizări, pur şi simplu a privit lumea prin ochii mei. Burrich mi-a spus că toporul nu e o armă complicată, dar e foarte eficientă dacă ştii s-o foloseşti. La sfârşitul lecţiei, mi-a atras atenţia că se purtase blând cu mine din cauza rănilor. Verity ne dădu voie să plecăm şi am coborât amândoi scările mai încet decât le urcasem eu la venire.

— Mâine să nu întârzii, mă avertiză Burrich când ne-am despărţit la uşa bucătăriei, el plecând la grajduri, eu, să iau dejunul. Am mâncat cum nu mâncasem de zile întregi, cu o foame de lup, şi m-am mirat de cât de înviorat mă simţeam. Spre deosebire de Burrich, eu nu credeam că mă vindecase bătaia cu neoamenii. Molly mă tămăduise, cu atingerea ei, mai bine decât toate ierburile din lume sau odihna unui an de zile. Ziua îmi apăru dintr-odată foarte lungă, un lanţ nesfârşit de minute şi ore chinuitoare, până când noaptea şi întunericul ei blând aveau să ne aducă din nou împreună.

Mi-am scos-o pe Molly din minte şi m-am hotărât să-mi umplu timpul cu îndatoririle mele. Imediat mi-au venit în cap cu droaia. O neglijasem pe Lady Patience. Îi promisesem lui Kettricken s-o ajut cu grădina. Îi datoram o explicaţie lui Ochi întunecaţi, fratele meu. Trebuia să mă duc la rege. Am încercat să le ordonez în funcţie de importanţă. Molly ajungea întruna înaintea tuturor.

În cele din urmă, am aşezat-o pe ultimul loc. Regele Shrewd trecu pe primul. Mi-am strâns vasele de pe masă şi le-am dus înapoi la bucătărie. Era un vacarm de nedescris. M-am mirat la început, apoi mi-am adus aminte că la noapte începea Festivalul Iernii. Sara, bătrâna bucătăreasă, îşi luă ochii de la aluatul de pâine pe care-l frământa şi-mi făcu semn. Am stat lângă ea aşa cum făcusem de atâtea ori în copilărie, admirându-i degetele pricepute, care împleteau aluatul în cornuri pe care le punea apoi la dospit. Era plină de făină până în creţurile coatelor şi pe obraz. Hărmălaia şi agitaţia din bucătărie

îmi creară o senzaţie de stranie familiaritate. Sara mai mult şoptea printre troncăneli şi pălăvrăgeli, aşa că a trebuit să-mi încordez auzul ca s-o înţeleg:

— Am vrut să ştii, murmură ea în timp ce împăturea şi frământa o mână de aluat, că-mi dau seama când un zvon e lipsit de temei. Şi o spun răspicat când vrea cineva să-l împrăştie prin bucătăria mea. N-au decât să bârfească în curtea spălătoriei şi să dea din gură cât au chef în timp ce torc, dar nu dau voie nimănui să te vorbească de rău în bucătăria mea.

Se uită la mine cu ochii ei negri supăraţi. Mi se opri inima de groază. Bârfe? Despre mine şi Molly?

— Ai mâncat la masa mea şi nu o dată ai stat lângă mine şi ai amestecat în oale şi-am povestit amândoi când erai mic. Cred că te ştiu mai bine decât mulţi alţii. Şi ăia care zic că te lupţi ca un animal pentru că eşti pe jumătate animal spun numai răutăţi. Cadavrele alea erau sfârtecate rău, dar am văzut eu altele mai sfârtecate de oameni la mânie. Când a fost siluită fata lui Sal Flatfish, a spintecat-o singură pe bestia aia cu cuţitul de peşte şi-a tocat-o mărunt, chiar aici, în piaţă, ca pe momeala pe care-o vindea cu undiţele. Ce-ai făcut tu nu-i mai rău decât asta.

Preţ de-o clipă, am ameţit de groază. Pe jumătate animal... Nu trecuse multă vreme de când oamenii înzestraţi cu Har fuseseră arşi de vii.

— Mulţumesc, i-am spus, încercând să-mi controlez vocea. Dar n-a fost doar mâna mea, am adăugat, strecurând un sâmbure de adevăr. Neoamenii se luptau între ei pentru... pradă când i-am atacat.

— Fata Ginnei. Cu mine nu trebuie să vorbeşti pe ocolite, Fitz. Am şi eu copii, sunt mari de-acum, însă de-ar fi atacaţi, m-aş ruga să-i apere unul ca tine, indiferent cum. Sau să-i răzbune, dacă altceva n-ai putut face.

— Mă tem că n-am putut, doamnă.

M-am scuturat de groază, şi nu m-am prefăcut. Am revăzut dârele de sânge scurs pe pumnul dolofan al fetiţei. Am clipit, dar imaginea îmi stăruia în faţa ochilor.

— Acum trebuie să plec în grabă. Astăzi urmează să mă duc la regele Shrewd.

— Zău? Păi, atunci, am şi-o veste bună. Ia şi astea cu tine.

Umblă într-un dulap şi scoase o tavă de plăcintuţe cu brânză şi stafide. Aşeză un ceainic fierbinte şi o ceaşcă lângă ele. Aranjă plăcintele cu dragoste.

— Ai grijă să le mănânce, Fitz. Sunt preferatele lui şi, dacă gustă una, o să le mănânce pe toate. Şi-o să-i facă bine.

Şi mie.

Am sărit ca împuns cu acul. M-am prefăcut că m-am înecat şi-am tuşit, dar bucătăreasa tot se uită ciudat la mine. Am mai tuşit o dată şi am dat din cap către ea.

— Sunt convins că o să-i placă la nebunie, am reuşit să îngaim şi am ieşit cu tava din bucătărie, urmărit de mai multe perechi de ochi. Am zâmbit amabil, ca şi cum nu înţelegeam de ce.

Nu mi-am dat seama că eşti tot cu mine, i-am spus lui Verity. O frântură din mintea mea îmi revăzu fiecare gând de la plecarea din turnul său şi mulţumi Edei că nu mă hotărâsem să-l caut pe Ochi întunecaţi mai întâi, chiar în timp ce îmi controlam astfel de gânduri, neştiind cât de ferite erau.

Ştiu. N-am intenţionat să te spionez, ci să-ţi arăt că, dacă nu te concentrezi atât de tare pe Meşteşug, poţi să-l foloseşti.

I-am pipăit Meşteşugul. *E meritul tău, nu al meu*, am subliniat urcând scările.

Eşti supărat pe mine. Iartă-mă. De acum înainte, mă voi asigura că îţi vei da seama de prezenţa mea de câte ori sunt lângă tine. Să te las să-ţi vezi de treabă?

Stânjeneala luă locul supărării. *Nu. Încă nu. Mai stai puţin cu mine, cât îl vizitez pe Shrewd. Hai să vedem cât rezistăm*.

I-am simţit încuviinţarea. M-am oprit la uşa regelui. Am ţinut tava cu o mână, iar cu cealaltă mi-am aranjat părul şi mi-am îndreptat tunica. Părul mă cam deranja în ultima vreme. La munte, cât avusesem febră, Jonqui mi-l tăiase

scurt. Acum creştea şi nu ştiam dacă să-l leg la spate în coadă, ca Burrich şi gărzile, sau să-l las să-mi atârne pe umeri, ca şi cum aş fi fost încă paj. Eram prea mare ca să mi-l împletesc în codiţe, ca un copil.

Leagă-ţi-l la spate, băiete. Ţi-ai câştigat dreptul să-l porţi ca războinicii, la fel ca orice soldat din gardă. Să nu începi să ţi-l dichiseşti şi să-l răsuceşti în bucle unsuroase, ca Regal.

Mi-am alungat zâmbetul răutăcios de pe buze şi am ciocănit la uşă. După câteva clipe, am bătut din nou, mai tare.

Spune cine eşti şi deschide-o, îmi sugeră Verity.

— Sunt FitzChivalry, Maiestate. Ţi-am adus ceva de la bucătăreasă.

Am împins uşa. Era zăvorâtă pe dinăuntru.

Ciudat. Tata nu obişnuieşte să se încuie în cameră. Pune un om la uşă, da, dar nu trage zăvorul şi nu se face că nu aude când bate cineva. Nu poţi să meştereşti zăvorul?

Probabil că da, însă hai să mai ciocănesc o dată înainte.

Am bătut zdravăn cu pumnii.

— O clipă! O clipă! şopti un glas dinăuntru.

Însă trecu destul de mult până se dădură la o parte mai multe zăvoare şi se deschise uşa numai cât să vâri mâna prin ea. Wallace îmi aruncă o căutătură de şobolan ascuns într-o crăpătură de zid.

— Ce vrei? mă luă el la rost.

— Să vorbesc cu regele.

— Doarme. Sau dormea, înainte să bubui în uşă şi să urli. Pleacă.

— O clipă.

Am strecurat piciorul înăuntru înainte să se închidă uşa. Cu mâna liberă, mi-am întors gulerul tunicii şi i-am arătat acul cu piatră roşie de care numai rareori mă despărţeam. Servitorul îmi strângea piciorul cu uşa. M-am proptit cu umărul de ea, atent să nu răstorn tava.

— Acul acesta mi l-a dat regele Shrewd cu câţiva ani în urmă. Odată cu el, mi-a dat şi permisiunea de a intra la el ori de câte ori îl arăt.

— Chiar dacă doarme? întrebă Wallace obraznic.

— Nu mi-a pus nicio oprelişte. Îmi pui tu vreuna?

L-am săgetat cu privirea. Stătu puţin pe gânduri, apoi deschise uşa.

— Atunci, intră, desigur. Intră să-l vezi pe regele tău cum doarme, încercând să se bucure de odihna de care are atâta nevoie, în starea lui. Dar, dacă îl deranjezi, eu, ca vraci al lui, îi voi spune să-ţi ia acul ăla frumos şi mă voi îngriji să nu-l mai baţi la cap niciodată.

— N-ai decât, dacă aşa vrei. Iar dacă aşa va hotărî regele meu, mă voi supune.

Se depărtă de mine cu o plecăciune preţioasă. Aş fi dat oricât să-i şterg de pe mutră rânjetul dispreţuitor, dar l-am ignorat.

— Minunat, bodogăni Wallace când am trecut pe lângă el. Plăcinte dulci, ca să-i strice digestia şi să-l istovească mai tare. Ce băiat grijuliu eşti, nu-i aşa?

M-am stăpânit. Shrewd nu era în camera de zi. O fi în dormitor?

— Chiar ai de gând să-l deranjezi acolo? De ce nu? N-ai dat dovadă de maniere până acum, de ce să mă aştept la bun-simţ acum?

Servitorul vorbea cu bunăvoinţă batjocoritoare. M-am stăpânit în continuare.

Nu-i îngădui să se poarte aşa. *Întoarce-te şi înfruntă-l chiar acum*. Nu era un sfat, ci o poruncă. Am aşezat atent tava pe o măsuţă. Am inspirat adânc şi m-am întors cu faţa la Wallace.

— Ai ceva împotriva mea? l-am întrebat fără înconjur.

Făcu un pas înapoi, dar îşi păstră rânjetul răutăcios.

— Să am ceva împotriva ta? De ce aş avea eu, un vraci, ceva împotriva cuiva care vine să tulbure un om bolnav care a reuşit, în sfârşit, să adoarmă?

— Camera asta pute a fumariţă. De ce?

Fumariţă?

O iarbă folosită în Regatul Munţilor. *Rareori se dă ca leac*, *numai dacă nu trece durerea cu nimic altceva*. *De cele mai multe ori*, *fumul ei e inspirat de plăcere*. *Aşa cum*

inspirăm şi noi carris la Festivalul Primăverii. Fratele tău se dă în vânt după ea.

Ca mama lui. Dacă e aceeaşi plantă. Ea o numea iarba fericirii.

Seamănă între ele, dar cea de la munte creşte mai înaltă şi are frunze cărnoase. Şi scoate fum mai gros.

Discuţia mea cu Verity ţinu doar o clipă. Prin intermediul Meşteşugului, gândul zboară ca vântul.

Wallace îşi tot sugea buzele, căutând un răspuns la întrebarea mea.

— Pretinzi că eşti vraci?

— Nu. Dar mă pricep la ierburi şi, din câte ştiu eu, fumariţa nu e bună în camera unui bolnav.

Wallace chibzui îndelung şi de data asta.

— Plăcerile regelui nu sunt treaba vraciului său.

— Atunci, poate că sunt treaba mea, m-am oferit eu să ajut şi i-am întors spatele.

Am luat tava şi am intrat în dormitorul slab luminat al regelui.

Înăuntru mirosea şi mai puternic a fum, aerul era stătut şi îmbâcsit. Focul ardea prea tare şi din cauza asta dormitorul părea mic şi înăbuşitor. Nu circula aerul, de parcă nu fusese aerisit de câteva săptămâni. Mă dureau plămânii când respiram. Regele stătea liniştit, de-abia respirând sub straturile de plăpumi grele. Am căutat un loc în care să pun tava. Măsuţa de lângă pat era plină. Din afumătoare ieşea fum gros, dar cădelniţa era stinsă şi rece. Lângă ea erau un pocal cu vin roşu călduţ şi un bol cu o fiertură dubioasă. Am pus tava pe podea, am făcut loc pe măsuţă şi am şters-o cu mâneca. Apropiindu-mă de pat, am simţit un miros de mucegai care îmi înţepă nările şi mai tare când m-am aplecat deasupra regelui.

Acesta nu e Shrewd cel pe care-l cunosc eu.

Verity îmi împărtăşea uluirea. *Nu m-a mai chemat la el în ultima vreme, iar eu am fost prea ocupat ca să-l vizitez, dacă nu a trimis după mine. Ultima oară când l-am văzut, într-o seară, stătea în camera de zi. Se plângea de dureri de cap, dar ce văd acum...*

Gândul pluti între noi doi. Am ridicat ochii de la rege şi l-am văzut pe Wallace spionând pe după uşă. Se ascundea ceva în privirea lui, satisfacţie sau încredere, nu mi-am dat seama, dar reuşea să-mi stârnească furia. Din doi paşi, am ajuns lângă uşă. Am trântit-o şi am avut satisfacţia să-l aud ţipând de durere când i-am pişcat degetele. Am barat uşa cu o rangă veche care probabil nu fusese folosită niciodată.

M-am dus la ferestrele înalte, am tras draperiile şi am deschis larg obloanele. Încăperea se umplu de lumina soarelui şi de aer proaspăt.

Fitz, eşti nesăbuit.

Nu i-am răspuns lui Verity. În schimb, m-am învârtit prin cameră, aruncând pe geam pumn după pumn de cenuşă şi ierburi din afumătoare. Am curăţat cu mâna cenuşa rămasă, ca să alung toată duhoarea. Am strâns şase pocale lipicioase cu resturi de vin şi o tavă de boluri şi farfurii cu mâncare neatinsă sau consumată pe jumătate. Le-am îngrămădit lângă uşă. Wallace bătea cu pumnii şi urla furios. M-am proptit de ea şi i-am vorbit prin deschizătură:

— Sst! l-am potolit prietenos. Îl trezeşti pe rege.

Pune să se trimită un băiat cu urcioare cu apă caldă. Şi spune-i doamnei Hasty că trebuie schimbat aşternutul regelui, i-am cerut lui Verity.

Astfel de porunci nu pot veni de la mine. Pauză. *Nu-ţi pierde timpul din cauza furiei. Gândeşte şi-ţi vei da seama de ce.*

L-am înţeles, dar am ştiut că nu aveam să-l las pe Shrewd în camera aceea afumată şi puturoasă, aşa cum nu l-aş fi abandonat într-o temniţă. Am găsit un urcior plin pe jumătate cu apă stătută, dar destul de curată, şi l-am aşezat lângă foc, ca să se încălzească. Am curăţat de cenuşă măsuţa de lângă pat şi am pus pe ea ceaiul şi plăcintele. Căutând cu îndrăzneală prin scrinul regelui, am găsit o cămaşă de noapte curată şi ierburi pentru spălat. Rămăşiţe de pe vremea lui Cheffers, fără îndoială. Nu mă gândisem niciodată cât de mult aş putea resimţi lipsa unui valet.

Wallace încetă să mai bată cu pumnii în uşă. Am luat apa călduţă şi parfumată cu ierburi şi o pânză pentru spălat şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Regele meu, l-am strigat cu blândeţe.

Shrewd se mişcă uşor. Avea pleoapele roşii pe la margine şi genele lipite. Când ridică pleoapele, clipi către mine şi i-am văzut ochii înroşiţi.

— Băiete? Scrută încăperea. Unde-i Wallace?

— A plecat puţin. Ţi-am adus apă caldă proaspătă şi plăcinte de la bucătărie. Şi ceai fierbinte.

— Nu... Nu ştiu. E deschisă fereastra. De ce? Wallace m-a avertizat să nu răcesc.

— Am deschis-o ca să împrospătez aerul din cameră. Dar o închid, dacă vrei.

— Simt mirosul mării. E o zi senină, nu? Ascultă pescăruşii cum ţipă, prevestind furtuna... Nu. Nu, închide geamul, băiete. Mi-e frică să nu răcesc, şi aşa sunt destul de bolnav.

M-am dus încet şi am închis geamul.

— De multă vreme eşti bolnav, Maiestate? Nu s-a auzit nimic în palat.

— De tare multă. Dintotdeauna, aşa mi se pare. Nu sunt neapărat bolnav tot timpul, dar nu mă simt niciodată bine. Mi-e rău, pe urmă mi-e ceva mai bine, dar îndată ce mă apuc de-o treabă, iar mi-e rău, rău cum nu mi-a mai fost vreodată. M-am săturat să fiu bolnav, băiete. Am obosit de atâta oboseală.

— Poftim, Maiestate. Te vei simţi mai bine.

Am umezit bucata de pânză şi l-am şters uşor pe faţă. Îşi reveni destul ca să-mi facă semn să mă dau la o parte şi să se spele singur pe mâini, apoi se frecă mai bine pe faţă. M-am îngrozit cât de murdară rămase apa după ce termină.

— Am găsit o cămaşă de noapte curată. Vrei să te ajut s-o îmbraci? Sau vrei să trimit un băiat să aducă un lighean cu apă caldă? Eu ţi-aş aduce aşternuturi curate cât faci baie.

— Păi... ăăă... n-am putere, băiete. Unde-i Wallace ăsta? Ştie că nu mă descurc singur. Ce l-o fi apucat să mă lase singur?

— O baie caldă te-ar ajuta să te odihneşti, am stăruit.

Apropiindu-mă de rege, l-am simţit că miroase.

Shrewd fusese întotdeauna un bărbat curat. Cred că înfăţişarea lui neglijentă mă tulbura cel mai mult.

— Dar poţi să răceşti dacă faci baie. Aşa zice Wallace. Piele umedă, vânt rece şi m-am dus într-o clipită. Aşa zice el.

Shrewd să fie bătrânul ăsta speriat? Nu-mi venea să cred.

— Păi, atunci poate vrei o ceaşcă de ceai. Şi o plăcintă. Sara, bucătăreasa, spune că sunt preferatele tale.

Am turnat ceaiul fierbinte în ceaşcă şi am văzut că regele dă din cap aprobator. Sorbi din el de două ori, apoi se ridică în capul oaselor ca să vadă plăcintele frumos aranjate. Mă invită să iau şi eu una şi am mâncat împreună. Mi-am lins degetele lipicioase de la umplutură. Am înţeles de ce îi plăceau atât de mult. Mai avea puţin şi-o termina pe a doua când se auziră trei bubuituri în uşă.

— Scoate ranga, bastardule, altfel o scot oamenii mei. Şi dacă îi faci rău tatei, vei muri pe loc.

Regal nu părea deloc mulţumit de mine.

— Ce-i asta, băiete? Ai pus ranga la uşă? Ce se întâmplă aici? Regal, ce se întâmplă?

M-a durut să-l aud pe regele meu vorbind cu glas plângăreţ. Am traversat dormitorul. Am scos ranga. Uşa fu împinsă la o parte înainte s-o ating şi m-am pomenit apucat de două gărzi musculoase de-ale lui Regal. Purtau haine de mătase în culorile lui, semănând cu nişte buldogi cu panglici la gât. Nu m-am opus, aşa că n-au avut de ce să mă izbească de perete, dar m-au izbit oricum. Durerea mă străfulgeră din rănile primite cu o zi în urmă. Mă imobilizară în vreme ce Wallace dădu buzna în dormitor, ţâţâind la cât de friguroasă era camera, ce-i asta, să mănânci aşa ceva, otravă curată pentru un om bolnav ca Shrewd. Regal stătea cu mâinile în şolduri, făcând pe şeful, şi mă scruta cu ochi mijiţi.

Nesăbuinţă, băiete. Mă tem că ne-am încrezut prea mult în puterile noastre.

— Ei, bastardule? Ce-ai de zis în apărarea ta? Ce ai avut de gând? mă întrebă Regal când Wallace termină cu jelitul şi aruncă un lemn în foc, deşi aerul era deja înăbuşitor, şi luă plăcintele din mâinile regelui.

— Am venit să dau raportul regelui. Găsindu-l neîngrijit, am căutat să mă ocup de el mai întâi.

Transpiram mai mult de durere decât de agitaţie. Nu suportam să văd rânjetul lui Regal.

— Neîngrijit? Ce vrei să spui? mă acuză el.

Mi-am luat inima în dinţi. Îi voi spune adevărul.

— Am găsit dormitorul în dezordine şi neaerisit. Farfurii murdare peste tot. Aşternutul neschimbat...

— Îndrăzneşti să spui aşa ceva? şuieră Regal.

— Da. Spun adevărul în faţa regelui meu, ca întotdeauna. Să privească în jur cu ochii lui şi să spună el dacă mint.

Înfruntarea dintre mine şi Regal trezi în rege o umbră a bărbatului care fusese odată. Se ridică din pat şi se uită în jur.

— Şi bufonul s-a plâns de aceleaşi lucruri, în felul lui acru... rosti el.

Wallace avu tupeul să-l întrerupă.

— Stăpâne, sănătatea ta lasă de dorit. Uneori, odihna neîntreruptă e mai importantă decât să te rostogolesc din pat ca să schimb păturile sau cearşaful. Iar două-trei vase uitate sunt mai puţin deranjante decât zdrăngănitul pajului venit să le strângă.

Regele Shrewd nu ştiu ce să spună. Inima îmi bătea cu putere. Asta voise bufonul să văd, de asta mă tot îndemnase el să mă duc la rege. De ce nu-mi vorbise limpede? Dar când vorbea el limpede? Mă cuprinse ruşinea. Acesta era regele meu, suveranul în faţa căruia depusesem un jurământ. Îl iubeam pe Verity, iar devotamentul meu faţă de el nu putea fi pus la îndoială. Dar îl părăsisem pe regele meu tocmai când avea mai multă nevoie de mine. Chade era plecat, cine ştie pentru câtă vreme. Shrewd nu avusese alt sprijin decât bufonul. Dar când mai avusese Shrewd nevoie de ocrotirea cuiva? Bătrânul fusese oricând în stare să se protejeze singur. M-

am ocărât că nu-i vorbisem lui Chade mai stăruitor despre schimbările pe care le observasem la întoarcerea mea din Regatul Munţilor. Ar fi trebuit să-l supraveghez mai atent pe regele meu.

— Cum a intrat aici? întrebă Regal, aruncându-mi săgeţi din priviri.

— Stăpâne, avea un obiect primit de la regele însuşi, aşa mi-a spus. A zis că regele i-a promis că-l primeşte, că nu trebuie decât să arate acul...

— Ce tâmpenii! Ai crezut aiurelile astea...

— Prinţe Regal, ştii că e adevărat. Ai fost martor când mi l-a dat regele Shrewd.

Am vorbit calm, dar limpede. În mintea mea, Verity tăcea, aşteptând, urmărind şi aflând. Pe socoteala mea, mi-am zis amărât, dar imediat m-am străduit să-mi retrag gândul.

Mişcându-mă încet şi prudent, mi-am eliberat încheietura din strânsoarea buldogului. Am răsucit gulerul tunicii şi am scos acul. L-am ridicat ca să-l vadă toată lumea.

— Nu-mi aduc aminte, rosti scurt Regal.

Dar Shrewd se ridică în capul oaselor.

— Vino mai aproape, băiete, îmi porunci el.

M-am desprins din strânsoarea ambelor gărzi şi mi-am îndreptat hainele. Apoi i-am dus acul regelui. Shrewd întinse mâna spre el şi mi-l luă. Îmi stătu inima în loc.

— Tată, e... spuse Regal enervat, dar Shrewd îl întrerupse.

— Regal. Ai fost acolo. Îţi aminteşti. Sau ar trebui să-ţi aminteşti.

Privirea lui Shrewd luci neagră şi alertă ca altădată, însă durerea i se cuibărea în colţurile ochilor şi ale gurii. Se lupta să-şi păstreze mintea limpede. Ridică acul şi se uită la Regal cu o umbră din vechea sa privire prevăzătoare.

— I-am dat băiatului acul. Şi cuvântul meu, în schimbul cuvântului său.

— Atunci îţi propun să le iei înapoi, şi acul, şi cuvântul dat. Nu te vei însănătoşi niciodată dacă e tot timpul tărăboi în dormitorul tău.

Am auzit încă o dată tonul cu umbră de poruncă al lui Regal. Am tăcut şi-am aşteptat. Regele se şterse pe faţă şi la ochi cu mâna tremurândă.

— I le-am dat băiatului pe amândouă, rosti el categoric, însă glasul îi trăda slăbiciunea. Odată ce-ţi dai cuvântul, nu mai e al tău, să-l iei înapoi. Am dreptate, FitzChivalry? Eşti de acord că, odată ce ţi-ai dat cuvântul, nu-l mai poţi lua înapoi?

Întrebarea cu care mă punea întotdeauna la încercare...

— Sunt de acord, regele meu. Odată ce ţi-ai dat cuvântul, nu-l mai poţi lua înapoi. Trebuie să-ţi respecţi promisiunea.

— Foarte bine, atunci. Lucrurile sunt clare.

Îmi dădu acul înapoi. M-am simţit atât de uşurat, încât m-a luat cu ameţeală. Shrewd se propti de perne, încă un val de ameţeală. Cunoşteam pernele acelea. Şi patul. Zăcusem în el şi urmărisem jaful din Siltbay. Îmi arsesem degetele în focul din cămin...

Regele oftă adânc. Era istovit. Avea să adoarmă în câteva clipe.

— Trebuie să-i interzici să vină să te vadă dacă nu îl chemi tu, porunci Regal.

Shrewd îşi ridică pleoapele grele încă o dată.

— Fitz, vino aici, băiete.

M-am dus la el ca un câine credincios şi am îngenuncheat lângă pat. Regele ridică mâna sleită de vlagă şi mă bătu părinteşte pe cap.

— Tu şi cu mine, băiete, avem o înţelegere, nu-i aşa?

O întrebare adevărată. Am încuviinţat în tăcere.

— Bun băiat. Tare bun. Eu mi-am respectat cuvântul. Ai grijă să ţi-l respecţi şi tu pe al tău. Dar - se uită la Regal şi asta mă duru - ar fi mai bine dacă ai veni să mă vezi după-amiaza. Atunci mă simt mai în putere.

Shrewd se lăsă iar în braţele somnului.

— Să revin după-masă, Maiestate? am întrebat eu repede.

Făcu un gest vag de refuz.

— Mâine. Sau poimâine.

Închise ochii şi oftă atât de greu, de parcă ar fi fost ultima oară.

— Cum doreşti, stăpâne, am spus eu.

M-am aplecat adânc, ceremonios. Când m-am îndreptat, mi-am prins cu grijă acul sub guler, lăsându-i pe toţi să vadă cum o fac.

— Pot să plec, prinţe? i-am cerut formal permisiunea.

— Ieşi afară! mârâi Regal.

M-am înclinat mai puţin ceremonios faţă de el, m-am răsucit atent şi am plecat urmărit de privirile gărzilor. Ieşisem deja din cameră când mi-am adus aminte că nu-i pomenisem regelui de dorinţa mea de a mă căsători cu Molly. Nu voi mai avea ocazia să-i cer permisiunea cine ştie câtă vreme. Ştiam că după-amiezile îl voi găsi la el pe Regal, pe Wallace sau pe alt spion. Nu voiam să discut despre asta de faţă cu străini. *Fitz*?

Aş vrea să fiu singur o vreme, prinţul meu. Te superi?

Verity dispăru din mintea mea ca un balon de săpun spart. Am coborât scările agale.

15. TAINE

Prinţul Verity a ales să arate lumii flota, sa de război la mijlocul Festivalului Iernii din acel an hotărâtor. Tradiţia îi cerea să aştepte vremea bună, ca să le lanseze la apă în prima zi a Festivalului Primăverii, un moment considerat mai prielnic pentru o asemenea întreprindere. Dar Verity îşi mânase de la spate constructorii şi ajutoarele lor ca să le termine la mijlocul sărbătorii din anotimpul rece. Alegând ziua de mijloc a Festivalului Iernii, şi-a asigurat o mulţime de privitori şi pentru lansarea vaselor, şi pentru discursul său. Conform tradiţiei, în ziua aceea avea loc o vânătoare, iar vânatul doborât era considerat un semn prevestitor al zilelor ce vor veni. Când corăbiile au fost împinse din hambare pe roţi, Verity a anunţat mulţimea că aceia erau vânătorii lui şi că singurele animale care le vor potoli setea de vânat erau Corăbiile Roşii. Mulţimea a reacţionat foarte reţinut, nu la asta se aşteptase prinţul. Eu cred că oamenii voiau să uite de Corăbiile Roşii, să se ascundă pe timp de iarnă şi să pretindă că primăvara nu va mai veni niciodată. Dar Verity nu le-a cedat. Corăbiile au fost lansate în ziua aleasă de el, şi tot atunci a început şi instruirea echipajelor.

Ochi întunecaţi şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza vânând. El mormăi nemulţumit, zicând că asta nu era vreme pentru vânătoare, de ce irosisem primele ore ale dimineţii zbenguindu-mă cu tovarăşa mea de vizuină? I-am spus că ăsta e un lucru care trebuie şi el făcut şi că voi continua aşa câteva zile, poate mai mult. Nu se arătă deloc încântat. Dar nici eu nu eram. Mă irita destul de mult faptul că ştia foarte bine cum îmi petrec timpul, chiar dacă eu nu conştientizam că intra în legătură cu mine. Oare Verity îi simţise prezenţa?

Lupul râse. *Tare greu mă auzi câteodată. Ar trebui să vin la tine cu surle şi trâmbiţe şi pe urmă să strig şi la el*?

N-am avut noroc la vânătoare. Doi iepuri, nici aceia prea graşi. I-am promis că-i aduc resturi de la bucătărie a doua zi. N-am reuşit nici să-l conving că vreau să fiu singur în anumite momente. Nu putea înţelege de ce separam împerecheatul de celelalte activităţi ale haitei, ca vânătoarea şi urlatul. Împerecheatul însemna pui în viitorul apropiat, iar de pui se îngrijea haita. Nu găsesc cuvinte ca să redau cât de dificilă a fost discuţia aceea. Am vorbit prin imagini, prin gânduri împărtăşite, care nu lasă loc discreţiei. Francheţea lui mă îngrozea. M-a asigurat că era la fel de încântat ca mine de tovarăşa mea şi de împerecherea noastră. L-am implorat să nu fie. Confuzie. În cele din urmă, am plecat şi l-am lăsat să-şi mănânce iepurii. S-a simţit jignit că n-am vrut să gust şi eu din carne. Nu am reuşit decât să-l fac să priceapă că nu voiam să fiu conştient de prezenţa lui când mă aflam în preajma lui Molly. Nu asta urmărisem, nici pe departe, dar atât am reuşit să obţin de la el. Nu putea pricepe că uneori voiam să rup orice legătură cu el. Nu avea nicio noimă, a susţinut el. Nu aşa se procedează în haită. Am plecat, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată de momente în care să fiu cu adevărat singur.

M-am întors în turn, în intimitatea odăii mele. Măcar pentru o clipă trebuia să fiu într-un loc în care să închid uşa după mine şi să rămân singur. Cel puţin cu trupul. Ca pentru a mă face să doresc mai mult liniştea, coridoarele şi scările gemeau de lume care se grăbea. Servitorii adunau tulpinile vechi de papură şi răsfirau altele proaspete, puneau lumânări noi în sfeşnice şi atârnau peste tot ghirlande şi coroniţe din plante mereu verzi. Festivalul Iernii. Nu prea aveam chef de el.

Într-un sfârşit, am ajuns la uşa mea şi m-am furişat în cameră. Am închis bine uşa.

— Te-ai şi întors?

Bufonul ridică ochii de lângă şemineu, unde se ghemuise înconjurat de pergamente. Părea să le sorteze pe grupuri.

M-am holbat la el fără să-mi ascund iritarea. În clipa următoare, aceasta se transformă în furie.

— De ce nu mi-ai spus în ce stare e regele?

Cercetă un pergament, apoi îl aşează pe grămada din dreapta lui.

— Dar ţi-am spus. O întrebare în schimbul întrebării tale: de ce nu ştiai deja?

Am bătut în retragere.

— Recunosc că am tot amânat să mă duc la el, dar…

— Nicio vorbă de-a mea nu ar fi avut efectul celor pe care le-ai văzut cu ochii tăi. Şi nici nu mă opresc ca să mă întreb ce-ar fi fost dacă nu m-aş fi dus la el în fiecare zi, ca să golesc oliţa, să mătur, să şterg praful, să duc afară vasele murdare, să-i pieptăn părul şi barba…

Bufonul mă lăsă din nou cu gura căscată. Am traversat camera şi m-am aşezat greu pe scrinul meu cu haine.

— Nu mai e regele pe care îl ştiam eu, am spus, fără ocolişuri. Mă sperie gândul că s-a ramolit atât de mult, atât de repede.

— Te sperie? Pe mine mă îngrozeşte. Măcar tu vei mai avea un rege când cel de acum se va stinge.

Azvârli încă un pergament peste grămadă.

— Toţi vom avea, am subliniat eu precaut.

— Dar unii mai mult decât alţii, mi-a răspuns el abrupt.

Involuntar, am dus mâna să înfig mai bine acul în tunică. Aproape că-l pierdusem în ziua aceea. Asta mă făcuse să mă gândesc la tot ceea ce însemnase pentru mine în anii de până atunci. Protecţia regelui acordată unui nepot bastard, de care un bărbat mai lipsit de inimă ar fi scăpat cu discreţie. Dar acum, când regele era cel care avea nevoie de protecţie? Ce însemna asta pentru mine?

— Deci, ce facem?

— Tu şi cu mine? Mai nimic. Eu nu sunt decât un bufon, iar tu, un bastard.

Am încuviinţat în silă.

— Aş vrea să fie Chade aici. Aş vrea să ştiu când se întoarce.

M-am uitat la bufon, întrebându-mă câte ştie.

— Umbra?[16] Umbra se întoarce odată cu soarele, aşa am auzit. Evaziv ca de obicei. Prea târziu pentru rege, îmi închipui, adăugă în şoaptă.

— Deci nu avem nicio putere?

— Tu şi cu mine? Dimpotrivă. Avem prea multă putere pentru a lua vreo măsură aici; asta-i tot. În locul acesta, cei lipsiţi de putere sunt întotdeauna cei mai puternici. Poate că ai dreptate; ei sunt cei pe care ar trebui să-i consultăm. Şi acum...

Se ridică şi făcu un adevărat spectacol din a-şi scutura încheieturile, de parcă ar fi fost o marionetă cu aţele încurcate. Sună din fiecare clopoţel pe care-l avea. Nu mi-am putut reţine zâmbetul.

— Regele meu va începe să se simtă mai bine în curând. Iar eu voi fi acolo, ca să fac pentru el puţinul de care sunt în stare.

Păşi cu grijă afară din cercul de pergamente şi tăbliţe sortate. Căscă.

— La revedere, Fitz.

— La revedere.

Se opri nedumerit în dreptul uşii.

— Nu protestezi că plec?

— Păi, înainte de toate, am protestat că ai rămas.

— Să nu te iei niciodată la întrecere în vorbe cu un bufon. Ai uitat? Ţi-am oferit un târg. Un secret în schimbul altui secret.

Nu uitasem. Dar, dintr-odată, n-am mai fost sigur că voiam să aflu secretul.

— De unde vine bufonul şi de ce? am întrebat în şoaptă.

Preţ de-o clipă, rămase încremenit. Atunci l-am văzut. L-am văzut cum nu-l văzusem atâţia ani la rând, nu ca pe bufonul care-şi încâlceşte cu măiestrie limba în vorbe de duh ce se agaţă de tine ca o lipitoare, ci ca pe o creatură mică şi pirpirie, atât de firavă, cu pielea palidă, cu oase de pasăre, cu părul mai mult o plăsmuire, nu ca al oamenilor obişnuiţi. Costumul din petice alb cu negru, împodobit cu

16 Joc de cuvinte. În original, Shade („umbră”), cuvânt pronunţat asemănător cu Chade (n. tr.)

clopoţei de argint şi sceptrul caraghios cu cap de şobolan erau armura şi sabia cu care se apăra în Curtea aceea plină de intrigi şi trădare. Şi taina lui. Mantia invizibilă a misterului. Pentru o clipă, mi-am dorit să nu-mi fi oferit târgul şi să nu-mi fi aţâţat curiozitatea.

Oftă. Aruncă o privire prin cameră, apoi se duse şi se opri în faţa tapiseriei cu regele Wisdom întâmpinându-l pe Străbun. Ridică ochii şi zâmbi amar, găsind în ea un lucru amuzant, care mie îmi scăpase.

Luă poziţia unui poet care se pregăteşte să recite. Apoi se răzgândi şi mă privi drept în ochi încă o dată.

— Eşti sigur că vrei să ştii, Fitzy-Fitz?

Am repetat întrebarea ca o formulă magică:

— De unde vine bufonul şi de ce?

— De unde? O, de unde?

Îşi apropie scurt nasul de al lui Şobolănică, formulând un răspuns la propria lui întrebare. Pe urmă se uită în ochii mei.

— Du-te spre sud, Fitz. Spre tărâmuri aflate dincolo de marginile fiecărei hărţi văzute vreodată de Verity. Şi dincolo de marginile hărţilor desenate pe tărâmurile acelea. Du-te spre sud, apoi spre est şi traversează o mare al cărei nume nu-l cunoşti. La sfârşit, vei ajunge la o peninsulă lungă, iar în vârful ei şerpuitor vei afla satul în care s-a născut un bufon. Cine ştie, poate vei mai găsi şi o mamă care-şi aminteşte de bebeluşul ei alb ca un vierme, cum mă legăna la pieptul ei cald şi-mi cânta.

Îmi văzu expresia uluită şi plină de încântare şi râse scurt.

— Nici măcar nu-ţi poţi imagina, nu-i aşa? Hai să fac să-ţi fie şi mai greu. Mama avea păr lung, negru şi cârlionţat şi ochi verzi. Închipuie-ţi! Din asemenea culori profunde s-a născut pielea asta transparentă. Iar taţii pruncului fără culoare? Doi verişori, căci aşa era obiceiul tărâmului aceluia. Unul lat în umeri, oacheş şi plin de voie bună, cu buze roşii şi ochi căprui, un fermier mirosind a pământ roditor şi aer curat. Altul, pe atât de slab pe cât era celălalt de bine clădit, cu pielea de nuanţa bronzului, poet

şi cântăreţ, cu ochi albaştri. Şi, o, cât mă mai iubeau şi cât se mai bucurau de mine! Toţi trei şi satul întreg. Atât eram de iubit.

Vocea i se înmuie şi se stinse pentru o clipă. Eram convins că nu mai auzise nimeni povestea aceea din gura lui. Mi-am amintit cum intrasem în camera lui, păpuşica aceea minunată din leagănul găsit acolo. Adorată cum fusese adorat cândva şi bufonul. Am aşteptat.

— Când am fost... destul de mare, mi-am luat adio de la toţi. Am plecat să-mi caut locul în istorie şi să aleg unde să mă împotrivesc lui. Acesta este locul pe care l-am ales; timpul fusese stabilit de ceasul naşterii mele. Am venit aici şi am devenit al lui Shrewd. Am adunat firele pe care mi le-a pus în mână soarta şi am început să le răsucesc şi să le colorez cum m-am priceput, sperând să influenţez ceea ce se ţesea după chipul meu.

Am scuturat din cap.

— Nu pricep o iotă din ce mi-ai spus.

— A! Scutură şi el din cap, sunând din clopoţei. M-am oferit să-ţi dezvălui secretul meu. Nu ţi-am promis că te voi face şi să-l înţelegi.

— Un secret e dezvăluit până la capăt numai dacă e înţeles, am replicat, rostind exact vorbele lui Chade.

Bufonul nu ştia dacă să fie de acord cu mine sau nu.

— Înţelegi ce ţi-am spus, făcu el un compromis. Dar pur şi simplu nu vrei să accepţi. Cum se poate asta? Istoria e un fapt împlinit, rămas în urma noastră.

Scutură iar din cap, de data asta mai încet.

— Istoria e ceea ce facem în viaţa noastră. O creăm pe măsură ce ne trăim viaţa. Zâmbi enigmatic. Viitorul e un alt fel de istorie.

— Nimeni nu cunoaşte viitorul, am încuviinţat eu.

Bufonul zâmbi larg.

— Serios? întrebă el în şoaptă. Poate că viitorul stă scris undeva, Fitz. Nu scris de o persoană, să ştii, însă dacă aluziile, viziunile şi prezicerile unei rase întregi ar fi scrise pe hârtie, dacă s-ar face referiri şi legături între ele, oare

nu ar putea rasa aceea să construiască un război care să ţească pânza viitorului?

— Absurd, am protestat eu. De unde să ştie cineva dacă e adevărat sau nu?

— Dacă s-ar construi un asemenea război şi s-ar ţese tapiseria prezicerilor nu doar în câţiva ani, ci în zeci de sute de ani, după o vreme s-ar putea dovedi că e surprinzător de precisă. Nu uita că aceia care ţin socoteala istoriei sunt o altă rasă, una care trăieşte extraordinar de mult. O rasă palidă minunată, care din când în când şi-a amestecat sângele cu cel al oamenilor. Şi după aceea - se răsuci în cerc, devenind brusc un spiriduş, foarte mulţumit de el şi nesuferit -, şi după aceea, când se vor naşte anumiţi oameni cu însuşiri atât de neobişnuite, încât istoria trebuie să-şi amintească de ei, aceştia sunt chemaţi să iasă în faţă, să-şi găsească locul în istoria aceea viitoare. Şi ei ar putea fi îndemnaţi mai departe să cerceteze locul acela, punctul de întâlnire a sute de fire, şi să zicem că aceste fire, aici, sunt cele pe care le voi răsuci eu şi, răsucindu-le, voi preface tapiseria, voi schimba ţesătura, voi schimba culoarea celor ce vor veni. Voi schimba soarta lumii.

Îşi bătea joc de mine. Eram convins.

— Cândva, poate peste o mie de ani, se va naşte un om în stare de asemenea schimbare măreaţă a lumii. Un rege puternic, poate, sau un filozof care va modela gândurile a mii de oameni. Tu şi eu, bufonule? Suntem nişte bieţi pioni. Nişte becisnici.

Bufonul scutură din cap compătimitor.

— Exact acest lucru, mai mult decât oricare altul, e cel pe care nu am reuşit niciodată să-l înţeleg la voi, oamenii. Ştiţi să aruncaţi zarurile şi vă daţi seama că jocul întreg depinde de o singură răsucire a zarului, împărţiţi cărţile de joc şi spuneţi că soarta unui om într-o noapte depinde de o singură mână. Dar viaţa unui om doar o adulmecaţi şi vă întrebaţi ce-i cu omul ăsta de nimic, cu pescarul, tâmplarul, hoţul, bucătarul ăsta, ce poate face el în lumea

noastră mare şi grozavă? Aşa că vă irosiţi şi vă duceţi viaţa fără rost, ca nişte lumânări stinse când se face curent.

— Nu toţi sunt meniţi să ajungă oameni mari, i-am reamintit.

— Eşti sigur, Fitz? Eşti sigur? La ce-i bună viaţa, dacă o trăieşti ca şi cum n-ar avea nicio importanţă pentru viaţa cea strălucitoare a lumii? Nu-mi pot închipui un lucru mai trist. De ce să nu-şi poată spune o mamă: dacă îmi voi creşte fiica aşa cum se cuvine, dacă o voi iubi şi mă voi îngriji de ea, atunci ea va avea o viaţă care va aduce fericire celor din jurul ei şi astfel voi fi schimbat lumea? De ce să nu poată spune vecinului fermierul care plantează o sămânţă: această sămânţă pe care o plantez astăzi va hrăni pe cineva şi în acest fel schimb eu lumea astăzi?

— Asta-i filozofie, bufonule. N-am avut timp niciodată să studiez asemenea lucruri.

— Nu, Fitz, e viaţa. Şi nimeni nu-şi permite să nu se gândească la asemenea lucruri. Fiecare creatură din lume trebuie să le acorde atenţie de câte ori îi bate inima. Altfel ce rost mai are să te trezeşti din somn în fiecare dimineaţă?

— Bufonule, e prea mult pentru mine, am spus eu stânjenit.

Nu-l mai văzusem atât de înflăcărat până atunci, nu-l mai auzisem vorbind atât de limpede. Parcă aş fi aţâţat tăciuni cenuşii şi aş fi descoperit dintr-odată cărbuni încinşi arzând dedesubtul lor. Era prea pătimaş.

— Nu, Fitz. Am ajuns să cred că se va întâmpla prin mijlocirea ta. Întinse mâna şi mă atinse uşor cu Şobolănică. Cheie de boltă. Poartă. Răscruce. Catalizator. Ai fost şi rămâi în continuare toate acestea. Ori de câte ori ajung la o răscruce, ori de câte ori mirosul e neclar, când îmi lipesc nasul de pământ, adulmec, latru şi fornăi, simt un singur miros. Al tău. Tu creezi posibilităţi. Cât exişti tu, viitorul poate fi călăuzit. Am venit aici pentru tine, Fitz. Tu eşti firul pe care îl răsucesc. Unul dintre ele, în orice caz.

Mă străbătu un fior prevestitor. Orice ar mai fi avut de spus, nu voiam să-l mai ascult. Undeva, departe, se înălţă un urlet subţire. Un lup urla în miezul zilei.

M-am înfiorat, simţind cum mi se ridică fiecare fir de păr de pe trup.

— Gata cu gluma, am zis, râzând nervos. Ar fi trebuit să fi ştiut că nu trebuie să mă aştept la un mister adevărat de la tine.

— Tu. Sau nu tu. Cuiul osiei, ancoră, nod pe funie. Am văzut sfârşitul lumii, Fitz. L-am văzut limpede cum se ţese, aşa cum mi-am văzut naşterea. A, nu, nu în viaţa ta, nici măcar într-a mea. Dar să fim oare fericiţi spunând că trăim în lumina amurgului, şi nu în bezna nopţii? Să ne bucurăm că noi vom avea parte doar de suferinţă, în vreme ce odraslele tale vor fi cele ce vor cunoaşte chinurile condamnaţilor? Ăsta să fie motivul pentru care nu trecem la fapte?

— Bufonule, nu vreau să aud aşa ceva.

— Ai avut şansa să mă respingi. Dar de trei ori ai cerut să-mi afli taina, aşa că o vei asculta.

Ridică bastonul ca şi cum ar fi condus un atac şi vorbi de parcă s-ar fi adresat Consiliului celor Şase Ducate:

— Prăbuşirea Regatului celor Şase Ducate a fost piatra care a stârnit avalanşa. Cei fără suflet au plecat de acolo, împrăştiindu-se ca o pată de sânge pe frumoasa cămaşă a lumii. Întunericul devorează şi nu se satură până când nu se hrăneşte cu sine însuşi. Şi toate astea numai pentru că a dat greş Casa Farseer. Acesta este viitorul, aşa cum e ţesut. Dar, stai! Farseer?[17] Lăsă capul pe-o parte şi se uită atent la mine, ca o cioară care bea sângele hoiturilor. De ce vi se spune aşa, Fitz? Ce anume au întrezărit strămoşii tăi în viitor, ca să primească un asemenea nume? Să-ţi spun ce s-a petrecut? Însuşi numele neamului tău este viitorul care se întoarce în timp către tine şi-ţi dă numele pe care familia ta îl va merita într-o zi. Farseer. Acesta e indiciul care mi-a încălzit inima. Faptul că viitorul s-a întors către tine, către neamul tău, către răscrucea la care

17 Prevestitor (n. tr.).

neamul tău s-a încrucişat cu viaţa mea, şi te-a numit aşa. Am venit aici şi ce am descoperit? Un Farseer fără nume. Fără nume în orice istorie, trecută sau viitoare. Dar te-am văzut luându-ţi un nume, FitzChivalry Farseer. Şi mă voi îngriji să-l meriţi. Se apropie de mine şi mă prinse de umeri. Suntem aici, Fitz, tu şi cu mine, ca să schimbăm viitorul lumii. Să întindem mâna şi să ţinem în loc piatra care ar putea face să se rostogolească bolovanul.

— Nu.

Un frig groaznic izvora înăuntrul meu. M-am scuturat de el. Dinţii începură să-mi clănţăne, iar stropii de lumină sclipitoare începură să-mi joace în colţul ochilor. O criză. Aveam să am din nou o criză. Exact acolo, în faţa bufonului.

— Pleacă! am strigat, incapabil să suport gândul. Du-te. Acum! Repede. Repede!

Nu-l mai văzusem până atunci uluit pe bufon. Îi căzu falca, dezvelindu-i dinţişorii albi şi limba albă. Mă mai ţinu o clipă, apoi îmi dădu drumul. N-am stat să mă gândesc ce părere are despre faptul că-l gonesc pe neaşteptate. Am tras uşa şi i-am făcut semn să iasă. Plecă. Am închis-o după el, am tras zăvorul şi m-am clătinat spre pat, doborât de valuri şi valuri de întuneric. Am căzut cu faţa pe cuverturi.

— Molly! Am strigat. Molly, salvează-mă!

Dar ştiam că ea nu mă aude şi m-am cufundat, singur de tot, în beznă.

Strălucirea a sute de lumânări, ghirlande de plante mereu verzi, coroniţe de ilice şi crengi negre despuiate de iarnă de care atârnau bomboane de zahăr scânteietor, spre deliciul ochilor şi-al limbii. Pocnetul săbiilor de lemn ale păpuşilor şi exclamaţiile de încântare ale copiilor când capul Prinţului Pestriţ căzu şi se arcui deasupra mulţimii. Mellow căsca gura larg într-un cântec deşucheat, în vreme ce degetele sale neîngrijite dansau nestingherite pe coardele harpei. Un val de frig izbi când uşile grele fură împinse la o parte şi un alt grup de cheflii intrară în coridorul cel mare ca să ni se alăture. Mi-am dat seama cu mare greutate că nu mai visam, ci eram la Festivalul Iernii

şi rătăceam senin printre petrecăreţi, zâmbind prosteşte tuturor şi nevăzând pe nimeni. Am clipit încet. Nu puteam face nimic repede. Eram învelit în lână moale, pluteam ca o corabie fără marinari într-o zi liniştită. Mă copleşea o somnolenţă dulce. Cineva mă atinse pe braţ. M-am întors. Burrich se încruntă şi mă întrebă ceva. Glasul lui, întotdeauna atât de gros, mă scăldă ca un talaz de stropi coloraţi când îmi vorbi.

— Toate-s bune, i-am spus calm. Nu-ţi face griji, toate-s bune.

Am plutit pe lângă el, alunecând în frământarea mulţimii.

Regele Shrewd stătea pe tron, dar eu ştiam că era făcut din hârtie. Bufonul şedea pe treapta de la picioarele lui şi strângea sceptrul cu cap de şobolan aşa cum îşi strânge un copil jucăria la piept. Limba lui era o sabie şi, când duşmanii regelui se apropiau de tron, bufonul îi străpungea, îi tăia în bucăţi şi îi îndepărta de omul de hârtie de pe tron.

Iată-i pe Verity şi pe Kettricken la altă tribună, frumoşi ca păpuşa bufonului, fiecare. M-am uitat la ei şi am văzut că sunt făcuţi din foame, ca nişte cutii goale. M-am simţit atât de trist, nu fusesem în stare s-o umplu pe niciuna, pentru că erau amândouă dezolant de goale. Regal se apropie de ei să le vorbească; era o pasăre mare şi neagră, nu o cioară, nu atât de vesel ca o cioară, nu un corb, nu avea deşteptăciunea voioasă a unui corb, nu, era o amărâtă de ciugulitoare care le tot dădea târcoale şi-i visa hoituri din care să se înfrupte. Mirosea el însuşi a hoit, mi-am acoperit gura şi nasul cu mâna şi m-am depărtat de ei.

M-am aşezat lângă un cămin, lângă o fată pusă pe chicotit ca o veveriţă, veselă în fusta ei albastră. I-am zâmbit şi în curând se propti de mine şi începu să fredoneze un cântecel caraghios despre trei lăptărese. Mai erau şi alţii lângă foc şi se puseră şi ei pe cântat. Am râs cu toţii la sfârşit, dar eu nu ştiam bine de ce. Iar mâna fetei era caldă, aşezată ca din întâmplare pe coapsa mea.

Frate, *ai înnebunit*? *Ai mâncat oase de peşte*, *te-a prins fierbinţeala*?

— Hă?

Ai mintea înceţoşată. Gândurile tale sunt paşnice şi bolnave. Te mişti ca o pradă.

— Mă simt bine.

— Serios, domnule? Atunci şi eu mă simt bine.

Fata îmi zâmbi. Obrăjori dolofani, ochi negri, păr buclat, ieşind de sub bonetă. Lui Verity i-ar plăcea de ea. Mă bătu prieteneşte pe picior. Puţin mai sus decât mă atinsese înainte.

— FitzChivalry!

Am ridicat încet capul. Patience stătea deasupra mea, cu Lacey lângă ea. Am zâmbit că am văzut-o acolo. Atât de rar îşi părăsea camera ca să iasă în lume! Mai ales iarna. Iarna îi era mai greu.

— Voi fi foarte bucuros când va veni vara şi ne vom putea plimba împreună prin grădină, i-am spus.

Se uită la mine în tăcere o clipă.

— Am ceva greu de cărat în camera mea. Vrei să mă ajuţi?

— Bineînţeles. M-am ridicat cu grijă. Trebuie să plec, i-am spus servitoarei. Mama mea are nevoie de mine. Mi-a plăcut cântecul tău.

— La revedere, domnule, ciripi ea către mine, iar Lacey o fulgeră cu privirea.

Patience se înroşise în obraji. Am urmat-o prin mulţime, până când am ajuns la baza scărilor.

— Am uitat cum se face, i-am spus. Şi unde e lucrul ăla greu pe care voiai să ţi-l car?

— A fost un pretext ca să te scot de acolo înainte de a te face şi mai mult de râs, şuieră ea. Ce-i cu tine? Cum ai putut să te porţi aşa? Eşti beat?

M-am gândit câteva clipe.

— Ochi întunecaţi a spus că am fost otrăvit cu oase de peşte. Dar eu mă simt bine.

Lacey şi Patience mă cercetară cu atenţie. Apoi mă luară fiecare de un braţ şi mă conduseră sus pe scări. Patience făcu un ceai. Eu am stat de vorbă cu Lacey. I-am spus cât o iubesc pe Molly şi că am de gând să mă însor cu ea imediat

ce regele îmi va da permisiunea. Ea mă bătu uşor pe mână, îmi atinse fruntea şi mă întrebă ce mâncasem în ziua aceea şi unde. Nu mi-am putut aminti. Patience îmi dădu ceai. Am vomat imediat. Lacey îmi dădu apă rece. Patience îmi aduse alt ceai. Am vomat din nou. Le-am zis că nu mai vreau ceai. Patience şi Lacey se contraziseră. Lacey a spus că, după părerea ei, aveam să mă simt bine după ce dormeam. Mă duse în camera mea.

M-am trezit fără să ştiu prea bine cât visasem şi cât fusese adevărat, dacă fusese ceva adevărat. Îmi aminteam de evenimentele serii trecute de parcă s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Peste ele se suprapuneau uşa deschisă către scară, lumina ei gălbuie ademenitoare şi curentul de pe ele răcindu-mi camera. M-am dat jos din pat, m-am clătinat puţin, cuprins de ameţeală, apoi am început să urc încet treptele, atingând întruna cu o mână peretele de piatră rece, ca să mă asigur că există cu adevărat. Pe la mijlocul scării, Chade veni să mă întâmpine.

— Hai, ia-mă de braţ, îmi porunci.

M-am supus. Mă cuprinse cu braţul liber şi am urcat mai departe amândoi.

— Ţi-am simţit lipsa, i-am spus. Regele Shrewd e în pericol, am adăugat, când am reuşit să-mi trag sufletul.

— Ştiu. Regele Shrewd e întotdeauna în pericol.

Am ajuns în capătul scării. În cămin ardea focul, iar pe o tavă de lângă el era pregătită masa. Chade mă duse la foc şi la mâncare.

— Cred că am fost otrăvit astăzi.

Mă trecu un fior brusc care mă zgudui din cap până-n picioare. Când mi-a trecut, m-am simţit mai vioi.

— Am impresia că mă trezesc în etape. Îmi zic întruna că sunt treaz şi, brusc, toate devin clare.

Chade încuviinţă grav.

— Bănuiesc că au fost resturile de cenuşă. Ai fost nesocotit când ai făcut curăţenie în camera regelui Shrewd. De multe ori, resturile arse ale unei plante sunt mai puternice decât ea. Te-ai umplut de ele pe mâini şi pe urmă ai mâncat plăcinte. N-am prea avut ce-ţi face. Mi-am

zis că, după ce o să dormi, o să-ţi treacă. Ce te-a făcut să cobori?

— Nu ştiu. Dar tu de unde le ştii întotdeauna pe toate? l-am întrebat iritat, când mă împinse în scaunul lui vechi.

Se cocoţă pe pietrele căminului, aşa cum făceam eu de obicei. Cu toată ameţeala mea, am observat cât de uşor se mişcă, de parcă s-ar fi vindecat de junghiurile şi durerile trupului de om bătrân. Avea faţa arsă de soare şi de vânt, la fel şi braţele, bronzul estompând urmele de vărsat. Mai demult, observasem asemănarea lui cu Shrewd. Acum, pe chipul său desluşeam şi trăsăturile lui Verity.

— Am eu metodele mele de a afla. Îmi rânji ca un lup. Cât îţi mai aminteşti de la Festivalul Iernii din noaptea asta?

M-am strâmbat de durere la gândul sărbătorii.

— Destul ca să ştiu că mâine voi avea o zi grea.

Îmi veni brusc în minte mica servitoare. Proptită de umărul meu, cu mâna pe coapsa mea. Molly. Trebuia să ajung la Molly în noaptea asta şi să-i explic. Dacă venea la mine în cameră şi eu nu eram acolo să-i deschid... Am tresărit în scaun, dar mă străbătu iar un fior. Parcă îmi jupuia cineva un strat de piele.

— Hai, mănâncă ceva. N-a fost cel mai bun lucru să-ţi verşi şi maţele din tine, dar sunt sigur că Patience a fost bine intenţionată. În alte circumstanţe, ţi-ar fi salvat viaţa. Nu, idiotule, mai întâi spală-te pe mâini. N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus?

Am observat apa cu oţet pusă lângă mâncare. M-am spălat bine pe mâini, ca să îndepărtez orice urmă de ce s-o fi lipit de ele, apoi pe faţă, mirat de cât de vioi mă simţeam dintr-odată.

— A fost ca un vis prelungit toată ziua... aşa se simte Shrewd?

— Habar n-am. Poate că ierburile care ard acolo la el nu sunt toate ceea ce cred eu. E unul din lucrurile despre care am vrut să discut cu tine în noaptea asta.

Ce mai face Shrewd? Boala asta l-a lovit dintr-odată? De când îşi zice Wallace vraci?

— Nu ştiu.

Am plecat capul ruşinat. M-am forţat să-i spun lui Chade cât de delăsător fusesem în absenţa lui. Şi cât de prost. La sfârşit, nu mă contrazise.

— Păi… rosti el oftând adânc, n-avem cum să schimbăm lucrurile, doar să salvăm ce se mai poate salva. Se întâmplă prea multe ca să le rezolvăm într-o singură întâlnire. Mă privi cercetător. Multe dintre cele pe care mi le-ai spus nu mă surprind. Neoamenii vin în continuare spre Buckkeep, boala regelui se prelungeşte. Dar sănătatea lui s-a deteriorat mult mai rapid decât îmi explic şi nu înţeleg de ce e atâta mizerie în încăperile lui. Dacă nu cumva… Nu-şi termină gândul. Poate ei cred că Lady Thyme a fost singurul lui apărător. Poate cred că nu ne mai pasă; poate îl cred pe Shrewd un bătrân izolat, un obstacol uşor de înlăturat. Neglijenţa ta i-a scos din vizuină, cel puţin. Şi, dacă tot au ieşit din ea, am putea să le venim de hac. Oftă. Am crezut că mă pot folosi de Wallace ca unealtă, conducându-l subtil, prin sfaturile pe care le primeşte de la alţii. Nu ştie mai nimic despre ierburi; e un ignorant. Dar de unealta pe care, neglijent, am lăsat-o să-şi facă de cap poate că se ocupă altcineva acum. Va trebui să vedem cum stau lucrurile. Totuşi, există moduri de a le pune capăt.

Mi-am muşcat limba ca să nu pomenesc numele lui Regal. În schimb, am întrebat:

— Care sunt acelea?

Chade zâmbi.

— În ce fel ţi-a fost compromisă misiunea de asasin în Regatul Munţilor?

M-am strâmbat reamintindu-mi.

— Regal i-a dezvăluit lui Kettricken scopul meu.

— Întocmai. Vom arunca o geană de lumină asupra celor ce se petrec în odăile regelui. Mănâncă şi ascultă-mă.

Aşa am şi făcut, ascultând ce însărcinări îmi dă pentru ziua următoare, dar atent şi la mâncarea pe care mi-o oferise. Domina mirosul de usturoi, ştiam cât de încrezător e în virtuţile purificatoare ale acestei plante. M-am întrebat ce înghiţisem şi cât îmi afectase amintirea

discuţiei cu bufonul. Am tresărit la gândul că-l expediasem cu brutalitate. Şi pe el trebuia să-l caut mâine. Chade sesiză că sunt preocupat.

— Uneori, remarcă el subtil, trebuie să ai încredere în oameni ca să înţelegi că nu eşti perfect.

Am încuviinţat tăcut, apoi am căscat imediat prelung.

— Îmi cer iertare, am şoptit. Pleoapele îmi cădeau atât de grele, că de-abia mai ţineam ochii deschişi. Ce spuneai?

— Nimic, nimic. Du-te să te culci. Odihneşte-te. E cel mai bun leac.

— Dar nici măcar nu te-am întrebat unde-ai fost. Sau ce-ai făcut. Te mişti şi te porţi de parcă ai fi întinerit cu zece ani.

Chade îşi ţuguie buzele.

— E un compliment? Nu contează. Oricum, întrebările nu-şi au rostul, ţine-le pentru altă dată şi păstrează-ţi frustrarea pentru clipa în care voi refuza să-ţi răspund la ele. În ce priveşte starea mea... cu cât îţi forţezi mai mult trupul, cu atât face mai multe. N-a fost o călătorie uşoară. Dar cred că a meritat, în ciuda dificultăţilor. Ridică mâna să-mi reteze vorba. Atât îţi spun acum. La culcare, Fitz. La culcare.

Ridicându-mă, am căscat din nou şi m-am întins de mi-au trosnit încheieturile.

— Ai mai crescut, se plânse Chade admirativ. În ritmul ăsta, o să fii mai înalt decât tatăl tău.

— Mi-ai lipsit, am bolborosit îndreptându-mă spre scară.

— Şi tu mi-ai lipsit. Dar mai avem şi mâine-noapte timp să recuperăm. Acum du-te la culcare.

Am coborât treptele cu intenţia sinceră de a-i urma îndemnul. Ca întotdeauna, scara se ascunse îndată ce-am trecut de ultima treaptă, printr-un mecanism pe care nu reuşisem să-l descopăr. Am aruncat trei butuci în focul aproape stins şi m-am îndreptat spre pat. M-am aşezat şi mi-am scos cămaşa. Eram extenuat. Dar nu atât de extenuat încât să nu simt mirosul vag al lui Molly pe pielea mea când m-am dezbrăcat. Am zăbovit un minut, cu cămaşa în mână. Pe urmă am îmbrăcat-o la loc. M-am furişat pe coridor.

Se făcuse târziu, judecând după nopţile obişnuite. Dar era prima noapte a festivalului. Mulţi dintre cei aflaţi jos nu se vor gândi la culcare până nu va miji de ziuă. Alţii nici patul nu şi-l vor găsi. Am zâmbit când mi-am dat seama că aveam de gând să mă alătur celor din urmă.

Era plin de oameni pe coridoare şi pe scări, cei mai mulţi beţi sau prea absorbiţi de ei înşişi ca să mă observe. În ce-i privea pe ceilalţi, festivalul va fi o scuză numai bună în caz că mă lua cineva la întrebări a doua zi. Totuşi, am fost destul de precaut să mă asigur că nu e nimeni pe coridor când am bătut la uşa lui Molly. N-am primit răspuns. Dar, când am ridicat mâna să bat a doua oară, uşa se deschise fără zgomot pe întuneric.

M-am speriat. Am fost convins că i se întâmplase ceva rău, că venise cineva şi o rănise şi o lăsase în beznă. Am sărit în cameră, strigând-o. Uşa se închise în spatele meu.

— Sst! porunci ea.

M-am întors s-o văd, dar mi-a trebuit o vreme să mă obişnuiesc cu întunericul. Numai focul lumina încăperea, din spatele meu. Când am reuşit să străpung bezna cu ochii, mi s-a tăiat respiraţia.

— Mă aşteptai? am întrebat-o, în cele din urmă.

Cu glas alintat, de pisică, îmi răspunse:

— Numai de câteva ore...

— Am crezut că eşti jos, la distracţia din coridorul cel mare.

Mi-am dat seama cu greu că nu o văzusem acolo.

— Ştiam că nu-mi va simţi nimeni lipsa acolo. În afară de cineva... Şi mi-am zis că poate acel cineva o să mă caute aici.

Am stat nemişcat şi am privit-o. Purta o coroniţă de ilice pe părul căzând în cascadă. Atât. Şi se proptea de uşă, vrând să mă uit la ea. Cum să explic limita pe care o depăşiserăm? Înainte ne avântaserăm împreună în dragoste, explorând şi cercetând curioşi. Dar acum era altceva. O invitaţie sinceră din partea unei femei. Ce poate fi mai fascinant decât să ştii că te doreşte o femeie? Mă

simţeam copleşit şi binecuvântat şi oarecum mântuit de toate greşelile prosteşti pe care le făcusem vreodată.

Festivalul Iernii.

Inima secretului nopţii.

Da.

Mă alungă din odaia ei înainte de ivirea zorilor. În urma sărutului pe care mi-l dădu la despărţire, înainte de a mă împinge afară pe uşă, am rămas pe coridor, încercând să mă conving că mai e mult până în zori. După câteva clipe mi-am adus aminte că trebuie să fiu prudent şi mi-am şters zâmbetul de pe faţă. Mi-am netezit cămaşa boţită şi am pornit spre scări.

Odată ajuns în camera mea, mă doborî ameţeala de oboseală. De când nu mai dormisem o noapte întreagă? M-am aşezat pe pat şi mi-am scos cămaşa. Am aruncat-o pe podea. M-am trântit pe spate şi am închis ochii.

O bătaie uşoară în uşă mă făcu să sar imediat din pat. Am traversat iute camera, zâmbind în sinea mea. Încă zâmbeam când am deschis uşa larg.

— Foarte bine, eşti treaz! Şi aproape îmbrăcat. După cum arătai aseară, m-am temut că va trebui să te trag de ceafă jos din pat.

Burrich, proaspăt spălat şi pieptănat. Ridurile de pe frunte erau singurele semne ale chefului de noaptea trecută. Ştiam, după atâţia ani în care împărţiserăm o cameră, că, oricât de mahmur era, tot se scula să-şi vadă de treburi. Am oftat. Nu avea rost să-i cer o păsuire, nu s-ar fi îndurat de mine. Aşa că am scos din scrin o cămaşă curată şi am tras-o pe mine în timp ce-l urmam spre turnul lui Verity.

Există un prag străvechi, fizic şi mental în aceeaşi măsură. Nu am fost împins dincolo de el decât de câteva ori în viaţă, dar de fiecare dată s-a întâmplat un fapt extraordinar. Dimineaţa aceea a fost un asemenea moment. După o oră sau două, stăteam în turnul lui Verity fără cămaşă şi transpirat. Vântul iernii intra prin ferestrele deschise, dar eu nu simţeam frigul. Toporul cu lamă învelită pe care mi-l dăduse Burrich era doar o idee mai

uşor decât lumea întreagă, iar prezenţa lui Verity în mintea mea cântărea atât de greu, încât parcă îmi presa creierul să-mi iasă prin ochi. Nu mai puteam ţine toporul sus, ca să mă apăr. Burrich mă atacă din nou, dar apărarea mea a fost mai mult de formă. Lovi lateral, apoi mă asaltă iute, o izbitură, încă una, nu puternică, dar nici blândă.

— Eşti mort, îmi spuse şi se retrase.

Lăsă lama toporului să se înfigă în podea şi se propti în ea, reglându-şi respiraţia. Mi-am trântit şi eu toporul cu capul în podea. Zadarnic.

În mintea mea, Verity păstra o tăcere adâncă. M-am uitat spre locul în care stătea şi se uita pe fereastră dincolo de mare, la orizont. Lumina dimineţii îi scotea în evidenţă ridurile şi firele cărunte. Îşi adunase umerii în faţă. Ţinuta lui reflecta sentimentele mele. Am închis ochii o clipă, prea obosit ca să fac altceva. Dintr-odată, ne-am încrucişat. Am văzut orizonturile viitorului nostru. Eram o ţară atacată de un duşman rapace, care venea la noi doar ca să omoare şi să mutileze. Acesta era singurul lui ţel. Nu avea ogoare de semănat, copii de apărat, vite de îngrijit, ca să-i ia gândul de la prădat, însă noi ne străduiam să ne trăim viaţa de zi cu zi, în timp ce încercam să ne apărăm de atacurile lor nimicitoare. Pentru Piraţii Corăbiilor Roşii, prădatul făcea parte din traiul zilnic. Acel scop unic era tot ceea ce le trebuia ca să ne distrugă. Noi nu eram războinici, nu fuseserăm de generaţii întregi. Nu gândeam ca războinicii. Până şi soldaţii noştri erau instruiţi să lupte cu un duşman raţional. Cum să ne apărăm de un atac al nebunilor? Ce arme aveam? M-am uitat în jur. Eu. Eu şi Verity.

Un bărbat. Un bărbat care îmbătrâneşte încercând să facă un compromis între a-şi apăra poporul şi a nu cădea pradă extazului ispititor al Meşteşugului. Un bărbat care încearcă să ne trezească, să aprindă în noi dorinţa de apărare. Un bărbat cu ochii în depărtare, în vreme ce noi ne ciorovăiam, complotam şi ne luam la harţă dedesubt. Zadarnic. Eram condamnaţi la înfrângere.

Valul disperării mă izbi şi ameninţă să mă doboare. Se învârteji în jurul meu, dar, brusc, în mijlocul lui, am găsit

un loc în care să rămân în picioare. Un loc în care însăşi zădărnicia era caraghioasă. Îngrozitor de caraghioasă. Patru corăbii mici, încă neterminate, cu echipaje neinstruite. Turnuri de pază şi focuri de semnalizare care să cheme apărătorii neputincioşi să lupte cu măcelul. Burrich cu toporul lui, eu stând în frig. Verity privind pe fereastră, în vreme ce, dedesubt, Regal îi dădea tatălui său droguri. În speranţa că-l va face să-şi piardă minţile şi că va moşteni el dezastrul rămas, nu mă îndoiam. Totul era cu desăvârşire zadarnic. Şi de neconceput să te dai bătut. Un hohot izvorî în mine şi nu mi l-am putut reţine. Am stat proptit de topor şi am hohotit de parcă lumea era cel mai caraghios lucru pe care-l văzusem până atunci, în timp ce Burrich şi Verity se holbau amândoi la mine. Un zâmbet fin încolţi pe faţa lui Verity; lumina din ochii lui împărtăşea nebunia mea.

— Băiete? Te simţi bine? mă întrebă Burrich.

— Da. Foarte bine, le-am spus amândurora, când m-am liniştit.

Mi-am îndreptat ţinuta. Am scuturat din cap şi jur că aproape am simţit cum mi se aşază creierul la loc.

— Verity, am spus, şi i-am îmbrăţişat conştiinţa într-a mea.

Era uşor; fusese şi înainte, dar atunci crezusem că Meşteşugul înseamnă şi a pierde ceva. Nu am devenit o singură persoană, ci ne-am îmbinat ca vasele aranjate unul peste altul în dulap. Verity mă conduse fără efort, ca pe-o încărcătură înzestrată cu toate cele necesare. Am inspirat adânc şi am ridicat toporul.

— Încă o dată, i-am spus lui Burrich.

Când m-a atacat, nu l-am mai lăsat să fie Burrich. Era un bărbat cu un topor, venit să-l ucidă pe Verity.

N-am apucat să-mi domolesc elanul, că l-am şi culcat la pământ. S-a ridică scuturând din cap şi am văzut o umbră de supărare pe faţa lui. Ne-am ciocnit din nou şi din nou am lovit zdravăn.

— A treia oară, îmi ceru el, şi pe chipul său istovit apăru zâmbetul de luptător.

Ne-am izbit încă o dată, zguduiţi de focul ciocnirii, şi l-am înfrânt cu uşurinţă.

De două ori ne-am mai încăierat până când Burrich se retrase brusc în faţa loviturii mele. Lăsă toporul jos pe podea şi rămase uşor aplecat în faţă, până când îşi trase răsuflarea. Apoi se îndreptă de spate şi se uită la Verity.

— A învăţat, rosti el răguşit. A deprins rostul toporului. Nu că ar fi deja meşter. Exerciţiul îi va ascuţi priceperea, dar ai făcut o alegere bună pentru el. Toporul e arma lui.

Verity încuviinţă încet din cap.

— Iar el e arma mea.

16. CORĂBIILE LUI VERITY

În cea de-a treia vară a Războiului cu Corăbiile Roşii, navele de război ale celor Şase Ducate erau însângerate. Deşi nu erau decât patru la număr, reprezentau o schimbare de tactică importantă în apărarea ţinutului nostru. Ciocnirile cu Corăbiile Roşii din primăvara aceea ne-au învăţat repede că uitaserăm ce înseamnă să fii luptător. Piraţii aveau dreptate: deveniserăm o rasă de fermieri. Dar eram fermieri hotărâţi să luăm poziţie şi să luptăm. Am descoperit foarte curând că piraţii sunt războinici descurcăreţi şi sălbatici. Acest lucru se dovedea în faptul că niciunul nu se preda, nici nu fusese capturat vreunul de viu. Acesta ar fi trebuit, poate, să fie primul nostru indiciu despre natura transformării oamenilor în neoameni şi a celor cu care ne luptam, dar pe atunci era prea ascuns şi noi eram prea preocupaţi să supravieţuim ca să ne minunăm de el.

Pe cât de greu se scursese prima jumătate a iernii, pe atât de iute a trecut a doua. Părţile separate ale vieţii mele au devenit nişte mărgele, iar eu, lanţul care trecea prin ele. Cred că, dacă aş fi stat să mă gândesc la cât de complicat era să le ţin separate una de alta, mi s-ar fi părut imposibil. Dar pe atunci eram tânăr, mai tânăr decât bănuiam, şi am găsit cumva forţa şi timpul să le fac pe toate, să fiu de toate.

Ziua mea începea înainte de ivirea zorilor, cu o lecţie cu Verity. Cel puţin de două ori pe săptămână apărea şi Burrich cu topoarele lui. Dar de cele mai multe ori eram doar eu şi Verity. Îmi ascuţea simţul Meşteşugului, dar nu ca Galen. Avea în minte sarcini specifice pentru mine şi pentru ele mă pregătea. Am învăţat să văd prin ochii lui şi să-i dau voie şi lui să privească printr-ai mei. Am învăţat să-mi dau seama de modul fin în care îmi îndrepta atenţia şi să fac constant observaţii mintale, pentru a-l informa

despre ce se petrece în jurul nostru. Asta a însemnat să plec din turn şi să-i port prezenţa în minte ca un şoim pe încheietura mâinii în timp ce îmi vedeam de treburile zilnice. Totuşi, legătura dintre noi slăbea cu trecerea vremii. Meşteşugul nu pornea de la mine la Verity, era mai degrabă o legătură dictată de atingerea mintală, care trebuia reînnoită. Dar tot îmi dădea o senzaţie de mulţumire că sunt capabil măcar de atât.

Am petrecut destul de multă vreme în Grădina Reginei, mutând şi schimbând între ele băncile, statuile şi ghivecele, până când Kettricken s-a arătat mulţumită de aranjament. În orele acelea, mă asiguram că Verity e cu mine. Speram că-i va face bine s-o vadă pe regina lui aşa cum o văd alţii, mai ales când o cuprindea entuziasmul în faţa grădinii ei ninse. Strălucind roşie în obraji şi cu păr de aur, sărutată de vânt şi plină de viaţă: aşa i-am arătat-o prinţului. A auzit-o vorbind nestingherită de bucuria pe care spera să i-o aducă grădina. Trădam astfel mărturisirile pe care mi le făcea Kettricken? Am alungat hotărât senzaţia de stânjeneală. Îl luam pe Verity cu mine când îmi făceam datoria de a merge în vizită la Patience şi la Lacey.

Am încercat şi să-l scot mai des în lume. De când se ocupa numai de îndatoririle cerute de Meşteşug, rareori mai ieşea printre oamenii a căror tovărăşie îi făcuse atâta plăcere altădată. L-am dus în bucătărie, în camera gărzilor, în grajduri şi în tavernele din Buckkeep. El, în schimb, mă îndrepta spre şoproane, unde mă uitam cum se fac ultimele lucrări la corăbii. În ultima vreme, am vizitat deseori docul de care erau legate vasele, ca să stau de vorbă cu echipajele pe măsură ce se obişnuiau cu nava. L-am făcut să asculte mormăielile oamenilor care considerau că s-a comis o trădare când s-a permis refugiaţilor Străini să devină membri ai echipajelor navelor noastre de apărare. Era limpede pentru oricine voia să vadă că Străinii aveau experienţă în a mânui vasele piratereşti lunecoase şi le făceau pe alte noastre mai eficiente datorită cunoştinţelor lor. La fel de limpede era că mulţi

locuitori din cele Şase Ducate îi respingeau pe imigranţii apăruţi în mijlocul lor şi nu aveau încredere în ei. Nu eram sigur dacă hotărârea lui Verity de a-i folosi fusese una înţeleaptă. Cu toate acestea, nu mi-am exprimat îndoielile, ci doar i-am arătat ce nemulţumiri au oamenii.

Verity stătea cu mine şi când îl vizitam pe Shrewd. Am învăţat să-mi programez vizitele dimineaţa târziu sau după-amiaza devreme. Wallace rareori îmi dădea voie să intru fără să facă mutre şi întotdeauna mi se părea că mai erau şi alţii în cameră de câte ori veneam eu, servitoare pe care nu le cunoşteam, un muncitor care pretindea că repară o uşă. Aşteptam nerăbdător un prilej de a vorbi cu regele între patru ochi despre dorinţa mea de a mă însura. Bufonul era prezent întotdeauna şi îşi ţinu promisiunea de a nu se arăta prieten cu mine de faţă cu alţii. Ironia lui era ascuţită şi muşcătoare, şi, cu toate că îi cunoşteam scopul, el tot reuşea să mă tulbure sau să mă scoată din sărite. Singura satisfacţie de care aveam parte erau schimbările din cameră. Cineva îi povestise doamnei Hasty despre starea dormitorului regal.

În toiul Festivalului Iernii, o ceată atât de numeroasă de servitoare şi slujitori se îndrepta spre camera regelui, încât aduse festivalul la suveran. Doamna Hasty, cu mâinile în şolduri, stătea în mijlocul încăperii şi supraveghea totul şi în vremea asta îl ocăra pe Wallace că lăsase lucrurile să se strice în halul acela. El o asigurase, evident, că se ocupase personal de ordine şi de spălatul rufelor, în efortul de a nu-l deranja pe rege. Am petrecut o după-amiază foarte veselă acolo, pentru că agitaţia îl trezise pe Shrewd şi în curând păru să redevină cel care fusese înainte. Îi porunci doamnei Hasty să tacă atunci când ea îşi dojeni propriile slugi că trag mâţa de coadă şi făcu haz de necaz în timp ce se frecau podelele, se răsfira papură proaspătă şi se freca bine mobila cu ulei parfumat. Doamna Hasty clădi un munte de plăpumi peste rege când ordonă să se deschidă ferestrele şi să se aerisească încăperea. Pufni şi ea dezgustată văzând cenuşa şi vasele pentru ars ierburi. Am propus în şoaptă că cel mai bine s-

ar ocupa de ele Wallace, întrucât cunoştea foarte bine însuşirile plantelor care se ardeau acolo. Când se întoarse cu vasele curăţate, se purtă mult mai blând şi mai supus. M-am întrebat dacă ştie ce efect are fumul asupra lui Shrewd. Dar, dacă nu era mâna lui, atunci a cui? Bufonul şi cu mine am schimbat priviri nu o dată pe ascuns.

Nu numai că încăperea a fost curăţată, dar a fost şi luminată cu lumânări şi coroane festive, plante mereu verzi şi crengi fără frunze aurite şi împodobite cu nuci vopsite. Regele a prins culoare în obraji. Am simţit încuviinţarea tacită a lui Verity. Când, în seara aceea, regele a coborât din camerele sale ca să ni se alăture în coridorul cel mare şi a chemat muzicienii să-i cânte cântecele preferate, am însemnat o victorie pe răbojul faptelor mele.

Unele momente erau numai ale mele, bineînţeles, şi nu doar nopţile cu Molly. De câte ori puteam, mă furişam din turn ca să alerg şi să vânez cu lupul meu. Unite cum erau minţile noastre, nu eram niciodată izolat total de el, dar o simplă legătură mintală nu oferea satisfacţia profundă a vânătorii în doi. E greu de exprimat desăvârşirea a două fiinţe care se mişcă împreună ca una, într-un singur scop. Acele vremuri au însemnat adevărata împlinire a legăturii noastre.

Dar şi când treceau zile întregi fără să-l văd, el tot alături îmi stătea. Prezenţa lui era ca un parfum care te loveşte în nări foarte puternic atunci când îl simţi prima oară, dar pe urmă devine o parte din aerul pe care îl respiri. Ştiam că era acolo în tot felul de moduri. Simţul mirosului mi se îmbunătăţea, fapt pe care l-am pus pe seama priceperii sale de a adulmeca orice îmi aduce aerul. Am devenit mai conştient de prezenţa altora în jurul meu, ca şi cum conştiinţa lui îmi păzea spatele şi îmi atrăgea atenţia asupra unor indicii mărunte ale simţurilor, pe care altfel le-aş fi trecut cu vederea. Mâncarea avea gust mai bun, parfumurile parcă prindeau formă. Am încercat să nu gândesc la fel şi când venea vorba de pofta cu care tânjeam după Molly. Ştiam că e cu mine, dar, ţinându-şi

promisiunea, nu făcea nimic pe faţă ca să devin conştient de prezenţa lui în acele clipe.

La o lună după Festivalul Iernii, m-am pomenit cu o nouă îndatorire: Verity îmi spusese că mă vrea la bordul unei corăbii. Într-o zi, m-am trezit că sunt chemat pe puntea lui *Rurisk* şi mi se dă un loc printre vâslaşi. Căpitanul ambarcaţiunii se întrebă deschis de ce i se trimisese o surcea, când el ceruse un buştean. N-am avut ce obiecta la întrebare. Majoritatea bărbaţilor din jurul meu erau vânjoşi şi cu mâini bătătorite de atâta vâslit. Singura mea şansă de a dovedi că sunt capabil de ceva era să-mi adun puterile şi să-mi văd de treabă. Cel puţin aveam satisfacţia că nu eram singurul neexperimentat. Deşi ceilalţi bărbaţi de la bord mai lucraseră pe alte corăbii, nava era o noutate pentru toţi, în afară de Străini.

Verity fusese nevoit să-i caute pe cei mai bătrâni constructori de nave ca să găsească oameni care să ştie să ridice o corabie de luptă. *Rurisk* era cel mai mare dintre cele patru vase lansate la Festivalul Iernii. Aluneca zvelt şi şerpuitor, iar pescajul mic însemna că pe o mare liniştită zbura ca insecta pe lac sau spărgea talazurile umflate cu iscusinţă de pescăruş. În două dintre cele patru nave, placajul era fixat muchie la muchie, dar *Rurisk* şi sora lui mai mică, *Constance*, erau construite cu muchii suprapuse. *Rurisk* fusese construit de Mastfish şi plăcile se potriveau numai bine, dar tot avea abilitatea de a rezista în faţa valurilor nemiloase, cu atâta dragoste fusese zămislit. Catargul lui de pin susţinea o pânză de in tors şi întărit cu funie. Căpriorul lui Verity înfrumuseţa pânza lui *Rurisk*.

Corăbiile cele noi miroseau încă a rumeguş şi funie întărită cu gudron. Punţile nu aveau nicio zgârietură, iar vâslele erau curate pe toată lungimea lor. În curând, *Rurisk* avea să capete trăsături proprii; un pic de lucru cu cavila ca să prinzi mai uşor de vâslă, un pic de matisire, toate crestăturile şi zgârieturile unei corăbii îndelung folosite. Deocamdată, *Rurisk* era la fel de tânără ca şi cunoştinţele noastre. Când am lansat-o la apă, mi-a amintit de un călăreţ lipsit de experienţă pe un cal de-abia

îmblânzit. A alunecat într-o parte, a tresăltat şi s-a înclinat printre valuri, apoi, pe măsură ce ne-am găsit toţi ritmul, a pornit hotărâtă, spintecând apa ca un cuţit bine uns.

A fost voinţa lui Verity să mă cufund în noile mele deprinderi. Am primit un pat în depozit, cu ceilalţi tovarăşi de pe navă. Am învăţat să stau la locul meu, dar să sar de îndată ce primesc un ordin. Căpitanul era neaoş, născut în cele Şase Ducate, dar secundul era Străin şi el a fost cel care ne-a învăţat cum să manevrăm corabia şi ce putea face ea. Mai erau doi Străini la bord şi, când nu aveam de învăţat ori de făcut reparaţii sau dormeam, stăteau împreună şi vorbeau şoptit între ei. M-am mirat cum de nu-şi dădeau seama că tocmai din cauza asta îşi murmurau protestele locuitorii din cele Şase Ducate. Patul meu era lângă ale lor şi deseori, când stăteam culcat şi încercam să adorm, îl simţeam pe Verity cum mă îndeamnă să trag cu urechea la şoaptele rostite într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Aşa că mi-am încordat auzul, ştiind că pricepe mai mult din sunete decât mine. După o vreme, mi-am dat seama că limba lor nu se deosebea chiar atât de mult de cea vorbită în cele Şase Ducate şi că înţelegeam singur câteva din cuvintele ei. Nu am auzit nimic despre trădare sau revoltă. Doar vorbe rostite cu amărăciune despre rudele pe care propriii lor compatrioţi le-au transformat în neoameni şi jurăminte aspre de răzbunare împotriva propriului neam. Străinii nu erau foarte diferiţi de bărbaţii şi femeile din cele Şase Ducate care făceau parte din echipaj. Mai toţi pierduseră câte-o rudă devenită neom. M-am întrebat, simţindu-mă vinovat, câte suflete rătăcite trimisesem în braţele morţii. Un obstacol mic între mine şi restul echipajului.

În ciuda furtunilor năvalnice de iarnă, ieşeam pe mare cu corăbiile în fiecare zi. Dădeam aşa-zise bătălii între noi, exersând tehnici de abordaj sau de lovire a navelor duşmane şi saltul pe ele, ca să nu ne trezim că aterizăm în apă, şi nu la bordul lor. Căpitanul se străduia din răsputeri să ne explice toate avantajele. Duşmanii cu care ne vom confrunta vor fi departe de casă şi deja istoviţi de atâtea

săptămâni pe mare. Vor fi trăit la bordul corăbiilor lor, înghesuiţi şi pedepsiţi de vremea rea, în timp ce noi vom fi odihniţi şi bine hrăniţi în fiecare zi. Asprimea călătoriei cerea ca fiecare vâslaş să fie şi pirat, însă noi puteam aduce luptători în plus care să tragă cu arcul sau să sară pe nava lor, iar numărul vâslaşilor noştri rămânea acelaşi. Adesea îl vedeam pe secund scuturând din cap la auzul unor asemenea cuvinte. În particular, le-a mărturisit compatrioţilor săi că tocmai asprimea călătoriei era cea care întărea şi înrăia echipajul. Cum îşi închipuiau nişte fermieri molâi şi bine hrăniţi că-i pot înfrânge pe Piraţii Corăbiilor Roşii, instruiţi la şcoala mării?

La fiecare zece zile primeam o zi liberă, pe care o petreceam în turn. Nu aveam deloc parte de odihnă, îi raportam regelui Shrewd, dându-i amănunte despre experienţele mele la bordul lui *Rurisk* şi bucurându-mă de interesul pe care i-l citeam în priviri. Părea să se simtă mai bine, dar tot nu era regele zdravăn din copilăria mea. De asemenea, trebuia să trec pe la Patience şi Lacey şi să-i fac o vizită de curtoazie lui Kettricken. O oră sau două cu Ochi întunecaţi, o vizită pe furiş la Molly, apoi scuze şi fuga în camera mea pentru restul nopţii, ca să fiu acolo când mă cheamă Chade să mă ia la întrebări. În zori, un scurt raport lui Verity, care, printr-o simplă atingere cu Meşteşugul, reînnoia legătura dintre noi. Adesea era o uşurare să mă întorc în dormitorul echipajelor şi să dorm o noapte întreagă.

În cele din urmă, când iarna s-a apropiat de sfârşit, mi s-a ivit prilejul să stau de vorbă singur cu Shrewd. Mă dusesem la el într-una din zilele libere, ca să-i raportez cum merge cu instrucţia noastră. Regele se simţea mai întremat ca de obicei şi stătea pe scaun lângă foc. Wallace nu era prin preajmă în ziua aceea. În schimb, era o femeie tânără care, chipurile, făcea ordine prin cameră, dar mai mult ca sigur că spiona pentru Regal. Ca de obicei, bufonul stătea la picioarele regelui şi îi făcea mare plăcere să o irite. Crescusem cu el şi mă obişnuisem cu pielea lui albă şi cu ochii lui lipsiţi de culoare, ştiind că aşa e el. Însă

femeia se vedea clar că simte altfel. Se holba la el, trebuie spus, de câte ori credea că nu se uită la ea. Dar, imediat ce bufonul şi-a dat seama, a început să se holbeze şi el şi de fiecare dată îi arunca o privire mai voluptuoasă decât înainte. Femeia se agita tot mai mult; când, în cele din urmă, a trebuit să treacă pe lângă noi cu găleata în mână şi bufonul l-a vârât pe Şobolănică sub fusta ei, a sărit înapoi cu un ţipăt, stropindu-se şi pe ea, şi podeaua proaspăt spălată, cu apă murdară. Shrewd îl mustră pe bufon, care se umili şi se căi în toate felurile, apoi o trimise pe femeie să-şi schimbe hainele. Imediat am profitat de ocazie.

Nici nu ieşise bine servitoarea din cameră, că am şi deschis gura:

— Stăpâne, am tot vrut să vin la tine cu o rugăminte de o vreme încoace.

Probabil că o nuanţă din glasul meu a atras atenţia şi bufonului, şi regelui, pentru că amândoi şi-au îndreptat imediat atenţia către mine. M-am încruntat spre cel dintâi. Ştia clar că voiam să se retragă, dar se aplecă mai aproape de mine şi se propti pur şi simplu cu capul de genunchiul lui Shrewd, zâmbindu-mi nesuferit. Am refuzat să mă las enervat de el. M-am uitat la rege cu ochi rugători.

— Poţi să vorbeşti, FitzChivalry, spuse el ceremonios.

Mi-am luat inima în dinţi.

— Stăpâne, te rog să-mi dai permisiunea să mă însor.

Bufonul făcu ochii cât cepele de uimire, însă regele zâmbi îngăduitor, de parcă aş fi fost un copil care cere o bomboană.

— Aşa, deci, în cele din urmă ai ajuns şi aici. Dar sigur că doreşti să-i faci curte mai întâi.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Monarhul părea că ştie tot, dar era mulţumit, foarte mulţumit.

— Să nu se supere regele meu, dar mă tem că deja am început să-i fac curte. Dar să ştii că nu am făcut-o cu lipsă de respect. Pur şi simplu... s-a întâmplat.

Shrewd râse binevoitor.

— Da. Unele lucruri se întâmplă pur şi simplu. Deşi, văzând că n-ai deschis gura mai repede, m-am întrebat ce intenţii ai şi dacă nu cumva doamna se înşală.

Mi se uscă gura. Nu puteam respira. Cât ştia Shrewd? Zâmbi când mă văzu îngrozit.

— Nu am nicio obiecţie. Dimpotrivă, sunt foarte încântat de alegerea ta...

Zâmbetul care îmi înflori pe faţă se reflectă în cel de pe chipul bufonului. Am respirat tremurat, până când Shrewd continuă:

— Dar tatăl ei are reţineri. Mi-a spus că ar vrea să amâne căsătoria, măcar până vor fi făgăduite surorile ei mai mari.

— Ce? am bâiguit.

Mi se învârtea capul din cauza confuziei. Shrewd zâmbi amabil.

— Se pare că doamna ta e la fel de iute ca numele ei. Celerity i-a cerut voie tatălui său să te curteze chiar în ziua în care ai plecat spre Buckkeep. Cred că i-ai câştigat inima când ai vorbit atât de deschis cu Virago. Dar Brawndy a refuzat, din motivul pe care ţi l-am spus. Înţeleg că fata a făcut mare tărăboi în faţa tatălui ei, dar ducele e un bărbat greu de clintit. Ne-a trimis totuşi vorbă, ca să nu ne simţim jigniţi. Doreşte să ştim că nu se opune căsătoriei, dar nu vrea să aibă loc înainte să se mărite fiicele lui mai mari. Am fost de acord. La urma urmei, fata are cât, paisprezece ani?

Nu puteam scoate o vorbă.

— Nu mai fi atât de tulburat, băiete. Sunteţi tineri amândoi şi aveţi tot timpul la dispoziţie. Deşi Brawndy nu îţi permite încă să o curtezi pe faţă, sunt sigur că nu are de gând să vă interzică să vă vedeţi.

Regele mă privi plin de îngăduinţă şi de bunătate. Bufonul arunca priviri când la mine, când la el. Nu reuşeam să citesc nimic pe chipul său.

Tremuram cum nu mai tremurasem de luni de zile. Nu voi permite să se întâmple asta, să se înrăutăţească lucrurile. Mi-am descleştat limba şi mi-am găsit cuvintele în gâtul uscat:

— Regele meu, nu Celerity este doamna la care m-am oprit eu.

Se făcu liniște. L-am privit pe rege în ochi și am văzut cum i se schimbă expresia. Dacă nu aș fi fost atât de disperat, știu că mi-aș fi întors privirea de la supărarea lui. În schimb, m-am uitat la el implorator, rugându-mă să mă înțeleagă. Când am văzut că tace, am vorbit eu:

— Regele meu, femeia despre care îți vorbesc slujește o doamnă în clipa de față, dar nu e servitoare. E...

— Taci.

N-ar fi putut fi mai aspru nici dacă m-ar fi lovit. Am înțepenit.

Shrewd mă cercetă atent de sus până jos. Când vorbi, puse în cuvintele sale toată fermitatea ținutei sale de rege. Am avut impresia că simt apăsarea Meșteșugului în vocea lui.

— Ia aminte la ce-ți spun, FitzChivalry. Brawndy e prietenul meu, dar și ducele meu. Nici el, nici fiica lui nu vor fi jigniți sau desconsiderați de tine. Nu vei curta pe nimeni altcineva. Pe nimeni. Îți sugerez să te gândești foarte bine la ceea ce ți se oferă când Brawndy te consideră o pereche potrivită pentru Celerity. El nu face caz de condiția ta. Puțini ar proceda astfel. Celerity va primi pământ și un titlu al ei. La fel și tu, de la mine, dacă ai înțelepciunea să aștepți și să te porți frumos cu doamna. Vei ajunge să-ți dai seama că e cea mai bună alegere. Îți voi spune când vei putea începe s-o curtezi.

Am găsit o ultimă fărâmă de curaj:

— Regele meu, te rog, eu...

— Destul, Chivalry! Mi-ai ascultat vorbele. Altceva nu mai am de spus!

În scurtă vreme îmi dădu voie să plec și am ieșit tremurând din camera lui. Nu știu dacă tremuram de furie sau de inimă frântă. Mi-am adus aminte că mi-a spus pe numele tatălui meu. Poate a făcut-o pentru că, în adâncul sufletului, știa că voi face exact ca el, mi-am zis înciudat. Mă voi însura din dragoste. Chiar dacă va trebui să aștept până când regele Shrewd va ajunge în mormânt, pentru ca

Verity să-şi ţină promisiunea faţă de mine. M-am întors în camera mea. Să fi plâns ar fi fost o uşurare, dar nici măcar nu-mi curgeau lacrimi. În schimb, m-am trântit pe pat şi m-am holbat la draperii. Nu-mi imaginam cum ar fi să-i relatez lui Molly cele ieşite la iveală între mine şi regele meu. Zicându-mi că a nu-i spune nimic ar fi fost tot un fel de înşelăciune, m-am hotărât să găsesc o cale de a-i mărturisi adevărul. Dar nu imediat. Voi găsi un moment prielnic, mi-am promis, când îi voi explica şi ea va înţelege. Îl voi aştepta. Până atunci, nu mă voi gândi la asta. Şi nici nu-l voi mai vizita pe regele meu, până când nu mă va chema la el, am hotărât supărat.

Pe măsură ce se apropia primăvara, Verity îşi aranja corăbiile şi oamenii ca pe nişte piese pe o tablă de joc. Turnurile de pază de pe coastă aveau întotdeauna oameni, iar focurile de semnalizare stăteau mereu pregătite pentru o torţă. Focurile aveau menirea de a-i alerta pe cetăţeni că fuseseră zărite Corăbiile Roşii. Verity îi luă pe iniţiaţii rămaşi din grupul format de Galen şi îi distribui în turnuri şi pe nave. Serene, duşmana mea şi inima grupului lui Galen, a rămas la Buckkeep. M-am întrebat de ce o folosea Verity acolo, drept centrul grupului, în loc să pună fiecare membru în parte să-l atingă cu Meşteşugul. După moartea lui Galen şi retragerea forţată a lui August din grup, Serene îi luase locul de şef celui dintâi şi se considera maestra Meşteşugului. Într-un fel, aproape că devenise asemenea lui Galen. Nu doar pentru că bântuia prin Buckkeep într-o tăcere austeră şi se încrunta dezaprobator mereu, dar împrumutase de la el caracterul ursuz şi umorul detestabil. Servitorii vorbeau despre ea cu aceeaşi groază şi dezgust cu care vorbiseră odinioară despre Galen. Auzisem că se şi instalase în odăile lui. O evitam pe cât puteam când veneam acasă. Aş fi fost mai uşurat dacă Verity ar fi trimis-o în altă parte. Dar nu se cuvenea să pun la îndoială hotărârile viitorului meu rege.

Justin, un tânăr masiv, cu doi ani mai mare decât mine, a fost trimis pe *Rurisk*. Mă dispreţuia încă de când studiasem Meşteşugul împreună şi eu ratasem testul cu

surle şi trâmbiţe. Mă umilea de câte ori avea ocazia. Eu îmi muşcam limba şi mă străduiam să nu-l întâlnesc, dar, cabinele corăbiei fiind înguste, era destul de greu. Nu era o situaţie plăcută.

După multe discuţii cu el însuşi şi cu mine, prinţul îl trimise pe Carrod la bordul lui *Constance*, pe Burl în Turnul Neat Bay şi pe Will departe în nord, la Turnul Roşu din Bearns, de unde se vedeau bine atât marea, cât şi satele din jur. Odată ce fixă pe hartă locurile unde se aflau, ieşi la iveală cât de firavă era apărarea noastră.

— Îmi aduce aminte de snoava cu cerşetorul care nu avea decât o pălărie cu care să-şi apere goliciunea, i-am spus lui Verity.

El surâse trist.

— Aş vrea eu ca navele mele să se mişte aşa de repede cum îşi mişca el pălăria, rosti el posac.

Două dintre corăbiile lui porniră la datorie ca nave de patrulare. Pe două le ţinea de rezervă, una la docurile din Buckkeep - asta era *Rurisk* - şi cealaltă, *Cerbul*, ancorată la South Cove. Se construia al doilea rând de corăbii, dar mai era mult până să fie terminate. Lemnul uscat cel mai bun fusese folosit pentru primele patru, iar constructorii l-au avertizat pe prinţ că ar fi mai înţelept să aştepte decât să folosească lemnul proaspăt. S-a enervat, dar i-a ascultat.

Începutul primăverii ne-a găsit la instrucţie. Iniţiaţii în Meşteşug, ştiam eu de la Verity, lucrau aproape la fel de bine ca porumbeii mesageri la transmiterea mesajelor simple. Cu mine, situaţia era mai delicată. Din motive personale, preferase să nu dezvăluie nimănui că mă învăţa Meşteşugul. Cred că îi convenea avantajul de a putea merge alături de mine, de a observa şi asculta nevăzut viaţa de zi cu zi din Buckkeep. Căpitanului de pe *Rurisk*, am înţeles eu, i s-a trimis vorbă să mă asculte dacă cer schimbarea bruscă a cursului sau anunţam că trebuie să ne ducem imediat într-un loc anume. Mă tem că a văzut în asta mai degrabă indulgenţa lui Verity faţă de nepotul său bastard, dar i-a respectat poruncile.

Într-o dimineaţă de primăvară, devreme, ne-am prezentat pe corabie pentru un nou exerciţiu. Lucram bine ca echipaj în manevrarea navei. Ni se cerea să ne întâlnim cu *Constance* într-un loc nedezvăluit. Era un exerciţiu de Meşteşug care nu ne reuşise până atunci. Toţi ne resemnaserăm cu gândul unui alt eşec, cu excepţia lui Justin, care era hotărât să reuşească. Cu braţele încrucişate la piept, îmbrăcat numai în albastru (probabil îşi închipuia că roba albastră îl făcea să pară mai iscusit la Meşteşug), stătea pe punte şi ţintuia ceaţa deasă care acoperea marea ca o pătură. Am fost nevoit să trec pe lângă el când am urcat la bord un butoi cu apă.

— Pentru tine, bastardule, e o pătură opacă, dar pentru mine e limpede ca oglinda.

— Ce ghinion pe capul tău, i-am spus binevoitor, trecând cu vederea că rostise cuvântul „bastard”. Uitasem complet cât de jignitor poate suna un cuvânt. Aş prefera să văd ceaţa decât mutra ta de dimineaţă.

Josnic, dar mulţumitor. În plus, am avut satisfacţia de a vedea cum se împiedică în robă când urcă la bord. Eu eram îmbrăcat lejer, cu nişte pantaloni strâmţi confortabili, o cămaşă de bumbac moale şi o tunică de piele peste ea. Mă gândisem să-mi iau şi o armură, dar Burrich scuturase din cap.

— Mai bine să mori demn, împuns cu sabia, decât căzând în apă şi înecându-te, mă sfătuise el.

Verity strâmbase din buze a râs.

— Hai să nu-l facem mai încrezător decât trebuie, sugeră el cu ironie, făcându-l să zâmbească până şi pe Burrich. După o clipă.

Aşa că renunţasem la armură. În orice caz, ziua presupunea mult vâslit, aşa că purtam haine comode. Fără cusături la umeri care să mă zgârie, fără mâneci care să mi se lipească de braţe. Eram nespus de mândru de pieptul şi umerii mei laţi. Până şi Molly îi admirase uluită. M-am aşezat pe locul meu şi mi-am rotit umerii, zâmbind cu gândul la ea. Foarte puţin timp avusesem pentru ea în ultima vreme. Dar numai timpul va rezolva problema.

Odată cu vara, veneau şi piraţii. Iar odată cu zilele mai lungi, şi mai puţin voi putea sta cu ea. Toamna nu avea să sosească prea curând pentru mine.

Ne-am ocupat fiecare locurile, un echipaj complet de vâslaşi şi războinici. La un moment dat, când au fost aruncate frânghiile şi cârmaciul a trecut la post, iar vâslele au început să se mişte ritmic, am devenit un singur trup. Observasem lucrul acesta şi altă dată. Poate că eu îl sesizam mai uşor, având mintea proaspăt şlefuită de Meşteşugul împărţit cu Verity. Poate pentru că majoritatea bărbaţilor şi femeilor de la bord urmăreau un singur scop - răzbunarea. Orice-ar fi fost, mi-am zis, se crea între noi o unitate pe care n-o mai observasem la un grup de oameni. Probabil era umbra vagă a sentimentului de apartenenţă la un grup de iniţiaţi. M-a încercat regretul ocaziei pierdute.

Tu eşti grupul meu. Verity, o şoaptă în spatele meu. Şi undeva, dincolo de dealurile îndepărtate, un oftat firav. *Nu suntem noi o haită*?

Te am pe tine, am gândit către amândoi. Pe urmă m-am făcut comod şi m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut. Vâslele şi spinările se aplecau şi se ridicau deodată, iar corabia porni curajoasă să spargă ceaţa. Pânza noastră flutura liberă. Într-o clipă am devenit o lume doar a noastră: sunetele mării, răsuflarea noastră ritmică în timp ce vâsleam. Câţiva războinici vorbeau între ei cu glas scăzut, cuvintele şi gândurile lor fiind înăbuşite de ceaţă. La prova, Justin stătea lângă căpitan şi scruta ceaţa. Se încrunta şi privea în depărtare. Ştiam că îl caută pe Carrod, pe puntea lui *Constance*. Fără un ţel anume, l-am cercetat să văd dacă reuşesc să-mi dau seama ce anume caută.

Termină! mă avertiză Verity, iar eu m-am retras ca şi când m-ar fi lovit peste mână. *Nu sunt pregătit să trezesc bănuieli în privinţa ta*.

Avertizarea ascundea multe, prea multe pentru a le cumpăni atunci. Ca şi cum încercarea mea era o acţiune foarte periculoasă. M-am întrebat de ce anume se temea, dar m-am concentrat pe ritmul susţinut al vâslitului şi mi-

am lăsat privirea să rătăcească în infinitul cenuşiu. Aproape toată dimineaţa s-a scurs în ceaţă. Justin i-a cerut de câteva ori căpitanului să-i spună cârmaciului să schimbe cursul. Eu nu am remarcat nicio diferenţă, decât în forţa vâslitului. Pe dinăuntru, un banc de ceaţă arată la fel peste tot. Efortul fizic permanent şi lipsa oricărui lucru asupra căruia să mă concentrez mă făcură să visez cu ochii deschişi.

Strigătele tânărului care făcea de gardă mă treziră din visare.

— Păziţi-vă, trădare! strigă el, sângele înăbuşindu-i glasul ascuţit. Suntem atacaţi!

Am sărit de pe bancă şi m-am uitat disperat în jur. Ceaţă. Numai vâsla mea atârna şi plescăia pe suprafaţa apei, în vreme ce tovarăşii mei îmi aruncară priviri urâte, pentru că le spărsesem ritmul.

— Hei, Fitz! Ce-ai păţit? întrebă căpitanul.

Justin stătea lângă el, senin şi sigur pe sine.

— Păi… mi-a trosnit spatele. Îmi cer iertare.

M-am aplecat după vâslă.

— Kelpy, înlocuieşte-l. Întinde-te şi mişcă-te puţin, băiete, pe urmă treci iar la vâslă, porunci căpitanul cu glasul lui gros.

— Am înţeles.

M-am supus şi m-am ridicat să-i las locul lui Kelpy. Îmi prindea bine pauza. Umerii mi-au pocnit când i-am răsucit. Dar îmi era ruşine să mă odihnesc, în timp ce alţii trudeau. M-am frecat la ochi şi am scuturat din cap, întrebându-mă ce coşmar mă stăpânise cu atâta putere. Care santinelă? Unde?

Insula Cornului. Au venit la adăpostul ceţii. Nu e niciun oraş acolo, doar turnul de semnalizare. Cred că au de gând să omoare paznicii şi să facă tot ce pot pentru a distruge turnurile. O strategie desăvârşită. Insula Cornului e una dintre primele noastre linii de apărare. Turnul exterior supraveghează marea, cel interior transmite semnalele şi la Buckkeep, şi la Neat Bay. Gândurile lui Verity, aproape calme, cu aceeaşi fermitate cu care îţi pregăteşti arma de

atac. După o clipă: *Puturosul ăla încăpăţânat e atât de hotărât să-l găsească pe Carrod, că nu mă lasă să ajung la el. Fitz, du-te la căpitan. Spune-i de Insula Cornului. Dacă intraţi în canal, curentul vă va duce ca zburând la micul golf unde se află tumul. Piraţii sunt deja acolo, dar vor trebui să avanseze împotriva curentului ca să-şi facă din nou apariţia. Du-te acum, poate îi prindeţi pe plajă. ACUM*!

E mai uşor să dai ordine decât să le îndeplineşti, mi-am zis, apoi m-am dus degrabă în faţă.

— Domnule căpitan, am rostit, apoi am aşteptat o veşnicie până când căpitanul s-a întors la mine şi mi-a vorbit, în vreme ce secundul mă privi nimicitor pentru că mersesem direct la şeful său, în loc să-l caut pe el mai întâi.

— Vâslaş? întrebă căpitanul în cele din urmă.

— Insula Cornului. Dacă pornim spre ea acum şi prindem curentul din canal, aproape că vom zbura spre golful în care se află turnul.

— E-adevărat. Te pricepi la curenţi, băiete? E o deprindere folositoare. Credeam că sunt singurul de pe corabie care ştie ce sunt curenţii.

— Nu, domnule. Am tras adânc aer în piept. Aşa a poruncit Verity. Trebuie să mergem acolo, domnule căpitan. Acum.

Se încruntă îndată ce auzi cuvântul „acum”.

— Ce-i prostia asta? întrebă Justin nervos. Încerci să mă faci de râs? Ai simţit că ne apropiem unul de celălalt, nu-i aşa? De ce vrei să dau greş? Ca să nu te mai simţi atât de singur?

Îmi venea să-l omor, dar m-am stăpânit şi am spus adevărul.

— Un ordin secret de la viitorul rege, domnule căpitan. Unul pe care trebuia să ţi-l transmit în acest moment.

M-am adresat numai căpitanului. M-a lăsat să plec cu o înclinare a capului. M-am întors la banca mea şi mi-am luat vâsla de la Kelpy. Căpitanul scrută calm ceaţa.

— Jharck. Spune-i cârmaciului s-o rotească şi să prindă curentul. Du-o puţin mai adânc în canal.

Secundul încuviinţă din cap ţeapăn. În clipa următoare, schimbasem cursul. Pânza se umflă puţin. A fost aşa cum spusese Verity. Curentul, combinat cu vâslitul nostru, ne-a trimis ca vântul în jos pe canal. Timpul se scurge ciudat în ceaţă. Toate simţurile sunt deformate. Nu ştiu cât am vâslit, dar în curând Ochi întunecaţi îmi şopti că se simte miros de fum în aer şi imediat am auzit strigăte de luptă înăbuşite de ceaţă. L-am văzut pe secundul Jharck schimbând priviri cu căpitanul.

— Daţi tare la vâsle! răcni deodată căpitanul. O Corabie Roşie ne atacă turnul!

În foarte scurt timp, mirosul de fum se distingea clar în ceaţă, ca strigătele de bătălie şi ţipetele oamenilor. Am prins dintr-odată puteri noi şi la fel am văzut că simt şi ceilalţi: îşi ţineau fălcile încleştate, muşchii noduroşi şi încordaţi când mişcau vâsla, până şi transpiraţia celor din apropierea mea mirosea altfel. Dacă înainte am fost un singur trup, acum eram toţi un animal cuprins de turbare. În mine se aprinse şi se răspândi scânteia furiei. Era Harul, un val de inimi cu simţire de animal, care ne scălda în ură.

Rurisk înainta şi vâslele noastre o făcură să salte, în cele din urmă, pe apele puţin adânci ale golfului. Apoi am sărit de la locurile noastre şi am urcat-o pe nisip, aşa cum exersaserăm. Ceaţa ne era un aliat înşelător, ne ferea de atacatorii pe care urma să-i atacăm la rândul nostru, dar ne şi ascundea topografia terenului şi ce anume se petrecea pe el. Am pus repede mâna pe arme şi ne-am îndreptat în grabă spre zgomotele de luptă. Justin rămase pe *Rurisk*, stând în picioare şi scrutând ceaţa cu faţa spre Buckkeep, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să-i trimită vestea lui Serene.

Corabia Roşie era trasă în sus, pe nisip, ca *Rurisk*. Nu departe de ea stăteau două bărci mici, care serveau la transportul pe uscat. Amândouă fuseseră găurite. La sosirea Corăbiei Roşii, pe plajă se aflaseră oameni din cele Şase Ducate. Unii erau şi acum. Măcel. Am trecut peste cadavre contorsionate sângerând pe nisip. Toţi morţii

păreau de-ai noştri. Dintr-odată, în faţa noastră se ridică cenuşiu turnul interior de pe Insula Cornului. În vârful lui, focul de semnalizare ardea leneş şi gălbui. Turnul era asediat. Piraţii erau bărbaţi oacheşi şi musculoşi, mai degrabă zvelţi decât masivi.

Cei mai mulţi aveau bărbi lungi şi plete negre fluturându-le sălbatic pe umeri. Aveau armuri din piele împletită, săbii grele şi topoare. Unii purtau coifuri de metal. Pe braţele lor goale îşi desenaseră inele de un roşu aprins, dar nu mi-am dat seama dacă erau tatuate sau vopsite. Piraţii erau încrezători, se clătinau, râdeau şi vorbeau ca nişte muncitori care-şi duc la capăt o treabă. Paznicii turnului erau încolţiţi; clădirea fusese construită ca bază pentru focul de semnalizare, nu ca bastion de apărare. În curând aveau să fie ucişi. Străinii nu se uitară înapoi ca să ne vadă căţărându-ne aprigi pe ridicătura stâncoasă. Credeau că nu-i paşte niciun pericol din spate. O poartă a turnului atârna în balamale; înăuntru, o grămadă de oameni se baricadaseră în spatele unui zid de cadavre. În timp ce avansam, trimiseră o ploaie slabă de săgeţi spre piraţii care-i încercuiau. Niciuna nu-şi nimeri ţinta.

Am scos un zgomot, ceva între ţipăt şi urlet, spaima şi bucuria răzbunării unite într-un singur sunet. Sentimentele celor din jurul meu îşi găsiră ecou în mine şi-mi sporiră avântul. Atacatorii se întoarseră ca să vadă cum îi încercuim.

I-am prins în mijlocul nostru. Îi depăşeam ca număr şi, la vederea noastră, apărătorii împresuraţi îşi luară inima în dinţi şi năvăliră peste ei. Cadavrele împrăştiate pe lângă poartă dovedeau că mai încercaseră să-i asalteze şi înainte. Paznicul cel tânăr zăcea exact acolo unde îl văzusem în vis. Sângele i se scursese pe gură şi îmbibase cămaşa brodată. Primise un pumnal în spate. Un amănunt ciudat de observat în timp ce alergam să ne amestecăm şi noi în încăierare.

Fără strategie, fără formaţie de luptă, fără un plan. Doar un grup de bărbaţi şi femei cărora li s-a oferit dintr-odată prilejul să se răzbune. Nici nu ne trebuia altceva.

Dacă înainte crezusem că sunt una cu echipajul, acum eram înghiţit de el. Emoţiile se ciocneau şi mă împingeau înainte. Nu voi şti niciodată care dintre ele îmi aparţineau şi în ce măsură. Mă copleşeau. FitzChivalry se pierdea în ele. Am devenit emoţia echipajului. Cu toporul ridicat, răcnind, am deschis drumul. Nu-mi doream să fiu eu conducătorul, dar m-a mânat dorinţa lui înflăcărată de a urma pe cineva. Dintr-odată, am vrut să ucid cât de mulţi piraţi puteam, cât de repede puteam. Voiam ca muşchii să-mi plesnească la fiecare izbitură, voiam să mă năpustesc în faţă, prin valul de suflete rătăcite, să calc în picioare cadavrele piraţilor doborâţi. Şi am făcut-o.

Auzisem legende cu oameni loviţi de streche. Îi considerasem nişte brute, bestii mânate de setea de sânge, nepăsătoare la nenorocirea pe care o aduceau. Dar poate că ei erau mult prea sensibili, incapabili să-şi apere mintea de senzaţiile care îi copleşeau şi-i aţâţau, incapabili să asculte strigătele de durere ale propriilor trupuri. Cine ştie?

Am auzit poveşti despre isprăvile mele din ziua aceea. Chiar şi un cântec. Nu ţin minte să fi răcnit cu spume la gură în timp ce luptasem. Dar nici să nu fi făcut aşa. În mine sălăşluiau şi Verity, şi Ochi întunecaţi, dar şi ei se înecau în patima celor din jurul meu. Ştiu că l-am ucis pe primul pirat înaintea goanei noastre turbate. Şi că l-am terminat pe ultimul rămas în picioare, luptând amândoi cu topoarele. Cântecul zice că era căpitanul Corăbiei Roşii. Se prea poate. Purta o tunică din piele bine croită, stropită cu sângele altora. Nu-mi aduc aminte altceva despre el, doar că i-am vârât cu toporul coiful în cap, iar sângele a ţâşnit pe sub metal când s-a lăsat în genunchi.

Aşa s-a încheiat bătălia, iar apărătorii s-au năpustit să ne îmbrăţişeze, să strige victoria şi să se bată pe spate. Schimbarea era prea mult pentru mine. Am stat proptit în topor şi m-am minunat de unde căpătasem atâta putere. Furia mă părăsise aşa cum se scurg seminţele de carris din cel ce le înghite pătimaş. Mă simţeam sleit şi buimac, ca trezit dintr-un vis în alt vis. Aş fi putut să cad şi să dorm

printre cadavre, atât de istovit eram. A fost Nonge, unul dintre Străini, cel care mi-a adus apă şi m-a scos dintre trupurile neînsufleţite ca să mă aşez şi s-o beau. Pe urmă şi-a croit drum înapoi la locul măcelului, ca să ia şi el parte la jefuirea morţilor. Când s-a întors la mine mai târziu, mi-a întins un medalion însângerat. Aur bătut pe un lanţ de argint. O semilună. N-am întins mâna după el, aşa că l-a aşezat pe capul înroşit al toporului meu.

— A fost al lui Harek, mi-a spus el, exprimându-se cu greu în limba celor Şase Ducate. L-ai înfrânt cu demnitate. A murit cu demnitate. Şi el ar vrea să-l primeşti. A fost un om bun, înainte de a-i lua Korrikii inima.

Nici măcar nu l-am întrebat care dintre atacatori fusese Harek. Nu voiam să poarte nume niciunul dintre ei.

După o vreme, am început să-mi revin. Am ajutat la îndepărtarea cadavrelor din dreptul porţii şi de pe câmpul de luptă. Piraţii au fost arşi, iar morţii celor Şase Ducate întinşi la pământ şi acoperiţi, ca să poată fi recuperaţi de familie. Multe ciudăţenii s-au petrecut în după-amiaza aceea: dâra şerpuitoare lăsată de călcâiele cadavrului târât pe nisip, paznicul cel tânăr, încă viu, când ne-am dus să-l ridicăm. Nu că ar fi rezistat mult după aceea; s-a alăturat curând şirului deja prea lung de morţi.

I-am lăsat pe războinicii noştri cu puţinii paznici din turn rămaşi în viaţă, ca să aibă cine sta de veghe până la sosirea întăririlor. Am admirat vasul capturat. Verity va fi mulţumit, mi-am zis. Încă o navă. Una foarte bine construită. Toate astea îmi treceau prin minte, dar nu simţeam nimic. Ne-am întors pe *Rurisk*, unde ne aştepta un Justin tras la faţă. Într-o linişte de mormânt, am împins corabia în apă, ne-am reluat locul la vâsle şi am pornit înapoi spre Buckkeep.

Pe la jumătatea drumului, ne-am întâlnit cu alte vase. Ne-a salutat o flotilă de vase de pescuit adunate în pripă, încărcate cu soldaţi. Îi trimisese prinţul moştenitor, la chemarea disperată a lui Justin. S-au arătat cam dezamăgiţi că se terminase lupta, dar căpitanul nostru i-a asigurat că erau bine-veniţi la turn. Cred că acela a fost

momentul în care mi-am dat seama că nu-l mai simt pe Verity alături. Că nu-l mai simţisem de-o vreme.

Am bâjbâit imediat după Ochi întunecaţi, aşa cum bâjbâie un om după săculeţul lui cu bani. L-am găsit, dar era distant. Vlăguit şi şocat. *Niciodată n-am mai mirosit atâta sânge*. Am încuviinţat. Încă mai puteam a sânge.

Verity fusese ocupat. Nici n-am coborât bine de pe *Rurisk*, că un alt echipaj a şi preluat corabia, ca s-o ducă înapoi la turnul de pe Insula Cornului. Soldaţi de pază şi un nou grup de vâslaşi i-au dat drumul iute pe apă. Premiul lui Verity va rămâne legat la docuri peste noapte. Un alt vas, fără punte, îi urmă lui *Rurisk*, ca să-i aducă acasă pe morţii noştri. Căpitanul, secundul şi Justin plecară călare pe caii primiţi să-i raporteze direct lui Verity. Am fost nespus de uşurat că nu mă chemase şi pe mine. Am rămas cu tovarăşii mei de echipaj. Vestea bătăliei şi a trofeului s-a răspândit prin Buckkeep mai iute decât mi-aş fi închipuit. Nu era cârciumă în care muşteriii să nu se înghesuie să ne umple urcioarele cu bere şi să ne asculte isprăvile. Trăiam din nou clocotul bătăliei, pentru că oriunde mergeam, oamenii se agitau pe lângă noi ca nişte sălbatici încântaţi de fapta noastră vitejească. Emoţiile covârşitoare ale celor din preajmă mă îmbătau cu mult înainte să mă ameţească berea. Nu că m-aş fi abţinut să beau. Am povestit numai de câteva ori aventurile noastre, dar am recuperat cu bere. Am vomat de două ori, o dată pe o alee şi, mai târziu, pe stradă. Am băut mai mult, ca să-mi alung gustul vomei. Într-un ungher depărtat al minţii mele, Ochi întunecaţi o luase razna. *Otravă*. *Apa aceea e otrăvită*. N-am fost în stare să-mi adun gândurile ca să-i răspund.

La un moment dat, înainte de a se crăpa de ziuă, Burrich m-a târât afară dintr-o cârciumă. Era treaz de-a binelea şi-i luceau ochii a nerăbdare. Pe stradă, în faţa cârciumii, s-a oprit sub o torţă pâlpâind tristă într-un suport.

— Tot mai ai sânge pe faţă, îmi spuse şi mă ţinu drept în picioare.

Îşi scoase batista, o înmuie într-un butoi cu apă de ploaie şi mă şterse pe faţă, cum nu mai făcuse din copilăria mea. M-am clătinat sub atingerea lui. M-am uitat în ochii lui şi am încercat să-mi concentrez privirea asupra sa.

— Nu-i prima oară când omor pe cineva, i-am spus, neajutorat. De ce mi se pare altfel de data asta? De ce mi se face rău acum, la sfârşit?

— Pentru că aşa se întâmplă, îmi răspunse Burrich calm.

Mă cuprinse cu braţele pe după umeri şi mă surprinse că eram la fel de înalţi. Până la turn, drumul a fost abrupt. Foarte lung. Foarte liniştit. Burrich m-a trimis la baie să mă spăl şi mi-a spus să mă culc după aceea.

Ar fi trebuit să rămân în patul meu, dar mi-a lipsit judecata. Din fericire, castelul era tot un freamăt, aşa că nu conta încă un beţiv în plus clătinându-se pe scări. Ca un prost, m-am dus la Molly. M-a primit înăuntru, dar când am încercat s-o ating, s-a depărtat de mine.

— Eşti beat, îmi reproşă cu lacrimile în gât. Ţi-am spus, mi-am jurat că nu voi săruta niciodată un beţiv. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

— Dar nu sunt beat în felul ăla, am insistat.

— Nu poţi fi beat decât într-un singur fel, mi-a spus şi m-a dat afară din cameră, fără să mă atingă.

A doua zi, pe la prânz, mi-am dat seama cât o rănisem, neducându-mă să caut alinare mai întâi la ea. Înţelegeam ce simte. Dar ştiam şi că nu puteam întrista sufletul dragei mele cu povara care mă apăsase noaptea trecută. Voiam să-i explic lucrul ăsta, însă un băiat a venit în fugă la mine şi mi-a spus că sunt chemat urgent pe *Rurisk*. I-am dat un bănuţ şi m-am uitat cum fuge cu el. Cândva, eu fusesem băiatul care câştigase bănuţul. M-am gândit la Kerry. Am încercat să mi-l amintesc ca pe băiatul cu un bănuţ în palmă, alergând alături de mine, dar el era acum neomul întins mort pe masă. Ieri, mi-am zis eu, nimeni nu fusese luat prizonier şi transformat în neom.

Apoi am pornit în jos, spre docuri. Pe drum, m-am oprit la grajduri. Am pus medalionul în palma lui Burrich.

— Ai grijă de el pentru mine, l-am rugat. Şi o să-ţi mai dau şi altele, partea mea de câştig în urma raidului. Vreau să păstrezi tu... ce câştig eu din asta. E pentru Molly. Dacă vreodată nu mă mai întorc, asigură-te că o primeşte. Nu-i place să fie servitoare.

Nu mai vorbisem atât de deschis cu Burrich de multă vreme. Un rid îi încruntă sprânceana, dar luă medalionul.

— Ce mi-ar spune tatăl tău? se întrebă el cu glas tare când, obosit, m-am întors să plec.

— Nu ştiu, am mărturisit. Nu l-am cunoscut. Numai tu ai avut onoarea asta.

— FitzChivalry.

M-am răsucit spre el. Mă privi în ochi.

— Nu ştiu ce mi-ar spune. Dar ştiu că îţi pot spune asta în numele lui: sunt mândru de tine. Nu munca hotărăşte dacă un om poate să fie mândru de el sau nu, ci felul în care munceşte. Fii mândru de tine.

— Voi încerca, i-am promis încet.

M-am întors pe corabia mea.

Următoarea noastră întâlnire cu o Corabie Roşie nu ne-a adus o victorie la fel de răsunătoare. Am dat peste piraţi pe mare, iar ei nu au fost deloc surprinşi, pentru că ne văzuseră venind. Căpitanul nostru a menţinut cursul şi cred că s-au mirat când am început atacul, lovindu-i cu rostrul navei. Am retezat câteva dintre vâslele duşmane, dar am ratat vâsla de orientare pe care o ţintiserăm. Nava nu suferise pagube prea mari; Corăbiile Roşii erau mlădioase ca peştii. Am dat drumul ghearelor de prindere. Eram mai mulţi decât piraţii şi căpitanul voia să profite de acest avantaj. Războinicii noştri săltară la bordul vasului cu piraţi şi jumătate din vâslaşii noştri îşi pierdură capul şi săriră după ei. Se stârni un haos care cuprinse şi puntea lui *Rurisk*. M-am luptat din toate puterile să rezist emoţiilor care ne înghiţeau, dar am rămas la locul meu, aşa cum mi se poruncise. Nonge, cu mâna pe vâslă, mă privi ciudat. Am strâns vâsla şi mi-am încleştat dinţii până mi-am revenit. Am bolborosit o înjurătură când mi-am dat seama că pierdusem din nou legătura cu Verity.

Cred că războinicii noştri şi-au cam pierdut capul când au văzut că numărul duşmanilor a scăzut atât de mult, încât nu-şi mai puteau manevra corabia. A fost o greşeală. Unul dintre piraţi a dat foc propriei pânze, în vreme ce altul a încercat să spargă planşeul. Probabil sperau ca focul să se întindă, să ne cuprindă şi pe noi şi să ne scufundăm odată cu ei. Sigur că, până la urmă, s-au bătut fără să le mai pese de pagubele suferite de corabie sau de ei înşişi. Luptătorii noştri le-au venit de hac până la urmă şi am reuşit să stingem focul, dar trofeul pe care l-am tras după noi la Buckkeep scotea fum şi avea stricăciuni, iar noi pierduserăm mai multe vieţi decât piraţii. Totuşi, a fost o victorie, ne-am spus. De data asta, când ceilalţi s-au dus să se îmbete, eu am avut înţelepciunea s-o caut pe Molly. Iar a doua zi, dis-de-dimineaţă, mi-am făcut timp, un ceas, două, pentru Ochi întunecaţi. Am vânat împreună, o vânătoare frumoasă şi fructuoasă. Lupul meu a încercat să mă convingă să fug cu el. Am făcut greşeala să-i spun, cu cele mai bune intenţii, că el putea pleca oricând dacă voia, dar l-am jignit. Mi-a trebuit încă un ceas să-i explic ce anume voisem să spun. M-am întors pe corabie întrebându-mă dacă prieteniile mele meritau efortul pe care-l făceam ca să le păstrez neştirbite. Ochi întunecaţi m-a asigurat că merită.

Aceea a fost ultima victorie neîndoielnică a lui *Rurisk*. Dar nu a fost nici pe departe ultima bătălie din vara aceea. Nu, vremea frumoasă şi plăcută avea să dureze încă mult timp, iar pentru mine fiecare zi senină însemna încă una în care puteam fi ucis. Am avut parte de multe bătălii şi am urmărit multe corăbii duşmane, iar raidurile se împuţinaseră într-adevăr în zona în care patrulam noi cu regularitate. Într-un fel, din cauza asta era şi mai frustrant. În plus, Corăbiile Roşii făceau şi raiduri reuşite, atunci când noi ajungeam într-un oraş la o oră sau două după plecarea lor şi nu mai aveam ce face altceva decât să ajutăm la aranjarea grămezilor de cadavre sau la stingerea focului. Atunci Verity tuna şi fulgera în mintea mea că nu putea transmite mesajele mai repede, că nu aveam destule

corăbii şi paznici care să fie trimişi peste tot. Preferam să suport furia unei bătălii decât frustrarea lui Verity zgâriindu-mi creierul ca un turbat. Nu se întrevedea un sfârşit, numai răgazul pe care ni-l putea aduce vremea urâtă. Nici măcar nu puteam socoti precis câte Corăbii Roşii ne nimiceau, pentru că erau vopsite la fel şi căutam acul în carul cu fân. Sau stropi de sânge în nisip.

În vara aceea, cât am fost vâslaş pe *Rurisk*, am mai avut o ciocnire cu o Corabie Roşie care merită povestită pentru ciudăţenia ei. Într-o noapte senină, am fost scoşi din paturile noastre din şopronul echipajului şi trimişi degrabă pe corabie. Verity simţise un vas duşman plutind pe lângă Buck Point. Voia să-l prindem pe întuneric.

Justin stătea la prova şi ţinea legătura cu Serene, în turnul lui Verity. Prinţul bolborosea neînţeles în mintea mea, în timp ce căuta pe întuneric drumul spre corabia pe care o simţise. Şi încă ceva? Îl simţeam bâjbâind dincolo de corabie, ca un om care-şi caută calea prin beznă. I-am sesizat agitaţia. Nu aveam voie să vorbim şi ne-am înfăşurat vâslele când ne-am apropiat de piraţi. Ochi întunecaţi mi-a şoptit că le simte mirosul şi atunci i-am zărit. Lungă, joasă şi întunecată, Corabia Roşie spinteca apa în faţa noastră. Un ţipăt răsună brusc pe puntea ei; fuseserăm observaţi. Căpitanul ne strigă să tragem tare la vâsle, dar, atunci când i-am dat ascultare, mă înghiţi un val de groază. Inima porni să-mi bată nebuneşte, mâinile începură să-mi tremure. Teroarea care mă străpungea era frica nenumită a unui copil care se teme de creaturi ce stau la pândă pe întuneric, o frică neputincioasă. Am strâns tare vâsla, dar n-am găsit puterea s-o apăs.

— Korriksha, am auzit geamătul răguşit al unui Străin.

Cred că a fost Nonge. Mi-am dat seama că nu sunt singurul descurajat. Vâslele nu mai băteau regulat. Unii şedeau cu capul plecat peste vâsle, alţii trăgeau la ele ca turbaţii, dar fără ritm, lamele săltând şi plescăind în apă. Înaintam pe suprafaţa mării ca un gândac şchiop, în timp ce Corabia Roşie aluneca hotărâtă spre noi. Am ridicat ochii şi am văzut moartea venind spre mine. Sângele îmi

pulsa în urechi cu atâta putere, încât nu auzeam ţipetele de groază ale bărbaţilor şi femeilor din jur. Nici să răsuflu nu îndrăzneam. Am înălţat privirea spre cer.

Dincolo de Corabia Roşie, strălucind pe apa neagră, era un vas alb. Nu pentru raiduri; avea cel puţin de trei ori mărimea Corăbiei Roşii, cele două pânze strânse, şi plutea ancorat pe apa liniştită. Pe punte se plimbau stafii sau neoameni. Nu am simţit nici urmă de viaţă în ei, totuşi se mişcau cu un scop, pregătind o bărcuţă pentru a fi lăsată la apă. Un bărbat stătea pe dunetă. În clipa în care l-am văzut, nu mi-am mai putut lua ochii de la el.

Era învăluit într-o mantie neagră, dar eu îl vedeam clar sub cerul întunecat, de parcă ar fi fost luminat de o torţă. Jur că i-am zărit ochii, vârful nasului, barba neagră şi cârlionţată care-i încadra gura. Râse către mine. „Iată unul care vine la noi!” strigă el cuiva şi ridică braţul. Arătă spre mine şi hohoti din nou, iar inima mea se făcu cât un purice. Se uita fix la mine, de parcă numai eu, din tot echipajul, eram prada lui. L-am privit şi eu, şi l-am văzut, dar nu l-am simţit. Acolo! *Acolo*! am ţipat, sau poate că Meşteşugul pe care nu-l puteam controla niciodată izbea cuvântul de marginile minţii mele. Niciun răspuns. Nici de la Verity, nici de la Ochi întunecaţi, nimic de la nimeni. Eram singur. Lumea amuţise şi împietrise. În jur, camarazii mei se panicau îngroziţi şi ţipau, dar eu nu simţeam nimic. Nu mai erau lângă mine. Dispăruseră toţi, pescăruşii, peştii din mare - nici urmă de viaţă pe care s-o percep. Bărbatul cu mantie se aplecă mult peste balustradă şi arătă spre mine cu un deget acuzator. Râdea. Eram singur. O singurătate prea greu de îndurat. Mă învăluia, se înfăşură în jurul meu, mă acoperea ca o pătură şi începea să mă sufoce.

L-am *respins*.

Cu un reflex pe care nu ştiam că-l am, am folosit Harul ca să mă îndepărtez de el cât de mult am putut. Trupeşte, eu am fost cel care a căzut pe spate, aterizând în santină, peste băncile aşezate de-a curmezişul, printre picioarele încâlcite ale celorlalţi vâslaşi. L-am văzut pe bărbat cum se

împiedică, se apleacă şi apoi cade peste balustradă. Împroşcă apa, dar o tulbură prea puţin. Dacă s-a ridicat la suprafaţă, eu nu l-am văzut.

Nici n-a mai fost timp să-l caut. Corabia Roşie ne-a lovit la mijlocul carenei, împrăştiind vâsle şi azvârlind vâslaşi. Străinii strigau încrezători, râzând de noi în timp ce săreau de pe nava lor pe a noastră. M-am străduit să mă ridic în picioare şi m-am aruncat după toporul de pe bancă. În jur, şi ceilalţi îşi reveneau. Nu eram gata de luptă, dar nici nu mă mai paraliza frica. I-am întâmpinat pe atacatori cu armele de oţel şi s-a pornit încăierarea.

Nu există loc mai întunecos ca apa pe timp de noapte. Din cauza beznei, nu deosebeam camarad de duşman. Un bărbat se năpusti asupra mea; l-am prins de armura de piele, l-am doborât şi l-am strâns de gât. După amorţeala care mă înţepenise înainte, urmă o uşurare violentă văzând groaza cu care se zbătea. Cred că s-a întâmplat repede. Când mi-am îndreptat spatele, corabia duşmană se îndepărta de noi. Nu mai avea decât jumătate din vâslaşi, iar pe puntea noastră lupta încă nu se terminase, dar ea îşi abandona oamenii. Căpitanul ne-a strigat să le venim de hac atacatorilor şi să pornim după Corabia Roşie. O poruncă zadarnică. Până când i-am omorât şi i-am azvârlit de pe punte, se pierduse deja în beznă. Justin fusese doborât, răsufla greu şi era bătut; trăia, dar nu putea lua legătura cu Verity în momentul acela. Oricum, un set de vâsle ne fusese zdrobit. Căpitanul ne ocărî în timp ce vâslele fură reîmpărţite, dar era prea târziu. Ne porunci să tăcem, dar n-am auzit şi n-am văzut nimic. Am stat pe cufărul meu şi m-am răsucit în cerc foarte încet. Numai apă neagră. Nici urmă de vas. Şi mai ciudat a fost că am vorbit cu glas tare:

— Corabia albă era ancorată. Dar şi ea a dispărut!

— Eşti teafăr, Fitz?

— A fost o Corabie Roşie, Fitz. Ne-am bătut cu o Corabie Roşie.

— Nu vorbi despre corabia albă. Să vezi un vas alb înseamnă să-ţi vezi moartea. Ghinion.

Ultimele cuvinte mi le şuierase Nonge. Am deschis gura să protestez, văzusem un vas alb, nu o nălucire prevestitoare de dezastru. El clătină din cap şi îşi întoarse privirea spre marea pustie. Am închis gura şi m-am aşezat cu grijă. Nu mai văzuse nimeni vasul alb. Şi nu mai vorbea nimeni despre groaza care ne prinsese în gheare şi ne schimbase planul de luptă în panică. Când ne-am întors în oraş, în aceeaşi noapte, prin cârciumi se povestea cu totul altceva: dăduserăm peste Corabia Roşie, porniserăm atacul şi duşmanii fugiseră. Nu existau alte dovezi ale atacului decât vâslele sparte, câţiva oameni cu răni uşoare şi sânge de Străin pe puntea noastră.

Când am stat de vorbă singur cu Verity şi Ochi întunecaţi, am aflat că nici ei nu văzuseră nimic. Verity mi-a spus că îl îndepărtasem imediat ce am zărit vasul celălalt. Ochi întunecaţi a recunoscut jignit că îmi închisesem complet mintea şi pentru el. Nonge a refuzat să-mi vorbească despre corabia albă; nu mai voia să discute despre mai nimic. Mai târziu, am dat peste un manuscris cu legende vechi în care se pomenea despre ea. Era un vas blestemat, pe care sufletele marinarilor înecaţi şi nedemni de meseria lor pe mare trudeau pe veşnicie pentru un căpitan nemilos. Am fost obligat să renunţ la a mai vorbi despre el, ca să nu fiu considerat nebun.

În restul verii, Corăbiile Roşii au scăpat vasului *Rurisk*. Le vedeam, porneam după ele, dar n-am mai reuşit să le prindem. Odată am avut noroc să urmărim una care tocmai făcuse un raid. Şi-a aruncat prizonierii peste bord ca să-şi micşoreze greutatea şi a fugit. Din cei doisprezece prinşi am salvat nouă şi i-am dus, încă oameni, înapoi în satele lor. Cei care se înecaseră au fost plânşi, dar toată lumea a fost de acord că era mai bine aşa decât să ajungă neoameni.

Celelalte nave n-au avut mai mult noroc decât noi. *Constance* a dat peste piraţi tocmai când atacau un sat. N-a obţinut o victorie rapidă, dar a avut inspiraţia să provoace stricăciuni vasului tras pe nisip, pentru ca piraţii să nu poată scăpa. Le-a luat câteva zile bune să-i vâneze pe

toţi, pentru că se împrăştiaseră prin păduri, văzând ce se întâmplase cu nava lor. Celelalte vase au avut experienţe asemănătoare: i-au urmărit şi i-au gonit pe piraţi, unele chiar au reuşit să scufunde navele cu piraţi, dar n-am mai capturat nicio Corabie Roşie în vara aceea.

Aşadar, neoamenii s-au împuţinat şi, de câte ori scufundam o navă duşmană, ne spuneam că am mai scăpat de una. Dar parcă nu era nicio diferenţă, comparându-i cu cei rămaşi. Pe de-o parte, am adus speranţa în inimile locuitorilor celor Şase Ducate. Pe de alta, i-am adus la disperare, pentru că, în ciuda eforturilor noastre, nu am putut alunga ameninţarea piraţilor de pe ţărmul nostru.

Pentru mine, vara aceea lungă a fost o perioadă de izolare aspră, când m-am retras cu desăvârşire în mine. Verity îmi stătea deseori alături, dar nu reuşeam să menţin legătura cu el odată ce începea o luptă. Prinţul însuşi îşi dădea seama de vârtejul de emoţii care ameninţau să mă doboare de câte ori ataca echipajul nostru. A presupus că, încercând să mă apăr de gândurile şi sentimentele celorlalţi, ridic obstacole atât de solide, că nici el nu le poate învinge. A sugerat şi că asta ar putea însemna că aveam un Meşteşug puternic, mai puternic decât al lui, dar atât de sensibil, încât a lăsa jos barierele în timpul unei bătălii însemna să mă înec în conştiinţa oricui dintre cei din jurul meu. O idee interesantă, dar nu o soluţie la problema mea. Cu toate acestea, în zilele în care mă însoţea Verity, mi-am format un mod de a-l simţi cum nu mai simţeam pe altcineva, poate doar pe Burrich. Cu o familiaritate care-mi dădea fiori, am înţeles cum îl rodea pe prinţ foamea de Meşteşug.

În copilăria mea, Kerry şi cu mine am urcat într-o zi o stâncă înaltă din mare. Când am ajuns în vârf şi ne-am uitat în jur, Kerry mi-a mărturisit că îl stăpânea impulsul copleşitor de a se arunca. Cred că şi Verity avea o senzaţie asemănătoare. Îl ispitea plăcerea Meşteşugului şi tânjea să se arunce în el, în pânza lui, cu fiecare părticică din trupul său. Legătura mea strânsă cu el nu făcea decât să-i aţâţe foamea. Cu toate astea, nu am ajutat prea mult cele Şase

Ducate pentru ca el să poată renunţa, deşi Meşteşugul îl rodea pe dinăuntru. Vrând-nevrând, am petrecut cu el multe ore la fereastra singuratică din turn, lângă scaunul greu pe care stătea, împărţind cu el oboseala care-i tăia pofta de mâncare şi chiar durerea din oase, provocată de lipsa de activitate. Am fost martorul irosirii sale.

Nu ştiu dacă e bine să cunoşti pe cineva îndeaproape. Ochi întunecaţi era gelos şi mi-a spus-o pe şleau. Măcar el recunoştea deschis că se simte dat la o parte, aşa vedea el lucrurile. Cu Molly era mai dificil.

Ea nu vedea niciun motiv pentru ca eu să fiu plecat atâta vreme. Dintre toţi oamenii, de ce trebuia chiar eu să fac parte din echipajul unei nave de război? Motivul pe care l-am invocat, acela că mi-o ceruse Verity, nu a mulţumit-o deloc. Scurtele perioade petrecute împreună au început să semene între ele. Ne uneam trupurile în furtuna pasiunilor, ne găseam, foarte scurt, liniştea unul în celălalt, apoi începeam să ne ciondănim. Se simţea singură, nu suporta să fie servitoare, puţinii bani pe care putea să-i pună deoparte se înmulţeau foarte greu, îi era dor de mine, de ce trebuia să lipsesc atât de mult, când eram singurul lucru care îi făcea traiul suportabil? Odată m-am oferit să-i dau ei banii câştigaţi la bordul corăbiei, dar s-a supărat de parcă i-aş fi spus că e o târfă. Nu va primi nimic de la mine până când nu ne vom căsători în faţa lumii. Iar eu nu puteam să-i ofer nicio speranţă de viitor. Încă nu găsisem momentul potrivit să-i dezvălui planurile regelui în legătură cu Celerity şi cu mine. Eram despărţiţi multă vreme, nu mai ştiam ce face fiecare zilnic, iar când ne întâlneam, întotdeauna măcinam aceleaşi nemulţumiri la nesfârşit.

Într-o noapte, când m-am dus la ea, am găsit-o cu părul prins la spate în panglici roşii şi cu o pereche de cercei de argint gingaşi, de forma frunzelor de salcie, atârnând deasupra gâtului ei gol. Îmbrăcată cum era în cămaşa ei de noapte simplă, înfăţişarea ei mi-a tăiat respiraţia. Mai târziu, într-un moment mai liniştit, când ne-am tras sufletul ca să stăm de vorbă, i-am lăudat cerceii. Lipsită de tact,

mi-a spus că îi primise în dar de la prinţul Regal când a venit la ea ultima oară ca să cumpere lumânări; îi spusese că e atât de încântat de munca ei, încât banii pe care îi dădea nu răsplăteau suficient lumânările ei cu miros atât de fin. Mi-a spus toate acestea cu mândrie în glas, în timp ce se juca cu coada mea de războinic, iar părul şi panglicile ei se răsfirau încâlcite pe perne. Nu ştiu ce anume a citit pe chipul meu, dar a făcut ochii mari şi s-a îndepărtat de mine.

— Primeşti daruri de la Regal? am întrebat-o cu glas rece. De la mine nu vrei să primeşti bani câştigaţi cinstit, dar accepţi giuvaiere de la...

Îmi stătea pe limbă să-l numesc trădător, dar nu am găsit cuvântul care să exprime ce credeam despre el.

Molly miji ochii. Veni rândul meu să mă îndepărtez de ea.

— Ce să-i fi spus? „Nu, domnule, nu pot accepta generozitatea ta, până când nu te însori cu mine?" Între mine şi Regal nu e legătura dintre noi doi. A fost un cadou întâmplător primit de la un client, aşa cum primesc deseori meşteşugarii pricepuţi. De ce crezi că mi i-a dat? În schimbul favorurilor mele?

Ne-am uitat lung unul la altul şi, după un timp, am reuşit să-i spun vorbele pe care aproape că le-a acceptat drept scuză. Dar pe urmă am făcut greşeala să sugerez că poate Regal i-a dat cerceii numai pentru că ştia că mă va răni pe mine. Atunci Molly a vrut să ştie cum ar fi putut afla Regal ce este între noi. Chiar aşa o părere proastă aveam despre munca ei, încât nu merita un cadou precum cerceii aceia? E destul să spun că ne-am împăcat cât am putut în scurtul timp care ne-a mai rămas. Dar un vas lipit nu va mai fi niciodată întreg, iar eu m-am întors pe corabie mai singur decât dacă nu aş fi petrecut niciun minut alături de ea.

Când stăteam aplecat deasupra vâslei şi ţineam ritmul, încercând să nu mă gândesc la nimic, descopeream că îmi era dor de Patience şi de Lacey, de Chade, de Kettricken şi chiar de Burrich. În puţinele dăţi când reuşisem să trec pe la viitoarea noastră regină, o găseam întotdeauna în grădina din vârful turnului. Era un loc superb, dar, în

ciuda străduniilor ei, nu semăna deloc cu grădinile care înfloriseră cândva în Buckkeep. Kettricken avea prea multe însuşiri de munteancă pentru a se adapta complet obiceiurilor noastre. Felul în care aranjase şi tunsese plantele sugera o modestie rafinată. Adusese pietre obişnuite, iar crengile răsucite şi netezite de atâta plutit pe mare se odihneau pe ele într-un aranjament de o frumuseţe stearpă. Aş fi putut cugeta în linişte acolo, dar nu era un loc în care să zăboveşti în adierea caldă a verii şi bănuiesc că aşa şi-l amintea Verity. Kettricken îşi găsea de lucru acolo şi îi plăcea, dar grădina nu a apropiat-o de Verity, aşa cum sperase ea cândva. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, însă o umbră cenuşie îi întuneca ochii albaştri preocupaţi şi îngrijoraţi. Stătea încruntată atâta vreme, încât atunci când se însenina la chip se vedeau dungile palide la care nu ajunsese soarele. Când mă duceam la ea, le dădea liber doamnelor de companie şi mă lua la întrebări atât de amănunţite despre activităţile de pe *Rurisk*, de parcă ar fi fost Verity. Când terminam de raportat, deseori îşi subţia buzele într-o linie fermă şi se ducea să privească peste vârful zidului şi dincolo de apa care atingea marginea cerului. Către sfârşitul verii, odată, când stătea şi privea aşa, m-am apropiat de ea ca să-i cer voie să mă retrag şi să mă întorc pe corabie. Parcă nici nu m-a auzit. În schimb, mi-a spus cu glas şoptit:

— Trebuie să existe o soluţie. Nimic şi nimeni nu poate continua aşa la nesfârşit. Trebuie să existe o cale de a-i pune capăt.

— Furtunile toamnei nu sunt departe, regina mea. Bruma a atins deja câteva dintre viile noastre. Furtunile prevestesc primul îngheţ şi, odată cu el, va veni şi liniştea noastră.

— Liniştea? Ha! Pufni neîncrezătoare. Ce linişte e asta, să zaci cu ochii deschişi şi să te întrebi cui îi va veni rândul să moară şi unde vor ataca anul viitor? Asta nu e linişte. E un chin. Trebuie să existe o cale de a distruge Corăbiile Roşii. Şi am de gând să o găsesc.

În cuvintele ei se strecurase o undă de ameninţare.

17. CLIPE DE RĂGAZ

„Din piatră erau făcute oasele lor, din piatra lucioasă şi cu vinişoare de la munte. Iar carnea lor era făcută din sarea scânteietoare a pământului. Însă inimile lor s-au născut din inimile oamenilor înţelepţi.

Au venit de departe oamenii aceia, au străbătut cale lungă şi periculoasă. Nu au şovăit în a lua viaţa celor care le deveniseră o povară. Şi-au pus capăt zilelor şi au început veşnicia, au pus deoparte carnea şi s-au îmbrăcat în piatră, au lăsat armele să cadă şi s-au ridicat pe aripi noi. Strămoşii."

Când, în sfârşit, am fost chemat la rege, m-am dus la el. Respectându-mi promisiunea făcută mie însumi, nu mai mersesem de bunăvoie în camerele sale din după-amiaza aceea. Încă mă rodea amărăciunea din cauza aranjamentului pe care îl făcuse cu ducele Brawndy în ce ne privea pe Celerity şi pe mine. Dar chemarea regelui nu era un lucru de trecut cu vederea, indiferent de supărarea care mă măcina pe dinăuntru.

A trimis după mine într-o dimineaţă de toamnă. Trecuseră cel puţin două luni de când nu mai stătusem în faţa regelui Shrewd. Ignorasem privirile rănite ale bufonului când îl întâlnisem şi întorsesem capul când Verity mă întrebase de ce nu mai vizitasem încăperea regelui. A fost destul de uşor. Wallace tot mai păzea uşa ca un şarpe, iar sănătatea foarte şubredă a monarhului nu mai era un secret pentru nimeni. Nu aveai voie să intri la el înainte de prânz. Aşadar, mi-am zis că, dacă mă cheamă de dimineaţă, trebuie să fie ceva important.

Sperasem să fiu liber în dimineaţa aceea. O furtună de toamnă timpurie şi crâncenă, neobişnuită pentru perioada aceea a anului, se abătuse asupra noastră. Vântul sufla nemilos, iar ploaia nestăvilită promitea oricui se afla într-o barcă fără punte că va avea de scos apa din ea. Îmi

petrecusem seara într-o tavernă cu restul echipajului de pe *Rurisk*, bând în cinstea furtunii şi dorindu-le Corăbiilor Roşii să le mureze ploaia. Mă întorsesem în turn ca să mă trântesc în pat mort de beat, convins că a doua zi puteam să dorm cât vreau. Dar un paj încăpăţânat mi-a bătut în uşă până când mi-a sărit somnul şi apoi m-a anunţat că regele voia să mă vadă.

M-am spălat, m-am bărbierit, mi-am strâns părul în coadă la spate şi am îmbrăcat haine curate. Am luat hotărârea fermă de a nu-mi trăda resentimentele care mocneau în mine. Când m-am convins că mă pot stăpâni, am ieşit din cameră. M-am prezentat la uşa regelui. Mă aşteptam ca Wallace să pufnească şi să mă trimită la plimbare, dar mi-a deschis imediat ce am bătut. Avea aceeaşi privire dezaprobatoare, dar mă pofti imediat la rege.

Shrewd stătea în faţa căminului, pe un scaun cu perne. În ciuda supărării, mi s-a strâns inima văzându-l cât de slăbit era. Avea pielea albă ca hârtia şi era transparent ca pergamentul, iar degetele i se subţiaseră până la os. I se lăsase pielea de pe faţă, acolo unde cândva o întinsese carnea. Ochii i se adânciseră în orbite. Îşi împreună mâinile în poală într-un gest pe care îl cunoşteam foarte bine. Aşa îmi ţineam şi eu mâinile ca să-mi maschez tremuratul, care tot mă mai chinuia câteodată.

— A venit FitzChivalry, Maiestate, anunţă Wallace.

Regele tresări ca ars, apoi îşi ridică privirea spre mine. M-am mişcat ca să stau în faţa lui.

— FitzChivalry, mă întâmpină el.

Vorbe rostite fără vlagă, de o stafie. Mă rodea amărăciunea, însă mai puternică era durerea de a-l vedea în halul acela. Era încă suveranul meu.

— Regele meu, am venit cum mi-ai poruncit, am spus eu ceremonios, încercând să rămân cât mai rezervat.

Shrewd îmi aruncă o privire obosită. Lăsă capul pe-o parte, tuşi înspre umăr.

— Văd. Bine-ai făcut.

Mă privi lung, apoi inspiră adânc şi tuşi din adâncul plămânilor.

— A venit un mesager de la ducele Brawndy de Bearns aseară. A adus rapoartele despre recoltă şi altele, mai ales veşti pentru Regal. Dar a trimis şi fata ducelui, Celerity, un pergament. Pentru tine.

Mi-l întinse. Un sul mic, legat cu şnur galben, sigilat cu un bob de ceară verde. În silă, m-am apropiat şi l-am luat.

— Mesagerul lui Brawndy se va întoarce la Bearns după-amiază. Sunt convins că până atunci vei fi scris un răspuns potrivit.

Nu-mi vorbi ca şi cum mi-ar fi cerut-o. Tuşi din nou. Mă durea stomacul din cauza sentimentelor contradictorii pe care le aveam faţă de el.

— Dacă-mi dai voie, Maiestate, am spus, iar când regele nu obiectă, am rupt sigiliul şi am desfăcut panglica.

Am desfăşurat sulul şi am descoperit un altul răsucit în el. L-am citit pe primul. Celerity avea un scris citeţ şi ferm. Am desfăşurat şi al doilea pergament şi l-am studiat repede. Am ridicat ochii. Shrewd se uita la mine. L-am privit şi eu, netulburat.

— Îmi scrie ca să-mi ureze sănătate şi să-mi trimită o copie a unui manuscris pe care l-a găsit în biblioteca din Ripplekeep. Sau, mai bine zis, o copie care mai poate fi citită. După înveliş, crede că a aparţinut Străbunilor. A observat interesul meu pentru ei cât am fost în vizită la Ripplekeep. Mie mi se pare că scrierea e mai degrabă filozofie sau poate poezie.

I-am oferit sulurile înapoi lui Shrewd. După o clipă, le luă. Îl desfăcu pe primul şi-l ţinu la distanţă de un braţ de ochi. Se încruntă, se concentră puţin asupra lui, apoi îl lăsă în poală.

— Am privirea înceţoşată uneori, dimineaţa, spuse el.

Înfăşură cu grijă pergamentele unul într-altul, de parcă s-ar fi ocupat de o sarcină foarte grea.

— Îi vei scrie un răspuns de mulţumire.

— Da, regele meu, am acceptat pe un ton prudent de formal.

Îmi dădu sulurile înapoi. După câteva minute, în care el privi parcă prin mine, am îndrăznit să-l întreb:

— Sunt liber să plec, regele meu?

— Nu. Tuşi din nou, mai greu, şi inspiră adânc, oftând din rărunchi. Nu poţi. Dacă te-aş fi lăsat liber, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Te-aş fi lăsat să creşti într-un sat uitat de lume. Sau m-aş fi îngrijit să nu creşti deloc. Nu, FitzChivalry, nu eşti *liber* să pleci. Un dram din vechea lui fire îi răsună în glas. Acum nişte ani, am făcut un târg cu tine. Tu ţi-ai respectat partea ta de înţelegere. Şi ţi-ai respectat-o cum se cuvine. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă nu consideri necesar să-mi raportezi personal. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă fierbi de furie din cauza mea. Mi-ai dat atâtea, încât aproape că nu mai am ce-ţi cere.

Încă un atac brusc de tuse seacă, râcâitoare. Când putu vorbi, nu mi se adresă mie:

— Bufonule, un pocal de vin cald, te rog. Şi cere-i lui Wallace să aducă... mirodeniile, să-l dreagă.

Bufonul se ridică imediat, dar nu i-am zărit bunăvoinţă pe chip. În schimb, când trecu pe lângă mine, îmi aruncă o privire menită să-mi sugă tot sângele.

Regele îmi făcu un semn discret să aştept. Se frecă la ochi şi-şi stăpâni mâinile iarăşi în poală.

— Nu fac decât să-mi respect şi eu partea de înţelegere, reluă el discuţia. Am promis că mă voi ocupa de nevoile tale. Voi face mai mult decât atât. Mă voi îngriji să te însori cu o doamnă de rangul tău. Mă voi îngriji să... A, mulţumesc.

Bufonul se întoarse cu vinul. Am observat că umple pocalul numai pe jumătate şi că Shrewd îl prinde cu ambele mâini. Am simţit un iz de ierburi necunoscute amestecat cu buchetul ademenitor al vinului. Marginea pocalului se lovi de două ori de dinţii lui Shrewd înainte de a o prinde cu gura. Regele trase o sorbitură zdravănă. Înghiţi, apoi stătu nemişcat o clipă cu ochii închişi, parcă ascultând. Când îi deschise ca să se uite din nou la mine, păru uşor nedumerit, însă îşi reveni imediat:

— Mă voi îngriji să primeşti un titlu şi pământ pe care să-l cultivi.

Ridică pocalul şi bău. Rămase cu el în mână, încălzindu-şi palmele, în vreme ce mă studie.

— Aş vrea să-ţi amintesc că nu-i puţin lucru că Brawndy te consideră o partidă potrivită pentru fiica lui. Nu se leagă de originea ta. Celerity va veni la tine cu un titlu şi cu propriile ei moşii. Acest lucru îmi dă ocazia să mă îngrijesc să le ai şi tu pe ale tale. Nu vreau decât ce e mai bine pentru tine. E chiar atât de greu de înţeles?

Întrebarea mă invita să vorbesc. Mi-am făcut curaj şi am încercat să-i explic:

— Regele meu, ştiu că-mi vrei binele. Sunt conştient de cinstea pe care mi-o face ducele Brawndy. Lady Celerity este o femeie cum orice bărbat şi-ar dori să aibă. Dar nu este doamna aleasă de mine.

Shrewd se întunecă la faţă.

— Acum vorbeşti ca Verity, zise el supărat. Sau ca tatăl tău. Cred că au supt încăpăţânarea de la sânul mamei lor.

Goli pocalul. Se lăsă pe spate în scaun şi clătină din cap.

— Bufonule, mai adu-mi vin, te rog. Am auzit zvonurile, continuă el obosit, după ce bufonul îi luă pocalul. Mi le spune Regal şi le şuşoteşte ca o fată de la bucătărie. De parcă ar fi importante. Cotcodăcit de găini. Lătrat de câini. La fel de importante.

L-am urmărit pe bufon cum umple supus pocalul, deşi i se ghicea sila în fiecare muşchi al trupului său pirpiriu. Wallace apăru ca invocat prin vrăji. Îndesă fumariţă în afumătoare, suflă un cărbune mic cu buzele ţuguiate până când se aprinse grămada de iarbă, apoi se făcu nevăzut. Shrewd se aplecă cu grijă, pentru ca fumul să i se încolăcească pe faţă. Inhală, tuşi scurt, apoi inhală prelung. Apoi se propti de spătarul scaunului. Tăcut, bufonul stătea cu pocalul lui în mână.

— Regal susţine că eşti îndrăgostit de o cameristă. Că o urmăreşti stăruitor. Toţi bărbaţii sunt tineri odată. Şi fetele.

Luă pocalul şi bău din nou. Stăteam în faţa lui, muşcându-mi obrajii, împietrindu-mi privirea. Mâinile mele trădătoare căzură pradă tremuratului pe care efortul fizic nu-l mai stăpânea. Voiam din tot sufletul să mi le împletesc la piept ca să le potolesc, dar le-am ţinut de-o parte şi de alta a trupului. M-am străduit să nu mototolesc sulul mic din palmă.

Regele Shrewd lăsă pocalul de la gură. Îl puse pe masă, în dreptul cotului, şi oftă din greu. Îşi desfăcu mâinile vlăguite în poală când se propti din nou cu capul de pernele de pe scaun.

— FitzChivalry.

Am stat în faţa lui stană de piatră şi am aşteptat. Am privit cum îi cad pleoapele şi se închid, apoi se deschid puţin, cât o dungă subţire. Vorbind, clătină uşor din cap:

— Ai moştenit gura supărată a lui Constance. Închise iar ochii. Aş vrea să-ţi fie bine, murmură.

În clipa următoare, buzele îi tremurară a sforăit. Iar eu tot nemişcat în faţa lui am rămas şi l-am privit lung. Regele meu.

Când, într-un sfârşit, mi-am luat ochii de la el, am văzut singurul lucru care mă putea tulbura şi mai mult. Bufonul se cuibări neconsolat la picioarele lui Shrewd, cu genunchii la piept. Se holba la mine furios, cu gura subţiată într-o linie. În ochi îi sclipeau lacrimi proaspete.

Am fugit.

În camera mea, m-am plimbat prin faţa căminului. Sentimentele mă ardeau ca fierul înroşit. M-am străduit să mă calmez, m-am aşezat şi am scos condeiul şi hârtia. Am compus un răvaş de mulţumire scurt şi potrivit pentru fiica ducelui Brawndy, l-am rulat cu grijă şi l-am sigilat cu ceară. M-am ridicat, mi-am netezit cămaşa, mi-am dat părul pe spate, apoi am aruncat sulul în foc.

M-am aşezat din nou, cu uneltele pregătite. I-am scris o scrisoare lui Celerity, fata sfioasă care îmi făcuse ochi dulci la masă şi stătuse alături de mine pe stânci, în bătaia vântului, aşteptând o provocare neonorată. I-am mulţumit pentru pergament. Apoi i-am povestit cum mi-am petrecut

vara. Cum am tras la vâslă pe *Rurisk*, zi după zi. Cum nu ştiu să lupt cu sabia, dar toporul e arma mea. I-am scris despre prima noastră bătălie cu amănunte necruţătoare şi despre cât de dezgustat am fost după aceea. I-am povestit cum am stat îngheţat de groază cu vâsla în mână, în vreme ce ne ataca o Corabie Roşie. Despre vasul cel alb am omis să-i pomenesc. Am încheiat mărturisindu-i că tot mai sufeream din cauza tremuratului din când în când, urmare a bolii îndelungi care mă afectase în Regatul Munţilor. Am recitit scrisoarea cu atenţie. Mulţumit că m-am prezentat drept un vâslaş de rând, un ţărănoi, un laş şi un infirm, am făcut sul scrisoarea şi am legat-o cu acelaşi şnur galben pe care îl folosise Celerity. În adâncul sufletului, speram că ducele Brawndy îmi va citi rândurile până la capăt şi îi va interzice fetei sale să-mi mai pomenească numele.

Când am bătut a doua oară la uşa regelui Shrewd, Wallace îmi răspunse cu dezgustul obişnuit. Îmi luă sulul de parcă ar fi fost murdar şi-mi trânti uşa în nas. Întorcându-mă spre camera mea, m-am gândit la trei otrăvuri pe care i le-aş da, dacă mi s-ar oferi prilejul. Era mai simplu decât să mă gândesc la regele meu.

Înapoi în cameră, m-am trântit pe pat. Aş fi vrut să fie noapte, să mă pot duce în siguranţă la Molly. Apoi am cugetat la secretele mele şi-mi pieri până şi gândul acela plăcut. Am sărit din pat şi am deschis larg obloanele în faţa furtunii. Dar nici vremea nu ţinea cu mine.

Seninul alungase pătura cenuşie de pe cer, lăsând soarele să lumineze cu zgârcenie. O grămadă de nori negri clocoteau şi ameninţau deasupra mării, promiţând că răgazul nu va dura mult. Însă, pe moment, vântul şi ploaia se opriseră. Parcă se încălzise puţin şi aerul.

Ochi întunecaţi îmi pătrunse imediat în minte.

E prea umed ca să vânăm. Apa se agaţă de fiecare fir de iarbă. Pe lângă asta, e prea multă lumină. Numai oamenii sunt destul de proşti ca să vâneze în miezul zilei.

Lup leneş, l-am mustrat. Ştiam că se făcuse colac, cu nasul în coadă, în vizuina lui. I-am simţit burta plină şi caldă.

Poate la noapte, sugeră el, şi adormi la loc.

M-am retras din mintea lui, apoi mi-am tras mantaua pe mine. Simţeam că nu pot sta între patru pereţi. Am părăsit turnul şi am pornit spre oraş. Eram când supărat pe hotărârea lui Shrewd, când îngrozit de cât de slăbit era. Mergeam repede, încercând să scap de mâinile tremurătoare ale regelui, de somnul lui adus de ierburi. Nemernicul de Wallace! Îmi furase regele.

Regele îmi furase viaţa. Am refuzat să mă mai gândesc la ceva.

Stropi de apă şi frunze cu margini îngălbenite cădeau din copacii pe lângă care treceam. Păsările ciripeau cristalin şi vesel în răgazul neaşteptat dintre ploi. Soarele încălzea mai tare, sclipind în fiecare picătură şi ridicând aburi puternic înmiresmaţi din pământ. În ciuda neliniştii, ziua aceea frumoasă m-a impresionat.

Ploile din ultima vreme curăţaseră oraşul. M-am pomenit în piaţă, în mijlocul unei mulţimi nerăbdătoare. Oamenii se grăbeau să facă cumpărături şi să se ducă cu ele acasă înainte să înceapă iar să toarne. Forfota plăcută şi pălăvrăgeala prietenoasă nu se potriveau cu posomoreala mea şi am scrutat piaţa cu privirea până când mi-a atras atenţia o manta cu glugă stacojie. Inima mea o luă la galop. Molly purta haine de servitoare albastre în turn, dar când venea la piaţă îmbrăca şi acum vechea ei manta roşie. Fără îndoială că o trimisese Patience cu comisioane în răgazul dintre ploi. Am urmărit-o neobservat cum se târguieşte încăpăţânată pentru nişte pachete cu ceai aromat din Chalced. Îmi plăcea la nebunie cum îşi scotea bărbia în faţă când clătina din cap către negustor. O idee inspirată îmi încălzi brusc sufletul.

Aveam bani în buzunar, plata mea de vâslaş. Am cumpărat patru mere dulci, două turte cu stafide, o sticlă de vin şi carne piperată. Am mai cumpărat şi o traistă, ca să am în ce duce mâncarea, şi o pătură de lână groasă. Roşie. Am avut nevoie de fiecare deprindere învăţată de la Chade ca să fac cumpărăturile şi să n-o scap din ochi pe Molly, fără ca ea să mă vadă. Şi mai greu a fost s-o

urmăresc discret când a intrat în prăvălia de mărunţişuri ca să cumpere panglică de mătase şi apoi să mă ţin după ea când a pornit spre Buckkeep.

La un moment dat, când cărarea cotea umbrită de copaci, am ajuns-o din urmă. I se tăie răsuflarea când am păşit uşor în spatele şi am ridicat-o într-o îmbrăţişare. Am lăsat-o jos şi am sărutat-o înfocat. De ce era cu totul altfel să o sărut afară, sub soarele strălucitor, n-aş putea spune. Ştiu doar că mi se topiseră dintr-odată toate necazurile.

M-am înclinat adânc în faţa ei.

— Doreşte doamna mea să ia o mică gustare cu mine?

— Vai, nu se poate, răspunse ea, dar îi sticliră ochii. Vom fi văzuţi.

Am făcut un adevărat spectacol cercetând cu privirea împrejurimile, apoi am prins-o de mână şi am tras-o din drum. Sub copaci nu prea creşteau tufişuri. Am grăbit-o pe sub arborii din care curgeau stropi de apă, peste un buştean căzut şi un petic de verigar, care se lipea umed de picioarele noastre. Când am ajuns la marginea stâncii, deasupra vuietului mării aprige, am coborât ca nişte copii prin crăpăturile pietroase ca să ajungem la o mică plajă de nisip.

Lemnul adus de mare se adunase grămadă în acel colţ liniştit al golfului. Un acoperiş de stânci ferise o porţiune aproape uscată de nisip şi roci argiloase, dar nu o ascundea de razele soarelui, care acum dădea o căldură neaşteptată. Molly luă mâncarea şi pătura de la mine şi îmi ceru să fac focul. Dar, până la urmă, ea a fost cea care a reuşit să aprindă lemnul umed. Sarea îl făcea să ardă cu scântei verzi şi albastre, iar flăcările ne încălziră destul ca să ne dăm jos mantalele. Era atât de plăcut să stau lângă ea şi s-o privesc sub cerul liber, sub soarele care îi sclipea în păr, în vântul care-i înroşea obrajii. Era atât de bine să râdem cu glas tare, să ne împletim glasurile cu ţipătul pescăruşilor, fără teamă că vom trezi pe cineva. Am băut vin din sticlă, am mâncat cu mâna şi apoi ne-am dus la malul apei să ne spălăm degetele lipicioase.

O vreme am scotocit printre pietre şi lemne, căutând comori aruncate de furtună. Nu mă mai simţisem atât de bine în pielea mea de când mă întorsesem din Regatul Munţilor, iar Molly semăna foarte bine cu puştoaica sălbatică din copilăria mea. Părul i se despleti şi îi căzu pe faţă. Alunecă atunci când am fugit după ea şi căzu într-o baltă lăsată de reflux. Ne-am întors pe pătură, unde îşi scoase pantofii şi ciorapii ca să se usuce la foc. Se lăsă pe spate şi se întinse pe pătură.

Mi se păru o idee bună să ne scoatem hainele...

Molly nu era la fel de sigură ca mine.

— E plin de pietre şi nisip sub pătură. Nu vreau să mă întorc acasă plină de vânătăi.

M-am aplecat şi-am sărutat-o.

— Chiar nu merit? am întrebat-o, stăruind.

— Tu? Sigur că nu! Mă împinse pe neaşteptate şi mă trânti pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute. Pe urmă sări deasupra mea. Dar eu, da.

Scânteia sălbatică din ochii ei îmi tăie răsuflarea. După ce mă obosi fără milă, am descoperit că avusese dreptate şi în privinţa pietrelor, şi a faptului că merita să mă umplu de vânătăi. Nu mai văzusem ceva atât de frumos ca albastrul cerului sclipind în părul ei, răsfirat în cascade pe obrazul meu.

După aceea mă cuprinse cu braţele şi am moţăit în aerul răcoros şi dulceag. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor, tremurând, ca să-şi strângă hainele pe ea. M-am uitat nemulţumit cum îşi leagă bluza dantelată. Întunericul şi flacăra lumânării o ascunseseră de ochii mei până atunci. Îmi văzu privirea galeşă, scoase limba la mine şi apoi se opri. Părul îmi ieşise din coadă. Mi-l trase în faţă, încadrându-mi obrajii, apoi îmi puse un pliu al mantiei ei roşii pe frunte.

— N-ai fi fost o fată prea drăguţă.

— Nici ca bărbat nu sunt cine ştie ce.

Se prefăcu jignită.

— Nu eşti bătut de soartă. Gânditoare, îşi plimbă degetul pe muşchii pieptului meu. Zilele trecute, în curtea

spălătoriei, cineva zicea că eşti cel mai reuşit bărbat de la grajduri după Burrich. Cred că datorită părului. Nu e nici pe departe atât de aspru ca al bărbaţilor din Buckkeep.

Îmi răsuci şuviţele pe degete.

— Burrich! am zis, pufnind. Să nu-mi zici că îl plac femeile!

Încruntă din sprânceană spre mine.

— De ce nu? E un bărbat foarte bine clădit, curat şi manierat pe deasupra. Are dinţi sănătoşi şi nişte ochi… Te sperie cu firea lui aspră, dar nu puţine sunt acelea care ar vrea să încerce să-l îmbuneze. Spălătoresele au încuviinţat toate că, dacă ar fi să se pomenească cu el în aşternut, nu s-ar grăbi să-l gonească.

— Dar asta nu are cum să se întâmple, am subliniat eu.

— Nu, mă aprobă Molly îngândurată. A mai fost un lucru pe care l-au admis fetele atunci. Numai una a susţinut că l-a avut, dar a recunoscut că fusese foarte beat. La un Festival al Primăverii, cred.

Molly mă studie îndelung, apoi râse de privirea mea neîncrezătoare.

— A zis, continuă ea să mă înţepe, „că nu-şi iroseşte vremea printre armăsari, le-a învăţat obiceiurile. O lună de zile mi-au rămas urme de la dinţii lui pe umeri”.

— Nu se poate, am protestat. Mă ardeau urechile de ruşine pentru Burrich. Nu e omul care să facă rău unei femei, oricât de beat ar fi fost.

— Prostuţule! Molly scutură din cap deasupra mea, în vreme ce-şi împletea părul cu degete sprintene. N-a zis nimeni că i-a făcut rău. Se uită la mine ruşinoasă. Sau că a fost nemulţumită.

— Tot nu-mi vine să cred, am spus. Burrich? Şi femeii i-a plăcut?

— Chiar are o cicatrice mică aici, în formă de semilună.

Îmi puse mâna sus pe şold şi se uită la mine pe sub sprâncene.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc.

— Nu-mi vine să cred că femeile pălăvrăgesc despre aşa ceva, am spus, într-un sfârşit.

— În curtea spălătoriei, nici nu vorbesc despre altceva, recunoscu Molly calmă.

Mi-am muşcat limba, dar m-a învins curiozitatea.

— Ce zic despre Hands?

Când lucrasem la grajd cu el, poveştile lui despre femei mă lăsaseră întotdeauna cu gura căscată.

— Că are ochi şi gene frumoase, dar trebuie să se spele pe tot corpul. De mai multe ori.

Am râs vesel şi mi-am însemnat vorbele în minte, în caz că Hands venea din nou să mi se laude.

— Şi Regal? am încurajat-o pe Molly.

— Regal. Hmm... Îmi zâmbi visătoare, apoi râse când m-am încruntat. Nu vorbim despre prinţi, dragul meu. Ne cunoaştem lungul nasului.

Am tras-o lângă mine şi am sărutat-o. Se lipi de mine şi am stat amândoi sub bolta azurie. Liniştea care mă ocolise de atâta vreme îmi umplu sufletul. Ştiam că nu ne poate despărţi nimic, niciodată, nici planurile regilor, nici mofturile sorţii. În sfârşit, un prilej să-i vorbesc despre problemele mele cu Shrewd şi cu Celerity. Se odihni caldă lângă mine şi mă ascultă în linişte, dezvăluindu-i planul prostesc al regelui şi cât de amărât eram din cauza poziţiei delicate în care mă pusese. Nu mi-a trecut prin cap că sunt un idiot până când nu am simţit o lacrimă caldă pe obraz, apoi pe gât.

— Molly? am rostit mirat şi m-am ridicat în capul oaselor, ca s-o privesc. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Ridică vocea şi adăugă cu înfrigurare: Stai întins lângă mine şi-mi spui că eşti promis alteia. Şi după aceea mă întrebi ce s-a întâmplat?

— Singura femeie căruia îi sunt promis eşti tu, am zis hotărât.

— Nu-i atât de simplu, FitzChivalry. Avea ochi mari şi gravi. Ce vei face când regele îţi va cere s-o curtezi?

— Nu mai fac baie?

Sperasem că va râde, dar ea se trase de lângă mine. Mă privi cu cei mai trişti ochi din lume.

— Nu avem nicio şansă. Nicio speranţă.

Vrând parcă să-mi arate că are dreptate, cerul se întunecă pe neaşteptate şi se porni un vânt puternic. Molly sări în picioare, îşi smulse mantia şi o scutură de nisip.

— O să mă fac ciuciulete. Ar fi trebuit să mă întorc în Buckkeep de-acum câteva ceasuri.

Vorbi nepăsător, de parcă asta era singura ei grijă.

— Molly, va trebui să mă omoare ca să mă ţină departe de tine, am rostit supărat.

Ea îşi strânse cumpărăturile.

— Fitz, vorbeşti ca un copil, îmi spuse calmă. Un copil prost şi încăpăţânat.

Plescăind ca pietrele aruncate în apă, începură să cadă primii stropi. Făceau gropiţe în nisip şi ţeseau pânze de ploaie. Molly mă lăsase fără cuvinte. Nu cred că ar fi putut găsi altele mai dureroase.

Am luat pătura roşie şi-am scuturat-o de nisip. Ea îşi strânse mantia în jurul trupului ca să se ferească de vântul care-o biciuia.

— Mai bine să nu ne întoarcem împreună, spuse ea.

Se apropie de mine şi se ridică pe vârfuri, ca să mă sărute în colţul gurii. Nu ştiam pe cine eram mai supărat: pe regele Shrewd, răspunzător de întreaga nenorocire, sau pe Molly, care credea în ea. Nu i-am întors sărutul. Ea nu făcu nicio remarcă, ci plecă în grabă, căţărându-se uşoară pe stânca plină de crăpături.

Se topise toată bucuria după-amiezii. Cochilia scânteietoare a fericirii desăvârşite zăcea acum zdrobită sub tălpile mele. Am plecat spre casă mâhnit, prin rafale de vânt şi ropot de ploaie. Nu-mi prinsesem părul la loc şi acum şuviţele deşirate îmi biciuiau obrazul. Pătura udă puţea cum numai lâna poate puţi şi-mi murdărea degetele de vopsea roşie. M-am dus în cameră şi m-am uscat, apoi m-am distrat pregătind otrava perfectă pentru Wallace. Una care să-i facă terci maţele înainte de a muri. După ce am amestecat bine praful fin şi l-am pus într-un con de hârtie, l-am lăsat din mână şi l-am privit. O vreme, m-am gândit să-l iau chiar eu. În schimb, am luat aţă şi ac şi am cusut un buzunar în interiorul manşetei mele, în care să-l

pun. Oare îl voi folosi vreodată? Întrebarea mă făcu să mă simt mai laş ca niciodată.

Nu am coborât la cină. Nu m-am dus la Molly. Am deschis obloanele şi am lăsat furtuna să-mi ude podeaua. Am lăsat focul să se stingă şi n-am vrut să aprind lumânările. Părea timpul potrivit pentru aşa ceva. Când Chade îmi deschise calea spre el, l-am ignorat. M-am aşezat la piciorul patului, cu ochii aţintiţi la ploaie.

După o vreme, am auzit paşi coborând şovăitori pe scări. Chade apăru în bezna camerei mele ca o stafie. Mă cercetă cu privirea, apoi se duse şi închise obloanele, trântindu-le. În timp ce le fixa cu cârligul, mă întrebă supărat:

— Ai idee ce curent trage în odăile mele?

Văzând că nu răspund, înălţă capul şi adulmecă aerul, ca un adevărat lup.

— Ai lucrat cu frunza-morţii aici? mă întrebă dintr-odată. Veni şi se opri în faţa mea. Fitz, doar n-ai făcut vreo prostie?

— Prostie? Eu?

Am râs şi m-am înecat. Chade se aplecă să-mi cerceteze faţa.

— Vino în camera mea, îmi spuse, cu glas aproape blând.

Mă luă de braţ şi mă duse cu el.

Camera lui veselă, focul trosnind, fructele de toamnă uscate într-un vas, toate se băteau cap în cap cu sentimentele mele, încât voiam să sparg ceva. N-am făcut-o. În schimb, l-am întrebat pe Chade:

— E ceva mai rău decât să fii supărat pe oamenii pe care-i iubeşti?

Răspunsul veni după câteva clipe:

— Să vezi cum îţi moare fiinţa iubită. Să fii supărat, dar să nu ştii pe cine. Cred că asta e mai rău.

M-am trântit pe un scaun fără braţe şi mi-am azvârlit picioarele în faţă.

— Shrewd a căpătat obiceiurile lui Regal. Fumariţă. Iarba fericirii. Numai El ştie ce altceva îşi pune în vin. În dimineaţa asta, fără droguri, a început să tremure. Pe urmă le-a băut amestecate cu vin, a inhalat fumariţă şi a

adormit în faţa mea. Asta după ce mi-a spus, încă o dată, că trebuie s-o curtez pe Celerity şi să mă însor cu ea, pentru propriul meu bine.

Cuvintele îmi ieşiseră pe gură nestăpânite. Nu aveam îndoieli că Chade ştia deja tot ce îi spusesem. L-am ţintuit cu privirea.

— O iubesc pe Molly, i-am spus pe şleau. I-am zis lui Shrewd că iubesc pe altcineva. Totuşi, el insistă să mă însor cu Celerity. Mă întreabă cum de nu înţeleg că îmi vrea numai binele. Dar el cum de nu înţelege că vreau să mă însor cu cea pe care o iubesc?

Chade părea căzut pe gânduri.

— Ai discutat asta cu Verity?

— La ce mi-ar folosi? Nici el n-a scăpat de căsătoria cu o femeie pe care nu a dorit-o.

Rostind acele vorbe, am simţit că o trădez pe Kettricken. Dar erau adevărate.

— Vrei să bei vin? mă întrebă Chade cu voce blândă. Te-ar linişti.

— Nu.

Ridică mirat din sprâncene.

— Nu. Mulţumesc. După ce l-am văzut pe Shrewd cum se „linişteşte” cu vin azi-dimineaţă... Am renunţat să mă mai plâng. El n-a fost tânăr niciodată?

— Odată, a fost foarte tânăr. Chade îşi permise un surâs discret. Poate îşi aminteşte că pe Constance i-au ales-o părinţii lui. Nu a curtat-o pentru că ar fi vrut, nici nu s-a însurat cu ea de bunăvoie. A fost nevoie să moară ca să-şi dea seama cât de mult a ajuns s-o iubească. Pe Desire, în schimb, şi-a ales-o singur, cuprins de patima care-l înfierbânta. Tăcu o clipă, două. Nu-i voi vorbi de rău pe morţi.

— Cu mine e altceva, am replicat.

— Adică?

— Eu nu voi fi rege. Numai pe mine mă afectează cu cine mă însor.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Crezi că poţi refuza curtatul lui Celerity fără să-l jigneşti pe Brawndy? În

vremurile astea, când cele Şase Ducate au nevoie de unitate mai mult ca niciodată?

— Sunt convins că o pot face să creadă că nu mă vrea.

— Cum? Purtându-te ca un mitocan? Făcându-l de ruşine pe Shrewd?

Eram ca închis în cuşcă. Am încercat să găsesc soluţii, dar nu am găsit decât una.

— Nu mă voi căsători cu altcineva decât cu Molly.

M-am simţit mai bine doar rostind vorbele acelea. L-am privit pe Chade drept în ochi. El clătină din cap.

— Atunci nu te vei însura cu nimeni, sublinie el.

— Poate că nu, am încuviinţat. Poate că nu vom fi niciodată căsătoriţi, dar vom avea o viaţă împreună...

— Şi bastarzi micuţi, ca tine.

M-am ridicat în picioare tremurând, cu pumnii încleştaţi fără să vreau.

— Să nu mai spui asta, l-am avertizat. Am întors capul şi am aruncat priviri nimicitoare flăcărilor.

— Eu n-aş spune-o. Dar o va zice restul lumii. Oftă. Fitz, Fitz, Fitz. Veni în spatele meu şi-mi puse mâinile pe umeri. Încet, cât putu de încet, rosti: Poate că cel mai bine ar fi s-o laşi să plece.

Atingerea şi blândeţea lui mă dezarmară. Mi-am acoperit faţa cu palmele.

— Nu pot, i-am spus printre degete. Am nevoie de ea.

— Dar Molly de ce are nevoie?

O mică prăvălie de lumânări, cu stupi în curtea din spate. Copii. Un soţ după lege.

— Faci asta pentru Shrewd. Ca să mă convingi să-i fac pe plac, l-am acuzat pe Chade.

Îşi luă mâinile de pe umerii mei. L-am auzit cum se îndepărtează şi toarnă vin într-o singură cană. Se întoarse cu vinul în mână şi se aşeză pe scaunul lui, lângă foc.

— Îmi pare rău, am spus.

Înălţă ochii spre mine.

— Într-o zi, cuvintele acestea nu vor fi suficiente, FitzChivalry, mă preveni. Uneori e mai uşor să smulgi

cuţitul dintr-un om, decât să-i ceri să uite vorbele pe care i le-ai spus. Chiar pe acelea rostite la supărare.

— Îmi pare rău, am repetat.

— Şi mie, spuse el scurt.

După o vreme, umil, l-am întrebat:

— De ce ai vrut să mă vezi în noaptea asta? Oftă.

— Neoamenii. La sud-vest de Buckkeep.

Mi se făcu rău.

— Am crezut că nu va mai trebui să fac aşa ceva, am şoptit. Când Verity m-a trimis pe o navă ca să practic Meşteşugul pentru el, a zis că poate…

— Asta nu vine de la Verity. I s-a raportat lui Shrewd, iar el vrea să se rezolve. Verity e deja… încărcat peste măsură. Nu vrem să-l deranjăm cu nimic acum.

Mi-am proptit capul în mâini.

— Nu mai e nimeni care să se ocupe de treaba asta? l-am întrebat, rugător.

— Numai tu şi cu mine suntem pregătiţi pentru ea.

— Nu m-am referit la tine, am spus, ajuns la capătul puterilor. Nu mă aştept de la tine să te mai ocupi de asta.

— Serios? I-am citit din nou supărarea în ochi. Puştan obraznic! Cine crezi că i-a ţinut pe neoameni departe de Buckkeep toată vara, Fitz, cât ai fost tu pe *Rurisk!* Ţi-ai închipuit că, dacă tu ai vrut să eviţi o îndatorire, atunci n-a mai fost necesară?

Mi se făcu o ruşine ca niciodată. Am întors capul, să nu-i mai văd ochii supăraţi.

— O, Chade, îmi pare rău.

— Îţi pare rău că ai evitat-o? Sau că m-ai crezut incapabil s-o mai fac?

— Pentru amândouă. Pentru tot, am recunoscut dintr-odată. Te rog, Chade, dacă încă o fiinţă la care ţin se supără pe mine, nu cred că voi mai putea suporta.

Am ridicat capul şi m-am uitat la el fix, până când a fost nevoit să mă privească şi el. Se scarpină în barbă.

— A fost o vară lungă pentru amândoi. Roagă-te la El ca furtunile să alunge Corăbiile Roşii pentru totdeauna.

Am stat o vreme tăcuţi.

— Câteodată e mai uşor să mori pentru regele tău decât să-ţi pui viaţa în mâinile lui.

Am încuviinţat în tăcere. Restul nopţii l-am petrecut pregătind otrăvurile cu care să încep să omor pentru regele meu încă o dată.

18. STRĂBUNII

Toamna celui de-al treilea an al războiului cu Corăbiile Roşii a fost una amarnică pentru viitorul rege, Verity. Navele de război fuseseră visul lui. Îşi pusese toate speranţele în ele. Crezuse că-şi poate scăpa ţărmul de piraţi şi că o va face cu atâta succes, încât va putea trimite la rândul lui piraţi împotriva coastelor Străine duşmănoase, chiar pe cele mai vijelioase furtuni de iarnă. În ciuda primelor victorii, navele nu au reuşit să controleze ţărmul, aşa cum sperase el. Începutul iernii l-a prins cu o flotă de cinci corăbii, dintre care două suferiseră stricăciuni mari. Singura nevătămată era Corabia Roşie capturată, pusă la punct şi trimisă cu un echipaj să ajute la patrulare şi la escortarea navelor comerciale. Când, în sfârşit, au început să sufle vânturile de toamnă, numai un singur căpitan de-al prinţului şi-a exprimat încrederea în iscusinţa echipajului şi în vasul său, fiind dornic să pornească într-un raid împotriva coastei Străine. Ceilalţi au susţinut că au nevoie de cel puţin o iarnă ca să dobândească experienţă marinărească de-a lungul ţărmului nostru aspru şi de încă o vară pentru exersarea tacticilor, înainte de a realiza un ţel atât de ambiţios.

Verity nu voia să-i trimită pe mare pe cei care nu doreau să plece, dar nici nu şi-a ascuns dezamăgirea. Şi-a arătat-o făţiş când a pregătit singura navă dornică de aventură, pentru că Răzbunarea, *cum fusese ea botezată, era echipată cu mărinimie. Marinarii din echipaj erau şi ei puşi la punct, în armura pe care şi-o aleseseră singuri, şi au primit arme noi, dintre cele mai bune făcute de meseriaşi. A avut loc o adevărată ceremonie la plecarea ei, la care a participat până şi regele Shrewd, în ciuda sănătăţii sale şubrede. Însăşi viitoarea regină a agăţat de catarg penele de pescăruş, despre care se spune că aduc nava iute şi nevătămată înapoi în portul-mamă. Mulţimea a ovaţionat îndelung când a pornit* Răzbunarea *pe apă şi multe*

urcioare s-au băut în seara aceea în sănătatea căpitanului şi a echipajului ei.

Peste o lună, spre marea durere a lui Verity, am primit vestea că o corabie care se potrivea cu descrierea Răzbunării *prăda apele calme din sudul celor Şase Ducate şi aducea multă nenorocire negustorilor din Bingtown şi din Statele Chalced. Atât s-a auzit la Buckkeep despre căpitan, marinari şi navă. Unii dădeau vina pe Străinii din echipaj, dar în el erau la fel de mulţi localnici, iar căpitanul crescuse în Buckkeep. A fost o lovitură crâncenă dată mândriei lui Verity şi lui însuşi, în calitate de conducător al poporului său. Unii spun că aceea a fost clipa în care s-a hotărât să se sacrifice, în speranţa de a găsi o soluţie definitivă.*

Bănuiesc că a fost mâna bufonului. Sigur că a petrecut multe ore în grădina din vârful turnului cu Kettricken, iar admiraţia lui pentru ceea ce reuşise ea să creeze nu era deloc prefăcută. Câştigi multă bunăvoinţă cu un compliment sincer. Către sfârşitul verii, nu numai că regina râdea la glumele bufonului când acesta urca în grădină ca să le distreze pe ea şi pe doamnele ei de companie, dar el a şi convins-o să-l viziteze deseori pe rege în odăile sale. Ca viitoare regină, toanele lui Wallace nu o afectau. Kettricken şi-a asumat singură sarcina de a-i pregăti regelui întăritoare şi, o vreme, Shrewd chiar a părut să se mai întremeze sub grija şi atenţia ei. Cred că bufonul a hotărât să obţină prin mijlocirea ei ceea ce nu reuşise sâcâindu-ne pe Verity şi pe mine.

Era o seară de toamnă rece când Kettricken a adus vorba despre asta prima oară în faţa mea. Eram cu ea în vârful turnului şi o ajutam să lege snopi de fân în jurul plantelor mai firave, ca să reziste zăpezii. Munca aceasta o hotărâse Patience şi ea şi cu Lacey făceau acelaşi lucru cu un răzor de clopoţei în spatele meu. Patience devenise sfătuitoarea reginei în ce priveşte creşterea plantelor, chiar dacă una sfioasă. Mica Rosemary stătea lângă mine şi-mi dădea funie când aveam nevoie. Două-trei doamne

din suita lui Kettricken, bine înfofolite, rămăseseră şi ele în grădină, dar stăteau în capătul opus şi sporovăiau în şoaptă. Pe celelalte le trimisese regina înapoi la casele lor, când le văzuse tremurând şi suflându-şi în palme. Mâinile mele dezvelite aproape înţepeniseră, la fel şi urechile, dar Kettricken părea să se simtă în largul ei. Ca şi Verity, ascuns bine într-un cotlon din mintea mea.

Insistase să-l port cu mine din nou după ce aflase că pornisem iarăşi de unul singur în căutarea neoamenilor. Nici nu-i mai simţeam prezenţa. Totuşi, cred că l-am surprins tresărind când Kettricken, legând o sfoară în jurul unei plante învelite pe care o ţineam, m-a întrebat ce ştiu despre Străbuni.

— Foarte puţine, doamna mea, am răspuns sincer şi mi-am promis încă o dată să studiez manuscrisele şi sulurile neglijate de atâta vreme.

— De ce?

— Păi, s-a scris foarte puţin despre ei. Cred că, odinioară, se ştiau atâtea despre ei, că nu a simţit nimeni nevoia să le scrie. Iar puţinele manuscrise sunt împrăştiate pe ici, pe colo, nu adunate la un loc. Ar fi nevoie de un cărturar ca să găsească toate consemnările...

— Un cărturar ca bufonul? întrebă Kettricken tăioasă. Ştie mai multe despre ei decât toţi cei pe care i-am întrebat.

— Păi... Îi place să citească, ştii, şi...

— Destul cu bufonul. Vreau să vorbesc cu tine despre Străbuni, zise ea pe neaşteptate.

Am tresărit la tonul ei, dar am observat că priveşte lung marea, cu ochii ei cenuşii. Nu intenţionase să mă mustre sau să fie nepoliticoasă. Pur şi simplu urmărea un scop. Mi-am zis că, în lunile cât fusesem plecat, devenise mai sigură pe sine. Semăna mai mult cu o regină acum.

— Ştiu câte ceva, m-am oferit, şovăitor.

— Şi eu. Hai să vedem dacă ştim aceleaşi lucruri, încep eu.

— Cum doreşti, regina mea.

Îşi drese glasul.

— Demult de tot, regele Wisdom a fost atacat crunt de piraţii de pe mare. Când n-a mai ştiut ce să facă şi s-a temut că vremea bună din vara următoare va aduce sfârşitul celor Şase Ducate şi al Casei Farseer, s-a hotărât să-şi petreacă iarna căutând un popor legendar. Străbunii. Suntem de acord până aici?

— În mare parte. Din câte am auzit eu, legendele îi numesc nu un popor, ci un fel de zei. Iar locuitorii celor Şase Ducate au crezut întotdeauna că Wisdom a fost un fanatic religios, un nebun preocupat numai de aşa ceva.

— Oamenii căzuţi pradă pasiunilor şi viziunilor sunt adesea consideraţi nebuni, mă informă Kettricken calmă. Mai departe. Într-o toamnă, Wisdom şi-a părăsit castelul, fără să ştie altceva decât că Străbunii trăiau pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de cele mai înalte piscuri din Regatul Munţilor. A reuşit cumva să-i găsească şi i-a câştigat de partea lui. S-a întors la Buckkeep şi, împreună cu ei, i-a gonit pe piraţi şi pe invadatori de pe ţărmurile celor Şase Ducate. S-a restabilit pacea şi oamenii şi-au reluat îndeletnicirile de negustori. Iar Străbunii i-au jurat regelui că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Aşa este?

— Ca şi înainte, în mare parte. Eu am auzit de la menestreli că sfârşitul e acela din toate poveştile cu eroi şi aventuri. Întotdeauna promit că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Unii jură să iasă şi din mormânt, dacă trebuie.

— De fapt, interveni brusc Patience, clătinându-se pe călcâie, Wisdom nu s-a mai întors la Buckkeep. Străbunii au venit la fiica lui, prinţesa Mindful, şi ei i-au jurat credinţă.

— De unde ştii asta? o întrebă Kettricken.

Patience scuturã din umeri.

— Un menestrel bătrân de-al tatălui meu întotdeauna cânta aşa.

Nepăsătoare, se întoarse la nodul pe care-l făcea sforii din jurul unei plante învelite cu fân.

Kettricken căzu pe gânduri. Vântul se juca acum cu o şuviţă lungă din părul ei şi i-o sufla peste obraz. Mă privi printre firele bălaie.

— Nu contează ce spun poveştile despre întoarcerea lor. Dacă un rege i-a căutat o dată, iar ei l-au ajutat, nu crezi că ar proceda la fel din nou, dacă i-ar căuta un alt monarh? Sau o regină?

— Probabil, am zis eu şovăitor.

M-am gândit că poate tânjeşte după ţara ei şi caută un pretext ca să o viziteze. Lumea începea să se întrebe de ce nu e însărcinată. Deşi multe doamne se ocupau de ea acum, tot nu-şi făcuse nicio prietenă apropiată. Singurătatea, am bănuit eu.

— Cred că... am început uşurel, oprindu-mă ca să găsesc un răspuns descurajant.

Spune-i că ar trebui să vină la mine să vorbim despre asta. Vreau să ştiu mai multe despre ce a aflat. Verity tremura de curiozitate. Mă tulbura.

— Cred că ar trebui să te duci la viitorul rege şi să discuţi despre asta cu el, i-am sugerat eu, ascultător.

Kettricken tăcu vreme îndelungată. Când vorbi, rosti cuvintele foarte încet, numai pentru urechile mele.

— Nu cred că e bine. Va zice că e încă o nebunie de-a mea. Mă va asculta puţin, apoi va începe să studieze hărţile de pe perete sau să mute lucrurile de pe masă, aşteptând să termin, pentru ca după aceea să-mi zâmbească, să dea din cap şi să mă trimită să-mi văd de treabă. Încă o dată.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas îngroşat. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se frecă la ochi. Întoarse iarăşi privirea de la mine către mare, distantă, cum era şi Verity când se folosea de Meşteşug.

Plânge?

N-am putut să-mi ascund faţă de Verity supărarea că îl mirau lacrimile ei.

Adu-o la mine. Acum, imediat!

— Regina mea?

— O clipă.

Kettricken întoarse capul şi se prefăcu că se scarpină la nas. Ştiam că-şi şterge lacrimile.

— Kettricken? am îndrăznit eu să fiu mai familiar, cum nu mai făcusem de luni de zile. Hai să mergem la el cu ideea asta. Imediat. Vin şi eu cu tine.

Vorbi şovăitoare, fără să mă privească.

— Nu crezi că-i o prostie?

Nu voi minţi, mi-am amintit eu de promisiunea pe care mi-o făcusem.

— După cum stau lucrurile acum, trebuie să ne gândim la orice ajutor posibil.

Vorbind, mi-am dat seama că cred ceea ce spun. Oare nu făcuseră aluzie şi Chade, şi bufonul la asta? Mai mult, nu stăruiseră asupra ei? Poate că Verity şi cu mine eram cei cu vederi înguste.

Kettricken oftă.

— Să mergem, atunci. Dar... va trebui să mă aştepţi în faţa camerei mele. Vreau să iau nişte manuscrise şi să i le arăt. Nu voi întârzia mult. Se întoarse către Patience şi vorbi mai tare: Lady Patience, dacă te rog, vrei să te ocupi şi de plantele acestea în locul meu? Eu am altă treabă.

— Sigur, regina mea. Cu mare plăcere.

Am plecat din grădină şi am urmat-o spre camerele ei. Am aşteptat-o destul de mult. Când ieşi, apăru după ea mica Rosemary, insistând să-i care sulurile. Kettricken se spălase pe mâini de pământ. Şi îşi schimbase rochia, se parfumase, se pieptănase şi purta giuvaierele primite de la Verity când îi fusese promisă. Zâmbi prevăzătoare privirilor mele.

— Regina mea, mi-ai luat ochii, am cutezat să-i spun.

— Mă flatezi cu îndrăzneala lui Regal, declară ea şi porni degrabă pe coridor, dar roşeaţa îi coloră obrajii.

Se îmbracă aşa numai ca să vină să vorbească cu mine?

Se îmbracă aşa ca să... te atragă. Cum e posibil ca un bărbat atât de iscusit în a citi oamenii să nu ştie nimic despre femei?

Poate că nu a avut timp destul să le înveţe obiceiurile.

Mi-am pus lacăt gândurilor şi m-am grăbit s-o ajung din urmă pe regină. Am ajuns în cabinetul lui Verity la timp să-l văd pe Charim plecând. Căra un braţ de haine murdare. Mi s-a părut ciudat, până când am intrat la prinţ. Verity purta o cămaşă din pânză fină albastru-deschis, iar aerul mirosea vesel a levănţică şi cedru. Mi-a adus aminte de un cufăr cu haine. Îşi netezise părul şi barba; ştiam foarte bine că părul lui nu stătea aşa mai mult de câteva minute. Când Kettricken intră timidă ca să-l salute pe domnul ei, l-am văzut pe Verity cum nu-l mai văzusem de luni de zile. Vara dăruită Meşteşugului îl vlăguise încă o dată. Cămaşa fină i se umfla pe la umeri şi părul netezit număra tot atâtea fire cărunte câte negre. Avea riduri la gură şi la ochi pe care nu le ştiusem acolo înainte.

Chiar aşa de rău arăt?

Nu pentru ea, i-am amintit.

Când Verity o luă de mână şi o aşeză lângă el pe o bancă de lângă foc, Kettricken îl privi cu o foame vie precum foamea lui de Meşteşug. Degetele i se agăţară de mâna lui, iar eu am întors capul când Verity îi luă mâna şi i-o sărută. Poate că prinţul avea dreptate când vorbea despre sensibilitatea Meşteşugului. Ceea ce simţea Kettricken mă izbea cu asprimea furiei trăite de camarazii mei de echipaj în bătălie.

Am simţit o fărâmă de uluire din partea lui Verity. *Ascunde-te*, îmi porunci imediat. Pe neaşteptate, am rămas singur în mintea mea. Am stat o clipă nemişcat, ameţit de retragerea lui bruscă. *Chiar nu ştia nimic*, m-am pomenit gândind şi m-am bucurat că nu m-a auzit.

— Domnul meu, am venit să cer câteva minute din timpul tău pentru… o idee de-a mea.

Kettricken îi căută privirea în timp ce vorbea cu glas şoptit.

— Desigur, încuviinţă Verity. Se uită la mine. FitzChivalry, vrei să ni te alături?

— Dacă doreşti, domnul meu.

M-am aşezat pe un taburet în partea opusă a căminului. Rosemary veni şi se opri lângă mine, cu braţul plin de

manuscrise. Probabil şterpelite de bufon din camera mea, am bănuit. Dar când Kettricken începu să-i vorbească lui Verity, luă sulurile unul câte unul pentru a-şi susţine argumentele. Fără excepţie, manuscrisele vorbeau, nu despre Străbuni, ci despre Regatul Munţilor.

— Regele Wisdom, după cum îţi aminteşti, a fost primul dintre nobilii celor Şase Ducate care a venit pe pământul nostru... pe pământul Regatului Munţilor, cu orice alt gând, în afară de acela de a se război cu noi. Aşa că istoria noastră îl pomeneşte cu mărinimie. Aceste manuscrise, copiate după cele scrise din vremea lui, vorbesc despre faptele şi călătoriile sale în Regatul Munţilor. Şi, indirect, despre Străbuni.

Kettricken desfăşură ultimul sul. Şi Verity, şi eu ne-am aplecat spre el uluiţi. O hartă. Ştearsă de timp, prost copiată probabil, dar o hartă. A Regatului Munţilor, cu trecători şi cărări însemnate pe ea. Şi câteva linii răzleţe care duceau în ţinuturile vecine.

— Una dintre aceste cărări însemnate aici trebuie să ducă la Străbuni. Eu cunosc drumurile munţilor şi acestea nu sunt rute comerciale şi nu duc la vreo aşezare ştiută de mine. Nici nu se unesc cu drumurile aşa cum le ştiu eu acum. Sunt căi şi poteci mai vechi. De ce ar fi ele însemnate pe hartă, dacă nu ar duce acolo unde s-a dus regele Wisdom?

— Atât de simplu să fie?

Verity se ridică iute, plecă şi se întoarse cu un sfeşnic, ca să lumineze harta mai bine. Netezi pergamentul cu afecţiune şi se aplecă spre el.

— Sunt mai multe cărări care duc la Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dacă asta reprezintă pata verde de aici. Niciuna nu are ceva însemnat la capăt. De unde să ştim care e cea bună? am protestat eu.

— Poate că duc toate la Străbuni, îndrăzni Kettricken. De ce să fi locuit ei într-un singur loc?

— Nu! Verity îşi îndreptă spatele. Cel puţin două au capătul însemnat. Sau l-au avut. Afurisita de cerneală s-a şters. Dar a fost ceva acolo. Am de gând să aflu ce anume.

Până şi Kettricken se arătă uimită de entuziasmul din vocea lui. Eu eram şocat. Mă aşteptasem s-o asculte politicos, nu să-i susţină planul din toată inima.

Verity se ridică dintr-odată şi făcu o tură scurtă prin cameră. Radia de forţa Meşteşugului aşa cum radia căminul căldură.

— Ţărmul nostru e acum pradă vijeliilor iernii. Sau va fi, azi-mâine. Dacă plec repede, ajung în Regatul Munţilor în următoarele câteva zile, cât mai pot umbla cu uşurinţă prin trecători. Mi-aş putea croi drum prin... ce-o fi acolo. Şi m-aş putea întoarce la primăvară. Poate cu ajutorul de care avem nevoie.

Am rămas fără cuvinte. Kettricken puse paie pe foc.

— Domnul meu, nu am avut de gând să pleci tu. Trebuie să rămâi aici. Voi pleca eu. Cunosc munţii; am crescut printre cărările lor. S-ar putea să nu supravieţuieşti acolo. Acum, eu trebuie să fiu Sacrificiu.

A fost o uşurare să-l văd pe Verity la fel de uimit ca mine. Poate că, auzind vorbele chiar din gura ei, îşi va da seama că era imposibil. Scutură încet din cap. Îi luă mâinile într-ale lui şi o privi cu seriozitate.

— Regina mea. Un oftat. Trebuie să fac acest lucru. Am dezamăgit cele Şase Ducate de atâtea ori. Şi pe tine. Când ai venit aici ca să fii regină, nu am avut răbdare să te ascult vorbind despre Sacrificiu. Am crezut că e ideea năzdrăvană a unei fetişcane. Dar nu este. Noi, aici, nu vorbim despre ea, dar o simţim. Am învăţat-o de la părinţii mei: să pun cele Şase Ducate înaintea mea. Am încercat să fac aşa. Dar acum văd că i-am trimis întotdeauna pe alţii în locul meu. Am stat aici, legat de Meşteşug, iar tu ştii într-o oarecare măsură ce preţ am plătit. Dar marinarii şi soldaţii sunt cei pe care i-am trimis să-şi dea viaţa pentru cele Şase Ducate. Pe propriul meu nepot l-am pus la o treabă crudă şi sângeroasă în locul meu. Şi, în ciuda vieţilor sacrificate, ţărmul nostru tot nu e în siguranţă. Acum mi se dă o ultimă şansă, să fac acest lucru dificil. Să te trimit pe tine în locul meu?

— Ce-ar fi... Vocea lui Kettricken se îngroşă din cauza nesiguranţei. Ce-ar fi să mergem împreună? sugeră ea, coborându-şi privirea spre foc.

Verity căzu pe gânduri. Reflecta cu adevărat la propunere, iar eu am văzut că viitoarea regină îşi dădea seama că o lua în serios. Vru să zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru când prinţul clătină din cap.

— Nu îndrăznesc, murmură el. Cineva trebuie să rămână aici. Cineva în care am încredere. Regele Shrewd e... tatăl meu nu se simte bine. Mă tem pentru el. Pentru sănătatea lui. Dacă eu plec şi tata e bolnav, trebuie să rămână cineva în locul meu.

Kettricken întoarse capul.

— Aş prefera să vin cu tine, rosti ea categorică.

Am întors privirea când Verity îi luă bărbia în mână şi îi înălţă capul ca să se uite în ochii ei.

— Ştiu, îi spuse calm. Acesta este sacrificiul pe care trebuie să ţi-l cer. Să rămâi aici, când tu ai vrea să pleci. Să fii singură, încă o dată. De dragul celor Şase Ducate.

Ceva cedă în Kettricken. Îi căzură umerii când lăsă capul în jos, supusă voinţei sale. Când Verity o trase lângă el, m-am ridicat în linişte. Am luat-o pe Rosemary şi i-am lăsat singuri.

Stăteam în camera mea, absorbit cu întârziere de manuscrisele şi tăbliţele de acolo, când un paj veni la mine în după-amiaza aceea.

— Eşti chemat în odăile regelui la un ceas după cină, fu mesajul pe care mi-l aduse.

Mă cuprinse disperarea. Trecuseră două săptămâni de la ultima mea vizită la rege. Nu voiam să stau din nou în faţa lui. Dacă mă chema să-mi spună că se aşteaptă s-o curtez pe Celerity, nu ştiam ce să fac sau ce să-i spun. Mă temeam că mă voi pierde cu firea. Am desfăşurat hotărât un manuscris despre Străbuni şi am încercat să-l studiez. Zadarnic. Numai pe Molly o vedeam în faţa ochilor.

În scurtele nopţi petrecute împreună după ziua aceea pe plajă, Molly refuzase să mai vorbească despre Celerity cu mine. Într-un fel, era o uşurare, dar nici nu mă mai tachina

despre ceea ce îmi va cere când voi fi cu adevărat soţul ei şi despre viitorii noştri copii. Renunţase în tăcere la orice speranţă de a ne căsători. Când mă gândeam la asta, înnebuneam de durere. Molly nu mă dojenea, ştiind că nu era alegerea mea. Nici măcar nu mă întreba ce avea să se aleagă de noi. Ca şi Ochi întunecaţi, trăia numai în prezent. Fiecare noapte împărţită cu mine o accepta ca pe-un lucru împlinit şi nu întreba dacă vom mai împărţi vreuna. Simţeam la ea nu disperare, ci înfrânare: hotărârea de neclintit de a nu pierde ce avem acum, dacă mâine nu-l vom mai avea. Nu meritam devotamentul unei inimi atât de credincioase.

Când moţăiam lângă ea, în patul ei, în siguranţă şi la căldură, în parfumul împrăştiat de trupul şi de ierburile ei, puterea ei era cea care ne apăra. Nu ştia ce e Meşteşugul, nu ştia ce e Harul. Altă magie stăpânea, mai intensă, şi o stăpânea numai cu voinţa ei. Când închidea şi zăvora uşa în spatele meu noaptea târziu, crea în odaia ei o lume şi un timp care ne aparţineau numai nouă. Dacă şi-ar fi pus viaţa şi fericirea orbeşte în mâinile mele, ar fi fost de nesuportat. Dar era şi mai rău. Credea că, până la urmă, va plăti scump devotamentul ei pentru mine. Totuşi, refuza să mă părăsească. Iar eu nu eram destul de bărbat ca să-i întorc spatele şi să-i urez să-şi clădească un trai mai fericit. În ceasurile mele de mare singurătate, când băteam drumurile din jurul castelului cu desagii plini de pâine otrăvită, ştiam că sunt un laş, mai rău decât un hoţ. Îi spusesem cândva lui Verity că nu eram în stare să sorb puterea altcuiva ca să mă hrănesc, că nu voiam. Şi totuşi asta făceam cu Molly în fiecare zi. Manuscrisul îmi căzu din mâini. Camera mă sufocă dintr-odată. Am împins la o parte sulurile şi tăbliţele pe care încercasem să le studiez. Cu un ceas înainte de cină, m-am dus la Patience.

Nu mai trecusem de mult pe la ea, dar salonul ei părea să nu se schimbe niciodată, în afară de aparenta dezordine, care-i dădea în vileag pasiunea de moment. Ziua aceea nu făcea excepţie. Ierburi de toamnă, legate pentru uscare, atârnau peste tot şi umpleau camera de

mirosuri. Parcă mă plimbam pe o pajişte răsturnată când încercam să ocolesc frunzişul care se clătina.

— Le-ai atârnat cam jos, m-am plâns când a intrat Patience.

— Nu. Ai crescut tu prea înalt. Stai drept şi lasă-mă să mă uit la tine.

M-am supus, deşi rămăsesem cu un buchet de iarba-pisicii pe cap.

— Măcar ai rămas în viaţă după ce ţi-ai petrecut vara vâslind şi omorând. Arăţi mult mai bine decât băiatul bolnăvicios care a venit acasă iarna trecută. Ţi-am zis eu că întăritoarele mele fac minuni. Dacă tot te-ai înălţat aşa, ai putea să mă ajuţi să le atârn şi pe astea.

Fără multă agitaţie, am fost pus să agăţ sfori de la suporturile pentru lumânări la piciorul patului şi la orice alt obiect de care se puteau lega, apoi să prind mănunchiuri de ierburi de ele. Patience mi-a cerut să mă caţăr pe un scaun şi să leg buchete de bucuria-casei, când m-a întrebat:

— De ce nu te mai plângi că ţi-e dor de Molly?

— Mi-ar folosi la ceva? am întrebat încet.

M-am străduit din toate puterile să par resemnat.

— Nu.

Tăcu o clipă, ca şi când ar fi căzut pe gânduri. Îmi întinse încă un mănunchi de frunze.

— Acestea, îmi explică ea în timp ce le atârnam, sunt frunze-pătate. Foarte amare. Unii zic că nu lasă femeia să rămână însărcinată. Nu-i aşa. Adică nu te poţi baza pe ele. Dar dacă o femeie le mănâncă prea multă vreme, se poate îmbolnăvi. Se întrerupse din nou, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Dacă o femeie e bolnavă, poate că nu rămâne însărcinată aşa uşor. Dar eu nu le-aş recomanda nimănui, cel puţin nu cuiva la care ţin.

Mi s-a descleştat limba şi am căutat să par cât mai nepăsător:

— Atunci de ce le pui la uscat?

— Dacă faci gargară cu o infuzie din ele, îţi trece durerea de gât. Aşa mi-a zis Molly Lumânăreasa când am găsit-o strângându-le în grădina femeilor.

— Am înţeles.

Am legat frunzele de sfoară, atârnându-le ca un cadavru de un cârlig. Până şi mirosul lor era amar.

Mă întrebasem ceva mai devreme cum de Verity nu vede nici ce are sub ochi? Mie de ce nu-mi trecuse asta prin cap? Ce greu trebuie să fie pentru ea, să se teamă de lucrul la care jinduieşte o femeie măritată după lege! La care tânjise şi Patience zadarnic...

— ...alge, FitzChivalry? Am tresărit.

— Poftim?

— Te-am întrebat, atunci când ai o după-amiază liberă, n-ai vrea să-mi culegi nişte alge? Din acelea negre şi creţe? Au mireasma cea mai puternică în vremea asta a anului.

— Voi încerca, am răspuns absent.

Câţi ani va mai trebui Molly să-şi facă griji? Câtă amărăciune trebuie să mai înghită?

— La ce te uiţi? mă întrebă Patience.

— La nimic. De ce?

— Pentru că te-am rugat de două ori să cobori de pe scaun ca să-l pot muta. Trebuie să atârnăm toate mănunchiurile astea, să ştii.

— Îmi cer iertare. N-am prea dormit azi-noapte; sunt cam morocănos astăzi.

— Aşa-i. Ar trebui să dormi mai mult noaptea. Vorbe rostite cu o geană de reproş. Acum coboară şi mută scaunul, ca să atârni menta.

N-am prea mâncat la cină. Regal stătea singur la tribuna înaltă, cu o mutră posacă. Ca de obicei, însoţitorii lui slugarnici se îngrămădeau la o masă de sub el. Nu înţelegeam de ce îi place să mănânce singur. Bineînţeles, i-o permitea rangul, dar de ce să se izoleze?

Îl chemă pe unul dintre menestrelii mai linguşitori pe care îi adusese de curând la Buckkeep. Cei mai mulţi erau din Farrow. Toţi cântau pe nas, ca în regiunea aceea, şi preferau stilul prelung şi monoton al baladelor. Acesta

cântă o poveste lungă despre aventura bunicului lui Regal din partea mamei. Am încercat să ignor muzica; vorbea despre cum a călărit acesta un cal până l-a omorât, pentru a fi el acela care să tragă cu arcul într-un cerb minunat, care scăpase unei generaţii întregi de vânători. Lăuda la nesfârşit calul cu inimă nobilă, care alergase în braţele morţii la îndemnul stăpânului său. Nu pomenea nimic despre prostia stăpânului care omorâse un asemenea animal pentru o ciozvârtă de carne şi o pereche de coarne.

— Nu arăţi prea bine, zise Burrich când se opri lângă mine.

M-am ridicat de la masă şi am străbătut coridorul împreună cu el.

— Am prea multe pe cap. Prea multe la care să mă gândesc deodată. Uneori am impresia că, dacă aş avea timp să mă concentrez pe o singură problemă, aş putea s-o rezolv. Şi pe urmă aş trece la celelalte.

— Fiecare om are impresia asta. Nu-i aşa. Ocupă-te de cele pe care le poţi rezolva pe măsură ce apar, şi după o vreme te obişnuieşti cu acelea pentru care nu ai soluţie.

— Cum ar fi?

Burrich înălţă din umeri şi arătă în jos.

— Cum ar fi un picior schilod. Sau ideea că eşti bastard. Toţi ne obişnuim cu lucruri cu care cândva am jurat că nu ne vom împăca. Dar de data asta ce te frământă?

— Nimic despre care să-ţi pot spune ceva acum. Cel puţin nu aici.

— O, iar de-alea. Clătină din cap. Nu te invidiez, Fitz. Uneori tot ce-i trebuie unui om e să-şi verse necazul altuia. Tu nici asta nu poţi. Dar nu te pierde cu firea. Sunt încredinţat că te vei descurca, deşi crezi că nu poţi.

Mă bătu pe umeri, apoi plecă şi lăsă în urmă un val de frig intrat prin uşile exterioare. Verity avea dreptate. Se apropiau vijeliile iernii, după cum arăta vântul din seara aceea. Eram pe la jumătatea scărilor când am tras concluzia că Burrich îmi vorbea acum pe şleau. În sfârşit mă credea bărbat. Poate că m-aş descurca mai bine dacă

aş crede şi eu la fel. M-am întărit în hotărârile mele şi m-am dus în camera mea.

M-am îmbrăcat mai frumos, cum nu mă îmbrăcasem de multă vreme. Între timp, mi-am adus aminte cât de repede îşi schimbase Verity cămaşa pentru Kettricken. Cum putea fi atât de orb? Şi cum de fusesem eu atât de orb cu biata Molly? Ce alte lucruri mai făcea ea de dragul nostru de care eu să nu am habar? Iarăşi mă copleşiră necazurile, mai apăsătoare ca înainte. În seara asta. În seara asta, după ce Shrewd termină cu mine. Nu o puteam lăsa să se sacrifice în continuare. Deocamdată, nu aveam ce face altceva, decât să-mi scot grijile din minte. Mi-am legat părul în coadă de războinic, drept pe care consideram că îl merit din plin, şi mi-am îndreptat faţa tunicii albastre. Îmi era cam strâmtă la umeri, dar toate hainele mele mă strângeau în ultima vreme. Am plecat.

Pe coridorul din faţa încăperilor regelui Shrewd m-am întâlnit cu Verity şi cu Kettricken, care veneau braţ la braţ. Nu-i mai văzusem niciodată apărând aşa. Iată-l, dintr-odată, viitor rege, alături de regina lui. Prinţul era îmbrăcat în robă de ceremonie verde închis. O bandă brodată cu căpriori stilizaţi îi împodobea mânecile şi tivul. Pe frunte avea diadema de argint cu giuvaierul albastru, însemnul viitorului rege. N-o mai purtase de multă vreme. Kettricken era îmbrăcată în alb cu violet, cum o făcea deseori. Haina ei violetă era simplă, mânecile erau croite scurte şi largi, ca să se vadă mânecile albe mai înguste şi mai lungi de dedesubt. Se împodobise cu bijuteriile primite de la Verity, iar părul bălai îi fusese strâns într-o împletitură complicată cu o plasă argintie, presărată cu ametist. M-am oprit la vederea lor. Aveau figuri solemne. Nu puteau merge decât la Shrewd.

M-am prezentat ceremonios şi l-am anunţat prudent pe Verity că mă chemase regele.

— Nu, îmi spuse Verity blând. Eu te-am chemat să te prezinţi la rege. Împreună cu Kettricken şi cu mine. Vreau să fii martor.

Mi se luă o piatră de pe inimă. Deci nu despre Celerity era vorba.

— Martor la ce, prinţul meu? am bâiguit.

Se uită la mine ca la un prost.

— Îi voi cere permisiunea regelui să plec într-o expediţie. Să-i caut pe Străbuni şi să aduc înapoi ajutorul de care avem nevoie disperată.

— O!

Ar fi trebuit să-l observ pe pajul care, îmbrăcat în negru de sus până jos, căra un braţ de suluri şi tăbliţe. Era palid şi ţeapăn. Puteam pune rămăşag că nu mai făcuse vreo treabă formală pentru Verity, în afară de lustruitul bocancilor. Rosemary, proaspăt spălată şi purtând culorile lui Kettricken, îmi amintea de un nap alb-violet curăţat. I-am zâmbit copilei dolofane, dar ea îmi aruncă o privire serioasă.

Fără să mai piardă vremea, Verity ciocăni o dată în uşa lui Shrewd.

— Imediat! se auzi o voce.

A lui Wallace. Crăpă uşa, se uită urât afară, apoi văzu că îl ţinea la uşă pe Verity. Se văzu limpede că şovăie înainte de a deschide uşa larg.

— Sire, se fâstâci el. Nu te aşteptam. Adică nu am fost anunţat că regele va avea...

— Nu e nevoie de tine pentru asta. Poţi pleca, acum.

Verity nu expedia pe nimeni atât de rece.

— Dar... regele ar putea avea nevoie de mine...

Servitorul arunca priviri disperate în toate părţile.

Se temea de ceva. Verity miji ochii.

— Dacă va fi aşa, mă voi îngriji să fii chemat. Afară, în faţa uşii. Stai acolo, în caz că te chem.

În clipa următoare, Verity făcu un pas la o parte. Am intrat în odăile regelui. Prinţul însuşi puse mâna pe clanţă şi închise uşa.

— Nu-mi place omul ăsta, remarcă el, cu voce mai puternică, pentru a fi auzit prin uşă. E un slugarnic băgăreţ şi-un linguşitor scârbos. O combinaţie foarte nefericită.

Regele nu era în salon. În timp ce Verity îl traversa, bufonul apăru brusc în pragul dormitorului. Ne privi cu ochi mari, ne zâmbi larg, într-o izbucnire de bucurie, apoi se înclină până la podea în faţa noastră.

— Sire! Trezeşte-te! E aşa cum ţi-am spus, au sosit menestrelii!

— Bufonule, mormăi Verity, dar bine intenţionat.

Trecu foarte aproape de el, ferindu-se de încercările lui de a-i săruta poala robei. Kettricken duse mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul şi-l urmă pe Verity. Bufonul întinse iute piciorul, mai-mai să-mi pună piedică. L-am evitat, dar mi-am făcut intrarea stângaci, gata să mă ciocnesc de Kettricken. Bufonul zâmbi larg şi se strâmbă la mine, apoi făcu o tumbă până la patul regelui. Ridică braţul bătrânului şi-l bătu cu blândeţe.

— Maiestate? Maiestate? Ai musafiri.

În pat, Shrewd se frământă uşor şi trase dintr-odată aer adânc în piept.

— Ce-i asta? Cine-i aici? Verity? Trage draperiile, bufonule, nu văd nimic. Regină Kettricken? Ce-i asta? Fitz! Despre ce e vorba?

Vorbea cu glas stins, uşor plângăcios, dar era mai bine decât mă aşteptasem. Când bufonul trase draperiile şi-i aranjă pernele la spate, m-am trezit în faţa unui bărbat mai bătrân decât Chade. Cei doi semănau tot mai mult pe măsură ce Shrewd îmbătrânea.

Carnea de pe faţă i se lăsase, dezvăluind aceeaşi linie a frunţii şi pometi ca ai fratelui său bastard. Ochii îi fugeau vioi, dar plictisiţi. Arăta mai bine decât ultima oară. Se ridică mai sus în şezut ca să ne vadă.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

Verity se înclină adânc, ceremonios, iar Kettricken îi făcu o reverenţă. Eu am procedat cum ştiam că mi se cere: m-am lăsat într-un genunchi şi am rămas aşa, cu capul plecat. Totuşi, am reuşit să arunc o privire în sus când începu să vorbească Verity:

— Rege Shrewd. Tată. Am venit să-ţi cer voie să preiau o îndatorire.

— Şi care e aceasta? întrebă suveranul ţâfnos.

Verity înălţă capul pentru a-şi privi tatăl în ochi.

— Vreau să plec din Buckkeep cu un grup de oameni aleşi, ca să încerc să urmez aceeaşi cale ca regele Wisdom cu mult timp în urmă. Vreau să călătoresc în iarna aceasta în Ţinutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor, să-i găsesc pe Străbuni şi să le cer să-şi respecte promisiunea făcută strămoşului nostru.

Un dram de nedumerire îşi găsi loc pe chipul lui Shrewd. Se împinse mai sus pe pat şi-şi clătină picioarele peste marginea lui.

— Bufonule. Adu vin. Fitz, scoală-te şi ajută-l. Kettricken, draga mea, fii drăguţă şi dă-mi braţul, să mă aşez pe scaunul de lângă foc. Verity, adu măsuţa de lângă fereastră. Te rog.

Terminând cu poruncile, Shrewd sparse atmosfera ceremonioasă. Kettricken îl ajută cu o familiaritate care îmi arătă că între ei există o legătură strânsă. Bufonul ţopăi la dulapul din salon după pahare, lăsându-mă pe mine să aleg o sticlă din mica rezervă păstrată de rege în camera lui. Sticlele erau pline de praf, de parcă nu s-ar fi atins de ele de cine ştie când. Oare care era sursa lui Wallace? Măcar era ordine în cameră. Mult mai bine decât înainte de Festivalul Iernii. Afumătoarele de fumariţă, care mă tulburaseră atât de tare, stăteau reci într-un colţ. Iar în seara aceasta regelui părea să-i fi revenit judecata.

Bufonul îl ajută pe monarh să se îmbrace cu o robă groasă de lână şi îngenunche să-i pună papucii. Shrewd se aşeză pe scaun lângă foc şi-şi puse paharul pe masă, lângă cot. Mai bătrân. Mult mai bătrân. Dar regele căruia îi raportasem de atâtea ori în tinereţea mea ţinea încă un consiliu sub ochii mei. Dintr-odată, mi-am dorit să fi fost eu acela care să vorbească atunci. Acest bătrân cu ochi ageri ar putea să-mi asculte motivele pentru care voiam să mă însor cu Molly. Şi iarăşi am simţit cum furia mi se

îndreaptă spre Wallace, din cauza obiceiurilor pe care i le făcuse suveranului meu.

Dar nu venise vremea mea. În ciuda familiarităţii regelui, Verity şi Kettricken stăteau încordaţi ca arcul. Bufonul şi cu mine am adus scaune, pentru ca ei să se aşeze de o parte şi de alta a lui Shrewd. M-am postat în spatele prinţului şi am aşteptat.

— Vorbeşte cât mai simplu, îi ceru Shrewd lui Verity, iar acesta se conformă.

Sulurile lui Kettricken fură desfăcute pe rând, iar prinţul citi cu glas tare fragmentele grăitoare. Harta veche fu studiată îndelung. La început, Shrewd nu făcu decât să pună întrebări, fără să comenteze sau să tragă concluzii, până când nu se convinse că a aflat toate informaţiile. Bufonul stătea lângă el şi fie îmi arunca priviri strălucitoare, fie se strâmba la pajul lui Verity, încercând să smulgă un zâmbet de pe chipul băiatului împietrit. Mai degrabă cred că l-a speriat. Rosemary uită complet unde se află şi plecă să se joace cu ciucurii de la draperiile patului.

Când Verity termină de vorbit, iar Kettricken făcu şi ea câteva observaţii, regele se propti cu spatele de spătarul scaunului. Goli ultima picătură de vin, apoi întinse paharul bufonului, ca să i-l umple. Sorbi o înghiţitură, oftă, apoi clătină din cap.

— Nu. Sunt prea multe poveşti cu zâne pentru copii ca să te apuci de treaba asta acum, Verity. Mi-ai arătat destule ca să mă convingi că merită să trimiţi un mesager acolo. Un om ales de tine, cu alaiul potrivit, daruri şi scrisori de la tine şi de la mine, dovadă că a sosit acolo la porunca noastră. Dar tu, viitorul rege? Nu. Nu avem resursele necesare acum. Regal a venit la mine mai devreme astăzi să se plângă de banii daţi pe navele care se construiesc, pe întărirea turnurilor din Insula Cornului. Banii se împuţinează. Şi poporul nu s-ar simţi în siguranţă dacă ai pleca din oraş.

— Dar nu fug, plec într-o expediţie. Una al cărei ţel e siguranţa lui. Şi o las aici pe viitoarea mea regină, să mă

reprezinte cât sunt plecat. Nu mă gândesc la o caravană cu menestreli, bucătărese şi corturi brodate, domnule. Am călători pe drumuri înzăpezite, am merge în inima iernii. Aş lua un grup de soldaţi şi aş merge ca soldaţii. Cum am făcut întotdeauna.

— Şi crezi că aşa îi vei impresiona pe Străbuni? Dacă ai să-i găseşti? Dacă au existat vreodată?

— Legenda spune că regele Wisdom a plecat de unul singur. Cred că Străbunii au existat şi că i-a găsit. Dacă voi da greş, mă voi întoarce la Meşteşug şi la navele mele de război. Ce am avea de pierdut? Dacă voi reuşi, mă voi întoarce cu un aliat puternic.

— Şi dacă mori căutându-i? întrebă Shrewd întristat.

Verity dădu să-i răspundă. Dar nu apucă să deschidă gura, că se trânti uşa salonului şi Regal intră valvârtej, tot roşu la faţă.

— Ce se întâmplă aici? De ce nu am fost anunţat despre acest consiliu?

Îmi aruncă o privire veninoasă. În spatele lui, Wallace vârî capul pe după uşă.

Verity îşi permise un surâs discret.

— Dacă nu ai fost anunţat de spionii tăi, cum de eşti aici? Dojeneşte-i pe ei că nu ai aflat mai repede, nu pe mine.

Capul lui Wallace dispăru într-o clipă.

— Tată, vreau să ştiu ce se întâmplă aici!

Regal mai avea puţin şi bătea din picior. În spatele lui Shrewd, bufonul îi imita expresia feţei. Pajul lui Verity zâmbi şi el, în sfârşit, dar apoi făcu ochii mari şi reveni la figura serioasă. Regele Shrewd i se adresă lui Verity:

— Ai vreun motiv pentru care l-ai exclus pe Regal din această discuţie?

— Nu am crezut că-l priveşte. O mică pauză. Şi am vrut să fiu sigur că hotărârea pe care o vei lua va fi numai a ta.

Verity, credincios numelui său. Regal îşi ieşi din fire şi se albi pe la nări, dar Shrewd ridică braţul să-l potolească. Îi vorbi din nou lui Verity:

— Nu-l priveşte? Dar pe umerii cui ar cădea mantia regală, cât tu ai fi plecat?

Privirea lui Verity îngheţă.

— Viitoarea mea regină mi-ar reprezenta domnia, bineînţeles. Iar mantia regală o porţi tu, regele meu.

— Dar dacă nu te-ai întoarce...

— Sunt convins că fratele meu s-ar putea adapta situaţiei cât ai clipi din ochi.

Verity nu se obosi să-şi ascundă dezgustul din glas. Am ştiut atunci cât îi otrăviseră sufletul uneltirile lui Regal. Oricât de apropiaţi ar fi fost în copilărie, nu mai rămăsese nici urmă din legătura lor. Acum erau rivali şi nimic altceva. Shrewd îi simţise şi el dezgustul, eram sigur. Oare fusese surprins? Dacă fusese cât de cât mirat, nu o arătase.

În ce-l priveşte pe Regal, ciuli imediat urechile când se pomeni de plecarea lui Verity. Acum se agita ca un câine flămând cerşind la masă. Vorbi cu o secundă prea repede ca să-şi strecoare în cuvinte orice urmă de sinceritate:

— Dacă s-ar deranja cineva să-mi explice unde pleacă Verity, poate că aş hotărî singur ce anume sunt gata să preiau.

Verity îşi muşcă limba. Senin şi tăcut, se uită la tatăl său.

— Fratele tău - vorbele îmi zgâriară urechile - vrea să-i dau voie să plece într-o expediţie. Vrea să meargă, cât de curând, pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor. Să-i caute pe Străbuni şi să obţină de la ei ajutorul care ni s-a promis cândva.

Regal făcu nişte ochi de bufniţă. Ori nu era capabil să creadă în existenţa Străbunilor, ori nu-i venea să creadă ce noroc îl lovise. Îşi linse buzele.

— Desigur, eu i-am interzis, îi spuse Shrewd, urmărindu-l cu privirea.

— Dar de ce? întrebă Regal. Doar trebuie avute în vedere toate posibilităţile...

— Banii nu ne-o permit. Nu mi-ai spus chiar tu, acum câteva ceasuri, că banii daţi pe construirea şi înzestrarea navelor şi pe echipaje ne-au secătuit vistieria?

Ochii lui Regal sclipiră iute ca limba şarpelui.

— Dar între timp am primit rapoartele despre restul recoltei, tată. Nu ştiusem că vor fi atât de bune. S-ar putea găsi bani. Dacă vrea să călătorească modest.

Verity pufni.

— Mulţumesc pentru grijă, Regal. Nu mi-am dat seama că astfel de hotărâri ţin de preocupările tale.

— Nu fac decât să-i dau regelui sfaturi, cum faci şi tu, sublinie degrabă fratele său.

— Nu crezi că a trimite un emisar ar fi cel mai potrivit lucru? îl testă Shrewd. Ce va zice lumea dacă viitorul rege pleacă din Buckkeep pe asemenea vremuri şi cu o asemenea însărcinare?

— Un emisar? Regal se prefăcu că se gândeşte. Nu cred. Nu pentru câte trebuie noi să cerem. Nu spun legendele că regele Wisdom a plecat el însuşi? Ce ştim noi despre Străbunii ăştia? Îndrăznim să riscăm să trimitem un servitor, ca să-i jignim? În ce priveşte plecarea lui Verity din Buckkeep… tu eşti regele şi eşti încă aici. Cum ar fi şi soţia lui.

— Regina lui, mormăi Verity, dar Regal continuă să vorbească.

— Şi eu. Buckkeep nu ar fi deloc părăsit. Iar însărcinarea? Ar putea stârni imaginaţia oamenilor. Sau, dacă preferi, putem ţine secret motivul plecării. Ar putea fi o simplă vizită la aliaţii noştri munteni. Mai ales dacă pleacă şi soţia lui.

— Regina mea rămâne aici. Verity folosi titlul intenţionat. Să-mi reprezinte domnia. Şi să-mi apere interesele.

— Nu ai încredere în tatăl nostru? îl întrebă Regal binevoitor.

Verity îşi muşcă limba şi se uită la bătrânul aşezat lângă foc. Întrebarea din privirea lui era limpede pentru oricine

voia s-o vadă: pot avea încredere în tine? Dar Shrewd, fără a-şi dezminţi numele, răspunse cu o altă întrebare:

— Ai auzit părerea prinţului Regal despre această însărcinare. Şi pe a mea. Pe a ta o ştii prea bine. Ţinând cont de această discuţie, ce doreşti să faci acum?

L-am binecuvântat pe Verity atunci, pentru că şi-a îndreptat privirea numai spre Kettricken. Nu au mişcat din cap, nu au schimbat şoapte între ei. Dar prinţul s-a întors apoi către tatăl lui cu încuviinţarea ei.

— Doresc să merg în Ţinutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor. Şi vreau să plec cât mai repede cu putinţă.

Când regele Shrewd încuviinţă încet din cap, inima mi se făcu cât un purice. Dar în spatele său, bufonul făcu câteva tumbe prin cameră, apoi reveni la loc, stând atent lângă scaun, de parcă nici nu s-ar fi mişcat de acolo. Regal se tulbură din cauza asta. Însă când Verity îngenunche să-i sărute mâna lui Shrewd şi să-i mulţumească pentru încuviinţare, gura fratelui său se lăţi într-un zâmbet larg cât să înghită un rechin.

Nu mai rămăsese prea mult de discutat. Verity voia să plece peste şapte zile. Shrewd fu de acord. Prinţul voia să-şi aleagă singur însoţitorii. Shrewd acceptă şi asta, deşi Regal căzu pe gânduri. Eu n-am fost mulţumit când regele ne-a expediat pe toţi şi Regal a rămas să stea de vorbă cu Wallace în salon, în timp ce noi ieşeam unul câte unul. M-am întrebat dacă Chade îmi va da voie să-l omor pe Wallace. Îmi interzisese deja să-i vin de hac lui Regal, iar eu îi promisesem regelui că nu o voi face. Dar Wallace nu se bucura de o asemenea protecţie.

Pe coridor, Verity îmi mulţumi scurt. Am îndrăznit să-l întreb de ce voise să fiu şi eu acolo.

— Ca să fii martor, îmi răspunse el amărât. Să fii martor înseamnă mai mult decât să auzi de la alţii ce s-a întâmplat. Să ţii minte toate cuvintele care s-au rostit... ca să nu fie uitate.

Am ştiut că Chade avea să mă cheme la el la noapte.

Dar nu am rezistat să nu merg la Molly. Văzându-l pe rege aşa cum trebuie să fie un rege, mi-a reînviat speranţa. Mi-am promis că îi voi face o vizită scurtă, doar cât să-i vorbesc, să-i spun cât preţuiam ce făcea. Mă voi întoarce în camera mea înainte de orele mici ale dimineţii, când îi plăcea lui Chade să discutăm.

Am bătut pe furiş la uşa ei; mi-a deschis repede. Probabil că a simţit cât de înflăcărat sunt, pentru că mi-a căzut imediat în braţe, fără întrebări sau reţineri. I-am mângâiat părul lucios, m-am uitat în ochii ei. Pasiunea s-a ridicat în mine cum se umflă un pârâu primăvara, măturând în cale rămăşiţele iernii. Intenţiile mele de a sta de vorbă pe îndelete s-au topit. Molly a rămas cu răsuflarea tăiată când am strâns-o la piept, apoi s-a abandonat în braţele mele.

Parcă trecuseră luni, nu zile, de când fuseserăm împreună ultima oară. Când m-a sărutat cu pasiune, m-am simţit ciudat, nu ştiam sigur de ce mă dorea. Era atât de tânără şi de frumoasă! Mi se părea o îngâmfare să cred că dorea pe cineva atât de zdruncinat şi de ponosit ca mine. N-a lăsat îndoielile să mă cuprindă, ci m-a tras peste ea fără să mai stea pe gânduri. În desfătarea noastră, am recunoscut, în sfârşit, dragostea adevărată în ochii ei albaştri. Am slăvit pasiunea cu care m-a tras către ea şi m-a strâns în braţele ei palide, puternice. Mai târziu, mi-au venit în minte sclipiri de păr de aur răsfirate pe o pernă, miresme de lemn-dulce şi dulceaţa-muntelui pe piele, până şi felul în care-şi dădea capul pe spate când îşi murmura plăcerea.

După aceea, Molly mi-a şoptit uluită că înflăcărarea făcuse din mine alt bărbat. Stătea cu capul pe pieptul meu. Am tăcut şi i-am mângâiat părul negru, mirosind a plantele ei. Cimbru şi levănţică. Am închis ochii. Ştiam că-mi păzisem bine gândurile. Devenise de mult un obicei când eram cu Molly.

Verity însă nu se ferise.

Nu am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat. Mă îndoiesc că a vrut cineva. Am sperat să fiu singurul care a simţit

totul. Dacă ar fi aşa, nu s-ar întâmpla niciun rău, câtă vreme nu spuneam o vorbă. Cât timp îmi scoteam din minte gura cea dulce a lui Kettricken şi pielea ei albă, albă şi moale.

19.MESAJE

Viitorul rege Verity a plecat din Buckkeep la începutul iernii, în cel de-al treilea an de război cu Corăbiile Roşii. A luat cu el un grup mic de bărbaţi aleşi de el însuşi, care să-l însoţească în expediţie, precum şi garda lui personală, care să călătorească alături de el până în Regatul Munţilor şi să rămână acolo, aşteptându-i întoarcerea. După socoteala lui Verity, o expediţie mai mică avea nevoie de mai puţine bagaje, iar călătoria prin munţi iarna îi cerea să ducă toată rezerva de hrană cu el. Prinţul a mai hotărât că nu voia să le dea Străbunilor impresia de alai ostăşesc. Misiunea lui a fost dezvăluită numai câtorva oameni, în afară de însoţitorii lui. De ochii lumii, mergea în Regatul Munţilor ca să discute cu tatăl reginei, regele Eyod, despre un posibil sprijin militar împotriva Corăbiilor Roşii.

Dintre cei rugaţi să-l însoţească, merită amintiţi câţiva. Hod, maestra armelor din Buckkeep, a fost printre primii aleşi. Nu o întrecea nimeni la tactică în tot ţinutul şi mânuia armele cu dibăcie neîntrecută, în ciuda vârstei. Charim, servitorul personal al lui Verity, îl slujea de atâţia ani şi-l însoţise în atâtea campanii, încât niciunuia dintre ei nu le-a trecut prin minte să-l lase acasă. Chestnut, castaniu precum numele său, făcea parte din garda militară a lui Verity de zece ani. Îşi pierduse un ochi şi o ureche, dar era la fel de sprinten ca orice bărbat. Keef şi Kef gemeni, membri vechi ai gărzii de onoare a prinţului, ca şi Chestnut, au fost şi ei aleşi. Încă unul, Burrich pe nume, şeful grajdurilor din Buckkeep, s-a alăturat alaiului de bunăvoie. Când s-au ridicat voci împotriva plecării lui, a subliniat că lăsa grajdurile pe mâini bune şi că alaiul avea nevoie de cineva care să se priceapă la animale, ca să le treacă cu bine prin munţi în toiul iernii. A mai subliniat că era vraci priceput şi avea experienţă ca om al regelui - fusese mâna dreaptă a prinţului Chivalry -, dar acest lucru doar puţini îl cunoşteau.

Cu o seară înainte de plecare, Verity m-a chemat în cabinetul lui.

— Nu eşti de acord cu asta, nu-i aşa? Crezi că o să fac calea mânzului, mă întâmpină el.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Fără să ştie, dăduse glas întocmai gândurilor mele.

— Mă tem că am îndoieli serioase, l-am aprobat, prevăzător.

— Şi eu. Dar ce mi-a mai rămas? Măcar am ocazia să fac ceva eu însumi. Nu numai să stau în turnul acela blestemat şi să las Meşteşugul să mă doboare.

Copiase cu multă migală harta lui Kettricken în ultimele zile. O strânse sul sub ochii mei şi o făcu să alunece într-un tub de piele. Eram uimit cât de mult se schimbase într-o săptămână. Era tot cărunt, cu trupul slăbit şi gârbovit după luni întregi de stat pe scaun, dar se mişca vioi şi atât el, cât şi Kettricken onoraseră coridorul cel mare în fiecare seară după luarea hotărârii de a pleca. Fusese o adevărată plăcere să-l văd că are poftă de mâncare şi că zăboveşte la un pahar de vin, în vreme ce Mellow sau alt menestrel ne distrează pe toţi. Afecţiunea reînnoită dintre Kettricken şi el era o altă plăcere redescoperită. Regina rareori îşi lua ochii de la domnul ei când stăteau la masă. Cât menestrelii cântau, mâna ei se proptea de spatele braţului său. Sclipea în prezenţa lui ca o flacără de lumânare. Oricât îmi ferecam mintea, tot ştiam ce nopţi încântătoare petrec împreună. Încercasem să mă ascund de pasiunea lor, cufundându-mă în dragostea lui Molly. Am ajuns să mă simt vinovat că Molly era atât de mulţumită de ardoarea mea renăscută. Cum s-ar simţi dacă ar şti că pofta nu era a mea în întregime?

Meşteşug. Fusesem prevenit de puterea şi capcanele lui, de forţa cu care atrage omul şi-l secătuieşte, lăsându-i doar foamea de a-l folosi. Despre capcana aceasta nu mă prevenise nimeni. Într-un fel, de-abia aşteptam să plece Verity, ca să-mi regăsesc sufletul dintotdeauna.

— Ceea ce faci în turn nu e o sarcină neînsemnată. Dacă oamenii ar fi în stare să înţeleagă cum îţi pierzi vlaga pentru ei...

— Aşa cum înţelegi tu. Am devenit mai apropiaţi în vara asta, băiete. Mai apropiaţi decât am crezut că e posibil. Eşti mai aproape de mine decât oricine de când a murit tatăl tău.

Mai apropiat decât îţi închipui, prinţul meu. Dar nu am dat glas gândului.

— Aşa este.

— Vreau să te rog un lucru. De fapt, două.

— Ştii că nu te voi refuza.

— Să nu spui asta niciodată cu uşurinţă. Primul este să ai grijă de doamna mea. S-a mai învăţat cu obiceiurile din Buckkeep, dar e încă foarte naivă. Păzeşte-o până mă întorc.

— Nici nu e nevoie să mi-o ceri, prinţul meu.

— Al doilea lucru. Inspiră adânc şi respiră cu un oftat. Vreau să încerc să fiu aici, în mintea ta. Cât de mult se poate.

— Prinţul meu.

Am ezitat. Avea dreptate. Nu era un lucru pe care voiam să i-l garantez. Dar îl promisesem deja. Ştiam că, de dragul regatului, aşa era înţelept să procedez. Dar cu mine cum rămânea? Deja simţeam că mi se tocesc graniţele în prezenţa puternică a lui Verity. Nu vorbeam de o legătură de un ceas, două, nici de câteva zile, ci de săptămâni, poate de luni de zile. M-am întrebat dacă aşa păţeau şi iniţiaţii în Meşteşug, dacă în cele din urmă nu mai aveau o viaţă a lor.

— Dar grupul tău de iniţiaţi? am întrebat încet.

— Ce-i cu ei? mă repezi. Îi las aici, în turnuri şi pe corăbii, deocamdată. Orice mesaje trebuie să trimită, le pot direcţiona spre Serene. În lipsa mea, ea le va duce lui Shrewd. Dacă află ceva ce consideră că trebuie să ştiu neapărat, mă pot cerceta cu Meşteşugul. Tăcu o clipă. Alt fel de informaţii voi căuta eu prin tine. Lucruri care vreau să rămână o taină.

Veşti despre regina lui, mi-am închipuit. Cum se foloseşte Regal de puterea lui, în absenţa fratelui său. Bârfe şi comploturi. Într-un fel, lucruri neînsemnate. În altul, amănunte care îi întăreau tronul. Mi-am dorit, a mia oară, să fi putut întrebuinţa Meşteşugul după voia mea. Dacă aş fi avut această deprindere, Verity nu ar fi fost obligat să-mi ceară aşa ceva. L-aş fi putut căuta oricând. Dar, altfel stând lucrurile, legătura mintală impusă prin atingere, păstrată de noi pe timpul verii, era singura noastră şansă. Prin ea, Verity putea afla ce se întâmplă la Buckkeep când voia, iar eu primeam instrucţiuni de la el. Am şovăit, dar el ştia deja că voi accepta. Din devotament pentru el şi pentru cele Şase Ducate, mi-am zis. Nu pentru că mă ardea Meşteşugul. L-am privit în ochi.

— O voi face.

— Ştiind bine că aşa începe, spuse el.

Nu era o întrebare. Atât de bine ne citeam deja unul pe altul. Nu aşteptă un răspuns de la mine.

— Voi fi cât se poate de discret, îmi promise.

M-am dus la el. Ridică braţul şi mi-l puse pe umăr.

Verity era din nou cu mine, cum nu mai fusese, în mod conştient, din ziua aceea în care, în cabinetul lui, îmi poruncise să-mi ferec mintea.

Ziua plecării a fost frumoasă, cam rece, dar cu cer senin. Respectându-şi promisiunea, Verity adunase numai cele strict necesare pentru expediţie. În dimineaţa următoare consiliului, fuseseră trimişi călăreţi înaintea lui, ca să se îngrijească de provizii şi loc de popas în oraşele prin care avea să treacă. Astfel va putea străbate aproape tot ţinutul celor Şase Ducate repede şi fără prea multe bagaje.

Când a pornit expediţia, în răcoarea dimineţii, din toată mulţimea, numai eu nu mi-am luat rămas-bun de la Verity. S-a cuibărit în mintea mea, mic şi tăcut, ca o sămânţă aşteptând primăvara. Neobservat ca Ochi întunecaţi. Kettricken preferase să urmărească plecarea dintre zidurile reci ale Grădinii Reginei. Îşi luase rămas-bun de la el mai devreme şi alesese acel loc pentru că nu voia să-i fie înţelese greşit lacrimile dacă îi venea să plângă. Am stat

lângă ea şi am îndurat ecoul sentimentelor pe care le împărtăşiseră săptămâna trecută. Mă bucuram pentru ea, dar mă şi întristam că pierde atât de repede ceea ce de-abia a câştigat. Cai şi oameni, animale de povară şi flamuri trecură, în cele din urmă, prin spatele unui umăr de deal şi dispărură din vedere. Atunci am avut o senzaţie care-mi trimise un fior pe şira spinării. Kettricken îl cerceta pe Verity cu Harul. Foarte slab, e-adevărat, dar suficient ca, în inima mea, Ochi întunecaţi să se alarmeze, cu ochi sticloşi, şi să întrebe: *Ce-i asta*?

Nimic. *Nimic care să ne privească pe noi*, am adăugat. *Vom vâna împreună curând, frate, cum nu am mai vânat de mult*.

Timp de câteva zile după plecarea alaiului, aproape că am reuşit să-mi văd de viaţă. Mă îngrozise gândul că Burrich îl însoţea pe Verity. Am înţeles ce-l mâna să-şi urmeze viitorul rege, dar mă nelinişteau primejdiile care mă păşteau, cu amândoi plecaţi. Asta îmi spunea despre mine multe lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Partea bună era că, Burrich fiind plecat şi Verity ghemuindu-se în mine, Ochi întunecaţi şi cu mine puteam să ne folosim de Har fără să ne temem de nimeni. Străbăteam împreună kilometri întregi departe de turn aproape în fiecare dimineaţă. În zilele în care îi căutam pe neoameni, o călăream pe Cenuşia, dar ea nu se simţea liniştită în preajma lupului. După o vreme, neoamenii s-au împuţinat simţitor şi n-au mai apărut alţii. Am început să vânăm pentru noi. Atunci mergeam pe jos, pentru că aşa ne simţeam mai apropiaţi. Ochi întunecaţi încuviinţa desăvârşirea trupului meu peste vară. În iarna aceea, pentru prima oară de când mă otrăvise Regal, m-am simţit din nou în deplinătatea forţelor. Dimineţile de vânătoare sprintenă şi nopţile intense petrecute cu Molly ar fi îndestulat viaţa oricărui bărbat. Asemenea lucruri mărunte îţi aduc mari satisfacţii.

Cred că îmi doream ca viaţa mea să rămână la fel de simplă şi împlinită. Am încercat să ignor primejdiile. Vremea care se încăpăţâna să rămână frumoasă, mi-am

zis, îi asigura lui Verity un început bun de călătorie. Mi-am scos din minte teama de posibilele raiduri de la sfârşit de anotimp, acum că eram atât de neapăraţi. L-am evitat şi pe Regal, şi lanţul de petreceri puse la cale pe neaşteptate, care umpleau turnul cu adepţii lui şi ţineau lumânările aprinse până noaptea târziu în coridorul cel mare. Serene şi Justin se arătau şi ei mult mai des prin Buckkeep.

Nu intram niciodată unde se aflau ei, dar le simţeam săgeţile otrăvite din ochi. Am început să evit camera comună seara, pentru că dădeam fie peste ei, fie peste musafirii lui Regal, veniţi să ne aglomereze curtea pe timp de iarnă.

Verity nu plecase nici de două zile când am auzit zvonuri că adevăratul scop al expediţiei sale era căutarea Străbunilor. Nu-l puteam învinui pe Regal pentru ele. Oamenii aleşi de Verity ştiau care era adevărata lor misiune. Burrich o ghicise singur. Dacă reuşise el, atunci sigur reuşiseră şi alţii care nu-şi puseseră lacăt la gură. Dar când am auzit doi băieţi de la bucătărie râzând de „nebunia regelui Wisdom şi legenda prinţului Verity”, am bănuit că bătaia de joc era mâna lui Regal. Meşteşugul îl transformase pe Verity într-un pustnic. Oamenii se întrebau ce tot face singur în turn atâta vreme. Adică ştiau că se dedică Meşteşugului, dar nu era un subiect destul de savuros ca să aibă ce bârfi pe seama lui. Privirea lui preocupată, orele ciudate la care mânca şi se odihnea şi umbla ca o stafie prin castel când ceilalţi dormeau le dădeau apă la moară bârfitorilor. Îşi pierduse prinţul minţile şi pornise să bată drumurile de pomană? Zvonurile se înmulţeau şi Regal punea paie pe foc. Găsea prilejuri şi pretexte pentru tot soiul de ospeţe şi adunări cu nobilii săi. Regele Shrewd rareori se simţea destul de întremat ca să ia parte la ele, iar lui Kettricken nu-i plăcea tovărăşia viclenilor cu care se însoţea Regal. Eu eram destul de înţelept să mă ţin deoparte. Numai de faţă cu Chade protestam la adresa petrecerilor scumpe, în condiţiile în care Regal insistase că de-abia se găsiseră bani pentru expediţia lui Verity. Chade doar clătina din cap.

Bătrânul îşi fereca gura tot mai mult în ultima vreme, chiar şi în faţa mea. Aveam senzaţia tulburătoare că îmi ascunde ceva. Secretele nu erau ceva neobişnuit. Bătrânul asasin era un sac burduşit de taine. Pur şi simplu nu puteam scăpa de sentimentul că secretul de acum mă privea direct pe mine. Nu l-am putut întreba pe şleau, dar l-am urmărit. Masa lui de lucru arăta foarte folosită când nu eram eu prin preajmă. Şi mai ciudat, urmele activităţilor sale erau înlăturate meticulos ori de câte ori mă chema la el. Straniu. Ani de zile curăţasem după el şi „bucătăritul" lui. Faptul că făcea singur ordine însemna fie că mă mustra cu asprime, fie că ascundea ceea ce făcea.

Neputând rezista ispitei, îl urmăream de câte ori puteam. Nu i-am aflat secretul, dar am văzut multe lucruri care înainte îmi scăpaseră. Chade îmbătrânea, încheieturile sale înţepenite de vremea rece nu se mai întindeau seara, la căldura focului. Era fratele vitreg mai mare al lui Shrewd, un bastard, ca şi mine, şi, în ciuda anchilozării, tot el părea mai tânăr. Dar acum ţinea pergamentele mai departe de ochi când le citea şi evita să ridice mâna deasupra capului. Mă durea să observ aceste schimbări, cum mă durea să ştiu că îmi ascunde ceva.

Într-o dimineaţă, la douăzeci şi trei de zile după plecarea lui Verity, întorcându-mă de la vânătoarea cu Ochi întunecaţi am găsit turnul cuprins de agitaţie.

Mi-a dat impresia unui muşuroi de furnici neastâmpărate, dar fără stăruinţa lor. M-am dus glonţ la Sara, bucătăreasa, şi am întrebat-o ce se întâmplase. În orice turn, bucătăria e moara în care se macină zvonurile, întrecută numai de camera gărzilor. De obicei, la Buckkeep, bârfele din bucătărie se apropiau mai mult de adevăr.

— A venit un călăreţ cu calul gata să-şi dea duhul. A zis că a fost un raid la Ferry. Aproape tot oraşul a fost trecut prin flăcări. Şaptezeci au ajuns neoameni. Câţi morţi, nu se ştie încă. Şi o să mai moară, rămaşi fără acoperiş pe frigul ăsta. Trei corăbii cu piraţi, a zis băiatul. S-a dus direct la prinţul Regal şi i-a dat raportul. Prinţul l-a trimis aici ca să

primească de mâncare; acuma e-n camera gărzilor, doarme. Băiatul ăsta a bătut singur tot drumul, adăugă bucătăreasa în şoaptă. A luat cai odihniţi din oraşele prin care a trecut, venind în josul ţărmului, dar nu a lăsat pe nimeni să ducă mesajul în locul lui. Mi-a zis că s-a aşteptat la fiecare pas să vadă întăriri pornind spre Ferry, să-i spună cineva că navele cu ajutoare au pornit deja într-acolo. Dar n-a auzit nimic.

— De la Ferry? Atunci sunt cel puţin cinci zile de când s-a întâmplat. De ce nu s-au aprins focurile de semnalizare? am întrebat. Sau de ce nu s-au trimis păsările mesagere la Gull şi Seal Bay? Viitorul rege, Verity, a lăsat în zonă o navă de patrulare. Ea ar fi trebuit să vadă focurile din Gull şi Ferry. Iar în Turnul Roşu e Will, un iniţiat în Meşteşug. Ar fi trebuit să vadă flăcările. Ar fi trebuit să trimită vorbă aici, lui Serene. Cum de nu s-a aflat nimic aici, cum de noi nu ştim nimic despre asta?

Bucătăreasa vorbi şi mai încet, trântind cu subînţeles aluatul pe care-l frământa.

— Băiatul a zis că s-au aprins focurile la Ferry şi Oraşul de Gheaţă. Zice că s-au trimis păsări la Gull. Corabia n-a mai ajuns niciodată.

— Atunci noi cum de nu am aflat?

Am respirat adânc, tremurat, şi mi-am stăpânit furia inutilă. L-am simţit pe Verity fremătând vag de îngrijorare. Prea vag. Legătura noastră slăbea tocmai când trebuia să fie mai puternică.

— Bănuiesc că nu mai are rost să întreb. Ce a făcut Regal? L-a trimis pe *Rurisk!* Aş vrea să fi fost aici, să plec şi eu.

Bucătăreasa pufni şi se opri să mai frământe puţin aluatul.

— Atunci, du-te, nu-i târziu. Nu s-a făcut nimic, adică eu n-am auzit. Nimeni nu a fost trimis, nimeni nu e trimis acum. Nimeni. Ştii că nu-mi plac bârfele, Fitz, dar se zvoneşte că Regal ar fi ştiut de atac. Când a venit băiatul, o, ce drăguţ a fost prinţul, ce îngăduitor, de parcă voia să topească inima vreunei cucoane. Mâncare, o manta nouă,

un săculeţ drept răsplată. Dar i-a zis băiatului că acum e prea târziu. Piraţii vor fi plecat de mult. N-are rost să trimită o corabie acum, nici soldaţi.

— Prea târziu să lupte cu piraţii, poate. Dar cei ucişi de vâlvătăi în Ferry? Un grup de muncitori să ajute la repararea caselor, nişte căruţe cu mâncare...

— A zis că nu-s bani pentru asta. Bucătăreasa rosti răspicat fiecare cuvânt. Începu să facă din aluat cornuri şi să le trântească pe rând, ca să se umfle. Zice că vistieria a fost secătuită de construirea corăbiilor şi de pregătirea echipajelor. A zis că Verity a luat puţinul rămas ca să plece în căutarea Străbunilor.

Tot dispreţul din lume adunat în ultimul cuvânt. Bucătăreasa se opri să se şteargă pe mâini de şorţ.

— Pe urmă a zis că-i pare rău. Foarte rău.

Furia se dezlănţui rece în mine. Am bătut-o pe bucătăreasă prieteneşte pe umăr şi am asigurat-o că totul va fi bine. Ca buimac, am plecat din bucătărie şi am pornit spre cabinetul lui Verity. În faţa uşii, m-am oprit, bâjbâind. Un licăr de intenţie de la Verity. În fundul unui sertar voi găsi un colier vechi de smaralde bătute în aur. Fusese al mamei sale. Ar trebui să ajungă pentru a angaja oameni, a cumpăra cereale şi a le trimite cu ei. Am deschis uşa cabinetului şi am rămas pe loc.

Verity era dezordonat şi-şi făcuse bagajele în grabă. Charim plecase cu el; nu era aici, ca să facă ordine. Nu ei umblaseră în cabinet. Altcineva nu ar fi observat nimic neobişnuit. Însă eu am văzut camera şi cu ochii mei, şi cu ai lui Verity. Se cotrobăise prin ea. Mâna străină, oricare-ar fi fost ea, fie nu se îngrijorase că va fi prinsă, fie nu-i fusese apropiată lui Verity. Fiecare sertar era bine închis, la fel fiecare dulap. Scaunul era împins aproape de masă. Prea multă ordine. Fără speranţă, m-am dus la sertar şi l-am deschis. L-am tras afară cu totul şi m-am uitat în colţul din spate. Poate că tocmai firea dezordonată a lui Verity îl salvase. N-aş fi căutat un colier de smaralde sub o grămadă alcătuită dintr-un pinten vechi, o cataramă ruptă şi o bucată de corn, pe jumătate transformată în mâner de

cuţit. Dar l-am găsit acolo, învelit într-o cârpă lucrată de mână. Mai erau câteva lucruri mici, dar valoroase, de luat din cameră. Le-am adunat nedumerit. Dacă nu fuseseră furate, atunci ce anume căutase mâna străină? Dacă nu mărunţişuri însemnate, atunci ce anume?

Am sortat meticulos şase pergamente cu hărţi şi apoi am început să iau câteva de pe perete. În timp ce înfăşuram cu grijă unul dintre ele, Kettricken intră fără zgomot în cabinet. Mulţumită Harului, o simţisem înainte de a atinge uşa, aşa că am ridicat capul s-o întâmpin deloc surprins. Am rămas neclintit sub valul de emoţii al prinţului, care mă străbătură din cap până-n picioare. La vederea ei, Verity parcă prinse puteri în mine. Era minunată, palidă şi zveltă într-o rochie albastră, de lână moale. Mi-am tras răsuflarea şi am întors privirea. Ea mă privi întrebătoare.

— Verity a vrut să ascund pergamentele astea cât e plecat. Umezeala le poate strica, iar cabinetul e rareori încălzit când el nu e aici, i-am explicat, terminând de înfăşurat pergamentul.

Kettricken încuviinţă în tăcere.

— E aşa de pustiu şi de frig aici fără el. Nu numai căminul… Nu-i simt mireasma, neorânduiala…

— Deci tu ai făcut curat? am întrebat-o, ca din întâmplare.

— Nu! Râse. Curăţenia mea îi strică bruma de ordine. Nu, rămâne totul aşa cum e, până se va întoarce. Vreau să vină acasă şi să găsească lucrurile acolo unde le-a lăsat. Arboră o expresie serioasă. Dar camera asta contează cel mai puţin. Am trimis un paj la tine de dimineaţă, dar erai plecat. Ai auzit vestea despre Ferry?

— Numai bârfele.

— Atunci ştii ce ştiu şi eu. Nu am fost chemată, spuse Kettricken rece. Apoi se întoarse spre mine şi i-am citit durerea în ochi. Am aflat de la Lady Modesty, care ştia de la servitorul lui Regal, care stătea de vorbă cu servitoarea ei. Gărzile s-au dus la Regal, să-l anunţe că a sosit mesagerul. Nu la mine ar fi trebuit să vină? Nu mă consideră regină?

— Regina mea, i-am amintit eu cu blândeţe, după lege, mesajul ar fi trebuit transmis direct lui Shrewd. Cred că aşa s-a întâmplat, iar oamenii lui Regal, care păzesc uşa regelui, au trimis după el, nu după tine.

Kettricken înălţă capul mândră.

— Atunci acest lucru trebuie schimbat. Doi pot juca jocul acela prostesc.

— Mă întreb dacă nu cumva şi alte mesaje au urmat aceeaşi cale, am meditat eu, cu glas tare.

Ochii albaştri ai reginei se făcură gri de supărare.

— Ce vrei să spui?

— Păsările mesager, focurile de semnalizare. Un mesaj trimis prin Meşteşug de Will, din Turnul Roşu, lui Serene. Măcar unul dintre aceste lucruri ar fi trebuit să ne aducă vestea că Ferry e atacat. Unul s-ar fi putut rătăci, dar toate trei?

Se albi la faţă, înţelese imediat.

— Ducele de Bearns va crede că strigătul lui de ajutor nu a fost luat în seamă. Duse mâna la gură şi şopti printre degete. Asta e trădare, ca să-l defăimeze pe Verity! Făcu ochii mari şi şuieră către mine. Nu va fi îngăduită!

Porni degrabă spre uşă, tot mai nervoasă la fiecare pas. De-abia am ajuns să-i sar în faţă şi să mă lipesc cu spatele de uşă.

— Doamnă, regina mea, te implor, aşteaptă! Aşteaptă şi cugetă!

— Să cuget la ce? Cum să dau în vileag mai bine cât de mare este perfidia lui Regal?

— Nu avem poziţia cea mai avantajoasă în turn. Te rog, aşteaptă. Hai să ne gândim împreună. Ca şi mine, şi tu crezi că Regal trebuie să fi ştiut ceva despre atac şi a tăcut. Dar nu avem nicio dovadă. Absolut niciuna. Şi poate ne înşelăm. Trebuie să luăm lucrurile şi să le discutăm pe rând, ca să nu tulburăm apele, când avem nevoie mai puţin de asta. Prima persoană cu care trebuie să vorbim e regele Shrewd. Ca să vedem dacă a ştiut, dacă el l-a pus pe Regal să vorbească în numele lui.

— Sigur că nu! proclamă Kettricken furioasă.

— Deseori se tulbură la minte, i-am reamintit eu. Dar el, şi nu tu, trebuie să fie cel care-l va dojeni pe Regal în faţa lumii, dacă e s-o facă în faţa lumii. Dacă vorbeşti cu glas tare împotriva lui, iar mai târziu regele îl sprijină, nobilii vor vedea în Casa Farseer un neam dezbinat. Deja sunt prea multe îndoieli şi certuri între membrii ei. Nu e momentul să aţâţăm ducatele interioare împotriva celor de coastă, cu Verity plecat.

Kettricken rămase pe loc. Tremura încă de nervi, dar măcar mă asculta. Inspiră adânc. Se liniştea.

— De asta te-a lăsat aici, Fitz. Ca să vezi ce se întâmplă în locul meu.

— Poftim?

Veni rândul meu să tresar.

— Am crezut că ştii. Probabil te-ai mirat că nu ţi-a cerut să-l însoţeşti. L-am întrebat în cine să am încredere ca sfătuitor. Mi-a spus să mă bazez pe tine.

Uitase Verity de Chade? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama că regina nu avea habar de existenţa lui. Probabil ştia că voi face pe mijlocitorul. Am simţit încuviinţarea lăuntrică a prinţului. Chade. Din umbră, ca întotdeauna.

— Hai să ne gândim împreună, mă invită Kettricken. Ce se va întâmpla în continuare?

Avea dreptate. Nu era o întâmplare izolată.

— Vom primi vizitatori. Ducele de Bearns şi nobilii săi de rang mai mic. Ducele Brawndy nu e omul care să trimită emisari într-o asemenea misiune. Va veni chiar el şi ne va cere răspunsuri. Iar ducatele de coastă vor asculta răspunsurile care i se vor da. Partea lui de ţărm e cea mai expusă dintre toate, în afară de Buckkeep.

— Atunci trebuie să-i dăm răspunsurile pe care merită să le audă, declară Kettricken.

Închise ochii. Îşi duse palmele la frunte, apoi şi le apăsă pe obraji. Mi-am dat seama cât de bine reuşea să se stăpânească. Fii demnă, îşi spunea, calmă şi cu judecată. Inspiră adânc şi mă privi din nou.

— Mă duc la regele Shrewd. Îi voi cere părerea despre toate. Despre întreaga situaţie. Îl voi întreba ce are de gând să facă. El e regele. Poziţia lui trebuie sprijinită.

— Cred că e o hotărâre înţeleaptă.

— Trebuie să merg singură. Dacă vii cu mine, dacă îmi vei fi întotdeauna alături, voi părea slabă. S-ar putea isca zvonuri despre o schismă în domnie. Mă înţelegi?

— Da, i-am spus, deşi aş fi dat orice să aud ce-i zice Shrewd.

Arătă spre hărţile şi obiectele pe care le sortasem pe masă.

— Ştii un loc sigur pentru ele?

Odăile lui Chade.

— Da.

— Foarte bine.

Făcu un gest către mine. Mi-am dat seama că îi blocam încă ieşirea. M-am dat la o parte. Când trecu pe lângă mine, mă invadă mireasma de dulceaţa-muntelui. Mi se înmuiară genunchii şi am blestemat soarta care mă obliga să vând smaraldele pentru reconstruirea caselor, în loc să le atârn de gâtul ei delicat. Mândria îmi spunea însă că, dacă i le-aş fi dat acum, ar fi stăruit să fie vândute pentru Ferry. Le-am ascuns într-un buzunar. Poate va reuşi să trezească mânia regelui Shrewd şi el va scutura buzunarele lui Regal. Poate că, la întoarcerea mea, smaraldele îi vor putea mângâia pielea caldă.

Dacă Kettricken s-ar fi uitat înapoi, l-ar fi văzut pe Fitz roşind la gândurile soţului ei.

Am coborât la grajduri. Întotdeauna îmi găseam liniştea acolo, iar Burrich fiind plecat, mă simţeam obligat să le vizitez din când în când. Nu că Hands ar fi dat semne că ar avea nevoie de ajutorul meu. Dar de data asta, apropiindu-mă de uşă, am dat peste un grup de oameni care se certau. Un grăjdar tânăr ţinea de căpăstrul unui cal de căruţă uriaş. Un altul, mai în vârstă, trăgea de funia frâului, încercând să-i ia calul, sub privirile unui bărbat îmbrăcat în culorile Ducatului Tilth. Animalul, de obicei blând,

începea să se agite din cauză că se trăgea de el. În curând, cineva avea să fie rănit.

Am păşit îndrăzneţ în mijlocul cetei şi am smuls funia din mâinile băiatului mirat, chiar în timp ce potoleam calul cu mintea. Nu mă mai cunoştea la fel de bine ca înainte, dar se linişti la atingerea mea.

— Ce se întâmplă aici? l-am întrebat pe grăjdar.

— Au venit şi l-au luat pe Voinicul din grajd. Fără să ceară voie. E calul de care mă îngrijesc eu în fiecare zi. Dar nici măcar nu mi-au spus ce fac.

— Am ordin... începu bărbatul care se ţinea deoparte.

— Vorbesc cu cineva, i-am atras atenţia, şi m-am întors spre băiat. Ţi-a lăsat Hands vreo poruncă în legătură cu acest cal?

— Numai cele obişnuite.

Băiatul fusese gata să plângă înainte de a interveni eu în dispută. Acum, că avea un posibil aliat, vorbi mai curajos. Se îndreptă de spate şi se uită fix în ochii mei.

— Atunci e foarte simplu. Ducem calul înapoi în grajd până primim alte porunci de la Hands. Niciun cal nu pleacă din grajdul de la Buckkeep fără să ştie înlocuitorul grăjdarului-şef.

Băiatul nu dăduse drumul căpăstrului nicio clipă. Acum i-am pus şi funia în mână.

— Aşa mi-am zis şi eu, domnule, îmi ciripi bucuros. Se răsuci pe călcâie. Mulţumesc, domnule. Hai, Voinicule.

Şi porni cu calul cel mare tropăind stângaci după el.

— Am ordin să iau animalul. Ducele Ram de Tilth vrea să-l trimită în sus pe râu de îndată.

Bărbatul în culorile din Tilth pufnea către mine.

— Serios? Şi a vorbit despre asta cu grăjdarul nostru?

Eram sigur că nu o făcuse.

— Ce se întâmplă aici?

Era Hands, care venea în fugă, roşu la faţă şi pe urechi. Altul ar fi arătat caraghios, dar eu ştiam că aşa păţeşte când se enervează.

Bărbatul îşi îndreptă ţinuta.

— Bărbatul ăsta şi unul dintre grăjdarii tăi şi-au băgat nasul când am venit să ne luăm calul din grajd! anunţă el obraznic.

— Voinicul nu e din Tilth. A fost fătat aici, la Buckkeep. Acum şase ani. Am fost de faţă, am remarcat eu.

Bărbatul mă privi de sus.

— Nu cu tine vorbeam. Vorbeam cu el.

Arătă cu degetul spre Hands.

— Am un nume, *domnule*, sublinie Hands rece. Hands. Sunt înlocuitorul grăjdarului-şef, Burrich, care a plecat cu viitorul rege, Verity. Şi el are un nume. FitzChivalry. Îmi dă o mână de ajutor câteodată. Ţine de grajdul meu. Ca şi grăjdarul şi calul meu. În ce te priveşte, dacă ai un nume, eu nu l-am auzit. Nu ştiu niciun motiv pentru care să te afli în grajdul meu.

Burrich îi fusese dascăl bun lui Hands. Am schimbat priviri cu el. Ne-am întors amândoi cu spatele deodată şi am plecat spre grajduri.

— Sunt Lance, unul dintre grăjdarii ducelui Ram. Calul a fost vândut ducelui. Şi nu numai el, ci încă două iepe şi un cal castrat. Am aici hârtiile.

În timp ce noi ne întorceam încet înapoi la el, bărbatul scoase un pergament. Inima îmi tresări când am văzut ghemul de ceară roşie şi căpriorul întipărit pe ea. Părea original. Hands îl luă cu grijă. Îmi aruncă o privire din colţul ochiului şi m-am dus lângă el. Cunoştea literele, dar cititul îi cam dădea de furcă. Burrich se ocupa de asta, dar Hands nu se împăca prea bine cu literele. M-am uitat peste umărul lui când desfăcu pergamentul şi îl cercetă.

— E limpede, spuse bărbatul din Tilth. Întinse mâna după pergament. Vrei să ţi-l citesc?

— Nu te deranja, i-am spus, cât Hands îl înfăşură la loc. Ce scrie acolo e pe cât de limpede, pe atât de încurcat. E semnat de prinţul Regal. Dar Voinicul nu e calul lui. El, iepele şi calul castrat sunt cai din Buckkeep. Numai regele îi poate vinde.

— Viitorul rege, Verity, e plecat. Prinţul Regal îi ţine locul acum.

Am pus o mână fermă pe umărul lui Hands.

— Viitorul rege, Verity, este, într-adevăr, plecat. Dar regele Shrewd e aici. La fel şi regina Kettricken. Unul dintre ei trebuie să semneze vânzarea unui cal din grajdul din Buckkeep.

Lance smulse pergamentul şi cercetă el însuşi semnătura.

— Sigiliul prinţului Regal ar trebui să fie destul pentru tine, dacă Verity e plecat. La urma urmei, toată lumea ştie că regele Shrewd nu e în toate minţile aproape tot timpul. Iar Kettricken e... mă rog, nu face parte din familie. Serios. Aşa că, dacă Verity nu-i aici, Regal...

— *Prinţul* Regal. Am rosti cuvântul apăsat. Să nu-i rosteşti rangul ar însemna să-l trădezi. Cum tot trădare ar fi să spui că e rege. Sau regină. Când nu este.

Am lăsat ameninţarea să i se strecoare în minte. Nu l-am acuzat direct de trădare, pentru că atunci ar fi trebuit să moară. Nici măcar un tâmpit încrezut ca Lance nu merita să moară doar pentru că a repetat ca un papagal cele spuse fără îndoială de stăpânul lui. Făcu nişte ochi cât cepele.

— N-am vrut să fiu...

— Şi n-ai făcut nimic rău, l-am întrerupt. Câtă vreme ţii minte că nu poţi cumpăra un cal de la un om care nu e stăpânul lui. Iar aceştia sunt cai din Buckkeep, aflaţi în proprietatea regelui.

— Desigur, se tulbură Lance. Poate că nu e bun pergamentul. Sunt sigur că e o greşeală la mijloc. Mă întorc la stăpânul meu.

— O alegere înţeleaptă, rosti Hands calm lângă mine, devenind iar şef.

— Atunci, să mergem, se răsti Lance la sluga lui şi-i trase un ghiont.

Băiatul ne aruncă o căutătură duşmănoasă şi se târî după stăpânul lui. Nu aveam de ce să-l condamn. Lance era genul de bărbat care trebuie să-şi verse furia pe cineva.

— Ce crezi, se vor întoarce? mă întrebă Hands în şoaptă.

— Fie se vor întoarce, fie Regal va trebui să-i dea lui Ram banii înapoi.

Am analizat în tăcere posibilităţile.

— Atunci eu ce trebuie să fac, dacă se întorc?

— Dacă e numai sigiliul lui Regal, nimic. Dacă îl vezi pe-al regelui sau pe-al viitoarei regine, atunci trebuie să-i dai caii.

— Una dintre iepe e cu mânz! protestă Hands. Burrich are planuri mari cu mânzul. Ce se va întâmpla când se va întoarce şi nu va mai găsi caii?

— Întotdeauna trebuie să ne amintim că aparţin regelui. Nu te va învinui că te-ai supus unei porunci întemeiate.

— Nu-mi place. Se uită la mine cu ochi tulburaţi. Nu cred că s-ar întâmpla aşa ceva dacă Burrich ar fi aici.

— Eu cred că da, Hands. Nu te învinovăţi. Mă îndoiesc că e cel mai rău lucru care ni se va întâmpla până la sfârşitul iernii. Dar să-mi trimiţi vorbă dacă se întorc.

Încuviinţă supărat. L-am părăsit, renunţând să mai vizitez grajdurile. Nu voiam să mă plimb printre boxe şi să mă întreb câţi cai vor mai rămâne până la sfârşitul iernii.

Am traversat agale curtea şi am intrat în turn, apoi am urcat scările spre camera mea. M-am oprit între caturi. *Verity*? Nimic. Îl simţeam în mine, îşi putea ascunde voinţa faţă de mine şi, câteodată, chiar şi gândurile. Totuşi, de câte ori îl căutam, nu-l găseam. Mă simţeam frustrat. Dacă aş fi fost în stare să întrebuinţez Meşteşugul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. L-am blestemat cu sârg pe Galen pentru ceea ce-mi făcuse. Avusesem darul Meşteşugului şi mi-l călcase în picioare, lăsându-mi din el rămăşiţe imposibil de controlat.

Dar cum rămânea cu Serene? Cu Justin sau cu restul grupului de iniţiaţi? De ce nu se folosea Verity de ei ca să afle ce se petrece şi să-şi transmită poruncile?

M-am înfiorat de groază. Păsările mesager de la Bearns. Focurile de semnalizare, iniţiaţii din turnuri. Niciuna dintre căile de transmitere a veştilor între graniţele regatului şi la rege nu părea să meargă cum trebuie. Ele erau firul care unea cele Şase Ducate într-un regat, în loc

de o simplă alianţă stabilită de duci. Acum, în aceste vremuri tulburi, aveam nevoie de ele mai mult ca niciodată. De ce dădeau greş?

Am păstrat întrebarea pentru Chade şi m-am rugat să mă cheme la el în curând. În ultimul timp o făcea mai rar şi mă temeam că nu-mi mai destăinuie din tainele lui cum obişnuia înainte. Dar oare nu îl dădusem şi eu la o parte din viaţa mea? Poate că sentimentul meu oglindea secretele pe care le ascundeam de el. Poate că aşa era în firea asasinilor, să se îndepărteze unul de celălalt.

Am ajuns la uşa camerei mele tocmai când Rosemary renunţase să mai bată în ea.

— Mă căutai? am întrebat-o.

Îmi făcu o reverenţă grăbită.

— Doamna noastră, viitoarea regină Kettricken, doreşte să te duci la ea îndată ce îţi convine.

— Adică acum, nu-i aşa?

Încercam s-o fac să zâmbească.

— Nu. Se încruntă. Am zis „Îndată ce îţi convine, domnule”. Nu-i aşa?

— Ba da. Cine te pune să înveţi manierele cu atâta stăruinţă?

Oftă din adâncul sufletului.

— Fedwren.

— S-a întors deja din călătoria lui de vară?

— A venit de două săptămâni, domnule.

— Măi, dar multe nu mai ştiu! Fii convinsă că-i voi spune cât de frumos ai vorbit când îl voi vedea.

— Mulţumesc, domnule.

Uitând de bunele maniere, când ajunse în vârful scărilor ţopăia deja şi i-am auzit paşii uşori alergând pe trepte ca o cascadă de pietricele. Un copil promiţător. Nu mă îndoiam că Fedwren o instruia să devină mesager. Era una dintre îndatoririle lui de scrib. Am intrat în camera mea, am îmbrăcat repede o cămaşă curată şi m-am dus la Kettricken. Am bătut şi mi-a deschis Rosemary.

— Acum îmi convine, i-am spus, şi de data asta am fost răsplătit cu un zâmbet care-i lăsă gropiţe în obraji.

— Intră, domnule. Îi voi spune stăpânei mele că ai sosit.

Îmi făcu semn să mă aşez şi dispăru în camera interioară. De dinăuntru se auzea murmur de voci femeieşti. Prin uşa deschisă le-am întrezărit lucrând cu acul şi pălăvrăgind. Regina Kettricken lăsă capul pe-o parte către Rosemary, apoi se scuză şi veni la mine.

Ajunse imediat în faţa mea. Am studiat-o preţ de-o clipă. Rochia albastră îi oglindea azurul ochilor. Lumina de toamnă târzie, care-şi croia drum prin sticla cu modele spiralate a ferestrelor, îi reflecta aurul din păr. Mi-am dat seama că mă holbez la ea şi am plecat capul. M-am ridicat imediat şi m-am înclinat. Nu aşteptă să mă îndrept.

— Ai fost la rege în ultima vreme? mă întrebă fără introducere.

— Nu în ultimele zile, regina mea.

— Atunci îţi sugerez s-o faci în seara asta. Sunt îngrijorată din cauza lui.

— Cum doreşti, regina mea.

Am aşteptat. Sigur nu de asta mă chemase. După un moment, oftă.

— Fitz. Sunt mai singură aici ca niciodată. Nu poţi să-mi spui Kettricken şi să mă tratezi ca pe un om obişnuit, măcar puţin?

Schimbarea de ton mă luă prin surprindere.

— Desigur, i-am răspuns, dar pe un ton prea ceremonios. *Pericol*, şopti Ochi întunecaţi.

Pericol? *De ce*?

Nu e perechea ta. *E a conducătorului*.

Parcă mi-aş fi atins cu limba un dinte stricat. Adevărul mă zgudui. Mă păştea un pericol, unul de care trebuia neapărat să mă păzesc. Aceasta era regina mea, dar eu nu eram Verity şi ea nu era iubirea mea, chiar dacă inima începea să-mi sară din piept când o vedeam.

Însă era prietena mea. Mi-o dovedise în Regatul Munţilor. Îi datoram mângâierea pe care şi-o datorează prietenii unul altuia.

— M-am dus să-l văd pe rege, îmi spuse.

Îmi făcu semn să stau jos şi se aşeză la rându-i pe un scaun, în partea opusă a căminului. Rosemary îşi aduse taburetul şi se aşeză la picioarele ei. Deşi eram singuri în cameră, regina se aplecă spre mine şi îmi vorbi în şoaptă.

— L-am întrebat direct de ce nu am fost chemată la sosirea călăreţului. A părut nedumerit de întrebarea mea. Dar nu a apucat să-mi răspundă, că a şi intrat Regal. Venise în mare grabă, mi-am dat seama. De parcă ar fi fugit cineva să-l anunţe că sunt acolo, iar el lăsase totul baltă ca să vină şi el.

Am încuviinţat serios.

— Din cauza lui, mi-a fost imposibil să-i vorbesc regelui. În schimb, a stăruit să-mi explice el totul. A pretins că mesagerul fusese condus direct la încăperile suveranului şi că el l-a întâlnit când a venit în vizită la tatăl lui. L-a trimis pe băiat să se odihnească, în vreme ce el a stat de vorbă cu regele. Şi împreună au hotărât că nu se mai putea face nimic. Apoi Shrewd l-a trimis să-i spună acest lucru băiatului şi nobililor adunaţi şi să le explice în ce stare e vistieria. După spusele lui Regal, suntem aproape ruinaţi şi trebuie bine chibzuit fiecare bănuţ. Cei din Bearns trebuie să se gospodărească singuri, mi-a spus el. Iar când l-am întrebat dacă locuitorii de acolo nu sunt şi locuitorii celor Şase Ducate, mi-a răspuns că Bearns s-a descurcat întotdeauna pe cont propriu. Nu e logic, a spus el, să te aştepţi ca Ducatul Buck să păzească un ţărm nordic atât de departe de noi şi pentru atâta vreme. Fitz, ştiai că Insulele Apropiate le-au fost cedate piraţilor?

Am sărit în picioare.

— După ştiinţa mea, nu este adevărat! am izbucnit.

— Regal susţine că aşa este, continuă Kettricken pe un ton potolit. Zice că, înainte de a pleca, Verity a hotărât că nu avem nicio şansă de a le apăra de piraţi. De aceea a chemat înapoi corabia noastră, *Constance*. Susţine că Verity l-a chemat cu Meşteşugul pe Carrod, iniţiatul de la bordul ei, pentru a-i porunci să se aducă acasă corabia pentru reparaţii.

— Corabia aceea a fost reparată imediat după recoltă. Apoi a fost trimisă pe mare, pentru a păzi coasta dintre Seal Bay şi Gulls şi să fie pregătită, în caz că Insulele Apropiate îi cer ajutorul. Asta a cerut căpitanul ei, timp mai mult pentru a se căpăta experienţă pe mare pe timp de iarnă. Verity nu ar fi lăsat acea fâşie de coastă nepăzită. Dacă piraţii îşi ridică o fortăreaţă pe Insulele Apropiate, nu vom scăpa de ei niciodată. De acolo ne pot ataca şi vara, şi iarna.

— Regal susţine că au făcut-o deja. Zice că acum singura noastră speranţă e să negociem cu ei.

Ochii albaştri ai lui Kettricken îmi cercetară chipul.

M-am aşezat încet, cuprins de uimire. Să fie adevărate toate acestea? Cum de nu au ajuns la urechile mele? În mintea mea, Verity îmi oglindea nedumerirea. Nici el nu ştia nimic.

— Nu cred că viitorul rege ar negocia cu piraţii. Poate doar cu sabia în mână.

— Aşadar, nu e un secret ascuns de mine, ca să nu mă tulbure? Regal aşa a sugerat, că Verity nu-mi spune aceste lucruri, pentru că nu le-aş înţelege.

Îi tremura vocea. Furiei că Insulele Apropiate ar fi putut fi abandonate în mâinile piraţilor îi luase locul durerea, mai intimă, că soţul ei nu ar considera-o demnă să-i destăinuie tainele sale. Doream atât de mult s-o iau în braţe şi să-i aduc alinare, încât mă durea sufletul.

— Doamna mea, am rostit cu glas răguşit. Fii convinsă că buzele mele rostesc adevărul, aşa cum ar ieşi el de pe buzele lui Verity. Pe cât de adevărat este că te afli acum în faţa mea, pe atât de neadevărate sunt toate acestea. Voi afla cine a ţesut pânza de minciuni şi o voi spinteca. Atunci vom vedea ce fel de peşte cade din ea.

— Pot avea încredere că vei face acest lucru cu discreţie, Fitz?

— Doamna mea, eşti una dintre puţinii care ştiu cât de priceput sunt când vine vorba de îndatoriri tainice.

Kettricken încuviinţă solemnă.

— Regele, ştii, nu a negat nimic. Dar nici nu mi s-a părut că pricepe ce spune Regal. Era... ca un copil care ascultă conversaţia celor mai în vârstă, dând din cap, dar înţelegând foarte puţin.

Se uită cu afecţiune la Rosemary, aşezată la picioarele ei.

— Mă voi duce să-l văd şi pe rege. Îţi promit că voi găsi răspunsurile pentru tine, şi încă foarte curând.

— Înainte de sosirea ducelui de Bearns, îmi atrase Kettricken atenţia. Trebuie să aflu adevărul până atunci. Îi datorez măcar atât.

— Vom afla adevărul şi mai mult decât atât pentru el, doamna mea, i-am promis.

Smaraldele atârnau încă grele în buzunarul meu. Ştiam că nu avea să le regrete.

20.NENOROCIRI

În anii raidurilor Corăbiilor Roşii, cele Şase Ducate au suferit cumplit din cauza cruzimilor. Locuitorii lor din vremea aceea au început să-i urască pe Străini cum nu-i uraseră niciodată până atunci.

Pe timpul bunicilor şi părinţilor lor, Străinii fuseseră şi negustori, şi piraţi. Doar corăbiile solitare întreprindeau raiduri. Nu mai avuseserăm parte de un „război" cu raiduri din vremea regelui Wisdom. Deşi atacurile piratereşti aveau loc destul de des, tot erau mult mai rare decât corăbiile străine care poposeau pe ţărmul nostru cu treburi negustoreşti. Familiile nobile îşi recunoşteau deschis legăturile de sânge cu Străinii şi multe dintre ele aveau câte un „verişor" printre Străini.

Dar, după atacurile sălbatice date înaintea celui de la Forge şi după atrocităţile comise acolo, orice discuţie prietenoasă despre Străini a luat sfârşit. Corăbiile lor fuseseră dintotdeauna mult mai nerăbdătoare să ne calce ţărmul decât fuseseră negustorii noştri dornici să le viziteze porturile înţepenite de gheaţă sau să le traverseze canalele străbătute de curenţi înşelători. Apoi s-a pus capăt comerţului. Astfel, locuitorii noştri nu au mai primit nicio veste de la rudele lor străine în vremea cât am suferit din cauza Corăbiilor Roşii. „Străin" a devenit sinonim cu „pirat" şi, în mintea noastră, toate vasele străine aveau carena roşie.

Un singur om, Chade Fallstar, sfătuitor personal al regelui Shrewd, a luat asupra sa însărcinarea de a călători pe Insulele Străine în acele zile primejdioase. Din jurnalul lui aflăm următoarele:

Kebal Rawbread[18] *nici măcar nu era un nume cunoscut în cele Şase Ducate. Pe Insulele Străine nici şoptit nu era. Locuitorii independenţi ai satelor împrăştiate şi izolate de pe ele nu datoraseră supunere niciunui rege. Iar pe Kebal*

18 Azimă (n. tr.).

nu îl considerau rege, ci o forţă malefică, un vânt atât de rece, încât învăluia în gheaţă pânzele corăbiei şi într-un ceas o răsturna cu fundul în sus pe mare.

Puţinii oameni pe care i-am întâlnit şi care au avut curajul să vorbească au spus că Rawbread îşi aduna puterea subjugând piraţi şi corăbii izolate. Odată ce-i supunea, îşi direcţiona eforturile spre a-i „recruta" pe cei mai pricepuţi navigatori, pe cei mai iscusiţi căpitani şi pe cei mai destoinici luptători din satele împrăştiate. Cei care îl refuzau îşi găseau rudele îndobitocite - transformate în neoameni, cum îi numim noi. Apoi erau lăsaţi în viaţă, ca să se lupte cu bruma de energie care le rămânea. Cei mai mulţi erau nevoiţi să-şi omoare rudele cu mâna lor; obiceiul străin era foarte strict în ce priveşte datoria capului familiei de a păstra ordinea între membrii gospodăriei sale. Pe măsură ce s-au răspândit zvonurile despre asemenea întâmplări, foarte puţini i s-au mai opus lui Kebal Rawbread. Câţiva au fugit; totuşi, familiile lor lărgite au plătit preţul îndobitocirii. Alţii au ales să-şi ia viaţa, dar nici familiile acestora nu au fost iertate. În urma nenorocirilor, foarte puţini au mai îndrăznit să se opună lui Rawbread sau corăbiilor sale.

Simpla rostire a numelui său ducea la îndobitocire. Bruma de cunoştinţe adunate în călătoria mea am strâns-o cu mare dificultate. Am strâns şi zvonuri, deşi erau rare ca mieii negri într-o turmă de oi albe. Le înşir aici. Se vorbeşte despre o „corabie albă", care se arată pentru a separa sufletele. Nu pentru a le fura sau pentru a le distruge: pentru a le separa. Se mai pomeneşte, cu multă fereală, de o femeie palidă de care se teme şi căreia i se închină până şi Kebal Rawbread. Mulţi au povestit despre chinurile suferite de ţinutul lor din cauza înaintării nemaipomenite a „balenelor de gheaţă", adică a gheţarilor. Existând dintotdeauna în părţile superioare ale văilor lor înguste, acum înaintau mai rapid decât îşi aminteau oamenii. Acopereau cu repeziciune puţinul pământ cultivabil al Străinilor şi, într-un fel pe care nimeni nu a

putut sau nu a vrut să mi-l explice, aduceau „schimbarea vremii”.

M-am dus la regele Shrewd în aceeaşi seară, dar nu fără să tremur de emoţie. Sigur nu uitase de ultima noastră discuţie despre Celerity, aşa cum nu o uitasem nici eu. Mi-am reamintit categoric că nu-l vizitam pentru mine, ci pentru Kettricken şi Verity. Apoi am ciocănit la uşa lui şi Wallace m-a lăsat înăuntru în silă. Regele stătea pe scaunul lui, lângă foc.

Bufonul i se ghemuia la picioare, privind gânditor flăcările. Când am intrat, regele Shrewd a ridicat privirea. M-am prezentat în faţa lui, iar el m-a salutat cu căldură, apoi îmi spuse să mă aşez şi să-i zic cum îmi petrecusem ziua. Auzindu-l, m-am uitat nedumerit la bufon. Îmi răspunse cu un surâs amar. M-am aşezat pe un taburet în faţa lui şi am aşteptat.

Shrewd mă privi blajin.

— Ei, băiete? Ai avut o zi bună? Povesteşte-mi.

— Am avut o zi... îngrijorătoare, regele meu.

— Nu mai spune! Păi, bea o ceaşcă de ceai. Îţi linişteşte nervii de minune. Bufonule, adu-i băiatului o cană de ceai.

— Bucuros, regele meu. La porunca ta, o fac mai bucuros decât pentru tine.

Cu un zel surprinzător, bufonul sări în picioare. Un ceainic rotund din argilă se încălzea pe tăciunii de la marginea focului. Din el îmi turnă într-o cană şi mi-o aduse, urându-mi:

— Bea-l cu pofta cu care-l bea regele tău şi te vei bucura de seninătatea lui.

Am luat cana din mâna lui şi am dus-o la buze. Am inhalat aburii, apoi am lăsat lichidul să-mi alunece uşor pe limbă. Era călduţ şi aromat şi mă pişcă plăcut pe limbă. Nu l-am băut, ci am lăsat ceaşca de la gură zâmbind.

— O fiertură plăcută, dar nu ajungi stăpânit de mugurul-încântării? l-am întrebat pe rege pe şleau.

Îmi surâse.

— Nu în asemenea cantităţi mici. Wallace m-a asigurat că îmi face bine la nervi şi îmi creşte şi pofta de mâncare.

— Da, face minuni cu pofta de mâncare, se vârî bufonul în vorbă. Cu cât bei, cu atât ai mai bea. Bea-ţi repede ceaiul, Fitz, căci sigur vei avea companie în curând. Cu cât bei mai mult, cu atât vei împărţi mai puţin.

Imitând o corolă care se deschide, bufonul arătă spre uşă exact în clipa în care se deschise şi intră Regal.

— O, alţi vizitatori, chicoti Shrewd vesel. Va fi o seară cu adevărat fericită. Stai jos, băiete, stai jos. Fitz tocmai îmi spunea că a avut o zi tulburătoare. Aşa că i-am oferit o cană din ceaiul meu, ca să-l liniştesc.

— Fără îndoială, îi va prinde bine, încuviinţă Regal amabil. Se întoarse către mine zâmbind. O zi tulburătoare, Fitz?

— Una îngrijorătoare. A început cu o mică problemă la grajduri. Unul dintre oamenii ducelui Ram susţinea că stăpânul lui a cumpărat patru cai. Printre ei şi Voinicul, armăsarul de prăsilă pe care îl folosim la iepele de căruţă. L-am convins că trebuie să fie o greşeală la mijloc, pentru că pergamentul nu era semnat de rege.

— O, acela! chicoti iar suveranul. Regal a trebuit să le aducă înapoi la mine. Uitasem să le semnez. Dar s-a rezolvat acum şi sunt sigur că până mâine caii vor fi în drum spre Tilth. Buni cai, va descoperi ducele Ram. A făcut un târg avantajos.

— N-am crezut că vom ajunge să ne vindem caii cei mai buni din Buckkeep, am rostit calm, cu ochii la Regal.

— Nici eu. Dar, goală cum ne e vistieria, a trebuit să luăm măsuri. Îmi aruncă o săgeată de gheaţă din priviri. Oile şi vitele urmează să fie şi ele vândute. Nu avem cereale să le hrănim peste iarnă. Mai bine le vindem acum, decât să le vedem cum mor de foame la iarnă.

Am încremenit.

— De ce nu am auzit de penuria asta până acum? Nu am auzit că recolta ar fi slabă. Trăim vremuri grele, e-adevărat, dar...

— Nu ai auzit nimic pentru că nu ai ascultat. În timp ce tu şi fratele meu v-aţi scăldat în gloria războiului, eu m-am îngrijit să fie punga plină ca să-l plătesc. Iar acum e aproape goală. Mâine voi fi nevoit să le spun oamenilor care lucrează la corăbiile noi că fie vor lucra pe ochi frumoşi, fie îşi pierd slujba. Nu mai sunt bani să-i plătim, nici să cumpărăm materialele necesare pentru a termina corăbiile.

Îşi încheie discursul şi se lăsă pe spate în scaun, cercetându-mă din priviri.

În mine, Verity fierbea. M-am uitat la suveran.

— E-adevărat, regele meu?

Shrewd tresări. Mă studie de sus până jos, clipind de câteva ori.

— Am semnat hârtiile, nu-i aşa?

Păru nedumerit şi cred că mintea îi rămăsese la o conversaţie anterioară. Nu ne urmărise deloc discuţia. La picioarele lui, bufonul tăcea. Ciudat.

— Am crezut că le-am semnat. Adu-mi-le acum. Hai să terminăm cu asta şi să ne vedem de seara noastră plăcută.

— Ce e de făcut cu situaţia din Bearns? E-adevărat că piraţii au luat o parte din Insulele Apropiate?

— Situaţia din Bearns, repetă regele. Se opri, căzu pe gânduri. Sorbi din ceai.

— Nu e nimic de făcut cu situaţia din Bearns, spuse Regal trist. A venit timpul ca Bearns să se ocupe singur de problemele lui, adăugă el pe un ton lin. Nu putem sărăci toate cele Şase Ducate ca să apărăm o fâşie de coastă înţelenită. Aşa că piraţii s-au pricopsit cu câteva stânci îngheţate. Să le fie de bine. Avem noi oamenii noştri de care să ne ocupăm, oraşe de reconstruit.

Am aşteptat în zadar ca Shrewd să reacţioneze, să spună ceva în apărarea Ducatului Bearns. Văzând că tace, l-am întrebat încet:

— Oraşul Ferry nu e nici pe departe o stâncă înţelenită. Adică nu era, până când nu au venit Corăbiile Roşii. Şi de când nu mai face parte Bearns din cele Şase Ducate? M-am uitat la Shrewd, încercând să-l fac să mă privească în

ochi. Regele meu, te implor, porunceşte să vină Serene. Pune-o să-l caute cu Meşteşugul pe Verity, ca să te consulţi cu el despre asta.

Regal se plictisi dintr-odată să se mai joace de-a şoarecele şi pisica.

— De când e sluga câinilor atât de interesată de politică? se răsti el la mine. De ce nu vrei să înţelegi că regele poate lua hotărâri fără permisiunea viitorului rege? Îi pui la îndoială hotărârile, *Fitz*? Ţi-ai uitat lungul nasului? Ştiu că Verity te-a transformat în animalul lui de companie şi poate că ţi s-a urcat la cap în urma aventurilor tale cu toporul. Dar prinţul Verity a considerat potrivit să umble după potcoave de cai morţi, iar eu am rămas aici, luptându-mă să trag cele Şase Ducate de pe marginea prăpastiei.

— Am fost de faţă când ai susţinut propunerea viitorului rege de a-i căuta pe Străbuni, am subliniat eu.

Shrewd părea să fi căzut într-un alt vis cu ochii deschişi. Se holba la foc.

— Şi de ce a fost aşa, zău că nu pricep, reluă Regal pe un ton potolit. Aşa cum am observat, a început să ţi se urce la cap. Mănânci la masa nobililor, te îmbraci din mărinimia regelui şi ai ajuns să crezi că din cauza asta ai drepturi, nu îndatoriri. Să-ţi spun eu cine eşti, Fitz.

Tăcu. Mi se păru că se uită la rege, căutând parcă să se asigure că poate vorbi nestingherit.

— Tu, continuă cu glas scăzut, dulce ca timbrul de menestrel, eşti progenitura nelegitimă a unui prinţişor care nici măcar n-a avut curajul să rămână viitorul rege. Eşti nepotul unei regine moarte, al cărei neam prost s-a regăsit în femeia de neam prost cu care s-a tăvălit fiul ei cel mai mare ca să te facă pe tine. Tu, care-ţi iei numele de FitzChivalry Farseer, nu trebuie decât să te zgârii puţin pe piele ca să dai peste Sluga-fără-Nume. Fii recunoscător că nu te trimit înapoi la grajduri, ci îţi îngădui să locuieşti în turn.

Nu ştiu ce am simţit. Ochi întunecaţi mârâia la veninul din vorbele lui Regal, iar Verity ar fi fost în stare să-şi

omoare fratele în clipa aceea. Mi-am îndreptat privirea spre Shrewd. Îşi ţinea cana de ceai cu amândouă mâinile şi visa cu privirea pierdută în foc. Cu coada ochiului, l-am zărit şi pe bufon. Ochii lipsiţi de culoare exprimau teamă, o teamă pe care nu o mai desluşisem niciodată în ei. Şi nu la Regal se uita, ci la mine.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă ridicasem în picioare şi mă aplecasem deasupra lui Regal. Se uita la mine de jos. Aşteptând. Îi scânteia teama în priviri, dar şi triumful. Nu trebuia decât să-l lovesc şi ar fi chemat imediat gărzile. Aş fi fost acuzat de trădare. M-ar fi spânzurat. Cămaşa mă strângea la umeri şi pe piept, atât de tare mă încordasem de furie. Am încercat să expir, mi-am descleştat cu forţa pumnii. Mi-a trebuit un moment pentru asta. *Tăceţi*, i-am potolit pe Verity şi pe Ochi întunecaţi. *Tăceţi, altfel mă omorâţi*. După ce am reuşit să-mi controlez vocea, am spus:

— În seara aceasta mi s-au limpezit multe lucruri. M-am întors spre Shrewd. Regele meu, îţi urez noapte bună şi te rog să-mi permiţi să mă retrag.

— Hă? Deci... ai avut o zi agitată, băiete?

— Da, regele meu, am răspuns calm.

Cât am aşteptat să-mi dea permisiunea să plec, îşi cufundă ochii într-ai mei. Am pătruns în ei cât de adânc am putut. Nu l-am regăsit. Nu pe bărbatul de altădată. Mă privi buimac, clipind de câteva ori.

— Păi, atunci mai bine te duci să te odihneşti. Şi eu. Bufonule? Bufonule, mi-ai pregătit patul? Încălzeşte-l cu vasul de încălzit patul. Mi-e tare frig noaptea în ultimele zile. Ha! Noapte în ultimele zile! Iată o aiureală de-a ta, bufonule. Tu cum ai zice, ca să te exprimi corect?

Bufonul sări în picioare şi se închină adânc în faţa regelui.

— Aş zice că se simte un frig de moarte zilele astea în timpul nopţii, Maiestate. Un frig care-ţi pătrunde până în măduva oaselor. Ţi se poate trage moartea de la el, da, da. M-aş încălzi mai mult la umbra ta decât sub arşiţa soarelui tău.

Shrewd chicoti.

— Vorbeşti fără pic de logică, bufonule. Dar aşa glăsuieşti tu dintotdeauna. Noapte bună tuturor şi la culcare, băieţi, amândoi. Noapte bună, noapte bună.

M-am retras în timp ce Regal îşi lua rămas-bun mai ceremonios de la tatăl său. M-am străduit din toate puterile să trec pe lângă Wallace fără să-i şterg zâmbetul batjocoritor de pe mutră. Odată ajuns în coridor, m-am îndreptat repede spre odaia mea. Voi urma sfatul bufonului, mi-am zis, şi mă voi furişa în umbra lui Chade, în loc să stau să mă bată arşiţa fiului de rege.

Mi-am petrecut restul serii în singurătate. Ştiam că, pe măsură ce noaptea se adânceşte, Molly se întreabă de ce nu-i bat la uşă. Dar nu aveam stare de aşa ceva. Nu găseam puterea să mă furişez din cameră şi să mă strecor pe scări şi pe coridoare, cu teama nelipsită în suflet că apare cineva pe neaşteptate şi mă găseşte acolo unde nu ar trebui să fiu. Altădată aş fi căutat căldura şi afecţiunea lui Molly şi mi-aş fi găsit un dram de linişte în braţele ei. Nu se mai întâmpla aşa.

Acum mă îngrozeau întâlnirile noastre furişe şi grija care nu dispărea nici când se închidea uşa în spatele meu. Pentru că Verity se adăpostea în mine şi trebuia întruna să mă păzesc, pentru ca sentimentele şi gândurile mele alături de Molly să nu-mi rupă legătura cu prinţul.

Am dat la o parte pergamentul pe care încercasem să-l citesc. Ce rost mai avea să caut informaţii despre Străbuni? Verity va găsi ceea ce va găsi. M-am trântit pe spate în pat, cu ochii la tavan. Nici tăcut şi nemişcat nu mi-am găsit liniştea. Verity se agăţa de mine ca un cârlig înfipt în carne; probabil că aşa se simte peştele luptând să scape din undiţă. Legătura mea cu Ochi întunecaţi era mai profundă, mai greu de pătruns, dar şi el era prezent, îi scânteiau ochii verzi într-un ungher ferit al minţii mele. Aceste părţi din mine nu dormeau, nu se odihneau, nu se domoleau niciodată. Încordarea aceea nesfârşită începea să-şi facă efectul asupra mea.

Peste câteva ore, lumânările şiroiau de ceară şi focul se stingea. Curentul de aer mă anunţă că Chade îmi deschisese uşa fantomatică. M-am sculat şi m-am dus la el. Dar furia creştea în mine cu fiecare treaptă pe care păşeam. Nu era furia care ducea la scandal şi încăierare între bărbaţi, ci una născută din oboseală şi frustrare, dar şi din durere, în aceeaşi măsură. Un asemenea sentiment îl aduce pe om la capătul puterilor, pentru a spune, pur şi simplu, „nu mai pot suporta”.

— Ce nu mai poţi suporta? mă întrebă Chade, înălţând capul.

Stătea cocoşat deasupra unui amestec pe care-l măcina pe masa lui pătată. Glasul său vădi îngrijorare neprefăcută. Mă obligă să mă opresc şi să-l cercetez cu atenţie pe bărbatul căruia mă adresam. Un asasin bătrân, înalt, sfrijit. Cu pielea pătată. Păr aproape alb. Îmbrăcat în obişnuita robă de lână cenuşie, cu veşnicele pete sau urme de arsuri lăsate de munca lui. M-am întrebat câţi oameni omorâse pentru regele său, la simpla poruncă sau înclinare din cap a acestuia. Omorâse fără să crâcnească, respectându-şi jurământul. În ciuda crimelor, era un om blajin. O întrebare mă străfulgeră dintr-odată, una mai apăsătoare decât răspunsul la întrebarea lui:

— Chade, ai omorât vreodată pe cineva pentru că aşa ai vrut?

Se arătă mirat.

— Pentru că aşa am vrut?

— Da.

— Ca să-mi apăr viaţa?

— Da. Nu mă refer la porunca regelui. Te întreb dacă ai ucis… ca să-ţi faci viaţa mai uşoară.

Chade pufni.

— Sigur că nu.

Mă privi ciudat.

— De ce? am insistat.

Îşi luă o mină bănuitoare.

— Nu te apuci să omori numai pentru că aşa ai chef. E greşit. Se numeşte crimă, băiete.

— Dacă nu o faci pentru regele tău.

— Dacă nu o faci pentru regele tău, încuviinţă Chade imediat.

— Chade, care-i diferenţa? Dacă o faci pentru tine sau pentru Shrewd?

Oftă şi renunţă la măcinatul amestecului. Ocoli masa şi se aşeză pe un taburet înalt.

— Îmi aduc aminte că am pus şi eu aceste întrebări. Dar mi le-am pus mie, pentru că mentorul meu murise când eram de vârsta ta. Mă ţintui cu privirea. E vorba de încredere, băiete. Ai încredere în regele tău? Trebuie să-ţi fie mai aproape decât fratele tău vitreg sau decât bunicul tău. Trebuie să însemne pentru tine mai mult decât dragul şi bătrânul de Shrewd sau decât Verity cel onest. Trebuie să fie Regele. Inima regatului, osia roţii. Dacă îl consideri aşa, dacă ai încredere că cele Şase Ducate merită să rămână întregi, că binele poporului nostru se sprijină pe dreptatea împărţită de rege, atunci…

— Atunci poţi ucide pentru el.

— Întocmai.

— Ai ucis vreodată împotriva voinţei tale?

— Pui multe întrebări în noaptea asta, mă avertiză Chade calm.

— Poate că m-ai lăsat prea mult singur şi am avut timp să mă gândesc la ele. Când ne întâlneam aproape în fiecare noapte, vorbeam des şi aveam de lucru tot timpul, nu mă gândeam atâta. Acum o fac.

Mişcă din cap încet, a încuviinţare.

— Gândurile nu-ţi aduc întotdeauna… liniştea. Sunt binevenite, dar nu liniştitoare. Da. Am ucis împotriva voinţei mele. Din nou, e vorba de încredere. A trebuit să cred că oamenii care mi-au dat porunca ştiu mai multe decât mine şi judecă lumea cu mai multă înţelepciune.

Am tăcut vreme îndelungată. Chade începu să se relaxeze.

— Intră. Nu sta în curent. Hai să bem un pahar de vin, apoi trebuie să-ţi vorbesc despre…

— Ai ucis vreodată numai bazându-te pe judecata ta? De dragul regatului?

Chade mă cercetă îngrijorat. N-am întors capul. Îl întoarse el, într-un sfârşit, privindu-şi mâinile bătrâne, frecându-şi pielea albă ca hârtia şi pipăindu-şi petele stacojii.

— Nu fac astfel de judecăţi. Ridică brusc ochii spre mine. Nu am acceptat niciodată acea povară, nici nu am dorit-o. Nu e de nasul nostru, băiete. Hotărârile le ia regele.

— Nu sunt „băiat”, am ripostat, uimindu-mă şi pe mine. Sunt FitzChivalry.

— Cu accent pe *Fitz*, sublinie Chade aspru. Eşti fiul nelegitim al unui bărbat care nu a bătut cu piciorul în podea ca să devină rege. A abdicat. Şi, abdicând, a renunţat la a lua hotărâri. Nu eşti rege, Fitz, nici măcar fiu de rege adevărat. Suntem asasini.

— De ce stăm cu mâinile în sân, în vreme ce adevăratul rege e otrăvit? l-am întrebat fără înconjur. O vezi şi tu, o văd şi eu. E ademenit cu ierburi care-i iau minţile şi, odată ce i se tulbură judecata, e ademenit a doua oară, cu altele, care îl tâmpesc şi mai mult.

Ştim cine i le dă, iar eu bănuiesc cine îi face rost de ele. Totuşi, stăm şi ne uităm cum îi piere vlaga şi se prăpădeşte. De ce? Unde e încrederea în asta?

Răspunsul lui Chade tăie în carne vie:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu încrederea ta. Sperasem că ai încredere în mine. Că ştiu mai multe despre ea decât tine şi că sunt devotat regelui meu.

Veni rândul meu să plec capul. După o clipă, am traversat camera încet, până la dulapul în care Chade ţinea vinul şi paharele. Am luat o tavă şi am turnat cu grijă în două pahare băutura din sticla astupată. Apoi am dus tava pe măsuţa de lângă foc. Dascălul meu veni după o clipă şi se aşeză pe scaunul lui cu perne. Luă un pahar şi sorbi din vin.

— Anul acesta nu ne-a fost uşor niciunuia dintre noi.

— Mă chemi la tine atât de rar... iar când o faci, eşti foarte secretos.

Am încercat să nu par acuzator, dar n-am prea reuşit. Chade scoase un râs ca un lătrat.

— Şi pe tine, care eşti un tip atât de sincer şi natural, te deranjează?

Se puse iar pe râs, ignorându-mi expresia de om jignit. La sfârşit, îşi umezi buzele în vin, apoi mă privi. Ochii întunecaţi îi sclipeau încă de veselie.

— Nu te încrunta la mine, *băiete*. Nu am cerut de la tine nimic pe care tu să nu mi-l fi cerut îndoit. Sau mai mult. Şi mă gândesc că un dascăl are dreptul să se aştepte la credinţă şi încredere din partea învăţăcelului său.

— Ai dreptate, am recunoscut, într-un sfârşit. Am şi eu secretele mele şi m-am aşteptat de la tine să ai încredere că sunt onorabile. Dar secretele mele nu te apasă pe tine, aşa cum mă apasă pe mine ale tale. De câte ori îl vizitez pe rege, văd ce fac din el fumariţa şi licorile lui Wallace. Vreau să-l omor pe Wallace şi să-l ajut pe suveran să-şi recapete judecata. Şi, după aceea, vreau să... să-mi duc sarcina până la capăt. Vreau să-i vin de hac celui care-i dă otrăvurile.

— Deci vrei să mă omori?

Parcă m-ar fi stropit cu apă rece.

— De la tine provin otrăvurile pe care i le dă Wallace regelui?

Eram convins că nu-l auzisem bine. Încuviinţă mişcând uşor din cap.

— Câteva dintre ele. Probabil cele pe care le urăşti cel mai mult.

Îmi stătu inima în loc.

— Dar de ce?

Strânse din buze şi mă privi, apoi îmi spuse calm:

— Secretele regelui sunt numai ale lui. Nu sunt ale mele, ca să le dezvălui, indiferent dacă cel ce le aude le păstrează pentru el sau nu. Dar, dacă ţi-ai pune mintea la treabă aşa cum te-am învăţat, mi-ai afla tainele. Pentru că

nu le-am ascuns de tine. Descoperindu-le, ai afla mult mai multe.

M-am răsucit şi-am aţâţat focul din spatele meu.

— Chade, sunt sfârşit. Prea sfârşit ca să mă mai joc. Nu poţi să vorbeşti limpede?

— Sigur că aş putea. Dar atunci mi-aş încălca promisiunea făcută regelui. Ceea ce fac e suficient de rău.

— Despici firul în patru? am exclamat furios.

— Poate, dar e al meu şi am dreptul să-l despic, replică el nepăsător.

Indiferenţa lui mă scoase din pepeni. Am scuturat din cap supărat şi mi-am scos din minte jocul de-a ghicitul.

— De ce m-ai chemat în noaptea asta? l-am întrebat indiferent.

Un dram de durere străbătu privirea calmă a lui Chade.

— Poate doar ca să te văd. Poate ca să te împiedic să faci o prostie ireparabilă. Ştiu că multe dintre evenimentele de acum te tulbură. Te asigur, îţi împărtăşesc temerile. Dar, deocamdată, trebuie să mergem pe calea care ni s-a arătat. Cu încredere. Sigur, crezi că Verity se va întoarce înainte de venirea primăverii şi atunci toate se vor aşeza la locul lor.

— Nu ştiu, am recunoscut în silă. M-a şocat când a plecat în aventura asta caraghioasă. Ar fi trebuit să rămână aici şi să-şi continue planul iniţial. Până când se va întoarce, jumătate din regatul lui va ajunge în sapă de lemn sau va fi risipit, după măsurile lui Regal.

Chade mă privi fix.

— Regatul „lui” e încă al lui Shrewd. Ai uitat? Poate că are încredere că tatăl lui îl va păstra neştirbit.

— Shrewd nu e în stare să se păstreze întreg nici pe el însuşi, Chade. Ai fost la el în ultima vreme?

Chade îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— Da, răspunse el răstit. Îl vizitez când e singur. Să ştii de la mine, nu e idiotul care ţi se pare ţie.

Am clătinat uşor din cap.

— Dacă l-ai fi văzut în seara asta, ai fi fost la fel de îngrijorat ca mine, Chade.

— De ce eşti aşa de sigur că nu l-am văzut?

Se enervase. Nu voiam să-l supăr pe bătrân. Dar toate îmi ieşeau pe dos, indiferent ce spuneam. Mi-am impus să tac. În loc să vorbesc, am sorbit din vin. M-am holbat la foc.

— Sunt adevărate zvonurile despre Insulele Apropiate? am întrebat, într-un sfârşit.

Îmi regăsisem vocea calmă. Chade oftă şi se frecă la ochi cu degetele deformate.

— Ca toate zvonurile, conţin un dram de adevăr. Nu suntem siguri de ele. Însă e sigur că nu am cedat piraţilor Insulele Apropiate. Aşa cum ai spus, odată ce ar pune mâna pe ele, ne-ar asedia coasta şi iarna, şi vara.

— Prinţul Regal crede că pot fi cumpăraţi. Că, de fapt, îi interesează insulele acelea şi o parte din ţărmul din Bearns.

Făcusem un efort, dar vorbisem despre Regal cât se poate de respectuos.

— Mulţi speră că, dacă spun un lucru, se va şi întâmpla, observă Chade indiferent. Chiar dacă ar trebui să fie mai înţelepţi, adăugă el un gând sumbru, întârziat.

— Ce crezi că vor piraţii?

Privi dincolo de mine, la flăcările din cămin.

— Iată o adevărată ghicitoare. Ce vor piraţii? Aşa lucrează mintea noastră, Fitz. Credem că ne atacă pentru că vor ceva de la noi. Dar, desigur, dacă ar fi urmărit un lucru anume, ni l-ar fi cerut până acum. Ştiu ce nenorocire abat asupra noastră. Trebuie să ştie că le-am lua în considerare cerinţele, măcar atât. Dar nu cer nimic. Pur şi simplu atacă.

— E lipsit de noimă, i-am dus eu gândul până la capăt.

— E lipsit de noimă pentru noi, mă corectă. Dar dacă am pornit de la o presupunere greşită?

Am rămas cu gura căscată.

— Dacă nu vor nimic, decât ceea ce au deja? Un popor de victime. Oraşe de prădat, sate de incendiat, oameni de torturat. Dacă nici nu urmăresc altceva?

— E o nebunie, am rostit calm.

— Poate. Dar dacă am dreptate?

— Atunci nu-i vom putea opri. Numai dacă îi distrugem.

Chade încuviinţă încet din cap.

— Urmează-ţi gândul acesta.

— Nu avem destule nave nici ca să-i încetinim. Am cugetat câteva clipe. Cel mai bine ar fi să sperăm cu toţii că Străbunii există. Pentru că mie mi se pare că ei, sau alţii ca ei, sunt singura noastră scăpare.

Chade mă aprobă încă o dată.

— Întocmai. Acum înţelegi de ce am aprobat planul lui Verity.

— Pentru că e singura noastră speranţă de supravieţuire.

Am stat multă vreme tăcând amândoi, cu ochii la foc. Când, în cele din urmă, m-am întors în camera mea, am fost asaltat de coşmaruri în care Verity era atacat şi se lupta pentru viaţa lui, în vreme ce eu stăteam şi mă uitam la el. Nu-i puteam omorî pe atacatori, pentru că regele meu nu-mi dăduse permisiunea s-o fac.

Peste douăsprezece zile a sosit ducele Brawndy de Bearns. A coborât pe drumul ce însoţea coasta, în fruntea unui alai destul de mare ca să impresioneze, fără să fie o ameninţare făţişă. Afişa toată pompa şi fastul regatului său. Fiicele lui mergeau călare alături de el, în afară de cea mai în vârstă, rămasă la Bearns, ca să se ocupe de Ferry. Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii la grajduri şi în camera gărzilor, ascultând discuţiile însoţitorilor de rang mai mic din anturajul ducelui. Hands şi-a făcut datoria, ocupându-se ca toate animalele să fie găzduite şi îngrijite şi, ca întotdeauna, bucătăria şi barăcile noastre i-au primit pe musafiri cu bucurie. Totuşi, cei din Bearns nu-şi ascundeau nemulţumirea. Vorbeau fără ocolişuri despre nenorocirea de la Ferry şi nu uitau că strigătele lor de ajutor nu fuseseră luate în seamă. Soldaţilor noştri le-a fost ruşine că n-au putut spune nimic în apărarea regelui Shrewd. Iar când un soldat nu poate apăra faptele regelui său, atunci fie trebuie să rabde

criticile, fie să discute alte lucruri cu care să nu fie de acord. Aşa că s-au stârnit încăierări cu pumnii între cei din Bearns şi soldaţii din Buckkeep, incidente izolate, majoritatea, şi adesea certuri neînsemnate. Dar de obicei nu se întâmpla aşa ceva la Buckkeep, deci erau cu atât mai tulburătoare. Mie mi-a arătat cât de nedumeriţi erau soldaţii noştri.

În seara aceea m-am îmbrăcat mai frumos, neştiind sigur cu cine aveam să mă întâlnesc sau ce se aştepta de la mine. O zărisem pe Celerity cu coada ochiului de două ori şi de fiecare dată o ştersesem înainte de a mă observa şi ea. Mă aşteptasem să fie aşezată lângă mine la cină şi mă îngrozea gândul. Nu era momentul să-i înfruntăm pe musafirii din Bearns, dar nici s-o încurajez nu voiam. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. M-am pomenit aşezat lângă nobilii de rang mic, şi aceia dintre cei mai tineri. Am petrecut o seară stânjenitoare, prea puţin deosebită de celelalte. Câteva dintre fetele de la masă îmi făcură ochi dulci. A fost o experienţă nouă pentru mine, şi nu una care să mă încânte. M-a ajutat să-mi dau seama câtă lume absorbea Curtea de la Buckkeep în iarna aceea. Majoritatea vizitatorilor veneau din ducatele interioare, adulmecând resturile de pe farfuria lui Regal, dar, aşa cum mi-au dovedit-o clar tinerele femei, erau gata să profite de influenţele politice cu orice prilej. Din cauza efortului de a le asculta remarcile zeflemitoare şi de a le răspunde cu politeţe moderată, mi-a fost imposibil să urmăresc ce se petrece la masa stăpânului meu. Regele Shrewd era acolo, aşezat între viitoarea regină Kettricken şi prinţul Regal. Ducele Brawndy şi fiicele lui, Celerity şi Faith[19], stăteau foarte aproape de ei. În rest, la masă fuseseră înghesuiţi lingăii lui Regal. Ducele Ram de Tilth şi soţia lui, Lady Placid[20], precum şi fiii lor, erau cei mai importanţi. L-am văzut şi pe verişorul lui Regal, lordul Bright[21]; tânărul moştenitor al ducelui de Farrow era nou la Curte.

19 Credinţă, fidelitate (n. tr.).
20 Paşnic, liniştit (n. tr.).
21 Luminos (n. tr.).

De la locul meu, vedeam puţin şi auzeam şi mai puţin. L-am simţit pe Verity frământat de frustrare, dar nu puteam face nimic. Regele părea mai degrabă plictisit decât ameţit, lucru bun, după mine. Lângă el, Kettricken era palidă, doar două pete roz îi colorau obrajii. Nu prea mânca şi arăta mai tristă şi mai tăcută ca de obicei. Prinţul Regal, dimpotrivă, era şi vorbăreţ, şi vesel. Se întreţinea cu ducele Ram şi Lady Placid şi cu băieţii lor. Nu-i ignora pe Brawndy şi pe fetele lui, dar era limpede că voioşia lui îi indispunea.

Ducele Brawndy era un bărbat masiv şi musculos, chiar şi la vârsta lui. Şuviţele cărunte din coada lui neagră de războinic aminteau de răni vechi suferite în bătălii, ca degetele lipsă de la o mână. Fetele lui stăteau puţin mai jos de el, tinere cu ochi indigo şi pometi înalţi, moştenire de la strămoşii de pe Insulele Apropiate ai regretatei regine. Faith şi Celerity aveau părul tuns scurt şi drept, după obiceiul nordic. Felul zglobiu în care îşi întorceau capul ca să-i cuprindă cu privirea pe toţi mesenii amintea de şoimii purtaţi pe încheietura mâinii. Nu aceştia erau nobilii blânzi din ducatele interioare cu care era obişnuit Regal. În rândul locuitorilor din cele Şase Ducate, firea de războinic se desluşea cel mai limpede la cei din Bearns.

Regal se juca sigur cu focul când le trata suferinţele cu nepăsare. Ştiam că ei nu se aşteaptă să discute despre piraţi la masă, dar tonul lui festiv era total nepotrivit cu ţelul misiunii lor. Oare ştia cât de mult îi jigneşte? Kettricken ştia, era clar. Nu o dată am văzut-o strângând din dinţi sau făcând feţe-feţe la remarcile nepotrivite ale lui Regal. În plus, prinţul bea prea mult şi asta începea să se observe în gesturile lui exagerate şi în râsul prea zgomotos. Voiam cu disperare să aflu ce îl distra atât de mult în propriile sale cuvinte.

Cina parcă nu se mai termina. Celerity mă descoperi imediat. După aceea, de-abia am reuşit să-i evit privirile insistente. Am înclinat amabil din cap când ni s-au întâlnit privirile prima oară; mi-am dat seama că nu înţelegea de ce stau la masa aceea. Nu am îndrăznit s-o ignor de câte

ori s-a uitat la mine. Destul se purta Regal jignitor, asta mai lipsea, să mă port şi eu ca un mitocan faţă de fiica lui Bearns. Aveam impresia că merg pe funie. Am fost recunoscător când regele Shrewd s-a ridicat şi regina Kettricken a insistat să-l ajute, oferindu-i braţul. Regal s-a încruntat ameţit văzând că petrecerea se sparge atât de repede, dar n-a făcut niciun efort ca să-i convingă pe ducele Brawndy şi pe fetele sale să mai stea. S-au scuzat destul de distanţi imediat ce a plecat Shrewd. Am pretins şi eu că mă doare capul şi am plecat părăsindu-mi tovarăşii gălăgioşi pentru singurătatea camerei mele. Când am deschis uşa şi am intrat, m-am simţit cea mai neputincioasă fiinţă din turn. Într-adevăr, o Slugă-fără-Nume.

— Văd că ai avut parte de o cină fascinantă, remarcă bufonul.

Am oftat. Nu l-am întrebat cum intrase. N-avea rost să pun întrebări care nu vor primi răspuns. Stătea pe căminul meu, cu silueta oglindită de flăcările vesele ale focului timid pe care îl aprinsese. Era neobişnuit de cuminte, nu scutură din clopoţei, nu dădu drumul unei cascade zeflemitoare.

— Cina a fost insuportabilă, i-am spus.

Nu m-am deranjat să aprind lumânări. Nu minţisem prea mult când mă plânsesem de durere de cap. M-am aşezat pe pat, apoi m-am culcat pe spate cu un oftat.

— Nu ştiu ce se va alege de Buckkeep, nici ce-aş putea face eu.

— Poate că ajunge cât ai făcut deja? îndrăzni bufonul.

— Nu am făcut nimic vrednic de laudă în ultima vreme. Dacă nu pui la socoteală faptul că nu i-am dat replica lui Regal.

— O, asta e o deprindere pe care se vede că o învăţăm cu toţii, încuviinţă el morocănos. Îşi ridică genunchii la bărbie, se propti cu braţele de ei şi oftă.

— Aşadar, nu ai nicio veste pe care s-o împărtăşeşti bufonului? Un bufon foarte discret...

— Nu am nicio veste pe care să ţi-o împărtăşesc şi să n-o ştii deja, dacă nu cumva ai aflat-o înaintea mea.

Întunericul îmi dădea o senzaţie odihnitoare. Îmi trecea durerea de cap.

— Aha. O pauză delicată. Atunci să-ţi pun, poate, o întrebare? La care să-mi răspunzi sau nu, după cum pofteşti?

— Nu te mai obosi şi întreabă-mă odată. Ştii că o s-o faci, fie că te las, fie că nu.

— Într-adevăr, ai dreptate. Bine, atunci. O, mă uimesc pe mine însumi, roşesc, zău. FitzChivalry, ţi-ai zămislit cumva un Fitz de-al tău?

M-am ridicat fără grabă în capul oaselor şi m-am holbat la el. Nu se mişcă, nici nu tresări.

— Ce-ai zis? l-am întrebat încet.

Vorbi calm, pe un ton de scuză:

— Trebuie să ştiu. Îţi poartă Molly copilul în pântece?

Am ţâşnit de pe pat, l-am prins de gât şi l-am ridicat în picioare. Am dus pumnul în spate, apoi m-am oprit, şocat de ceea ce am văzut la lumina flăcărilor.

— Loveşte, mă îndemnă în şoaptă. Vânătăile noi n-o să se vadă de cele vechi. Pot să mă furişez nevăzut încă vreo câteva zile.

Mi-am retras mâna. Ciudat cât de monstruos mi-a părut gestul pe care fusesem gata să-l fac, descoperind că-l făcuse altcineva înaintea mea. Imediat ce i-am dat drumul, bufonul se întoarse cu spatele la mine, de parcă s-ar fi ruşinat de faţa lipsită de culoare şi umflată. Poate că gestul mă îngrozea mai mult din cauza pielii palide şi a oaselor delicate. Parcă ar fi fost bătut un copil. Am îngenuncheat lângă foc şi l-am aţâţat.

— N-ai văzut destul? întrebă bufonul ţâfnos. Te previn, e şi mai urât dacă te uiţi la lumină.

— Aşază-te pe scrinul meu cu haine şi scoate-ţi cămaşa, i-am poruncit.

Nu se mişcă. L-am ignorat. Aveam un ceainic mic cu apă pentru ceai. L-am pus la încălzit. Am aprins lumânările dintr-un sfeşnic şi l-am pus pe masă, apoi mi-am scos mica

provizie de ierburi. Nu ţineam prea multe în cameră; acum aş fi vrut să aleg din stocul lui Burrich, dar eram sigur că, dacă mă duceam la grajduri, bufonul ar fi plecat. Totuşi, ierburile mele erau, majoritatea, pentru vânătăi, tăieturi şi alte răni la care mă expunea cealaltă meserie a mea. Îmi vor fi de ajuns.

Când s-a încălzit apa, am turnat din ea în lighean şi am adăugat un pumn de ierburi, zdrobindu-le. Am găsit în scrin o cămaşă care îmi rămăsese mică şi am rupt-o în fâşii.

— Vino la lumină.

De data asta, l-am rugat, nu i-am mai poruncit. După o clipă, se supuse, dar mişcându-se ezitant şi timid. M-am uitat scurt la el, apoi l-am prins de umeri şi l-am aşezat pe scrin.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat, şocat de faţa lui desfigurată. Avea buzele sparte şi umflate şi un ochi aproape închis, şi el umflat.

— Am umblat prin turn şi am întrebat indivizi furioşi dacă au procreat bastarzi în ultima vreme.

Mă săgeta cu ochiul sănătos. Era plin de vinişoare roşii. Nu m-am putut supăra pe el, dar nici nu mi-a venit să râd.

— Ar trebui să ştii destule despre leacuri ca să-ţi îngrijeşti rănile astea. Stai liniştit.

Am transformat fâşia de pânză într-o compresă şi i-am apăsat-o blând, dar ferm, pe faţă. După o clipă, se relaxa. Am şters sângele uscat. Nu era prea mult: se curăţase singur după bătaie, dar câteva tăieturi mai sângeraseră. Mi-am plimbat degetele uşor pe dunga maxilarului şi în jurul orbitelor. Măcar nu avea niciun os rupt.

— Cine ţi-a făcut asta?

— M-am lovit de mai multe uşi. Sau de aceeaşi, de mai multe ori. Depinde pe care uşă o întrebi.

Vorbea destul de bine pentru un om cu buzele strivite.

— A fost o întrebare serioasă.

— Cum a fost şi a mea.

I-am aruncat o căutătură urâtă şi lăsă ochii în jos. Am tăcut amândoi câteva clipe, cât am căutat un borcan cu alifie primit de la Burrich pentru tăieturi şi zgârieturi.

— Aş vrea foarte mult să ştiu răspunsul, i-am spus bufonului, scoţând capacul.

Îmi pătrunse în nări mirosul înţepător familiar şi mi se făcu un dor nespus de Burrich.

— Şi eu.

Tresări uşor sub degetele mele, care întindeau alifia. Ştiam că ustură. Ştiam şi că are efect.

— De ce mi-ai pus întrebarea aceea? am vrut să aflu, într-un sfârşit.

Căzu pe gânduri.

— Pentru că e mai uşor să te întreb pe tine, decât s-o întreb pe Kettricken dacă e însărcinată cu Verity. Din câte îmi dau seama, Regal nu s-a distrat decât cu el însuşi în ultima vreme, aşa că iese din discuţie. Numai tu sau Verity puteţi fi tatăl.

L-am privit pierdut. El clătină din cap întristat.

— Cum de nu simţi? se miră el, mai mult în şoaptă. Se uită fix în depărtare, afectat. Forţele se schimbă. Umbrele fâlfâie. Dintr-odată, se aude susurul posibilităţilor. Se reordonează vremurile viitoare, pe măsură ce se înmulţesc destinele. Toate cărările se împart, o dată şi încă o dată.

I-am zâmbit, crezând că glumeşte, dar gura lui exprima seriozitate.

— Există un moştenitor al neamului Farseer, spuse el încet. Nu am nicio îndoială.

V-aţi împiedicat vreodată pe scări în întuneric? Ai senzaţia că te clatini pe o margine şi nu ştii cât de jos vei aluneca.

— Nu am zămislit niciun copil, am spus, prea aspru.

Bufonul mă cercetă neîncrezător.

— O! exclamă el, cu entuziasm prefăcut. Sigur că nu. Atunci probabil Kettricken e cea însărcinată.

— Probabil, am încuviinţat, dar mi se făcu inima cât un purice.

Dacă Kettricken era însărcinată, nu avea niciun motiv să se ascundă. Dar Molly ar fi avut. Şi nu mai fusesem la ea de câteva nopţi. Poate că avea noutăţi pentru mine. Mă cuprinse o ameţeală bruscă, dar mi-am impus să trag aer adânc în piept şi să mă liniştesc.

— Scoate-ţi cămaşa, i-am spus bufonului. Hai să-ţi vedem pieptul.

— L-am văzut, mulţumesc, te asigur că e bine. Când mi-au pus sacul în cap, cred că au vrut să aibă o ţintă. Au fost foarte grijulii să nu lovească în altă parte.

Am tăcut, dezgustat de brutalitatea loviturilor.

— Cine? am reuşit să întreb, într-un sfârşit.

— Cu sacul în cap? Fii serios. Tu ai vedea printr-un sac?

— Nu. Dar trebuie să bănuieşti pe cineva.

Lăsă capul pe-o parte, neîncrezător.

— Dacă nu-mi cunoşti bănuielile, înseamnă că tu eşti cel cu un sac pe cap. Lasă-mă să-i fac o mică gaură. „Ştim că te prefaci în faţa regelui, că spionezi pentru pretendentul Verity. Nu-i mai trimite mesaje, pentru că, dacă o mai faci, o să aflăm.”

Se întoarse către foc şi lovi scurt cu călcâiele în scrin, *boc*, *boc*, *boc*.

— Pretendentul Verity? am repetat şocat.

— Nu eu am zis, ci ei, sublinie bufonul.

Mi-am înghiţit mânia, am încercat să gândesc.

— De ce ar bănui că spionezi pentru Verity? I-ai trimis mesaje?

— Am un rege, rosti el liniştit. Deşi nu-şi aminteşte întotdeauna că e regele meu. Trebuie să ai mare grijă de regele tău. Sunt convins că tu aşa procedezi.

— Ce vei face?

— Ceea ce am făcut întotdeauna. Am de ales? Nu mă pot opri să fac ceea ce îmi poruncesc ei, pentru că nici măcar nu am făcut ce zic ei.

Certitudinea îmi trimise un fior pe şira spinării.

— Şi dacă te bat din nou?

Bufonul râse fără chef.

— Nu are rost să-mi fac griji, pentru că nu am cum să-i împiedic. Dar nu înseamnă că mor de nerăbdare să mă găsească din nou. Asta - arătă spre faţa lui -, asta se va vindeca. Dar nu şi ce au făcut camerei mele. O să-mi trebuiască săptămâni întregi ca să fac ordine.

Vorbele nu exprimau întregul adevăr. Mă răscoli un sentiment de singurătate apăsătoare. Intrasem o dată în camera bufonului. Urcasem un şir lung de trepte uitate, prăfuite de timp, şi pătrunsesem într-o încăpere orientată spre parapeţi şi care adăpostea o grădină de comori. Mi-am adus aminte de peştişorul auriu înotând în acvariul rotund, de grădiniţele de muşchi din vase, de bebeluşul din argilă din leagăn, îngrijit cu atâta dragoste. Am închis ochii, în timp ce bufonul vorbi flăcărilor:

— Au fost foarte meticuloşi. Prostul de mine, să-mi închipui că există un loc sigur pe lume...

N-am fost în stare să mă uit la el. În afară de limba lui ascuţită, era o persoană lipsită de apărare, al cărei singur ţel era să-l slujească pe rege. Şi să salveze lumea. Cu toate acestea, cineva îi distrusese lumea. Mai rău, bănuiam că bătaia pe care o încasase fusese o răzbunare pentru ceea ce făcusem eu.

— Te-aş putea ajuta să pui ordine în lucruri.

Scutură iute din cap de două ori.

— Nu cred. Nu te supăra, adăugă mai blând.

— Nu mă supăr.

Am făcut o legăturică din ierburile vindecătoare, borcanul cu alifie şi restul cârpelor din cămaşa mea. Bufonul sări jos de pe scrin. Când i-am oferit-o, o primi cu o figură serioasă. Se îndreptă spre uşă ţeapăn, deşi susţinea că nu fusese lovit decât peste faţă. Se întoarse către mine.

— Când vei şti cu siguranţă, îmi vei spune şi mie? Lăsă o clipă de linişte plină de tâlc, apoi rosti cu glas pierit: la urma urmei, dacă i-au făcut asta bufonului regelui, ce i-ar putea face femeii care poartă în pântece moştenitorul viitorului rege?

— N-ar îndrăzni, am protestat cu putere.

Bufonul pufni dispreţuitor.

— Serios? Nu mai ştiu ce ar îndrăzni şi ce nu, FitzChivalry. Nici tu nu ştii. În locul tău, mi-aş zăvorî mai zdravăn uşa. Dacă nu vrei să te trezeşti şi tu cu un sac în cap.

Îmi trimise un zâmbet care nu aducea nici pe departe cu rânjetul său batjocoritor şi se strecură afară din cameră. M-am dus şi-am tras zăvorul în urma lui. M-am lipit cu spatele de uşă şi am oftat.

— Lor le convine de minune, Verity, am rostit cu glas tare în camera tăcută. Dacă ar fi după mine, cred că ar trebui să faci de îndată cale-ntoarsă şi să vii acasă. Se pun la cale mult mai multe decât atacurile Corăbiilor Roşii şi mă îndoiesc că Străbunii ne-ar putea ajuta să înfruntăm celelalte ameninţări.

Am aşteptat, sperând să simt o confirmare sau încuviinţare din partea lui. Nimic. Mă rodea frustrarea. Rareori ştiam sigur când se trezea Verity în mintea mea şi niciodată nu eram convins că percepea gândurile pe care voiam să i le transmit. M-am întrebat din nou de ce nu îi comunicase lui Serene măsurile pe care le voia luate. Doar vorbise cu ea prin Meşteşug toată vara despre Corăbiile Roşii; de ce tăcea acum? O căutase deja, iar ea ţinea ascuns faptul acesta? Sau i-l dezvăluise numai lui Regal? Am stat şi-am cugetat. Poate că vânătăile de pe faţa bufonului reflectau frustrarea lui Regal, care descoperise că Verity ştia ce se întâmplă în lipsa lui. Greu de spus de ce îl găsise vinovat pe bufon. Poate că-l alesese pur şi simplu pentru a-şi vărsa nervii pe cineva. Bufonul nu se sfiise niciodată să-l jignească. Nici pe el, nici pe altcineva.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, m-am dus la Molly. Ceasurile nu erau prielnice, pentru că turnul fremăta de străini şi de servitorii lor, care se îngrijeau de ei. Dar bănuielile nu-mi dădeau pace. Când am bătut, Molly întrebă prin uşă:

— Cine-i?

— Eu, am răspuns mirat.

Înainte, nu întrebase niciodată cine e.

— O, rosti ea, deschizându-mi.

M-am furişat înăuntru şi am tras zăvorul cât ea traversă camera spre cămin. Îngenunche, aruncă lemne în foc, deşi nu trebuia, şi nu se uită la mine. Era îmbrăcată în rochia albastră de servitoare şi-şi lăsase părul prins în coc. Mă avertiza cu fiecare mişcare a trupului că dădusem iar de necaz.

— Îmi pare rău că nu am mai venit la tine în ultima vreme.

— Şi mie, replică ea scurt.

Nu-mi dădea prilejul să-mi deschid sufletul.

— S-au întâmplat foarte multe şi am fost prins cu treburi.

— Ce treburi?

Am oftat. Ştiam deja unde duce conversaţia noastră.

— Treburi despre care nu pot să vorbesc.

— Bineînţeles.

În ciuda calmului şi a glasului ei potolit, ştiam că mocneşte de furie. Un singur cuvânt nelalocul lui dacă rosteam, exploda. La fel, dacă tăceam. Aşa că am preferat s-o întreb fără înconjur:

— Molly, motivul pentru care am venit în noaptea asta...

— O, ştiam eu că trebuie să ai un motiv special ca să dai pe-aici, în sfârşit. Nu mă mir decât de mine. De ce sunt aici? De ce vin direct în camera mea în fiecare zi când îmi termin treaba şi aştept, doar-doar apari şi tu? Aş putea face cu totul altceva. În ultima vreme, menestrelii şi piesele cu păpuşi se ţin lanţ. Se ocupă de asta prinţul Regal. Aş putea sta la unul dintre căminele mai mici, cu ceilalţi servitori, distrându-mă în tovărăşia lor. Nu să stau aici, sus, singură. Sau aş putea lucra ceva. Bucătăreasa îmi dă voie să folosesc bucătăria când nu e aglomeraţie. Am fitil, ierburi şi seu; ar trebui să le folosesc cât timp ierburile mai au putere. Dar nu, eu stau aici, cine ştie, poate îţi aduci aminte de mine şi vrei să stai cu mine câteva clipe.

Stăteam ca o stâncă bătută de valuri. Ce să fi făcut altceva? Tot ce spunea Molly era adevărat. Am plecat

capul, în vreme ce ea îşi trăgea sufletul. Când vorbi din nou, furia îi dispăruse din glas, dar o înlocuise altceva, mai grav. Nenorocire şi descurajare.

— Fitz, e atât de greu! De câte ori cred că m-am împăcat cu gândul, trec peste suferinţă şi mă trezesc că iar încep să sper. Dar pe noi nu ne aşteaptă niciun fel de viitor, nu-i aşa? N-o să vină niciodată o vreme numai pentru noi, n-o să avem un loc al nostru.

Tăcu. Îşi plecă ochii la podea, muşcându-şi buza de jos. Continuă cu glas tremurat:

— Am văzut-o pe Celerity. E frumoasă. Am găsit un pretext să vorbesc cu ea... Am întrebat-o dacă nu le mai trebuie lumânări în cameră... Mi-a răspuns, dar timidă şi politicoasă. Chiar mi-a mulţumit pentru grija mea. Aici, puţini mulţumesc servitorilor. E... e drăguţă. O doamnă. Of, n-o să-ţi dea voie niciodată să te însori cu mine. De ce ai vrea să te însori cu o servitoare?

— Pentru mine, nu eşti servitoare, i-am spus încet. Eu nu mă gândesc la tine aşa.

— Atunci ce sunt? Soţie, în niciun caz, spuse ea desluşit.

— În inima mea, eşti, i-am zis eu, mohorât.

Slabă alinare pentru Molly. Mă duru că o primeşte şi se propteşte cu fruntea de umărul meu. Am ţinut-o lângă mine cu drag câteva momente, apoi am strâns-o mai tare în braţe. Când mi se cuibări la piept, i-am şoptit în păr:

— Trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

— Eşti... însărcinată?

— Ce?

Se trase de lângă mine, ca să mă vadă la faţă.

— Porţi copilul meu în pântece?

— Eu... Nu. Nu sunt însărcinată. Tăcere. Ce-ţi veni să mă întrebi dintr-odată?

— Pur şi simplu mi-a trecut întrebarea prin cap. Atât. Vreau să zic...

— Ştiu ce vrei să zici. Dacă am fi căsătoriţi şi nu aş fi însărcinată încă, vecinii ar scutura din cap.

— Serios?

Nu mă gândisem la asta niciodată. Ştiam că unii se întreabă dacă Kettricken e stearpă, căci nu rămăsese însărcinată după un an de căsătorie, dar îngrijorarea din cauza pântecului ei neroditor privea pe toată lumea. Mie nu-mi trecuse prin cap că vecinii îi urmăresc nerăbdători pe tinerii căsătoriţi.

— Bineînţeles. Femeile mi-ar fi oferit o reţetă de ceai de la mama lor. Sau praf din corn de mistreţ, ca să ţi-l torn seara în bere.

— Zău?

Am tras-o lângă mine, zâmbind prosteşte.

— Îhî... îmi întoarse zâmbetul, dar şi-l şterse treptat de pe buze. Pentru că lucrurile sunt aşa cum sunt, iau alte ierburi. Ca să mă asigur că nu rămân însărcinată.

Uitasem cum mă mustrase Patience zilele trecute.

— Unele ierburi ca acelea îmbolnăvesc femeile, aşa am auzit, dacă le iau prea mult timp.

— Ştiu ce fac, spuse ea răspicat. De altfel, care ar fi cealaltă soluţie? adăugă, mai puţin categorică.

— Dezastrul, am recunoscut.

Molly clătină din cap.

— Fitz, dacă ţi-aş fi răspuns da în noaptea asta, dacă aş fi fost însărcinată... ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

— Gândeşte-te acum, mă rugă ea.

Am vorbit fără grabă.

— Cred că... ţi-aş găsi cumva un loc, undeva. (M-aş duce la Chade, m-aş duce la Burrich şi le-aş cere ajutorul. În sinea mea, refuzam asemenea gânduri.) Un loc sigur. Departe de Buckkeep. În susul râului, poate. Aş veni să te văd când aş putea. Cumva, aş avea grijă de tine.

— M-ai da la o parte, asta vrei să spui. Pe mine şi pe copilul nostru... al meu.

— Nu! Te-aş ţine în siguranţă, te-aş duce într-un loc unde nimeni să nu te arate cu degetul că ai făcut un copil şi că eşti singură. Şi, când aş putea, aş veni la tine şi la copilul *nostru*.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să vii cu noi? Că am putea pleca din Buckkeep, tu şi cu mine, în susul râului, acum?

— Nu pot pleca din Buckkeep. Ţi-am explicat în câte feluri m-am priceput.

— Ştiu. Am încercat să te înţeleg. Dar nu văd niciun motiv.

— Treburile pe care le fac pentru rege sunt de...

— Nu le mai face. Lasă-le în seama altora. Vino cu mine, ca să avem o viaţă a noastră.

— Nu pot. Nu-i chiar atât de simplu. Nu mi s-ar da voie să plec aşa, când vreau.

Nu mai ştiu când ne-am despărţit din îmbrăţişare. Acum Molly îşi împleti braţele la piept.

— Verity e plecat. Aproape nimeni nu crede că se mai întoarce. Regele Shrewd e tot mai slăbit, pe zi ce trece, iar Regal se pregăteşte să-i urmeze la tron. Dacă Regal are pentru tine măcar jumătate din sentimentele pe care spui că le are, atunci, în numele cerului, de ce vrei să stai aici când el ajunge la putere? De ce ar vrea să te ţină aici? Fitz, nu vezi că se duc toate de râpă? Insulele Apropiate şi Ferry sunt doar începutul. Piraţii nu se vor opri aici.

— Un motiv în plus să rămân. Să lucrez şi, la nevoie, să lupt pentru poporul nostru.

— Un singur bărbat nu-i poate opri, sublinie Molly. Nici măcar unul aşa de încăpăţânat ca tine. De ce nu-ţi foloseşti încăpăţânarea ca să lupţi pentru noi? De ce nu fugim în susul râului, în ţinuturile de uscat, departe de piraţi, ca să avem viaţa noastră? De ce trebuie să renunţăm la tot pentru o cauză pierdută?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Dacă aş fi rostit eu vorbele acelea, ar fi fost trădare. Dar ea le dăduse glas ca pe lucrul cel mai normal. Ca şi cum ea, eu şi copilul nostru încă inexistent eram mai importanţi decât regele şi cele Şase Ducate la un loc. I-am spus exact ce gândesc.

— Păi, îmi spuse privindu-mă în ochi, e-adevărat. Pentru mine. Dacă ai fi soţul meu şi aş avea un copil cu tine,

atunci atât de important ai fi pentru mine. Mai important decât lumea întreagă.

Ce era să-i răspund? Am preferat adevărul, ştiind că nu o va mulţumi.

— Şi tu ai fi la fel de importantă pentru mine. Eşti şi acum. Dar tocmai de aceea trebuie să rămân aici. Pentru că, dacă un lucru e atât de important, nu fugi cu el şi nu-l ascunzi. Rămâi pe poziţie şi îl aperi.

— Îl aperi? se miră Molly, cu glas ridicat. Când vei învăţa că nu suntem destul de puternici ca să ne apărăm? Ştiu. Am stat între piraţi şi copiii rudelor mele şi de-abia am supravieţuit. Când vei fi făcut şi tu asta, atunci să-mi vorbeşti despre apărare!

Am tăcut. Nu doar vorbele ei mă răneau. Mă dureau, şi încă foarte tare. Dar mi-am adus aminte cum ţinusem cândva în braţe un copil, privind sângele care-i curgea pe braţul rece. Nu suportam să mai trec prin aşa ceva. Dar nu puteam scăpa de amintire.

— Nu se poate să fugim, Molly. Fie stăm aici şi luptăm, fie suntem omorâţi când cădem neputincioşi în bătălie.

— Serios? mă întrebă ea rece. Deci nu e doar că eşti mai devotat regelui decât dragostei noastre?

N-am fost capabil s-o privesc în ochi. Pufni.

— Eşti exact ca Burrich. Habar n-ai cât semeni cu el!

— Ca Burrich?

Mă lăsă cu gura căscată. Eram şocat că zisese aşa ceva, fără a mai pune la socoteală că o spusese de parcă ar fi fost un cusur.

— Da, repetă ea categorică.

— Pentru că sunt devotat regelui?

Mă agăţam şi de un fir de pai.

— Nu! Pentru că îl pui pe rege înaintea femeii tale... sau a dragostei tale, sau a vieţii tale.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Poftim! Vezi? Chiar n-ai habar. Dar îi dai înainte, prefăcându-te că ştii toate lucrurile şi secretele importante şi toate întâmplările grozave din lume. Atunci, ia spune-mi, de ce îl urăşte Patience pe Burrich?

Eram năucit. Habar n-aveam în ce fel ar fi dovedit răspunsul meu ce anume greşesc. Dar Molly sigur avea să facă legătura. Am făcut o încercare prudentă:

— Îl învinovăţeşte pentru mine. Crede că din cauza lui a luat-o Chivalry pe alte cărări... şi m-a făcut pe mine.

— Poftim. Uite cât eşti de prost. Nici vorbă de aşa ceva. Mi-a povestit Lacey într-o seară. Am băut cam mult vin de soc şi am început să vorbesc despre tine, iar ea despre Burrich şi Patience. Patience l-a iubit pe Burrich mai întâi, idiotule. Dar lui nu i-a trebuit. A spus că o iubeşte, dar nu se poate însura cu ea, chiar dacă tatăl ei ar fi de acord să se mărite cu cineva sub rangul ei. Pentru că el jurase deja credinţă, pe viaţă şi pe sabie, stăpânului său. Şi nu credea că îi putea sluji pe amândoi. O, a zis că ar fi vrut să fie liber ca să se însoare cu ea, că ar fi vrut să nu-i fi jurat credinţă altuia înainte de-a o întâlni. Totuşi, nu era liber s-o ia de nevastă atunci. I-a spus o prostie, oricât ar vrea calul, nu poate duce decât o singură şa. Aşa că Patience i-a zis: foarte bine, du-te, atunci, şi urmează-l pe stăpânul ăsta al tău, care e mai important pentru tine decât mine. Şi Burrich aşa a făcut. Cum ai face şi tu, dacă te-aş pune să alegi.

Două pete roşii ca focul îi colorau obrajii. Lăsă capul pe-o parte când se întoarse cu spatele la mine.

Aşadar, iată legătura cu vina mea. Însă mintea mea se învârtea în jurul frânturilor de poveste şi observaţii care se aşezau la locul lor. Cum mi-a povestit Burrich că a întâlnit-o prima oară pe Patience. Ea se căţărase într-un măr şi-i ceruse să-i scoată un ghimpe din picior. Lucrul ăsta nu-l cere soţia servitorului soţului ei. Mai degrabă l-ar cere o tânără îndrăzneaţă de la tânărul care i-a căzut cu tronc. Reacţia lui Burrich în seara în care i-am vorbit despre Molly şi despre Patience, repetând cuvintele lui Patience despre slugi şi stăpâni.

— Chivalry a ştiut despre asta? am întrebat-o pe Molly.

Ea se răsuci şi mă cercetă din priviri. Nu asta sperase s-o întreb. Dar n-a rezistat să-şi termine povestea:

— Nu. Nu la început. Când l-a cunoscut Patience, habar n-avea că el e stăpânul lui Burrich, pentru că Burrich nu-i spusese niciodată cărui domn îi jurase credinţă. La început, Patience nici n-a vrut să audă de Chivalry. Vezi tu, nu şi-l scosese pe Burrich din inimă. Dar Chivalry era încăpăţânat. Din câte mi-a spus Lacey, o iubea ca un nebun. A cucerit-o. Numai după ce a primit să se mărite cu el a aflat că era stăpânul lui Burrich. Şi numai pentru că Chivalry l-a trimis pe Burrich la ea cu un cal deosebit.

Dintr-odată, mi l-am amintit pe Burrich în grajd, uitându-se la calul lui Patience şi spunându-mi: „Eu am dresat calul ăsta.” M-am întrebat dacă dresase iapa ştiind că va fi a femeii pe care o iubise, trimisă cadou de bărbatul cu care avea să se mărite. Pun rămăşag că aşa a fost. Dintotdeauna mi se păruse că dispreţul lui Patience faţă de Burrich era mai degrabă gelozia pe un bărbat la care Chivalry ţinea atât de mult. Acum, triunghiul lor era şi mai ciudat. Şi mai dureros. Am închis ochii şi am clătinat din cap, supărat pe nedreptatea din lume. „Nimic nu e simplu şi cinstit”, mi-am zis. „Întotdeauna există o coajă înţepătoare sau un sâmbure cu gust amar.”

— Da.

Supărarea lui Molly se topise. S-a aşezat pe marginea patului şi, când m-am dus lângă ea, nu m-a respins. Am luat-o de mână. Mii de gânduri îmi frământau mintea: Patience nu suporta beţiile lui Burrich. Burrich îşi amintise de câinele ei de salon, pe care îl căra întruna după ea într-un coş. Grija cu care se îmbrăca şi se purta. „Dacă tu nu vezi o femeie, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine.” Of, Burrich! Ceasurile în plus, petrecute de el îngrijind un cal pe care ea rareori îl călărea. Măcar Patience a fost măritată cu bărbatul pe care l-a iubit şi a avut câţiva ani de fericire, deşi umbriţi de urzelile politice. Dar au fost ani de fericire, totuşi. Molly şi cu mine ce vom avea? Numai ce avea Burrich acum?

Molly s-a proptit de mine şi am ţinut-o în braţe multă vreme. Atât. Dar, în tristeţea care a învelit noaptea aceea, am fost mai apropiaţi decât fuseserăm de cine ştie când.

21. ZILE NEGRE

Regele Eyod a domnit în Regatul Munţilor pe vremea Corăbiilor Roşii. Moartea fiului său celui mai mare, Rurisk, a lăsat-o pe fiica lui, Kettricken, singura moştenitoare a tronului. După datina lor, ea avea să fie regină, sau „Sacrificiu”, *cum spuneau oamenii, la moartea tatălui ei. Astfel, căsătoria ei cu Verity nu numai că ne-a asigurat un aliat în vremurile acelea tulburi, dar ne-a şi promis posibila alăturare a celui de-al „şaptelea ducat” la Regatul celor Şase Ducate. Faptul că Regatul Munţilor se învecina numai cu două dintre ducatele noastre interioare, Tilth şi Farrow, o îngrijora nespus pe Kettricken, din cauza posibilei separări civile a celor Şase Ducate. Fusese crescută pentru a deveni* „Sacrificiu”. *În viaţa ei, datoria faţă de poporul său o considera de mare importanţă. Când a ajuns viitoarea regină a lui Verity, locuitorii celor Şase Ducate au devenit ai ei. Dar nu şi-a scos din suflet gândul că, la moartea tatălui ei, muntenii o vor cere încă o dată ca „Sacrificiu” al lor. Cum îşi va putea îndeplini ea datoria aceea, dacă Farrow şi Tilth stăteau între ea şi poporul ei nu ca parte din cele Şase Ducate, ci ca o naţie duşmănoasă*?

În ziua următoare, s-a pornit o furtună crâncenă. A fost de două ori o binecuvântare. Nu numai că a alungat teama de atacurile piraţilor într-o asemenea zi, dar a şi ţinut la un loc un grup de soldaţi agitaţi, care se aveau precum câinele cu pisica. Sus, în turn, Bearns era pe atât de prezent, pe cât de ascuns era Regal. Ori de câte ori intram în coridorul cel mare, ducele Brawndy era acolo, bătând agitat locul în lung şi-n lat sau stând cu privirea pierdută la focul din cămine. Fiicele îi stăteau de-o parte şi de alta, păzindu-l ca două feline viguroase. Celerity şi Faith erau încă tinere, iar nerăbdarea şi supărarea li se citeau mai limpede pe faţă. Brawndy ceruse oficial să fie primit de

rege. Cu cât era ţinut mai mult în aşteptare, cu atât era mai mare jignirea. Se tăgăduia importanţa întâmplărilor care îl aduseseră la Buckkeep. Iar prezenţa neîntreruptă a ducelui în coridorul cel mare era un semn clar pentru adepţii lui că regele încă nu încuviinţase primirea lui. Vedeam că atmosfera începe să se încingă şi m-am întrebat cine se va arde mai tare la sfârşit.

Cercetam prudent coridorul a patra oară când apăru Kettricken. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie violetă lungă şi dreaptă, cu o pelerină albă, moale, cu mâneci bogate. Îşi purta părul lung şi despletit atârnându-i pe umeri. Intră fără prea multă ceremonie, ca de obicei, anunţată numai de Rosemary, micuţa ei servitoare, şi însoţită doar de Lady Modesty şi de Lady Hopeful. Nici acum, când devenise puţin mai populară printre doamne, nu le uita pe cele două care îi stătuseră alături la început, când fusese singură, şi le onora adesea luându-le drept însoţitoare. Nu cred că ducele Brawndy a recunoscut-o pe viitoarea regină în femeia simplu îmbrăcată, care a venit direct la el.

Kettricken zâmbi şi îi întinse mâna în semn de salut. Era felul simplu al muntenilor de a-şi face prieteni. Mă îndoiesc că şi-a dat seama câtă onoare îi făcea ducelui sau cât de mult a uşurat gestul acela simplu orele de aşteptare încordată. Numai eu, sunt sigur, am văzut oboseala de pe chipul reginei sau cearcănele de la ochi. Faith şi Celerity au fost imediat încântate de atenţia care i se dădea tatălui lor. Glasul limpede al lui Kettricken răsună în coridorul cel mare, aşa că o auziră fără îndoială toţi cei din preajma căminelor. Aşa cum fusese şi intenţia ei.

— L-am căutat de două ori pe rege în această dimineaţă. Îmi pare rău că a fost... indispus de fiecare dată. Sper că nu te tulbură prea tare aşteptarea. Ştiu că vei dori să vorbeşti personal cu el despre tragedia ta şi despre ceea ce trebuie făcut ca să ne ajutăm poporul. Dar, deocamdată, câtă vreme regele se odihneşte, m-am gândit că poate ai vrea să servim împreună o gustare.

— Aş fi încântat, regina mea, răspunse Bearns prudent.

Kettricken îi netezise deja în mare măsură penele ciufulite. Dar Brawndy nu se lăsa uşor cucerit.

— Mă bucur, spuse regina şi se aplecă uşor ca să-i şoptească ceva lui Rosemary.

Camerista cea gingaşă mişcă scurt din cap, se răsuci şi o luă la fugă iute ca iepurele. Toţi o văzură ieşind. Într-o clipă se şi întoarse, de data asta în fruntea unui alai de servitori. Aceştia luară o masă şi o mutară în faţa căminului celui mare. Imediat se întinse o faţă de masă albă ca neaua, apoi unul din vasele de grădină ale lui Kettricken o împodobi pe mijloc. Urmă o paradă de slujitori care aşezară fiecare pe masă platouri, carafe cu vin şi dulciuri sau mere de toamnă târzie într-un bol de lemn. Atât de frumos le aranjară pe toate, de parcă ar fi făcut o vrajă. Masa fu pregătită în câteva clipe, musafirii aşezaţi, iar Mellow apăru cu lăuta sa, cântând chiar în timp ce intra în coridor. Kettricken le invită pe doamne să li se alăture, apoi, căutându-mă din priviri, îmi făcu semn din cap să mă apropii. Îi alese şi pe alţii care stăteau la cămine, la întâmplare; nu după rang sau avuţii, ci, ştiam eu, după cât de interesanţi îi considera. Fletch, cu poveştile lui de vânătoare, şi Shells, o fată prietenoasă, de aceeaşi vârstă cu fetele lui Brawndy, au fost şi ei chemaţi. Kettricken se aşeză în dreapta lui Brawndy şi, încă o dată, nu cred că el îşi dădea seama de onoarea care i se făcea.

După ce gustară toţi şi făcură puţină conversaţie, regina îi făcu semn lui Mellow să-şi înmoaie strunele. Se întoarse către Brawndy şi îi spuse fără înconjur:

— Nu am auzit decât frânturi din veştile voastre. Vrei să ne spui şi nouă ce nenorocire s-a abătut asupra oraşului Ferry?

Ducele avu o mică ezitare. Cu regele intenţionase el să stea de vorbă, pentru ca acesta să ia măsuri. Dar cum să o refuze pe viitoarea regină, care îl trata cu atâta bunăvoinţă? Lăsă ochii în jos, iar când vorbi, vocea îi sună răguşită de emoţie neprefăcută:

— Regina mea, suferim amarnic, începu el.

Gurile mesenilor se liniştiră imediat. Toţi ochii se îndreptară spre duce. Am observat că toţi cei aleşi de regină erau buni ascultători. Din momentul în care Brawndy începu să vorbească, nu se mai auzi nici musca, în afară de exclamaţiile de compătimire sau murmurele de supărare la cruzimile piraţilor. Ducele făcu o singură pauză, apoi se văzu că ia o hotărâre şi povesti mai departe cum trimiseseră semnale după ajutor şi aşteptaseră zadarnic un răspuns. Regina îl ascultă până la capăt, fără să protesteze sau să-i tăgăduiască spusele. La sfârşitul poveştii sale tragice, Brawndy se simţi vizibil uşurat, pur şi simplu pentru că o spusese cuiva.

— Acum aud pentru prima oară multe dintre veştile tale, vorbi Kettricken, în cele din urmă. Şi niciuna nu e bună. Nu ştiu ce va spune regele nostru despre ele. Va trebui să aştepţi, ca să auzi cu urechile tale. Însă, în ceea ce mă priveşte, deocamdată îţi zic că mi-e plină inima de durere la suferinţa oamenilor tăi. Şi de supărare. Îţi promit că, din partea mea, răul nu va rămâne nepedepsit. Şi nici poporul meu nu va rămâne fără adăpost în toiul iernii geroase.

Ducele Brawndy de Bearns plecă ochii în farfurie şi frământă tivul feţei de masă. Ridică privirea şi ochii îi străluciră de furie, dar şi de regret. Când vorbi, cuvintele îi ieşiră categorice de pe buze:

— Vorbe. Acestea nu sunt decât vorbe, regina mea. Localnicii din Ferry nu pot mânca vorbe şi nici nu se pot înveli cu ele noaptea.

Kettricken îl ţintui cu privirea. Parcă îi plesniră chingile sufletului.

— Cunosc foarte bine adevărul cuvintelor tale. Dar acum numai promisiuni îţi pot oferi. Când regele se va simţi destul de întremat ca să te primească, vom vedea ce se poate face pentru Ferry.

Brawndy se aplecă spre ea.

— Am de pus întrebări, doamnă. Iar de răspunsuri am nevoie la fel de mult ca şi de bani şi de oameni. De ce nu s-au luat în seamă strigătele noastre de ajutor? De ce s-a

îndreptat spre portul-mamă, şi nu spre noi, nava care ar fi trebuit să ne ajute?

Vocea lui Kettricken tremură foarte puţin.

— La aceste întrebări nu am răspuns, domnule. Şi mi-e ruşine s-o recunosc. Nu a ajuns la urechile mele nicio vorbă despre nenorocirea voastră până la sosirea mesagerului călare.

Auzind-o pe regină, mă străbătură presimţiri rele. Ar fi trebuit ea să recunoască aceste lucruri în faţa lui Brawndy? Poate că nu, nefiind înţelept din punct de vedere al treburilor regatului. Însă Kettricken, ştiam foarte bine, punea adevărul înaintea treburilor regatului. Brawndy se uită lung la ea şi ridurile din jurul gurii i se adânciră. Îndrăzneţ, însă potolit, o întrebă:

— Dar nu eşti viitoarea regină?

Kettricken îl străpunse cu ascuţişul ochilor ei cenuşii.

— Ba da. Mă întrebi dacă te mint?

Veni rândul lui Brawndy să plece capul.

— Nu. Nu, regina mea, nici prin cap nu mi-a trecut.

Liniştea se prelungi. Nu ştiu dacă a primit un semn pe furiş de la Kettricken sau dacă aşa i-a dictat instinctul, dar Mellow pişcă mai intens strunele lăutei. Începu un cântec de iarnă, cu note grave şi refren piţigăiat.

Încă trei zile pline trecură până când Brawndy fu chemat, în cele din urmă, la rege. Kettricken încercă să-i ţină de urât, dar e greu să distrezi un om a cărui minte stă numai la soarta vulnerabilă a ducatului său. Era politicos, dar neatent. Faith, fiica lui mai tânără, se împrieteni repede cu Shells şi mai uită din necazuri în tovărăşia ei. Celerity însă nu se dezlipea de tatăl ei, iar când ochii ei de un albastru-închis se întâlneau cu ai mei, se deschideau ca două răni. În privirea ei se scălda un cuib de sentimente variate. Eram uşurat că nu mă căuta ca să-mi dea atenţie în particular. În acelaşi timp, ştiam că răceala ei faţă de mine oglindea sentimentele tatălui ei faţă de Buckkeep. Mă bucuram că mă ocoleşte, însă mă şi rodea nepăsarea ei, pentru că nu consideram că o merit. Când, în sfârşit,

Brawndy fu chemat la rege şi el se grăbi spre odăile acestuia, am sperat că senzaţia de stânjeneală va dispărea.

Nu numai eu am observat, sunt sigur, că viitoarea regină nu a fost invitată la consiliu. Nici eu nu am fost prezent, nefiind rugat să particip. Dar nu se întâmplă deseori ca regina să fie lăsată deoparte, la fel ca nepotul ei bastard. Kettricken îşi păstră sângele rece şi le ţinu de urât mai departe fiicelor lui Brawndy, arătându-le cum ţes muntenii mărgele în broderii. Am dat târcoale mesei lor, dar mă îndoiam că le stătea mintea la lucrul de mână, cum nici mie nu-mi stătea la altele.

Nu am avut mult de aşteptat. Ducele Brawndy apăru val vârtej în coridorul cel mare în mai puţin de un ceas.

— Împachetează, îi ordonă lui Faith. Spune-i gărzii noastre să fie gata de plecare într-un ceas, îi porunci lui Celerity. Se înclină scurt în faţa lui Kettricken. Regina mea, îţi cer permisiunea să plec. Întrucât Casa Farseer nu vrea să ne ajute, Ducatul Bearns trebuie să se îngrijească singur de el.

— Într-adevăr. Înţeleg de ce te grăbeşti să pleci, îi spuse Kettricken gravă. Dar înainte de asta îţi cer să mi te alături şi să luăm masa ultima oară. Nu e bine să pleci la drum cu stomacul gol. Spune-mi, îţi plac grădinile?

Întrebarea se adresa mai degrabă fiicelor lui decât lui Bearns. Fetele se uitară la tatăl lor. Acesta încuviinţă scurt din cap.

Ambele fete recunoscură prudente faţă de Kettricken că le plac grădinile, dar se vedea bine că sunt nedumerite. O grădină? Iarna, când urlă furtuna? Le-am împărtăşit îndoiala, mai ales că, în clipa aceea, Kettricken îmi făcu semn.

— FitzChivalry, ia seama la porunca mea. Rosemary, du-te cu Lordul Chivalry la bucătărie. Pregăteşte mâncare aşa cum îţi spune el şi ad-o în Grădina Reginei. Îi voi conduce pe musafirii noştri acolo.

Am căscat ochii mari şi m-am uitat disperat la Kettricken. Nu. Nu acolo. Mulţi de-abia urcau până acolo, fără a mai pune la socoteală o ceaşcă de ceai băută pe

acoperişul bătut de vânt al turnului. Nu-mi imaginam ce avea de gând. Îmi răspunse cu un zâmbet extraordinar de sincer şi senin. Luând braţul ducelui, îl conduse afară din coridorul cel mare, în vreme ce fetele lui veneau în urmă, cu doamnele de companie ale reginei. M-am întors către Rosemary şi i-am dat altă poruncă.

— Du-te şi găseşte nişte pelerine groase pentru ei şi prinde-i din urmă. Mă ocup eu de mâncare.

Copila o luă la fugă voioasă, iar eu am pornit degrabă spre bucătărie. Am anunţat-o imediat pe Sara de nevoia noastră urgentă. Ea pregăti la repezeală o tavă cu plăcinte calde şi vin fiert.

— Du-le tu pe astea şi trimit eu un băiat mai târziu cu restul.

Am zâmbit în sinea mea, luând tava şi ducând-o degrabă în Grădina Reginei. Poate că regina îmi spunea Lordul FitzChivalry când vorbea despre mine, dar Sara, bucătăreasa, nu stătea pe gânduri să-mi poruncească să duc o tavă cu mâncare. Era o senzaţie curios de liniştitoare.

Am urcat scările cât de repede am putut, apoi m-am oprit să-mi trag respiraţia la ultimul cat. M-am pregătit să mă apăr de vânt şi ploaie şi am deschis uşa. Vârful turnului era un dezastru, aşa cum mă aşteptasem. Doamnele de companie ale reginei, fiicele lui Brawndy şi Shells se înghesuiau la adăpostul oferit de doi pereţi alăturaţi şi un acoperiş de pânză, care fusese ridicat vara trecută ca umbrar. Te ferea de vânt şi ţinea la distanţă ploaia rece. Am pus tava cu mâncare caldă pe măsuţa din adăpostul improvizat. Rosemary, învelită bine să nu-i fie frig, zâmbi mulţumită când şterpeli o plăcintă de la marginea tăvii. Lady Modesty se ocupă de servitul plăcintelor.

Am dus de îndată căni cu vin fiert reginei şi ducelui Brawndy şi, sub pretextul că-i servesc, m-am alăturat lor. Stăteau chiar la marginea parapetului, privind prin creneluri la marea de dedesubt. Vântul biciuia valurile înspumate şi împrăştia pescăruşii, zădărnicindu-le nepăsător încercarea de a zbura. Când m-am apropiat de

ei, am văzut că vorbesc în şoaptă, iar vuietul vântului mă împiedica să trag cu urechea. Aş fi vrut să-mi fi luat şi eu o manta. M-am udat leoarcă într-o clipă, iar vântul alungă bruma de căldură pe care o simţeam tremurând de frig. Deşi îmi clănţăneau dinţii, am încercat să zâmbesc când le-am oferit vinul.

— Îl cunoşti pe Lordul FitzChivalry? îl întrebă Kettricken pe Brawndy când îşi luară cănile cu băutură.

— Sigur, am avut plăcerea să-mi fie musafir la masă, o asigură Brawndy.

Stropii îi cădeau din sprâncenele stufoase, iar vântul îi fâlfâia coada de războinic.

— Atunci nu te superi dacă îl rog să ia parte la discuţia noastră.

În ciuda ploii care o făcuse ciuciulete, regina vorbea calm, de parcă s-ar fi scăldat în soarele de primăvară.

Oare îşi dădea Brawndy seama că sub rugămintea ei se ascundea o poruncă?

— Îi primesc cu bucurie sfaturile, dacă consideri că ne poate împărtăşi din înţelepciunea lui, regina mea, consimţi ducele.

— Am sperat să fii de acord. FitzChivalry, adu-ţi vin şi vino lângă noi, te rog.

— Cum doreşte regina mea.

M-am închinat şi m-am supus degrabă. Legătura mea cu Verity se subţia cu cât se depărta mai mult în fiecare zi, dar în momentul acela am simţit că nu-i dă pace curiozitatea. M-am aşezat lângă regina mea.

— Nu putem desface ceea ce s-a făcut, spuse regina. Mă doare sufletul că nu am putut să-ţi apărăm poporul. Totuşi, deşi nu pot repara ceea ce au stricat deja piraţii, măcar pot ajuta să-i adăpostesc pe oamenii tăi de furtunile care vor veni. Te rog să primeşti acestea din mâna reginei şi din tot sufletul ei.

Am observat, în trecere, că nu pomeni despre refuzul regelui Shrewd de a-l ajuta pe duce. Am urmărit-o. Se mişcă încet, dar ştiind ce face. Mâneca albă largă pe care o suflecă şiroia deja de apă. Nu o luă în seamă când îşi

dezgoli braţul şi dezvălui un lanţ şerpuitor de brăţări din aur, presărate cu opalele ei închise din Regatul Munţilor. Văzusem şi altă dată sclipirea întunecată a giuvaierelor munteneşti, dar nici-unele atât de mari ca acelea. Regina îmi întinse braţul ca să desfac încuietoarea şi, fără nicio ezitare, le desfăşură de pe braţ. Din cealaltă mânecă scoase un săculeţ de catifea. I l-am deschis ca să strecoare brăţările în el. Îi surâse cald ducelui şi i-l apăsă în palmă.

— De la viitorul tău rege, Verity, şi de la mine, şopti ea.

Cu greu am rezistat impulsului lui Verity de a mă arunca în genunchi la picioarele acestei femei şi de a o proclama prea nobilă pentru dragostea lui măruntă. Uluit, Brawndy începu să-şi bâlbâie mulţumirile, jurând că niciun bănuţ nu va fi risipit. Se vor construi din nou case trainice în Ferry, iar poporul îi va fi recunoscător reginei pentru focul la care se vor încălzi în ele.

Dintr-odată, am înţeles motivul pentru care alesese Kettricken Grădina Reginei. Opalele erau un dar din partea reginei şi nu aveau nimic de-a face cu cele spuse de Shrewd sau Regal. Locul ales de Kettricken şi felul în care i-a oferit giuvaierele lui Brawndy i-au dat clar de înţeles acest lucru. Kettricken nu i-a spus să păstreze secretul; nu a fost nevoie de asta.

M-am gândit la smaraldele ascunse într-un colţ din scrinul meu, dar Verity nu-mi dădu niciun semn. Nu m-am atins de ele. Speram ca într-o zi Verity să le atârne de gâtul reginei sale. Pe lângă asta, nu voiam să scad însemnătatea darului oferit de ea lui Brawndy, adăugând încă unul, de la un bastard. Pentru că aşa aş fi fost nevoit să-l numesc. Nu, am hotărât. Să rămână în memoria ducelui numai darul reginei şi vorbele cu care l-a însoţit.

Brawndy se întoarse cu faţa spre mine, cercetându-mă:

— Regina mea, mi se pare că-l preţuieşti nespus pe acest tânăr, dacă îi permiţi să ia parte la întâlnirile tale.

— Aşa este, confirmă Kettricken serioasă. Nu mi-a înşelat niciodată încrederea.

Brawndy încuviinţă în tăcere, ca şi cum şi-ar fi confirmat ceva lui însuşi. Îşi permise un mic zâmbet.

— Fiica mea cea mai mică, Celerity, a fost oarecum nedumerită de o scrisoare pe care a primit-o de la Lordul FitzChivalry. Mai ales că surorile ei mai mari au deschis-o în locul ei şi au găsit în ea multe prilejuri ca s-o necăjească în glumă. Dar când mi-a mărturisit mie ce anume o nelinişteşte, i-am spus că rar e omul care să-şi recunoască atât de sincer însuşiri pe care alţii le-ar considera cusururi. Numai un îngâmfat ar pretinde că merge la luptă fără să se teamă. Pe lângă asta, nu m-aş încrede într-un om care ucide şi nu-l încearcă părerea de rău după aceea. În ce priveşte sănătatea ta - mă bătu dintr-odată pe umăr -, aş zice că o vară întreagă de tras la vâsle şi învârtit toporul ţi-a prins tare bine. Mă străpunse cu ochii lui de vultur. Nu mi-am schimbat părerea despre tine, FitzChivalry. Nici Celerity. Vreau să fii convins de asta.

Am rostit cuvintele pe care ştiam că trebuie să le rostesc:

— Mulţumesc, domnule.

Îşi răsuci capul şi i-am urmărit privirea prin perdeaua de ploaie, spre locul din care Celerity se uita fix la noi. Tatăl ei îi făcu un semn discret din cap, iar zâmbetul îi lumină obrazul ca soarele ieşind de după un nor. Faith, care o urmărea, spuse ceva, iar Celerity se înroşi la faţă şi îi trase un ghiont. Mi se strânse stomacul când l-am auzit pe Brawndy spunându-mi:

— Poţi să-ţi iei la revedere de la fiica mea, dacă doreşti.

Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar cu niciun chip nu voiam să stric ceea ce obţinuse Kettricken cu atâta străduanie. Nu puteam. Aşa că m-am înclinat, m-am scuzat şi am traversat în silă grădina prin rafalele de ploaie, ca să mă prezint în faţa lui Celerity. Faith şi Shells se retraseră imediat, la distanţă destul de mică, să nu ne scape din priviri.

Am făcut o reverenţă cât se poate de politicoasă.

— Lady Celerity, îţi mulţumesc încă o dată pentru manuscrisul pe care mi l-ai trimis, am spus, stânjenit.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Ca şi a ei, sunt sigur, dar din cu totul alt motiv. Celerity îmi zâmbi printre stropii de ploaie.

— Mi-a făcut plăcere să ţi-l trimit, dar mai mare plăcere mi-a făcut răspunsul tău. Mi l-a explicat tata. Sper să nu ţi se pară nepotrivit că i l-am arătat. Nu am înţeles de ce te-ai subapreciat aşa. Tata mi-a spus: „Omul care e nevoit să se laude singur ştie că nu-l va lăuda nimeni altcineva.” După aceea mi-a zis că nu există cale mai bună de a cunoaşte marea decât să tragi la vâsla unei corăbii. Şi că, în tinereţea sa, toporul a fost şi arma lui. Ne-a promis surorilor mele şi mie o bărcuţă numai a noastră, cu care să ne plimbăm vara viitoare, în zilele frumoase... Tăcu dintr-odată. Vorbesc cam mult, nu-i aşa?

— Deloc, doamna mea, am asigurat-o eu.

Îmi convenea de minune să vorbească ea.

— „Doamna mea”, repetă Celerity şi se înroşi brusc, de parcă aş fi sărutat-o chiar acolo.

Am întors privirea de la ea, numai ca s-o surprind pe Faith că ne urmăreşte cu ochi mari, stând cu gura căscată de încântare. Închipuindu-mi ce-şi închipuia ea că-i spusesem surorii ei, obrajii începură să-mi ardă şi mie. Când m-am înroşit, ea şi Shells se puseră pe chicotit.

Mi s-a părut o eternitate până când am părăsit potopul din Grădina Reginei. Musafirii noştri s-au retras în odăile lor, ca să se schimbe de hainele ude şi să se pregătească de călătorie. M-am retras şi eu, luându-mi repede alte haine, ca să nu scap momentul plecării lor. M-am dus în curtea exterioară, să-i văd pe Brawndy şi garda lui încălecând. Venise şi regina Kettricken, în obişnuita-i robă alb cu violet, împreună cu garda ei de onoare. Stătea lângă armăsarul lui Brawndy ca să-şi ia rămas-bun de la el. Înainte de a încăleca, ducele îngenunche şi îi sărută mâna. Îşi spuseră câteva cuvinte. Nu ştiu ce au vorbit, dar regina zâmbi când o rafală îi flutură părul peste faţă. Brawndy şi alaiul lui plecară pe o furtună cumplită. Se ghicea încă supărarea în ţinuta ducelui, însă respectul pe care i-l arătase reginei îmi dovedea că nu e totul pierdut.

Celerity şi Faith întoarseră amândouă capetele spre mine în timp ce se îndepărtau călare, iar cea dintâi îndrăzni să-mi facă un semn cu mâna. I-am întors gestul. Le-am urmărit cum pleacă, înfrigurate nu doar din cauza ploii. Îi sprijinisem pe Verity şi pe Kettricken în ziua aceea, dar cu ce preţ? Ce îi făceam lui Celerity? Avea oare Molly dreptate?

Mai târziu, în aceeaşi seară, m-am dus să mă închin regelui. Nu mă chemase. Nu aveam de gând să discut cu el despre Celerity. M-am dus întrebându-mă dacă era voinţa lui Verity sau dacă inima mea mă îndemna să nu-l părăsesc. Wallace mă pofti în silă, avertizându-mă aspru că regele tot nu se simte în apele lui şi nu trebuie să-l obosesc.

Shrewd şedea în faţa căminului. Aerul din cameră era îmbâcsit de fumariţă. Bufonul, a cărui faţă încă semăna cu un peisaj violet-albăstrui, stătea la picioarele lui. Avea norocul să fie sub perdeaua înţepătoare de fum. Eu n-am fost atât de norocos când am luat taburetul pe care Wallace mi-l aduse plin de bunăvoinţă...

La puţin timp după ce m-am prezentat şi m-am aşezat, regele se întoarse către mine. Mă privi buimac preţ de câteva clipe, clătinând din cap.

— A, Fitz, mă recunoscu el, într-un târziu. Cum mai merge cu lecţiile? E mulţumit maestrul Fedwren de progresul tău?

Am aruncat scurt ochii spre bufonul care îmi evită privirea, preferând să scormonească în foc.

— Da, am spus încet. A spus că scriu litere frumoase.

— Foarte bine. Un condei citeţ e mândria oricărui om. Dar cu înţelegerea noastră cum e? Mi-am respectat promisiunea faţă de tine?

Vechea poveste. Încă o dată, am cugetat la târgul pe care mi-l oferise. Mă va hrăni, mă va îmbrăca şi mă va educa, primind, în schimb, devotamentul meu necondiţionat. Am zâmbit la vorbele atât de familiare, dar mi-au stat cuvintele în gât văzând cât se ramolise bărbatul

care le rostise şi cât de scump ajunsesem să plătesc pentru ele.

— Da, regele meu. Ţi-ai respectat-o, i-am răspuns pe un ton domol.

— Bine. Atunci ai grijă să ţi-o respecţi şi tu pe a ta.

Se lăsă greu pe spătarul scaunului.

— Aşa voi face, Maiestate, l-am asigurat, iar ochii bufonului se întâlniră cu ai mei, martori încă o dată la promisiunea mea.

Se lăsă liniştea. Numai focul trosnea în cămin. Apoi regele îşi îndreptă spatele, tresărind ca la auzul unui sunet neaşteptat. Se uită în jur nedumerit.

— Verity? Unde-i Verity?

— A plecat într-o expediţie, regele meu. Să-i caute pe Străbuni, ca să ne ajute să gonim Corăbiile Roşii de pe ţărmul nostru.

— A, da. Sigur că a plecat. Însă preţ de-o clipă, am avut impresia că...

Se lăsă iarăşi pe spătar. Mi se făcu părul măciucă. L-am simţit cum îşi întinde vag Meşteşugul, bâjbâind. Mintea lui o pipăia pe a mea cum pipăie braţele bătrâne după un sprijin. Nu credeam că mai e în stare să întrebuinţeze Meşteşugul, trăisem cu impresia că-şi pierduse talentul de mult timp. Verity îmi spusese odată că Shrewd rareori se mai folosea de el. Am pus vorbele acelea pe seama devotamentului său faţă de tatăl lui. Dar umbra Meşteşugului îmi aţâţa gândurile ca degetele care ciupesc strunele pentru prima oară. Ochi întunecaţi se zburli la invazia străină. *Linişte*, l-am prevenit.

Un gând îmi tăie răsuflarea. Îl încuraja Verity pe rege prin mine? Am lăsat prudenţa la o parte, amintindu-mi ce îi promisesem bărbatului acestuia cu multă vreme în urmă. Devotament în toate.

— Regele meu? l-am strigat, cerându-i astfel voie să mă apropii cu taburetul de scaunul său.

I-am luat mâna uscată într-a mea. Parcă aş fi sărit într-un râu învolburat.

— O, Verity, dragul meu băiat, iată-te!

Preţ de-o clipă, l-am zărit pe prinţ aşa cum îl vedea Shrewd. Un băieţel dolofan de opt-nouă ani, mai degrabă prietenos decât inteligent, nu atât de înalt ca fratele lui mai în vârstă, Chivalry. Dar un prinţ sănătos şi simpatic, un al doilea fiu extraordinar, nu prea ambiţios, nici prea curios. Apoi, ca şi cum aş fi alunecat de pe un mal, am căzut în vâltoarea neagră a Meşteşugului. Era derutant să privesc dintr-odată prin ochii lui Shrewd. Vedea imagini înceţoşate pe la margini. L-am surprins scurt pe Verity înaintând obosit prin zăpadă. Ce-i asta? Fitz? Apoi mă prinse un vârtej şi mă aruncă în miezul durerii lui Shrewd. Am pătruns adânc în el, dincolo de stratul ierburilor şi fumului care-l amorţeau. Ardeam în agonie. Era o durere care creştea încet, de-a lungul şirei spinării, până în cap, un bulgăre din ce în ce mai greu, pe care nu-l putea ignora. Regele avea două posibilităţi: ori se lăsa cotropit de agonia care nu-l lăsa nici să gândească, ori îşi amorţea trupul şi mintea cu ierburi şi fumariţă, ca să scape de durere. Însă în miezul minţii sale înnegurate, trăia şi spumega de furie din cauza neputinţei. Acolo trăia spiritul lui, luptându-se cu un trup care nu-l mai asculta şi cu durerea care îi mistuia ultimii ani de viaţă. Jur că l-am văzut tânăr, când avea cu un an, poate doi, mai mult decât mine. Păr ţepos şi zbârlit ca al lui Verity, ochi mari şi vioi, fără riduri, doar cu acelea creionate de un zâmbet larg. Tot aşa era şi acum, în adâncul sufletului, un tânăr prins în capcană şi deznădăjduit. Se ţinea strâns de mine şi mă întreba disperat: „Există o cale de scăpare?” Am simţit că mă cufund în strânsoarea lui.

Apoi, ca două râuri care se îmbrăţişează, o altă forţă se lovi de mine şi mă trimise învârtindu-mă în vâltoarea ei. *Băiete*! *Închide-ţi mintea*. M-am simţit ca încleştat de două braţe puternice care mă separau de funia pe care o răsuceam noi doi. *Tată*, *sunt aici*. *Ai necazuri*?

Nu. Nu. Toate sunt la fel de-o vreme încoace. *Dar*, *Verity…*

Da. *Sunt aici*.

Bearns nu ne mai e credincios. Brawndy adăposteşte Corăbiile Roşii acolo, în schimbul apărării oraşelor lui. S-a întors împotriva noastră. Când vii acasă, trebuie să...

Gândul se rătăci, îşi pierdu puterea.

Tată. De unde ai aflat vestea asta? Verity căzu pe neaşteptate pradă disperării. Dacă ceea ce spunea Shrewd era adevărat, atunci Buckkeep nu mai avea nicio speranţă să treacă de iarna aceea.

Regal are spioni. Ei îi dau lui de veste şi el îmi dă mie. Acesta trebuie să rămână un secret, o vreme, până când vom avea puterea necesară să contracarăm în Brawndy. Sau până când ne vom hotărî să-l abandonăm în mâinile prietenilor lui de pe Corăbiile Roşii. Da. Acesta e planul lui Regal. Să ţină Corăbiile Roşii la distanţă de Buckkeep, pentru ca ele să se întoarcă împotriva lui Brawndy şi să-l pedepsească în locul nostru. Brawndy a trimis chiar un pretins semnal după ajutor, sperând să ne ademenească navele în braţele distrugerii.

Aşa să fie?

Toţi spionii lui Regal o confirmă. Şi mă tem că nu ne mai putem încrede în soţia ta străină. Cât a fost Brawndy aici, Regal a observat că a stat mult în preajma lui şi a căutat multe pretexte ca să discute cu el între patru ochi. Se teme că urzeşte un complot cu duşmanii noştri ca să mă răstoarne de la tron.

NU ESTE ADEVĂRAT! Forţa tăgăduirii mă străpunse ca vârful de sabie. O clipă m-am înecat din nou, m-am rătăcit, mi-am pierdut sinele în potopul Meşteşugului care mă străbătea. Verity simţi şi mă ajută să-mi revin. *Trebuie să fim atenţi cu băiatul. Nu are puterea necesară ca să-l folosim aşa. Tată, te implor. Ai încredere în regina mea. Ştiu că nu se preface. Şi ai grijă la ce-ţi raportează spionii lui Regal. Pune spioni pe urmele spionilor înainte de a lua măsuri în temeiul veştilor primite de la ei. Stai de vorbă cu Chade. Promite-mi că vei face asta.*

Nu sunt prost, Verity. Ştiu să-mi păstrez tronul.

Bine. Foarte bine. Ai grijă ca băiatul să fie îngrijit. Nu e pregătit pentru asta.

Cineva îmi smulse mâna ca de pe o sobă fierbinte. M-am îndoit de spate şi mi-am pus capul între genunchi, în timp ce lumea se învârtea cu mine. Alături, Shrewd gâfâia ca şi când ar fi alergat. Bufonul îmi vârî un pahar de vin în mână, apoi se întoarse la rege, îndemnându-l să bea vinul cu înghiţituri mici. Şi, deasupra tuturor, pe neaşteptate, vocea stăruitoare a lui Wallace:

— Ce i-ai făcut regelui?

— Amândoi sunt ameţiţi! strigă bufonul, cu o umbră de teamă în glas. Vorbeau liniştiţi şi, dintr-odată, asta! Scoate imediat afară afumătoarele alea afurisite! Mă tem că i-ai omorât pe amândoi!

— Taci, bufonule! Să nu vorbeşti aşa de leacurile mele!

Cu toate acestea, am auzit cum Wallace merge cu paşi iuţi prin cameră şi stinge capetele de sfoară aprinse din afumători sau astupă vasele cu capace de alamă. În clipa următoare, frigul nopţii de iarnă pătrunse în cameră prin ferestrele larg deschise. Aerul rece mă întremă. Am reuşit să stau în capul oaselor şi să beau puţin vin. Mi-am revenit treptat în simţiri. Totuşi, Regal mă găsi acolo când dădu buzna în cameră, cerând să ştie ce se întâmplase. Îmi adresă mie întrebarea, pentru că bufonul îl ajuta pe Wallace să-l culce pe rege în pat.

Am clătinat din cap ameţit, fără să mă prefac deloc.

— Cum se simte regele? Îşi va reveni? îi strigă Regal lui Wallace.

Servitorul apăru degrabă lângă el.

— Pare să-şi revină, prinţe Regal. Nu ştiu ce i-a venit. Nu am văzut niciun semn de luptă, dar e obosit ca şi când ar fi alergat şapte poşte. Sănătatea lui şubredă nu va face faţă agitaţiei, prinţul meu.

Regal îşi întoarse către mine privirea acuzatoare.

— Ce i-ai făcut tatălui meu? mârâi el.

— Eu? Nimic? Nu minţeam. Orice se întâmplase fusese între Verity şi rege. Stăteam de vorbă în linişte. Dintr-odată, m-a luat cu leşin. Eram ameţit. Slăbit. Ca şi când îmi pierdeam cunoştinţa. Am întors capul spre Wallace. Să fi fost fumariţa de vină?

— Se poate, recunoscu el în silă. Se uită tulburat în ochii săgetători ai lui Regal. Se pare că trebuie să o prepar tot mai puternică în fiecare zi, ca să aibă efect. Şi el tot se plânge că...

— LINIŞTE! i-o reteză Regal, răcnind. Arătă spre mine ca spre un gunoi. Scoate-l de-aici. Pe urmă treci înapoi şi îngrijeşte-te de rege.

În clipa aceea, Shrewd gemu în somn, iar eu am simţit atingerea uşoară ca fulgul a Meşteşugului. Mi se făcu părul măciucă.

— Nu. Du-te la rege acum, Wallace. Bufonule, tu scoate-l afară pe bastard. Şi vezi să nu audă servitorii despre asta. Voi afla dacă mi se încalcă porunca. Hai, dă-i drumul. Tata nu se simte bine.

Am crezut că pot pleca singur, dar am avut nevoie de sprijinul bufonului, cel puţin ca să mă ridic. Odată în picioare, m-am clătinat periculos, ca pe catalige. Pereţii se apropiau şi se îndepărtau de mine, podeaua se ridica uşor, ca puntea corăbiei când se umflă puţin marea.

— Mă descurc singur mai departe, i-am spus bufonului după ce am ieşit pe uşă.

El scutură din cap.

— Eşti prea slăbit ca să te las singur, ripostă el calm, apoi îşi împleti braţul de al meu şi începu un discurs fără înţeles. Depuse un efort de-a dreptul prietenesc ajutându-mă să urc scările şi să ajung la uşa mea. Acolo aşteptă, pălăvrăgind întruna cât am ridicat zăvorul, apoi intră după mine.

— Ţi-am zis, n-am nimic, am protestat, cam nervos.

Nu voiam decât să mă întind.

— Zău? Şi regele meu cum se simte? Ce i-ai făcut acolo?

— Nu i-am făcut nimic!

Am scrâşnit din dinţi când m-am aşezat pe marginea patului. Îmi zvâcnea capul. Ceai din scoarţă-de-spiriduş. Asta îmi trebuia. Nu aveam deloc.

— Ba i-ai făcut! I-ai cerut voie şi pe urmă l-ai luat de mână. Şi în clipa următoare încercaţi amândoi să respiraţi ca peştele scos din apă.

— Numai o clipă?

Pentru mine, trecuseră ore întregi. Crezusem că se încheiase seara.

— Doar trei bătăi de inimă.

— Of!

Mi-am prins capul în mâini, ca să nu mi se spargă în bucăţi. De ce trebuia Burrich să fie plecat chiar acum? Ştiam că el are scoarţă-de-spiriduş. Durerea mă forţa să fac o încercare.

— Ai scoarţă-de-spiriduş? Pentru ceai.

— La mine? Nu. Dar aş putea să-i cer lui Lacey. Are o grămadă de ierburi.

— Faci asta pentru mine?

— Ce i-ai făcut regelui?

Era clar târgul. Apăsarea din cap creştea, îmi împingea ochii.

— Nimic, am spus, cu răsuflarea tăiată. Iar ce mi-a făcut regele mie, numai el poate să-ţi spună. Dacă vrea. E destul de limpede acum?

Tăcere.

— Poate. Chiar atât de tare te doare?

M-am lăsat foarte încet pe spate. Mă duru şi să las capul jos.

— Mă întorc imediat, spuse bufonul.

Am auzit cum se deschide şi se închide uşa. Am stat nemişcat, cu ochii închişi. Treptat, cele auzite începură să prindă înţeles în mintea mea. În ciuda durerii, am făcut ordine în ele. Regal avea spioni. Brawndy era un trădător. Cel puţin aşa pretindea Regal că au aflat spionii lui. Am bănuit că Brawndy e la fel de trădător ca şi Kettricken. Of, otrava care se răspândea! Şi durerea. Brusc, mi-am amintit de durere. Nu mă sfătuise Chade să nu fac altceva decât să observ, cum m-a învăţat el, ca să aflu răspunsul la întrebarea mea? Îl avusesem în faţa nasului tot timpul şi l-aş fi văzut, dacă nu m-ar fi orbit teama de trădători, urzeli şi otrăvuri.

O boală îl măcina pe regele Shrewd, îl rodea din interior. Lua ierburi ca să nu-l doară. Ca să-şi păstreze măcar o

fărâmă de minte, un colţ în care durerea să nu ajungă, să nu-l devoreze. Dacă mi-ar fi spus cineva asta cu câteva ore în urmă, i-aş fi râs în nas. Acum, întins pe pat, încercând să respir uşor, pentru că şi cea mai mică mişcare stârnea un val de agonie, mă luminam. Durerea. Eu nu sufeream decât de câteva minute şi deja îl trimisesem pe bufon după scoarţă-de-spiriduş. Mă străfulgeră o spaimă. Speram ca durerea să-mi treacă până a doua zi, să mă trezesc fără ea. Dacă va trebui s-o îndur în fiecare clipă de acum înainte, toată viaţa, ştiind că se hrăneşte din ceasurile care mi-au mai rămas? Nu era de mirare că Shrewd lua ierburi.

Uşa se deschise şi se închise fără zgomot. Când nu l-am auzit pe bufon că-mi pregăteşte ceaiul, m-am chinuit să deschid ochii. Justin şi Serene stăteau la uşă. Împietriţi, ca şi când ar fi intrat în bârlogul unei fiare. Când am mişcat din cap ca să-i privesc mai bine, Serene chiar îşi desfăcu buzele a mârâit. În mine, Ochi întunecaţi mârâi la rândul lui. Inima mi-o luă la goană. Pericol. Am încercat să-mi relaxez muşchii, să fiu gata de luptă. Dar durerea care mă izbea în cap mă obligă să stau liniştit, să nu mişc.

— Nu v-am auzit bătând, am bâiguit.

Fiecare vorbă îmi răsuna în cap ca o lovitură de topor însângerat.

— Nici n-am bătut, replică Serene aspră.

Cuvintele rostite răspicat loviră ca măciuca. M-am rugat să nu ştie câtă putere are asupra mea în momentul acela. M-am rugat să se întoarcă bufonul. Am încercat să fac pe indiferentul, de parcă stăteam în pat numai pentru că vizita lui Serene nu mi se părea deloc importantă.

— Vrei ceva de la mine? am întrebat tăios.

De fapt, vorbitul mă istovea prea mult cu fiecare cuvânt rostit.

— Să vreau ceva? Niciodată, mă sfidă Serene.

Am simţit atingerea vagă a Meşteşugului. Stângaci.

Mă brusca Justin. Nu mi-am putut stăpâni tremurul din corp. Regele îmi vlăguise mintea, lăsând-o ca pe-o rană însângerată. Meşteşugul nepriceput al lui Justin mă zgâria pe creier ca ghearele de pisică.

Fereşte-te! Şoapta lui Verity. Am încercat să ridic obstacole în jurul meu, dar nu am găsit puterea necesară. Serene zâmbea.

Justin se împingea în mintea mea ca o mână frământând aluatul. Simţurile mi se învălmăşiră. Mă izbi mirosul lui murdar, a putreziciune galben-verzuie, zgomot de pinteni ciocniţi. *Fereşte-te*, mă imploră Verity. Părea disperat, slăbit şi ştiam că se zbate în locul meu ca să nu mă destram. *O să te omoare cu prostia lui. Nici măcar nu ştie ce face*.

Ajută-mă!

De la Verity, tăcere. Legătura noastră se topea ca parfumul în vânt, în vreme ce puterile mă părăseau. *SUNTEM HAITĂ*!

Justin se izbi cu atâta forţă de uşa mea, încât capul îi sări înapoi. A fost mai mult decât o *respingere*. Nu aveam cuvinte pentru ceea ce a făcut Ochi întunecaţi din însăşi mintea lui Justin. O magie amestecată, Ochi întunecaţi întrebuinţând Harul printr-o punte ridicată de Meşteşug. Atacase trupul lui Justin chiar din mintea acestuia. Justin îşi duse iute mâinile la gât, luptându-se cu fălci pe care nu le putea prinde. Ghearele zgâriară pielea şi lăsară dungi roşii pe sub tunica lui fină. Serene ţipă - un ţipăt care mă străpunse ca tăişul sabiei - şi se aruncă asupra lui Justin, încercând să-l ajute.

Nu omorî. Nu omorî! *NU OMORÎ*!

În sfârşit, Ochi întunecaţi mă auzi. Îi dădu drumul lui Justin, azvârlindu-l ca pe-un şobolan. Veni şi se urcă deasupra mea, călare, apărându-mă. Aproape că-i auzeam respiraţia întretăiată, aproape că-i simţeam blana caldă. Nu aveam puterea să mă întreb ce se întâmplase. M-am ghemuit ca un căţeluş şi m-am ascuns sub el. Ştiam că nu poate trece nimeni de el.

— Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? ţipa Serene, isterică.

Îl prinse pe Justin de piepţii cămăşii şi-l ridică în picioare. Justin avea urme vinete pe gât şi pe piept, dar prin ochii pe care de-abia îi ţineam deschişi, am văzut că

dispar repede. În curând, nu mai rămase nici urmă din atacul lui Ochi întunecaţi, în afară de pata umedă care se întindea pe partea din faţă a pantalonilor săi. Lui Justin îi cădeau pleoapele. Serene îl scutură ca pe-o păpuşă.

— Justin! Deschide ochii, Justin!

— Ce faci cu bărbatul acela?

Vocea studiată a bufonului, exprimând şoc şi surpriză, răsună în cameră. În spatele lui, uşa stătea larg deschisă. O servitoare în trecere, cu braţele pline de cămăşi, aruncă o privire, apoi se opri să se holbeze înăuntru. Micul paj care căra un coş în spatele ei veni şi el degrabă să tragă cu ochiul de după uşă. Bufonul lăsă jos tava pe care o ducea şi intră.

— Ce înseamnă asta?

— L-a atacat pe Justin, suspină Serene.

Bufonul îşi luă o mină bănuitoare.

— El? Mie mi se pare că nu poate să atace nicio pernă. Tu eşti cea pe care am văzut-o necăjindu-l pe băiat.

Serene dădu drumul gulerului lui Justin, iar el căzu ca o cârpă la picioarele ei. Bufonul îl privi compătimitor.

— Bietul om! A sărit femeia asta asupra ta?

— Nu fi caraghios! Serene era uluită. El a fost!

Arătă spre mine. Bufonul mă privi îngândurat.

— Aceasta e o acuzaţie gravă. Spune-mi adevărul, bastardule. Chiar a sărit femeia asta asupra ta?

— Nu. Vorbeam aşa cum mă simţeam: bolnav, istovit şi ameţit. Eu dormeam. Cei doi au intrat pe furiş în camera mea. Pe urmă... Am încruntat din sprâncene şi am lăsat propoziţia neterminată. Cred că am inhalat prea multă fumariţă în seara asta.

— Sunt de acord. Dispreţul se strecură fin în vocea bufonului. Rar mi-a fost dat să văd o distracţie mai dezmăţată. Se întoarse brusc către servitoare şi pajul băgăreţ. E o ruşine pentru toţi locuitorii din Buckkeep! Să-i găsim pe iniţiaţii noştri în Meşteşug purtându-se astfel. Vă poruncesc să nu vorbiţi nimănui despre asta! Să nu se stârnească nicio bârfă!

Se întoarse brusc cu faţa la Serene şi la Justin. Serene se făcuse roşie ca racul şi stătea cu gura deschisă. Justin se ridică în şezut la picioarele ei, clătinându-se. Se agăţă de fustele ei ca un prunc care vrea să se scoale în picioare.

— Nu poftesc la acest bărbat, protestă Serene, aspru şi răspicat. Nici nu l-am atacat.

— Indiferent ce treabă ai cu el, te poftesc s-o faci în camera ta! i-o reteză bufonul categoric.

Fără să se uite la ea, îşi luă tava şi porni pe coridor. Văzând cum se îndepărtează ceaiul din scoarţă-de-spiriduş, nu mi-am putut reţine un geamăt de disperare. Serene se răsuci spre mine cu buzele schimonosite într-o grimasă.

— Aflu eu ce s-a întâmplat! mă ameninţă ea. Am inspirat adânc.

— Dar te poftesc s-o faci în camera ta, te rog. Am reuşit să ridic mâna şi să-i arăt uşa deschisă.

Serene ieşi valvârtej, cu Justin clătinându-se în urma ei. Servitoarea şi pajul se dădură la o parte scârbiţi din faţa lor. Uşa rămase întredeschisă. Cu mari eforturi, am reuşit să mă ridic din pat şi s-o închid. Capul îmi era un pietroi care mi se bălăngănea pe umeri. Odată uşa închisă, nici n-am mai încercat să mă duc înapoi în pat, ci am alunecat de-a lungul peretelui, proptindu-mă cu spatele de el. Eram secătuit de vlagă.

Frate, eşti pe moarte?

Nu. Dar mă doare.

Odihneşte-te. Te veghez eu.

Nu-mi explic ce s-a întâmplat în continuare. Am renunţat la ceva, la un lucru de care ţinusem cu dinţii toată viaţa, fără să-mi dau seama. M-am cufundat în bezna caldă şi moale, într-un adăpost sigur, în vreme ce un lup stătea de pază prin ochii mei.

22. BURRICH

Lady Patience, cea care fusese regina viitorului rege Chivalry, se trăgea dintr-un ducat din interiorul regatului. Părinţii ei, Lordul Oakdell şi Lady Averia, au fost nobili neînsemnaţi. Probabil că s-au arătat foarte uimiţi când fiica lor s-a ridicat în rang, căsătorindu-se cu unul dintre prinţii regatului, mai ales ţinând seama de firea ei îndărătnică şi - cum ar zice unii - ursuză. Ambiţia mărturisită a lui Chivalry de a se însura cu Lady Patience a fost motivul primei lui neînţelegeri cu tatăl său, regele Shrewd. Prin această căsătorie, el nu a câştigat nicio alianţă preţioasă, nici avantaje politice, ci doar o femeie deosebit de stranie, a cărei dragoste neţărmurită pentru soţul ei nu a împiedicat-o să-şi susţină deschis părerile împărtăşite numai de ea. Şi nici nu a determinat-o să renunţe la încăpăţânarea de a-şi urma pasiunile care-i stârneau fantezia trecătoare. Părinţii lui Patience au murit înaintea ei, în anul în care a lovit boala sângelui, iar ea nu a avut copii şi s-a presupus că e stearpă când soţul ei, Chivalry, a murit căzând de pe cal.

M-am trezit. Sau, cel puţin, am revenit în mine însumi. Eram în patul meu, înconjurat de căldură şi tandreţe. Nu m-am mişcat, ci m-am pipăit cu grijă, să văd dacă mă doare ceva. Nu-mi mai plesnea capul, însă eram obosit şi înţepenit, cum ţi se întâmplă câteodată după ce îţi trece durerea. Mă trecu un fior pe şira spinării. Molly era goală lângă mine, respirându-mi uşor pe umăr. Focul ardea încet, gata să se stingă. Mi-am încordat auzul. Era fie foarte târziu, fie foarte devreme. Turnul era tăcut.

Nu mai ştiam ce se întâmplase.

Mă scutură încă un fior. Molly se trezi. Se lipi de mine, zâmbi somnoroasă.

— Eşti atât de ciudat uneori, murmură. Dar te iubesc.

Închise ochii la loc.

Ochi întunecaţi!

Sunt aici. Întotdeauna era lângă mine.

Nu l-am putut întreba nimic, nu voiam să ştiu. Am stat pur şi simplu liniştit, bolnav, trist şi plângându-mi de milă.

Am încercat să te trezesc, dar nu erai pregătit să te întorci. Celălalt te-a stors de puteri.

„Celălalt" e regele nostru.

Regele tău. Lupii nu au regi.

Ce s-a... Am lăsat gândul neterminat. *Îţi mulţumesc că m-ai păzit.*

Îmi simţi şovăiala. *Ce altceva să fi făcut? S-o gonesc? Suferea.*

Nu ştiu. Hai să nu vorbim despre asta. Molly era tristă, iar el o mângâiase? Nici măcar nu ştiam de ce era tristă. De ce fusese tristă, m-am corectat, privindu-i zâmbetul de pe faţa somnoroasă. Am oftat. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Pe lângă asta, trebuia s-o trimit înapoi în camera ei. Nu era bine să fie la mine când se trezea turnul.

— Molly? am strigat-o încet. Fremătă şi deschise ochii.

— Fitz, îmi răspunse somnoroasă.

— De dragul siguranţei, trebuie să te întorci în camera ta.

— Ştiu. Nici n-ar fi trebuit să vin. O scurtă clipă de tăcere. Tot ce ţi-am spus acum câteva zile... N-am vrut...

I-am pus un deget pe buze. Zâmbi pe sub el.

— Tăcerea asta... o faci să fie foarte interesantă, îmi dădu mâna la o parte şi mă sărută fierbinte.

Apoi se ridică şi începu să se îmbrace repede. M-am ridicat şi eu, dar cu mişcări mai lente. Îmi aruncă o privire plină de dragoste.

— Mă duc singură. E mai sigur aşa. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.

— Într-o zi, nu va mai trebui să...

De data asta, ea fu aceea care îmi duse mâna la buze.

— Nu vom vorbi despre asta acum. Hai să lăsăm noaptea asta aşa cum e. Perfectă.

Mă sărută din nou, repede, mi se strecură din braţe şi apoi ieşi pe uşă. O închise fără zgomot. Perfectă?

M-am îmbrăcat şi am aprins focul. M-am aşezat pe scaun lângă el şi am aşteptat. N-a trecut multă vreme şi răbdarea mi-a fost răsplătită. Se deschise intrarea spre odăile lui Chade. Am urcat scările cât de repede am putut. Bătrânul stătea în faţa căminului.

— Trebuie să mă asculţi, i-am spus, în loc de salut.

Ridică alarmat din sprâncene la tonul meu categoric. Arătă spre scaunul din faţa lui. L-am luat şi am deschis gura să vorbesc. Ceea ce făcu Chade atunci îmi ridică părul măciucă. Se uită iute în jur, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei mulţimi uriaşe. Apoi îşi duse degetul la buze şi-mi făcu semn să tac. Se aplecă spre mine până când aproape că ni se atinseră capetele.

— Încet, încet. Stai jos. Despre ce e vorba?

M-am aşezat pe locul meu obişnuit, lângă foc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Dintre toate încăperile din Buckkeep, aceea era ultima în care mă aşteptam să trebuiască să-mi controlez vorbele.

— În regulă, îmi şopti. Dă-mi raportul.

Am inspirat adânc şi am început să-i vorbesc. Nu am omis nimic, dezvăluindu-i şi legătura mea cu Verity, pentru ca povestea să aibă înţeles. I-am spus toate amănuntele: bătaia încasată de bufon, darul făcut de Kettricken lui Brawndy, cum îl slujisem pe rege în seara aceea. Cum au venit Serene şi Justin în camera mea. Când am pomenit în şoaptă despre spionii lui Regal, îşi ţuguie buzele, dar nu se arătă prea surprins. La sfârşit, mă privi calm.

Alte şoapte:

— Şi ce concluzie tragi din toate acestea? mă întrebă, de parcă mi-ar fi dat să rezolv un puzzle.

— Pot să-mi exprim deschis bănuielile?

O încuviinţare tacită.

Am oftat uşurat. Povestindu-i despre imaginea pe care mi-o formasem în ultimele săptămâni, am simţit cum mi se ridică o piatră de pe inimă. Chade va şti ce să facă. Aşa că am vorbit repede, răspicat. Regal ştia că regele suferea de o boală fără leac. Wallace era unealta lui, care-l ameţea întruna cu ierburi pe monarh şi îl făcea să asculte

clevetelile lui Regal. Regal îl compromitea pe Verity, irosea şi ultimul ban din Buckkeep. Abandona Bearns în mâinile Corăbiilor Roşii, în vreme ce el îşi urmărea ambiţiile. O considera pe Kettricken străina care voia să fure tronul. O soţie prefăcută, necredincioasă. Aduna puterea în mâinile lui. Scopul său final era tronul. Sau cel puţin ducatele pe care va reuşi să le aducă de partea lui. De aici simpatia lui exagerată pentru ducatele interioare şi nobilii de acolo.

Ascultându-mă, Chade dădea din cap în silă. Când am făcut o pauză, interveni cu glas scăzut:

— Sunt multe găuri în pânza pe care spui că o ţese Regal.

— Pot să umplu eu câteva, am şoptit. Dacă grupul de iniţiaţi creat de Galen îi e devotat lui Regal? Dacă toate mesajele ajung mai întâi la el şi numai cele pe care le aprobă sunt trimise la adevărata lor destinaţie?

Chade căpătă o expresie împietrită, gravă. Şoaptele mele se rostogoliră în cascadă:

— Dacă mesajele sunt întârziate pentru ca eforturile noastre de a ne apăra să pară jalnice? Regal îl face pe Verity să arate ca un prost, erodează încrederea oamenilor în el.

— Dar Verity nu şi-ar da seama?

Am scuturat încet din cap.

— Are Meşteşugul la degetul mic. Dar nu-i poate asculta pe toţi deodată. Puterea talentului său e tocmai abilitatea de a se concentra numai pe un lucru. Pentru a-şi spiona propriul grup de iniţiaţi, ar trebui să nu mai supravegheze Corăbiile Roşii din apele noastre de coastă.

— E... Verity ştie ce discutăm noi acum?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Acesta e blestemul metehnelor mele. Legătura mea cu el nu e constantă. Uneori am impresia că stă lângă mine şi îmi vorbeşte cu glas tare. Alteori, de-abia îl simt. Aseară, când a vorbit prin mine, i-am auzit clar fiecare cuvânt. Acum... M-am cercetat ca şi cum aş fi scotocit într-un buzunar. Nu simt decât că suntem legaţi unul de altul.

M-am aplecat în faţă şi mi-am prins capul între mâini. Eram vlăguit.

— Ceai? mă întrebă Chade amabil.

— Te rog. Şi, dacă se poate, să mai stau puţin, în linişte. Nu mi-a zvâcnit niciodată capul ca acum.

Chade puse ceainicul pe foc. M-am uitat în silă cum amestecă ierburile. Scoarţă-de-spiriduş, dar nici pe departe în cantitatea care mi-ar fi trebuit mai devreme. Frunze de izmă şi iarba-pisicii. Puţină rădăcină de ghimbir, foarte preţioasă. Am recunoscut amestecul pe care i-l dădea lui Verity când îl sleia Meşteşugul. După aceea, se întoarse şi se aşeză lângă mine.

— Imposibil. Ceea ce sugerezi tu ar însemna ca grupul să-i fie devotat orbeşte lui Regal.

— Poţi influenţa devotamentul altora, dacă stăpâneşti bine Meşteşugul. Neputinţa mea e rezultatul purtării lui Galen faţă de mine. Mai ţii minte cu cât fanatism îl admira pe Chivalry? Acela a fost un devotament meşteşugit. Galen ar fi putut să influenţeze devotamentul iniţiaţilor înainte de a muri, când le-a şlefuit instruirea.

Chade clătină din cap.

— Crezi că Regal ar putea fi atât de prost, încât să creadă că piraţii se vor opri la Bearns? În cele din urmă, vor vrea şi Ducatul Buck, şi Rippon, şi Shoaks. Atunci el cu ce rămâne?

— Cu ducatele interioare. Numai de ele îi pasă, numai faţă de ele e devotat, fiindu-i şi ele devotate. Ar avea o bucată mare de pământ care să-l izoleze de orice raiduri ale Corăbiilor Roşii. Şi, ca tine, poate, crede că pe piraţi nu teritoriile îi interesează, ci un pământ pe care să-l atace. Sunt marinari. Nu vor pătrunde atât de adânc în regat, ca să-l tulbure pe Regal. Iar ducatele de coastă vor fi prea ocupate să se bată cu Corăbiile Roşii ca să se ridice împotriva lui Regal.

— Dacă cele Şase Ducate îşi pierd ţinuturile de coastă, atunci pierd comerţul, pierd navigarea. Cât de încântate vor fi ducatele interioare de asta?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu am toate răspunsurile, Chade. Dar e singura teorie pe care am reuşit s-o conturez şi în care să se potrivească toate piesele.

Chade se ridică să toarne apa fierbinte din ceainic într-un vas maroniu rotund. Îl clăti bine cu apa clocotită, apoi aruncă în el amestecul de ierburi. L-am urmărit cum toarnă apa fiartă peste el. Camera se umplu cu miresme de grădină. Am luat imaginea bătrânului care pune capacul pe vas, am învăluit-o în gestul familiar al aşezării vasului pe tava cu ceşti şi am ascuns-o cu grijă în sufletul meu. Bătrâneţea se încolăcea de Chade aşa cum boala îl rodea pe Shrewd. Nu mai avea agilitate în mişcări, nici agerimea de altădată. Mi se strânse inima la gândul sorţii inevitabile. Când îmi puse ceaşca fierbinte în mână, se încruntă văzându-mi expresia feţei.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă în şoaptă. Vrei şi miere în ceai?

L-am refuzat scuturând din cap, am sorbit din ceai şi mai că m-am ars la limbă. Un gust plăcut mi-l şterse pe cel înţepător, de scoarţă-de-spiriduş. După câteva momente, mintea mi se limpezi şi dispăru şi durerea de care aproape că uitasem.

— Mi-e mult mai bine, am oftat, iar Chade schiţă o plecăciune, mulţumit de el.

Se aplecă din nou spre mine.

— Totuşi, să ştii că teoria ta are părţi slabe. Poate că, pur şi simplu, avem un prinţ care îşi pierde vremea distrându-se cu linguşitorii lui, cât timp prinţul moştenitor e plecat. Neglijează apărarea coastei pentru că e mărginit şi pentru că se aşteaptă ca fratele lui să vină acasă şi să strângă mizeria lăsată de el. Goleşte vistieria şi vinde caii şi vitele ca să se-mbogăţească, pentru că nu are cine să-l oprească.

— Atunci de ce susţine că Brawndy este un trădător? Şi de ce o zugrăveşte pe Kettricken drept străină? De ce răspândeşte zvonuri batjocoritoare despre Verity şi expediţia lui?

— De invidie. Regal a fost întotdeauna răsfăţatul tatălui său. Nu cred că se va întoarce împotriva lui.

Am ghicit în glasul lui Chade cât de mult voia să creadă ce spune.

— De la mine sunt ierburile pe care i le dă Wallace regelui împotriva durerii.

— Nu mă îndoiesc de virtuţile ierburilor tale, dar cred că se adaugă şi altele la ele.

— Ce rost ar avea? Şi dacă moare Shrewd, tot Verity e moştenitorul.

— Dacă nu moare el mai întâi. Am ridicat braţul când Chade deschise gura. Nu trebuie neapărat să se întâmple aşa. Dacă Regal controlează grupul de iniţiaţi, atunci poate da vestea morţii lui Verity oricând. Şi ajunge el prinţ moştenitor. Atunci…

Am lăsat propoziţia neterminată. Chade scoase un oftat prelung.

— Destul. Mi-ai spus destule lucruri care dau de gândit. Le voi cerceta cu propriile mele resurse. Deocamdată, trebuie să te păzeşti. Pe tine şi pe Kettricken. Şi pe bufon. Dacă teoria ta are măcar un sâmbure de adevăr, toţi trei sunteţi obstacole în calea lui Regal.

— Şi cu tine cum rămâne? am întrebat şoptit. De ce trebuie să fim atât de prevăzători acum?

— Există o cameră care are un perete comun cu aceasta. Până acum, era goală. Dar acum s-a instalat în ea unul dintre musafirii lui Regal. Bright, verişorul lui, moştenitorul Ducatului Farrow. Bărbatul ăsta doarme iepureşte. S-a plâns servitorilor de chiţăitul şobolanilor în pereţi. Azi-noapte, Alunecosul a dărâmat un ceainic şi a făcut zgomot. L-a trezit. În plus, Bright e şi bolnav de curiozitate. Îi întreabă pe servitori dacă Buckkeep a fost vreodată bântuit. Şi l-am auzit bătând în pereţi. Cred că bănuieşte că aici se află o cameră. Nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult; va pleca în curând, sunt sigur. Dar trebuie să fim mai prudenţi.

Am simţit că nu-mi spune totul, dar ceea ce nu voia să spună n-aş fi aflat punând întrebări. Totuşi, i-am mai pus una:

— Chade, te mai întâlneşti cu Shrewd o dată pe zi?

Îşi privi mâinile şi clătină uşor din cap.

— Se pare că Regal bănuieşte faptul că exist. O recunosc faţă de tine. Cel puţin are o bănuială şi întotdeauna îşi pune oamenii să stea la pândă. Îmi face viaţa grea. Dar destul cu grijile. Hai să ne gândim cum putem îmbunătăţi situaţia.

Şi atunci Chade începu o discuţie lungă despre Străbuni, pornind de la puţinul pe care îl cunoşteam despre ei. Am pălăvrăgit despre cum ar fi dacă Verity ar reuşi şi ne-am întrebat ce formă ar putea lua ajutorul primit de la Străbuni. Chade vorbea foarte sincer şi plin de speranţă, chiar cu entuziasm. Am încercat să i-l împărtăşesc, dar convingerea mea era că salvarea celor Şase Ducate depindea de înlăturarea viperei din mijlocul nostru. Nu s-a scurs multă vreme până când m-a trimis înapoi în camera mea. M-am întins pe pat, cu gândul să mă odihnesc câteva minute înainte de a-mi începe ziua, dar am căzut într-un somn adânc.

O vreme, am fost binecuvântaţi cu furtuni. Fiecare zi în care vântul şi ploaia băteau în rafale furioase în obloanele mele era nepreţuită. Am încercat să nu mă arăt prea mult prin turn, evitându-l pe Regal, chiar dacă eram nevoit să mănânc în camera gărzilor, să o şterg din orice odaie în care ar putea intra Serene sau Justin. Will se întorsese şi el de la postul său din Turnul Roşu din Bearns. În rare ocazii, l-am văzut în tovărăşia lui Serene şi a lui Justin. Îşi făcea veacul pe coridor, la masă, ţinând întruna ochii întredeschişi, gata să se închidă. Nu mă ura la fel de mult ca Serene şi Justin, dar îl evitam şi pe el. Mi-am spus că e mai înţelept aşa, dar m-am temut să nu par un laş în propriii mei ochi. Îl vizitam pe rege de câte ori mi se permitea. Iar asta nu se întâmpla prea des.

Într-o dimineaţă, m-am trezit din somn când cineva bubuia în uşă şi mă striga disperat. M-am dat jos din pat şi

am deschis brusc uşa. Un băiat palid de la grajduri tremura în prag.

— Hands a zis să vii la grajduri. Chiar acum!

Nu mi-a dat timp să răspund mesajului urgent, ci o tuli de parcă l-ar fi urmărit şapte feluri de draci.

Mi-am tras pe mine hainele purtate cu o zi înainte. M-am gândit să-mi dau cu apă pe faţă sau să-mi pieptăn părul strâns în coadă, dar coborâsem deja scările pe jumătate. Traversând curtea în fugă, am auzit voci certându-se în grajd. Ştiam că Hands nu m-ar fi chemat pentru o simplă ciorovăială între grăjdari. Nu-mi închipuiam de ce mă solicitase. Am deschis uşa şi mi-am croit drum prin ceata de grăjdari şi ajutoare, ca să ajung în mijlocul scandalului.

Era Burrich. Nu mai striga. Istovit de călătorie, se liniştise. Hands stătea lângă el, alb la faţă, dar tare pe poziţie.

— N-am avut de ales, zise el calm, probabil răspunzându-i lui Burrich. Şi tu ai fi făcut la fel.

Burrich avea o figură distrusă. Privea în gol, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Ştiu, spuse el după câteva momente. Ştiu. Se întoarse către mine. Fitz. Mi-au dispărut caii.

Se clătină uşor pe picioare.

— N-a fost vina lui Hands, am zis eu pe un ton domol. Unde e prinţul Verity?

Se încruntă şi mă privi ciudat.

— Nu mă aşteptaţi? Tăcu o clipă, apoi spuse mai tare: s-au trimis mesaje înaintea mea. Nu le-aţi primit?

— Nu am auzit nimic. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

Burrich se uită în jur, la grăjdarii care stăteau cu gurile căscate, şi ochii îi sclipiră ca altădată.

— Dacă nu aţi auzit nimic nu înseamnă că trebuie să vă apucaţi de bârfit şi comentat. Trebuie să mă duc direct la rege.

Îşi îndreptă ţinuta şi îi scrută încă o dată pe grăjdari şi ajutoarele lor.

— N-aveţi nicio treabă? îi mustră cu glas poruncitor, atât de familiar. O să vin să văd cum v-aţi îndeplinit sarcinile de îndată ce mă întorc de la rege.

Oamenii se risipiră precum ceaţa la ivirea soarelui. Burrich se răsuci spre Hands.

— Vrei să te ocupi de calul meu? Bietul Roşcovan a avut viaţă grea în ultimele zile. Îngrijeşte-l bine, acum că a ajuns acasă.

Hands încuviinţă în tăcere.

— Sigur. Să trimit după vraci? L-aş putea pune să te aştepte aici până te întorci.

Burrich scutură din cap.

— Ce-i de făcut pentru ăsta pot să fac şi singur. Hai, Fitz. Dă-mi braţul.

Uluit, i-am oferit braţul. Mi-l luă şi se lăsă greu pe el. Pentru prima oară, m-am uitat în jos. Ceea ce luasem eu drept pantaloni groşi de iarnă era, de fapt, un strat gros de bandaje în jurul piciorului său bolnav. Îl proteja, lăsându-şi greutatea pe mine în timp ce şchiopăta. Era zdrobit de oboseală. De aproape, simţeam şi miros de transpiraţie provocată de durere. Avea hainele pătate şi rupte, era murdar pe faţă şi pe mâini. Foarte neobişnuit pentru cineva ca el.

— Te rog, i-am şoptit, în drum spre castel. Spune-mi, Verity e teafăr?

Îmi oferi o umbră de surâs.

— Îţi închipui că, dacă prinţul nostru ar fi mort, eu aş mai fi în viaţă? Mă jigneşti. Pe lângă asta, pune-ţi mintea la contribuţie. Ai şti dacă ar fi mort. Sau rănit. Se opri şi mă cercetă atent. Nu-i aşa?

Vorbise foarte limpede. Ruşinat, am recunoscut:

— Nu mă pot încrede în legătura noastră. Unele lucruri sunt clare. Altele, nu. Despre asta nu am ştiut nimic. Ce s-a întâmplat?

Burrich păru îngrijorat.

— Verity a spus că va încerca să trimită vorbă prin tine. Dacă nu ai primit nicio veste ca să i-o transmiţi lui Shrewd,

atunci informaţiile mele la urechile lui trebuie să ajungă mai întâi.

Nu l-am mai întrebat nimic.

Uitasem de când nu-l mai văzuse Burrich pe Shrewd. Regele nu era în cea mai bună formă dimineaţa, dar când i-am spus asta lui Burrich, a replicat că preferă să-i raporteze imediat, într-un moment nepotrivit, decât să amâne transmiterea veştilor. Aşa că am bătut la uşa lui Shrewd şi, spre uimirea mea, ni s-a dat voie să intrăm. Asta pentru că Wallace nu era prin preajmă, mi-am dat eu seama.

În schimb, când am intrat, bufonul mă întrebă politicos:

— Ai venit să mai iei o gură de fumariţă?

Apoi, când îl văzu pe Burrich, zâmbetul batjocoritor îi pieri de pe buze. Se uită în ochii mei.

— Prinţul?

— Burrich a venit să-i raporteze regelui.

— Voi încerca să-l trezesc. Deşi, după cum se simte în ultima vreme, ar putea la fel de bine să-i raporteze şi când doarme. Oricum nu-l va lua în seamă.

Cât de obişnuit eram cu batjocura bufonului, de data asta m-a şocat. Ironia nu ustura, pentru că era prea multă resemnare în glasul lui. Burrich mă privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat cu regele meu?

I-am făcut semn din cap să tacă şi am încercat să-l conving să stea jos.

— Stau în picioare în faţa regelui meu, până când mă invită el să mă aşez, protestă el băţos.

— Eşti rănit. Te-ar înţelege.

— E regele meu. Asta înţeleg eu.

Am renunţat să-l mai bat la cap. Am aşteptat, şi iar am aşteptat. Într-un sfârşit, bufonul ieşi din dormitorul lui Shrewd.

— Nu se simte bine, ne preveni el. Mi-a luat ceva timp să-l fac să înţeleagă cine a venit. Dar zice că vrea să-ţi asculte raportul. În dormitor.

Aşa că Burrich se sprijini de mine şi am intrat amândoi în odaia prost luminată şi îmbâcsită de fum. Burrich

strâmbă din nas dezgustat. Fumul înţepător de fumariţă atârna în aer, scos de câteva afumătoare mici. Bufonul trase draperiile patului şi, cât noi ne-am aşezat, afână pernele de la spatele regelui, până când Shrewd îi făcu semn să plece.

M-am uitat la monarhul nostru şi m-am întrebat cum de nu văzusem semnele bolii sale. Ieşeau clar în evidenţă. Trupul secătuit, mirosul acru de transpiraţie, albul ochiului îngălbenit - măcar atât ar fi trebuit să văd şi eu. Uimirea de pe faţa lui Burrich mi-a arătat că Shrewd se schimbase foarte mult de când îl văzuse ultima oară. Dar ştiu să-şi ascundă uluirea şi îşi îndreptă ţinuta.

— Regele meu, am venit să-ţi dau raportul, spuse el ceremonios.

Shrewd clipi obosit.

— Raportul, murmură el, însă nu mi-am dat seama dacă îi dăduse lui Burrich o poruncă sau pur şi simplu repetase cuvântul.

Burrich consideră că primise o poruncă. Povesti conştiincios, cu amănunte exacte, aşa cum stăruise întotdeauna să fac şi eu. Am rămas în picioare ca să se sprijine de umărul meu în timp ce istorisea despre călătoria alături de prinţul Verity prin zăpadă, spre Regatul Munţilor. Nu se încurcă în cuvinte, ci vorbi limpede. Călătoria fusese plină de greutăţi. În ciuda mesajelor trimise de Verity înainte de a pleca, nu se bucuraseră de prea multă ospitalitate şi ajutor. Nobilii ale căror case se aflaseră în drumul lor pretinseseră că nu ştiau nimic despre sosirea prinţului. De multe ori, numai servitorii îi întâmpinaseră, oferindu-le ospitalitate ca şi cum ar fi fost nişte drumeţi oarecare. Proviziile şi caii odihniţi care ar fi trebuit să-i aştepte în locuri dinainte stabilite nu fuseseră pregătiţi. Animalele suferiseră mai mult decât oamenii. Vremea le fusese potrivnică.

În timp ce Burrich raporta, un tremur îl străbătea din când în când. Era mort de oboseală. Dar, de câte ori se scutura, trăgea aer adânc în piept, se întărea şi-şi continua povestea.

Vocea îi tremură foarte puţin când ne spuse cum fuseseră prinşi într-o ambuscadă pe câmpiile din Farrow, înainte de a vedea Lacul Albastru. Nu trase nicio concluzie personală, însă remarcă faptul că tâlharii luptaseră ca nişte soldaţi. Deşi nu purtau culorile niciunui duce, erau prea bine îmbrăcaţi şi înarmaţi pentru nişte hoţi de drumul mare. Iar Verity fusese ţinta lor, fără umbră de îndoială. Când două dintre animalele de povară scăpaseră şi-o luaseră la fugă, niciunul dintre atacatori nu plecase după ele. Bandiţii preferă de obicei să urmărească animale încărcate de poveri decât să se bată cu oameni înarmaţi. Însoţitorii lui Verity au găsit, până la urmă, un loc în care să se regrupeze şi au reuşit să opună rezistenţă. Atacatorii se dăduseră bătuţi în cele din urmă, dându-şi seama că soldaţii din garda lui Verity mai degrabă ar fi murit până la ultimul decât să se predea sau să cedeze. O luaseră la goană pe cai, lăsându-şi morţii în zăpadă.

— Nu ne-au înfrânt, dar am suferit pagube serioase. Am pierdut o bună parte din provizii. Şapte oameni şi nouă cai au fost omorâţi pe loc. Doi au fost grav răniţi, trei au căpătat răni uşoare. A fost hotărârea prinţului Verity să-i trimită pe răniţi înapoi la Buckkeep. A pus doi oameni teferi să ne însoţească. Planul lui era să-şi continue expediţia, să-şi ia gărzile cu el până în Regatul Munţilor şi să le poruncească să aştepte acolo întoarcerea lui. Lui Keen i s-a dat ordin să se ocupe de noi, cei care ne întorceam acasă. Lui i-a dat Verity informaţii scrise. Nu ştiu ce era în pachet. Keen şi ceilalţi au fost ucişi acum cinci zile. Am fost prinşi într-o ambuscadă chiar lângă hotarul Ducatului Buck, în timp ce călătoream de-a lungul râului Buck. Arcaşi. S-a petrecut foarte… repede. Patru dintre noi au căzut imediat. Calul meu a fost lovit în coaste. Roşcovanul e un animal tânăr. S-a speriat.

A ţâşnit peste un dig direct în râu, şi eu, odată cu el. Apa e adâncă acolo şi curentul puternic. M-am agăţat de Roşcovan, dar râul ne-a târât pe amândoi în aval. L-am auzit pe Keen strigându-le celorlalţi să meargă înainte, cineva trebuie să ajungă la Buckkeep. Dar niciunul nu a

reuşit. Când Roşcovanul şi cu mine am ieşit până la urmă din râu, ne-am întors la ei. Le-am găsit cadavrele. Hârtiile primite de Keen dispăruseră.

Burrich se ţinea drept şi vorbea cu glas limpede, în cuvinte simple. Raportul lui era o descriere succintă a celor întâmplate. Nu spuse nimic despre ce simţise când fusese trimis înapoi sau când rămăsese singurul supravieţuitor. Se va îmbăta criţă la noapte, am bănuit eu. Oare va avea nevoie de tovărăşie? Deocamdată aştepta în linişte întrebările regelui. Tăcerea se prelungi prea mult.

— Regele meu? îndrăzni el.

Shrewd se foi printre umbrele din pat.

— Îmi aduce aminte de tinereţe, glăsui el răguşit. Cândva puteam să stau în şa, cu sabia în mână. Când omul pierde puterea asta... ei, odată ce n-o mai are, pierde mult mai multe. Dar calul tău a scăpat?

Burrich încruntă din sprânceană.

— Am făcut ce-am putut pentru el, regele meu. Nu va rămâne cu metehne.

— Ei, e bine şi atât. E bine şi atât.

Shrewd tăcu. I-am ascultat cu toţii respiraţia. Se chinuia să tragă aer în piept.

— Du-te şi odihneşte-te, omule, spuse el într-un sfârşit, cu glas aspru. Arăţi groaznic. Poate... Se opri şi inspiră de două ori. Poate că te voi chema din nou la mine mai târziu. După ce te-ai odihnit. Sunt sigur că trebuie să-ţi pun întrebări...

Nu-şi încheie vorba. Respiră în continuare, aşa cum face un om când nu mai poate suporta durerea. Îmi aduc aminte ce am simţit în seara aceea. Am încercat să mă imaginez ascultând povestea lui Burrich în timp ce mă chinuie durerea. Şi luptându-mă să n-o arăt. Bufonul se aplecă deasupra regelui, ca să-l privească în ochi. Apoi se uită la noi şi clătină uşor din cap.

— Hai, l-am îndemnat pe Burrich. Regele ţi-a dat o poruncă.

Se lăsă pe mine mai greu când am ieşit din dormitorul monarhului.

— N-a dat semne că i-ar păsa, îmi şopti el prudent, în timp ce înaintam anevoios pe coridor.

— Îi pasă. Crede-mă. Îi pasă foarte mult.

Ajunserăm la scări. Am ezitat. Un şir de trepte de coborât, un coridor de traversat, o curte de străbătut, apoi mersul prin grajduri. Apoi sus, pe scări, în podul lui Burrich. Sau de urcat două şiruri de trepte şi de străbătut coridorul până în camera mea.

— Te duc la mine, i-am spus.

— Nu. Vreau să stau în odaia mea.

Era arţăgos ca un copil bolnav.

— Curând. După ce te odihneşti puţin, i-am zis categoric.

Nu s-a opus când l-am urcat pe trepte. Nu cred că avea puterea. Se propti de perete cât am ridicat zăvorul. Odată uşa deschisă, l-am ajutat să intre.

Am încercat să-l conving să se întindă pe pat, dar se încăpăţâna să stea pe scaun, lângă foc. Odată instalat acolo, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Când se linişti, toate suferinţele călătoriei i se oglindiră pe faţă. Oasele i se vedeau prea tare prin carne şi avea o culoare nesănătoasă.

Înălţă capul şi-şi plimbă privirea prin cameră, de parcă atunci o vedea prima oară.

— Fitz? Ai ceva de băut aici?

Ştiam că nu se gândeşte la ceai.

— Rachiu de mure.

— Licoarea aia ieftină pe care o bei tu? Mai bine beau alifie pentru cai.

M-am răsucit spre el şi i-am zâmbit.

— Din asta s-ar putea să am pe-aici.

Nu-mi răspunse. Parcă nici nu mă auzise.

Am aprins focul. Am verificat iute mica mea provizie de ierburi. Nu aveam cine ştie ce. Pe cele mai multe i le dădusem bufonului.

— Burrich, mă duc să aduc ceva de mâncare şi nişte lucruri. Bine?

Niciun răspuns. Dormea deja adânc pe scaun. M-am dus lângă el. N-a fost nevoie să-i ating obrajii ca să-mi dau

seama că ardea de febră. M-am întrebat ce se întâmplase cu piciorul lui în vremea asta. O rană nouă peste una veche, apoi un drum lung. Nu se va lecui prea curând, era clar. Am ieşit degrabă din cameră.

În bucătărie, am întrerupt-o pe Sara, care făcea budincă, să-i spun că Burrich e rănit şi bolnav în camera mea. Am minţit şi i-am spus că e lihnit de foame, că o rog frumos să trimită un băiat sus, la mine, cu mâncare şi nişte găleţi cu apă caldă curată. Sara puse imediat pe altcineva să amestece în budincă şi începu să pregătească tăvi, ceşti de ceai şi tacâmuri. Voi avea de mâncare cât pentru un mic ospăţ.

Am fugit la grajduri să-l anunţ pe Hands că Burrich e în camera mea şi că va rămâne acolo un timp. Apoi am urcat în odaia lui Burrich. Aveam de gând să iau de acolo ierburile şi rădăcinile trebuincioase. Odaia era îngheţată. Intraseră în ea umezeala şi mucegaiul. Mi-am însemnat în minte să trimit pe cineva să facă focul şi să aducă lemne, apă şi lumânări. Burrich crezuse că va lipsi toată iarna. Aşa cum îi stătea în obicei, lăsase o ordine desăvârşită. Am găsit nişte borcane cu alifie din ierburi, dar nu şi ierburi uscate. Fie le luase cu el, fie le dăduse altcuiva înainte de plecare.

Am stat în mijlocul camerei şi mi-am plimbat privirea prin ea. Nu mai fusesem acolo de luni de zile. Mă năpădiră amintirile copilăriei. Ceasurile petrecute în faţa căminului, reparând sau ungând hamuri. Dormeam pe o rogojină, lângă foc. Curiosul, primul câine de care mă apropiasem. Burrich mi-l dusese departe, încercând să mă împiedice să întrebuinţez Harul. Am scuturat din cap încercând să alung cascada de emoţii contradictorii şi am plecat iute de acolo.

Următoarea uşă la care am bătut a fost a lui Patience. Îmi deschise Lacey şi, văzându-mi expresia feţei, mă întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întors Burrich. E în camera mea. E rănit grav. Nu am destule ierburi tămăduitoare...

— Ai trimis după vraci?

Am şovăit.

— Burrich face întotdeauna numai ce vrea el.

— Într-adevăr.

Era Patience, care intrase în salon.

— Ce-a mai păţit nebunul ăla? Prinţul Verity e teafăr?

— Prinţul şi garda lui au fost atacaţi. Verity nu a fost rănit şi şi-a continuat drumul spre Regatul Munţilor. I-a trimis înapoi pe răniţi, cu doi însoţitori teferi. Burrich e singurul care a supravieţuit şi a ajuns acasă.

— Atât de greu a fost drumul spre casă? întrebă Patience.

Lacey se agita deja prin cameră, adunând ierburi şi rădăcini şi materiale pentru bandajat.

— A fost friguros şi înşelător. Nu s-au bucurat de prea multă ospitalitate. Dar oamenii au murit când au fost prinşi într-o ambuscadă de nişte arcaşi, chiar dincolo de graniţele ducatului nostru. Pe Burrich l-a purtat calul prin râu. I-a dus curentul în jos destul de mult; probabil că asta l-a salvat.

— Unde este rănit?

Patience începu să se agite şi ea. Deschise un dulăpior şi scoase alifii şi tincturi.

— La picior. La acelaşi picior. N-am văzut rana, încă nu m-am uitat la ea. Dar nu-i poate susţine trupul greu; nu e în stare să meargă singur. Şi are febră.

Patience luă un coş şi puse leacurile în el.

— Tu ce mai aştepţi? se răsti la mine, văzând că stau pe loc. Du-te în camera ta şi vezi ce poţi face pentru el. Venim şi noi imediat cu astea.

— Nu cred că te va lăsa să-l ajuţi, i-am spus fără înconjur.

— Vom vedea, rosti ea calmă. Acum du-te şi îngrijeşte-te să fie apă caldă.

Găleţile pe care le cerusem erau în faţa uşii mele. Când începu să fiarbă apa de ceai, se făcu vânzoleală în cameră. Bucătăreasa trimise două tăvi cu mâncare, lapte şi ceai cald. Veni şi Patience şi începu să-şi înşire ierburile pe

scrinul meu cu haine. O trimise degrabă pe Lacey să-i aducă o masă şi două scaune. Burrich stătea pe scaunul meu şi dormea buştean, deşi îl apuca tremuratul din când în când.

Cu o familiaritate care mă ului, Patience îi puse mâna pe frunte, apoi îi pipăi gâtul după umflături. Se ghemui puţin ca să-i vadă faţa adormită.

— Burr? îl strigă ea încet.

Burrich nici nu tresări. Ea îl mângâie pe obraz cu blândeţe.

— Eşti aşa de slab, de istovit, se plânse Patience în şoaptă.

Umezi o cârpă în apă caldă şi îl şterse uşor pe faţă şi pe mâini, ca pe-un copil. Apoi smulse o pătură de pe pat şi îl înveli cu ea peste umeri. Mă surprinse cu ochii holbaţi la ea şi îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Îmi trebuie un lighean cu apă caldă, se răsti.

Cât m-am dus să umplu ligheanul, ea se ghemui în faţa lui Burrich, scoase foarfeca de argint şi tăie marginea bandajului de pe piciorul lui. Cârpele mânjite arătau că nu fuseseră schimbate de când căzuse în râu. Treceau mai sus de genunchi. Când Lacey luă ligheanul cu apă caldă şi îngenunche lângă ea, Patience desfăcu bandajul murdar ca pe-o scoică.

Burrich se trezi cu un geamăt. Capul îi căzu în piept şi deschise ochii. Preţ de-o clipă, nu pricepu nimic. Se uită la mine, care stăteam deasupra lui, apoi la cele două femei ghemuite la picioarele lui.

— Ce?

Atât reuşi să spună.

— E vai şi-amar, îl anunţă Patience.

Se lăsă pe călcâie şi se uită la el de parcă ar fi lăsat dungi de murdărie pe podeaua proaspăt spălată.

— Puteai măcar să-ţi cureţi rana, de ce n-ai făcut-o?

Burrich îşi privi scurt piciorul. Sângele uscat şi nămolul din râu se întăriseră amestecate peste crăpătura umflată de sub genunchi. Tresări vizibil la vederea ei. Când îi răspunse lui Patience, glasul îi sună gros, răguşit:

— Când Roşcovanul m-a aruncat în râu, am pierdut tot ce aveam. N-am avut bandaje curate, nici mâncare, nimic. Aş fi putut să-mi dezvelesc piciorul şi să spăl rana, apoi s-o las să îngheţe. Crezi că ar fi fost mai bine?

— Mâncarea e aici, m-am vârât eu în vorbă.

Singura cale de a-i împiedica să se certe era să nu-i las să vorbească între ei. Am mutat lângă el măsuţa cu una dintre tăvile trimise de bucătăreasă. Patience se ridică, să nu-i stea în cale. I-am turnat lui Burrich o cană de lapte cald şi i-am pus-o în mâini. Începură să-i tremure când o duse la gură. Nu-mi dădusem seama cât de flămând era.

— Nu-l bea tot o dată! protestă Patience.

Şi Lacey, şi eu i-am aruncat priviri mustrătoare. Dar se pare că mâncarea îl acaparase pe Burrich cu totul. Lăsă cana şi luă un corn cald, pe care unsesem un strat gros de unt. Îl mâncă pe tot cât îmi trebui mie să-i reumplu cana. Era ciudat să-l vezi tremurând cu mâncarea în mână. M-am întrebat cum de reuşise să nu se rupă în două până atunci.

— Ce-ai păţit la picior? îl întrebă Lacey amabilă, apoi îl preveni: Ţine-te bine, şi-i puse o cârpă caldă şi umedă pe genunchi.

Burrich se cutremură şi păli, dar nu scoase niciun sunet. Mai bău lapte.

— O săgeată, îi răspunse, în cele din urmă. Am avut mare ghinion că m-a străpuns chiar acolo. Taman unde m-a spintecat mistreţul, cu atâţia ani în urmă. Şi s-a înfipt în os. Mi-a scos-o Verity. Se lăsă dintr-odată în scaun, de parcă i s-ar fi făcut rău reamintindu-şi. Chiar peste cicatricea veche, murmură. Şi, de câte ori îmi îndoiam genunchiul, se deschidea şi sângera mai tare.

— Ar fi trebuit să ţii piciorul nemişcat, remarcă Patience, făcând pe înţeleapta. Ne-am holbat toţi trei la ea. Adică n-ai avut cum, se corectă ea.

— Hai să ne uităm acum, propuse Lacey şi întinse mâna după cârpa umedă.

Burrich o opri cu un gest.

— Las-o. Mă ocup eu de ea după ce mănânc.

— După ce mănânci, te odihneşti, îl anunţă Patience. Lacey, dă-te la o parte, te rog.

Spre uimirea mea, Burrich nu scoase o vorbă. Lacey îi făcu loc păşind înapoi, iar Lady Patience îngenunche în faţa grăjdarului. El o urmări cu o expresie ciudată cum trage cârpa umedă. Patience muie un colţ în apă curată, îl stoarse şi tamponă rapid rana, cu multă pricepere. Cârpa umedă şi caldă îndepărtă crusta de sânge. Curăţată, nu mai arăta atât de urâtă ca la început. Era o rană gravă, iar greutăţile pe care le îndurase Burrich aveau să-i întârzie vindecarea. Carnea sfârtecată se căsca, iar acolo unde ar fi trebuit să se închidă crescuse carne sălbatică. Dar am respirat cu toţii uşuraţi când Patience curăţă rana. Era roşie, umflată şi infectată într-o parte. Dar nu putrezise şi nu se înnegrise carnea în jurul ei. Patience o examină o clipă.

— Ce crezi? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Rădăcină de măciuca-diavolului? Fierbinte, zdrobită şi făcută pastă? Avem aşa ceva, Lacey?

— Puţină, doamna mea.

Lacey se duse la coşul pe care-l aduseseră şi începu să caute prin el. Burrich se întoarse către mine.

— Alea sunt vase din camera mea?

La încuviinţarea mea tăcută, înclină şi el din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu. Borcănelul ăla rotund şi maro. Adu-l aici.

Mi-l luă din mână şi trase capacul de la gură.

— Asta. L-am avut cu mine când am plecat din Buckkeep, dar s-a pierdut cu animalele de povară în prima ambuscadă.

— Ce este? întrebă Patience.

Se apropie ca să vadă mai bine leacul, cu rădăcina de măciuca-diavolului în mână.

— Studeniţă şi frunze de pătlagină. Fierte la foc mic, apoi amestecate cu ceară de albine într-o alifie.

— O să-ţi fie de ajutor. După cataplasma cu rădăcină de măciuca-diavolului.

M-am pregătit pentru o ceartă, dar Burrich înclină din cap aprobator. Păru dintr-odată foarte obosit. Se lăsă pe spate şi-şi strânse pătura în jurul corpului. Nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Se auzi o bătaie în uşă. M-am dus s-o deschid şi m-am pomenit faţă în faţă cu Kettricken, însoţită de Rosemary.

— Una dintre doamnele mele mi-a spus că se zvoneşte că s-a întors Burrich, spuse ea. Apoi se uită pe după mine în cameră. Aşadar, e-adevărat. Şi e rănit? Dar domnul meu, of, dar Verity?

Se făcu brusc mai palidă decât aş fi crezut că se poate.

— E teafăr, am asigurat-o. Intră.

M-am blestemat pentru lipsa de atenţie. Ar fi trebuit să-i trimit vorbă imediat despre întoarcerea lui Burrich şi despre veştile pe care le aducea. Ar fi trebuit să ştiu că altfel nu vor ajunge la urechile ei. Când intră Kettricken, Patience şi Lacey ridicară ochii de la fiertura din rădăcină de măciuca-diavolului, înclinându-se iute şi murmurând urări de bun venit.

— Ce-a păţit? întrebă Kettricken.

I-am răspuns, povestindu-i toate cele spuse de Burrich regelui Shrewd, considerând că, aşa cum Shrewd are dreptul să audă veşti despre fiul său, şi ea are dreptul să audă veşti despre soţul ei. Se albi din nou auzind despre atacul împotriva lui Verity, dar tăcu până la sfârşitul relatării mele.

— Mulţumesc tuturor zeilor noştri că se apropie de munţi. Acolo va fi în siguranţă, cel puţin ferit de oameni.

Zicând acestea, se apropie de locul în care Patience şi Lacey preparau rădăcina. Aceasta se înmuiase destul pentru a fi zdrobită într-o pastă de uns şi cele două aşteptau să se răcească înainte de a o întinde pe rana infectată.

— Fructele de scoruş de munte fac minuni cu asemenea răni, sugeră Kettricken cu glas tare.

Patience se uită la ea cu fereală.

— Am auzit. Dar rădăcina aceasta încălzită va trage mult infecţia. O altă spălătură împotriva cărnii sălbatice e

frunza de zmeur şi scoarţa de ulm alb. Sau cataplasma din ele.

— Nu avem frunză de zmeur, îi aminti Lacey lui Patience. A ajuns la ea umezeala şi a putrezit.

— Am eu frunză de zmeur, dacă e nevoie, se oferi Kettricken calmă. Făceam din ea ceai dimineaţa. Un leac pe care-l ştiu de la mătuşa mea.

Coborî ochii şi zâmbi straniu.

— O? făcu Lacey, dintr-odată curioasă.

— O, draga mea, exclamă Patience. Se întinse şi luă mâna lui Kettricken cu un gest de familiaritate neaşteptată. Eşti sigură?

— Da. La început am crezut că e... Dar pe urmă au apărut şi celelalte semne. În unele dimineţi, chiar şi mirosul mării îmi face rău. Şi nu vreau decât să dorm.

— Dar ar trebui să dormi, exclamă Lacey râzând. Iar greaţa trece după primele luni.

Eu împietrisem, străin, înlăturat, uitat. Cele trei femei izbucniră în râs.

— Nu-i de mirare că aşteptai veşti de la el cu atâta nerăbdare. Ştia înainte de a pleca?

— Atunci nici măcar nu bănuiam. De-abia aştept să-i spun, să-i văd expresia feţei.

— Eşti însărcinată, am spus, ca un tâmpit.

Se întoarseră toate spre mine şi se puseră iar pe râs.

— E încă secret, mă preveni Kettricken. Nu vreau să se răspândească zvonuri înainte de a afla regele. Vreau să audă vestea din gura mea.

— Sigur că da, am asigurat-o.

Nu i-am spus că bufonul ştia deja de câteva zile bune. Copilul lui Verity, mi-am zis. Mă scutură un fior ciudat. Cărarea văzută de bufon ramificându-se, înmulţirea neaşteptată a posibilităţilor. Una se ridica deasupra tuturor: îndepărtarea bruscă a lui Regal, împins cu încă un pas mai departe de tron. Încă o viaţă stând între el şi puterea la care jinduia. Cât de puţin îi va păsa de ea...

— Sigur că da, am repetat, mai convingător. Această veste e cel mai bine să fie păstrată ca un secret desăvârşit.

Pentru că, odată dezvăluit, nu aveam nicio îndoială că regina Kettricken ar fi într-o primejdie la fel de mare ca şi soţul ei.

23. AMENINŢĂRI

În iarna aceea, Bearns a fost devastat puţin câte puţin, aşa cum o stâncă e roasă de furtuni. Ducele Brawndy îi trimitea regulat veşti lui Kettricken. Ajungeau la ea prin mesageri în uniformă, sosiţi călare direct din partea ducelui. La început, veştile au fost îmbucurătoare. Opalele ei reconstruiseră oraşul Ferry. Locuitorii lui i-au trimis reginei nu numai mulţumirile lor, ci şi un mic scrin cu perle mărunte, atât de preţuite de ei. Ciudat. Ceea ce fusese prea valoros ca să fie sacrificat chiar şi pentru reconstruirea propriului oraş a fost oferit gratis, drept recunoştinţă, unei regine care-şi sacrificase bijuteriile pentru ca ei să aibă un acoperiş deasupra capului. Mă îndoiesc că altcineva, în afară de Kettricken, ar fi înţeles ce înseamnă gestul lor. Regina a plâns cu scrinul în braţe.

Solii au adus apoi veşti mai triste. Între furtuni, Corăbiile Roşii loveau încă o dată şi încă o dată. Emisarii i-au raportat lui Kettricken că ducele Brawndy se întreba de ce părăsise iniţiatul în Meşteşug Turnul Roşu. Când Kettricken a luat-o curajoasă pe Serene la întrebări, aceasta i-a spus că devenise prea periculos să-l mai ţină pe Will acolo, pentru că Meşteşugul lui era prea preţios ca să fie sacrificat Corăbiilor Roşii. Puţini au fost cei care nu au remarcat ironia. Cu fiecare mesager, veştile erau tot mai proaste. Străinii îşi construiseră avanposturi pe insulele Hook şi Besham. Ducele Brawndy a adunat vase şi războinici şi i-a atacat chiar el cu îndrăzneală, dar a descoperit că piraţii erau prea bine întăriţi acolo. Navele şi luptătorii lui pieriseră, iar Bearns a raportat grav că nu mai sunt rezerve pentru altă expediţie. În acea clipă de cumpănă, smaraldele lui Verity i-au fost predate lui Kettricken. Ea le-a trimis ducelui fără urmă de regret. Dacă au folosit la ceva, noi nu am auzit. Nici măcar nu eram siguri că au ajuns la destinaţie. Mesajele de la Bearns au început să vină tot mai rar şi în curând ne-a fost

limpede că nu toate veştile ajungeau la noi. Legătura cu Brawndy s-a întrerupt de tot. După ce doi dintre solii trimişi de viitoarea regină la Bearns nu s-au mai întors niciodată, Kettricken a jurat că nu va mai risca alte vieţi. Piraţii începuseră să hărţuiască ţărmul mai jos de-a lungul coastei, evitând teritoriile vecine din Buckkeep, dar prefăcându-se că ne atacă şi la nord, şi la sud. La toate aceste raiduri, Regal rămase cu desăvârşire nepăsător. Pretindea că economiseşte resursele până când Verity se va întoarce cu Străbunii, ca să-i alunge pe piraţi o dată pentru totdeauna. Dar distracţiile şi petrecerile de la Buckkeep deveneau tot mai costisitoare şi mai dese, iar darurile lui către ducii şi nobilii ducatelor interioare, tot mai generoase.

Pe la mijlocul după-amiezii, Burrich se întoarse în odaia lui. Voisem să-l ţin în camera mea ca să-l supraveghez, dar mă luase în râs. Lacey îi pregătise ea însăşi odaia, iar el bodogănise destul. Ea nu făcuse decât să aprindă focul, să poruncească să se aducă apă proaspătă, să-i aerisească şi să-i afâneze aşternutul, să frece podelele şi să împrăştie tulpini proaspete de papură. Una dintre lumânările lui Molly ardea pe mijlocul mesei, împrospătând cu miros de pin aerul închis. Burrich însă protestase că nu mai semăna cu odaia lui. Îl lăsasem acolo, proţăpit în pat, cu o sticlă de rachiu la îndemână.

Înţelegeam foarte bine de ce îi trebuia sticla. Ajutându-l să traverseze grajdurile până în podul lui, trecuserăm pe lângă un şir de boxe goale. Nu numai caii lipseau, ci şi cei mai buni câini de vânătoare. Nu avusesem curajul să mă uit şi în colivii; eram sigur că şi ele fuseseră devastate. Hands venise în urma noastră, tăcut, dar abătut. Se vedeau limpede rezultatele strădaniilor lui. Grajdurile sclipeau de curăţenie, caii rămaşi luceau după ţesălare. Până şi boxele goale fuseseră frecate şi date cu var. Dar o cămară goală, oricât de curată, nu hrăneşte un om flămând. Grajdurile erau comoara şi casa lui Burrich. Venise înapoi ca să le găsească pe amândouă pustiite.

După ce am plecat de la Burrich, m-am dus la adăposturi şi la ţarcurile acoperite. Acolo iernau cele mai bune vite de prăsilă. Le-am găsit goale, ca şi grajdurile. Taurii cei mai mândri dispăruseră. Din oile negre cu lână creaţă pe spate, care umpluseră cândva un ţarc, rămăseseră numai şase mioare şi un berbec pipernicit. Nu ştiam câte animale se aflaseră acolo înainte, dar am văzut prea multe ţarcuri şi staule goale într-un anotimp când erau, de obicei, pline.

De la adăposturi, am rătăcit spre hambare şi acareturi. În faţa unuia, nişte bărbaţi încărcau saci cu grâne într-o căruţă. Alte două căruţe, deja pline, stăteau în apropiere. Am rămas pe loc puţin, privindu-i, apoi m-am oferit să-i ajut, deoarece grămada încărcată creştea şi sacii erau tot mai greu de ridicat. Mi-au primit bucuroşi ajutorul şi am început să vorbim în timp ce lucram. Le-am spus vesel la revedere când am terminat treaba şi m-am întors agale în turn, întrebându-mă de ce era încărcat un hambar întreg de grâne pe o barcă şi trimis la Turlake.

M-am hotărât să trec pe la Burrich înainte de a merge în camera mea. Am urcat scările spre odaia lui şi m-am speriat când am găsit uşa întredeschisă. Temându-mă de trădare, am năvălit înăuntru, speriind-o pe Molly, care aşeza nişte vase pe o măsuţă de lângă scaunul lui Burrich. La vederea ei, am rămas descumpănit, cu ochii holbaţi la ea. Când m-am întors către Burrich, am văzut că se uită lung la mine.

— Am crezut că eşti singur, am bălmăjit.

Burrich mă privi sobru. Trăsese zdravăn din sticla de rachiu.

— Aşa am crezut şi eu, spuse el serios. Ca întotdeauna, îşi ţinu bine firea, dar Molly nu se lăsă păcălită. Îşi strânse buzele într-o linie subţire. Îşi văzu de îndatoriri, ignorându-mă. În schimb, i se adresă lui Burrich:

— Nu te voi deranja mult. Lady Patience m-a trimis să mă îngrijesc să primeşti mâncare caldă, pentru că ai mâncat puţin de dimineaţă. Voi pleca îndată ce am pregătit masa.

— Şi vei duce mulţumirile mele cu tine, adăugă Burrich.

Îşi plimbă privirea de la mine la Molly, simţindu-mi stânjeneala, dar şi antipatia ei. Încercă să se scuze:

— Am avut o călătorie grea, domniţă, şi mă doare rana. Sper că nu te-am supărat.

— Nu se cuvine să mă supere nimic din ceea ce doreşti să faci, domnule, replică Molly. Termină de pregătit mâncarea. Te mai pot ajuta cu ceva, ca să te simţi bine?

Vorbi politicos, dar atât. Nu se uită deloc la mine.

— Ai putea să primeşti mulţumirile mele. Nu numai pentru mâncare, ci şi pentru lumânările care mi-au împrospătat odaia. Am înţeles că tu le-ai făcut.

Am văzut că Molly se înmoaie puţin.

— Lady Patience mi-a cerut să le aduc aici. M-am supus bucuroasă.

— Înţeleg. Cuvintele următoare le rosti ca scoase cu cleştele din gură. Atunci, te rog să-i mulţumeşti din partea mea. Şi lui Lacey, desigur.

— Aşa voi face. Nu mai doreşti nimic? Am de cumpărat ceva din Buckkeep pentru Lady Patience. Mi-a spus că, dacă vrei ceva din oraş, să-ţi cumpăr eu.

— Nimic. Dar e frumos că s-a gândit la mine. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

Şi, cu coşul gol pe braţ, Molly trecu pe lângă mine de parcă nici nu aş fi fost acolo.

Burrich şi cu mine am rămas uitându-ne unul la altul. Am aruncat o privire după Molly, apoi am încercat să mi-o scot din minte.

— Nu sunt numai grajdurile, i-am spus lui Burrich şi i-am povestit pe scurt ce văzusem în adăposturi şi hambare.

— Asta ţi-o puteam spune şi eu, îmi zise ţâfnos. Se uită la mâncarea adusă de Molly, apoi îşi mai turnă rachiu.

— Mergând de-a lungul râului Buckkeep, am auzit zvonuri şi veşti. Unele ziceau că Regal a vândut animalele şi grânele ca să facă bani pentru apărarea coastei. Altele, că trimitea vitele de prăsilă în interiorul regatului, pe păşunile mai sigure din Tilth. Dădu rachiul peste cap. Cei mai buni cai au plecat. Am ghicit dintr-o privire, când am

venit. În zece ani, aş putea creşte alte animale valoroase, ca acelea pe care le-am avut. Dar mă îndoiesc. Îşi mai turnă rachiu. S-a dus pe apa sâmbetei toată truda mea, Fitz. Omului îi place să creadă că-şi lasă urma undeva în lume. Caii pe care i-am adunat aici, animalele de rasă pe care le-am îmbunătăţit, toate s-au dus, împrăştiate prin cele Şase Ducate. Nu că nu vor avea odrasle frumoase, dar nu voi vedea niciodată cum s-ar fi dezvoltat dacă mi s-ar fi dat voie să continui. Credinciosul va însămânţa iepele zvelte din Tilth, nu încape îndoială. Iar când Tăciune îşi va făta mânzul următor, grăjdarul, care-o fi el, va crede că nu-i decât un cal obişnuit. De şase generaţii aştept mânzul ăsta. O să ia cel mai frumos armăsar care s-a născut vreodată ca să-l pună să tragă la plug.

Nu era nimic de spus. Mă temeam că are dreptate.

— Mănâncă ceva, i-am propus. Cum ţi-e piciorul?

Ridică pătura să-l cerceteze de formă.

— Încă îl mai am. Cred că ar trebui să fiu recunoscător. Şi e mai bine decât azi-dimineaţă. Măciuca-diavolului chiar a tras infecţia. O fi având femeia aia creier de găină, dar se pricepe la ierburi.

N-a fost nevoie să întreb despre cine vorbeşte.

— Ai de gând să mănânci? am stăruit.

Burrich lăsă rachiul la o parte şi luă o lingură. Gustă supa adusă de Molly şi mormăi aprobator.

— Deci asta-i fata, remarcă printre înghiţituri. Molly.

Am încuviinţat în tăcere.

— Mi s-a părut cam rece cu tine astăzi.

— Puţin, am zis cu glas indiferent.

Burrich zâmbi larg.

— Eşti la fel de ţâfnos ca ea. Bănuiesc că Patience nu i-a vorbit frumos despre mine.

— Lui Molly nu-i plac bărbaţii care beau, i-am spus fără înconjur. Tatăl ei a băut până a murit. Înainte să dea ortul popii, a reuşit să-i facă viaţa un iad ani de zile. O bătea când era mică. Striga la ea şi o ocăra când a crescut prea mare ca s-o mai bată.

— O! Burrich îşi reumplu cu grijă cana. Îmi pare rău.

— Ei i-a părut rău că a trăit aşa.

Burrich mă privi în ochi.

— N-am făcut nimic, Fitz. Nici n-am fost nepoliticos cu ea cât a fost aici. Nici măcar nu sunt beat. Nu încă. Aşa că înghite-ţi reproşurile şi spune-mi ce s-a întâmplat la Buckkeep cât am fost plecat.

Aşa că i-am povestit tot, de parcă ar fi avut dreptul să mi-o ceară. Într-un fel, poate şi avea. Cât am vorbit, a mâncat. Când am terminat, îşi mai turnă rachiu şi se lăsă pe spate în scaun, cu el în mână. Plimbă lichidul prin cană, se uită la el, apoi la mine.

— Deci Kettricken e însărcinată şi nici regele, nici Regal nu ştiu încă.

— Am crezut că dormeai.

— Dormeam. Mi s-a părut că visez discuţia voastră. Ei…

Goli cana. Se ridică în capul oaselor şi-şi trase pătura de pe picior. Îndoi voit genunchiul, până când carnea trasă începu să deschidă rana. M-am strâmbat, dar Burrich păru gânditor. Îşi mai turnă rachiu şi-l bău pe nerăsuflate. Sticla se golise pe jumătate.

— Va trebui să pun atele pe piciorul drept, dacă vreau să rămână rana închisă. Îmi aruncă o privire. Ştii ce-mi trebuie. Mi le aduci?

— Cred că ar trebui să nu calci pe el câteva zile. Lasă-l să se odihnească. Nu-ţi trebuie atele dacă stai în pat.

Mă privi îndelung.

— Cine păzeşte uşa lui Kettricken?

— Nu cred că… Probabil că are femei care dorm în camera lipită de odăile ei.

— Ştii că va încerca s-o omoare pe ea şi pe copilul nenăscut, imediat ce află.

— Încă e un secret. Dacă începi să-i păzeşti uşa, o să afle toată lumea.

— După numărătoarea mea, ştiu deja cinci oameni. Nu mai e un secret, Fitz.

— Şase, am recunoscut cu mâhnire. Bufonul bănuieşte asta de câteva zile.

— O! Am avut satisfacţia să-l văd pe Burrich şocat. Ei, măcar el nu-şi va da drumul la gură. Totuşi, după cum vezi, nu va rămâne o taină multă vreme. Zvonul se va răspândi până la sfârşitul zilei, ascultă-mă pe mine. La noapte îi păzesc uşa.

— Trebuie s-o faci chiar tu? Nu te poţi odihni şi eu voi...

— Omul poate muri dacă dă greş. Ştii asta? Odată ţi-am spus că lupta nu se încheie până când nu ai câştigat. Asta - arătă dezgustat spre piciorul lui - nu e o scuză ca să renunţ. Şi aşa mi-e destul de ruşine că prinţul meu a plecat fără mine. Nu-l voi dezamăgi aici. Pe lângă asta - scoase un hohot amar -, nu prea mai e de lucru la grajduri ca să fim ocupaţi şi Hands, şi eu. Şi nu mai am nicio tragere de inimă. Acum te duci după atele?

M-am dus, i le-am adus şi l-am ajutat să-şi ungă rana cu alifie înainte de a o bandaja bine şi a fixa piciorul în atele. Burrich tăie o pereche de pantaloni vechi cu care legă atelele, apoi l-am ajutat să coboare pe scări. Pe urmă, în ciuda celor spuse, se duse la boxa Roşcovanului, ca să vadă dacă rana calului fusese curăţată şi oblojită. L-am lăsat acolo şi am urcat înapoi în turn. Voiam să stau de vorbă cu Kettricken, să-i spun motivul pentru care un bărbat va sta de pază la uşa ei pe timpul nopţii.

Am bătut la uşa ei şi am fost primit de Rosemary. Regina era acolo, împreună cu câteva doamne de companie. Majoritatea brodau sau ţeseau la gherghef în timp ce vorbeau. Kettricken ceruse să i se deschidă fereastra şi stătea în aerul zilei blânde de iarnă, privind încruntată marea calmă. Îmi amintea de Verity când întrebuinţa Meşteşugul şi bănuiam că o frământă aceleaşi griji. I-am urmărit privirea şi m-am întrebat, la fel ca ea, unde vor ataca în ziua aceea Corăbiile Roşii şi ce se întâmpla în Bearns. Zadarnic să mă gândesc la asta. Oficial, nu sosise nicio veste de la cei de acolo. Zvonurile spuneau că ţărmul lor era înroşit de sânge.

— Rosemary, vreau să vorbesc cu Maiestatea Sa între patru ochi.

Fata înclină din cap serioasă şi se duse să-i facă o reverenţă reginei. În clipa următoare, Kettricken ridică ochii şi, cu un gest şi o înclinare a capului, mă invită să mă alătur ei, lângă fereastră. Am salutat-o discret şi am arătat zâmbind spre apă, ca şi cum am fi vorbit despre vremea frumoasă de afară. Însă, în şoaptă, i-am spus:

— Burrich vrea să stea de pază la uşa ta, începând cu noaptea asta. Se teme că, atunci când vor afla şi alţii că eşti însărcinată, viaţa ta va fi în primejdie.

Altă femeie s-ar fi albit la faţă sau măcar s-ar fi mirat, însă Kettricken atinse uşor cuţitul trainic pe care îl avea întotdeauna lângă chei.

— Aproape că aştept un atac direct. Tăcu o clipă, căzută pe gânduri. Cred că e un lucru înţelept. Ce rău e să le dăm de înţeles că îi bănuim? Nu, că ştim ce urmăresc. De ce să fiu rezervată şi plină de tact? Burrich le-a primit deja salutul, sub forma unei săgeţi în picior. Amărăciunea din glasul ei şi asprimea mascată din el mă uluiră. Poate să preia postul de pază, împreună cu mulţumirile mele. Aş putea alege un bărbat mai sănătos, dar n-aş avea în el încrederea pe care o am în Burrich. Îi va permite rana de la picior să-şi facă datoria?

— Nu cred că i-ar permite mândria să nu şi-o facă.

— Bine, atunci. O scurtă pauză. Voi cere să i se pregătească un scaun.

— Mă îndoiesc că va sta pe el.

Kettricken oftă.

— Avem fiecare felul nostru de a ne oferi sacrificiile. Totuşi, scaunul îl va aştepta.

Am plecat capul în semn de acceptare şi ea îmi dădu voie să plec. M-am dus înapoi în camera mea, cu gândul să strâng lucrurile aduse pentru Burrich. Dar în timp ce străbăteam coridorul în linişte, am tresărit, văzând cum se deschide încet uşa camerei mele. M-am furişat în cadrul altei uşi şi m-am lipit de el. După o clipă, Justin şi Serene ieşiră din camera mea. Am ţâşnit din ascunzătoare ca să-i înfrunt.

— Tot mai căutaţi un loc pentru întâlnirea voastră amoroasă? i-am întrebat tăios.

Cei doi îngheţară. Justin făcu un pas înapoi, aproape în spatele lui Serene. Ea îi aruncă o căutătură fioroasă, apoi se proţăpi în faţa mea.

— Nu trebuie să-ţi dăm socoteală pentru nimic.

— Nici măcar că aţi intrat în camera mea? Aţi găsit ceva interesant înăuntru?

Justin gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat într-o întrecere. L-am ţintuit cu privirea. Nu reuşea să scoată un cuvânt. I-am zâmbit.

— Nu e nevoie să vorbim cu tine, declară Serene. Ştim ce eşti. Hai, Justin.

— Ştiţi ce sunt? Interesant. Fiţi siguri că şi eu ştiu cine sunteţi. Şi că nu sunt singurul care ştie.

— Animalule! şuieră Justin. Eşti mânjit până în gât de vrăjile cele mai mârşave. Credeai că poţi să umbli nedescoperit printre noi? Nu-i de mirare că Galen te-a considerat nepotrivit pentru Meşteşug.

Lovi exact unde mă durea şi-mi zgudui teama cea mai adâncă. Am încercat să nu mi-o arăt.

— Sunt devotat regelui Shrewd.

Cu o expresie neclintită pe chip, i-am pironit din priviri. Nu le-am mai spus nimic. Nu în cuvinte. Dar i-am cercetat din cap până-n picioare, măsurându-i după ceea ce ar fi trebuit să fie, şi am descoperit că nu sunt. Din clătinatul discret al picioarelor, din privirile iuţi pe care şi le aruncau, am ghicit că ştiau că sunt trădători. Îi raportau lui Regal; ştiau că ar fi trebuit să-i raporteze regelui. Nu se înşelau, ştiind exact ce sunt; înţelegeau. Poate că Galen le sădise adânc în minte devotamentul faţă de Regal; poate că nici nu concepeau să se întoarcă împotriva lui. Dar o parte din ei încă ştia că Shrewd e rege, că erau necredincioşi unui suveran căruia îi juraseră credinţă. Am pus bine deoparte fărâma aceea de cunoştinţă; era o crăpătură care într-o zi putea fi lărgită.

Am păşit în faţă şi am avut satisfacţia de a o vedea pe Serene dându-se la o parte din calea mea, iar pe Justin

înghesuit între ea şi perete. Dar nu i-am atacat. Le-am întors spatele şi mi-am deschis uşa. Intrând în cameră, am simţit iscodirea şerpuitoare a Meşteşugului la marginea minţii mele. Fără să stau pe gânduri, am blocat-o cum mă învăţase Verity.

— Ţineţi-vă gândurile pentru voi, i-am prevenit şi nu i-am învrednicit nici măcar cu o privire.

Am trântit uşa. Mi-am tras răsuflarea. Calmează-te. Calmează-te. Nu mi-am coborât obstacolele din minte. Apoi, încet de tot, cu multă atenţie, am tras zăvorul. Odată uşa ferecată, m-am mişcat prudent prin cameră, învăţasem de la Chade că asasinii trebuie întotdeauna să creadă că celălalt e mai dibaci decât ei. E singura cale de a rămâne în viaţă şi de a-ţi păstra simţurile ascuţite. Aşa că nu am atins niciun obiect, de teamă să nu fie mânjit cu otravă. În schimb, am stat în mijlocul camerei cu ochii închişi şi am încercat să-mi amintesc cum arătase înainte de a pleca din ea ultima oară. Pe urmă am deschis ochii şi am căutat schimbările.

Tăviţa cu ierburi stătea pe mijlocul scrinului meu cu haine. Eu o lăsasem la margine, ca să ajungă Burrich mai uşor la ea. Deci îmi scotociseră prin scrin. Tapiseria cu regele Wisdom, care stătuse puţin strâmbă luni de zile, era acum îndreptată. Atât am observat. Eram nedumerit. Habar n-aveam ce căutaseră. Faptul că-mi umblaseră în scrin îmi sugera că trebuia să fie un obiect mic, care să intre în el. Dar de ce să ridici o tapiserie şi să te uiţi în spatele ei?

Am stat nemişcat, cumpănind. Nu căutaseră la întâmplare. Nu eram sigur ce anume speraseră să găsească, însă bănuiam că li se ceruse să caute un coridor secret. Asta însemna că Regal ajunsese la concluzia că uciderea lui Lady Thyme nu fusese suficientă. Avea bănuieli mai solide decât îmi dăduse de înţeles Chade. Eram aproape bucuros că nu reuşisem să descopăr intrarea în odăile lui. Îmi dădea mai multă încredere în taina ei.

Am examinat fiecare obiect din cameră înainte de a pune mâna pe el. Am avut grijă să arunc resturile de mâncare rămase pe tăvile bucătăresei în locuri din care să nu poată fi gustate de nimeni. Am aruncat apa din găleţi şi din urcior. Am cercetat grămada de lemne şi de lumânări, căutând prafuri sau răşină, am verificat aşternutul să nu fie dat cu prafuri şi, cu strângere de inimă, mi-am aruncat provizia de ierburi. Nu aveam de gând să risc. Nu am descoperit nici că îmi lipsea ceva, nici că apăruse ceva nou. După un timp, m-am aşezat pe pat, istovit şi descurajat. Va trebui să mă păzesc mai bine, am tras eu concluzia. Mi-am adus aminte de păţania bufonului şi am cugetat la ea. N-aveam chef să mă pomenesc cu un sac în cap şi cu o bătaie data viitoare când ieşeam din camera mea.

Încăperea mi se păru dintr-odată o închisoare, o capcană în care trebuia să mă întorc în fiecare zi. Am ieşit fără să mă deranjez să mai încui uşa. Lasă-i să vadă că nu mă tem de vizitele lor nedorite. Deşi mă temeam.

Afară era o după-amiază blândă şi senină. Vremea neobişnuit de frumoasă pentru acel anotimp mă frământa, deşi mi-a plăcut să mă plimb prin curtea rotundă a turnului. M-am hotărât să cobor în oraş, să văd ce mai face corabia *Rurisk* şi ce mai zic camarazii mei, apoi să beau o bere într-o cârciumă. Prea mult trecuse de când nu mai mersesem în oraş şi mult prea mult de când nu mai ascultasem bârfele localnicilor. Va fi o adevărată uşurare să scap de urzelile din turn o vreme.

Ieşeam pe poartă, când un soldat tânăr mi se puse în cale.

— Stai! porunci el. Vă rog, domnule, adăugă, recunoscându-mă.

M-am supus.

— Da?

Îşi drese glasul, apoi se înroşi până în vârful urechilor. Inspiră adânc şi tăcu.

— Ai vrut ceva cu mine? l-am întrebat.

— Vă rog să aşteptaţi puţin, domnule, rosti el arţăgos.

Dispăru în ghereta gărzilor şi în clipa următoare apăru un ofiţer mai în vârstă, o femeie. Mă privi grav, trase aer adânc în piept, ca pentru a-şi face curaj, apoi îmi zise calmă:

— Nu aveţi voie să părăsiţi turnul.

— Poftim?

Nu-mi puteam crede urechilor.

Ofiţerul îşi îndreptă spatele. Când vorbi, o făcu mai răspicat:

— Nu aveţi voie să părăsiţi turnul.

Mă izbi un val de furie. M-am stăpânit.

— Din ordinul cui?

Femeia stătu dreaptă în faţa mea.

— Ordinele mele vin de la căpitanul gărzii, domnule. Mai multe nu ştiu.

— Aş vrea să vorbesc cu căpitanul, am rostit pe un ton politicos.

— Nu e în camera gărzilor, domnule.

— Înţeleg.

Dar nu prea înţelegeam. Simţeam că se strânge laţul în jurul meu, dar nu-mi dădeam seama de ce tocmai acum. Următoarea întrebare evidentă era „de ce nu”. Shrewd fiind slăbit, Verity devenise protectorul meu. Dar el era plecat. Puteam să mă duc la Kettricken, dar numai dacă era dispusă să intre în conflict deschis cu Regal. Eu nu eram. Chade era, ca întotdeauna, puterea din umbră. Toate acestea îmi trecură prin minte iute ca fulgerul. Tocmai mă întorceam de la poartă, când m-am auzit strigat. M-am răsucit.

Molly urca dealul. Rochia ei albastră de servitoare îi flutura în jurul pulpelor în timp ce alerga. Şi alerga cât putea de repede, neregulat, nu păşea graţios, ca de obicei. Era istovită, aproape vlăguită.

— Fitz! strigă ea încă o dată şi i-am auzit teama din glas.

Am pornit spre ea, însă garda mi se puse în drum. Pe chip i se citea frica, dar şi hotărârea.

— Nu vă pot lăsa să ieşiţi pe poartă. Aşa mi s-a poruncit.

Am vrut s-o împing la o parte, dar mi-am înghiţit mânia. Dacă m-aş fi luptat cu ea n-aş fi ajutat-o pe Molly.

— Atunci du-te tu la ea, afurisită să fii! Nu vezi că are un necaz?

Nemişcată, femeia nu mă slăbi din ochi.

— Miles! strigă, iar băiatul apăru de îndată. Du-te şi vezi ce-a păţit femeia aia. Repede!

Băiatul ţâşni ca săgeata. Am stat faţă în faţă cu garda şi m-am uitat neputincios peste umăr cum fuge Miles la Molly. Când ajunse la ea, o prinse cu braţul de mijloc şi îi luă coşul. Sprijinindu-se de el, gâfâind şi cu lacrimile în gât, Molly veni spre poartă. Trecu o veşnicie până când trecu de ea şi ajunse în braţele mele.

— Fitz, o, Fitz! suspină ea.

— Haide, am îndemnat-o.

Am luat-o de lângă soldaţi şi am îndepărtat-o de poartă. Ştiam că făcuse ce trebuia, procedând cu calm, dar mă simţeam ruşinat şi meschin din cauza asta.

— De ce... nu ai venit la mine? gâfâi Molly.

— Nu m-a lăsat garda. Au poruncă să nu-mi dea voie să ies din turn, i-am spus încet.

O simţeam tremurând la pieptul meu. Am ocolit colţul unui hambar, ca să nu ne vadă gărzile care se holbau la noi cu gura căscată. Am ţinut-o pe Molly în braţe până se linişti.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? am întrebat-o cât am putut de blând.

I-am dat la o parte părul de pe faţă. După câteva minute, se potoli în braţele mele. Respira normal, dar tot tremura.

— M-am dus în oraş. Lady Patience îmi dăduse după-amiaza liberă. Şi trebuia să-mi cumpăr una-alta... pentru lumânările mele. Vorbind, se mai potoli din tremurat. I-am ridicat bărbia ca să se uite în ochii mei.

— Şi pe urmă?

— Mă întorceam... acasă. Eram pe bucata aceea abruptă, chiar la marginea oraşului. Unde cresc arinii.

Am dat din cap. Cunoşteam locul.

— Am auzit tropote de cai. M-am dat la o parte din drum ca să le fac loc. Începu iar să tremure. Am mers mai departe, crezând că vor trece pe lângă mine. Dar m-am pomenit cu ei în spatele meu şi, când am întors capul, am văzut că vin spre mine. Nu pe drum, ci spre mine. Am sărit într-o tufă. Ei tot spre mine se îndreptau. M-am întors şi am luat-o la goană, însă ei tot veneau...

Vorbea tot mai piţigăiat.

— Sst! Aşteaptă puţin. Linişteşte-te. Câţi erau? Îi cunoşteai?

Molly scutură tare din cap.

— Doi. Nu le-am văzut feţele. Fugeam, iar ei purtau coifuri din acelea care-ţi acoperă ochii şi nasul. M-au urmărit. E abrupt locul ăla şi plin de tufe. Am încercat să mă ascund, dar au trecut prin desişuri după mine. M-au gonit cum gonesc caii oile. Am alergat întruna, dar n-am scăpat de ei. Pe urmă am căzut, m-am împiedicat de un buştean şi am căzut. Ei au sărit de pe cai. Unul m-a ţintuit la pământ, celălalt mi-a smuls coşul. L-a răsturnat ca şi când căuta ceva anume. Râdeau întruna. Am crezut că...

Inima îmi bătea acum la fel de tare ca a lui Molly.

— Te-au rănit? am întrebat furios.

Molly tăcu, de parcă n-ar fi ştiut dacă să vorbească sau nu, apoi scutură hotărâtă din cap.

— Nu mi-au făcut lucrul de care te temi. Pur şi simplu... m-au ţinut la pământ. Şi au râs. Celălalt a zis... a zis că sunt tare proastă dacă las un bastard să se folosească de mine. Au zis...

Se opri din nou. Indiferent ce cuvinte îi adresaseră, fuseseră destul de urâte ca să nu le poată repeta. Parcă mă străpungea o sabie la gândul că o jigniseră atât de tare, încât nici nu voia să împartă durerea cu mine.

— M-au avertizat, continuă ea, într-un sfârşit. Au zis: „Ţine-te departe de bastard. Nu face treaba murdară pentru el.” Au zis... lucruri pe care nu le-am înţeles, ceva despre mesaje şi spioni. Au zis că se vor asigura să afle toată lumea că sunt târfa bastardului.

Rosti vorba grea, dar cu mare efort. Mă sfidă să bat în retragere.

— Pe urmă au zis... că voi fi spânzurată... dacă nu fac aşa. Că a lucra pentru un trădător înseamnă a fi trădător.

Glasul i se calmă în mod ciudat.

— După aceea m-au scuipat. Şi au plecat. I-am auzit cum se îndepărtează călare, dar multă vreme mi-a fost frică să mă ridic. Niciodată n-am mai fost atât de speriată.

Se uită la mine şi ochii ni se întâlniră ca două răni deschise.

— Nici măcar tata nu m-a speriat aşa.

Am strâns-o la piept.

— E numai vina mea.

Nu mi-am dat seama că vorbesc cu glas tare până când nu s-a îndepărtat de mine, privindu-mă nedumerită:

— Vina ta? Ai făcut ceva rău?

— Nu. Nu sunt trădător. Dar sunt bastard. Şi am lăsat asta să se întoarcă împotriva ta. Toate lucrurile despre care m-a prevenit Patience, Ch... toată lumea, toate sunt adevărate. Şi te-am prins şi pe tine în mijlocul lor.

— Ce se întâmplă? murmură ea, făcând ochii mari. I se tăie brusc respiraţia. Ai spus... că garda nu-ţi dă voie să ieşi pe poartă. Că nu poţi ieşi din Buckkeep. De ce?

— Nu ştiu exact. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, însă de unul sunt sigur: trebuie să te protejez. Adică să stau departe de tine, o vreme. Şi tu de mine. Înţelegi?

Ochii lui Molly fulgerară a supărare.

— Înţeleg că mă laşi singură cu necazurile!

— Nu. Nu e aşa. Trebuie să-i facem să creadă că te-au speriat şi că i-ai ascultat. Atunci vei fi în siguranţă. Nu vor mai avea motiv să vină la tine.

— Dar m-au speriat cu adevărat, idiotule! şuieră ea. De un lucru sunt convinsă: dacă cineva ştie că ţi-e frică de el, niciodată nu vei mai fi în siguranţă. Dacă fac ce spun ei acum, vor veni iar după mine. Să-mi spună să fac alte lucruri, să vadă cât de mult mă pot supune lor din cauza fricii.

Acestea erau cicatricele lăsate de tatăl ei în viaţa sa. Cicatrice care îi dădeau putere, dar o făceau şi vulnerabilă.

— Acum nu e momentul să îi înfruntăm, i-am şoptit.

Mă uitam întruna peste umărul ei, aşteptându-mă să apară garda, ca să vadă unde dispărusem.

— Vino, i-am spus şi am condus-o prin labirintul de hambare şi acareturi.

Merse puţin în linişte alături de mine, apoi îşi smulse mâna dintr-a mea.

— Ba e momentul să-i înfruntăm. Pentru că, dacă ai amânat o dată, nu o vei mai face niciodată. De ce să nu fie acesta momentul?

— Pentru că nu vreau să fii şi tu prinsă în mijlocul lucrurilor. Nu vreau să suferi. Nu vreau să spună oamenii că eşti târfa bastardului.

Cu mare greutate am reuşit să rostesc ultimele cuvinte. Molly înălţă capul.

— Nu am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, spuse ea categorică. Dar tu?

— Nu. Dar…

— „Dar.” Cuvântul tău preferat, observă ea cu amărăciune.

Se îndepărtă de mine.

— Molly!

Am fugit după ea şi am prins-o de umeri. Se întoarse şi mă lovi. Nu o palmă. Un pumn zdravăn în gură, care mă făcu să mă clatin şi să simt gustul sângelui. Mă privea aspru, provocându-mă s-o mai ating o dată. N-am făcut-o.

— N-am zis că nu voi lupta. Doar că nu vreau să fii şi tu prinsă în luptă. Ştiam că mi se scurge sângele pe bărbie. Am lăsat-o să se uite la el. Ai încredere că, în timp, îi voi găsi şi îi voi face să plătească. În felul meu. Acum spune-mi cum arătau. Ce haine purtau, cum călăreau. Cum arătau caii? Vorbeau ca pe la noi în Buckkeep, sau cu accentul celor din regat? Aveau barbă? Mai ştii ce culoare aveau părul şi ochii lor?

Am văzut-o că încearcă să-şi aducă aminte, că refuză să se gândească. Lăsă capul în jos, să nu mai vadă sângele de pe faţa mea.

— Molly, i-am spus mai încet. Nu voi mai veni... în camera ta. O vreme. Pentru că...

— Ţi-e teamă.

— Da, am şuierat. Da, mi-e teamă. Mi-e teamă că te vor răni, că te vor omorî. Ca să-mi facă rău mie. Nu te voi pune în primejdie venind la tine.

Împietri. Nu ştiam dacă mă mai ascultă sau nu. Îşi încrucişă mâinile la piept.

— Te iubesc prea mult ca să las să ţi se întâmple aşa ceva.

Vorbele mele sunară goale, chiar şi pentru mine.

Se întoarse şi se îndepărtă. Îşi ţinea încă braţele în jurul trupului, de parcă se temea să nu se rupă în două. Arăta foarte singură, în fustele ei albastre mânjite de noroi, cu privirea mândră plecată.

— Molly Fustă-Roşie, am şoptit în urma ei, dar nu o mai puteam vedea pe acea Molly. Numai pe aceea în care o transformasem.

24. NEAT BAY

Omul Însemnat este vestitorul legendar al dezastrelor pentru locuitorii celor Şase Ducate. A-l vedea mergând pe drum înseamnă a şti că boala şi nenorocirea vor veni curând să-şi ceară tainul. Dacă-l visezi, se spune că îţi va muri cineva. Adesea, poveştile spun că se arată celor care merită o pedeapsă, dar de cele mai multe ori, mai ales în teatrul de păpuşi, e simbolul dezastrului viitor. O marionetă sub formă de Om însemnat spânzurată deasupra decorurilor avertizează toţi privitorii că în curând vor fi martorii unei tragedii.

Zilele de iarnă se târau chinuitor. Cu fiecare oră care trecea mă pregăteam pentru cele ce vor urma. Nu intram niciodată într-o cameră fără să o verific înainte, nu mâncam nimic dacă nu văzusem cum se pregăteşte, beam numai apă scoasă de mine din fântână. Dormeam prost. Vigilenţa permanentă îşi spunea cuvântul în nenumărate feluri. Mă răsteam la cei care mi se adresau întâmplător, eram arţăgos când îl vizitam pe Burrich, reţinut faţă de regină. Chade, singurul căruia mi-aş fi putut descărca sufletul, nu mă chema la el. Eram nenorocit în singurătatea mea. Nu îndrăzneam să merg la Molly. La Burrich stăteam cât se poate de puţin, de frică să nu atrag necazurile şi asupra lui. Nu puteam pleca pe faţă din Buckkeep ca să-mi petrec timpul cu Ochi întunecaţi şi mă temeam să ies prin deschizătura noastră secretă, ca nu cumva să fiu urmărit. Am aşteptat şi am stat la pândă, dar faptul că nu mi s-a mai întâmplat nimic mă ţinea încordat ca o tortură vicleană.

Mergeam însă la regele Shrewd zilnic. L-am urmărit cum se stinge sub ochii mei, l-am văzut pe bufon tot mai posac, dând replici tot mai tăioase. Tânjeam după vremea de iarnă, tristă ca dispoziţia mea, dar cerul rămânea albastru şi vântul calm. În Buckkeep, serile se scurgeau în

veselie şi benchetuială. Baluri mascate, menestreli chemaţi să se întreacă pentru săculeţi umflaţi de bani. Ducii şi nobilii din ducatele interioare se îndestulau la masa lui Regal şi beau cot la cot cu el până după miezul nopţii.

— Precum căpuşele pe un câine mort, i-am zis mânios lui Burrich într-o zi, când îi schimbam bandajul de la picior.

Îmi spusese că nu e mare brânză să stea treaz noaptea de pază la uşa lui Kettricken, pentru că hărmălaia chefurilor nu l-ar fi lăsat să doarmă.

— Cine-i pe moarte? mă întrebă el.

— Noi, toţi. Murim câte puţin în fiecare zi. Nu ţi-a mai zis nimeni? Dar ăsta se vindecă, surprinzător de repede după câte i-ai făcut.

Se uită la piciorul dezvelit şi-l îndoi cu grijă. Ţesutul se trase neuniform, dar ţinu.

— Poate că rana se închide la suprafaţă, dar pe dinăuntru n-o simt vindecată, remarcă el.

Nu se plângea. Luă cana cu rachiu şi-o dădu peste cap. M-am uitat chiorâş. Zilele se scurgeau la fel pentru Burrich. Odată ce pleca de la uşa lui Kettricken dimineaţa, se ducea la bucătărie şi mânca. Pe urmă se întorcea în camera lui şi se punea pe băut. După ce veneam să-i schimb bandajul, bea în continuare, până venea vremea să se culce. Şi se trezea seara, la timp să mănânce şi să-şi reia postul de pază la uşa lui Kettricken. Nu mai lucra nimic la grajduri. Îi predase totul lui Hands, care umbla de colo-colo, de parcă ar fi primit o pedeapsă nemeritată.

O dată la două zile, Patience o trimitea pe Molly să facă ordine la Burrich în cameră. Nu ştiam nimic despre aceste vizite, decât că aveau loc şi că Burrich, spre surprinderea mea, le îngăduia. Nu ştiam ce să cred. Indiferent cât bea, Burrich se purta întotdeauna frumos cu femeile; cu toate acestea, golea sticlă după sticlă, într-un fel care nu putea decât să-i amintească lui Molly de tatăl ei. Totuşi, doream să se cunoască între ei. Într-o zi i-am spus lui Burrich că Molly fusese ameninţată din cauza legăturii ei cu mine.

— Legătură? mă întrebase el tăios.

— Sunt câţiva care ştiu că ţin la ea, am recunoscut prudent.

— Un bărbat nu-şi aduce necazurile pe capul femeii la care ţine, zise el cu asprime.

N-am ştiut ce să-i răspund. În schimb, i-am spus amănuntele pe care şi le amintise Molly despre atacatorii ei, dar lui Burrich nu-i sugeraseră nimic. Rămase cu ochii holbaţi în gol, privind parcă prin pereţii camerei sale. După o vreme, luă cana şi o dădu peste cap. Vorbi cu prudenţă:

— O să-i spun că eşti îngrijorat din cauza ei. O să-i spun că, dacă se teme de pericole, trebuie să vină la mine. Eu mă pot ocupa mai bine de ele. Ridică privirea şi se uită în ochii mei. O să-i spun că eşti înţelept dacă te ţii departe de ea, de dragul ei. Turnându-şi încă o porţie de rachiu, adăugă în şoaptă, mai mult către faţa de masă: Patience a avut dreptate. Şi a făcut bine că a trimis-o la mine.

Am pălit gândindu-mă la înţelesul vorbelor sale. Măcar o dată, am fost destul de inteligent să ştiu când să-mi ţin gura. Îşi termină rachiul, apoi se uită la sticlă. O împinse uşor pe masă către mine.

— Pune-o la loc pe raft, s-o găsesc mai târziu, mă rugă el.

Animalele dispăreau şi hambarele se goleau în continuare. Unele erau vândute pe bani puţini ducatelor interioare. Cei mai mândri cai de călărie şi câini de vânătoare erau urcaţi în bărci şi trimişi pe râul Buck într-o zonă de lângă Turlake. Regal a anunţat că acesta e planul de a ne pune animalele cele mai bune la adăpost de jafurile Corăbiilor Roşii. Prin Buckkeep, mi-a spus Hands, oamenii se plângeau în şoaptă: dacă regele nu era în stare să-şi ţină castelul, lor ce le mai rămânea să spere? Când o încărcătură de tapiserii şi mobilă veche a fost şi ea trimisă pe râu în sus, s-a zvonit că neamul Farseer va abandona complet castelul, fără să lupte, fără să aştepte să fie atacat. Aveam senzaţia tulburătoare că zvonurile erau adevărate.

Închis cum eram în Buckkeep, nu-mi ajungeau la urechi decât o parte din bârfele localnicilor. Când intram în camera gărzilor, se făcea liniște. Odată cu interdicția mea de a părăsi turnul, au apărut și speculațiile. Bârfele țesute în jurul meu în ziua în care nu reușisem să salvez viața fetiței ucise de neoameni prinseseră iar viață. Puține gărzi mai vorbeau cu mine despre altceva, în afară de vreme sau alte banalități. Deși nu se purtau cu mine ca și cu un proscris, mă izolau din discuțiile și certurile lor nesfârșite, care de obicei umpleau încăperea. Să stea de vorbă cu mine însemna ghinion, iar eu nu voiam să le aduc necazuri bărbaților și femeilor la care țineam.

Eram încă bine primit la grajduri, dar mă străduiam să nu stau de vorbă prea mult cu cineva anume, nici să par prea apropiat de un animal. Grăjdarilor li se înecaseră corăbiile. Nu prea aveau ce lucra, așa că se înmulțeau încăierările. De la ajutoarele lor aflam cele mai multe vești și zvonuri. Niciunul nu era vesel. Povești răstălmăcite despre raidurile din Bearns, bârfe despre bătăile din birturi și de pe docurile din oraș, despre oameni care se mutau în sud sau mai în mijlocul regatului, după cum își permiteau. Când se aducea vorba de Verity și de expediția lui, era batjocorit sau luat în râs.

Speranța murise. Ca și mine, locuitorii din Buckkeep așteptau încordați să le bată dezastrul la ușă.

A urmat o lună de furtuni, iar ușurarea și bucuria din turn s-au dovedit mai distrugătoare decât perioada încordată de dinainte. O cârciumă de la malul mării a luat foc într-o seară, când chefliii s-au întrecut pe ei înșiși. Focul s-a răspândit și numai ploaia vijelioasă care a urmat rafalelor de vânt a scăpat de flăcări depozitele din docuri. Altfel s-ar fi petrecut un dezastru din mai multe privințe, pentru că, din moment ce Regal seca hambarele de grâne și provizii, lumea nu mai vedea niciun motiv să conserve ce mai rămăsese. Chiar dacă pirații nu ar veni la Buckkeep niciodată, a trebuit să mă mulțumesc cu rații zgârcite înainte de sfârșitul iernii.

Într-o noapte, m-am trezit într-o linişte de mormânt. Vuietul furtunii şi răpăitul ploii încetaseră. Mi s-a făcut inima cât un purice. Am avut un presentiment înfricoşător şi, când m-am trezit dimineaţa şi am văzut cerul albastru fără nori, groaza s-a amplificat, în ciuda zilei senine, atmosfera din turn era apăsătoare. De câteva ori, am simţit Meşteşugul gâdilându-mi simţurile. Mă înnebunea, pentru că nu ştiam dacă e Verity, care voia să întărească legătura dintre noi, sau mă spionau Justin şi Serene. Le-am făcut o vizită regelui şi bufonului şi a fost destul ca să mă descurajez şi mai mult. Suveranul, ajuns numai piele şi os, stătea în capul oaselor şi zâmbea uşor. M-a cercetat slab cu Meşteşugul când am intrat, apoi m-a salutat întrebându-mă: „Verity, dragul meu băiat, cum a fost lecţia de scrimă astăzi?” Nici restul conversaţiei noastre n-a avut cap şi coadă. Regal şi-a făcut apariţia imediat după sosirea mea. S-a aşezat mândru pe un scaun, şi-a încrucişat braţele la piept şi nu şi-a luat ochii de la mine. N-am schimbat o vorbă cu el. Nu ştiam dacă tăcerea mea e o dovadă de laşitate sau stăpânire de sine. Am fugit din cameră cât de repede mi-a permis buna-cuviinţă, în ciuda privirilor mustrătoare ale bufonului.

Bufonul nu arăta nici el mult mai bine decât regele. Pe o piele atât de lipsită de culoare ca a lui, cearcănele de sub ochi păreau vopsite. Limba îi amuţise, la fel şi clopoţeii. La moartea regelui Shrewd, nimeni nu va mai sta între el şi Regal. Oare îl puteam ajuta cumva?

De parcă mă puteam ajuta pe mine, am cugetat amărât.

În seara aceea, în singurătatea odăii mele, am băut mai mult decât ar fi trebuit din rachiul de mure pe care Burrich îl dispreţuia. Ştiam că îmi va fi rău a doua zi. Nu mi-a păsat. Apoi m-am întins în pat, ascultând zgomotele îndepărtate ale petrecerii din coridorul cel mare. Aş fi vrut să fi fost Molly lângă mine, să mă certe că sunt beat. Patul era prea mare, aşternutul alb, rece ca gheaţa. Am închis ochii şi am căutat alinare în tovărăşia unui lup. Închis cum eram în turn, începusem să-mi petrec nopţile alături de el în vis, ca să am măcar iluzia libertăţii.

M-am trezit cu o clipă înainte să fiu apucat şi zgâlţâit de Chade. Bine că l-am recunoscut în secunda aceea, altfel sigur aş fi încercat să-l omor.

— Sus! îmi şopti el răguşit. Scoală-te, beţivan prost şi idiot! Neat Bay e asediat. Cinci Corăbii Roşii. Pun rămăşag că nu vor lăsa nimic în urmă dacă mai întârziem. Scoală-te, fir-ai să fii!

M-am clătinat pe picioare, mahmureala dispărându-mi la auzul veştii uluitoare.

— Ce putem face? am întrebat prosteşte.

— Spune-i regelui. Spune-i lui Kettricken, spune-i lui Regal. Nici Regal nu poate trece asta cu vederea, doar nenorocirea ne bate la uşă. Dacă piraţii pun mâna pe Neat Bay, ne prind la înghesuială. Nicio navă nu va mai pleca din portul Buck. Până şi Regal îşi va da seama. Acum du-te! Du-te!

Am tras pe mine nişte pantaloni şi o tunică, am alergat desculţ până la uşă, cu părul răvăşit. Acolo m-am oprit.

— De unde ştiu asta? De unde să spun că am primit vestea?

Chade ţopăia în sus şi în jos, frustrat.

— La dracu' şi la naiba! Zi-le orice! Spune-i lui Shrewd că l-ai visat pe Omul însemnat prevestind atacul într-o apă. Măcar atât ar trebui să priceapă. Spune-le că a venit la tine un Străbun. Spune-le orice, dar pune-i să ia măsuri, şi să le ia acum!

— Bine.

Am luat-o la fugă în jos pe hol, am coborât pe trepte în salturi şi am gonit pe coridor spre camera lui Shrewd. Am bătut cu pumnii în uşă. În capătul celălalt al coridorului, Burrich stătea în picioare lângă scaun, în faţa uşii lui Kettricken. Se uită la mine, îşi trase sabia scurtă şi se pregăti imediat de luptă.

— Piraţii! i-am strigat, fără să-mi pese dacă mai aude cineva sau cum va reacţiona. Cinci Corăbii Roşii la Neat Bay! Scoal-o pe Maiestatea Sa şi spune-i că avem nevoie de ajutorul ei acum!

Burrich se întoarse fără să comenteze, bătu la uşa lui Kettricken şi fu primit imediat. La mine a fost mai complicat. Wallace crăpă uşa într-un sfârşit, dar nu voi să cedeze până nu i-am sugerat că el ar trebui să fie acela care s-o ia la picior pe scări şi să-i dea vestea lui Regal. Cred că numai ideea de a-şi face o intrare spectaculoasă şi de a-i transmite ceva prinţului în faţa tuturor chefliilor l-a hotărât. Lăsă uşa nepăzită şi se duse iute în anticameră, să se ferchezuiască.

În dormitorul regelui era o beznă să-ţi bagi degetele în ochi şi duhnea greu a fumariţă. Am luat o lumânare din salon, am aprins-o de la focul pe cale să se stingă şi m-am dus repede înăuntru. Din cauza întunericului, era să calc peste bufon, care se încovrigase ca un câine lângă patul regelui. Am rămas cu gura căscată. Nu avea nici măcar o pernă sau o pătură pe care să doarmă, ci se ghemuise pe covoraşul de lângă pat. Se descolăci, ţeapăn, se trezi, apoi se alarmă dintr-odată.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Piraţii sunt la Neat Bay. Cinci Corăbii Roşii. Trebuie să-l scol pe rege. Ce faci, de ce dormi aici? Ţi-e frică să te mai întorci în camera ta?

Râse amărât.

— Mai degrabă mi-e frică să plec din camera asta, ca nu cumva să nu mai fiu primit înapoi. Ultima oară, Wallace m-a încuiat afară şi am bătut şi m-am văicărit un ceas, până când regele şi-a dat seama că lipsesc şi a cerut să afle unde sunt. Înainte de asta, am reuşit să mă strecor înăuntru cu dejunul. Înainte de asta...

— Vor să te despartă de rege?

Bufonul dădu scurt din cap.

— Şi cu vorba bună, şi cu forţa. În seara asta, Regal mi-a oferit o pungă cu cinci piese de aur ca să mă dichisesc şi să cobor să-i distrez. O, ce s-a mai dat în spectacol după ce ai plecat, tot spunând că nu mai poate Curtea de dorul meu, mare păcat că îmi irosesc tinereţea încuiat aici, sus. Iar când i-am spus că îmi convine mai mult tovărăşia regelui decât a altor bufoni, a aruncat cu ceainicul în mine.

Lui Wallace i-a cam sărit ţandăra, tocmai fiersese un amestec oribil de ierburi, pe care, când le miroşi, ţi se face dor de parfumul vânturilor.

Între timp, bufonul aprinsese lumânări şi aţâţase focul din căminul regelui. După aceea, trase la o parte una dintre draperiile grele ale patului.

— Domnul meu? rosti el, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil adormit. FitzChivalry e aici, cu o veste importantă pentru tine. Vrei să te trezeşti şi să-l asculţi?

La început, regele nu răspunse.

— Maiestate? stărui bufonul.

Muie o cârpă în puţină apă rece şi îl tamponă pe Shrewd pe faţă.

— Rege Shrewd?

— Regele meu, poporul are nevoie de tine. Vorbele îmi ieşiră disperate din gură. Neat Bay e atacat de Corăbiile Roşii. Cinci la număr. Trebuie să le trimitem ajutor acum, altfel totul e pierdut. Odată ce îşi întăresc poziţia acolo...

— Ar putea încercui portul Buck, zise regele, deschizând ochii. Nu-şi ridică faţa de la cearşaf, dar miji ochii, ca şi cum voia să alunge o durere. Bufonule. Un pic de vin roşu. Te rog.

Vorbea cu glas stins, mai mult în şoaptă, dar era glasul regelui meu. Îmi tresări inima, de parcă aş fi fost un câine bătrân care aude vocea stăpânului întorcându-se acasă.

— Ce trebuie să facem? l-am întrebat cu disperare.

— Toate vasele pe care le avem să plece în josul coastei, la ei. Nu numai cele de război. Scoate şi navele de pescuit. Luptăm pentru vieţile noastre acum. Cum îndrăznesc să vină atât de aproape, de unde atâta cutezanţă? Trimite cavaleria pe uscat. Să plece în noaptea asta, într-un ceas. Poate nu ajunge acolo decât mâine, dar trimite-o oricum. Să se ocupe Keen de asta.

Inima mi-o luă razna în piept.

— Maiestate, l-am întrerupt blând, Keen e mort. A murit când s-a întors de la munte cu Burrich. Au fost atacaţi de tâlhari.

Bufonul îmi aruncă priviri săgetătoare. Am regretat imediat întreruperea. Poruncile se stinseră pe buzele regelui. Nesigur, Shrewd întrebă:

— Keen e mort?

Mi-am făcut curaj.

— Da, Maiestate. Dar îl avem pe Red. Kerf e şi el om de nădejde.

Regele luă vinul pe care i-l oferi bufonul. Sorbi şi păru să mai prindă puteri.

— Kerf. Atunci să se ocupe Kerf.

Mi-a mai venit inima la loc. Mi-am muşcat limba, ca să nu spun că bieţii cai pe care-i mai aveam nu făceau mare brânză. Fără îndoială, locuitorii din Neat Bay vor primi cu braţele deschise orice ajutor. Regele Shrewd căzu pe gânduri.

— Ce se aude de la South Cove? Au trimis războinici şi nave?

— Maiestate, nu am primit nicio veste de la ei încă.

Nu era o minciună.

— Ce se întâmplă aici?

Răcnetul se auzi de pe coridor. Era Regal, arţăgos de băutură şi de furie, urlând şi pufnind încă dinainte de a intra în dormitor.

— Wallace! întinse un deget acuzator spre mine. Scoate-l afară pe ăsta! Caută ajutor, dacă ai nevoie. Nu trebuie să fii blând!

Wallace nu trebui să caute prea departe. Doi soldaţi vânjoşi din garda lui Regal îl urmaseră de la ospăţ. Am fost luat pe sus; Regal alesese braţe voinice pentru treaba asta. M-am uitat după bufon, sperând într-un aliat, dar dispăruse. Am întrezărit o mână palidă strecurându-se sub pat şi am întors capul. Nu-l învinovăţeam. Nu mă putea ajuta cu nimic, decât să fim azvârliţi afară amândoi.

— Tată, ţi-a tulburat odihna cu născoceli? Atât de bolnav cum eşti?

Regal se aplecă deasupra patului plin de bunăvoinţă.

Gărzile ajunseseră cu mine aproape de uşă când vorbi regele. Nu prea tare, dar poruncitor:

— Staţi pe loc! le ordonă. Stătea pe burtă, dar întoarse capul spre Regal. Neat Bay e asediat, rosti el ferm. Trebuie să trimitem ajutoare.

Prinţul scutură trist din cap.

— Nu e decât un alt şiretlic de-al bastardului, ca să te supere şi să-ţi tulbure odihna. Nu ne-a cerut nimeni ajutorul, nu am primit niciun fel de mesaj.

Una dintre gărzi se pricepea tare bine la strânsoare. Cealaltă era chitită să-mi mute umărul, deşi eu nu opuneam rezistenţă. M-am uitat bine la mutra ei în timp ce mă străduiam să nu arăt că mă doare.

— Nu era nevoie să te deranjezi, Regal. Voi descoperi singură adevărul sau minciuna.

Regina Kettricken îşi găsise timp să se îmbrace. Jachetă scurtă din blană albă, pantaloni violet şi cizmuliţe. Sabia lungă de la munte îi atârna într-o parte. Burrich stătea în prag, ţinând o mantie de călărie cu glugă grea şi o pereche de mănuşi. Regina i se adresă prinţului ca unui copil răsfăţat:

— Întoarce-te la musafirii tăi. Mă duc eu la Neat Bay.

— Ţi-o interzic!

Vocea lui Regal răsună ciudat de piţigăiată. În cameră se făcu linişte de mormânt. Regina Kettricken sublinie calmă lucrul pe care toată lumea de acolo îl ştia deja.

— Un prinţ nu-i poate interzice nimic viitoarei regine. Plec în noaptea asta.

Regal se făcu roşu la faţă.

— E o şarlatanie, un complot de-al bastardului, ca să aţâţe oraşul la revoltă şi să vâre frica în sufletele oamenilor. Nu s-a primit nicio veste că Neat Bay ar fi atacat.

— Linişte! izbucni regele. Toţi îngheţară. FitzChivalry? La dracu', daţi-i drumul! FitzChivalry, vino în faţa mea. Raportează. De unde ai primit vestea?

Mi-am îndreptat tunica şi mi-am netezit părul pe spate. Ducându-mă în faţa regelui, mă cuprinse jena deoarece eram desculţ şi cu părul vâlvoi. Am tras adânc aer şi am răsuflat din străfunduri.

— Am avut o viziune în somn, sire. Omul însemnat, ghicind viitorul într-o apă. Mi-a arătat Corăbiile Roşii de la Neat Bay.

Nu am îndrăznit să rostesc niciun cuvânt răspicat. Una dintre gărzi pufni dispreţuitoare. Lui Burrich îi căzu falca şi făcu nişte ochi cât cepele. Kettricken păru nedumerită. Pe pat, regele Shrewd închise ochii şi respiră uşor.

— E beat, afirmă Regal. Scoateţi-l afară!

De mult nu mai auzisem atâta satisfacţie în vocea lui. Gărzile mă înhăţară din nou fără preget.

— Aşa cum... - Shrewd inspiră adânc, luptându-se clar cu durerea - am poruncit. Găsi un dram de vlagă. Aşa cum am poruncit. Du-te acum. ACUM!

Mi-am smuls braţele din strânsoarea gărzilor uluite.

— Da, Maiestate, am rupt eu tăcerea. Am vorbit limpede, ca să mă audă toţi. Adică, toate corăbiile vor pleca la Neat Bay, împreună cu toate bărcile de pescuit pe care le putem aduna. Şi toată cavaleria va fi trimisă pe uscat, sub comanda lui Kerf.

— Da, oftă Shrewd. Înghiţi, inspiră, deschise ochii. Da, aşa poruncesc. Acum, du-te!

— Puţin vin, domnul meu?

Bufonul apăruse de partea cealaltă a patului. Numai eu am tresărit, iar el surâse tainic. Pe urmă se aplecă deasupra regelui, ajutându-l să-şi ridice capul şi să soarbă vinul. I-am făcut regelui meu o plecăciune adâncă, foarte adâncă, apoi m-am îndreptat spre uşă.

— Poţi călări cu garda mea, dacă vrei, îmi spuse regina Kettricken.

Regal se făcu stacojiu.

— Regele nu ţi-a dat voie să pleci! se stropşi la ea.

— Dar nici nu mi-a „interzis”, ripostă regina, privindu-l ferm.

— Regina mea! Una dintre gărzile ei se anunţă la uşă. Suntem gata de plecare.

M-am uitat la ea mirat. Kettricken se rezumă să aprobe din cap. Îşi îndreptă ochii spre mine.

— Ai face bine să te grăbeşti, Fitz. Dacă nu cumva vrei să te urci pe cal aşa cum eşti acum.

Burrich scutură mantia reginei.

— Calul meu e pregătit? îşi întrebă Kettricken garda.

— Hands a promis că vă va aştepta la poartă când veţi coborî.

— Mie nu-mi trebuie decât un minut sau două, spuse Burrich calm.

Am observat că nu vorbise ca şi cum şi-ar fi cerut voie.

— Atunci, duceţi-vă! Amândoi. Faceţi în aşa fel încât să ne ajungeţi din urmă cât de repede puteţi.

Burrich încuviinţă. Veni după mine în camera mea. Până m-am îmbrăcat, îşi luă straie groase din scrinul meu.

— Strânge-ţi părul şi spală-te pe faţă, îmi porunci aspru. Războinicii se încred mai mult într-un bărbat care arată ca şi cum e mereu pregătit să fie treaz la ora asta.

M-am supus şi apoi am coborât scările în mare grabă. Burrich uitase de piciorul rănit. Odată ajunşi în curte, începu să răcnească la ajutoarele de grăjdari să-i aducă pe Cenuşia şi pe Roşcovanul. Pe unul îl trimise iute să-l găsească pe Kerf şi să-i transmită poruncile, iar pe altul să pregătească fiecare cal din grajd. Alţi patru fură trimişi în oraş, unul la corăbiile de război, trei să umble din cârciumă în cârciumă şi să adune echipajele. Îl invidiam pentru siguranţa cu care punea lucrurile în mişcare. Nu-şi dădu seama că poruncea în locul meu decât după ce încălecaserăm. Îl cuprinse brusc stânjeneala. I-am zâmbit.

— Experienţa contează, i-am spus.

Am pornit spre porţile castelului.

— Ar trebui s-o prindem din urmă pe regină înainte să ajungă la drumul de coastă, zise Burrich, tocmai când o gardă ne blocă drumul.

— Opriţi! ordonă soldatul.

Caii noştri se ridicară speriaţi pe picioarele din spate. I-am strunit.

— Ce-i asta? întrebă Burrich.

Bărbatul nu se clinti.

— Dumneavoastră puteţi trece, domnule, i se adresă respectuos lui Burrich. Dar am ordin ca bastardul să nu iasă din Buckkeep.

— Bastardul? Nu-l mai auzisem pe Burrich atât de indignat. Spune FitzChivalry, fiul prinţului Chivalry.

Soldatul rămase cu gura căscată.

— Spune acum! răcni Burrich şi trase sabia.

Păru dintr-odată de două ori mai mare decât era.

Simţeam cum ies din el valuri de furie.

— FitzChivalry, fiul prinţului Chivalry, se bâlbâi garda. Inspiră adânc şi înghiţi în sec. Dar, oricum i-aş zice, am ordinele mele. Nu are voie să iasă.

— Nu-i un ceas de când regina ne-a poruncit să mergem cu ea sau s-o ajungem din urmă cât de repede putem. Vrei să spui că ordinul tău e mai important decât al ei?

Bărbatul nu ştia ce să facă.

— O clipă, domnule.

Se întoarse în ghereta gărzilor. Burrich pufni.

— Cine l-a învăţat n-a făcut-o deloc bine. Se bazează numai pe onoarea noastră că nu fugim pe poartă.

— Poate că ştie el ce ştie, am sugerat.

Burrich mă privi fioros. În clipa următoare, apăru căpitanul de gardă. Ne zâmbi larg.

— Mergeţi cu bine şi mult noroc la Neat Bay.

Burrich îi aruncă un fel de salut ostăşesc în semn de bun-rămas şi am dat pinteni cailor. L-am lăsat pe el să impună ritmul. Era întuneric, dar, odată ce am coborât dealul, drumul era bun şi drept şi se arătă luna. Burrich se purtă mai nechibzuit ca niciodată, pentru că mână caii la galop mic şi nu-i încetini decât atunci când zări garda reginei în faţa noastră. Slăbi ritmul puţin înainte de-a o ajunge din urmă. Soldaţii se întoarseră, ne recunoscură şi unul dintre ei ridică braţul în semn de salut.

— Unei iepe cu mânz, în primele luni, îi face bine mişcarea. Miji ochii la mine prin beznă. Dar despre femei nu ştiu ce să zic, adăugă şovăitor.

I-am zâmbit larg.

— Şi crezi că eu ştiu? Am scuturat din cap şi m-am întristat. Nu ştiu. Unele femei nu călăresc deloc când sunt însărcinate. Altele, da. Nu cred că Kettricken ar pune în pericol copilul lui Verity. Pe lângă asta, e mai în siguranţă cu noi, aici, decât la castel, cu Regal.

Burrich nu spuse nimic, dar am simţit că mă aprobă. Şi am simţit şi altceva.

În sfârşit vânăm împreună!

În linişte! l-am prevenit, aruncând pe furiş o privire către Burrich. Mi-am ţinut gândurile ascunse. *Mergem departe*. *Vei putea ţine ritmul cu caii*?

Pe distanţe scurte, *mă întrec*, *însă nimeni nu poate întrece un lup care aleargă mai încet*, *dar continuu*.

Burrich se foi ţeapăn în şa. Ştiam că Ochi întunecaţi e undeva la marginea drumului, alergând printre umbre. Mă simţeam bine să fiu din nou afară şi alături de el. Mă simţeam bine în aer liber, să fac ceva. Nu că mă bucura atacul de la Neat Bay; dar în sfârşit aveam ocazia să pun şi eu umărul, chiar dacă numai pentru a strânge rămăşiţele. M-am uitat scurt la Burrich. Fierbea de furie.

— Burrich? am îndrăznit.

— E un lup, nu-i aşa? întrebă el scârbit.

Privea drept înainte. Ştiam ce înseamnă felul în care-şi ţinea gura.

Ştii că sunt. Un răspuns vesel, dat cu limba scoasă.

Burrich sări ca ars.

— Ochi întunecaţi, am recunoscut calm, exprimând imaginea numelui său în cuvinte omeneşti.

Groaza puse stăpânire pe mine. Burrich îl simţise. Ştia. Nu avea rost să tăgăduiesc. Dar eram şi uşurat. Mă săturasem de minciunile în care mă scăldam. Burrich călări mai departe în tăcere, fără să se uite la mine.

— N-am făcut-o voit. Pur şi simplu s-a întâmplat.

O explicaţie. Nu o scuză.

Nu i-am dat de ales. Ochi întunecaţi se distra pe seama tăcerii lui Burrich.

Am atins gâtul Cenuşiei şi m-am liniştit simţind căldura şi viaţa pulsând în el. Am aşteptat. Burrich se încăpăţâna să tacă.

— Ştiu că nu vei încuviinţa niciodată, i-am spus pe un ton domol. Dar să ştii că aşa ceva nu se alege. Sunt aşa cum sunt.

Aşa suntem toţi. Ochi întunecaţi rânji obraznic. *Hai, Inima Haitei, vorbeşte-mi*! *N-ar fi frumos să vânăm împreună*?

Inima Haitei? m-am mirat eu.

Ştie că ăsta e numele lui. Aşa îi spuneau ei, câinii aceia care-l adorau, când îşi dezlegau limbile la vânătoare. Cu el se luau în râs unii pe alţii: *„Inima Haitei, aici, aici, vânatul e aici, l-am găsit în locul tău, în locul tău*!*” Şi scheunau toţi şi se întreceau care să i-l strige primul. Dar acum au plecat, au fost duşi departe. Nu le-a plăcut să-l părăsească. Ştiau că îi aude, chiar dacă nu le răspunde. Tu nu i-ai auzit niciodată*?

Cred că nici n-am încercat.

Păcat. De ce să vrei să fii surd? *Sau mut*?

— Chiar trebuie să faci asta de faţă cu mine? mă apostrofă Burrich.

— Îmi cer iertare, i-am spus, conştient că se simte cu adevărat jignit.

Ochi întunecaţi rânji din nou. L-am ignorat. Burrich refuza să se uite la mine. După o vreme, îi dădu pinteni Roşcovanului şi porni cu el la trap în faţă, ca s-o depăşească pe garda lui Kettricken. Am şovăit, apoi m-am luat după el. Îi raportă lui Kettricken toate pe care le rezolvase înainte de a pleca din Buckkeep, iar ea încuviinţă gravă, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu asemenea rapoarte. La semnalul ei, am fost onoraţi să ne dăm înapoi şi să călărim în stânga ei, în vreme ce căpitanul gărzii, o femeie pe nume Foxglove[22], călărea în dreapta ei. Înainte de a se crăpa de ziuă, restul soldaţilor de la Buckkeep ne ajunseră din urmă. Când ni se alăturară, Foxglove încetini ritmul o vreme, ca să răsufle şi armăsarii lor înspumaţi. Dar după

22 Degeţel roşu (n. tr.).

ce am ajuns la un pârâu şi am adăpat animalele, ne-am avântat hotărâţi. Burrich nu-mi adresă niciun cuvânt.

Cu ani în urmă, făcusem o călătorie la Neat Bay cu alaiul lui Verity. Atunci ne trebuiseră cinci zile să ajungem, dar călătoriserăm cu căruţe şi lectici, jongleri, muzicieni şi valeţi. De data asta mergeam călare, alături de războinici oţeliţi, şi nu trebuia să urmăm drumul lat al coastei. Numai vremea ne duşmănea. În prima zi, pe la jumătatea dimineţii, se porni furtuna. A fost un drum mizerabil, nu numai din cauza greutăţilor, ci şi a gândului că vânturile turbate ne vor încetini corăbiile. De câte ori ne aducea cărarea în apropierea apei, scrutam zările sperând zadarnic să le desluşesc pânzele.

Ritmul lui Foxglove cerea efort mare, dar nu obosea nici cal, nici călăreţ. Nu ne opream des, totuşi ea schimba ritmul şi avea grijă ca niciun cal să nu sufere de sete. La asemenea opriri, caii primeau ovăz, iar călăreţii pesmeţi şi peşte uscat. Dacă a observat cineva un lup în umbra noastră, n-a scos o vorbă. Peste două zile, la revărsatul zorilor şi când vremea se mai înmuie, am ajuns la valea lată a râului care ducea la Neat Bay.

Bayguard era turnul din Neat Bay, casa ducelui Kelvar şi a lui Lady Grace, inima Ducatului Rippon. Foişorul de pază se înălţa pe o stâncă nisipoasă, deasupra oraşului. Turnul fusese construit pe teren foarte neted, dar întărit cu ziduri de pământ şi şanţuri. Odată mi s-a spus că niciun duşman nu a reuşit să treacă de al doilea zid. Nu mai era adevărat. Ne-am oprit şi am cuprins cu privirea dezastrul.

Corăbiile Roşii erau încă trase la mal. Bărcile din Neat Bay, cele mai multe dintre ele vase de pescuit, alcătuiau un şir de epave arse şi răsfirate de-a lungul plajei. Valurile se jucaseră cu ele de când le devastaseră piraţii. Clădiri înnegrite şi resturi fumegânde stăteau împrăştiate acolo unde acostaseră ei, însemnându-şi drumul ca o molimă. Foxglove se ridică în scăriţa şeii şi începu să gesticuleze spre Neat Bay, însoţindu-şi observaţiile cu ceea ce ştia din Buckkeep.

— E un golf nisipos puţin adânc pe toată întinderea lui. Atunci când începe fluxul, spală o porţiune foarte mare. Şi-au ridicat corăbiile prea sus pe nisip. Dacă îi putem forţa să se retragă, ar fi bine s-o facem când lovesc valuri mici, iar corăbiile lor sunt departe pe uscat. Au tăiat oraşul cum taie cuţitul în unt; nu cred că au întâmpinat prea multă rezistenţă, nu prea ai cum să-l aperi. Probabil că toţi s-au retras în turn când au zărit prima carenă roşie. Mie mi se pare că Străinii au reuşit să spargă primele trei rânduri de ziduri. Dar Kelvar ar trebui să-i poată respinge la nesfârşit. Al patrulea e din piatră. Le-au trebuit doi ani ca să-l construiască. Bayguard are o fântână bună, iar hambarele trebuie să fie încă pline cu cereale acum, la începutul iernii. Nu va cădea, dacă nu e la mijloc o mână trădătoare. Foxglove renunţă la gesturi şi se aşează înapoi în şa. Asediul ăsta n-are nicio noimă, continuă ea, mai încet. Cum de se pot aştepta piraţii să susţină un atac îndelungat? Mai ales dacă sunt, la rândul lor, atacaţi de forţele noastre?

— Răspunsul este că nu s-au aşteptat să vină cineva în ajutorul celor din Bayguard, o lămuri Kettricken pe scurt. Au prădat oraşul pentru provizii şi, cine ştie, poate mai vin alte corăbii. Regina se întoarse spre Kerf, făcându-i semn să treacă lângă Foxglove. Nu am experienţă de luptă, recunoscu ea fără înconjur. Voi doi va trebui să organizaţi atacul. Eu am să vă ascult ca un soldat. Ce trebuie să facem în continuare?

Burrich se strâmbă. Sinceritatea reginei era admirabilă, dar nu întotdeauna cel mai nimerit mod de a conduce. Foxglove şi Kerf schimbară priviri.

— Regina mea, Kerf are mai multă experienţă decât mine. Voi accepta comanda lui, propuse Foxglove.

Kerf plecă ochii, parcă puţin stânjenit.

— Burrich a fost omul lui Chivalry. A luptat în mult mai multe bătălii decât mine, rosti el către gâtul iepei sale. Ridică brusc capul. Ţi-l recomand pe el, regina mea.

Pe faţa lui Burrich se luptau sentimente contradictorii. I se aprinseră privirile, apoi le străbătu şovăiala.

Inima Haitei, vor vâna din adâncul inimii pentru tine, îl îndemnă Ochi întunecaţi.

— Burrich, preia comanda. Vor lupta din adâncul inimii pentru tine.

Am simţit un ghimpe în inimă când regina dădu glas gândului lui Ochi întunecaţi. Din locul unde stăteam, am văzut cum Burrich se înfioră. Îşi îndreptă spatele în şa.

— Nu avem nicio şansă să-i luăm prin surprindere pe terenul ăsta plat. Iar cele trei rânduri de ziduri s-ar putea întoarce împotriva noastră. Nu suntem o forţă de neînfrânt. Ceea ce avem la dispoziţie, regina mea, e timpul. Îi putem încercui. Nu au acces la apă proaspătă. Dacă Bayguard rezistă şi îi prindem pe Străini în capcană acolo unde se află acum, între întăritura de pământ şi zid, putem aştepta sosirea corăbiilor noastre. Atunci vei putea hotărî dacă îi atacăm sau pur şi simplu îi lăsăm să moară de foame.

— Mi se pare un plan înţelept, încuviinţă regina.

— Sunt tare proşti dacă nu şi-au lăsat măcar un grup de apărare pe corăbii. De ei trebuie să ne ocupăm imediat. Apoi trebuie să punem noi paznici pe nave, cu poruncă să le vină de hac dacă vreun Străin trece de noi şi încearcă să scape. Dacă nu, flota viitorului rege Verity se va îmbogăţi cu noi corăbii.

— Şi asta mi se pare bine gândit.

Ideea o încânta clar pe Kettricken.

— E bună, dar numai dacă trecem imediat la fapte. În curând îşi vor da seama de prezenţa noastră, dacă nu au făcut-o. Sigur vor vedea cum stau lucrurile la fel de limpede ca noi. Trebuie să coborâm acolo, să-i încercuim pe cei care atacă turnul şi să-i omorâm pe cei care păzesc corăbiile.

Kerf şi Foxglove încuviinţară amândoi. Burrich întoarse capul spre ei.

— Arcaşii voştri să încercuiască turnul. Vrem să-i prindem în capcană înăuntru, nu să ne batem corp la corp. Pur şi simplu opriţi-i în loc. Vor încerca să fugă prin spărturile pe care le-au făcut în zid când au intrat. Pe

acelea să le păziţi mai straşnic, dar nu scăpaţi din ochi tot zidul. Şi, deocamdată, nu încercaţi să treceţi de primul zid. Lăsaţi-i să se zbată ca racii în oala cu apă fiartă.

Capetele celor doi căpitani se înclinară din nou. Burrich continuă:

— Vreau ca soldaţii să atace corăbiile cu săbii. Aşteptaţi-vă la o luptă grea. Îşi vor apăra singura cale de scăpare. Trimite câţiva arcaşi şi pune-i să pregătească săgeţi cu vârful aprins. Dacă nu reuşim altfel, daţi foc corăbiilor pe plajă. Dar mai întâi încercaţi să puneţi mâna pe ele.

— *Rurisk*! strigă cineva din rândurile din spate.

Toate capetele se întoarseră spre apă. *Rurisk* apărea de după crestătura nordică din Neat Bay. În clipa următoare, se ivi încă o pânză. În spatele nostru, războinicii călare scoaseră un strigăt. Dar dincolo de navele noastre, ancorată în apă adâncă, albă ca burta unui cadavru şi cu pânzele umflate, plutea corabia albă. Cum am văzut-o, o gheară rece îmi strânse măruntaiele.

— Corabia albă! am ţipat, înecându-mă.

Un fior de groază mă străbătu aproape dureros.

— Ce? întrebă Burrich tresărind.

Era primul cuvânt pe care mi-l adresa în ziua aceea.

— Corabia albă! am repetat şi am arătat spre ea cu braţul întins.

— Ce? Unde? Aia? E un banc de ceaţă. Navele noastre intră în port pe acolo.

M-am uitat atent. Avea dreptate. Un banc de ceaţă topindu-se în soarele dimineţii chiar sub ochii mei. Groaza mă părăsi treptat, cum se stinge râsul batjocoritor de stafie. Dar ziua îmi păru brusc mai friguroasă, iar soarele care spărsese timid norii de furtună, un burete apos şi pipernicit. O umbră rău prevestitoare zăbovea peste întreaga zi, ca un miros urât.

— Împărţiţi-vă oamenii şi desfăşuraţi-i acum, porunci Burrich calm. Nu vrem ca navele noastre să întâmpine rezistenţă când trag la mal. Repede. Fitz. Tu mergi cu cei care asaltează Corăbiile Roşii. Fii acolo când *Rurisk* ajunge la mal şi anunţă-i pe cei de la bord ce am hotărât. Imediat

ce am pus mâna pe corăbii, toţi luptătorii ni se vor alătura ca să-i încercuim pe Străini. Aş vrea să avem o cale de a-l anunţa pe ducele Kelvar despre planul nostru. Cred că va înţelege singur destul de curând. Să mergem.

Se iscă vânzoleală. Kerf şi Foxglove se sfătuiră, dar surprinzător de repede m-am pomenit călărind în spatele lui Foxglove, alături de un grup de soldaţi. Aveam sabia mea, dar îmi era dor de toporul cu care mă învăţasem vara trecută.

Nimic nu a mers conform planului. Am dat peste Străini printre ruinele oraşului cu mult înainte de a ajunge pe plajă. Se întorceau la corăbii îngreunaţi de un şir de prizonieri. I-am atacat pe piraţi. Unii au stat şi s-au luptat, alţii şi-au abandonat ostaticii şi au luat-o la fugă spre caii noştri. Soldaţii noştri se risipiră repede printre clădirile din care încă ieşea fum şi pe străzile pline de dărâmături din Neat Bay. Unii rămaseră să taie funiile prizonierilor şi să-i ajute cât putură. Foxglove înjură întârzierea, căci piraţii care fugiseră aveau să avertizeze gărzile de pe corăbii. Ne împărţi repede, lăsându-i pe câţiva dintre noi să-i ajute pe localnicii răniţi. Duhoarea cadavrelor şi a ploii căzând pe buştenii arşi îmi treziră amintiri atât de vii despre Forge, încât mai aveam puţin şi-mi pierea curajul. Vedeam cadavre peste tot, mult mai multe decât crezuserăm noi că vom găsi. L-am simţit pe lup rătăcind printre ruine şi am găsit la el alinare.

Foxglove ne afurisi pe toţi surprinzător de pricepută şi îi organiză pe cei rămaşi cu ea în formă de triunghi cu vârful înainte. Ne-am furişat spre Corăbiile Roşii la timp ca să vedem una plecând odată cu refluxul. N-am mai putut face nimic, dar am reuşit s-o împiedicăm pe a doua să fugă. I-am omorât pe piraţi cu o râvnă nebănuită. Nu erau prea mulţi, numai vâslaşii neapărat necesari. Am reuşit chiar să le venim de hac înainte ca ei să-i ucidă pe prizonierii care fuseseră legaţi de banchetele navelor. Am bănuit că nava care scăpase fugise cu o încărcătură asemănătoare. Iar de aici am presupus că nu plănuise să se confrunte cu *Rurisk* sau cu oricare altă navă care se îndrepta acum spre ea.

Însă Corăbiile Roşii fuseseră pregătite să plece încărcate cu ostatici. Unde să-i ducă? Spre o navă-fantomă, pe care o zărisem preţ de-o secundă? Numai gândindu-mă la corabia albă mă treceau fiori şi mă apăsa ceva în cap, ca un început de durere. Poate că piraţii intenţionaseră să-i înece pe ostatici sau să-i transforme în neoameni, cine ştie cum. Nu era momentul să cuget prea mult, dar mi-am însemnat în minte să-i povestesc lui Chade despre asta. Fiecare dintre celelalte trei corăbii trase pe nisip avea un grup de luptători şi aceştia s-au bătut cu disperare, aşa cum prevăzuse Burrich. Un arcaş prea zelos i-a dat foc uneia, dar pe celelalte le-am capturat neatinse.

Când *Rurisk* ancoră la mal, toate corăbiile erau în mâinile noastre. Aveam timp să ridic capul şi să cercetez orizontul înspre Neat Bay. Nici urmă de corabia albă. Poate fusese doar un banc de ceaţă. *Constance* venea în spatele lui *Rurisk*, iar după ea o flotilă de vase de pescuit şi chiar două nave comerciale. Cele mai multe se văzură nevoite să ancoreze în apele puţin adânci ale portului, dar oamenii de pe ele fură transportaţi de îndată la mal. Echipajele navelor de război aşteptară până ce căpitanii lor aflară ce se petrece, dar cele de pe vasele de pescuit şi comerciale alunecară pe lângă noi în direcţia turnului asediat.

Echipajele instruite de pe navele de război preluară comanda şi, când am ajuns noi la zidurile exterioare ale turnului, oamenii lucrau împreună, chiar organizat. Prizonierii eliberaţi de noi erau nemâncaţi şi însetaţi, dar îşi reveniră repede şi se dovediră de neînlocuit, furnizându-ne informaţii despre întăriturile de pământ exterioare. După-amiază, îi atacam deja pe agresori. Burrich îi convinse pe toţi cu mare greutate că măcar o navă de război din cele patru ale noastre trebuie să-şi păstreze echipajul la bord şi să stea de pază pe apă. Premoniţia lui se adeveri în dimineaţa următoare, când alte două Corăbii Roşii navigară în jurul marginii de nord a golfului. *Rurisk* le goni, dar fugiră prea repede ca să ne dea satisfacţie. Ştiau că vor găsi un sat lipsit de apărare

mai sus, pe coastă. Câteva nave de pescuit se luară după ele cu întârziere, deşi nu aveau şanse să ajungă din urmă corăbiile cu vâslaşi ale piraţilor.

În a doua zi de aşteptare, am început să ne plictisim şi să ne agităm. Vremea se stricase din nou. Pesmeţii căpătau gust de mucegai, peştele uscat nu mai era chiar atât de uscat. Ca să ne înveselească, ducele Kelvar ridicase steagul Ducatului Buck la stindardul lui, care flutura deasupra Bayguard, în semn de recunoştinţă. Ca şi noi, alesese şi el să aştepte. Străinii erau prinşi la mijloc. Nu încercaseră să treacă de noi, nici să se apropie mai mult de turn. Toţi stăteam şi aşteptam.

— Nu asculţi când eşti avertizat. Niciodată n-ai ascultat, mi se adresă Burrich calm.

Se lăsase noaptea. Era prima oară de la venirea noastră când puteam sta împreună câteva minute. El şedea pe un buştean, cu piciorul rănit întins în faţă. Eu mă ghemuisem lângă foc, încercând să-mi încălzesc mâinile. Ne aflam într-un adăpost temporar ridicat pentru regină, îngrijind un foc care scotea mult fum. Burrich voise s-o instaleze într-una din clădirile neatinse din Neat Bay, dar ea refuzase, stăruind că vrea să stea cu războinicii ei. Garda ei venea când poftea în adăpostul reginei şi la focul ei. Burrich se arătă deranjat de apropierea lor, dar îi aprecia devotamentul.

— Şi tatăl tău a fost la fel, remarcă el pe neaşteptate, când doi soldaţi din garda lui Kettricken ieşiră din adăpost ca să-i înlocuiască pe cei care stăteau de pază afară.

— Nu ascult când sunt avertizat? l-am întrebat surprins.

Burrich scutură din cap.

— Nu. Soldaţii lui intrau şi ieşeau de la el când le trecea prin cap. M-am întrebat întotdeauna când a prins momentul să te facă pe tine.

Probabil că am făcut o figură şocată, pentru că Burrich se înroşi la faţă şi el.

— Iartă-mă. Sunt obosit şi piciorul... mă deranjează. Am vorbit fără să gândesc.

M-am surprins zâmbindu-i.

— Nu-i nimic, i-am spus, fără să mint.

După ce a aflat de Ochi întunecaţi, m-am temut că mă va alunga a doua oară. O glumă, chiar şi una proastă, era bine-venită.

— Ce spuneai de avertizări? l-am întrebat pe un ton umil.

Oftă.

— Tu ai spus-o. Suntem ceea ce suntem. Şi *el* a spus-o. Uneori nu-ţi dau de ales. Pur şi simplu se lipesc de tine.

Undeva, în beznă, un câine urlă. Nu era chiar un câine. Burrich îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Nu-l pot controla deloc, am recunoscut.

Nici eu pe tine. De ce ar trebui să ne controlăm unul pe altul?

— Şi nici nu se ţine deoparte de discuţiile noastre particulare, am adăugat.

— De nimic personal, comentă Burrich ferm, cu glas de bărbat care ştie ce vorbeşte.

— Credeam c-ai zis că nu te foloseşti niciodată de... el.

Până şi în aer liber mă feream să rostesc „Harul” cu glas tare.

— Nu-l folosesc. Nu aduce nimic bun. Îţi mai spun o dată limpede ce ţi-am spus mai demult. Te... schimbă. Dacă îi cedezi. Dacă trăieşti prin el. Dacă nu-l poţi respinge, măcar nu-l căuta. Nu deveni...

— Burrich?

Am sărit amândoi. Foxglove intrase pe nesimţite şi stătea de partea cealaltă a focului. Oare cât auzise din conversaţia noastră?

— Da? S-a întâmplat ceva?

Ofiţerul se ghemui pe întuneric şi ridică mâinile spre foc. Oftă.

— Nu ştiu. Cum să te întreb? Ştii că e însărcinată?

Am avut un schimb de priviri cu Burrich.

— Cine? întrebă el indiferent.

— Am şi eu doi copii, să ştii. Şi în garda ei cei mai mulţi soldaţi sunt femei. Vomită în fiecare dimineaţă şi bea numai ceai din frunze de mur. Nici măcar nu poate să se

uite la peştele uscat fără să i se facă greaţă. N-ar trebui să fie aici, să trăiască aşa.

Foxglove arătă din cap spre cort.

O! *Vulpoaica*.

Taci.

— Nu ne-a cerut sfatul, zise Burrich prudent.

— Situaţia de aici e sub control. Nu e niciun motiv să nu fie trimisă înapoi la Buckkeep, continuă Foxglove.

— Nu-mi pot închipui cum e aia „să fie trimisă” undeva. Cred că ar trebui să ajungă singură la hotărârea asta.

— Ai putea să i-o sugerezi tu, îndrăzni Foxglove.

— Sau tu, replică Burrich. Eşti căpitanul gărzii ei. Pe bună dreptate, tu ai dreptul să fii îngrijorată.

— Nu eu stau de pază la uşa ei în fiecare noapte, protestă femeia.

— Poate că ar fi trebuit, ripostă Burrich, apoi se stăpâni. Dacă tot ai aflat.

Foxglove privi flăcările.

— Poate ar trebui. Deci, întrebarea e cine o însoţeşte înapoi la Buckkeep.

— Toată garda ei personală, desigur. O regină nu ar trebui să călătorească altfel.

Undeva, în beznă, răsună un ţipăt. Am sărit în picioare.

— Stai pe loc! se răsti Burrich la mine. Aşteaptă să primeşti veşti. Nu da năvală până nu ştii ce se întâmplă.

În clipa următoare, Fluier, din garda reginei, ajunse lângă noi. Luă poziţia de drepţi în faţa lui Foxglove şi raportă:

— Atac din două părţi. La spărtura de sub turnul de sud, au încercat să scape. Şi unii au ieşit pe la…

O săgeată o străpunse şi-i scurtă vorba. Străinii se năpustiră asupra noastră, mai mulţi decât i-aş fi putut număra, şi toţi se îndreptau spre cortul reginei.

— La regină! am strigat şi am avut mica satisfacţie ca strigătul meu să fie repetat de alţii. Trei gărzi fugiră din cort ca să-l ferească stând cu spatele la pereţii subţiri, în vreme ce eu şi Burrich ne-am înfipt în faţa lui. Mi-am tras iute sabia şi, cu coada ochiului, am văzut sclipirea focului

reflectată pe lama lui Burrich. Regina apăru dintr-odată la intrarea în cort.

— Nu mă păziţi pe mine! ne mustră. Mergeţi acolo unde se dă lupta.

— Aici se dă, doamna mea, mormăi Burrich şi făcu un pas brusc în faţă ca să-l scurteze de mână pe bărbatul care îndrăznise să se apropie prea mult.

Ţin minte foarte bine cuvintele lui şi ţin minte şi pasul pe care l-a făcut. E ultima amintire clară din noaptea aceea. Au urmat ţipete şi sânge, metal şi foc. Sentimentele mă asaltau în valuri în vreme ce, în jurul meu, soldaţi şi piraţi luptau până la moarte. Cineva dăduse foc cortului. Văpăile uriaşe luminau câmpul de luptă ca pe-o scenă. Ştiu că am văzut-o pe Kettricken cu haina ridicată şi înnodată, luptând desculţă pe pământul îngheţat. Îşi ţinea sabia de la munte, caraghios de lungă, cu amândouă mâinile. Graţia ei transformă bătălia într-un dans al morţii, care altădată mi-ar fi distras atenţia.

Străinii nu conteneau să apară. O dată am fost convins că-l aud pe Verity strigând porunci, dar nu înţelegeam nimic din ele. Ochi întunecaţi se ivea şi el din când în când, luptând întotdeauna la marginea zonelor luminate, un ghem scund şi iute, cu blană şi dinţi, sfâşiind, trântind la pământ piratul care ataca şi lăsându-se cu toată greutatea pe el. Burrich şi Foxglove luptară spate în spate la un moment dat, când eram în dezavantaj. Eu făceam parte din cercul care o apăra pe regină. Adică aşa am crezut, până când am văzut-o luptând lângă mine.

Mi-am aruncat sabia şi am smuls toporul unui pirat căzut. Aveam să mi-o recuperez a doua zi de pe ţărâna îngheţată, acoperită cu o crustă de sânge şi noroi. Dar în clipa aceea n-am ezitat să renunţ la darul lui Verity pentru o unealtă mai sălbatică şi mai potrivită. În toiul bătăliei, nu conta decât prezentul. Când, în cele din urmă, sorţii s-au întors în favoarea noastră, nu m-am gândit dacă e înţelept ceea ce fac, ci i-am urmărit şi i-am vânat pe duşmani printre ruinele Neat Bay, cu miros de foc şi negre ca tăciunele.

Acolo, Ochi întunecaţi şi cu mine am vânat, într-adevăr, împreună. Am stat faţă în faţă cu ultima mea victimă, ni s-au ciocnit topoarele, în vreme ce lupul mârâi şi sări turbat peste sabia unui duşman mai scund. Îl sfâşie cu câteva secunde înainte de a-l zdrobi eu pe al meu.

Ultimul pirat pe care l-am nimicit mi-a adus o bucurie sălbatică. Nu ştiu când l-a lăsat Ochi întunecaţi şi când l-am asaltat eu, doar că învinseserăm şi scăpaserăm cu viaţă. După aceea am plecat împreună să căutăm apă. Am băut cu sete din găleata unei fântâni şi m-am spălat de sânge pe mâini şi pe faţă. Ne-am aşezat pe pământ, cu spatele proptit de zidul fântânii, ca să urmărim soarele răsărind din spatele ceţii dese. Ochi întunecaţi se lipi cald de mine. Nu ne gândeam la nimic.

Cred că am aţipit, pentru că am sărit ca ars când a ţâşnit de lângă mine. Am înălţat privirea să văd ce l-a speriat, numai ca să descopăr o fată din Neat Bay holbându-se la mine. Razele dimineţii trimiteau sclipiri în părul ei roşcat. Ţinea o găleată în mână. M-am ridicat şi i-am zâmbit larg, înălţând toporul în semn de salut, dar ea o luă la goană ca un iepure înfricoşat printre clădirile ruinate. M-am întins, apoi am străbătut ceaţa care plutea deasupra pământului spre locul unde fusese cortul reginei. Pe drum, mi-au venit în minte imagini din vânătoarea mea cu lupul din noaptea trecută. Amintirile erau prea proaspete, prea însângerate şi întunecate, aşa că le-am alungat. Oare în legătură cu asta mă avertizase Burrich?

Chiar şi la lumina zilei, îmi era greu să înţeleg toate câte se întâmplaseră. Colbul care înconjura rămăşiţele înnegrite ale cortului reginei se făcuse noroi. Acolo se dăduse lupta cea mai grea. Acolo căzuseră cei mai mulţi duşmani. Unele cadavre fuseseră târâte la o parte şi aruncate la grămadă. Altele fuseseră lăsate pe loc. Am evitat să le privesc. Una e să ucizi din teamă şi mânie, alta e să cercetezi ce ai făcut în lumina cenuşie a dimineţii.

Că piraţii încercaseră să ne străpungă atacul era de înţeles. Poate că avuseseră şansa de a ajunge la corăbiile lor şi de a recuceri una sau două dintre ele. Că atacaseră

în primul rând cortul reginei era şi asta de înţeles. Dar, odată scăpaţi dintre întărituri, de ce nu profitaseră să rămână în viaţă şi s-o ia la fugă spre plajă?

— Poate că nici nu sperau să scape, remarcă Burrich, scrâşnind din dinţi, în timp ce îi palpam umflătura dureroasă de la picior. Aşa e firea Străinilor: hotărăsc să moară, apoi încearcă să lase în urmă cât mai multe stricăciuni. Aşa că au dat atacul aici, sperând s-o omoare pe regină.

Îl găsisem pe Burrich şchiopătând pe câmpul de luptă. Nu mi-a spus că îmi căuta cadavrul. Am ghicit-o singur, din uşurarea cu care m-a privit.

— De unde ştiau că e în cort regina? am cugetat eu. Nu am ridicat flamuri, nu am lansat provocări. De unde ştiau că e acolo? Aşa. E mai bine acum?

Am verificat bandajul, să nu-l strângă.

— E uscat şi curat şi-mi alină durerea. Nu cred că am putea face mai mult. Bănuiesc că, de câte ori voi face efort prea mare cu piciorul, se va umfla şi se va încălzi. Vorbea de parcă s-ar fi referit la piciorul unui cal. Măcar nu s-a deschis rana. Au năvălit spre cortul reginei, nu-i aşa?

— Ca albinele la stup, am răspuns obosit. Regina e în Bayguard?

— Bineînţeles. Toată lumea e acolo. Ar fi trebuit să auzi strigătele de bucurie când ne-au deschis porţile. Regina Kettricken a intrat cu poalele rochiei ridicate într-o parte, în mână cu lama de pe care se scurgeau stropi de sânge. Ducele Kelvar a îngenuncheat şi i-a sărutat mâna. Dar Lady Grace s-a uitat la ea şi i-a spus: „Draga mea, voi porunci să ţi se pregătească o baie imediat.”

— Acum are lumea despre ce să compună cântece, am zis eu, şi am râs amândoi. Dar nu sunt toţi în turn. Tocmai am văzut o fată venind după apă printre ruine.

— Păi, în turn e mare veselie. Nu toţi au motiv de bucurie. Foxglove s-a înşelat. Locuitorii din Neat Bay nu au cedat uşor în faţa Corăbiilor Roşii. Mulţi, foarte mulţi au murit până să se retragă mulţimea în turn.

— Ţi se pare ceva ciudat în asta?

— Că oamenii s-au apărat? Nu. E...

— Nu ţi se pare că au fost cam mulţi Străini aici? Mai mulţi decât încap pe cinci corăbii?

Burrich tăcu. Se uită la cadavrele împrăştiate.

— Poate că i-au lăsat aici celelalte corăbii, care au plecat după aceea în patrulare...

— Nu aşa procedează ei. Eu suspectez că a venit o corabie mai mare cu o mulţime de oameni.

— Unde e?

— A plecat. Cred că am zărit-o în bancul acela de ceaţă.

Am tăcut amândoi. Burrich îmi arătă unde îi priponise pe Cenuşia şi pe Roşcovanul şi am plecat amândoi călare spre Bayguard. Porţile largi ale turnului stăteau deschise, păzite de soldaţi din Buckkeep împreună cu cei din Bayguard. Am fost întâmpinaţi cu un strigăt de bun venit şi ni s-au oferit cupe umplute până la buză cu mied înainte de a descăleca. Băieţii ne implorară să le dăm lor caii ca să-i îngrijească şi, spre surprinderea mea, Burrich le-a dat voie. Petrecerea din coridor ar fi făcut de ruşine orice ospăţ de-al lui Regal. Ni se punea la dispoziţie tot ce exista în Bayguard. În coridorul cel mare au fost aduse urcioare şi ligheane în care să ne spălăm şi mese pline cu mâncare, dar nu pesmeţi şi peşte sărat.

Am rămas trei zile la Neat Bay. Ne-am îngropat morţii şi am ars cadavrele Străinilor. Soldaţii din Buckkeep şi garda reginei îi ajutară pe localnici să-şi repare fortificaţiile şi să salveze ce mai rămăsese din oraş. Eu am făcut câteva cercetări. Am aflat că focurile de semnalizare fuseseră aprinse imediat ce se zăriseră Corăbiile Roşii, însă primul lucru pe care-l făcuseră piraţii fusese să le stingă. Dar iniţiatul lor în Meşteşug unde era? Kelvar s-a uitat la mine mirat. Burl fusese chemat la Buckkeep cu câteva săptămâni înainte, pentru o însărcinare de mare însemnătate în interiorul regatului. Plecase la Tradeford, credea Kelvar.

În prima zi după bătălie, au sosit întăriri de la South Cove. Nu văzuseră focul de semnalizare, dar ajunseseră la ei mesagerii călare. Am fost de faţă când Kettricken l-a

lăudat pe ducele Kelvar pentru inspiraţia de a înfiinţa ştafetari călare şi i-a mulţumit ducelui Shemshy din Shoaks că a răspuns chemării de ajutor. A sugerat să împartă între ei navele capturate, că să nu mai trebuiască să aştepte sosirea altor nave de război, ci să le poată trimite pe ale lor, ca să se apere reciproc. Era un cadou impresionant şi a fost primit într-o tăcere reverenţioasă. Când şi-a revenit, ducele Kelvar s-a ridicat şi a închinat paharul în cinstea reginei lui şi a moştenitorului nenăscut al Casei Farseer. Ce repede ajunsese zvonul la urechile tuturor!

Regina Kettricken s-a îmbujorat, frumoasă foc, dar a reuşit să-i mulţumească.

Scurtele zile de după victorie au fost un balsam pentru noi toţi. Luptaserăm, şi luptaserăm bine. Neat Bay avea să fie reconstruit, iar Străinii nu aveau un avanpost în Bayguard. O vreme chiar ni s-a părut posibil să scăpăm de ei definitiv.

Înainte de a pleca din Neat Bay, se auzeau deja cântece despre o regină cu poalele rochiei ridicate, înfruntând curajoasă Corăbiile Roşii, şi despre copilul din pântecul ei, războinic înainte de a se naşte. Nu a uitat nimeni faptul că regina îşi riscase nu numai viaţa ei, ci şi pe a moştenitorului tronului Ducatului Rippon. Mai întâi ducele Brawndy de Bearns, acum Kelvar de Rippon, mi-am zis. Kettricken ştia cum să cucerească devotamentul ducatelor.

Am trăit clipe deosebite la Neat Bay, şi frumoase, şi înfricoşătoare. Lady Grace m-a recunoscut şi a venit să-mi vorbească.

— Deci băiatul meu din bucătărie, mare priceput la câini, are sânge regesc în vene. Nu-i de mirare că mi-ai dat sfaturi atât de bune cu ani în urmă.

Se transformase într-o adevărată doamnă şi ducesă. Căţeluşul ei încă se ţinea după ea, dar acum i se încurca printre picioare, iar schimbarea m-a încântat la fel de mult ca felul natural în care ea îşi purta titlul şi-şi arăta pe faţă afecţiunea faţă de duce.

— Amândoi ne-am schimbat foarte mult, Lady Grace, i-am spus, iar ea îmi primi complimentul.

Ultima oară când o văzusem fusese când venisem la Neat Bay cu Verity. Atunci nu se simţea prea bine ca ducesă. O întâlnisem la bucătărie, când căţelul ei se înecase cu un os. O convinsesem că ar fi fost mai potrivit să cheltuiască banii ducelui pentru turnurile de pază, nu pe giuvaiere pentru ea. Atunci, tocmai devenise ducesă. Acum, parcă nu fusese niciodată altceva.

— Nu mai eşti băiatul cu câinii? mă întrebă ea cu un surâs amuzat.

— Câini? E-un lup adevărat! remarcă un glas.

M-am întors să văd cine vorbise, dar coridorul gemea de lume şi niciun chip nu era întors spre noi. Am scuturat din umeri, de parcă remarca n-ar fi avut nicio importanţă, iar Lady Grace păru să n-o fi auzit. La plecare, îmi oferi un cadou din partea ei. Şi acum zâmbesc când îmi aduc aminte: un ac de siguranţă delicat, în forma unui os de peşte.

Ea rareori mai purta bijuterii, îmi spuse. Mi l-a oferit pe o terasă, într-o seară întunecată, când luminile turnurilor de pază ale ducelui Kelvar sclipeau ca diamantele pe cerul negru.

25. BUCKKEEP

Castelul Tradeford de pe râul Vin a fost una dintre reşedinţele tradiţionale ale familiei conducătoare din Farrow. Acela a fost locul în care şi-a petrecut copilăria regina Desire şi acolo se întorcea cu fiul ei, Regal, în verile copilăriei lui. Tradeford este un oraş plin de viaţă, un centru negustoresc din inima ţinutului livezilor şi-al grânelor. Râul Vin este o apă uşor navigabilă, pe care e o plăcere să călătoreşti. Regina Desire spunea întotdeauna că Tradeford e superior oraşului Buckkeep din toate punctele de vedere şi ar fi fost mult mai potrivit ca reşedinţă a familiei regale.

Călătoria înapoi la Buckkeep a avut şi ea peripeţiile ei, mai puţin însemnate. Kettricken era istovită şi vlăguită când a venit clipa întoarcerii acasă. Deşi încerca să n-o arate, oboseala i se ghicea în cearcănele de la ochi şi în felul în care îşi strângea buzele. Ducele Kelvar i-a oferit o lectică, dar, după ce a mers puţin în ea, s-a dovedit că zguduitul îi făcea mai multă greaţă. A trimis-o înapoi cu mulţumiri şi a călătorit spre casă călare pe iapa ei.

În a doua noapte pe drum, Foxglove veni lângă focul nostru şi ne spuse că i se păruse că văzuse un lup de mai multe ori în ziua aceea. Burrich ridică din umeri indiferent şi o asigură că animalul probabil era doar curios, şi nu o ameninţare pentru noi. După plecarea ei, Burrich se întoarse spre mine şi-mi spuse:

— Asta se va repeta prea des, şi e periculos.

— Ce?

— Un lup în preajma ta. Fitz, ai grijă. S-au iscat zvonuri atunci când i-ai omorât pe neoameni. Erau urme peste tot, iar semnele de pe cadavre nu erau de sabie. Cineva mi-a spus că a văzut un lup rătăcind pe lângă Neat Bay în noaptea bătăliei. Am auzit chiar o poveste de groază despre un lup care s-a transformat în om la sfârşitul ei.

Erau urme în noroiul din faţa cortului reginei; mare noroc ai avut că lumea era obosită şi se grăbea să scape de morţi. Câţiva dintre ei n-au murit de mâna omului.

Câţiva? *Ha*!

Chipul lui Burrich se schimonosi de supărare.

— Încetează. Acum.

Eşti puternic, *Inima Haitei*, *dar*...

Gândul fu întrerupt şi am auzit un schelălăit de mirare dintr-o tufă. Câţiva cai tresăriră şi priviră în direcţia ei. Eu am rămas cu ochii la Burrich. Îl *respinsese* pe Ochi întunecaţi, brutal şi de la distanţă.

Norocul tău că de la distanţă, *pentru că a fost atât de puternic*, *încât*...

Burrich se uită la mine cu priviri crunte.

— Am zis să încetezi! Acum! Întoarse capul dezgustat. Aş prefera să călăreşti cu mâna în pantaloni decât să faci asta întruna în prezenţa mea. Mă jigneşte.

N-am ştiut ce să-i răspund. Anii de convieţuire alături de el mă învăţaseră că nu-şi va schimba părerea despre Har. Ştia că eram legat de Ochi întunecaţi. Mă îngăduia pe lângă el, dar mai mult nu avea să lase de la el. Nu trebuia să-i amintesc întruna că lupul şi cu mine ne împărţeam gândurile. Am plecat capul în semn de încuviinţare. În noaptea aceea, după mult timp, visele au fost numai ale mele.

Am visat-o pe Molly. Purta iarăşi fustă roşie şi se ghemuise pe plajă, desprinzând scoici de pe pietre cu cuţitul şi mâncându-le crude. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. M-am apropiat. A sărit în picioare şi a fugit desculţă pe plajă înaintea mea. Am alergat după ea, dar era iute de picior, ca întotdeauna. Părul îi flutura negru deasupra umerilor. A râs când i-am strigat „aşteaptă, aşteaptă!”. M-am trezit ciudat de bucuros că mă întrecuse şi cu mireasmă de levănţică în nări.

Ne-am aşteptat să fim bine primiţi la Buckkeep. Corăbiile, vremea fiind prielnică, ar fi trebuit să ajungă înainte, să dea vestea succesului nostru. Aşa că nu ne-am mirat când am văzut un grup de soldaţi de-ai lui Regal

venind în întâmpinarea noastră. Ciudat era însă că, după ce ne-au văzut, au continuat să călărească spre noi. Nimeni nu striga, nimeni nu ne făcea semne de bun venit. În schimb, înaintau spre noi în tăcere, sobri ca fantomele. Cred că Burrich şi eu am văzut deodată bastonul pe care-l purta căpitanul, micul băţ lucios care aducea veşti proaste.

Burrich s-a întors spre mine când am văzut că se apropie. I se citea groaza pe faţă.

— Să fi murit Shrewd? zise el încet.

Nu m-am mirat, dar am simţit cum se cască o prăpastie în mine. Un băieţel speriat a rămas fără suflare, acum că nu mai stătea nimeni între mine şi Regal. O altă parte a minţii mele s-a întrebat cum ar fi fost să-i spun „bunicule”, în loc de „regele meu”. Dar acea parte egoistă era măruntă faţă de ceea ce însemna asta pentru omul regelui. Shrewd mă formase, mă transformase în ceea ce eram, bun sau rău cum eram. A intrat într-o zi în viaţa mea, a băieţelului care se juca sub masa din coridorul cel mare, şi şi-a lăsat amprenta asupra ei. Hotărârea lui, aceea că eu trebuie să învăţ să citesc şi să scriu, să lupt cu sabia sau să împrăştii otravă. Acum că murise, trebuia să-mi asum răspunderea propriilor mele fapte. Un gând ciudat de înfricoşător.

Toţi au observat povara căpitanului. Ne-am oprit pe drum. Ca şi când s-ar fi tras o draperie, garda lui Kettricken se dădu la o parte ca să-i dea voie să se apropie de regină. O linişte apăsătoare se lăsă când îi înmână bastonul şi un sul mic. Sigiliul de ceară roşie fu îndepărtat cu unghia. M-am uitat cum cade în ţărână. Kettricken desfăşură încet sulul şi citi. Ceva se rupse în ea. Mâna îi căzu pe-o parte. Lăsă pergamentul să cadă peste ceară, în noroi, ca pe-un lucru care nu-i mai era de trebuinţă, pe care nu mai voia să-l cerceteze a doua oară. Nu leşină, nu ţipă. Privi în depărtare şi-şi duse mâna încet la pântec. Am înţeles atunci că nu Shrewd murise, ci Verity.

L-am căutat în mintea mea. Sigur stă undeva ghemuită în mine scânteia legăturii noastre, un fir cât de subţire... nu. Nici măcar nu ştiam când se stinsese. Mi-am adus aminte că, de câte ori luptam, legătura dintre noi se putea

pierde. Nu mi-a ajutat. Dar mi-am amintit şi un fapt bizar petrecut în noaptea bătăliei. Crezusem că-i aud vocea strigând porunci fără noimă. Nu eram în stare să repet un singur cuvânt ieşit din gura lui, dar mi se părea că strigase ordine de luptă, împrăştiaţi-vă, adăpostiţi-vă, poate, sau... Dar nimic sigur. M-am uitat la Burrich; i-am ghicit în ochi aceeaşi întrebare. Am fost nevoit să dau din umeri.

— Nu ştiu, i-am spus încet, iar el încruntă din sprânceană.

Viitoarea regină, Kettricken, stătea nemişcată pe cal. Nimeni nu se duse s-o atingă, nimeni nu scoase o vorbă. Am întors iar capul spre Burrich, i-am întâlnit privirea. Am citit în ea resemnarea cu soarta. A doua oară vedea un viitor rege căzând înainte de a se urca pe tron. După o tăcere lungă, Kettricken se răsuci în şa. Îşi cercetă garda şi soldaţii călare care o urmau.

— Prinţul Regal a primit ştirea că viitorul rege, Verity, a murit.

Nu ridică vocea, dar vorbi limpede. Veselia dispăru, triumful se stinse în multe priviri. Lăsă câteva clipe să treacă, să se obişnuiască oamenii cu gândul.

Apoi îşi îndemnă calul la pas şi am urmat-o cu toţii la Buckkeep.

Nu ne opri nimeni la poartă. Soldaţii de gardă ne urmăriră trecând. Unul schiţă un salut pentru regină. Ea nu-l observă. Burrich se încruntă mai tare, dar nu spuse nimic.

În curtea castelului, ziua se scurgea ca oricare alta. Ajutoarele din grajd veniră să ne ia caii, iar alţi servitori îşi vedeau de treburile lor. Priveliştea familiară mă lovea în suflet ca o piatră. Verity era mort. Nu mi se părea cinstit ca viaţa să curgă la fel ca până acum.

Burrich o ajutase pe Kettricken să descalece în mijlocul doamnelor ei de companie. Am observat în treacăt expresia lui Foxglove când regina fu asaltată de doamnele care strigau că arată istovită şi o întrebau dacă se simte bine printre exclamaţii de compătimire, regret şi durere. O umbră de invidie trecu peste chipul lui Foxglove, căpitanul

gărzii reginei. Ea nu era decât un simplu soldat care a jurat s-o apere pe regină. În clipa aceea, nu putea s-o urmeze în turn, oricât de mult ţinea la ea. Kettricken era acum în grija doamnelor de la Curte. Dar am ştiut că Burrich nu va sta singur de pază la uşa ei noaptea următoare.

Murmurele îngrijorate ale doamnelor m-au lămurit că se împrăştiase deja zvonul despre sarcina ei. Oare îl aflase şi Regal? Ştiam foarte bine că bârfele circulau numai printre femei înainte de a le afla toată lumea. Dintr-odată, am vrut neapărat să ştiu dacă prinţul aflase că regina purta moştenitorul tronului în pântec. I-am dat-o pe Cenuşia lui Hands, i-am mulţumit şi i-am promis să-i povestesc totul mai târziu. Dar când am pornit spre turn, am simţit mâna lui Burrich pe umăr.

— Am o vorbă cu tine. Acum.

Uneori mă trata ca pe-un prinţ, alteori ca pe-un ajutor de grăjdar, chiar mai rău. Acum nu mă ruga să vorbim. Hands îmi dădu înapoi căpăstrul Cenuşiei cu un zâmbet strâmb şi plecă să se ocupe de ceilalţi cai. L-am urmat pe Burrich, care-l ducea pe Roşcovanul în grajd. I-a găsit imediat o boxă lângă a Cenuşiei. Erau mult prea multe goale. Am început amândoi să ne îngrijim de animale, ca şi cum era un lucru de la sine înţeles. Familiaritatea gesturilor, faptul că mă ocupam de un animal în preajma lui Burrich, care muncea la rândul lui, mi-a adus alinare. Capătul de grajd în care ne aflam era destul de liniştit, dar el aşteptă să fim singuri înainte de a mă întreba:

— E-adevărat?

— Nu ştiu sigur. Legătura dintre noi s-a pierdut. Era slabă înainte de a pleca la Neat Bay şi întotdeauna am probleme cu menţinerea ei când lupt. El zice că mă apăr cu atâta putere de cei din jur, încât ridic ziduri şi împotriva lui.

— Nu pricep nimic din astea, dar de problema ta ştiam. Eşti sigur că atunci l-ai pierdut?

I-am spus că l-am simţit vag pe Verity în timpul bătăliei şi că e posibil să fi fost şi el atacat chiar atunci. Burrich aprobă iute din cap.

— Dar nu poţi să-i dai un semn acum, că lucrurile s-au potolit? Să refaci legătura cu el?

Am aşteptat o clipă şi mi-am potolit clocotul de furie.

— Nu. Nu pot. Nu stăpânesc Meşteşugul atât de bine.

Burrich se încruntă.

— Uite ce e. Mesajele au luat-o razna în ultima vreme. De unde să ştim dacă n-a fost cumva născocit?

— Păi, n-avem de unde. Deşi e greu de crezut că Regal ar avea atâta tupeu să anunţe că Verity e mort, dacă nu e.

— Eu îl cred în stare de orice.

M-am îndreptat de spate. Curăţasem de noroi copitele Cenuşiei. Burrich se proptise de uşa de la boxa Roşcovanului şi privea în gol. Dunga albă din păr era o amintire vie a cruzimii lui Regal. Poruncise uciderea lui ca şi cum ar fi plesnit o muscă enervantă. Nici nu-i trecuse prin cap că Burrich nu murise. Şi nu se temea de răzbunarea unui şef peste grăjdari sau a unui bastard.

— Păi, ce-ar zice când s-ar întoarce Verity?

— Odată ajuns rege, ar avea el grijă să nu se mai întoarcă. Cel care stă pe tronul celor Şase Ducate poate scăpa de oamenii care-l deranjează.

Burrich nu se uită direct la mine, aşa că m-am făcut că nu pricep aluzia. Avea dreptate. Odată Regal ajuns la putere, nu mă îndoiam că vor apărea asasini care să-i îndeplinească poruncile. Poate că existau deja. Gândul mă înfioră.

— Dacă vrem să fim siguri că Verity mai trăieşte, nu avem altă şansă decât să trimitem pe cineva să-l caute şi să vină înapoi cu veşti de la el.

Am analizat cele spuse de Burrich.

— Şi dacă am presupune că mesagerul scapă cu viaţă, tot ar dura prea mult. Urcat pe tron, Regal nu ar da doi bani pe vestea unui mesager. Purtătorul ei nu ar îndrăzni să-i dea glas. Ne trebuie o dovadă că Verity trăieşte, o dovadă pe care Shrewd să o creadă, şi ne trebuie înainte

să ajungă Regal la putere. El n-o să rămână prea mult viitor rege.

— Shrewd şi copilul lui Kettricken îi stau în cale încă, am protestat.

— Situaţia asta s-a dovedit nesănătoasă pentru bărbaţi în toată firea, puternici. Mă îndoiesc că un bătrân bolnav sau un prunc nenăscut o să aibă mai mult noroc. Burrich clătină din cap şi alungă gândul. Aşadar, tu nu-l poţi căuta cu Meşteşugul. Cine ar putea?

— Oricare iniţiat din grup.

— Pfui! N-am încredere în niciunul.

— Ar mai putea regele Shrewd, i-am propus şovăitor. Dacă şi-ar trage putere de la mine.

— Chiar dacă legătura ta cu Verity s-a rupt? întrebă insinuant Burrich.

Am ridicat din umeri şi am scuturat din cap.

— Nu ştiu. De asta am zis „ar putea”.

Mângâie pentru ultima oară pielea proaspăt ţesălată a Roşcovanului.

— Va trebui încercat, hotărî el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Kettricken nu trebuie lăsată să se frământe şi să sufere fără motiv. Ar putea pierde copilul. Oftă şi mă privi. Du-te şi odihneşte-te. Pune la cale vizita la rege. Odată ce te văd intrat la el, mă voi îngriji să ai martori la cele aflate de Shrewd.

— Burrich, am protestat, sunt prea multe lucruri de care nu suntem siguri. Nici măcar nu ştiu dacă regele va fi treaz sau capabil să întrebuinţeze Meşteşugul, ori dacă va vrea să-l folosească la rugămintea mea. Dacă o facem, Regal şi toată lumea vor afla că sunt omul regelui, mijlocitorul Meşteşugului său. Şi...

— Îmi pare rău, băiete, mă întrerupse el destul de aspru. Sunt mai multe şi mai importante în joc decât bunăstarea ta. Nu că nu-mi pasă de tine. Dar cred că vei fi mai în siguranţă dacă Regal crede că ştii să foloseşti Meşteşugul şi lumea află că Verity trăieşte, decât dacă cred toţi că e mort şi Regal consideră că a sosit momentul să scape de

tine. Trebuie să încercăm la noapte. Poate nu vom reuşi. Dar trebuie să încercăm.

— Sper să faci rost de scoarţă-de-spiriduş, am mormăit.

— A început să-ţi placă? Fii atent, mă preveni, dar apoi zâmbi larg. Sunt convins că o să găsesc pe undeva.

I-am întors zâmbetul, apoi m-am cutremurat. Nu credeam că Verity e mort. Asta recunoşteam faţă de mine prin zâmbetul acela. Nu credeam că viitorul meu rege e mort şi eram gata să-l înfrunt pe Regal ca s-o dovedesc. Singurul lucru care mi-ar fi adus mai multă satisfacţie ar fi fost să-l înfrunt cu toporul în mână.

— Îmi faci un serviciu? l-am întrebat pe Burrich.

— Care? vru să afle, prudent.

— Ai mare grijă de tine.

— Întotdeauna am. Vezi să faci şi tu la fel.

Am încuviinţat, apoi am tăcut, puţin stânjenit. După o clipă, Burrich oftă şi zise:

— Spune odată. Dacă o văd cumva pe Molly, vrei să-i transmit... ce?

Am clătinat din cap.

— Numai că mi-e dor de ea. Ce altceva să-i spun? Nu am ce să-i ofer, decât dorul meu.

Burrich îmi aruncă o privire; una ciudată. Milă, dar nu alinare prefăcută.

— O să-i spun, îmi promise.

Am plecat din grajd cu senzaţia că mă maturizasem. Oare când voi înceta să mă judec după cum se purta Burrich cu mine?

M-am dus direct la bucătărie, cu gândul să mănânc ceva, apoi să mă odihnesc, cum mă sfătuise el. Camera de gardă gemea de soldaţi care-şi povesteau peripeţiile celor rămaşi acasă în timp ce mâncau lacomi tocană cu pâine. Mă aşteptasem la asta şi intenţionasem să-mi iau porţia şi s-o mănânc în camera mea. Dar în bucătărie nu mai aveai loc de oale cu mâncare pusă la fiert, aluat de pâine pus la dospit şi carne răsucită la frigare. Servitoarele tocau, amestecau şi se învârteau încoace şi încolo.

— E vreo petrecere deseară? am întrebat prosteşte.

Sara, bucătăreasa, se întoarse cu faţa la mine.

— Vai, Fitz, te-ai întors şi eşti teafăr, asta da noutate. Îmi zâmbi de parcă mi-ar fi făcut un compliment.

Da, bineînţeles, se dă un ospăţ pentru victoria de la Neat Bay. Nu te-am lăsat deoparte.

— Verity e mort şi se dă un ospăţ?

Bucătăreasa mă privi ferm.

— Dacă prinţul Verity ar fi aici, ce şi-ar dori?

Am oftat.

— Probabil ne-ar spune să sărbătorim victoria. Oamenii au mai multă nevoie de speranţă decât de suferinţă.

— Aşa mi-a explicat şi mie prinţul Regal de dimineaţă, spuse ea satisfăcută. Se apucă să frece o pulpă de vânat cu mirodenii. O să-l plângem, fără îndoială. Dar trebuie să înţelegi, Fitz. Ne-a părăsit. Regal e cel care a rămas. A stat aici să-l îngrijească pe rege şi să apere coasta cât s-a priceput. Verity s-a dus, Regal e aici, cu noi. Şi Neat Bay nu a căzut în mâinile piraţilor.

Mi-am muşcat limba şi am aşteptat să-mi treacă furia.

— Neat Bay nu a căzut pentru că Regal a rămas aici să ne apere.

Voiam să fiu sigur că bucătăreasa făcea legătura între cele două evenimente, nu că le pomenea, pur şi simplu, în aceeaşi predică pentru mine. Ea încuviinţă din cap şi continuă să frece carnea. Praf de salvie, ghici nasul meu. Şi rozmarin.

— De asta am avut noi nevoie. Soldaţii să fie trimişi imediat. Meşteşugul e bun, dar ce folos să ştii ce se întâmplă dinainte, dacă nimeni nu ia măsuri?

— Verity a trimis întotdeauna corăbiile noastre de război.

— Şi întotdeauna au ajuns prea târziu. Se răsuci spre mine, ştergându-se pe mâini de poala şorţului. Of, ştiu că l-ai adorat, băiete. Prinţul nostru Verity a fost un om bun la inimă, care s-a sleit de vlagă încercând să ne apere. Nu-i vorbesc de rău pe morţi. Zic doar că nu cu Meşteşugul şi căutatul Străbunilor îi învingem pe piraţi. Ce a făcut prinţul Regal, trimiţând soldaţi şi nave imediat ce a aflat

vestea, asta ne trebuia nouă. Poate dacă ia el frâiele în mână o să supravieţuim.

— Dar regele Shrewd?

Nu-mi înţelese întrebarea şi astfel îmi arătă ce gândeşte cu adevărat.

— A, regele o duce cum o duce. O să coboare la ospăţ deseară, măcar o vreme. Bietul de el. Suferă foarte mult. Bietul, bietul de el.

Mort. Aproape că spusese asta. Shrewd nu mai era rege, ci un biet om pentru ea. Regal învinsese.

— Crezi că regina va veni la ospăţ? am întrebat. La urma urmei, tocmai a aflat de moartea soţului şi regelui ei.

— Eu zic că va veni. Sara aprobă din cap pentru sine. Întoarse pulpa trântind-o, ca s-o împăneze şi pe partea cealaltă. Am auzit că spune că ar fi rămas grea. Bucătăreasa nu părea convinsă. O să anunţe deseară.

— Te îndoieşti că e însărcinată? am întrebat fără ocolişuri.

Sara nu se supără.

— A, nu mă îndoiesc de asta, dacă aşa zice ea. Dar mi se pare cam ciudat să ne anunţe după ce a aflat de moartea lui Verity, şi nu înainte.

— Cum vine asta?

— Păi, lumea e făcută să se mire.

— Să se mire de ce? am întrebat supărat.

Îmi aruncă o privire săgetătoare şi mi-am blestemat nerăbdarea. Nu să-i închid gura voiam eu. Trebuia să aud zvonurile, pe toate.

— Păi... şovăi, dar nu cedă urechilor mele curioase. De ce s-a mirat întotdeauna când o femeie nu rămâne grea şi pe urmă, când soţul ei e plecat, anunţă dintr-odată că-i gravidă cu el. Se uită în jur, să vadă cine o mai ascultă. Toţi păreau ocupaţi cu ale lor, dar unii sigur trăgeau cu urechea la discuţia noastră. De ce acuma? Aşa, pe nepusă masă. Iar dacă ştia că e grea, unde i-a fost mintea, s-o ia la goană în toiul nopţii, în toiul bătăliei? Se poartă cam ciudat pentru o regină care poartă moştenitorul tronului în pântec.

— Păi... - am încercat să vorbesc cât mai blând - vom vedea când a fost zămislit copilul îndată ce se va naşte. Cei care vor să numere lunile pe degete n-au decât. Pe lângă asta - m-am aplecat conspirativ spre ea -, am auzit că unele doamne ştiau dinainte de plecarea ei. Lady Patience, de exemplu, şi servitoarea ei, Lacey.

Va trebui să mă asigur că Patience se va lăuda cu ce ştia şi că Lacey va da din gură printre servitori.

— O, aia. Tonul Sarei îmi zdrobi speranţele într-o victorie uşoară. Păi, nu te supăra, Fitz, dar e cam scrântită câteodată. Lacey, da, e zdravănă. Da' nu zice prea multe şi nu vrea să asculte ce au alţii de zis.

— Păi... - am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul - eu asta am auzit. Şi am auzit-o cu mult înainte de a pleca la Neat Bay. M-am aplecat mai mult spre ea. Întreabă-i şi pe alţii. Vei afla că regina Kettricken bea ceai din frunze de mur pentru greţurile de dimineaţă, pun rămăşag. Ia verifică, să vezi că am dreptate. Fac prinsoare pe un bănuţ de argint.

— Un bănuţ de argint? Oho! De parcă mi-aş permite să-l dau. Dar o să întreb, Fitz, sigur o să întreb. Şi să-ţi fie ruşine că nu mi-ai zis şi mie mai de mult. După câte îţi spun eu!

— Atunci uite încă una pentru tine. Regina Kettricken nu e singura însărcinată!

— Zău? Da' cine mai e?

Am zâmbit.

— Nu-ţi pot spune încă, dar vei fi prima care va afla, din câte am auzit.

Habar n-aveam cine mai era însărcinată, dar puteam spune că era, sau avea să fie, cineva din turn, la timp ca să-mi susţin zvonul. Bucătăreasa trebuia să fie mulţumită de mine, dacă voiam să mă bazez pe ea ca să aflu în continuare bârfele de la Curte. Mişcă înţeleaptă din cap către mine, iar eu i-am făcut încă o dată cu ochiul. Termină de împănat pulpa.

— Hei, Dod, ia asta şi agaţ-o de cârligele de deasupra focului mare. Pe cele mai înalte, că vreau să fie gătită, nu

arsă. Du-te acuma, ce mai stai? Kettle? Unde-i laptele pe care ţi-am zis să mi-l aduci?

Mi-am luat nişte pâine şi mere înainte de a pleca în camera mea. Puţină hrană, dar numai bună pentru un stomac flămând. M-am dus direct la mine, m-am spălat, am mâncat şi m-am întins pe pat. Aveam o şansă de a intra la rege în seara asta, dar voiam să fiu cu ochii în patru la ospăţ. M-am gândit să mă duc la Kettricken şi să-i spun să nu-l jelească pe Verity încă. Dar ştiam că nu voi trece de doamnele ei, ca să-i vorbesc în linişte. Şi dacă mă înşelam? Nu. În clipa în care voi avea dovezi că Verity e în viaţă, atunci va fi momentul să-i spun.

Puţin mai târziu, m-a trezit o bătaie în uşă. Am stat un minut nemişcat, nesigur că auzisem într-adevăr ciocănitul, apoi m-am ridicat, am tras zăvoarele şi am crăpat uşa. Bufonul stătea în faţa mea. Nu ştiu de ce m-am mirat mai tare: că bătuse, în loc să meşterească zăvoarele, sau că îmbrăcase veşminte stranii. Am rămas cu gura căscată. Se înclină adânc, apoi mă împinse, intră şi închise uşa. Trase câteva zăvoare, merse în mijlocul camerei şi întinse braţele. Făcu o piruetă ca să-l admir.

— Ei?

— Parcă nu eşti tu, i-am zis pe şleau.

— Nici nu trebuie să fiu.

Îşi îndreptă tunica, apoi trase de mâneci, ca să se vadă mai bine broderia de pe ele, dar şi crăpăturile prin care ieşeau la iveală mânecile din material fin de dedesubt. Îşi flutură pălăria cu pene, şi-o puse la loc pe capul lipsit de culoare. Pălăria avea nuanţe de la indigoul cel mai închis la azuriul cel mai palid, iar faţa lui albă, ca un ou descojit, ieşea în evidenţă printre ele.

— Bufonii nu mai sunt la modă.

M-am aşezat uşor pe pat.

— Regal te-a îmbrăcat aşa, am murmurat.

— Nici vorbă. Hainele sunt de la el, dar m-am îmbrăcat singur. Dacă bufonii nu mai sunt la modă, gândeşte-te ce umilitor este să fii valetul unui bufon.

— Dar regele Shrewd? Nici el nu mai e la modă? l-am întrebat tăios.

— Nu mai e la modă să fii exagerat de îngrijorat din cauza regelui Shrewd, replică bufonul.

Făcu o tumbă, se opri, se ridică în picioare cu demnitate, cum i-o cereau noile veşminte, apoi făcu o tură prin cameră.

— Deseară urmează să mă aşez la masa prinţului, să fiu plin de voie bună şi de duh. Crezi că mă voi descurca?

— Mult mai bine decât mine, i-am răspuns amar. Nu-ţi pasă deloc că a murit Verity?

— Nu-ţi pasă deloc că florile se îmbujorează sub soarele verii?

— Bufonule, e iarnă.

— Una la fel de adevărată ca şi cealaltă. Crede-mă. Se potoli brusc. Am venit să-ţi cer o favoare, dacă îţi vine să crezi aşa ceva.

— Îmi vine să cred şi poţi să-mi ceri o favoare. Despre ce e vorba?

— Nu-l ucide pe regele meu cu ambiţiile tale personale.

L-am privit îngrozit.

— Nu mi-aş ucide niciodată regele! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— O, îndrăznesc multe zilele astea.

Duse mâinile la spate şi începu să patruleze prin cameră. În hainele acelea elegante şi cu ţinuta aceea neobişnuită, mă înspăimânta. Parcă intrase altcineva în corpul său, cineva pe care nu-l cunoşteam deloc.

— Nici dacă regele ţi-a omorât mama?

Mă străbătu o presimţire înspăimântătoare.

— Ce încerci să-mi spui? am şoptit.

Se buimăci la glasul meu îndurerat.

— Nu. Nu! M-ai înţeles total greşit. Vorbea sincer şi, preţ de-o clipă, l-am recunoscut pe vechiul meu prieten. Dar, continuă el pe un ton mai blând, aproape viclean, dacă ai crede că regele ţi-a omorât mama, pe mama ta cea mult iubită, drăgăstoasă şi îngăduitoare, a omorât-o şi a

smuls-o de lângă tine pentru totdeauna, crezi că l-ai ucide atunci?

Fusesem orb atâta vreme, încât îmi trebui o clipă să-l înţeleg. Ştiam că Regal crede că mama lui a fost otrăvită. Ştiam că acesta era unul dintre motivele pentru care mă ura. Pe mine şi pe Lady Thyme. Credea că noi îi veniserăm de hac. La porunca regelui. Minciună. Regina Desire îşi luase viaţa singură. Mamei lui Regal îi plăcuseră prea mult băutura şi ierburile care te fac să uiţi de griji. Nefiind în stare să pună mâna pe puterea la care credea că are dreptul, se izolase în plăceri. Shrewd încercase de mai multe ori s-o oprească, îi ceruse chiar lui Chade ierburi şi licori care să-i pună capăt poftelor. Zadarnic. Regina Desire murise otrăvită, da, însă de propriile plăceri nestăpânite. O ştiam dintotdeauna. Şi, ştiind-o, n-am ţinut cont de ura care mocnea în sufletul unui fiu răsfăţat, rămas dintr-odată fără mamă.

Putea Regal omorî din cauza asta? Sigur că da. Ar fi el gata să aducă regatul celor Şase Ducate pe marginea prăpastiei, ca să se răzbune? De ce nu? Nu-i păsase niciodată de ducatele de coastă. Cele interioare, întotdeauna mai devotate mamei sale, care din ele se trăgea, pe acelea le iubea el. Dacă regina Desire nu s-ar fi căsătorit cu regele Shrewd, ar fi rămas ducesă de Farrow. Uneori, ameţită de băutură şi de ierburi, pretindea fără ocolişuri că, dacă ar fi rămas ducesă, ar fi putut acumula mai multă putere, destulă cât să convingă ducatele Farrow şi Tilth să se unească sub ocârmuirea ei de regină şi să renunţe la alianţa cu celelalte. Galen, maestrul Meşteşugului, fiul bastard al reginei Desire, hrănise ura lui Regal deopotrivă cu a lui. Oare până acolo mersese, încât să-şi corupă grupul de iniţiaţi ca să servească răzbunării lui Regal? Mie mi se părea o trădare cumplită, dar m-am pomenit că o accept. Da, aşa ar fi făcut. Sute de oameni ucişi, zeci de localnici transformaţi în neoameni, femei siluite, copii rămaşi orfani, oraşe întregi nimicite, numai de dragul răzbunării unui prinţişor, dintr-un motiv fără nicio

bază reală. Eram uluit. Dar se potrivea. Se potrivea precum capacul pe sicriu.

— Cred că actualul duce de Farrow ar trebui să-şi păzească sănătatea, am rostit, îngândurat.

— Ca şi surorii lui, îi plac vinul şi plantele ameţitoare. Dacă are destule la îndemână şi nu-i pasă de altceva, probabil va trăi până la adânci bătrâneţi.

— Ca regele Shrewd, poate? am îndrăznit, însă prudent.

Un spasm de durere deformă obrazul bufonului.

— Mă îndoiesc că i-a mai rămas mult de trăit. Dar cât i-a mai rămas, ar putea s-o ducă în linişte, nu printre măceluri şi violenţă.

— Crezi că se va ajunge la asta?

— Cine ştie ce se ridică de pe fundul unui vas agitat?

Bufonul ajunse la uşă dintr-un pas şi duse mâna la zăvor.

— Asta îţi cer, îmi spuse încet. Să nu mai amesteci în vas, domnule Lingură. Să laşi lucrurile să se liniştească.

— Nu pot.

Îşi lipi fruntea de uşă, un gest care nu-i stătea deloc în fire.

— Atunci tu vei fi moartea regilor. Cuvinte amarnice, rostite cu glas stins. Ştii… ce sunt. Ţi-am spus. Ţi-am spus de ce sunt aici. Acesta e un lucru de care sunt sigur. Sfârşitul neamului Farseer a fost un moment de răscruce. Kettricken poartă un moştenitor în pântec. Neamul va continua. De asta era nevoie. Nu poţi lăsa un bătrân să moară în pace?

— Regal nu va lăsa acel copil să se nască, i-am spus pe şleau bufonului. Până şi el căscă ochii, auzindu-mă vorbind fără înconjur. Copilul nu va ajunge la tron fără o mână de rege sub care să se adăpostească. A lui Shrewd sau a lui Verity. Nu crezi că Verity e mort. Ai spus-o aproape direct. Ai inima s-o laşi pe Kettricken să îndure chinul? Ai inima să laşi cele Şase Ducate să se spulbere în sânge şi ruină? La ce bun un moştenitor al tronului Farseer, dacă tronul nu e decât un scaun rupt, azvârlit pe un coridor ars?

Bufonul îşi arătă durerea în umerii căzuţi.

— Există mii de răscruci, spuse el încet. Unele curate şi îndrăzneţe, altele, umbre printre umbre. Unele sunt aproape sigure; ar fi nevoie de soldaţi câtă frunză şi iarbă sau de o molimă atotcuprinzătoare ca să le schimbe. Altele sunt învăluite în ceaţă şi eu nu ştiu care drumuri se despart de ele şi unde duc acestea. Mă pierzi în ceaţă, bastardule. Viitorul are mii de feţe, prin simpla ta existenţă. Catalizator. Din unele ceţuri pleacă firele cele mai întunecate şi mai întortocheate ale ruinei, iar din altele, şnururi din aur sclipitoare. În străfunduri sau pe culmi, acolo se pare că duc cărările tale. Eu tânjesc după cărarea de mijloc. După o moarte uşoară a unui stăpân care s-a purtat îngăduitor cu un slujitor pocit şi răutăcios.

Puse capăt mustrărilor. Ridică zăvoarele, desfăcu încuietorile şi plecă tăcut. Hainele scumpe şi mersul atent îi dădeau o înfăţişarea deformată, pe care nu o avea când făcea tumbe în costumul pestriţ. Am încuiat uşa după el şi am rămas proptit de ea, vrând parcă să ţin viitorul cu forţa departe de mine.

M-am pregătit cu multă migală pentru masa din seara aceea. Când, în sfârşit, m-am îmbrăcat în hainele cele mai noi făcute pentru mine de doamna Hasty, arătam aproape la fel de elegant ca şi bufonul. Mă hotărâsem să nu port încă doliu după Verity, nici să nu dau impresia că-l jelesc. Coborând pe scări, am avut impresia că toată suflarea din turn se îndrepta spre coridorul cel mare. Desigur, toţi fuseseră invitaţi, şi nobili, şi oameni de rând.

M-am pomenit aşezat la masă cu Burrich, Hands şi alţi băieţi de la grajduri. Era cel mai modest loc pe care l-am primit de când mă luase regele Shrewd sub aripa lui, dar tovărăşia lor mi-a convenit mai mult decât cea de la mesele nobililor. Pentru că la mesele de onoare din coridorul cel mare se înghesuiau persoane puţin cunoscute mie, majoritatea fiind duci şi nobili sosiţi în vizită din Tilth şi Farrow. Erau, bineînţeles, şi câteva feţe familiare. Patience fusese aşezată într-un loc care aproape că se potrivea rangului ei, iar Lacey undeva mai sus decât mine. Molly nu se vedea pe nicăieri. O mână de oameni din

Buckkeep, dintre cei mai înstăriţi, majoritatea aşezaţi pe locuri mai bune decât m-aş fi aşteptat. Regele fu adus înăuntru, proptit de bufonul îmbrăcat în noile lui straie scumpe, şi urmat de Kettricken.

Înfăţişarea ei mă ului. Purta un veşmânt maroniu simplu şi-şi tăiase părul în semn de doliu. Nu-l lăsase mai lung de o palmă şi, lipsit de bogăţie, o făcea să arate ca o păpădie în care ai suflat. Nici culoarea nu şi-o păstrase, era deschis ca al bufonului. Atât de obişnuit fusesem cu buclele ei de aur atârnându-i grele pe umeri, încât acum mi se părea că are capul prea mic pentru umerii ei laţi. Ochii ei de un albastru-deschis sclipeau straniu sub pleoapele înroşite de plâns. Nu arăta ca o regină îndoliată, ci semăna mai degrabă cu un nou bufon al Curţii. Nu o recunoşteam în ea nici pe regina mea, nici pe Kettricken în grădina ei, nici războinicul desculţ care luptase cu sabia; vedeam o femeie străină, nou-venită şi singură. În schimb, Regal se ferchezuise ca un curtezan şi se mişca sigur pe el, ca un tigru la vânătoare.

În seara aceea am fost martor la un eveniment pus la cale şi condus ca un teatru de păpuşi. Iată-l pe bătrânul rege Shrewd, tremurând tot şi slab ca vai de el, moţăind deasupra farfuriei sau vorbind şi zâmbind vag cui se nimerea. Iat-o pe viitoarea regină, sobră, ciugulind în silă din bucate, tăcută şi plânsă. Peste toate domnea Regal, fiul îndatoritor, aşezat lângă tatăl cu un picior în groapă, iar lângă el, bufonul în straie ce-ţi luau ochii, intervenind în conversaţiile prinţului cu vorbe de duh, pentru ca acestea să pară sclipitoare, cum nu erau în realitate. La masa regală mai stăteau ducele şi ducesa de Farrow, ducele şi ducesa de Tilth şi favoriţii lor dintre nobilii mărunţi ai ducatelor respective. Bearns, Rippon şi Shoaks nu aveau reprezentanţi.

După ce lumea a mâncat, s-au ţinut două discursuri în cinstea lui Regal, primul de către ducele Holder de Farrow. L-a copleşit cu laude pe prinţ, declarându-l apărătorul regatului, felicitându-l pentru felul rapid în care a acţionat la Neat Bay şi pentru curajul de a lua măsurile

necesare ca să apere interesele celor Şase Ducate. La asta am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic precis, doar laude şi felicitări, fără să spună exact ce anume hotărâse Regal să se facă. Dacă ar mai fi ţinut mult, ar fi fost un adevărat elogiu.

La începutul discursului, Kettricken luă o poziţie ţeapănă şi se uită şocată la Regal, nevenindu-i să creadă că acesta dă din cap aprobator şi zâmbeşte la laudele nemeritate. Dacă a mai observat cineva, în afară de mine, expresia reginei, n-a scos o vorbă. Al doilea discurs, ţinut, desigur, de ducele Ram de Tilth, a fost în amintirea viitorului rege, Verity. Acesta chiar a fost un elogiu, dar unul îngăduitor, pomenind de ceea ce Verity încercase, intenţionase, visase şi îşi dorise. Cum realizările lui se înghesuiseră deja pe farfuria lui Regal, nu mai erau multe de spus. Kettricken păli, dacă se putea mai mult de atât, şi-şi subţie buzele a furie.

Cred că, atunci când ducele Ram a terminat, era pe cale să se ridice şi să vorbească şi ea. Însă Regal se ridică în mare grabă, ridicând paharul tocmai umplut. Le ceru tuturor să facă linişte, apoi întinse paharul spre Kettricken.

— Prea multe s-au spus despre mine în seara asta şi prea puţine despre frumoasa noastră regină, Kettricken. S-a întors acasă şi s-a trezit, din păcate, singură. Totuşi, nu cred că regretatul meu frate, Verity, ar fi dorit ca suferinţa adusă de moartea lui să umbrească laudele pe care le merită doamna lui, graţie strădaniilor ei. În ciuda stării ei - zâmbetul atoateştiutor al lui Regal fu periculos de aproape să se transforme în rânjet -, a considerat că e în interesul regatului pe care l-a adoptat să înfrunte ea însăşi Corăbiile Roşii. Neîndoielnic, mulţi piraţi au căzut străpunşi de sabia ei vitează. Mai mult ca sigur că soldaţii noştri au prins curaj la vederea reginei hotărâte să lupte în numele lor, în ciuda riscurilor la care s-a expus.

Două pete roşii colorară obrajii lui Kettricken. Regal continuă, umbrind povestea faptelor ei cu tonul său enervant de binevoitor şi linguşitor. Frazele lui prefăcute

de curtean le-au scăzut însemnătatea, făcându-le să pară mai mult un spectacol.

Zadarnic am căutat cu privirea la masa regală după cineva care să ia apărarea reginei. Ca eu să mă scol de la locul meu modest şi să ridic glasul împotriva lui Regal ar fi fost o bătaie de joc. Kettricken, niciodată sigură care e locul ei la Curtea soţului său şi rămasă fără sprijinul lui, se retrase în carapacea ei. Felul în care expunea Regal faptele le făcea să pară îndoielnice şi nesăbuite, nu îndrăzneţe şi hotărâtoare. Am văzut-o cum se face mică, ştiind totuşi că nu avea să vorbească în seara aceea. Cina s-a reluat cu o regină foarte abătută îngrijindu-se de regele buimac de lângă ea, serioasă şi tăcută, în ciuda slabelor eforturi ale celui din urmă de a face conversaţie.

Dar ceea ce era mai rău de-abia avea să urmeze. Regal le ceru din nou mesenilor să facă linişte. Promise adunării că după masă vor urma păpuşari şi menestreli, dar îi rugă să mai rabde puţin, cât va face el un anunţ. După ce chibzuise îndelung şi se sfătuise cu alţii, şi după ce se luptase cu şovăielile, îşi dăduse seama ce anume dovedise atacul de la Neat Bay, pe bună dreptate. Buckkeep nu mai era un loc sigur, ca altădată. Cu certitudine nu mai era un loc pentru cineva cu sănătatea foarte şubredă. Aşa că s-a luat hotărârea ca regele Shrewd (auzindu-şi numele, regele înălţă capul şi clipi) să călătorească în interiorul regatului, să locuiască în siguranţă la Tradeford, pe râul Vin din Farrow, până se mai întremează. În acest moment, Regal se opri să aducă adâncile sale mulţumiri ducelui Holder de Farrow, pentru că a pus castelul Tradeford la dispoziţia familiei regale. Şi-a exprimat apoi bucuria că e accesibil ambelor castele principale din Farrow şi Tilth, pentru că voia să rămână în relaţii bune cu aceşti duci foarte devotaţi, care în ultima vreme călătoriseră atât de des ca să-l ajute în aceste vremuri grele, o, cât de grele. Îi făcea o mare plăcere să înlesnească traiul la Curtea regală celor care înainte călătoriseră atât de departe ca să se bucure de el. Aici se opri să primească mulţumirile exprimate de capetele înclinate şi murmurele care-i

promiteau sprijin necondiţionat. Acestea încetară imediat ce Regal ridică mâna încă o dată.

Prinţul o invita, nu, o ruga, o implora pe viitoarea regină să i se alăture regelui Shrewd acolo. Va fi mai în siguranţă, va găsi castelul mai confortabil, pentru că fusese construit ca să fie locuit, nu ca o cetate. Supuşii ei ar fi mai liniştiţi dacă ar şti că viitorul moştenitor şi mama lui sunt bine îngrijiţi şi departe de primejdiile care pândesc coasta. Îi promitea că nu se va precupeţi niciun efort pentru ca ea să se simtă ca acasă la Tradeford. Îi promitea că se va forma o nouă Curte veselă acolo. Nenumărate piese de mobilier şi comori din Buckkeep urmau să fie duse acolo odată cu plecarea regelui, pentru ca mutarea să nu-l afecteze prea mult. Regal zâmbea întruna la ideea că îl alunga pe tatăl său ca pe-un idiot bătrân şi pe Kettricken ca pe-o iapă de prăsilă. Avu tupeul să facă o pauză pentru ca regina să-şi primească soarta oferită de el.

— Nu pot, spuse ea, cu multă demnitate. Buckkeep este locul în care m-a lăsat domnul meu, Verity, şi, înainte de a pleca, mi l-a dat în grijă. Aici voi rămâne. Aici se va naşte copilul meu.

Regal întoarse capul, chipurile ca să-şi ascundă zâmbetul faţă de ea, dar de fapt voia să-l arate întregii adunări.

— Buckkeep va fi bine păzit, doamna mea. Însuşi verişorul meu, lordul Bright, moştenitorul Ducatului Farrow, şi-a exprimat interesul pentru a-l apăra. Toate forţele de apărare vor rămâne aici, pentru că nu avem nevoie de ele la Tradeford. Mă îndoiesc că vor avea nevoie de ajutorul unei femei împiedicate de fuste şi cu burta la gură.

Hohotele care izbucniră mă lăsară cu gura căscată. A fost o remarcă plină de cruzime, o glumă vrednică mai degrabă de muşteriii vânjoşi din taverne decât de un prinţ în turnul său. Mi-a adus aminte de regina Desire în clipele ei cele mai nefericite, ameţită de vin şi de ierburi. Totuşi, cei de la masa regală râdeau şi nu puţini fură cei care li se alăturară de la mesele inferioare. Farmecul şi distracţiile

lui Regal dădeau rezultate. Orice jignire sau caraghioslâc le-ar fi servit în seara aceea, lingăii lui le-ar fi acceptat împreună cu vinul şi carnea pe care o înfulecau la masa lui. Kettricken părea incapabilă să scoată o vorbă. S-a ridicat şi ar fi plecat de la masă, dacă nu ar fi oprit-o regele, întinzând un braţ tremurând:

— Te rog, draga mea. În glasul lui stins se ghicea totul foarte limpede. Nu mă părăsi. Vreau să rămâi lângă mine.

— Vezi, e dorinţa regelui tău, se grăbi Regal să o mustre.

Mă îndoiesc că prinţul şi-a dat seama ce noroc a avut că regele a venit cu o asemenea rugăminte către ea chiar în momentul acela. Kettricken se aşează în silă înapoi pe scaun. Buza de jos îi tremura şi îi ardeau obrajii. Preţ de-o clipă groaznică, am crezut că va izbucni în plâns. Ar fi fost triumful final al lui Regal dacă şi-ar fi trădat slăbiciunea de femeie însărcinată. În schimb, trase aer adânc în piept. Se întoarse către Shrewd, prinzându-l de mână, şi-i vorbi nu prea tare, dar destul cât să se facă auzită:

— Tu eşti regele meu, cel căruia i-am jurat supunere. Domnul meu, se va face voia ta. Nu voi pleca de lângă tine.

Kettricken lăsă capul în jos, Regal consimţi binevoitor, iar în conversaţiile care se stârniră se auziră felicitări pentru încuviinţarea reginei. Prinţul mai trăncăni o vreme când se potoli hărmălaia, dar îşi atinsese deja scopul. Pomeni mai ales de înţelepciunea hotărârii sale, spunând că Ducatul Buckkeep va fi în stare să se apere fără a se teme pentru regele lui. A avut chiar îndrăzneala să sugereze că, îndepărtându-l pe rege, pe viitoarea regină şi pe el însuşi, Buckkeep nu va mai fi o ţintă pentru piraţi, pentru că nu vor mai avea de câştigat prea multe din capturarea lui. Numai prostii, un soi de încheiere penibilă a spectacolului. La scurtă vreme după aceea, regele fu dus, târât, în camera lui, după ce-şi făcuse datoria de marionetă. Regina Kettricken se scuză şi ea, însoţindu-l. Ospăţul se stârni într-o învălmăşeală de distracţii. Fură aduse butoaie de bere şi poloboace de vinuri rare. Menestreli din inima regatului se puseră pe cântat în

colţurile coridorului cel mare, în vreme ce prinţul şi acoliţii lui se distrară cu un teatru de păpuşi, o piesă deşucheată, *Cum a fost sedus fiul hangiului*. Mi-am dat la o parte farfuria şi m-am uitat la Burrich. Când ni s-au întâlnit privirile, ne-am ridicat şi am plecat amândoi în acelaşi timp.

26. MEŞTEŞUGUL

Neoamenii nu aveau sentimente. Nu erau răi, nu se bucurau de cruzimea şi de crimele lor. Când şi-au pierdut capacitatea de a simţi ceva faţă de semenii lor sau faţă de alte fiinţe de pe lume, au pierdut-o şi pe aceea de a face parte din societate. Un om nemilos, un om aspru, un om nesimţitor tot mai are o brumă de sentiment, ca să ştie că nu întotdeauna îşi poate exprima totala nepăsare faţă de lume şi să fie totuşi primit în sânul familiei sau în mijlocul semenilor săi din acelaşi oraş. Neoamenii nu aveau nici însuşirea de a ascunde că simt ceva faţă de ceilalţi. Sentimentele lor nu mureau pur şi simplu; erau uitate, pierdute cu desăvârşire, astfel că ei nu puteau prevedea cum se vor purta alţii cu ei pe baza reacţiilor emoţionale.

Iniţiatul în Meşteşug este exact opusul neomului. Un asemenea om îşi poate întinde gândurile şi ghici de la distanţă ce gândesc şi simt alţii. Dacă e foarte iscusit, poate să-şi impună gândurile şi sentimentele asupra altora. Tocmai această sensibilitate sporită faţă de gândurile şi sentimentele altora este bogăţia care lipseşte cu desăvârşire neoamenilor.

Viitorul rege, Verity, a mărturisit că neoamenii nu răspundeau la Meşteşugul său. Adică el nu simţea ce simţeau ei, nu le ghicea gândurile. Totuşi, aceasta nu înseamnă că erau insensibili la Meşteşug. Oare tocmai Meşteşugul lui Verity să-i fi atras spre Buckkeep? Să fitrezit atingerea lui o foame în neoameni, o amintire a ceea ce pierduseră cândva? Atraşi cum erau, prin gheaţă şi potop, să călătorească numai spre Buckkeep, trebuie să fi avut un motiv foarte serios. Iar când Verity a plecat în expediţia lui, neoamenii s-au abătut de la drumul spre Buckkeep.

Chade Fallstar

Am ajuns la uşa regelui Shrewd şi am bătut. Ne deschise bufonul. Verificasem atent ca Wallace să fie printre chefliii din coridor şi că rămăsese acolo după plecarea regelui.

— Lasă-mă să intru, l-am rugat, sub privirile lui crunte.

— Nu, mă refuză el categoric şi închise uşa.

Am împins-o cu umărul, ajutat de Burrich. A fost prima şi ultima oară când am folosit forţa împotriva bufonului. Nu mi-a făcut deloc plăcere să-i dovedesc că sunt mai puternic decât el. Nimeni n-ar vrea să vadă în ochii prietenului său expresia pe care am văzut-o eu în ochii bufonului.

Regele stătea în faţa căminului şi bolborosea monoton. Viitoarea regină stătea disperată lângă el, cu Rosemary picotindu-i la picioare. Se ridică de pe scaun şi ne privi mirată.

— FitzChivalry?

M-am dus repede lângă ea.

— Am multe să-ţi explic şi foarte puţin timp la dispoziţie. Pentru că ceea ce am de făcut trebuie să fac în seara asta. Am tăcut câteva clipe, încercând să mă hotărăsc cum să-i explic mai bine situaţia. Mai ţii minte când te-ai promis lui Verity?

— Bineînţeles!

Mă privi ca pe-un nebun.

— L-a folosit pe August, pe atunci membru al grupului de iniţiaţi, pentru a intra în mintea ta, ca să-şi deschidă inima în faţa ta. Mai ţii minte?

Kettricken se îmbujoră.

— Sigur că da. Dar n-am crezut că mai ştie şi altcineva ce s-a întâmplat.

— Puţini ştiu.

M-am uitat în jur, ca să-i văd pe Burrich şi pe bufon urmărindu-ne cu ochii măriţi de uimire.

— Verity ţi-a pătruns în gând cu ajutorul lui August. Meşteşugul lui e foarte puternic. Ştii asta, ştii cum ne păzeşte ţărmurile cu el. Este o magie străveche, un dar al neamului Farseer. Verity l-a moştenit de la tatăl lui. Iar eu am moştenit o fărâmă din el de la al meu.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că nu cred că Verity e mort. Mi s-a spus că Meşteşugul regelui Shrewd a fost şi el puternic odată. Acum nu mai e. I l-a furat boala, cum i-a furat atâtea alte lucruri. Dar, dacă îl putem convinge să încerce, dacă îl putem dezmorţi ca să facă un efort, eu îi ofer puterea mea, ca să-l sprijin. Ar putea să-l găsească pe Verity.

— Îl va omorî. Bufonul ripostă categoric. Am auzit ce face Meşteşugul din om. Regele meu nu mai are ce da din el.

— Nu cred că-l va omorî. Dacă îl găsim pe Verity, el va întrerupe legătura înainte de a-i face rău tatălui său. Nu o dată s-a oprit din a-mi sorbi vlaga, pentru a se asigura că nu păţesc nimic.

— Până şi un bufon îşi dă seama că te înşeli în judecata ta. Bufonul îşi îndreptă manşetele cămăşii sale noi. Dacă îl găseşti pe Verity, de unde va şti el că e adevărat, şi nu o prefăcătorie?

Am deschis gura ca să protestez supărat, dar bufonul ridică braţul.

— Desigur, dragul, scumpul meu Fitz, noi ar trebui să te credem, pentru că eşti prietenul nostru, care nu se gândeşte decât la binele nostru. Dar poate că există unii care sunt înclinaţi să se îndoiască de cuvântul sau de generozitatea ta. Ironia lui mă duru ca muşcătura de şarpe, dar mi-am impus să tac. Şi, dacă nu-l găseşti pe Verity, cu ce ne alegem? Cu un rege secătuit de vlagă, care să fie batjocorit mai departe pentru că e neputincios. Cu o regină îndurerată care trebuie să se întrebe, de parcă n-ar avea alte griji, dacă nu cumva îşi jeleşte bărbatul care nu a murit. Nu există durere mai grea decât asta. Nu. Nu câştigăm nimic, chiar dacă reuşeşti, pentru că încrederea noastră în tine nu ar fi suficientă ca să oprească roţile care se învârtesc deja. Şi avem multe de pierdut dacă dăm greş. Prea multe.

Nu-şi dezlipi ochii de la mine. Am ghicit îndoiala până şi în privirea lui Burrich, ca şi cum ar fi cumpănit cât de înţeleaptă era fapta la care mă îndemnase. Kettricken

stătea nemişcată, încercând să nu se agaţe de speranţa subţire cât firul de păianjen pe care i-o sădisem în suflet. Mi-am dorit să fi aşteptat, să fi vorbit mai întâi cu Chade. Am bănuit că nu voi mai avea niciodată ocazia de a-i vedea pe oamenii din faţa mea adunaţi în aceeaşi cameră, cu Wallace plecat şi Regal prins cu altele. Trebuia să se întâmple acum sau niciodată.

M-am uitat la singura fiinţă care nu mă privea. Shrewd urmărea leneş cum săltau flăcările în cămin.

— E încă rege, am spus încet. Haideţi să-l întrebăm şi să hotărască el.

— Nu e cinstit! Nu are mintea limpede!

Bufonul sări între noi şi Shrewd. Se ridică pe vârfuri, încercând să mă pironească din priviri.

— După câte ierburi l-au otrăvit, e moale ca un cal de plug. Cere-i să-şi taie beregata, şi va aştepta să-i dau cuţitul.

— Nu. Un glas tremurat, fără timbru, fără vigoare. Nu, bufonul meu, nu sunt chiar atât de nebun.

Am aşteptat cu răsuflarea tăiată, dar regele nu mai spuse nimic. Într-un sfârşit, am traversat încăperea şi m-am ghemuit lângă el, vrând să mă uit direct în ochii lui.

— Rege Shrewd? l-am strigat rugător.

Îmi întâlni privirea, întoarse capul, apoi îl întoarse iar, fără chef. Până la urmă se uită la mine.

— Ai auzit tot ce am vorbit? Regele meu, crezi că Verity e mort?

Îşi desfăcu buzele. I-am văzut limba cenuşie. Inspiră adânc.

— Regal mi-a spus că Verity a murit. A primit veste…

— De la cine? am întrebat cu blândeţe.

Clătină încet din cap.

— De la un mesager… cred.

M-am întors către ceilalţi.

— Ar fi trebuit să vină cu un mesager. De la munte, căci acolo trebuie să fie Verity acum. Era aproape de ei când l-a trimis pe Burrich înapoi. Nu cred că un mesager ar bate

tot drumul de la munte până aici şi nu ar sta să-i dea o asemenea veste lui Kettricken însăşi.

— Poate că a fost trimisă cu ştafetari, zise Burrich fără chef. E un drum prea obositor pentru un singur om şi un singur cal. Un călăreţ ar trebui să schimbe caii. Sau să transmită ştirea altui călăreţ, care s-o ducă mai departe, pe un cal iute. Asta e cel mai probabil.

— Poate. Dar de cât timp e nevoie să ajungă o asemenea veste de la munte la noi? Verity trăia în ziua în care Bearns a plecat de aici. Pentru că atunci s-a ajutat regele Shrewd de mine ca să vorbească cu el. În seara în care era să leşin aici, pe cămin. Asta s-a întâmplat, bufonule.

Burrich socoti înapoi zilele în minte. Ridică din umeri în silă.

— Totuşi, e posibil. Dacă Verity ar fi fost ucis în ziua aceea şi s-ar fi trimis ştirea imediat, iar caii şi călăreţii ar fi fost amândoi rezistenţi... s-ar putea. La limită.

— Eu nu cred. M-am răsucit cu faţa spre ei, încercând să-i conving că nu sper în zadar. Nu cred că Verity e mort. M-am întors către Shrewd. Tu crezi? Crezi că fiul tău ar fi putut muri fără ca tu să nu simţi nimic?

— Chivalry... s-a stins aşa. Ca o şoaptă. „Tată”, a spus, cred. Tată.

Liniştea se furişă printre noi. Am aşteptat, ghemuit pe călcâie, hotărârea regelui meu. Braţul lui se ridică încet, ca şi cum ar fi avut viaţă proprie. Se întinse spre mine şi mi se aşeză pe umăr. O clipă; atât. Numai greutatea mâinii regelui pe umărul meu. Shrewd se foi în scaun. Inspiră pe nas.

Am închis ochii şi am sărit din nou amândoi în râul negru. Încă o dată m-am trezit cu tânărul disperat prins în trupul muribund al regelui Shrewd. Ne-am rostogolit împreună prin curentul năvalnic al lumii.

— Nu e nimeni aici. Nimeni, numai noi am rămas.

Shrewd părea însingurat. Eu nu mă regăseam. Nu aveam nici trup, nici limbă acolo. El mă ţinea dedesubt, alături de el, în vârtejuri şi vuiete. Nu eram în stare să gândesc, cu atât mai puţin să-mi amintesc lecţiile învăţate

de la Galen cel aspru. Parcă încercam să recit un discurs învăţat pe de rost în timp ce eram sugrumat. Am renunţat. Am renunţat la tot. Apoi, de undeva anume, ca o pană fluturată de adierea vântului sau un firicel dansând în razele soarelui, am auzit vocea lui Verity:

— A fi deschis înseamnă, pur şi simplu, a nu fi închis.

Lumea era un spaţiu fără limite, toate lucrurile cuprinse unele într-altele. Nu i-am rostit numele cu glas tare, nu mi-am închipuit faţa lui. Verity era acolo, fusese întotdeauna acolo, şi m-am alăturat lui fără efort.

Trăieşti!

Bineînţeles. *Dar tu nu vei mai trăi, dacă te mai reverşi pretutindeni*. *Scurgi din tine tot ce ai într-un singur şuvoi*. *Dozează-ţi forţele*. *Fii precis*. Mă echilibra, mă aduse din nou la forma mea, apoi căscă gura mirat, a recunoaştere.

Tată!

Verity mă împinse dur. *Înapoi*! *Dă-i drumul*, *nu are destulă putere pentru asta*. *Îl secătuieşti*, *idiotule*! *Dă-i drumul*!

Parcă am fost *respins*, dar mai brutal. Când m-am trezit şi am deschis ochii, stăteam cu braţele şi picioarele desfăcute în faţa căminului. Focul mă ardea pe faţă. M-am rostogolit, gemând, şi l-am văzut pe rege. Pufnea din buze de câte ori respira şi pielea avea o nuanţă albastră. Burrich, Kettricken şi bufonul stăteau neputincioşi în jurul lui.

— Faceţi… ceva! i-am îndemnat printre gâfâituri.

— Ce? întrebă bufonul, crezând că ştiu ce să-i răspund.

Mi-am răscolit creierii şi i-am spus singurul leac de care mi-am amintit.

— Scoarţă-de-spiriduş, am rostit răguşit.

Contururile camerei se tot înnegreau. Am închis ochii şi i-am auzit cum intră în panică. Încetul cu încetul, mi-am dat seama ce făcusem. Întrebuinţasem Meşteşugul.

Îl vlăguisem pe regele meu ca s-o fac.

„Vei fi moartea regilor”, îmi spusese bufonul. O profeţie sau o presimţire şireată? O presimţire legată de Shrewd[23]. Mi se umplură ochii de lacrimi.

Am simţit miros de scoarţă-de-spiriduş. Un miros curat şi puternic, fără ghimbir sau mentă, ca să-l ascundă. Mi-am desfăcut foarte puţin pleoapele.

— E prea fierbinte! şuieră bufonul.

— Se răceşte repede în lingură, insistă Burrich şi vârî lingura în gura regelui.

Shrewd o primi, dar nu înghiţi. Cu experienţa anilor petrecuţi în grajd, Burrich trase încet bărbia regelui şi îl mângâie pe gât. Vârî lingura plină în gura deschisă. Nu se întâmplă nimic.

Kettricken veni şi se ghemui lângă mine. Îmi propti capul de genunchiul ei şi-mi duse cana la gură. Am sorbit. Prea fierbinte. Nu contează. Am inhalat şi aer odată cu ceaiul, înecându-mă. Am înghiţit, tuşind ca să nu mă sufoc cu lichidul amar. Întunericul dispărea. Cana mi se apropie din nou de buze. Am sorbit încă o dată. Era destul de puternic să-mi amorţească limba. M-am uitat în sus, la Kettricken, i-am văzut ochii. Am reuşit să mişc uşor din cap.

— Trăieşte? mă întrebă ea şoptit.

— Da.

Atât am reuşit să spun.

— Trăieşte! strigă ea către ceilalţi, cu glas bucuros.

— Tată!

Ţipase Regal. Stătea în prag, clătinându-se, roşu la faţă de băutură şi de supărare. În spatele lui i-am zărit garda şi pe mica Rosemary trăgând cu ochiul pe după colţ, uluită. Reuşi cumva să se strecoare printre bărbaţi, să fugă la Kettricken şi să i se agaţe de fuste. Preţ de-o clipă, toată camera împietri.

Atunci Regal năvăli înăuntru, făcând scandal, întrebând, luând la rost, dar nelăsând pe nimeni să vorbească. Kettricken rămase ghemuită ca să mă apere, altfel jur că m-ar fi înhăţat iar soldaţii lui Regal. Deasupra mea, în

23 În original, „A Shrewdguess”. Shrewd-şiret, viclean (n. tr.).

scaunul său, regele se mai colorase în obraji. Burrich îi mai duse o dată lingura la gură şi, când am văzut că soarbe din ea, am respirat uşurat.

Nu şi Regal.

— Ce-i dai? Opreşte-te! Nu permit ca tatăl meu să fie otrăvit de un grăjdar!

— Regele a mai suferit un atac, prinţul meu, interveni bufonul. Vocea lui tăioasă linişti hărmălaia din cameră. Ceaiul din scoarţă-de-spiriduş e leacul obişnuit. Sunt sigur că până şi Wallace a auzit de el.

Prinţul era beat. Nu ştia dacă era luat peste picior sau mângâiat. Îi aruncă o căutătură cruntă bufonului, care îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Aha, rosti Regal în silă, refuzând să se calmeze. Păi, şi cu ăsta ce-i?

Arătă nervos spre mine.

— E beat.

Kettricken se ridică şi-mi lăsă capul să se lovească de podea. Am văzut stele verzi.

— Grăjdar, rosti ea cu glas scârbit, scoate-l afară. Ar fi trebuit să-l opreşti înainte de a se îmbăta. Data viitoare ai grijă să judeci tu în locul lui, dacă vezi că el nu-i în stare.

— Grăjdarul nostru e vestit pentru înclinaţia lui spre pahar. Cred că de data asta au fost împreună, regina mea, rosti Regal batjocoritor.

— Nu suportă prea bine vestea morţii lui Verity, spuse Burrich calm.

Nu minţea, oferea o explicaţie, nu o scuză. Mă apucă de piepţii hainei şi mă ridică de jos. M-am clătinat pe picioare fără să fie nevoie să mă prefac, până când mă ţinu mai zdravăn. În treacăt, l-am surprins pe bufon că-i mai dă regelui o lingură de ceai. M-am rugat să nu-l întrerupă nimeni. În timp ce Burrich mă scotea afară cu ghionturi, Kettricken îl mustră pe Regal, zicându-i că ar trebui să fie jos, cu musafirii lui, şi promiţându-i că ea şi bufonul îl puteau culca singuri pe rege. Iar când am urcat scările, l-am auzit pe Regal coborând cu garda lui. Bolborosea întruna şi pe urmă făcu scandal, plângându-se că nu e

prost şi că îşi dă seama de un complot când îl vede. M-am îngrijorat, dar eram convins că nu ştia ce se întâmplase.

Ajunşi la uşa mea, m-am simţit destul de bine ca să trag zăvoarele. Burrich veni după mine înăuntru.

— Dacă aş avea un câine care s-ar îmbolnăvi aşa de des ca tine, l-aş ierta de păcate, zise el blând. Mai vrei scoarţă-de-spiriduş?

— Nu mi-ar strica. Dar numai puţin. Ai ghimbir, mentă sau măceşe?

Mă privi chiorâş. M-am aşezat pe scaun, în vreme ce el scormoni în tăciunii amorţiţi până când reuşi să-i aţâţe. Aprinse focul, umplu ceainicul cu apă şi îl puse la încălzit. Găsi un vas şi turnă în el fulgii de scoarţă-de-spiriduş, apoi găsi o cană şi o şterse de praf. După ce le pregăti pe toate, îşi plimbă ochii în jur. Pe faţa lui apăru o expresie asemănătoare cu dezgustul.

— De ce trăieşti aşa?

— Cum aşa?

— Într-o cameră aproape goală, de care nu ai grijă. Am văzut corturi de iarnă mai primitoare decât încăperea asta. Parcă nici nu te aştepţi să stai în ea mai mult de o noapte sau două.

Am ridicat din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ar trebui, adăugă Burrich fără chef. Şi ar mai trebui să te gândeşti de câte ori eşti rănit sau ţi-e rău.

— Ce s-a întâmplat în seara asta... altfel nu se putea.

— Ştiai ce-o să păţeşti, dar tot te-ai vârât cu capul înainte.

— Trebuia s-o fac.

Turnă apă clocotită peste scoarţa-de-spiriduş.

— Serios? Mie mi s-a părut că bufonul a venit cu un argument foarte convingător. Totuşi, nu te-ai oprit. Nici tu, nici regele Shrewd.

— Şi?

— Ştiu câte ceva despre Meşteşug. Am fost omul lui Chivalry. Nu se întâmpla prea des şi nu rămâneam sleit ca

tine acum. Numai o dată sau de două ori. Dar i-am simţit ispita, i-am simţit... Îşi căută cuvintele, oftă. Desăvârşirea. Eşti una cu lumea. Mi-a povestit Chivalry odată. Poţi să devii dependent, aşa mi-a spus. Aşa că îţi cauţi pretexte ca să-l întrebuinţezi şi, până la urmă, te absoarbe. Ca iureşul bătăliei, într-un fel, adăugă după o scurtă pauză. Senzaţia că te mişti nestingherit prin timp, că eşti o forţă mai puternică decât însăşi viaţa.

— Cum eu nu pot întrebuinţa Meşteşugul singur, nu sunt în primejdie.

— Te oferi prea des celor care pot. Vorbe spuse verde-n faţă. La fel de des cum te arunci cu capul înainte în pericole care te atrag în acelaşi fel. În luptă, eşti ca turbat. Aşa păţeşti şi când foloseşti Meşteşugul?

Nu mă gândisem niciodată aşa la Meşteşug şi la luptă. Frica sau o senzaţie asemănătoare muşcă din mine cu dinţi de copil. Am alungat-o.

— E datoria mea să fiu omul regelui. Pe lângă asta, nu a fost propunerea ta?

— Ba da. Dar eu m-aş fi lăsat convins de bufon. Tu ai fost de neclintit. Nu pui niciun preţ pe ce ţi s-ar putea întâmpla. Poate că ar trebui să ai grijă de tine.

— Ştiu ce fac.

Am vorbit mai aspru decât aş fi vrut, dar Burrich nu protestă. Îmi turnă ceai şi mi-l dădu cu o expresie de felul „ştii ce vreau să spun” pe faţă. Am luat cana şi mi-am concentrat privirile asupra flăcărilor.

— Verity trăieşte, am spus încet.

— Am auzit-o pe regină. N-am crezut nicio clipă că e mort.

Acceptă adevărul foarte calm, la fel de calm ca tonul pe care rosti:

— Dar nu avem nicio dovadă.

— Dovadă? Am vorbit cu el. Regele a vorbit cu el. Nu-i destul?

— Pentru mine, prea destul. Pentru cei mai mulţi...

— Când regele se va însănătoşi, va confirma. Verity trăieşte.

— Mă îndoiesc că va fi de ajuns ca să-l împiedice pe Regal să se proclame singur viitor rege. Ceremonia e plănuită pentru săptămâna viitoare. Cred că ar fi avut loc în seara asta, numai că trebuie să fie prezenţi toţi ducii, ca să fie martori.

Fie din cauza scoarţei-de-spiriduş şi a oboselii, fie pur şi simplu din cauza şirului de întâmplări agitate, camera începu să se învârtă cu mine. Parcă m-aş fi aruncat în faţa unei căruţe ca s-o opresc şi ea trecuse peste mine. Bufonul avusese dreptate. Ceea ce făcusem în seara asta nu ajutase prea mult, îi adusese doar linişte sufletească lui Kettricken. Mă copleşi brusc disperarea. Am pus jos cana goală. Regatul celor Şase Ducate se destrăma. Viitorul meu rege, Verity, se va întoarce într-un ţinut care nu va mai semăna deloc cu cel din care plecase: o ţară dezbinată, un ţărm devastat, un turn prădat şi pustiu. Poate dacă aş fi crezut în Străbuni, aş fi găsit o cale să cred că toate se vor îndrepta. Acum nu vedeam decât nereuşita mea.

Burrich se uita la mine chiorâş.

— Culcă-te, îmi sugeră el. Câteodată, dacă bei prea multă scoarţă-de-spiriduş, te apucă tristeţea. Cel puţin aşa am auzit.

Am încuviinţat în tăcere. M-am întrebat dacă din cauza asta Verity era mereu posac.

— Odihneşte-te bine. Dimineaţă, lucrurile o să ţi se pară mai vesele. Hohoti şi zâmbi şmechereşte. Sau poate că nu. Dar măcar odihna te va ajuta să le înfrunţi mai uşor. Tăcu, redevenind serios. Molly a trecut mai devreme pe la mine.

— E teafără? am vrut eu să ştiu.

— Mi-a adus lumânări de care nu aveam nevoie, continuă Burrich, de parcă eu n-aş fi spus nimic. Ca şi când ar fi căutat un pretext ca să vorbească cu mine...

— Ce-a zis?

M-am ridicat de pe scaun.

— Nu prea multe. E întotdeauna foarte cinstită cu mine. Eu îi zic fără înconjur ce am de zis. Pur şi simplu i-am spus că ţi-e dor de ea.

— Şi ea ce-a zis?

— Nimic. Burrich zâmbi larg. Dar e foarte drăguţă când se înroşeşte în obraji. Oftă şi iarăşi deveni serios. Şi, tot pe şleau, am întrebat-o dacă i-a mai dat cineva motive să se teamă. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a vârât bărbia în piept, de parcă aş fi vrut să-i bag ceva cu forţa în gură. Mi-a mulţumit frumos, cum mi-a mai mulţumit şi altă dată, dar a zis că e în stare să-şi poarte de grijă şi singură. La nevoie, crezi că ar cere ajutor? mă întrebă mai încet.

— Nu ştiu, i-am mărturisit. E destul de curajoasă. Are ea mijloacele ei de luptă. Ia taurul de coarne. Eu mă strecor şi lovesc pe la spate. Uneori mă face să mă simt laş.

Burrich se ridică şi se întinse de-i trosniră umerii.

— Nu eşti laş, Fitz. Ţi-o garantez eu. Poate că înţelegi lucrurile mai bine decât ea. Aş fi vrut să te liniştesc în privinţa ei. N-am cum. O să am grijă de ea cât pot. Cât mă lasă ea. Mă privi strâmb. Hands m-a întrebat azi cine e domniţa aia drăguţă care tot vine la mine.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. M-am uitat la el.

Ştiam eu cum se uitase. Hands nu-i va mai pune alte întrebări.

După plecarea lui Burrich, m-am trântit cu mâinile şi picioarele desfăcute pe pat. Am stat nemişcat, socotind să-mi odihnesc măcar trupul, dacă mintea mi se încăpăţâna să rătăcească. Un om mai bun decât mine s-ar fi gândit numai la chinul regelui său. Eu mă tem că m-am gândit mai mult la Molly, singură în camera ei. Când n-am mai suportat, m-am sculat din pat şi am început să bântui prin turn.

De jos, din coridorul cel mare, se mai auzeau ecourile ospăţului. Coridorul meu era gol. M-am aventurat tăcut în jos pe scări. Mi-am spus că voi fi foarte, foarte atent, că nu voi face decât să bat la uşa ei, poate voi intra câteva minute, ca să mă asigur că e teafără. Atât, nu mai mult. O vizită dintre cele mai scurte...

Eşti urmărit. Ochi întunecaţi, de-abia învăţat să se ferească de Burrich, vorbi foarte încet în mintea mea.

Nu m-am oprit. I-aş fi dat de înţeles urmăritorului că l-am simţit. În schimb, m-am scărpinat la umăr, ca să am motiv să întorc capul şi să mă uit în spate. Nimeni.

Adulmecă.

Am adulmecat, o respiraţie scurtă, urmată de una mai lungă. Un miros foarte slab. Transpiraţie şi usturoi. Am cercetat coridorul cu mintea şi mi-a îngheţat sângele în vene. Acolo, în capătul opus, ascuns în cadrul unei uşi. Will. Will cel întunecat şi subţire, cu ochii mijiţi. Iniţiatul chemat înapoi din Bearns. Am atins foarte uşor scutul Meşteşugului care mă ferea de el: porunca de a nu se lăsa văzut, o undă de încredere trimisă către mine, ca să mă îndemne să fac ce am de gând. Foarte viclean. Foarte iscusit, mult mai delicat decât fuseseră Justin sau Serene vreodată.

Un om mult mai periculos.

M-am oprit între caturi şi am luat lumânări din cele depozitate acolo, apoi m-am întors în camera mea, de parcă nici n-aş fi avut altceva de gând.

Când am închis uşa după mine, mi-am simţit gura uscată. Am oftat tremurând. Mi-am impus să-mi cercetez gărzile care îmi păzeau mintea. Nu-mi pătrunsese în ea, eram convins de asta. Deci nu-mi adulmeca gândurile, ci mi le impunea pe ale lui, ca să-i fie mai uşor să mă urmărească. Dacă nu ar fi fost Ochi întunecaţi, m-ar fi urmărit până la uşa lui Molly. M-am întins cu forţa din nou în pat, încercând să-mi amintesc toate acţiunile mele de la întoarcerea lui Will în Buckkeep. Nu-l considerasem duşman pur şi simplu, pentru că nu revărsa ura pe care o răspândeau Justin şi Serene în jurul meu. Fusese întotdeauna un tânăr tăcut şi retras. Devenise un bărbat obişnuit, care nu merita atenţie deosebită din partea nimănui.

Fusesem un tâmpit.

Nu cred că te-a mai urmărit până acum. Dar nu pot fi sigur.

Ochi întunecaţi, fratele meu. Cum să-ţi mulţumesc?

Rămâi în viaţă. O scurtă pauză. *Şi adu-mi turtă cu ghimbir*.

Îţi aduc, i-am promis din adâncul sufletului.

Focul făcut de Burrich arsese şi eu tot nu adormisem când am simţit curentul de la Chade alunecând prin camera mea. A fost o uşurare să mă scol şi să mă duc la el.

L-am găsit aşteptându-mă nerăbdător, patrulând prin odăiţa lui. Se luă de mine îndată ce am ieşit din casa scărilor.

— Un asasin e o unealtă, mă informă el şuierând. Se vede că n-am reuşit să te fac să pricepi asta. Suntem unelte. Nu facem nimic din propria noastră voinţă.

Am rămas stană de piatră, şocat de supărarea din glasul lui.

— Nu am omorât pe nimeni, am replicat eu, indignat.

— Sst! Vorbeşte mai încet. N-aş fi prea sigur de asta, dacă aş fi în locul tău. De câte ori mi-am făcut datoria nu punând cuţitul la gâtul cuiva, ci dându-i un motiv întemeiat şi un prilej să o facă singur?

N-am spus nimic.

Se uită la mine şi oftă, supărarea şi agitaţia părăsindu-l. Zise cu glas moale:

— Câteodată, cel mai bun lucru e să salvezi. Câteodată trebuie să ne resemnăm cu asta. Nu noi suntem cei care punem lucrurile în mişcare, băiete. Ceea ce ai făcut în seara asta a fost nechibzuit.

— Aşa mi-au spus bufonul şi Burrich. Dar cred că Kettricken e de altă părere.

— Kettricken şi copilul ei s-ar fi învăţat amândoi cu suferinţa. La fel şi regele Shrewd. Gândeşte-te ce au fost. O străină, văduva celui care a fost viitorul rege, mama unui copil care încă nu se vede şi care nu-şi va putea exercita puterea mulţi ani de acum înainte. Regal l-a considerat pe Shrewd un bătrân neputincios care se clatină pe picioare, folositor numai ca marionetă, probabil, dar inofensiv. Nu avea niciun motiv să-l înlăture. Da, sunt de acord că poziţia lui Kettricken nu era atât de sigură cum ar fi putut fi, dar nu îl înfruntase pe Regal. Cum o va face acum.

— Nu i-am spus ce am descoperit, am zis, în silă.

— Nici nu a trebuit. Se va vedea în purtarea ei şi în voinţa cu care i se va opune. El a făcut din ea o văduvă. Tu ai făcut-o din nou viitoarea regină. Dar eu pentru Shrewd îmi fac griji. Shrewd e cheia, el e cel care se poate ridica şi spune, chiar dacă în şoaptă: „Verity trăieşte, Regal nu are dreptul să fie viitorul rege.” De el trebuie să se teamă Regal.

— L-am văzut pe Shrewd, Chade. L-am văzut bine. Nu cred că va trăda ce ştie. În ciuda trupului neajutorat, în pofida drogurilor amorţitoare şi a durerii cumplite, e încă un bărbat şiret.

— Poate. Dar bărbatul acela şiret e îngropat adânc. Drogurile şi mai ales durerea determină un om înţelept să facă lucruri nebuneşti. Un om care e în agonie din cauza rănilor va sări pe cal să dea un ultim atac. Durerea îl poate face pe om să-şi asume riscuri sau să se manifeste în cele mai ciudate feluri.

Vorbele lui Chade se întemeiau pe multă judecată.

— Nu-l poţi sfătui să nu-i spună lui Regal că ştie că Verity trăieşte?

— Aş putea încerca. Dacă nu mi-ar sta în cale afurisitul ăla de Wallace. La început, n-a fost chiar aşa de rău, era supus şi folositor, uşor de manipulat de la distanţă. N-a ştiut niciodată că de la mine sunt ierburile pe care i le aduceau negustorii; nici nu bănuia că exist. Dar acum stă agăţat de rege ca scaiul şi nici măcar bufonul nu-l poate ţine la distanţă prea multă vreme. Rareori prind mai mult de câteva minute cu Shrewd. Şi am noroc dacă fratele meu e conştient jumătate din ele.

Vocea lui avea un timbru ciudat. Am plecat capul, ruşinat.

— Îmi pare rău, am spus încet. Câteodată uit că pentru tine el e mai mult decât rege.

— Ei, n-am fost niciodată foarte apropiaţi ca fraţi. Dar suntem doi bărbaţi care au îmbătrânit împreună. Uneori, asta e o apropiere mai mare. Am străbătut timpul până la vremea şi vârsta ta. Încă mai stăm de vorbă împreună, în

liniște, şi împărtăşim amintiri din vremuri care nu mai există. Îţi pot spune cum a fost, dar nu e acelaşi lucru. Parcă suntem doi străini prizonieri într-un ţinut în care am ajuns şi nu ne mai putem întoarce într-al nostru şi nu ne mai avem decât unul pe altul ca să dovedim că locul în care am trăit cândva a existat cu adevărat. Cel puţin, am putut face asta cândva.

Mi-am închipuit doi copii alergând sălbatic pe plaja din Buckkeep, smulgând scoici de pe stânci şi mâncându-le crude. Molly şi cu mine. Era posibil să-ţi fie dor de casă o vreme şi să jinduieşti după singura persoană care îşi aminteşte de ea. Am încuviinţat în tăcere.

— A, păi... În noaptea asta vedem ce e de salvat. Acum ascultă-mă. Trebuie să-mi dai cuvântul tău. Nu vei lua măsuri care să aibă rezultate însemnate fără să te sfătuieşti cu mine mai întâi. De acord?

Am plecat ochii.

— Aş vrea să-ţi spun da. Vreau să fiu de acord. Dar, în ultimul timp, până şi faptele mele mărunte par să aibă consecinţe, aşa cum o pietricică stârneşte o avalanşă. Evenimentele încep să se scurgă repede unul după altul şi sunt nevoit să iau repede hotărâri, fără să mă pot sfătui cu cineva. Aşa că nu pot să-ţi promit. Dar îţi promit că voi încerca. E bine aşa?

— Cred că da. Catalizator, murmură Chade.

— Aşa îmi zice şi bufonul, m-am plâns.

Chade vru să spună ceva, dar se opri.

— Serios? mă întrebă el, atent dintr-odată.

— Nu scapă niciun prilej să mi-l arunce.

M-am dus la cămin şi m-am aşezat lângă foc. Căldura îmi prinse bine.

— Burrich spune că o doză prea mare de scoarţă-de-spiriduş îţi dă o stare de mâhnire după aceea.

— Ţie aşa ţi se pare?

— Aşa este. Dar s-ar putea să fie de vină împrejurările. Totuşi, Verity părea deseori deprimat, şi el lua întruna scoarţă-de-spiriduş. Însă, repet, poate sunt de vină împrejurările.

— Poate că nu vom afla niciodată.

— Vorbeşti nestingherit în noaptea asta. Rosteşti nume, găseşti motive.

— Toată lumea se veseleşte în noaptea asta. Regal era sigur că are deja vânatul în tolbă. A dat liber gărzilor, iar spionilor o noapte de libertate. Mă privi trist. Sunt sigur că nu va mai fi la fel o vreme.

— Deci crezi că ceea ce vorbim noi aici poate fi ascultat.

— Oriunde trag cu urechea şi cu ochiul, e posibil să fiu la rândul meu ascultat şi spionat. Posibil. Dar nu ajungi bătrân ca mine neasumându-ţi riscuri.

O veche amintire căpătă dintr-odată înţeles.

— Mi-ai spus odată că eşti orb în Grădina Reginei.

— Întocmai.

— Deci nu ai ştiut...

— Nu am ştiut prin ce-ai trecut din cauza lui Galen în vremea aceea. Am auzit bârfele, cele mai multe nesigure, dar pe toate le-am aflat la sfârşit. Însă în noaptea în care te-a bătut şi te-a lăsat să mori... Nu.

Mă privi ciudat. Ai crezut că am ştiut despre asta şi că nu am luat nicio măsură?

— Îmi spuseseşi că nu intervii în instruirea mea, am zis arţăgos.

Chade se aşează pe scaun şi se lăsă pe spate cu un oftat.

— Nu cred că vei avea niciodată încredere totală în cineva. Nici nu vei crede că ţine cineva la tine.

Am tăcut. Nu ştiam ce să-i spun. Mai întâi Burrich şi acum Chade mă obligau să mă judec într-un fel stânjenitor.

— Ei, lasă. Chade îmi înţelese tăcerea. Aşa cum am început să-ţi spun mai devreme. Salvarea.

— Ce vrei să fac?

Respiră pe nas.

— Nimic.

— Dar...

— Absolut nimic. Să ţii minte asta tot timpul. Viitorul rege Verity e mort. Împacă-te cu gândul. Trebuie să crezi că Regal are dreptul să-şi pretindă moştenirea, că era drept să facă tot ceea ce face. Fii îngăduitor, nu-i da

motive să se teamă. Trebuie să-l facem să creadă că a câştigat.

Am chibzuit câteva clipe. Apoi m-am ridicat şi mi-am scos cuţitul de la curea.

— Ce faci? mă întrebă Chade.

— Ceea ce s-ar aştepta Regal să fac, dacă aş crede cu adevărat că Verity e mort.

Mi-am dus mâna la spate, la cureluşa de piele care îmi strângea părul în coada de războinic.

— Am foarfecă, spuse Chade supărat. O aduse şi veni în spatele meu. Cât?

M-am gândit puţin.

— Cât de scurt se poate, dar să nu pară că-l jelesc ca pe-un rege încoronat.

— Eşti sigur?

— La asta se aşteaptă Regal de la mine.

— E-adevărat, bănuiesc.

Dintr-o singură mişcare, Chade îmi tăie părul de la nod. Mi s-a părut neobişnuit să-l văd cum îmi vine în faţă, scurt, nici măcar până la bărbie. Parcă eram iar paj. Am pipăit firele scurte şi l-am întrebat pe Chade:

— Tu ce vei face?

— Voi încerca să găsesc un loc sigur pentru Kettricken şi pentru rege. Trebuie să pregătesc totul pentru fuga lor. Când pleacă, trebuie să dispară ca întunericul la ivirea zorilor.

— Eşti sigur că-i necesar?

— Ce altceva ne-a mai rămas? Acum sunt doar nişte ostatici. Neajutoraţi. Ducatele interioare îl sprijină pe Regal, cele de coastă nu mai au încredere în Shrewd. Totuşi, Kettricken şi-a făcut aliaţi printre ele. Trebuie să trag de sforile pe care le-a tors ea şi să văd ce pot face. Cel puţin ne putem îngriji să-i ducem într-un loc în care siguranţa lor să nu fie folosită împotriva lui Verity când va veni să-şi ceară coroana.

— Dacă mai vine, am adăugat ursuz.

— Când va ajunge, Străbunii vor fi lângă el. Chade se uită la mine urât. Încearcă să crezi în ceva, băiete. De dragul meu.

Fără umbră de îndoială, timpul pe care l-am petrecut învăţând cu Galen a fost cea mai urâtă perioadă din viaţa mea la Buckkeep. Dar săptămâna care a urmat nopţii petrecute cu Chade a fost aproape la fel de neagră. Eram toţi un muşuroi de furnici în care cineva a dat cu piciorul. Oriunde mă duceam în turn, dădeam peste lucruri care-mi aminteau că temelia vieţii mele fusese dărâmată. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Ne-am pomenit cu o avalanşă de locuitori ai ducatelor interioare, veniţi ca martori la ungerea lui Regal viitor rege. Dacă grajdurile noastre nu ar fi fost deja goale, Burrich şi Hands ar fi avut mult de furcă. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, musafirii erau peste tot, bărbaţi din Farrow, înalţi şi cu păr ca inul galben, şi fermieri şi văcari vânjoşi din Tilth. Se deosebeau mult de soldaţii posaci din Buckkeep cu părul scurt, tuns în semn de doliu. Nu rareori s-au iscat încăierări. Protestele orăşenilor din Buckkeep au îmbrăcat forma glumelor batjocoritoare, asemănând invazia locuitorilor din centrul regatului cu raidurile Străinilor. Ironia avea întotdeauna o brumă de amărăciune.

Pentru că, dacă oraşul Buckkeep era, pe de o parte, invadat de oameni şi negustori din alte ducate, pe de alta, era secat de bunuri. Camerele erau golite fără ruşine. Tapiserii şi covoare, mobilă şi unelte, provizii de toate felurile erau luate din turn, încărcate în bărci şi duse în susul râului, la Tradeford, chipurile pentru „a fi în siguranţă” sau „pentru bunăstarea regelui”. Doamna Hasty se dădea de ceasul morţii să găsească o cameră pentru atâţia musafiri, când jumătate din mobilier era încărcat pe bărci. În unele zile, se părea că Regal vrea să distrugă tot ce nu putea duce cu el.

În acelaşi timp, nu economisea niciun ban pentru ca încoronarea lui ca viitor rege să fie cât mai pompoasă şi mai ceremonioasă. Sincer, nu pricepeam de ce se agita

atâta. Pentru mine, cel puţin, era clar că plănuia să lase patru dintre cele Şase Ducate să se descurce pe cont propriu. Dar, aşa cum mă prevenise odată bufonul, nu avea rost să măsor grâul lui Regal cu baniţa mea. Nu aveam aceeaşi măsură. Poate că stăruinţa ca la ceremonie să vină şi ducii şi nobilii din Bearns, Rippon şi Shoaks era un fel de răzbunare pe care nu o înţelegeam. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce greutăţi înfruntau ei ca să vină la Buckkeep într-o vreme în care ţărmurile lor erau asediate fără cruţare. Nu m-am mirat că au sosit cu întârziere şi, când au ajuns, au rămas cu gurile căscate la devastarea oraşului. În ducatele de coastă, vestea că Regal plănuia să se mute împreună cu regele şi Kettricken nu ajunsese decât sub formă de bârfă.

Însă cu mult înainte de sosirea celor din ducatele de coastă, când eu aveam încă de îndurat hărmălaia generală, viaţa mea a început să se spargă în bucăţi. Serene şi Justin au început să mă vâneze. Eram conştient de ei, mă urmăreau des, dar la fel de des le simţeam Meşteşugul atingându-mi marginile conştiinţei. Parcă erau nişte păsări venite să ciugulească orice gând răzleţ de-al meu, îmi ciupeau visele pe care le visam cu ochii deschişi sau momentele în care nu mă supravegheam. Era destul de rău. Dar eu consideram că nu fac decât să-mi distragă atenţia, să mă împiedice să simt vânătoarea mai subtilă a lui Will. Aşa că mi-am ridicat ziduri de pază mai groase în jurul minţii, ştiind că, probabil, mă feresc şi de Verity. Mă temeam că asta era şi intenţia lor, dar nu îndrăzneam să vorbesc cu nimeni despre ea. Îmi apăram spatele întruna, folosindu-mă de toate simţurile mele şi de cele ale lui Ochi întunecaţi. Mi-am jurat să fiu mai prudent şi mi-am dat singur sarcina de a descoperi cu ce se ocupau ceilalţi iniţiaţi din grup. Burl era la Tradeford, chipurile, ajuta la pregătirile pentru instalarea regelui Shrewd. Habar nu aveam unde e Carrod şi nu aveam pe cine să întreb discret. Singurul lucru sigur pe care l-am aflat a fost că plecase de pe *Constance*. Aşa că m-am îngrijorat. Şi am crezut că înnebunesc de grijă când nu l-am mai simţit pe

Will în umbra mea. Ştia că-l descoperisem? Sau era atât de iscusit, încât nu-l mai puteam simţi? Am început să-mi trăiesc viaţa de parcă fiecare pas îmi era supravegheat.

Nu numai caii şi vitele dispăreau din grajduri, într-o dimineaţă, Burrich mi-a spus că Hands plecase. Nu avusese timp să-şi ia rămas-bun de la nimeni.

— Au luat şi ultimele animale zdravene din grajduri. Pe cele mai bune le-au luat de mult, dar ăştia erau cai buni, îi duceau pe uscat la Tradeford. Lui Hands pur şi simplu i s-a spus că trebuie să plece. A venit la mine protestând, dar i-am zis să se ducă acolo. Măcar caii vor fi îngrijiţi de mâini pricepute în noua lor casă. Pe lângă asta, el nu mai are nimic aici. Dacă grajdurile sunt goale, la ce să mai fie grăjdar-şef?

L-am urmat în linişte, ca şi cum am fi făcut obişnuitul rond de dimineaţă. Coliviile adăposteau numai păsări bătrâne sau rănite. În loc de lătrături vesele, am auzit numai scâncete şi schelălăituri. Caii rămaşi erau cei bolnavi, puţin promiţători, trecuţi de prima tinereţe, răniţi, păstraţi în speranţa că vor avea urmaşi. Când am ajuns la boxa goală a Cenuşiei, mi s-a oprit inima în loc. Burrich îmi puse mâna pe umăr. Când am ridicat ochii spre el, îmi zâmbi cu subînţeles. Scutură din capul cu păr scurt.

— Au venit ieri după ea şi după Roşcovanul. Le-am zis că sunt nişte proşti, că i-au luat săptămâna trecută. Şi chiar erau, fiindcă m-au crezut. Dar ţi-au luat şaua.

— Unde? am bâiguit.

— Mai bine să nu ştii, îmi zise posac. E destul să-l atârne în ştreang pe unul dintre noi, ca pe-un hoţ de cai.

Mai multe n-a vrut să-mi spună.

Vizita pe care le-am făcut-o lui Patience şi lui Lacey către sfârşitul după-amiezii nu a fost răgazul tihnit la care sperasem. Am bătut şi mi s-a deschis după o pauză neobişnuit de mare. Am găsit salonul un talmeş-balmeş, mai dezordonat decât altădată, iar Lacey, fără chef, încerca să pună ordine în lucruri. Pe podea se aflau mult mai multe obiecte decât de obicei.

— Un proiect nou? am îndrăznit, încercând să înveselesc atmosfera.

Lacey se încruntă la mine.

— Au venit în dimineaţa asta ca să ia masa doamnei mele. Şi patul meu. Au zis că le trebuie pentru musafiri. N-ar fi trebuit să mă mire, cu atâtea lucruri câte s-au dus pe râu în bărci. Dar mă îndoiesc că le vom mai vedea vreodată.

— Poate că o să vă aştepte când ajungeţi la Tradeford, am sugerat prosteşte.

Nu-mi dădusem seama câte libertăţi îşi luase Regal. Trecură câteva minute până când Lacey vorbi din nou:

— O să ne aştepte mult şi bine, FitzChivalry. Noi nu suntem printre cei luaţi la Tradeford.

— Nu. Suntem printre ciudaţii lăsaţi aici, cu vechiturile.

Patience intrase brusc înapoi în salon. Avea ochii înroşiţi şi obrajii palizi şi mi-am dat seama că se ascunsese la venirea mea, ca să-şi şteargă lacrimile.

— Atunci cu siguranţă vă veţi întoarce la Withywoods, am sugerat.

Mintea mea lucra cu repeziciune. Bănuisem că Regal muta gospodăria întreagă la Tradeford. Acum m-am întrebat cine urma să fie lăsat aici. Pe mine m-am trecut primul pe listă. Apoi i-am adăugat pe Burrich şi pe Chade. Bufonul? Poate de aceea se dăduse bine pe lângă Regal în ultima vreme. Ca să i se dea voie să-l urmeze pe rege la Tradeford.

Ciudat, nici nu-mi trecuse prin cap că regele şi Kettricken aveau să fie ţinuţi la distanţă nu numai de Chade, ci şi de mine. Regal reînnoise porunca să nu pot ieşi din Buckkeep. Nu voisem s-o necăjesc pe Kettricken, ca s-o anuleze. La urma urmei, îi promisesem lui Chade să nu tulbur apele.

— Nu mă pot întoarce la Withywoods. August, nepotul regelui, domneşte acolo. Cel care a fost capul grupului lui Galen înainte de accident. Nu mă poate suferi, iar eu nu am dreptul să cer să fiu acolo. Nu. Vom rămâne aici şi ne vom descurca aşa cum vom putea.

Am căutat să o alin pe cât am putut:

— Eu mai am patul. Îl voi aduce aici pentru Lacey. Mă va ajuta Burrich.

Lacey scutură din cap.

— Mi-am făcut un aşternut de paie destul de comod. Lasă-l pe al tău acolo unde e. Poate că ţie nu îndrăznesc să ţi-l ia. Dacă l-ai aduce aici, jos, ar dispărea mâine.

— Regelui Shrewd nu-i pasă deloc de ce se întâmplă? mă întrebă Lady Patience amărâtă.

— Nu ştiu. Nimănui nu i se dă voie să-l vadă. Regal a spus că e prea bolnav ca să primească vizite.

— Am crezut că numai pe mine nu vrea să mă primească. Ei, asta e. Bietul om. Să piardă doi fii şi să-şi vadă regatul în halul ăsta... spune-mi, ce mai face regina Kettricken? Nu am avut timp să merg la ea.

— Ultima oară când am văzut-o era destul de bine. Îndurerată de moartea soţului ei, desigur, dar...

— Aşadar, nu s-a rănit când a căzut? M-am temut să nu piardă copilul. Patience întoarse capul de la mine spre un perete rămas fără tapiseria obişnuită. N-am avut curajul să merg s-o văd, dacă vrei să ştii adevărul. Ştiu prea bine ce dureros e să pierzi un copil înainte de a-l ţine în braţe.

— A căzut? am repetat prosteşte.

— N-ai auzit? Pe treptele alea groaznice, venind din Grădina Reginei. S-a zvonit că fuseseră luate nişte statui de acolo şi ea s-a dus să vadă care anume, iar, când a coborât, scara a căzut. Nu de la distanţă foarte mare, dar a căzut greu. Cu spatele pe treptele de piatră.

N-am mai fost în stare să mă concentrez pe conversaţia cu Patience după aceea. Cel mai mult am vorbit despre devastarea bibliotecilor, un lucru la care oricum nu voiam să mă gândesc. Imediat ce mi-a permis buna-cuviinţă, m-am retras, cu vaga promisiune că le voi aduce veşti direct de la regină.

Nu mi s-a permis să intru la Kettricken. Câteva doamne mi-au spus să nu mă agit, să nu mă îngrijorez, regina e bine, dar are nevoie de odihnă, o!, dar a fost groaznic... am

răbdat destul ca să mă asigur că nu pierduse copilul, apoi am şters-o.

Dar nu m-am întors la Patience. Nu încă. În schimb, am urcat agale scările spre Grădina Reginei. Luasem un felinar cu mine şi păşeam cu mare atenţie. În vârful turnului, am descoperit că era aşa cum mă temusem. Statuile mai mici şi mai valoroase fuseseră luate. Numai greutatea le salvase pe cele mai mari, eram convins. Piesele lipsă tulburau echilibrul creaţiei lui Kettricken şi făceau grădina şi mai tristă iarna. Am închis uşa cu grijă după mine şi am coborât. Foarte încet. Foarte încet. Pe a noua treaptă, am descoperit misterul. Fusesem gata să-l descopăr ca şi Kettricken, dar m-am reechilibrat şi m-am lăsat pe vine, ca să examinez treapta. Untura fusese amestecată cu funingine ca să nu lucească şi apoi întinsă pe treptele roase, chiar acolo unde pui piciorul, mai ales dacă eşti agitat şi cobori în fugă. Destul de aproape de vârful turnului, ca să se poată spune că a alunecat din cauza noroiului din grădină lipit de pantof. Am frecat negreala care mi s-a lipit de degete şi am mirosit-o.

— Untură de porc, tare bună, remarcă bufonul.

Am sărit în picioare, gata să cad pe scări. Am dat din mâini şi am reuşit să-mi recapăt echilibrul.

— Interesant. Crezi că poţi să mă înveţi şi pe mine mişcarea asta?

— Nu-i de râs, bufonule. În ultima vreme sunt urmărit şi sunt cu nervii încordaţi.

Am mijit ochii în beznă. Dacă bufonul s-a furişat spre mine, nu putea să se furişeze şi Will?

— Cum se simte regele? am întrebat în şoaptă.

Dacă se încercase uciderea lui Kettricken, nici regele nu era în siguranţă.

— Asta să-mi spui tu mie.

Bufonul se ivi din umbră. Adio veşminte scumpe, fuseseră înlocuite cu un costum vechi albastru cu roşu. Se potrivea cu vânătăile proaspete care-i împodobeau un obraz. Cel stâng era spintecat. Un braţ îl ţinea pe celălalt lipit de piept. Am bănuit că are umărul deplasat.

— O, nu, iarăşi? am rostit, cu răsuflarea tăiată.

— Exact asta le-am spus şi eu. Nu m-au prea băgat în seamă. Unii oameni pur şi simplu nu au darul conversaţiei.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că tu şi Regal…

— Păi, da, dar nici măcar un bufon nu pare destul de prost ca să-l mulţumească pe Regal. Am refuzat să plec de lângă rege astăzi. Nu mai terminau cu întrebările despre întâmplarea din seara ospăţului. Poate că am făcut puţin pe grozavul când le-am spus că sunt şi alte distracţii pe lume. M-au azvârlit afară.

Mi se făcu inima cât un purice. Eram convins că ştiu exact care dintre gărzi îi făcuse vânt pe uşă. Se întâmpla exact cum mă prevenise Burrich. Nu ştii niciodată unde se opreşte îndrăzneala lui Regal.

— Ce le-a spus regele?

— Oh! Măcar un „e teafăr regele?” sau „s-a mai întremat?” Nici vorbă. Numai „ce le-a spus regele”. Ţi-e frică să nu-ţi pună pielea în băţ, prinţişorule?

— Nu.

Nu i-am purtat pică pentru întrebare, nici pentru felul în care o formulase. O meritam. Nu-i fusesem un prieten prea bun în ultima vreme. Cu toate acestea, când a avut nevoie de ajutor, a venit la mine.

— Nu. Dar, câtă vreme regele nu spune că Verity trăieşte, Regal nu are niciun motiv să…

— Regele meu a fost… taciturn. A început ca o conversaţie plăcută între tată şi fiu, Regal spunându-i cât de satisfăcut era că, în sfârşit, va fi numit viitor rege. Shrewd s-a exprimat vag, aşa cum deseori o face în ultima vreme. Asta l-a enervat pe Regal şi a început să-l acuze că nu e mulţumit, ba chiar că se opune. În cele din urmă, a stăruit că se pune la cale un complot, o conspiraţie, ca să nu ajungă el pe tron. Niciun om nu e mai periculos decât cel care nu ştie de ce anume se teme. Regal e o astfel de persoană. Până şi pe Wallace l-a luat la trei păzeşte. Adusese una dintre fierturile regelui, ca să-i amorţească mintea odată cu durerea, dar, când a intrat, Regal i-a smuls-o din mână. Pe urmă s-a luat de bietul Wall Ass şi l-a

acuzat că face parte din complot. A pretins că Wallace avusese de gând să-i dea regelui nostru droguri ca să nu spună ce ştie. I-a poruncit să iasă din cameră, zicând că suveranul nu va mai avea nevoie de el până când nu se hotărăşte să-i spună fiului său adevărul. Mi-a poruncit şi mie să ies. Împotrivirea mea a fost înfrântă de doi plugari zdrahoni de-ai lui.

Groaza mi se strecură în suflet. Mi-am amintit de clipa în care am simţit durerea regelui meu. Regal ar sta şi s-ar uita fără remuşcări cum durerea străpunge amorţeala ierburilor, ca să-l copleşească pe tatăl său. Nu-mi puteam închipui un om capabil de aşa ceva. Dar ştiam că Regal e o excepţie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un ceas. Nu eşti prea uşor de găsit.

L-am privit pe bufon mai atent.

— Du-te la grajduri, la Burrich. Vezi cu ce te poate ajuta.

Vraciul, ştiam eu, nu voia să se atingă de bufon. Ca mulţi alţi locuitori din turn, se temea de înfăţişarea lui bizară.

— Tu ce vei face? mă întrebă încet.

— Nu ştiu, i-am răspuns cu sinceritate.

Era exact una dintre situaţiile despre care îl prevenisem pe Chade. Fie că luam măsuri, fie că nu, consecinţele tot grave aveau să fie. Trebuia să-i distrag atenţia lui Regal de la ceea ce făcea. Chade, mai mult ca sigur, ştia ce se petrece. Dacă prinţul şi ceilalţi ar fi putut fi momiţi în altă parte... Nu mi-a venit în minte decât o singură veste destul de importantă pentru ca Regal să plece de lângă Shrewd.

— Te descurci?

Bufonul se ghemuise pe treptele reci din piatră. Se propti cu spatele de perete.

— Cred că da. Du-te.

Am început să cobor.

— Stai! strigă el dintr-odată.

M-am oprit.

— Când îl vei duce pe regele meu, mă duc şi eu cu el.

Am stat şi m-am holbat la bufon.

— Vorbesc serios. Am purtat ţoalele lui Regal numai pentru că mi-a promis asta. Acum promisiunea nu mai înseamnă nimic pentru el.

— Nu pot să-ţi garantez nimic, am şoptit.

— Dar eu pot. Îţi garantez că dacă regele meu e luat şi eu nu merg cu el, voi trăda fiecare secret de-al tău. Fiecare.

Îi tremura vocea. Îşi propti iar capul de perete.

Am plecat în grabă. Lacrimile de pe obrajii lui se înroşeau de la tăieturile de pe faţă. N-am suportat să le văd. Am luat-o la fugă pe scări.

27. CONSPIRAŢIA

Omul însemnat zgârie la fereastră.
Omul însemnat bate la uşă.
Omul însemnat lasă molima pe prispă.
Omul însemnat vrea să te facă cenuşă.

Când lumânarea pâlpâie cu flacără albastră,
O vrăjitoare ţi-a gonit norocul pe fereastră.

De-ngădui şarpele pe piatra focului aprins în casă,
Flămândă, molima îţi va seca odraslele de viaţă.

Pâinea să nu-ţi crească, laptele să ţi se-acrească
Untul să ţi se topească,
De uscăciune, săgeata să ţi se răsucească,
Cuţitul să ţi se întoarcă şi să te rănească,
Noaptea, când e lună, cocoşii să-ţi cotcodăcească –
Astfel de semne rele îndeamnă blestemul să se nască.

— Avem nevoie de sânge.

Kettricken mă ascultase de la început până la sfârşit şi acum îmi cerea sânge calmă, ca şi cum mi-ar fi cerut un pocal cu vin. Îşi plimbă privirea de la Patience la Lacey, aşteptând o sugestie.

— Mă duc să aduc un pui, zise Lacey în cele din urmă, cam fără chef. Îmi trebuie un sac în care să-l ascund, ca să nu facă zgomot...

— Du-te, o îndemnă Patience. Du-te repede. Adu-l în camera mea. Eu voi aduce un cuţit şi un lighean şi îl vom tăia acolo, dar vom aduce aici numai o cană.

M-am dus mai întâi la Patience şi la Lacey, ştiind că nu voi trece singur de doamnele reginei. Cât am fost eu repede la mine în cameră, ele au mers la regină, chipurile, să-i ducă un ceai de ierburi rare, dar de fapt au rugat-o să mă primească între patru ochi. Kettricken le-a dat drumul doamnelor, spunându-le că se va descurca numai cu Patience şi cu Lacey, apoi a trimis-o pe Rosemary după

mine. Fata se juca acum în faţa căminului, încercând să îmbrace o păpuşă.

Când Lacey şi Patience au plecat, Kettricken îşi îndreptă atenţia spre mine.

— Voi împrăştia sânge pe haine şi pe aşternut şi voi trimite după Wallace, căruia îi voi spune că mă tem să nu fi pierdut copilul din cauza căderii. Dar mai departe să ştii că nu voi merge, Fitz, nu voi permite acelui om să pună mâna pe mine, nici nu voi fi atât de proastă încât să beau sau să mănânc din fierturile lui. Fac asta numai ca să-l îndepărtez de rege.

Şi nici nu voi spune că am pierdut copilul. Doar că mă tem să nu-l fi pierdut.

Mi-a vorbit foarte categoric. M-am înfiorat văzând că acceptă cu atâta uşurinţă ceea ce făcuse şi încă făcea Regal, dar şi ceea ce îi spuneam eu să facă, pentru a lua măsuri împotriva lui. Voiam cu disperare să fiu sigur că nu-i voi înşela încrederea. Nu a vorbit despre trădare sau pericol. Pur şi simplu a spus ce va face, ca şi cum ar fi pus la cale un plan de luptă.

— E destul şi atât, i-am promis. Îl cunosc pe prinţul Regal. Wallace va alerga la el cu sufletul la gură, iar el va veni aici, oricât de nepotrivit ar fi. Nu va fi în stare să reziste, va muri de nerăbdare să vadă cât de bine i-a reuşit ticăloşia.

— Şi aşa mă deranjează că femeile din jurul meu mă tot compătimesc pentru moartea lui Verity. Nu voi suporta să le aud vorbind de parcă aş fi pierdut şi copilul. Totuşi, dacă trebuie, voi suporta. Dar dacă lasă o gardă la rege?

— Imediat ce vin să te viziteze, am de gând să bat la uşă şi să-i distrag atenţia. Mă ocup de orice gardă lasă ei acolo.

— Dar, dacă abaţi atenţia gărzii, cum vei reuşi să faci ce trebuie?

— Am... pe cineva care mă va ajuta.

Aşa speram. Am blestemat din nou faptul că Chade nu mi-a dat voie să găsesc o cale de a-l găsi în asemenea situaţii. „Ai încredere în mine”, îmi spusese întotdeauna.

„Privesc şi ascult acolo unde trebuie. Te chem când e sigur să vii la mine. Un secret rămâne un secret numai dacă îl cunoaşte un singur om.” Nu aveam să mărturisesc nimănui că-mi divulgasem deja planurile flăcărilor din cămin, în speranţa că Chade mă asculta printr-o minune. Speram că, în scurtul timp pe care-l voi câştiga, Chade va găsi un mijloc de a intra la rege ca să-i uşureze durerea şi să nu cedeze stăruinţelor lui Regal.

— E un soi de tortură, rosti Kettricken încet, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Să laşi un bătrân să se chinuie aşa. Mă pironi cu privirea. Nu ai destulă încredere în regina ta ca să-i spui cine e ajutorul tău?

— Nu e secretul meu, să-l pot dezvălui, e al regelui, i-am răspuns cu blândeţe. Curând, zic eu, va trebui să ţi se dezvăluie şi ţie. Până atunci...

— Du-te, mă expedie ea. Se foi nervoasă pe canapea. După câte vânătăi am, măcar nu va trebui să mă prefac că sunt bolnavă. Doar că tolerez un bărbat care încearcă să-şi omoare ruda nenăscută şi-şi torturează bătrânul tată.

— Mă duc, am zis şi am plecat repede, simţind cum se înfurie şi nevrând să o supăr mai tare.

Mascarada trebuia să fie foarte convingătoare. Kettricken nu trebuia să arate că ştie că nu a căzut din neatenţie. Am ieşit şi m-am întâlnit cu Lacey, care ducea o tavă cu un ceainic. Nu era ceai în el. Trecând prin anticamera reginei, am avut grijă să par îngrijorat. Reacţia doamnelor la cererea reginei de a-l chema pe vraciul personal al lui Shrewd va fi cât se poate de naturală. Speram să fie suficientă pentru a-l scoate pe Regal din vizuina lui.

M-am furişat în camera lui Patience şi am lăsat uşa crăpată. Am aşteptat. Între timp, m-am gândit la un bătrân; ierburile i se scurgeau din trup şi durerea se trezea în el. O cunoşteam bine. Sub tortura ei şi a unui bărbat care nu mai termină cu întrebările, cât aş putea să tac şi să bâigui vorbe aiurea? Parcă au trecut zile întregi. Într-un sfârşit, am auzit foşnet de fuste, paşi grăbiţi pe hol şi bătăi puternice în uşa lui Shrewd. Nu a trebuit să ascult

ce se vorbeşte, am ghicit cuvintele din tonul vocilor, rugămintea femeilor speriate care insistau pe lângă cineva de la uşă, apoi întrebările nervoase ale lui Regal, brusc transformate în grijă prefăcută. L-am auzit chemându-l pe Wallace din colţul în care îl surghiunise, am auzit cum îi porunceşte agitat să se ducă imediat la regina care pierdea copilul.

Doamnele tropăiră din nou pe lângă uşa mea. Am stat nemişcat, ţinându-mi respiraţia. Tropăitul acela, bolboroseala aceea - trebuie să fie Wallace, încărcat, fără îndoială, cu un braţ de leacuri. Am aşteptat, am respirat încet şi rar, încercând să fiu răbdător, până când am fost convins că şiretlicul meu a dat greş. Pe urmă am auzit paşii mai fermi ai lui Regal şi ai unui alt bărbat, care i-o luase înainte.

— Ăsta-i vin bun, idiotule, nu-l irosi, îl mustră Regal.

Apoi nu i-am mai auzit. Am mai aşteptat puţin. După ce m-am asigurat că intrase deja în camera reginei, mi-am impus să număr până la o sută şi numai când am terminat m-am strecurat afară şi m-am dus la rege.

Am ciocănit la uşă. Nu prea tare, dar insistent şi fără pauză. După câteva minute, o voce a întrebat cine e.

— FitzChivalry, am răspuns îndrăzneţ. Vreau să-l văd pe rege.

Tăcere.

— Nimeni nu are voie să intre.

— Din a cui poruncă?

— A prinţului Regal.

— Port cu mine un însemn de la rege, unul pe care mi l-a dat odată cu promisiunea că voi fi primit la el oricând doresc.

— Prinţul Regal a ordonat în mod special să nu fii primit.

— Dar asta a fost înainte... Am început să bombăn cu glas mai scăzut.

— Ce-ai zis?

— Nu trebuie să audă tot turnul! m-am răstit indignat. Nu e momentul să răspândim panica.

Cu asta l-am convins. Uşa se crăpă foarte puţin.

— Ce este? şuieră bărbatul.

M-am aplecat spre el, m-am uitat în stânga şi în dreapta, apoi am tras cu ochiul în spatele lui.

— Eşti singur? l-am întrebat bănuitor.

— Da! răspunse nerăbdător. Despre ce e vorba? Sper să fie ceva care să merite.

Mi-am dus mâinile la gură aplecându-mă spre uşă, ca nu cumva să-mi irosesc taina. Soldatul se aplecă şi el spre crăpătură. Am suflat iute din buze şi l-am orbit cu un praf alb. Se clătină înapoi, cu mâna la ochi şi la gât. În clipa următoare, era la podea. Negura-nopţii: rapidă şi eficientă. Şi, deseori, mortală. Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie. Nu neapărat pentru că era soldatul care se străduise să-mi scrântească umărul, dar n-ar fi stat ca o momâie în anticamera lui Shrewd, fără să-şi bage nasul în dormitor, ca să vadă ce se întâmplă acolo.

Intrasem prin deschizătură şi mă luptam cu lanţurile care blocau uşa când am auzit un fluierat familiar.

— Ieşi afară. Lasă uşa în pace şi pleacă. Nu trage zăvoarele, prostule!

Am întrezărit obrazul pătat, apoi m-am trezit că mi se trânteşte uşa în nas. Chade avea dreptate. Era mai bine ca Regal să dea peste o uşă zăvorâtă şi să piardă vremea punându-şi oamenii s-o spargă. Cu cât stătea el mai mult pe dinafară, cu atât stătea Chade mai mult cu regele.

Ceea ce a urmat a fost mai greu de făcut decât cele făcute deja. Am coborât la bucătărie, am pălăvrăgit cu bucătăreasa şi am întrebat-o ce era cu agitaţia de sus. Pierduse regina copilul? M-a expediat repede, să-i caut pe alţii care să ştie mai multe. M-am dus în camera gărzilor, vecină cu bucătăria, ca să beau puţină bere şi să mă fac că mănânc, ca şi cum mi-ar fi fost foame. Mâncarea mi-a căzut în stomac ca pietrele. Nu mi s-a dat prea multă atenţie, dar am fost văzut. Toţi vorbeau numai despre cum căzuse regina pe scări. Erau şi gărzi din Tilth şi Farrow, zdrahoni care de-abia se mişcau, oameni din suita ducilor, care beau cot la cot cu cei de-acelaşi rang cu ei din Buckkeep. Am rămas cu un gust mai amar ca fierea când i-

am auzit spunând că pierderea copilului sporea şansele lui Regal la tron. Parcă ar fi făcut rămăşaguri la o întrecere de cai.

Singura bârfă care le făcea concurenţă era aceea că un băiat îl văzuse pe Omul însemnat în curtea castelului, lângă fântână. Nimeni nu s-a gândit să se întrebe ce căuta băiatul acolo sau dacă fusese suficientă lumină ca să vadă într-adevăr semnul rău. În schimb, s-au jurat toţi că nu mai pun gura pe apă, pentru că sigur fântâna fusese spurcată. La câtă bere turnau în ei, nici nu aveau de ce să se îngrijoreze. Am rămas acolo până când a venit poruncă de sus de la Regal: îi trebuiau trei bărbaţi solizi înarmaţi cu topoare să urce imediat la camera regelui. Porunca a iscat un alt rând de bârfe şi, între timp, eu am plecat spre grajduri.

Voiam să-l caut pe Burrich şi să aflu dacă îl găsise bufonul. În schimb, m-am întâlnit cu Molly, care cobora scările abrupte din pod tocmai când începeam eu să le urc. Se uită la figura mea uluită şi râse. Un râs scurt, pe care nu l-am regăsit şi în privirea ei.

— De ce te-ai dus la Burrich? am întrebat-o şi mi-am dat seama imediat ce nepoliticoasă era întrebarea.

Mă temusem că voise să-i ceară ajutorul.

— E prietenul meu, răspunse ea scurt.

Vru să treacă pe lângă mine. Am rămas neclintit, fără să stau pe gânduri.

— Lasă-mă să trec! şuieră ea nervoasă.

Am luat-o în braţe.

— Molly, Molly, te rog, am implorat-o cu glas răguşit când mă respinse fără milă. Hai să mergem undeva să vorbim în linişte, măcar câteva minute. Nu suport să te uiţi aşa la mine, jur că nu ţi-am greşit cu nimic. Te porţi de parcă te-aş fi alungat, dar nu te-am scos nicio clipă din inima mea. Dacă nu pot să fiu cu tine, să ştii că nu e pentru că nu vreau.

Nu mă mai împinse.

— Te rog!

Aruncă o privire în şopronul slab luminat.

— Vom sta şi vom vorbi aici. Foarte puţin. Exact aici.

— De ce eşti atât de supărată pe mine?

Ar fi vrut să-mi răspundă. Am văzut cum îşi înghite cuvintele şi dintr-odată se înfurie:

— De ce ai impresia că sentimentul meu pentru tine e cel mai important lucru din viaţa mea? Îmi întoarse ea întrebarea. De ce crezi că nu am alte griji, în afară de tine?

Am rămas cu gura căscată.

— Poate pentru că eu aşa simt pentru tine, i-am răspuns serios.

— Nu.

Era nervoasă peste măsură şi mă apostrofa ca pe un puşti care se încăpăţâna să creadă că cerul e verde.

— Ba da, am stăruit.

Am încercat s-o strâng la piept, dar parcă am strâns un buştean.

— Viitorul tău rege Verity a fost mai important. Regele Shrewd e mai important. Regina Kettricken şi copilul ei nenăscut sunt mai importanţi.

Îi numără pe degete, ca şi când mi-ar fi numărat greşelile.

— Ştiu ce datorie am, i-am spus încet.

— Ştiu cui ţi-ai oferit inima, îmi replică ea categoric. Şi nu eu sunt pe primul loc în ea.

— Verity nu… mai e aici ca s-o apere pe regina lui, nici pe tatăl lui, am încercat să-i explic. Aşa că, deocamdată, pe ei trebuie să-i pun pe primul loc în viaţa mea. Înaintea oricui îmi e mai drag. Nu pentru că îi iubesc mai mult, dar… - nu-mi găseam cuvintele. Sunt în slujba regelui, am continuat, neputincios.

— Eu sunt numai în slujba mea. Aşa vorbeşte cel mai singur om de pe lume, mi-am zis. Şi îmi port singură de grijă.

— Nu la nesfârşit, am protestat. Într-o zi, vom fi liberi. Liberi să ne căsătorim şi să facem… orice îţi cere regele tău, încheie ea propoziţia în locul meu. Nu, Fitz.

Îşi rostise hotărârea neclintită. Îndurerată. Se trase de lângă mine şi începu să coboare. După ce coborî două

trepte şi puse între noi o distanţă mare cât frigul iernii, zise aproape blândă:

— Trebuie să-ţi spun ceva. A apărut altcineva în viaţa mea. Un bărbat care înseamnă pentru mine ce înseamnă regele pentru tine. Care înseamnă mai mult decât viaţa mea şi stă înaintea oricui îmi e mai drag. Sunt cuvintele tale, nu mă poţi învinui.

Ridică ochii spre mine. Nu ştiu ce expresie trebuie să fi avut, dar ea întoarse capul, de parcă i-ar fi fost greu s-o privească.

— De dragul lui, plec. Într-un loc mai sigur decât acesta.

— Molly, te rog, nu te poate iubi cât te iubesc eu, am implorat-o.

Nu se mai uită la mine.

— Nici regele tău nu te poate iubi mai mult decât... te-am iubit eu. Dar nu e vorba de ceea ce simte el pentru mine, ci de ceea ce simt eu pentru el. El trebuie să fie pe primul loc în viaţa mea. Are nevoie de asta de la mine. Te rog să înţelegi. Nu că nu mi-ar mai păsa de tine, dar acest sentiment nu-l pot pune înaintea a ceea ce e mai bine pentru el. Mai coborî două trepte. Adio, Bobocule.

Rosti ultimele două cuvinte ca un murmur, dar mi se întipăriră în suflet ca arse cu fierul roşu.

Am rămas pe scări urmărind-o cum pleacă. Dintr-odată, sentimentul deveni prea familiar, durerea prea cunoscută. Am năvălit pe trepte după ea, am apucat-o de braţ, am tras-o sub scările podului, în bezna de acolo.

— Molly, te rog.

Tăcu. Nici măcar nu-şi mai trase braţul.

— Ce-aş putea să-ţi dau, ce-aş putea să-ţi spun ca să înţelegi ce însemni pentru mine? Nu te pot lăsa să pleci pur şi simplu!

— Dar nici nu mă poţi convinge să rămân, i-am auzit glasul stins.

Un freamăt se scurse din sufletul ei: furie, putere, voinţă. Nu ştiu cum să-l numesc.

— Te rog, îmi spuse şi vorbele mă durură, pentru că sunau a implorare. Lasă-mă să plec. Nu face să-mi fie şi mai greu. Nu mă face să plâng.

I-am dat drumul, dar rămase pe loc.

— Cu multă vreme în urmă, zise ea prudentă, ţi-am spus că eşti ca Burrich.

Am încuviinţat pe întuneric, nepăsându-mi dacă ea mă vede sau nu.

— În multe privinţe, eşti. Dar nu în toate. Eu hotărăsc pentru noi, acum, aşa cum, odată, el a hotărât pentru Patience şi pentru el. Noi doi nu avem niciun viitor. Altcineva ţi-a cucerit inima. Iar distanţa dintre noi n-o poate scurta niciun pod. Ştiu că mă iubeşti. Dar dragostea ta e... altfel decât a mea. Eu am vrut să avem o viaţă împreună. Tu vrei să mă ţii într-o cutie, separată de viaţa ta. Nu pot să fiu cea la care vii când nu ai altceva mai important de făcut. Nici măcar nu ştiu ce faci când nu eşti cu mine. Nici măcar atât n-ai vrut să-mi povesteşti.

— Nu ţi-ar plăcea să afli. Nu vrei să ştii.

— Nu-mi spune asta, şopti ea supărată. Nu vezi că tocmai cu asta nu mă împac, că nici nu mă laşi să hotărăsc singură dacă vreau sau nu? Nu poţi decide tu pentru mine. Nu ai niciun drept! Dacă nici atât nu-mi poţi spune, cum să cred că mă iubeşti?

— Omor oameni, m-am pomenit spunând. Pentru regele meu. Sunt un asasin, Molly.

— Nu te cred! strigă ea în şoaptă.

Vorbi prea repede. Groaza din vocea ei era la fel de mare ca dispreţul. O parte din ea ştia că-i spusesem adevărul. În sfârşit. O linişte înspăimântătoare, scurtă, dar grea, se lăsă între noi cât Molly aşteptă să-mi recunosc minciuna. O minciună despre care ştia că e, de fapt, adevărul. În cele din urmă, o respinse în locul meu:

— Tu, asasin? N-ai fost în stare nici să treci de gărzile acelea, ca să vezi de ce plâng! N-ai avut curajul să le înfrunţi pentru mine! Dar vrei să cred că omori oameni în numele regelui. Se înecă, supărată, disperată. De ce îmi

spui aşa ceva acum? De ce acum, şi nu de câte ori ai avut prilejul? Ca să mă impresionezi?

— Dacă aş fi crezut că te impresionează, ţi-aş fi spus de mult, am mărturisit.

Era adevărat. Am reuşit să-mi păstrez secretul mai ales de teamă că a i-l spune lui Molly însemna să o pierd. Nu mă înşelasem.

— Minciuni, protestă ea, mai mult ca să se convingă pe sine. Minciuni, numai minciuni. De la bun început. Am fost atât de proastă! Dacă un om te loveşte o dată, te va lovi şi a doua oară, aşa se zice. La fel şi cu minţitul. Dar eu am rămas, am ascultat şi am crezut. Ce proastă am fost! Se îndepărtă de mine cât putu. Mulţumesc, FitzChivalry, spuse ea distantă, ceremonioasă. Mi-ai uşurat mult povara.

Îmi întoarse spatele şi plecă.

— Molly, am implorat-o.

M-am întins ca s-o iau de braţ, dar se răsuci şi ridică mâna, gata să mă lovească.

— Nu mă atinge, mă preveni în şoaptă. Să nu îndrăzneşti să mai pui mâna pe mine!

Plecă.

După o vreme, mi-am adus aminte că stau sub scările lui Burrich, pe întuneric. Tremuram, şi nu numai de frig. Nu. Şi de altceva. Mi-am îndepărtat buzele de dinţi, dar nu ca să zâmbesc, nici ca să mârâi. Întotdeauna mă temusem că minciunile mă vor face să o pierd pe Molly. Totuşi, adevărul retezase într-o clipă pânza ţesută de minciunile mele un an de zile. Ce trebuie să învăţ din asta? m-am întrebat. Am urcat scările agale. Am bătut la uşă.

— Cine e? Vocea lui Burrich.

— Eu.

Trase zăvorul. Am intrat în odaie.

— De ce-a venit Molly aici? l-am întrebat, fără să-mi pese de ton, nici de bufonul bandajat care stătea nemişcat la masa lui. Avea nevoie de ajutor?

Burrich îşi drese glasul.

— A venit după ierburi, răspunse el stânjenit. N-am putut s-o ajut, nu aveam din cele care îi trebuiau. Pe urmă a apărut bufonul şi a rămas să mă ajute să-l lecuiesc.

— Patience şi Lacey au ierburi. O grămadă.

— Asta i-am spus şi eu. Îmi întoarse spatele şi se apucă să adune lucrurile de care se folosise ca să-l oblojească pe bufon. N-a vrut să meargă la ele.

Am simţit în glasul lui o nuanţă care aproape că mă îndemna, mă împingea să-i pun încă o întrebare.

— Molly, pleacă de-aici, am rostit cu glas stins. Pleacă din turn.

M-am aşezat pe un scaun în faţa focului şi mi-am prins mâinile între genunchi. Mi-am dat seama că mă clatin înainte şi înapoi şi am încercat să mă opresc.

— Ai reuşit? se interesă timid bufonul.

M-am potolit. Jur că în clipa aceea habar n-aveam despre ce vorbea.

— Da, am spus. Da, cred că da.

Reuşisem s-o pierd şi pe Molly. Să-i distrug încrederea şi dragostea, să le iau drept sigure, să fiu atât de raţional şi practic şi devotat regelui meu, încât tocmai pierdusem orice şansă de a avea o viaţă a mea. M-am uitat la Burrich.

— Ai iubit-o pe Patience? l-am întrebat dintr-odată. Când te-ai hotărât să pleci.

Bufonul tresări, apoi făcu ochii cât cepele. Deci existau şi taine pe care nu le cunoştea. Burrich se întunecă la faţă cum nu-l mai văzusem niciodată. Îşi împleti braţele la piept, vrând parcă să se stăpânească. Vrea să mă omoare, mi-am zis. Sau poate că doar îşi înfrânge durerea din suflet.

— Te rog, am adăugat, trebuie să ştiu.

Se încruntă la mine, apoi rosti prudent:

— Nu sunt un om schimbător. Dacă aş fi iubit-o, aş iubi-o şi acum.

Aşadar, nu dispare niciodată.

— Totuşi, te-ai hotărât…

— Cineva trebuia să ia o hotărâre. Patience nu voia să înţeleagă că nu puteam fi împreună. Cineva trebuia să pună capăt chinului pentru amândoi.

Aşa cum Molly hotărâse pentru amândoi. Am încercat să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare. Nu mi-a venit nimic în minte. M-am uitat la bufon.

— Te simţi bine?

— Mai bine decât tine, răspunse el sincer.

— Vreau să zic, cum ţi-e umărul? Am crezut...

— Scrântit, dar nu rupt. Mai sănătos decât inima ta.

Vorbe de duh puţin zeflemitoare. Nu ştiam că ştie să învăluie mila în glumă. Bunătatea lui mă aduse în pragul disperării.

— Nu ştiu ce să fac, am recunoscut, cu inima frântă. Cum să trăiesc cu gândul ăsta?

Burrich lovi surd masa cu sticla de rachiu. Scoase trei căni.

— O să bem puţin. Pentru Molly, să-şi găsească fericirea în altă parte. Îi vom dori acest lucru din toată inima.

Am băut un rând şi Burrich umplu iar cănile. Bufonul învârti rachiul în cană.

— E înţelept, tocmai acum? întrebă el.

— Tocmai acum am încheiat socotelile cu înţelepciunea. Aş prefera să fiu un prost.

— Nu ştii ce vorbeşti. Ridică paharul odată cu mine. Pentru proştii de toate felurile. Şi, a treia oară, pentru regele nostru.

Am făcut un efort sincer, dar soarta nu ne-a dat destul răgaz. Cineva bocăni nervos în uşă. Era Lacey, cu un coş pe braţ. Intră degrabă şi încuie bine uşa.

— Scapă-mă de ăsta, te rog, spuse ea şi trânti puiul tăiat pe masă, înaintea noastră.

— Cina! anunţă bufonul entuziasmat.

Lui Lacey îi trebui numai o clipă să-şi dea seama în ce hal suntem şi mai puţin ca să se înfurie:

— În timp ce noi ne riscăm viaţa şi numele, voi vă îmbătaţi! Se luă de Burrich. În douăzeci de ani, n-ai învăţat că nu rezolvă nimic!

Burrich nici nu clipi.

— Unele lucruri nu au rezolvare, cugetă el ca un filozof. Băutura le face mai uşor de îndurat. Se ridică în picioare cu uşurinţă, drept ca o stâncă în faţa ei. Anii de beţie îl învăţaseră cum să nu se clatine. Voiai ceva?

Lacey îşi muşcă buza. Se hotărî să ducă mai departe conversaţia răspunzând la întrebare:

— Să scap de ăsta. Şi o alifie pentru vânătăi.

— Chiar nimeni nu mai cere ajutorul vraciului? se miră bufonul, fără a se adresa cuiva anume.

Lacey îl ignoră.

— După alifie am venit, chipurile, aşa că ar fi foarte bine să mă întorc cu ea, în caz că vrea cineva s-o vadă.

Însă treaba mea adevărată era să-l găsesc pe Fitz şi să-l întreb dacă ştie de ce sparg gărzile uşa regelui cu topoarele.

Am răspuns dând din cap serios. Nu aveam de gând să încerc mişcarea curajoasă a lui Burrich. În schimb, bufonul sări în picioare, ţipând:

— Ce? Se luă de mine. Ai zis că ai reuşit! Ce-ai reuşit?

— Cât am putut într-un timp foarte scurt, am replicat. Ori va fi bine, ori nu. Am făcut tot ce-am putut. Pe lângă asta, ia gândeşte-te. Uşa aia e din stejar solid. O să le ia o vreme s-o spargă. Şi, după ce-o sparg, îmi închipui că vor descoperi că şi uşa de la dormitorul regelui e zăvorâtă şi ferecată.

— Cum naiba ai reuşit? vru să ştie Burrich.

— Nu eu am reuşit, mi-a scăpat mie vorba. M-am uitat la bufon. Am vorbit destul, deocamdată. E vremea să am parte şi de puţină încredere. M-am întors către Lacey. Ce fac regina şi Patience? Cum a mers mascarada noastră?

— Binişor. Regina e plină de vânătăi din cauza căzăturii, iar eu nu sunt deloc sigură că bebeluşul nu e în pericol. Nu pierzi un copil imediat după ce ai căzut. Dar să nu stârnim necazul. Wallace şi-a dat silinţa, dar fără rezultat. Pentru un bărbat care se pretinde vraci, ştie tare puţine despre ştiinţa ierburilor. Iar prinţul...

Lacey pufni, dar nu spuse mai multe.

— Nu mai e nimeni în afară de mine care să creadă că e periculos să răspândim zvonul pierderii copilului? întrebă bufonul nepăsător.

— Altceva n-am avut timp să născocesc, am ripostat. Într-o zi sau două, regina va nega zvonul, zicând că toate sunt bune şi la locul lor.

— Deci deocamdată suntem în siguranţă, remarcă Burrich. Dar ce urmează? Să-i vedem pe rege şi pe regina Kettricken duşi la Tradeford?

— Ai încredere. Îţi cer o singură zi de încredere, am spus precaut. Speram să fie suficient. Iar acum trebuie să ne despărţim şi să ne vedem fiecare de ale noastre, ca şi cum am duce un trai normal.

— Un grăjdar fără cai şi un bufon fără rege, comentă bufonul. Burrich şi cu mine putem bea în continuare. Cred că asta înseamnă trai normal, în împrejurările de acum. În ce te priveşte pe tine, Fitz, habar n-am cum îţi mai zici zilele astea, darămite ce faci în mod normal toată ziua. Înseamnă că...

— Nimeni nu va sta şi nu va bea, declară Lacey ameninţătoare. Lăsaţi sticla deoparte şi păstraţi-vă minţile treze. Şi despărţiţi-vă, cum a zis Fitz. S-au spus şi s-au făcut destule în odaia asta ca să ne atârne pe toţi de un copac pentru trădare. În afară de tine, Fitz-Chivalry, desigur. Ţie îţi vor da să bei otravă. Cei cu sânge regesc nu au voie să se clatine.

Vorbele ei ne treziră brusc. Burrich luă dopul şi astupă sticla. Lacey plecă prima, cu un vas cu alifie de-a lui în coş. Bufonul o urmă la scurtă vreme. Când am plecat eu, Burrich terminase de jumulit puiul şi smulgea ultimele pene încăpăţânate. Omului nu-i plăcea să irosească nimic.

Am umblat aiurea o vreme. Am fost atent să nu am vreo coadă. Kettricken probabil că se odihnea şi nu credeam că aş fi suportat cicăleala lui Patience sau observaţiile ei pătrunzătoare. Dacă bufonul era în camera lui, însemna că vrea să fie singur. Iar dacă era în altă parte, habar nu aveam unde. Turnul era asaltat de musafiri ca un câine de purici. M-am dus la bucătărie şi am şterpelit nişte turtă cu

ghimbir. Pe urmă am rătăcit nemângâiat, încercând să nu gândesc, să pară că hoinăresc fără scop în timp ce mă îndreptam spre coliba în care îl ascunsesem demult pe Ochi întunecaţi. Era goală acum, friguroasă ca aerul de afară. Trecuse o vreme de când avusese Ochi întunecaţi vizuina acolo. Prefera dealurile împădurite din spatele castelului. Dar nu am aşteptat mult până când i-am văzut umbra trecând pragul uşii deschise.

Poate că bucuria cea mai mare a legăturii prin Har e că nu trebuie să dai explicaţii. Nu am fost nevoit să-i povestesc întâmplările zilei, nici să găsesc cuvinte ca să-i descriu ce am simţit când am urmărit-o pe Molly plecând de lângă mine. Iar el nu mi-a pus întrebări şi nu mi-a spus vorbe compătimitoare. Păţaniile oamenilor n-ar fi avut noimă pentru el. Ţinea seama de tăria sentimentelor mele, nu de cauza lor. Pur şi simplu a venit şi s-a aşezat lângă mine pe jos, pe podeaua murdară. L-am cuprins cu braţul şi mi-am vârât obrazul în ceafa lui.

Vai de capul haitelor de oameni, observă el după o vreme. *Cum să vânaţi împreună, dacă vă îndreptaţi în direcţii diferite*?

Am tăcut. N-am ştiut ce răspuns să-i dau, iar el nici nu se aştepta la vreunul.

Se aplecă să-şi scarpine cu dinţii laba din faţă. Apoi se ridică, se scutură şi mă întrebă: *O să-ţi cauţi o pereche nouă*?

Nu toţi lupii au pereche.

Conducătorul are întotdeauna. Altfel cum să se înmulţească haita?

Conducătorul meu are o pereche şi e grea cu prunc. Poate că lupii au dreptate şi oamenii ar trebui să fie mai atenţi la ei. Poate că numai conducătorul ar trebui să se împerecheze. Asta e hotărârea luată de Inima Haitei cu mulţi ani în urmă. Că nu poate avea şi o pereche, şi un conducător pe care să-i urmeze din adâncul inimii.

Acela e mai lup decât vrea să recunoască. În faţa oricui. Pauză. *Turtă cu ghimbir*?

I-am dat turta. A devorat-o lacom sub privirile mele.

Mi-e dor de visele tale noaptea.

Nu sunt visele mele. *Sunt viaţa mea*. *Eşti bine-venit în ele, câtă vreme Inima Haitei nu se supără pe noi*. *Viaţa împărţită cu alţii e mai frumoasă*. Pauză. *Tu ai fi preferat să-ţi împărţi viaţa cu femela*.

Slăbiciunea mea e că vreau prea multe.

Clipi din ochii pătrunzători. *Iubeşti prea multe*. *Viaţa mea e mult mai simplă*.

Mă iubea numai pe mine.

E-adevărat. *Singurul meu necaz e că tu nu vei fi niciodată convins de asta*.

Am oftat din străfunduri. Ochi întunecaţi strănută, apoi se scutură. *Nu-mi place praful ăsta de şoareci*. *Dar*, *înainte de a pleca*, *scarpină-mă în urechi cu mâinile tale dibace*. *Eu nu reuşesc s-o fac fără să mă zgârii*.

L-am scărpinat în urechi, pe sub bărbie şi pe ceafă, până când s-a lăsat pe-o parte ca un căţeluş.

— Căţelule, l-am alintat.

Pentru jignirea asta vei plăti!

Sări în patru labe, mă muşcă tare prin mânecă şi ţâşni afară. Mi-am ridicat mâneca să văd urmele albe şi adânci din carne care nu sângerau. Aşa ştiu lupii să glumească.

Scurta zi de iarnă se încheiase. M-am întors în turn şi m-am dus cu sila în bucătărie, să aud bârfele bucătăresei. M-a îndopat cu prăjitură cu prune şi miel în timp ce mi-a povestit cum pierduse, probabil, regina copilul şi cum bărbaţii spărseseră uşa exterioară a odăilor regelui, după ce garda murise dintr-odată, lovită de dambla.

— Şi a doua uşă au spart-o şi prinţul Regal se frământa şi-i îmboldea, de teamă să nu fi păţit ceva şi regele. Dar când au intrat la el, cu toată hărmălaia, regele dormea ca un bebeluş, domnule. Atât de adânc, că nu l-au putut trezi deloc ca să-i spună de ce-i spărseseră uşa.

— Uimitor, am încuviinţat, iar ea trecu la bârfele mai neînsemnate din turn.

Am descoperit că în zilele acelea lumea se agita să afle numai cine pleca la Tradeford şi cine rămânea. Bucătăreasa urma să plece, nu se puteau lipsi de tartele cu

agrişe şi torturile ei. Nu ştia cine avea să rămână în locul ei, mai mult ca sigur una dintre gărzi. Regal îi spusese că poate să-şi ia cele mai bune oale - şi ea îi era recunoscătoare -, dar ei cel mai mult îi va lipsi cuptorul de la apus, pentru că nu gătise niciodată pe unul mai bun, curentul de aer era numai bun şi cârligele de agăţat carnea taman la înălţimea potrivită. Am ascultat-o şi am încercat să mă gândesc numai la ce spune, fără să mă mir prea mult de amănuntele pe care ea le considera importante în viaţa ei. Garda reginei, am aflat eu, urma să rămână la Buckkeep, ca şi aceia care încă purtau culorile gărzii personale a lui Shrewd. De când nu se mai bucurau de privilegiul camerei sale, le pierise pofta de viaţă. Însă Regal insista că acele grupuri trebuiau să rămână, ca să dea o înfăţişare nobilă castelului. Rosemary pleca, la fel şi mama ei, dar asta nu era de mirare, ţinând cont pe cine serveau. Fedwren rămânea, la fel şi Mellow. Ei, de vocea lui o să-i fie dor, dar se va obişnui probabil cu trilurile celor din mijlocul regatului.

Nu s-a gândit nicio clipă să mă întrebe dacă plec şi eu.

Urcând scările spre odaia mea, am încercat să-mi închipui cum va arăta castelul. Masa regală goală la fiecare masă, mâncarea - bucate simple, pe care erau obişnuiţi să le gătească bucătarii soldaţilor în campanii. Asta cât mai existau provizii. Mă aşteptam să mâncăm vânat şi alge pe la primăvară. Mă îngrijoram mai mult pentru Patience şi Lacey decât pentru mine. Odaia săracă şi mâncarea pe sponci nu mă deranjau, dar ele nu erau obişnuite cu asta. Măcar va rămâne Mellow să ne cânte, dacă firea lui melancolică nu-l va copleşi, fiind abandonat la Buckkeep. Şi Fedwren. Dacă rămâneau mai puţini copii de educat, poate că el şi Patience se vor ocupa în sfârşit de făcut hârtie. Aşadar, dând lucrurilor o înfăţişare cât mai veselă, am încercat să-mi închipui cum va fi viitorul nostru.

— Unde ai fost, bastardule?

Serene, răsărind brusc din pragul unei uşi. Se aşteptase să tresar. Am ştiut, datorită Harului, că mai era cineva acolo. Nici n-am clipit.

— Pe-afară.

— Miroşi a câine.

— Măcar eu am scuza că am stat printre câini. Puţini, câţi au mai rămas în grajd.

Nu şi-a dat seama imediat de jignirea din răspunsul meu politicos.

— Miroşi a câine pentru că eşti pe jumătate câine. Bestie vrăjitoare ce eşti!

Eram gata să-i răspund cu o remarcă despre mama ei. În schimb, mi-am adus aminte într-adevăr de mama ei.

— Când învăţam să scriem, mai ţii minte că mama ta te punea întotdeauna să porţi cămăşi negre, deoarece te umpleai de cerneală?

Mă privi urât, răsucind întrebarea pe toate părţile, încercând să descopere jignire, dispreţ sau şmecherie în ea.

— Şi ce dacă? mă întrebă în cele din urmă, incapabilă să treacă peste ea.

— Nimic. Pur şi simplu mi-am adus aminte. A fost o vreme în care te ajutam să pui codiţa la litere.

— Asta nu are nimic de-a face cu prezentul! declară furioasă.

— Nu, nu are. Asta e uşa mea. Voiai să intri odată cu mine?

Scuipă, dar nu pe mine, ci la picioarele mele. Dintr-un motiv oarecare, mi-am dat seama că nu m-ar fi scuipat dacă n-ar fi plecat din Buckkeep cu Regal. Nu mai era casa ei şi avea voie s-o mânjească înainte de a pleca. Gestul îmi spunea multe. Nu se aştepta să se mai întoarcă aici.

În cameră, am tras conştiincios fiecare zăvor şi încuietoare, pe urmă am pus şi o rangă la uşă. Am verificat fereastra şi am constatat că obloanele erau bine închise. M-am uitat sub pat. În cele din urmă, m-am aşezat pe un scaun lângă foc, vrând să aţipesc până la chemarea lui Chade.

Am tresărit la o bătaie uşoară în uşă.

— Cine e? am strigat.

— Rosemary. Regina vrea să te vadă.

Până când am tras iar zăvoarele şi încuietorile, fata plecase. Nu era decât o copilă, dar mă descumpănea mesajul strigat prin uşă. M-am aranjat imediat şi am pornit degrabă spre camera lui Kettricken. În trecere, am observat ce mai rămăsese din uşa de stejar de la camera lui Shrewd. O matahală de soldat stătea în locul ei; un străin, nu-l cunoşteam.

Regina Kettricken se odihnea pe o canapea lângă foc. Doamnele pălăvrăgeau în grupuri prin colţurile camerei, dar ea era singură. Stătea cu ochii închişi. Părea atât de istovită, încât m-am întrebat dacă mesajul lui Rosemary nu fusese trimis din greşeală. Dar Lady Hopeful mă conduse lângă regină şi îmi aduse un taburet. Îmi oferi un ceai, pe care l-am primit. Imediat ce Lady Hopeful plecă să pună apa la fiert, Kettricken deschise ochii.

— Ce urmează? întrebă atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca s-o aud.

Am privit-o bănuitor.

— Shrewd doarme acum, dar nu va dormi la nesfârşit. Indiferent ce licoare i s-a dat, nu va mai avea efect şi atunci am ajuns înapoi de unde am plecat.

— Ceremonia învestirii viitorului rege se apropie. Cel mai probabil, Regal va fi destul de ocupat. Fără îndoială că trebuie să-i fie cusute haine noi, pe care să le încerce, şi alte amănunte cu care se tot mândreşte. S-ar putea să-l ţină departe de rege.

— Şi după aceea?

Lady Hopeful se întoarse cu ceaiul. I-am murmurat un „mulţumesc” şi, când îşi trase un scaun lângă noi, Kettricken zâmbi uşor şi întrebă dacă poate să primească şi ea o ceaşcă. Mi-a fost ruşine de graba cu care s-a ridicat să-i împlinească dorinţa.

— Nu ştiu, am şoptit, răspunzându-i la întrebare.

— Ştiu eu. Regele va fi în siguranţă în munţii mei. Va fi onorat şi protejat şi poate că Jonqui va şti... o, mulţumesc Hopeful.

Regina Kettricken luă ceaşca şi sorbi în timp ce doamna se aşează comodă. I-am zâmbit reginei şi mi-am ales cu grijă cuvintele, sperând că mă va înţelege:

— Dar e atât de departe până la munte, regina mea, şi vremea e aspră în aceste luni. Până să ajungă un curier după leacul mamei tale, se va face primăvară. Există şi alte locuri în care se găseşte leacul acela. Bearas sau Rippon, poate, ni l-ar oferi dacă l-am cere. Nobilii duci din acele ţinuturi nu-ţi vor refuza nimic, ştii bine.

— Ştiu, zâmbi Kettricken obosită. Dar au necazurile lor acum şi nu-mi vine să le cer nimic. Pe lângă aceasta, rădăcina pe care o numim viaţă-lungă creşte numai la munte. Un curier ambiţios poate ajunge acolo, cred eu. Sorbi din ceai.

— Pe cine să trimitem cu o astfel de cerere, iată întrebarea cea mai grea, am subliniat eu.

Sigur îşi dădea seama cât de greu îi era unui bătrân bolnav să călătorească la munte iarna. Nu putea merge singur.

— Bărbatul care va merge va trebui să fie de mare încredere şi cu multă voinţă.

— Mie mi se pare că un astfel de bărbat trebuie să fie mai degrabă o femeie, remarcă ironic regina, iar Hopeful râse, mai degrabă văzând-o pe Kettricken înveselită decât de ironia ei.

— Poate că va trebui să merg chiar eu, ca să fie lucrurile făcute ca lumea, adăugă Kettricken şi zâmbi când îmi văzu ochii mari. Dar privirea ei fu serioasă.

Am pălăvrăgit de una, de alta şi am primit o reţetă din ierburi închipuite de la Kettricken. I-am promis că voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să le găsesc. Credeam că am înţeles-o bine. Când am cerut permisiunea să mă retrag şi m-am întors în camera mea, m-am întrebat cum o voi împiedica să treacă la fapte înaintea lui Chade. Era o încurcătură greu de rezolvat.

Nici nu trăsesem bine zăvoarele şi pusesem ranga, când am simţit că mă trage la spate. M-am întors şi am văzut uşa spre teritoriul lui Chade întredeschisă. Am urcat

scările obosit. Aş fi vrut să dorm, dar ştiam că, odată întins în pat, nu voi putea închide un ochi.

Mirosul de mâncare mă atrase încă din prag. Îmi era foame. Chade se aşezase deja la măsuţa pregătită.

— Stai jos şi mănâncă, îmi porunci. Trebuie să complotăm împreună.

Muşcam a doua oară dintr-o plăcintă cu carne când mă întrebă încet:

— Cât crezi că l-am putea ţine pe regele Shrewd aici, în odăile astea, fără să afle cineva?

Am mestecat şi-am înghiţit.

— Eu n-am reuşit niciodată să găsesc o intrare în camera asta.

— O, dar intrările există. Şi, cum mâncarea şi alte lucruri necesare trebuie să intre şi să iasă din ea, sunt câţiva, puţini, care le cunosc, dar nu ştiu exact ce sunt ele. Vizuina mea duce la încăperi din turn în care se aduc regulat provizii de mâncare. Dar viaţa mea a fost mult mai uşoară când Lady Thyme primea hrană şi pânzeturi.

— Cum vei trăi după ce Regal pleacă la Tradeford?

— Nu aşa de bine ca înainte. Unele sarcini le voi face din obicei, dacă rămân cei cu obiceiurile, desigur. Dar, cum mâncarea va deveni tot mai puţină, unii se vor întreba de ce se fac provizii în locuri nefolosite din turn. Noi însă vorbeam despre confortul lui Shrewd, nu despre al meu.

— Depinde cum dispare Shrewd. Dacă Regal ar crede că a părăsit turnul prin mijloace obişnuite, l-ai putea ascunde aici o vreme. Dar, dacă ştie că e tot în turn, nu se va da în lături de la nimic. Bănuiesc că prima lui poruncă va fi să se spargă cu ciocanul pereţii dormitorului lui.

— Cam dur, dar eficient, mă aprobă Chade.

— Ai găsit un loc sigur pentru el, în Bearns sau în Rippon?

— Atât de repede? Sigur că nu. Ar trebui să-l ascundem aici câteva săptămâni sau chiar câteva luni până i se va pregăti un loc. Şi pe urmă trebuie răpit din turn. Ar însemna să găsim oameni pe care să-i cumpărăm şi să ştim când sunt de gardă la poartă. Din păcate, cei care pot fi

cumpăraţi să facă un lucru pot fi cumpăraţi după aceea, ca să vorbească. Asta dacă nu survine un accident.

Chade mă privi nerăbdător.

— Hai să nu ne îngrijorăm din cauza asta. Mai există o cale de a părăsi castelul, i-am spus, cu gândul la ieşirea secretă a lupului meu. Mai avem o problemă, şi aceea e Kettricken. Va lua măsuri singură dacă nu află repede că avem un plan. S-a gândit la acelaşi lucru ca tine. În seara asta, s-a oferit să-l ducă pe rege la munte pentru siguranţă.

— O femeie însărcinată şi un bătrân bolnav, în toiul iernii? Ridicol. Dar, continuă Chade după un timp, nimeni nu se va aştepta la asta. Nu-i vor căuta niciodată pe drumul acela. Şi, cu vânzoleala stârnită de Regal pe râul Buck, încă o femeie şi „tatăl” ei suferind nici nu vor fi remarcaţi.

— Tot ridicol e, am protestat. Nu-mi plăceau scânteile din ochii lui Chade. Cine ar putea să-i însoţească?

— Burrich. L-ar salva de la a-şi bea minţile de plictiseală şi s-ar ocupa şi de caii lor. Şi de orice le-ar trebui. S-ar duce?

— Ştii bine că da, am zis în silă. Dar Shrewd nu ar supravieţui călătoriei.

— Mai degrabă ar supravieţui acelei călătorii, decât drumului cu Regal. Boala care îl roade îl va măcina în continuare, oriunde s-ar afla. Chade se încruntă mai tare. Dar nu-mi explic de ce îl roade mai mult în ultima vreme.

— Frigul. Lipsurile. Nu-i ajută deloc.

— Sunt hanuri pe drum. Mai găsesc eu bani pentru ele. Shrewd seamănă atât de puţin cu cel care a fost odată, încât nici nu trebuie să ne temem că va fi recunoscut. Cu regina va fi mai greu. Puţine femei au pielea şi înălţimea ei. Totuşi, îmbrăcată gros, i s-ar mai îngroşa mijlocul. Părul sub glugă şi...

— Nu vorbeşti serios.

— Mâine-noapte. Trebuie să facem ceva până mâine noapte. Pentru că atunci va trece efectul poţiunii pe care i-am dat-o lui Shrewd. Nu se va mai încerca uciderea reginei

până pleacă spre Tradeford. Dar, odată ce se află în puterea lui Regal, ştii câte accidente se pot întâmpla într-o călătorie. Aluneci de pe barcă în râul îngheţat, cazi de pe cal, mănânci carne stricată. Dacă asasinul lui e pe jumătate la fel de bun ca noi, va reuşi s-o omoare.

— Asasinul lui Regal?

Chade mă privi cu milă.

— Doar nu crezi că prinţul nostru unge singur treptele cu untură şi funingine? Cine crezi că e?

— Serene.

Numele îmi ieşi de pe buze fără să mă gândesc la el.

— Atunci e clar că nu e ea. Nu, vom descoperi că e un omuleţ plăcut la înfăţişare şi aşezat la casa lui. Dacă îl vom descoperi vreodată. Ei, dar să lăsăm asta deocamdată. Deşi nimic nu e mai provocator decât să descoperi alt asasin.

— Will, am murmurat.

— Care Will?

I-am povestit de Will în şoapte repezi. Ascultându-mă, făcu ochi mari.

— Ar fi extraordinar, spuse el admirativ. Un asasin iniţiat în Meşteşug. E de mirare că nu s-a mai gândit nimeni la asta.

— Poate că s-a gândit Shrewd. Dar poate că asasinul nu a reuşit să înveţe…

Chade se propti de spătarul scaunului.

— Mă întreb… începu el cu presupunerile. Shrewd e destul de discret ca să aibă asemenea idei şi să le ascundă chiar şi de mine. Dar, personal, mă îndoiesc că Will e altceva decât un spion, deocamdată. Unul foarte bun, să nu uiţi asta. Trebuie să fii foarte atent. Dar nu cred că trebuie să ne temem de el ca de un asasin. Îşi drese glasul. Ei, asta e. De aceea trebuie să acţionăm urgent. Pe rege trebuie să-l furăm din camera lui. Va fi nevoie să te ocupi din nou de gărzi.

— În timpul ceremoniei de ungere a viitorului rege…

— Nu. Nu îndrăznim să aşteptăm atât de mult. Mâine-noapte. Nu mai târziu. Nu trebuie să le abaţi atenţia prea mult timp. Îmi ajung câteva minute.

— Trebuie să aşteptăm! Altfel, complotul e sortit eşecului. Îmi ceri, până mâine-seară, să-i pregătesc pe regină şi pe Burrich, iar asta înseamnă să le spun că exişti. Iar Burrich va trebui să se ocupe de cai şi de provizii...

— Gloabe. Nimic deosebit. Ar fi remarcaţi prea repede. Şi o lectică pentru rege.

— Gloabe avem cu grămada, numai ele ne-au mai rămas. Dar Burrich nu va suporta să-i vadă pe rege şi pe regină călare pe ele.

— Şi un măgar pentru el. Urmează să umble ca oamenii simpli, fără bani pentru a călători în interiorul regatului. Nu vrem să atragem tâlharii.

Am pufnit, închipuindu-mi-l pe Burrich călare pe un măgar.

— Nu se poate, am spus încet. E prea scurt timpul. Trebuie s-o facem în noaptea de dinaintea ceremoniei. În timpul banchetului.

— Tot ceea ce trebuie făcut se va face, declară Chade. Cugetă o vreme. Poate că ai dreptate. Regal nu va accepta ca regele să nu poată participa la ceremonie. Dacă Shrewd nu e acolo, ducatele de coastă nu-i vor acorda nicio încredere prinţului. Regal va trebui să-i dea ierburile împotriva durerii, să-l poată ţine sub ochi, dacă nu altceva. Foarte bine, atunci. Peste două nopţi. Şi dacă e neapărat necesar să-mi vorbeşti mâine, pune quassia în foc. Nu prea multă, nu vreau să mă afum. Un pumn plin. Îţi voi deschide intrarea.

— Bufonul va vrea să meargă cu regele, mi-am adus eu aminte.

— Nu poate, refuză Chade. N-ai cum să-l deghizezi. Ne va pune şi mai mult în pericol. Pe lângă asta, trebuie să rămână. Vom avea nevoie de ajutorul lui ca să pregătim dispariţia lui Shrewd.

— Nu cred că se va răzgândi.

— Lasă-l în seama mea. Îi pot dovedi că viaţa regelui depinde de felul în care pleacă el de aici. Trebuie să creăm o „atmosferă” în care dispariţia reginei şi a regelui să nu fie considerată... ei... Lasă şi asta pe seama mea. Îi voi descuraja eu ca să nu spargă pereţii. Rolul reginei e simplu. Nu trebuie decât să se retragă mai devreme de la ceremonie şi să pretindă că vrea să doarmă mult, apoi să scape de servitori. Ar trebui să lase vorbă să nu o deranjeze până nu îi cheamă. Dacă totul merge bine, ar trebui să le putem da lui Shrewd şi lui Kettricken aproape toată noaptea ca să se depărteze cât mai mult de Buckkeep. Îmi zâmbi cu blândeţe. Ei, cred că am pus la cale destule. Nu, nu, ştiu că nimic nu e bătut în cuie. E mai bine aşa. Ne adaptăm la împrejurări. Acum du-te şi dormi cât mai poţi, băiete. Mâine ai o zi grea. Iar eu am multe de făcut acum. Trebuie să prepar leacuri pentru Shrewd, ca să-i ajungă până la munte. Şi să le împachetez frumos. Burrich ştie să citească, nu-i aşa?

— Şi încă foarte bine, l-am asigurat eu. Ai fost pe la fântâna din turn ieri, pe la miezul nopţii? l-am întrebat după un timp. Se zice că a fost văzut Omul însemnat. Unii spun că apa din fântână a fost spurcată. Alţii, că e un semn rău pentru ceremonia lui Regal.

— Zău? Păi, poate că aşa e. Chade chicoti. Semne rele şi prevestiri să aibă, atunci, până când li se va părea normal să le dispară regele şi să le lipsească regina.

Zâmbi larg, ca un băieţel, şi obrazul parcă îi întineri. Ochii verzi îi scânteiară ca odinioară, când punea la cale câte-o poznă.

— Du-te şi odihneşte-te. Şi anunţă-i pe Burrich şi pe regină. Eu voi vorbi cu Shrewd şi cu bufonul. Nimeni altcineva nu trebuie să afle de planul nostru. Într-o oarecare măsură, va trebui să ne bazăm pe noroc. În rest, contează pe mine!

Râsul lui, prea puţin liniştitor, m-a însoţit în jos pe scări.

28. TRĂDARE ŞI TRĂDĂTORI

Prinţul Regal era singurul copil al regelui Shrewd şi al reginei Desire care a supravieţuit la naştere. Unii spun că moaşelor nu le-a păsat de regină şi nu s-au dat peste cap să-i salveze bebeluşii. Alţii zic că moaşele, dorind să-i uşureze reginei chinurile facerii, i-au dat prea multe ierburi care amorţesc durerea. Dar, cum numai pe doi dintre copiii ei care s-au născut morţi îi purtase în pântec peste şapte luni, majoritatea moaşelor au spus că ierburile cu care se ameţea regina erau de vină, precum şi obiceiul ei de a-şi purta cuţitul cu lama îndreptată spre pântec. Or, toată lumea ştie că ăsta e un semn rău pentru o femeie însărcinată.

Nu am dormit. De câte ori îmi alungam din minte grijile legate de Shrewd, răsăreau cele pricinuite de Molly, lângă alt bărbat. Mă gândeam ba la rege, ba la ea, învăluindu-mă într-o mantie de nenorociri şi nelinişti. Mi-am promis că, de îndată ce Kettricken şi Shrewd vor fi în siguranţă, voi găsi un mijloc de a o recâştiga pe Molly de la cel care mi-o furase. Odată hotărât, m-am întors pe partea cealaltă şi m-am holbat în gol pe întuneric.

Noaptea încă domnea când m-am dat jos din pat. Am bântuit ca o stafie pe lângă boxele goale şi animalele adormite, ca să urc fără zgomot scările lui Burrich. Mă auzi şi mă întrebă prietenos:

— Eşti sigur că n-ai visat urât?

— Ar însemna că visez de când m-am născut.

— Încep să am şi eu aceeaşi impresie, mă aprobă el.

Stăteam de vorbă în şoaptă pe întuneric, Burrich culcat, eu, pe jos, la marginea patului. Nu l-am lăsat să aprindă focul, nici măcar o lumânare, pentru că nu voiam să se întrebe cineva de ce îşi schimbase dintr-odată obiceiurile.

— Ca să ducem la capăt în două zile tot ce ne cere el, în primul rând trebuie să le facem pe toate fără cusur. Tu eşti primul la care am venit. Poţi s-o faci?

Tăcea şi pe întuneric nu-i vedeam faţa.

— Trei cai zdraveni, un măgar, o lectică şi provizii pentru trei oameni. Toate fără să bage cineva de seamă, încă o clipă de tăcere. Nu pot nici să-i urc pe rege şi pe regină pe cai şi să ies cu ei pe poartă, aşa, nitam-nisam.

— Ştii păduricea de arini unde se aciuiau vulpoii cei mari? Du caii acolo. Regele şi Kettricken vor veni acolo. Lupul îi va conduce la tine, am adăugat şovăitor.

— Trebuie să ştie şi ei, ca mine, ce faci?

Îl înspăimânta gândul.

— Mă folosesc de mijloacele pe care le am. Iar eu văd lucrurile altfel decât tine.

— Cât timp poţi să-ţi împarţi gândurile cu o creatură care se scarpină şi se linge, care se tăvăleşte în hoituri, care înnebuneşte când femela e în călduri, care nu se gândeşte mai departe decât ce va mânca data viitoare, înainte să-i împrumuţi obiceiurile? Ce vei fi atunci?

— Un paznic? am zis, la întâmplare.

În ciuda supărării, Burrich râse.

— Eu vorbeam serios, spuse el după câteva clipe.

— Şi eu, despre rege şi regină. Trebuie să ne gândim cum să ducem treaba la capăt. Mie nu-mi mai pasă ce sacrific ca s-o îndeplinesc.

— Aşadar, reluă el după o mică pauză, eu urmează să fac rost de patru animale şi o lectică fără să atrag atenţia în Buckkeep?

Am încuviinţat pe întuneric, apoi am întrebat:

— Se poate?

— Mai sunt vreo două ajutoare de grăjdari de încredere, veni răspunsul, cam şovăitor. Nu e o favoare pe care aş cere-o oricui. Nu vreau să tulbure apele un puşti pe care l-am pus să facă ceva. Totuşi, bănuiesc că se poate aranja în aşa fel încât să pară că regele şi regina fac parte dintr-un grup de oameni care urmează să plece cu o barcă. Dar băieţii mei nu sunt proşti; nu ţin proşti în grajdurile mele.

Odată ce se răspândeşte vestea că lipseşte regele, o să-şi dea seama imediat.

— Alege-l pe unul care-l iubeşte pe rege.

Burrich oftă.

— Provizii de hrană. Nu vor fi cantităţi prea mari. Mai mult raţii de marş. Trebuie să fac rost şi de haine groase?

— Nu. Numai pentru tine. Kettricken va purta şi va lua cu ea ce-i trebuie. Iar Chade se poate ocupa de nevoile regelui.

— Chade. Numele mi-e cunoscut, parcă l-am auzit cu ani în urmă.

— Lumea ştie că a murit demult. Înainte de asta, a fost văzut prin turn.

— Să trăieşti toţi anii ăştia ca o umbră, se minună Burrich.

— Şi are de gând să trăiască mai departe tot aşa.

— Nu trebuie să te temi că-l voi trăda.

Păru jignit.

— Ştiu. Sunt aşa…

— Am înţeles. Mai departe. Mi-ai spus destule despre ce am de făcut. Voi fi acolo cu caii şi proviziile. La ce oră?

— Noaptea, când petrecerea e în toi. Nu ştiu exact. Îţi trimit vorbă cumva.

Ridică din umeri.

— Imediat ce se întunecă, mă duc acolo şi aştept.

— Burrich. Mulţumesc.

— E regele meu. Ea e regina mea. Nu trebuie să-mi mulţumeşti că-mi fac datoria.

L-am lăsat pe Burrich şi am coborât scările pe furiş. M-am ţinut mai mult în umbră şi mi-am alertat toate simţurile, ca să fiu sigur că nu sunt urmărit. Odată ce am ieşit din grajduri, am sărit de la un hambar la altul, de la cocini la ţarcuri, din umbră în umbră, până când am ajuns la coliba veche. Ochi întunecaţi veni gâfâind să se întâlnească cu mine. *Ce este*? *De ce mă chemi de la vânătoare*?

Mâine-noapte, când se întunecă, s-ar putea să am nevoie de tine. Vrei să rămâi aici, în turn, şi să vii repede, dacă te chem?

Bineînţeles. Dar de ce m-ai chemat aici pentru asta? *Nu trebuie să fii aproape de mine ca să-mi ceri un lucru aşa de uşor*.

M-am ghemuit în zăpadă şi el a venit la mine, ca să-şi pună capul pe umărul meu. L-am strâns în braţe.

Ce nerozie, mă luă el la rost. *Acum, du-te. Voi fi aici dacă ai nevoie de mine*.

Mulţumesc.

Fratele meu.

În mare grabă şi cu multă fereală m-am întors în turn, apoi în camera mea. Am încuiat uşa şi m-am culcat. Fremătam de emoţie. Nu-mi voi găsi liniştea până nu se va rezolva totul.

Pe la mijlocul dimineţii, am fost primit la regină. Am adus cu mine câteva pergamente despre ierburi. Kettricken se odihnea pe o canapea în faţa căminului, făcând pe văduva îndurerată şi pe viitoarea mamă nerăbdătoare. Mi-am dat seama că era istovită şi suferea mai mult decât lăsa să se vadă. Arăta doar puţin mai bine decât seara trecută, dar am salutat-o cu căldură şi am început să-i înşir ierburile pe rând, insistând pe însuşirile fiecăreia. Am reuşit să le plictisesc pe toate doamnele şi să le îndepărtez, iar Kettricken le-a trimis pe ultimele trei să aducă ceai, mai multe perne şi să mai caute un pergament despre ierburi în cabinetul lui Verity. Mica Rosemary aţipise de mult într-un cotlon de lângă foc. Imediat ce s-a stins foşnetul rochiilor, am vorbit repede, ştiind că am puţin timp la dispoziţie.

— Vei pleca mâine-noapte, după ceremonia de ungere a viitorului rege, i-am spus şi am continuat imediat, deşi ea deschisese gura să mă întrebe ceva. Îmbracă-te gros şi ia-ţi lucruri de iarnă. Nu prea multe. Prefă-te că te-au istovit ceremonia şi suferinţa. Dă-le liber servitorilor, spune-le că trebuie să dormi şi să nu se întoarcă până nu îi chemi tu. Pune ranga la uşă. Nu. Ascultă-mă. Nu avem timp prea

mult. Pregăteşte-te de plecare şi pe urmă aşteaptă în camera ta. Va veni cineva după tine. Ai încredere în Omul însemnat. Regele va merge cu tine. Ai încredere în mine, i-am spus disperat, auzind paşi. Totul va fi aranjat. Ai încredere în mine.

Încredere. Eu nu aveam încredere că lucrurile se vor desfăşura după planul nostru. Daffodil[24] se întoarse cu pernele şi, la scurtă vreme, veni şi ceaiul. Am stat la taclale şi una dintre doamnele mai tinere chiar îmi făcu ochi dulci. Regina m-a rugat să-i las pergamentele, pentru că o durea încă spatele. Se hotărâse să se retragă devreme în seara aceea şi poate că ele o vor ajuta să-i treacă timpul mai uşor înainte de culcare. Mi-am luat politicos la revedere şi am plecat.

Chade spusese că se va ocupa de bufon. Eu făcusem eforturi jalnice să plănuiesc evadarea. Acum nu-mi mai rămânea decât să aranjez ca regele să fie singur după ceremonie. Câteva minute, atât îi trebuiau lui Chade. Oare va trebui să-mi dau viaţa pentru ele? Am alungat ideea. Numai câteva minute. Cele două uşi sparte ori mă vor ajuta, ori mă vor împiedica, nu eram sigur. Am chibzuit la toate şiretlicurile. Puteam să fac pe beatul şi să ademenesc gărzile afară ca să ne batem. Dacă nu aveam toporul, nu le-ar fi luat mai mult de câteva minute să-mi vină de hac. Niciodată n-am fost bun la lupta cu pumnii. Nu. Trebuia să scap nevătămat. Am pus la cale şi am renunţat la zeci de planuri. Prea multe amănunte pe care nu le puteam controla. Câte gărzi vor fi? Le voi cunoaşte? Va fi şi Wallace acolo? Va apărea şi Regal să schimbe o vorbă cu el?

Când mă dusesem ultima oară la Kettricken, observasem că draperiile provizorii fuseseră agăţate de cadrul spart al uşii de la odăile regelui. Mizeria fusese îndepărtată, dar pe coridor scăpaseră câteva aşchii de stejar. Nu fuseseră chemaţi muncitorii să repare stricăciunile. Încă un semn că Regal nu avea de gând să se mai întoarcă la Buckkeep.

24 Păpădie (n. tr.).

Am încercat să găsesc un pretext ca să intru în cameră. Jos, turnul fremăta ca niciodată, pentru că în ziua aceea urmau să sosească ducii de Bearns, Rippon şi Shoaks cu alaiurile lor, ca să fie martori la ceremonia de învestitură a lui Regal. Aveau să fie instalaţi în camerele mai modeste, împrăştiate prin turn. M-am întrebat cum vor reacţiona la dispariţia regelui şi a reginei. O vor considera trădare sau va găsi Regal o cale de a o ţine ascunsă? Oare nu va începe noua domnie sub semn rău? Mi-am scos gândul din minte; nu mă ajuta să fac în aşa fel încât regele să rămână singur în cameră.

Am plecat de la mine şi am început să bântui prin turn, în căutarea inspiraţiei. M-am zăpăcit mai tare. Nobili de toate rangurile soseau la ceremonia lui Regal, iar avalanşa de musafiri cu catrafusele şi servitorii lor se pierdea în şuvoiul de obiecte pe care le trimitea Regal în centrul regatului. Paşii m-au purtat spre cabinetul lui Verity. Am găsit uşa întredeschisă. Căminul era rece, camera stătută de nefolosire. Se simţea miros de şoareci. Am sperat că pergamentele adăpostite acolo nu fuseseră distruse iremediabil. Eram sigur că le ascunsesem pe cele mai preţuite de Verity în odăile lui Chade. M-am plimbat prin cameră, atingând obiectele. Mi s-a făcut un dor nespus de el; de firea lui de neclintit, de calmul, de puterea lui; el n-ar fi lăsat să se întâmple ce se întâmpla. M-am aşezat pe scaunul de la masa cu hărţi. Tăblia zgâriată şi mâzgălită acolo unde încercase culorile. Două pene tăiate prost, aruncate lângă o perie rămasă fără păr. Într-o cutie erau câteva călimări crăpate şi uscate. Pentru mine, aveau mirosul lui Verity, aşa cum pielea şi grăsimea de hamuri miroseau a Burrich. M-am aplecat pe masă şi m-am proptit cu capul de mâini.

— Verity, avem nevoie de tine acum.

Nu pot veni.

Am sărit în picioare, împiedicându-mă de scaun, şi am căzut pe covor. M-am ridicat disperat şi am bâjbâit după legătura noastră, şi mai disperat.

Verity!

Te aud. Ce este, băiete? Pauză. *M-ai găsit singur, nu-i aşa*? *Bravo*!

Gândurile se învălmăşeau mult mai repede ca vorbele şi mult mai amănunţite decât le-aş fi dorit. L-am simţit cum se întristează şi se istoveşte pe măsură ce absoarbe veştile. *Vino acasă. Dacă ai fi aici, ai face rânduială în lucruri. Regal nu ar putea pretinde că e viitorul rege, nu ar putea devasta castelul, nu l-ar putea îndepărta pe rege*.

Nu pot. Linişteşte-te. Gândeşte-te bine. Nu aş ajunge acasă la timp ca să-l împiedic. Mă doare sufletul. Dar sunt prea aproape acum de ţelul meu, ca să renunţ la el. Iar dacă voi fi tată - i se încălziră gândurile la proaspătul simţământ -, *e şi mai important să reuşesc. Scopul meu trebuie să fie păstrarea celor Şase Ducate intacte şi ţărmul ferit de piraţi. Ca să aibă ce moşteni copilul*.

Ce trebuie să fac?

Exact ce ai plănuit. Tatăl, soţia şi copilul meu; ţi-am pus pe umeri o povară apăsătoare. Păru dintr-odată nesigur.

Voi face tot ce voi putea, l-am asigurat, temându-mă să-i promit mai mult.

Am încredere în tine. Tăcere. *Ai simţit*? *Ce*?

Mai e cineva aici, încearcă să pătrundă, să asculte ce vorbim. O viperă din cuibul lui Galen.

N-am crezut că e posibil!

Galen a găsit o cale şi le-a arătat-o şi odraslelor lui otrăvitoare. Nu-mi mai spune nimic acum.

M-am simţit ca atunci când tăiase legătura noastră ultima oară, ca să salveze puterea lui Shrewd, dar mai rău. Un val din Meşteşugul lui Verity se revărsase în afară, ca să respingă dintre noi pe cineva. Am simţit că îl costa efortul. Legătura noastră s-a întrerupt.

A plecat la fel de repede cum l-am găsit. Am bâjbâit după el zadarnic. Ceea ce-mi spusese despre cel care ne asculta mă năucea. Frica se lupta cu triumful în mine. Întrebuinţasem Meşteşugul. Fuseserăm spionaţi. Dar folosisem Meşteşugul, şi fără ajutor! Oare cât auziseră spionii? Am tras scaunul de la masă şi am mai stat o vreme cufundat în furtuna gândurilor. Meşteşugul fusese uşor.

Nu ştiu cum de reuşisem să-l iniţiez, dar fusese uşor. Mă simţeam ca un copil care potrivise toate piesele unui puzzle, dar nu-mi aminteam ordinea mişcărilor. Ştiind că se poate, am vrut imediat să mai încerc o dată. Am respins categoric ispita. Aveam alte sarcini de dus la îndeplinire, mult mai însemnate.

Am sărit de pe scaun şi m-am repezit afară din cabinet, gata să mă împiedic de Justin. Şedea cu picioarele desfăcute şi cu spatele proptit de perete. Parcă era beat. Dar ştiam bine că nu băuse. Era pe jumătate ameţit de lovitura primită de la Verity. Mi-am recăpătat echilibrul imediat şi m-am uitat în jos la el. Ştiam că ar trebui să-l omor. Mai aveam încă în buzunăraşul manşetei otrava pregătită pentru Wallace cu atâta vreme în urmă. Dar nu era menită să ucidă iute.

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, Justin se făcu mic sub ochii mei, sprijinindu-se disperat de perete.

Am întârziat cu privirea asupra lui, străduindu-mă să mă calmez. Îi promisesem lui Chade că nu voi mai face nimic fără să-l consult. Verity nu-mi poruncise să descopăr spionul şi să-l omor. Ar fi putut s-o facă într-o clipă. Hotărârea nu-mi aparţinea. Unul dintre cele mai grele lucruri din viaţa mea a fost să mă îndepărtez atunci de Justin. Pe la jumătatea coridorului, l-am auzit cum izbucneşte:

— Ştiu ce-ai făcut!

M-am întors să-l înfrunt.

— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat în şoaptă.

Inima se porni să-mi spargă pieptul. Speram să mă oblige să-l omor. E înspăimântător să-ţi dai seama dintr-odată cât de mult vrei să ucizi.

Justin se albi la faţă, dar nu se mai ghemui. Semăna cu un puşti înfumurat.

— Mergi de parcă ai fi regele, mă priveşti cu dispreţ şi mă batjocoreşti pe la spate. Să nu crezi că nu ştiu! Se lipi de perete şi se ridică în picioare clătinându-se. Dar nu eşti atât de grozav. Ţi-a reuşit o dată Meşteşugul şi crezi că eşti maestru, dar Meşteşugul tău e spurcat de vraja

câinilor! Să nu-ţi închipui că vei merge întotdeauna aşa de mândru. Vei fi îngenuncheat! Curând!

Un lup se zbătu în mine, cerând răzbunare pe loc. M-am stăpânit.

— Îndrăzneşti să spionezi legătura mea cu prinţul Verity, Justin? Nu credeam că ai atâta curaj.

— Ştii bine că da, bastardule. Nu mă tem de tine, aşa că nu trebuie să mă ascund. Am mult curaj, bastardule! Mult mai mult decât bănuieşti.

Ţinuta lui îmi arăta că prinde puteri cu fiecare clipă.

— Nu şi dacă bănuiesc înşelăciune şi trădare. Nu a fost declarat mort viitorul rege Verity, căruia i-ai jurat credinţă, iniţiatule? Iar tu totuşi îmi spionezi Meşteşugul fără să te arăţi deloc surprins?

Justin împietri de groază. Apoi prinse curaj.

— Spune ce vrei, bastardule. Nimeni nu te va crede, dacă noi negăm.

— Ai bunul-simţ şi taci, rosti Serene.

Venea pe coridor ca o navă cu toate pânzele întinse. Nu m-am dat la o parte, ci am forţat-o să se frece de mine. Îl apucă pe Justin de braţ, ridicându-l ca pe-un coş aruncat.

— Tăcerea e o altă formă a minciunii, Serene. Îl răsucise pe Justin şi-l îndepărta de mine. Ştiţi că prinţul Verity trăieşte! am strigat după ei. Credeţi că nu se va întoarce? Credeţi că nu va trebui să daţi socoteală pentru minciuna în care trăiţi?

Se făcură nevăzuţi după un colţ, lăsându-mă să mocnesc în linişte şi să mă afurisesc că strigasem cu atâta patimă un lucru ce trebuia încă ţinut în taină. Dar întâmplarea mă aruncase în braţele mâniei. Am părăsit cabinetul lui Verity şi am plecat prin turn. La bucătărie era înghesuială şi Sara nu avu timp de mine, decât ca să mă întrebe dacă auzisem de şarpele găsit în faţa focului din căminul cel mare. I-am spus că precis se furişase printre lemne ca să se adăpostească de frig şi a fost adus înăuntru pe un buştean. Căldura trebuie să-l fi dezmorţit. Bucătăreasa clătină din cap a neîncredere şi mi-a spus că ea nu auzise de aşa ceva în viaţa ei, era semn rău. Mi-a mai pomenit o dată de Omul

însemnat văzut la fântână, dar în povestea ei acesta băuse din găleată şi, când lăsase găleata de la gură, apa i se scursese pe bărbie roşie ca sângele. Îi obliga pe băieţi să aducă apă pentru gătit din fântâna din curtea spălătoriei. Nimeni nu avea să cadă mort la masa ei.

În atmosfera aceea veselă am plecat din bucătărie cu nişte prăjituri furate de pe o tavă. N-am ajuns prea departe, când m-am pomenit cu un paj.

— FitzChivalry, fiul lui Chivalry? mi se adresă el prudent.

După pometii înalţi, era din Bearns şi, când m-am uitat atent, am văzut floarea galbenă, însemnul ducatului, cusută pe tunica lui peticită. Pentru un băiat de înălţimea lui, ţi se făcea milă de el de slab ce era. Am înclinat din cap serios.

— Stăpânul meu, ducele Brawndy de Bearns, doreşte să-l vizitaţi cât de curând vă este la îndemână.

Rosti vorbele cu mare grijă. Nu era paj de multă vreme.

— Asta înseamnă acum.

— Atunci să vă conduc la el?

— Găsesc singur drumul. Poftim. Nu se face să le iau cu mine.

I-am oferit prăjiturile. Le primi cu teamă.

— Să vi le păstrez, domnule? mă întrebă cât se poate de serios.

Am avut o strângere de inimă văzând cât preţ pune un băiat pe mâncare.

— Mai bine mănâncă-le în locul meu şi, dacă-ţi plac, du-te la bucătărie şi spune-i bucătăresei noastre, Sara, ce părere bună ai despre munca ei.

Oricât de ocupată ar fi fost Sara, un compliment din partea unui băiat slăbănog i-ar fi adus acestuia cel puţin o porţie de tocană.

— Da, domnule!

Se lumină la chip la porunca mea şi se îndepărtă în grabă, muşcând jumătate dintr-o prăjitură.

Odăile mai modeste se aflau pe coridorul cel mare, în partea opusă camerei lui Shrewd. Erau considerate

modeste pentru că ferestrele lor se deschideau spre munte, nu spre mare, şi din cauza asta păreau mai întunecate. Dar ele nu erau nici mai mici, nici mai puţin frumoase.

Numai că ultima oară când intrasem într-una dintre ele, avusese mobilă destulă. Gărzile din Bearns m-au primit într-un salon cu numai trei scaune şi o masă şubredă în mijloc. Mă întâmpină Faith, distantă cum cerea eticheta, apoi îl anunţă pe ducele Brawndy de sosirea mea. Tapiseriile şi draperiile care încălziseră cândva pereţii şi coloraseră camera din piatră dispăruseră. Încăperea era veselă ca o temniţă, în afara focului care o lumina. Am rămas în picioare în mijlocul camerei până când ducele Brawndy ieşi din dormitorul său ca să mă salute. Mă invită să iau loc şi, stânjeniţi, ne-am apropiat două scaune de cămin. Pe masă ar fi trebuit să fie pâine şi plăcinte, ceainice, ceşti şi plante fierte şi sticle cu vin în cinstea musafirilor. Nu erau, şi mă durea sufletul. Faith se plimba în spatele nostru ca un şoim la vânătoare. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb unde e Celerity.

Am schimbat câteva cuvinte politicoase, apoi ducele trecu imediat la subiect, cum trece un cal de căruţă printre nămeţi.

— Înţeleg că regele Shrewd e bolnav, prea bolnav ca să-i primească pe ducii lui. Regal, desigur, e mult prea ocupat cu pregătirile pentru ziua de mâine. Sarcasmul îi îngroşă glasul ca smântână ciorba. Aşa că am vrut s-o văd pe Maiestatea Sa, regina Kettricken, mă anunţă el, dându-mi toate amănuntele. Pentru că, aşa cum ştii, s-a purtat deosebit de frumos cu mine în trecut. Dar, la uşa ei, doamnele mi-au spus că nu se simte bine şi nu ar trebui să primească musafiri. Am auzit că e însărcinată şi că acum, din cauza suferinţei şi a nesăbuinţei de a lupta în apărarea Ducatului Rippon, a pierdut copilul. Aşa este?

Am inspirat adânc, mi-am ales cu grijă cuvintele:

— Regele nostru este, aşa cum spui, foarte bolnav. Nu cred că îl vei vedea decât la ceremonie. Regina noastră nu se simte bine nici ea, dar sunt sigur că, dacă i s-ar fi spus

că ai venit la uşa ei, te-ar fi primit. Nu a pierdut copilul. A călătorit la Neat Bay din acelaşi motiv pentru care ţi-a dăruit opalele; pentru că s-a temut că, dacă nu ia măsuri ea însăşi, nu le va lua nimeni. Şi nu faptele ei de la Neat Bay i-au ameninţat pruncul din pântec, ci o căzătură pe treptele din turn, aici, în Buckkeep. Iar copilul a fost doar în primejdie, dar nu pierdut, deşi regina s-a umplut de vânătăi.

— Înţeleg.

Brawndy se propti de spătarul scaunului şi cugetă câteva minute. Tăcerea se înstăpâni şi se prelungi. În cele din urmă, se aplecă spre mine şi îmi făcu semn să mă aplec şi eu spre el. Când ni se apropiară capetele, mă întrebă în şoaptă:

— FitzChivalry, tu ai vreo năzuinţă?

Iată momentul. Regele Shrewd îl prevestise cu ani în urmă, iar Chade nu de mult. Văzând că nu răspund imediat, Brawndy continuă, rostind fiecare vorbă de parcă atunci ar fi sculptat-o din piatră în faţa mea.

— Moştenitorul tronului Farseer e un copil încă nenăscut. Odată ce Regal se declară viitor rege, crezi că va mai aştepta mult să pretindă tronul? Noi, nu. Pentru că, deşi aceste cuvinte le auzi de pe buzele mele, ele vorbesc şi pentru Rippon şi Shoaks. Shrewd a îmbătrânit şi e slăbit. E rege doar cu numele. Iar Regal am văzut deja ce fel de suveran va fi. Cât vom avea de suferit câtă vreme deţine titlul, până când creşte copilul lui Verity? Nu că mă aştept ca bebeluşul să se nască, cu atât mai puţin să urce pe tron.

Brawndy făcu o pauză, îşi drese glasul şi mă privi cu sinceritate. Faith stătea de pază la uşă ca un soldat. Eu am tăcut în continuare.

— Tu eşti un bărbat pe care îl cunoaştem, fiul unui bărbat pe care l-am cunoscut. Semeni cu el la chip şi la nume. Ai acelaşi drept să te consideri cu sânge regesc ca toţi aceia care au purtat coroana pe cap.

Ducele mai făcu o pauză. Aştepta.

Iar eu tăceam şi tăceam. Nu îl ispiteam să vorbească, mi-am zis. Pur şi simplu îl voi asculta până la capăt.

Atât. Încă nu-mi spusese nimic care să-mi sugereze că l-aş trăda pe regele meu.

Brawndy îşi căută cuvintele, apoi se uită fix în ochii mei.

— Vremurile ne pun la încercare.

— Aşa este, l-am aprobat şoptit.

Îşi privi mâinile. Erau îmbătrânite, pline de cicatrice mărunte şi aspre, de bărbat care muncea. Cămaşa lui era proaspăt spălată şi cusută, dar nu croită special pentru acea ocazie. Poate că Buckkeep o ducea greu, dar Bearns o ducea şi mai greu. Ducele spuse repede:

— Dacă consideri potrivit să i te opui lui Regal, să te declari viitor rege în locul lui, Bearns, Rippon şi Shoaks te vor sprijini. Am încredinţarea că şi regina Kettricken te va susţine, şi că Buck o va urma. Se uită din nou la mine. Am vorbit mult despre asta. Credem că copilul lui Verity ar avea mai multe şanse de a urca pe tron dacă tu vei fi regent în locul lui Regal.

Aşadar, pe Shrewd îl scoseseră deja din discuţie.

— De ce să nu o susţinem pe Kettricken? am întrebat prudent.

Brawndy privi flăcările.

— Mi-e greu s-o spun, după ce s-a dovedit atât de cinstită. Dar nu e născută pe meleagurile noastre şi, într-un fel, e neîncercată. Nu că ne-am îndoi de ea; în niciun caz. Nici nu am da-o la o parte. Este regină şi regină va rămâne, iar copilul ei va domni după ea.

Dar în vremurile acestea avem nevoie şi de un viitor rege, şi de regină.

Îmi stătea pe limbă o întrebare. Un drăcuşor din mine îi dădu glas:

— Şi dacă, atunci când copilul va creşte, nu voi vrea să renunţ la putere, ce se va întâmpla?

Sigur s-au întrebat şi ducii asta, sigur căzuseră de acord asupra unui răspuns. Am stat şi am aşteptat preţ de câteva clipe. Aproape că simţeam vâltoarea posibilităţilor în jurul meu; despre asta tot bolborosea bufonul, asta era una dintre răscrucile înceţoşate la care ajungeam?

— Catalizator, m-am luat singur în râs.

— Poftim?

Brawndy se aplecă mai mult spre mine.

— Chivalry, am zis. Aşa cum ai spus, îi port numele. Într-o oarecare măsură. Duce de Bearns, eşti un bărbat greu încercat. Ştiu cât ai riscat vorbind cu mine şi voi fi şi eu la fel de deschis. Am şi eu năzuinţe. Dar nu năzuiesc la coroana regelui meu.

Am inspirat adânc şi mi-am întors ochii la flăcări. Pentru prima oară mi-am dat seama ce dezastru ar fi pentru Bearns, Rippon şi Shoaks să dispară şi Shrewd, şi Kettricken. Ducatele de coastă ar fi ca o corabie fără cârmă, cu puntea spălată de valuri. Brawndy spusese aproape direct că nu-l vor urma pe Regal. Totuşi, eu nu aveam altceva ce să le ofer în momentele acelea. Să-i şoptesc la ureche că Verity trăieşte ar fi însemnat ca a doua zi să se ridice, să-i nege lui Regal dreptul de a se proclama viitor rege. Dacă-i preveneam că Shrewd şi Kettricken vor dispărea pe neaşteptate nu le ofeream nicio certitudine, ci ar fi însemnat că prea multă lume nu ar fi fost surprinsă de dispariţia lor. Odată ce s-ar fi aflat în siguranţă în Regatul Munţilor, atunci poate că şi ducatele de coastă ar fi putut fi informate. Dar asta ar putea dura săptămâni întregi. Am încercat să mă gândesc ce să-i ofer ducelui acum, ce asigurări, ce speranţe.

— Pe cât mă ţin puterile, eu, ca om, sunt de partea ta. Mi-am cumpănit bine vorbele, ca nu cumva să fie luate drept trădare. Regelui Shrewd i-am făcut un jurământ. Reginei Kettricken, şi pruncului pe care-l poartă, îi sunt devotat. Prevăd că vor veni zile negre pentru noi, iar ducatele de coastă trebuie să lupte ca o singură forţă împotriva piraţilor. Nu avem timp să ne îngrijorăm de ceea ce face prinţul Regal pe uscat. Să-l lăsăm să plece la Tradeford. Viaţa noastră e aici, şi aici trebuie să rămânem şi să luptăm.

Chiar în timp ce vorbeam, am simţit în mine o schimbare răscolitoare. O mantie lăsată să cadă, o insectă târându-se din cocon. Ieşeam la suprafaţă. Regal mă părăsea aici, la Buckkeep, cu greutăţile şi cu necazurile, împreună cu

fiinţele cele mai dragi mie. Nu-i nimic, să plece. Odată regele şi regina aflaţi în siguranţă în Regatul Munţilor, nu mă mai temeam de el. Molly mă părăsise, o pierdusem. Ce-mi spusese cândva Burrich? Că eu poate nu o văd, dar poate ea mă vede pe mine. Atunci, să vadă că trec la fapte, că un bărbat care se opune poate schimba lucrurile. Patience şi Lacey vor fi mai ferite de primejdii lângă mine, decât ca ostaticele lui Regal. Mintea îmi alerga, nebună. Aş putea face din Buckkeep un loc al meu, ca să-l păstrez până la întoarcerea lui Verity? Cine m-ar sprijini? Burrich ar fi plecat. Nu mă puteam baza pe influenţa lui. Dar ar fi plecat acasă şi soldaţii aceia îmbuibaţi. Ar rămâne doar războinicii din Buckkeep, dorind, pe bună dreptate, să nu lase castelul ăsta din stâncă rece să se prăbuşească. Sub ochii unora dintre ei am crescut, cu alţii am învăţat odinioară să mânuiesc sabia. Garda lui Kettricken o cunoşteam, iar bătrânii ostaşi care mai purtau încă uniforma regelui Shrewd mă cunoşteau şi ei pe mine. Fusesem unul de-al lor înainte de a fi omul lui Shrewd. Îşi vor mai aminti oare?

În ciuda căldurii răspândite de foc, mă trecu un fior, iar dacă aş fi fost un lup, mi s-ar fi înfoiat blana. Scânteia din mine se aprinse repede.

— Nu sunt rege. Nu sunt prinţ. Nu sunt decât un bastard, dar unul care iubeşte Ducatul Buck. Nu vreau să vărs sângele lui Regal, nu vreau să-l înfrunt. Nu avem timp de pierdut şi nu am inimă să omor locuitorii celor Şase Ducate. Lăsaţi-l pe Regal să fugă în centrul regatului. Când el şi câinii care-l adulmecă au plecat, sunt al vostru. Şi eu, şi oamenii din Buck care vor vrea să mă urmeze.

Rostisem vorbele, îmi luasem angajamentul. Trădare, trădător, şopti o voce slabă în mine. Totuşi, în adâncul inimii ştiam că procedasem cinstit. Chade altfel ar vedea lucrurile. Dar în clipa aceea am simţit că singura cale de a mă dovedi de partea lui Shrewd, a lui Verity şi a copilului lui Kettricken era de a mă dovedi de partea celor care nu-l sprijineau pe Regal. Cu toate acestea, voiam să fiu sigur că

îmi înţelegeau bine devotamentul. Am privit ţintă în ochii obosiţi ai lui Brawndy.

— Acesta este ţelul meu, duce Brawndy de Bearns. Îl rostesc deschis şi nu voi susţine pe altul. Voi vedea cele Şase Ducate unite şi piraţii alungaţi de pe ţărmurile noastre, voi aşeza coroana pe capul copilul lui Kettricken şi al lui Verity. Trebuie să te aud împărtăşindu-mi acest ţel.

— Jur că ţi-l împărtăşesc, FitzChivalry, fiul lui Chivalry.

Spre groaza mea, bătrânul brăzdat de cicatrice îmi luă mâinile şi şi le aşează pe frunte - un gest străvechi al celui care jură credinţă. De-abia m-am abţinut să nu mi le smulg. Credinţă faţă de Verity, mi-am zis. Aşa am început, şi aşa trebuie să mă asigur că voi merge mai departe.

— Voi sta de vorbă cu ceilalţi, continuă Brawndy în şoaptă. Le voi spune că aceasta este dorinţa ta. Ca să fiu sincer, nu dorim vărsare de sânge. E aşa cum spui. Lasă-l pe puiul de lup să fugă în regat cu coada între picioare. Aici e locul în care rămân şi luptă lupii adevăraţi.

Auzind ce cuvinte foloseşte, mi se făcu părul măciucă.

— Vom participa la ceremonia lui. Vom sta chiar în faţa lui şi vom jura încă o dată credinţă unui rege din neamul Farseer. Dar nu el e acel rege. Şi nici nu va fi vreodată. Am înţeles că va pleca a doua zi după ceremonie. Îl vom lăsa, deşi tradiţia cere ca proaspăt unsul viitor rege să apară în faţa ducilor şi să le asculte sfaturile. Poate că vom mai zăbovi o zi-două după plecarea lui. Măcar Buckkeep va fi al tău înainte de a ne întoarce şi noi acasă. Ne vom îngriji să fie aşa. Şi vom avea multe de discutat. Ce facem cu corăbiile noastre, unde le ducem? Sunt şi altele, pe jumătate construite în şoproane, nu-i aşa?

La scurta mea încuviinţare, Brawndy zâmbi larg, foarte mulţumit.

— Ne vom îngriji să fie lansate la apă, tu şi cu mine. Regal a golit rezervele din Buckkeep, o ştie toată lumea. Noi va trebui să reumplem hambarele. Fermierii şi ciobanii din Buck vor trebui să înţeleagă că trebuie să mai scoată din proviziile lor, dacă vor ca soldaţii să elibereze coasta

de piraţi. Ne aşteaptă pe toţi o iarnă grea, dar lupii slabi luptă cel mai aprig, cel puţin aşa se spune.

Şi suntem slabi, frate, da, suntem slabi.

Am avut o presimţire sinistră. Oare ce făcusem? Trebuia să găsesc o cale de a-i vorbi lui Kettricken înainte de a pleca, s-o asigur că nu mă întorsesem împotriva ei. Şi trebuia să-l chem pe Verity cu Meşteşugul cât de curând. Va înţelege? Trebuie. Dintotdeauna a putut să-mi citească în adâncul inimii. Sigur îşi va da seama de intenţiile mele. Dar regele Shrewd? Odată, demult, când mi-a cumpărat devotamentul, mi-a spus: „Dacă un bărbat sau o femeie va încerca vreodată să te întoarcă împotriva mea, oferindu-ţi mai mult decât mine, atunci vii la mine, îmi spui oferta şi eu îţi dau tot atât.” îmi va da castelul pe mână bătrânul rege?

Mi-am dat seama că Brawndy tace.

— Să nu-ţi fie frică, FitzChivalry, murmură el. Să nu te îndoieşti de justeţea faptelor noastre, altfel suntem ruinaţi cu toţii. Dacă nu ai fi fost tu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul. Nu putem lăsa ducatul fără cârmuitor. Fii bucuros că eşti tu acela, cum ne bucurăm şi noi. Regal a plecat acolo unde niciunul dintre noi nu-l poate urma, a fugit să se ascundă sub patul mamei sale. Trebuie să ne descurcăm singuri. Ne-o dovedesc toate semnele şi prevestirile. Se zice că Omul însemnat a fost văzut bând sânge dintr-o fântână din Buckkeep şi că un şarpe s-a încolăcit pe căminul din coridorul cel mare şi a îndrăznit să se repeadă la un copil. Eu însumi, venind încoace, către sud, am zărit o vulturiţă tânără hărţuită de ciori. Dar tocmai când am crezut că trebuie să se arunce în mare ca să scape de ele, s-a răsucit în aer şi a prins-o pe una care voia s-o atace de sus. A strâns-o în cioc şi a înroşit apa de sângele ei, iar celelalte au fugit croncănind şi fâlfâind din aripi speriate. Acestea sunt semne, FitzChivalry. Am fi nişte proşti să le trecem cu vederea.

Deşi nu credeam în semne, mă trecu un fior pe şira spinării şi mi se făcu părul măciucă. Brawndy îşi întoarse ochii de la mine la uşa interioară din cameră. I-am urmărit

privirea. Celerity stătea în prag. Părul negru scurt îi încadra chipul mândru, iar din ochi trimitea săgeţi albastre.

— Fata mea, ai ales bine, îi spuse bătrânul ei tată. Odată m-am întrebat ce ai văzut la un scrib. Acum îmi dau şi eu seama.

Îi făcu semn să se apropie, iar ea veni foşnindu-şi rochia. Rămase lângă tatăl ei, privindu-mă cu îndrăzneală. Pentru prima oară am întrezărit sclipirea de oţel a voinţei care se ascundea în copila aceea timidă. M-a tulburat.

— Ţi-am cerut să aştepţi, mi se adresă ducele Brawndy, şi ai aşteptat. Te-ai dovedit un bărbat de onoare. Astăzi ţi-am oferit devotamentul meu. Vrei să primeşti şi făgăduiala solemnă a fiicei mele că-ţi va fi soţie?

Mă clătinam pe marginea unui hău fără fund. Am întâlnit privirea lui Celerity. Nici urmă de îndoială în ea. Dacă nu aş fi cunoscut-o pe Molly, aş fi zis că e foarte frumoasă. Dar când m-am uitat la ea, am văzut numai ceea ce îi lipsea. Nu puteam să-mi dăruiesc inima altei femei, cu atât mai puţin în momentele acelea. Mi-am întors ochii spre tatăl ei, hotărât să vorbesc fără înconjur:

— Îmi faci o cinste pe care nu o merit, domnule. Dar, duce Brawndy, e aşa cum ai spus. Trăim vremuri aspre şi nesigure. Alături de tine, fiica ta e în siguranţă. Lângă mine, ar fi în primejdie. Ceea ce am discutat noi astăzi unii ar numi trădare. Nu voi permite să se spună că am luat-o pe fiica ta ca să te atrag de partea mea într-o situaţie îndoielnică, nici că ţi-ai dat fiica din acest motiv. Mi-am impus s-o privesc pe Celerity în ochi. Fiica lui Brawndy e mai în siguranţă decât soţia lui FitzChivalry. Până când nu o să am o poziţie sigură, nu cer nimănui o asemenea făgăduială. Te preţuiesc nespus, Lady Celerity. Nu sunt duce, nici măcar lord. Sunt aşa cum mi-e numele, fiul nelegitim al unui prinţ. Până când voi putea spune că sunt mai mult decât atât, nu-mi voi căuta soţie, nici nu voi curta vreo femeie.

Nemulţumirea se citi limpede pe chipul lui Celerity. Dar tatăl ei încuviinţă încet din cap spusele mele.

— Îmi dau seama de înţelepciunea cuvintelor tale. Fiica mea însă mă tem că nu se gândeşte decât la întârziere. Se uită la buzele ţuguiate ale fetei şi-i zâmbi drăgăstos. Într-o zi, va înţelege că oamenii care încearcă să o protejeze sunt cei care ţin la ea. Mă măsură cu privirea de parcă aş fi fost un cal. Cred, adăugă el încet, că Buck va rezista. Iar copilul lui Verity va moşteni tronul.

Am plecat cu vorbele lui răsunându-mi în minte. O dată şi încă o dată. Mi-am zis că nu făcusem nimic rău. Dacă nu aş fi fost eu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul.

— Cine? mă întrebă Chade nervos, peste câteva ceasuri.

Şedeam şi mă uitam la picioare.

— Nu ştiu. Dar ar fi găsit ei pe cineva. Iar persoana aceea ar fi fost mult mai înclinată să verse sânge. Să joace teatru la ceremonia viitorului rege şi să pună în primejdie eforturile noastre de a-i scoate pe Kettricken şi pe Shrewd din necazul ăsta.

— Dacă ducatele de coastă sunt gata să se răzvrătească, aşa cum rezultă din spusele tale, atunci poate că ar trebui să ne răzgândim.

Am strănutat. Tot mai mirosea a quassia. Aruncasem prea multă în foc.

— Brawndy nu m-a chemat să-mi vorbească de răzvrătire, ci de devotamentul faţă de adevăratul rege. Şi în acelaşi fel i-am răspuns şi eu. Nu vreau să răstorn puterea, Chade, numai să o protejez pentru moştenitorul ei de drept.

— Ştiu asta. Altfel m-aş duce direct la rege cu… nebunia asta. Nu ştiu cum s-o numesc. Nu e chiar trădare, totuşi…

— Nu mi-am trădat regele, am rostit înverşunat.

— Nu? Atunci hai să te întreb ceva. Să zicem că, orice am face sau nu am face, în ciuda încercării noastre de a-i salva pe Kettricken şi pe Shrewd, ar pieri amândoi şi copilul nenăscut, iar Verity nu s-ar mai întoarce. Ce s-ar întâmpla atunci? Tot vei mai dori să cedezi tronul regelui de drept?

— Lui Regal?

— Da, dacă ne luăm după succesiunea la tron.

— El nu e rege. E un prinţişor răsfăţat şi aşa va rămâne întotdeauna. Îmi curge la fel de mult sânge de Farseer în vene cât îi curge şi lui.

— Şi la fel ai putea spune despre copilul lui Kettricken, când va veni vremea. Îţi dai seama pe ce drum periculos pornim când uităm care ne este locul? Tu şi cu mine am jurat credinţă neamului Farseer, din care facem parte, dar nu suntem decât nişte odrasle întâmplătoare. Nu regelui Shrewd, niciunui rege înţelept; am jurat să sprijinim regele de drept din neamul Farseer. Chiar dacă acesta e Regal.

— L-ai sluji pe Regal?

— Am văzut prinţi mai proşti decât el care au ajuns înţelepţi cu vârsta. Ceea ce ai tu în minte va isca un război civil. Farrow şi Tilth...

— Nu sunt deloc interesate de război. Ne-ar ura călătorie sprâncenată şi ar lăsa ducatele de coastă să facă ce vor. Asta tot zice Regal.

— Şi probabil îţi închipui că crede în ce spune. Dar când va descoperi că nu poate cumpăra mătase de calitate şi că vinurile din Bingtown şi de mai departe nu mai ajung de pe râul Buck în gura lui, să-i gâdile cerul gurii, se va răzgândi. Are nevoie de oraşele-port şi se va întoarce după ele.

— Deci noi ce avem de făcut? Ce ar fi trebuit să fac eu?

Chade se aşează în faţa mea şi-şi prinse mâinile pătate în genunchii noduroşi.

— Nu ştiu. Brawndy e într-adevăr disperat. Dacă l-ai fi refuzat trufaş şi l-ai fi ocărât pentru trădare... nu zic că ar fi scăpat de tine. Dar nu uita că nu a stat pe gânduri să-i vină de hac lui Virago când ea a devenit o ameninţare pentru el. Toate astea sunt prea multe pentru un asasin bătrân ca mine. Avem nevoie de un rege.

— Amin.

— Poţi să-l mai chemi pe Verity?

— Mi-e frică să încerc. Nu ştiu cum să mă feresc de Justin şi de Serene. Nici de Will. Am oftat. Totuşi, voi încerca. Verity îşi va da seama sigur dacă se vor amesteca

în Meşteşugul meu. Alt gând nu-mi dădu pace. Chade, mâine-seară, când o ajuţi pe Kettricken să fugă, trebuie să găseşti un moment să-i spui ce a ieşit la iveală şi să o asiguri de devotamentul meu.

— A, vestea aceea i-o voi da ca s-o liniştesc în drum spre munţi. Nu. Nu mâine-seară. Mă voi îngriji să afle rugămintea ta când e în siguranţă. Tu trebuie să încerci întruna să-l găseşti pe Verity, dar fii atent să nu fii spionat. Eşti sigur că nu ne cunosc planul?

Am fost nevoit să clatin din cap.

— Dar cred că planul e în siguranţă. I l-am dezvăluit în întregime lui Verity imediat ce l-am găsit. Numai spre sfârşitul legăturii noastre mi-a spus că încearcă cineva să ne spioneze.

— Probabil că ar fi trebuit să-l omori pe Justin, mormăi Chade pentru sine, apoi râse de figura mea şocată. Nu, nu, linişteşte-te. Nu te voi mustra că te-ai abţinut. Aş fi preferat să fii mai bănuitor în legătură cu propunerea lui Brawndy. Dacă scapă numai un cuvânt din ea, Regal îţi va pune laţul de gât. Iar dacă ar fi crud şi prostovan, ar putea încerca să-şi spânzure şi ducii. Nu. Hai să nici nu ne gândim la asta! Coridoarele din Buckkeep s-ar îneca în sânge înainte de a se întâmpla aşa ceva. Aş fi preferat să fi găsit o cale să schimbi subiectul discuţiei înainte să apuce el să-ţi facă propunerea. Numai că, aşa cum zici, ar fi găsit pe altul. Ei, ce să-i faci? Nu putem aşeza capete bătrâne pe umeri tineri. Din păcate, Regal ţi-ar putea reteza capul cel tânăr mult prea uşor. Îngenunche şi aruncă un butuc în foc. Inspiră adânc şi oftă din străfunduri. Ai pregătit restul lucrurilor? mă întrebă pe neaşteptate.

Am fost de-a dreptul încântat să vorbesc despre altceva.

— Cât am putut. Burrich ne va aştepta la locul stabilit, în arinişul unde îşi făceau vizuina vulpoii.

Chade dădu ochii peste cap.

— Şi eu cum îl găsesc? Întreb un vulpoi?

Am zâmbit fără să vreau.

— Aproape că ai nimerit-o. Pe unde vei ieşi din castel?

Se încăpăţână să tacă. Bătrânul vulpoi tot nu voia să-şi dezvăluie uşa secretă. În cele din urmă, îmi spuse:

— Vom ieşi din hambarul cu grâne, al treilea de la grajduri.

Am încuviinţat în tăcere.

— Te va aştepta un lup cenuşiu. Urmează-l în linişte şi-ţi va arăta cum să ieşi din Buck fără să treci pe la poartă.

Chade mă privi îndelung. Am aşteptat. Să mă condamne, să-mi arunce o privire dispreţuitoare, chiar curioasă. Dar bătrânul asasin ştia prea multe ca să-şi dea sentimentele pe faţă.

— Am fi nişte proşti dacă nu ne-am folosi de toate armele care ne vin la îndemână. E... periculos?

— Nu mai mult decât mine. Nu trebuie să porţi ciomag, nici să-i arunci o ciozvârtă de miel ca să te lase să treci. Auzisem şi eu de superstiţiile din popor. Pur şi simplu te arăţi, iar el va apărea şi te va călăuzi.

Te va scoate printre ziduri în păduricea unde te aşteaptă Burrich cu caii.

— E lung drumul?

Ştiam că se gândeşte la rege.

— Nu foarte lung, dar nici scurt, iar zăpada e adâncă şi nebătătorită. Nu va fi uşor să te strecori prin deschizătura din zid, dar vei reuşi. L-aş putea ruga pe Burrich să vă aştepte lângă ea, dar nu vreau să atrag atenţia asupra ei. Poate că te va ajuta bufonul.

— Va trebui, după câte îmi dau seama. Nu vreau să-i implic şi pe alţii în plan. Se pare că poziţia noastră e tot mai slabă.

Am plecat capul în semn de aprobare.

— Şi tu? am îndrăznit să întreb.

— Mi-am îndeplinit sarcinile cât am putut de bine, înainte de vreme. M-a ajutat bufonul. A şterpelit şi haine, şi bani pentru călătoria regelui. Shrewd ne-a acceptat planul cu jumătate de gură. Ştie că e unul înţelept, dar îl supără fiecare parte din el. La urma urmei, Fitz, Regal e fiul lui, mezinul răsfăţat. Chiar după ce i-a simţit cruzimea, tot îi vine greu să creadă că prinţul îi ameninţă viaţa. Vezi

şi tu în ce situaţie stânjenitoare e: a recunoaşte că Regal s-ar întoarce împotriva lui înseamnă a recunoaşte că s-a înşelat în privinţa fiului său. A fugi din Buckkeep e şi mai rău, deoarece înseamnă a recunoaşte nu numai că Regal s-ar întoarce împotriva lui, dar şi că fuga e singura soluţie. Regele nostru nu a fost niciodată un laş. Îl roade gândul că trebuie să fugă de cel care, dintre toţi, ar trebui să-i fie cel mai credincios. Totuşi, nu are de ales. De asta l-am convins; mai ales - recunosc - spunându-i că, fără sprijinul lui, copilul lui Kettricken nu ar avea şanse la tron. Chade oftă. Mai pregătit de atât nu se poate. Am preparat leacurile şi mi-am împachetat lucrurile.

— Bufonul a înţeles că nu-l poate însoţi pe rege?

Chade se frecă la frunte.

— Vrea să vină şi el, după câteva zile. Nu se răzgândeşte nici în ruptul capului. Atât am reuşit să-l conving, să călătorească separat.

— Atunci mie nu-mi rămâne decât să-i scot pe martori din odaia regelui, iar ţie, să-l răpeşti pe rege.

— Da, spuse el întristat. Toate sunt bine stabilite şi pregătite, numai noi să trecem la fapte.

Am rămas amândoi cu privirea pierdută în foc.

29. EVADAȚI ŞI PRIZONIERI

La sfârşitul domniei lui Shrewd, vrajba dintre ducatele de coastă şi cele interioare nu a izbucnit ca o noutate, ci ca o reluare a vechilor neînţelegeri. Cele patru ducate de coastă, Bearns, Buck, Rippon şi Shoaks, alcătuiau un regat înainte de formarea celor Şase Ducate. Când manevrele comune tactice de luptă ale Statelor Chalced l-au convins pe regele Wielder[25] *că nu ar fi în avantajul lui să le cucerească, ambiţiile sale s-au întors către interiorul teritoriului. Regiunea Farrow, cu populaţia ei de triburi nomade, a cedat cu uşurinţă armatelor sale organizate. Tilth, ţinut cu populaţie mai multă şi mai aşezată, i s-a predat cu greu şi numai când regele lui din acea vreme s-a pomenit cu teritoriul încercuit şi cu drumurile comerciale întrerupte.*

Atât vechiul regat Tilth, cât şi regiunea care avea să fie cunoscută drept Farrow au fost păstrate ca teritorii cucerite mai mult de o generaţie. Grânarele, livezile şi cirezile lor bogate au fost exploatate fără milă, spre bunăstarea ducatelor de coastă. Regina Munificence[26]*, strănepoata lui Wielder, a fost suficient de înţeleaptă să-şi dea seama că regiunile interioare sunt nemulţumite din această cauză. A dat dovadă de multă îngăduinţă şi înţelepciune când i-a ridicat la rang de nobili pe bătrânii triburilor din Farrow şi pe membrii fostelor familii conducătoare din Tilth. A aranjat căsătorii şi a dat pământ pentru a forma alianţe între locuitorii coastei şi cei din interiorul ţinutului. Ea a fost prima care a vorbit despre regatul ei ca despre regatul celor Şase Ducate. Dar, cu toate manevrele ei politice, nu a reuşit să schimbe interesele geografice şi economice ale diferitelor regiuni. Clima, locuitorii şi traiul ducatelor interioare s-au deosebit în continuare foarte mult de cele ale ducatelor de coastă.*

---

25 Mânuitor de arme sau unelte (n. tr.).

26 Generozitate (n. tr.).

În timpul domniei lui Shrewd, interesele opuse ale celor două regiuni au fost accentuate de copiii celor două regine ale sale. Fiii săi mai mari, Verity şi Chivalry, erau copiii reginei Constance, o nobilă din Shoaks care avea rude şi în Bearns. Ea a aparţinut regiunilor de coastă. A doua regină a lui Shrewd, Desire, se născuse în Farrow, dar familia ei se trăgea din străvechiul neam regesc din Tilth, având şi rude îndepărtate din neamul Farseer. Din acest motiv repeta ea întruna că fiul ei, Regal, avea mai mult sânge regesc decât amândoi fraţii lui vitregi, deci era mai îndreptăţit să aibă pretenţii la tron.

Odată cu dispariţia viitorului rege Verity şi cu zvonurile despre moartea lui şi ţinând seama de prăbuşirea evidentă a regelui Shrewd, ducii de coastă au crezut că puterea şi titlul vor trece în mâinile prinţului Regal, născut dintr-un neam al ducatelor interioare. Au preferat să treacă de partea copilului nenăscut al lui Verity, un prinţ de coastă, şi, după cum se poate bănui, au făcut tot ce au putut pentru a păstra şi consolida puterea neamurilor de coastă. Ameninţate cum erau de piraţi şi de transformarea în neoameni, a fost singura alegere raţională pe care o puteau face ducatele de coastă.

Ceremonia viitorului rege a ţinut prea mult. Lumea s-a adunat cu mult timp înainte, pentru ca Regal să-şi facă intrarea pompoasă printre rânduri şi să se îndrepte spre tron, unde îl aştepta un rege Shrewd somnoros. Regina Kettricken, galbenă ca ceara, stătea în spatele lui Shrewd, la umărul său stâng. Shrewd era îmbrăcat într-o robă cu guler de blană şi purta toate giuvaierele regale, dar Kettricken nu cedase propunerilor şi ispitelor lui Regal. Stătea înaltă şi dreaptă într-o robă violetă simplă, strânsă la mijlocul ei care se rotunjea. O simplă coroniţă de aur îi ţinea în frâu şuviţele tunse. Dacă nu ar fi fost cerculeţul acela de metal din jurul tâmplelor, ar fi putut fi luată drept o servitoare aşteptând porunca lui Shrewd. Ştiam că se considera încă Sacrificiu, nu regină. Nu-şi dădea seama că

simplitatea straielor îi scotea mai mult în evidenţă înfăţişarea de străină la Curte.

Bufonul era şi el de faţă, într-un costum alb cu negru ponosit, iar Şobolănică apăruse iar în vârful sceptrului său. Îşi vopsise şi faţa în alb şi negru. M-am întrebat dacă voia să-şi ascundă vânătăile sau pur şi simplu să se asorteze cu hainele. Venise înaintea lui Regal şi se distrase de minune de spectacolul pe care îl dăduse, plimbându-se de colo-colo pe interval şi blagoslovind aerul cu Şobolănică, înainte de a se închina în faţa adunării şi de a sări graţios la picioarele regelui. Gărzile voiseră să-l dea la o parte, dar fuseseră împiedicate de oamenii care râdeau cu gura până la urechi şi-şi întindeau gâturile să-l vadă mai bine. Odată ajuns la tribună, se aşezase, iar regele se întinsese ca să-i mângâie distrat şuviţele rebele, aşa că fusese lăsat în pace. Unii s-au încruntat, alţii au zâmbit, după cât de credincioşi îi erau lui Regal. Eu m-am temut că fusese ultimul spectacol al bufonului.

În ziua aceea, turnul parcă fusese o oală pusă la fiert. Mă înşelasem crezând că Bearns ştie să-şi pecetluiască buzele. Prea mulţi nobili mărunţi mă salutaseră dintr-odată sau încercaseră să-mi surprindă privirea. M-am temut că asta nu le va scăpa lingăilor lui Regal, aşa că am stat cuminte în odaia mea şi, mare parte a după-amiezii, în turnul lui Verity, unde am încercat zadarnic să refac legătura cu el. Alesesem locul acela sperând să-i invoc amintirea clar în minte, dar am dat greş. În schimb, m-am trezit că mă străduiesc să surprind paşii lui Will pe scări ori pe Justin sau Serene pipăind hotarul minţii mele.

După ce am renunţat la Meşteşug, am stat multă vreme, tot încercând să găsesc o soluţie la problema mea: cum să le scot pe gărzi din camera regelui. De afară se auzeau vuietul mării şi viscolul şuierând, iar când am deschis puţin fereastra, o rafală mă împinse în mijlocul camerei. Mulţi ziceau că e zi foarte potrivită pentru ceremonie; furtuna îi ţinea blocaţi pe piraţi acolo unde se aflau şi pe noi ne asigura că nu vor fi raiduri. M-am uitat cum ploaia rece formează o crustă pe nămeţi, făcând drumurile

periculos de alunecoase, şi mi l-am închipuit pe Burrich călătorind pe timp de noapte cu regina şi cu regele Shrewd în lectică. Nu mi-aş fi dorit o asemenea însărcinare.

Se crease o atmosferă foarte potrivită pentru marea nenorocire care avea să se întâmple. Acum, pe lângă poveştile cu Omul însemnat şi şarpele de pe cămin, şi bucătăria fusese cuprinsă de disperare. Aluatul de pâine din ziua aceea nu dospise, iar laptele se covăsise în şiştare înainte să se aleagă smântână. Biata Sara, bucătăreasa, fusese puternic afectată şi spusese că nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva în bucătăria ei. Porcarii refuzaseră să dea laptele acrit porcilor, atât de convinşi erau că fusese blestemat. Din cauza aluatului nedospit, servitoarele, care oricum nu-şi vedeau capul de treabă cu mâncarea pentru atâţia musafiri sosiţi la ceremonie, trebuiseră să muncească de două ori mai mult. Eram gata să jur că atmosfera veselă din turn putea fi tulburată de servitoarele nefericite de la bucătărie.

Porţiile din camera gărzilor fuseseră cam mici, tocana prea sărată, iar o parte din bere se răsuflase. Ducele de Tilth s-a plâns că a găsit oţet în loc de vin în cameră, ceea ce l-a făcut pe ducele de Bearns să remarce în faţa celor din Shoaks şi Rippon că şi oţetul ar fi fost un semn de ospitalitate. Remarca nefericită a ajuns cumva la urechile doamnei Hasty, care i-a ocărât pe toţi şambelanii şi servitorii care nu reuşiseră să ducă şi în camerele modeste zeama subţire care mai rămăsese în Buckkeep. Slugile mărunte s-au plâns că li se dăduse poruncă să nu risipească banii pe musafirii din camerele acelea, dar nu s-a găsit nimeni răspunzător de poruncă sau de răspândirea ei printre servitori. Aşa trecuse ziua aceea, iar eu m-am simţit uşurat că mă izolasem în turnul lui Verity.

Totuşi, nu am îndrăznit să lipsesc de la ceremonie, altfel cine ştie ce s-ar fi spus pe seama mea. Aşa că stăteam şi eu în mulţime, chinuit de o cămaşă cu mâneci prea strâmte şi de nişte pantaloni mulaţi din cauza cărora mă gâdila pielea, şi aşteptam răbdător intrarea lui Regal. Nu la fastul şi ceremonia lui îmi stătea mintea, ci se frământa de

propriile mele întrebări şi griji. Reuşise Burrich să facă rost de cai şi de lectică? Se întunecase deja. Probabil că stătea afară, în furtună, la adăpostul jalnic al arinişului. Sigur că acoperise caii cu pături, dar nu îi ajuta prea mult, acum că lapoviţa nu mai contenea. Îmi spusese numele fierarului la care îi dusese pe Cenuşia şi pe Roşcovanul. Trebuia să găsesc cumva modalitatea de a-i da omului mita săptămânală şi de a vizita caii cât mai des, ca să mă asigur că sunt bine îngrijiţi. Burrich mă pusese să-i promit că nu voi lăsa treaba asta în seama altcuiva. Va reuşi regina să se retragă singură în camera ei? Şi, a câta oară, cum voi reuşi să scot gărzile din camera lui Shrewd, ca să-l poată răpi Chade?

Susurul de uimire al mulţimii mă aduse cu picioarele pe pământ. Am aruncat o privire spre tribună, acolo unde se holba toată lumea. O licărire, apoi, preţ de-o clipă, una dintre lumânările ascuţite şi albe scăpără cu flacără albastră. O altă lumânare scoase o scânteie şi sclipi albastră. Un nou murmur străbătu adunarea, însă lumânările îndărătnice se potoliră şi arseră frumos. Nici Kettricken, nici Shrewd nu observaseră, dar bufonul se ridică în capul oaselor şi ameninţă lumânările năbădăioase cu Şobolănică.

În cele din urmă, apăru şi Regal, strălucind în catifea roşie şi mătase albă. O mică servitoare mergea în faţa lui, împrăştiind tămâie de santal din cădelniţă. Regal surâdea către adunare în timp ce se îndrepta agale spre tron, întâlnind multe perechi de ochi şi salutând din cap multă lume. Sunt convins că lucrurile nu au mers ca pe roate, aşa cum le plănuise el. Regele Shrewd s-a bâlbâit şi s-a zăpăcit când i s-a dat să citească un pergament. Până la urmă, Kettricken i l-a luat din mâinile tremurânde, iar el a zâmbit când regina a citit cu glas tare cuvintele care probabil i-au săgetat inima. Era o listă completă a copiilor lui Shrewd, cuprinzând şi o fată moartă în fragedă pruncie, în ordinea naşterii, apoi a morţii lor, până la Regal, singur supravieţuitor şi de drept moştenitor. Lui Kettricken nu i-a tremurat vocea la numele lui Verity, a citit cu glas tare

scurta notiţă - „pierit dintr-o întâmplare nefericită, într-o expediţie în Regatul Munţilor” -, ca şi cum ar fi fost o listă de mirodenii. Despre copilul ei nici nu se pomenea. Un copil, deşi nenăscut, era un moştenitor, dar nu un viitor rege. Copilul nu-şi putea pretinde titlul până nu împlinea cel puţin şaisprezece ani.

Kettricken luase din scrinul lui Verity diadema de argint cu giuvaierul albastru, coroana viitorului rege, şi medalionul de aur şi smarald, în formă de căprior sărind. I le-a înmânat regelui Shrewd, care s-a uitat la ele buimac. N-a făcut gestul de a i le oferi lui Regal. În cele din urmă, prinţul s-a întins după ele, iar Shrewd i-a dat voie să i le ia din mână. Regal şi-a aşezat coroana pe cap, şi-a agăţat medalionul la gât şi a stat în faţa noastră - noul viitor rege al celor Şase Ducate.

Chade a întârziat puţin. Flăcările lumânărilor n-au început să tremure bine decât atunci când ducii s-au dus pe rând să jure credinţă încă o dată Casei Farseer. Regal a încercat să ignore fenomenul, până când susurul mulţimii a ameninţat să acopere vocea ducelui Ram de Tilth, care-şi citea jurământul. Atunci s-a întors şi a stins lumânarea neascultătoare. I-am admirat curajul, mai ales când se albăstri şi a doua lumânare şi el a repetat gestul. Eu mi-am zis că se exagera cu prevestirile când torţa dintr-un sfeşnic fixat lângă intrarea principală a şuierat şi a scos o flacără albastră urmată de o duhoare înainte de a se stinge. Toţi ochii s-au îndreptat spre ea. Regal aşteptă până la sfârşit, dar l-am văzut cum scrâşneşte din dinţi şi îi pulsează vâna mică de la tâmplă.

Nu ştiu în ce fel plănuise să încheie ceremonia, dar i-a pus capăt repede. La primul lui semn, menestrelii au început să cânte, iar la al doilea s-au deschis uşile şi au intrat bărbaţi cu tăblii deja încărcate cu bucate, urmaţi îndată de ajutoare cărând suporturi pe care să fie aşezate. Măcar pentru ospăţul acela Regal nu se zgârcise, iar cărnurile şi plăcintele bine rumenite au fost bine primite de toată lumea. Dacă pâinea s-a întâmplat să nu fie destulă, nimeni nu s-a gândit să se plângă. Pe coridorul cel

mic se pregătiseră mese pentru cei de rang înalt şi într-acolo am văzut că îl conduce Kettricken pe Shrewd, urmaţi de bufon şi de Rosemary. Cei de rang neînsemnat aveau la dispoziţie bucate simple, dar îndestulătoare, şi podeaua pentru dans.

Plănuisem să-mi pun burta la cale la ospăţ, dar mă acostau necontenit bărbaţi care mă băteau pe umăr prea tare sau femei care mă priveau în ochi cu subînţeles. Ducii de coastă stăteau la masă cu ceilalţi nobili de rang înalt, rupând de formă pâinea cu Regal şi întărind noua legătură cu el. Mi se spusese că toţi cei trei duci de coastă vor şti că sunt de acord cu planul lor. Mă deranja că ştiau şi nobilii mărunţi. Celerity nu mi-a cerut să-i fiu însoţitor, dar mă stingherea urmărindu-mă tăcută ca un câine. Unde mă întorceam, dădeam peste ea la câţiva paşi distanţă. Era limpede că voia să-i vorbesc, dar nu aveam încredere în harul meu de a găsi cuvintele potrivite. Am crezut că leşin când un nobil mai neînsemnat din Shoaks m-a întrebat dacă mă gândeam ca una dintre corăbiile de război să navigheze până departe, la Golful Fals, în sud.

Cu inima cât un purice, mi-am dat seama ce greşeală făcusem. Niciunul dintre ei nu se temea de Regal. Ei nu vedeau niciun pericol în el, doar un ţafandache sclifosit care voia să poarte straie fine şi diademă şi să aibă un titlu. Credeau că va dispărea şi-l vor putea ignora. Eu însă ştiam prea multe.

Ştiam de ce e în stare prinţul, din dorinţa de putere, din capriciu sau pur şi simplu pentru că credea că poate scăpa cu faţa curată. Pleca din Buckkeep. Nu îi trebuia. Dar, dacă i-ar intra în cap că îl vrea, n-ar precupeţi niciun efort ca să pună mâna pe el. Eu trebuia să fiu părăsit aici, ca un câine vagabond, lăsat să moară de foame sau de mâna piraţilor. Nu să ajung la putere pe ruinele abandonate de el.

Dacă nu eram foarte prevăzător, ar fi pus să mă omoare. Sau mai rău, dacă exista un lucru mai rău decât moartea pe care să-l născocească Regal.

De două ori am încercat să dispar de la ospăţ şi de două ori m-a prins la colţ cineva care voia să stea de vorbă cu mine în linişte. În cele din urmă, am pretins că mă doare capul şi am anunţat că mă duc la culcare. A trebuit să îndur cel puţin şase bărbaţi care s-au grăbit să-mi ureze noapte bună. M-am retras. Tocmai când credeam că am scăpat, Celerity mă atinse sfioasă pe braţ şi îmi ură noapte bună cu glas atât de stins, încât mi-am dat seama că îi rănisem sentimentele. Asta cred că m-a tulburat mai mult decât restul serii. I-am mulţumit şi, comiţând cea mai laşă faptă din seara aceea, i-am sărutat vârful degetelor. Mi s-a făcut ruşine văzând scânteia din ochii ei. Am urcat scările în fugă. Între timp, m-am întrebat cum suportase Verity sau tatăl meu asemenea situaţii. Dacă m-am gândit sau am visat vreodată să fiu prinţ adevărat şi nu un bastard, am alungat visul acela în aceeaşi noapte. Era o meserie prea în văzul lumii. Cu inima frântă, mi-am dat seama că aşa voi trăi până la întoarcerea lui Verity. Iluzia puterii se agăţa de mine acum şi prea mulţi vor fi orbiţi de ea.

M-am dus în odaia mea şi m-am schimbat, foarte uşurat, în haine comode. Când mi-am aranjat cămaşa, am simţit săculeţul cu otrava pentru Wallace cusut în manşetă. Poate îmi va aduce noroc, am reflectat cu amărăciune. Am ieşit din odaie şi am făcut cel mai prostesc lucru din seara aceea. M-am dus la Molly. Holul servitorilor era pustiu, coridorul slab luminat de două torţe leneşe. Am bătut la uşă. Niciun răspuns. Am încercat zăvorul, dar nu era tras. Uşa s-a deschis când am împins-o.

Întuneric. Pustiu. Un cămin fără foc. Am găsit un ciot de lumânare şi l-am aprins de la o torţă. Apoi m-am întors în cameră şi am închis uşa. Am stat acolo până când mi-am dat seama că pustiul din jurul meu era adevărat. Prea amintea de Molly. Patul fără aşternut, căminul curăţat, grămada de lemne pregătită pentru ca următorul locatar să aprindă focul. Acestea erau semnele care îmi arătau că făcuse curăţenie chiar ea. Nicio panglică, nicio lumânare, niciun rest de fitil în urma femeii care locuise aici ca servitoare. Urciorul aşezat cu gura în jos în lighean, ca să-l

ferească de praf. M-am aşezat pe scaunul ei, în faţa căminului. I-am deschis scrinul pentru haine şi m-am uitat înăuntru. Dar nu erau scaunul ei, nici căminul ei, nici scrinul ei. Nu erau decât obiectele pe care le atinsese în scurta vreme cât locuise aici.

Molly plecase.

Nu avea să se mai întoarcă.

Reuşisem să-mi păstrez minţile refuzând să mă gândesc la ea. Camera goală îmi smulse legătura de la ochi. Am privit în sufletul meu şi m-am dispreţuit. Am vrut să iau înapoi sărutul depus pe degetele lui Celerity. Ce anume fusese, un balsam pentru mândria rănită a unei fete sau ispita cu care să-i leg de mine pe ea şi pe tatăl ei? Nu se justifica nici una, nici alta. Amândouă răspunsurile erau greşite, dacă era să cred în dragostea pe care i-o jurasem lui Molly. Sărutul acela era dovada că mă făceam vinovat de toate acuzaţiile pe care mi le adusese Molly. Întotdeauna voi pune neamul Farseer înaintea ei. O amăgisem cu căsătoria, îi călcasem mândria în picioare şi-i spulberasem încrederea în mine. Mă rănise părăsindu-mă. Nu reuşise să treacă peste faptul că îmi bătusem joc de încrederea ei în ea însăşi. Cu gândul acesta va trebui să trăiască mereu, cu convingerea că a fost înşelată şi folosită de un băiat mincinos şi egoist, care nici măcar nu a avut curajul să lupte pentru ea.

Poate disperarea să dea naştere curajului? Sau era doar nesăbuinţa şi dorinţa de a-mi distruge propria viaţă? Am coborât scările cu îndrăzneală şi m-am dus direct la încăperile regelui. Torţele din suporturile de lângă uşă mă enervau tot scuipând flăcări albastre. Cam exagerat, Chade. M-am întrebat dacă meşterise fiecare lumânare şi torţă din turn. Am tras draperia şi am intrat. Nu era nimeni. Nici în salon, nici în dormitor. Camerele aveau o înfăţişare dezolantă, cele mai valoroase obiecte luate şi cărate cu barca pe râu. Semănau cu odăile dintr-un han modest. Nu mai era nimic demn de furat, altfel Regal ar fi lăsat o gardă la uşă. Ciudat, dar îmi amintea de camera lui Molly. Mai rămăsese câte ceva în ea: aşternuturi de pat,

veşminte şi altele asemănătoare. Dar nu mai era camera regelui meu. M-am dus lângă o masă, exact în locul în care stătusem în copilărie. Aici, în timp ce mânca dejunul, Shrewd mă lua serios la întrebări despre lecţii în fiecare săptămână şi, de câte ori îmi vorbea, îmi atrăgea atenţia că, dacă eu eram supusul lui, el era regele meu. Bărbatul acela plecase, izgonit din cameră. Dezordinea lăsată de un bărbat harnic, calapoadele, săbiile, pergamentele împrăştiate fuseseră înlocuite de afumătoare pentru ierburi şi ceşti lipicioase de ceai ameţitor. Regele Shrewd plecase de aici cu multă vreme în urmă. În noaptea aceea aveam să iau cu mine un bătrân bolnav.

Am auzit paşi şi mi-am blestemat neghiobia. M-am strecurat după o draperie şi am stat nemişcat. Am auzit murmurul vocilor în salon. Wallace. Replica aceea batjocoritoare precis e a bufonului. M-am furişat din ascunzătoare chiar în pragul dormitorului, ca să trag cu ochiul prin perdeaua improvizată. Kettricken stătea pe canapea lângă rege şi-i vorbea în şoaptă. Arăta obosită. Avea cearcăne la ochi, dar îi zâmbea lui Shrewd. M-am bucurat când l-am auzit murmurându-i un răspuns. Wallace se ghemui şi adăugă surcele în foc cu mare grijă. De partea cealaltă a căminului, Rosemary adormise, cu rochia cea nouă toată şifonată în jurul ei. Căscă somnoroasă, apoi scoase un oftat şi îşi îndreptă rochia. Îmi era milă de ea. Şi eu mă simţeam la fel după ceremonia nesfârşită. Bufonul stătea în spatele scaunului lui Shrewd. Se întoarse brusc şi se uită exact la mine, de parcă m-ar fi văzut prin perdea. Altcineva nu mai era în cameră.

Bufonul se răsuci dintr-odată spre Wallace.

— Aşa, sir Wallace, suflă, suflă bine şi fierbinte. Probabil că nu ne va mai trebui focul, atât de cald e aerul cu care alungi frigul din cameră.

Wallace nu se ridică în picioare, dar întoarse capul ca să-i arunce bufonului o căutătură cruntă.

— Adu-mi nişte vreascuri, vrei? Niciuna din surcelele astea nu vrea să se aprindă. Flacăra alunecă de-a lungul

lor, dar lemnul nu arde. Am nevoie de apă fierbinte dacă e să pregătesc regelui ceaiul pentru somn.

— Vreau să aduc vreascuri? Vreascuri? Vreau? Nu sunt făcut din vreascuri, bunule Wallace. Şi nici nu iau foc, oricât ai pufni şi-ai pufăi spre mine. Gărzi! Hei, gărzi! Intraţi şi aduceţi cu voi vreascuri, dacă vreţi!

Bufonul sări de la locul său din spatele regelui şi făcu o tumbă până la uşă, unde dădu un adevărat spectacol trăgând de perdea ca şi cum ar fi fost o uşă. Într-un sfârşit, scoase capul pe coridor şi strigă după gărzi. Şi-l retrase după un moment şi reveni în cameră cu un aer îndurerat.

— Fără gărzi, fără vreascuri. Bietul Wallace.

Îl studie pe vraci cât se poate de serios. Wallace stătea în patru labe, aţâţând nervos focul.

— Poate dacă te-ai răsuci cu prova la pupa şi ai sufla astfel în foc, flăcările ar dansa mai vesele pentru tine. Cu pupa în vânt, ca să-ţi iei avânt, cutezătorule Wallace.

Una dintre lumânările care ardeau în cameră pâlpâi dintr-odată cu scântei albastre. Toţi cei de faţă, inclusiv bufonul, tresăriră când o auziră şuierând, iar Wallace se ridică stângaci în picioare. Nu l-aş fi crezut superstiţios, dar i-am desluşit o sclipire deznădăjduită în priviri, care dovedea cât de tare îl speria semnul rău.

— Focul se încăpăţânează să nu se aprindă, anunţă el, apoi, parcă dându-şi seama de înţelesul vorbelor sale, tăcu şi rămase cu gura căscată.

— Suntem vrăjiţi, spuse bufonul nepăsător.

Lângă cămin, mica Rosemary îşi ridică genunchii sub bărbie şi privi curioasă în jur. Îi sărise somnul.

— De ce nu sunt gărzi? întrebă Wallace nervos.

Se duse la uşă şi cercetă coridorul.

— Torţele ard cu flacără albastră, toate! strigă el, cu răsuflarea tăiată. Îşi trase capul înapoi şi privi disperat în jur. Rosemary. Du-te şi adu gărzile. Au spus că vor veni după noi de îndată.

Rosemary scutură din cap şi refuză să se mişte, îşi strânse genunchii mai tare la piept.

— Gărzile vor veni după noi? Ne urmăresc cu vreascurile? Suntem urmăriţi de vreascuri? Ei, ăsta da, subiect noduros! Oare gărzile-vreascuri iau foc?

— Termină cu flecăreala! se răţoi Wallace la bufon. Du-te şi adu gărzile.

— Du-te şi adu? Mai întâi crede că sunt un vreasc, pe urmă că sunt căţeluş. Of! Du-te şi adu vreascul; adică băţul. Unde-i băţul?

Bufonul începu să latre ca un căţeluş şi să ţopăie prin cameră, prefăcându-se că adulmecă după un băţ aruncat.

— Du-te şi adu gărzile! răcni Wallace.

Regina interveni ferm:

— Bufonule, Wallace, terminaţi. Ne plictisiţi cu caraghioslâcurile voastre. Iar tu, Wallace, o sperii pe Rosemary. Du-te tu şi adu gărzile, dacă ţii neapărat să vină aici. În ce mă priveşte, mi-ar prinde bine puţină linişte. Sunt ostenită. În curând, va trebui să mă retrag.

— Regina mea, se întâmplă ceva rău în seara asta, stărui Wallace. Aruncă priviri prudente în jur. Nu sunt un om care să se sperie de semnele rele, dar în ultima vreme au fost prea multe ca să le trec cu vederea. Mă voi duce să aduc gărzile, dacă bufonul nu are curajul să...

— El face scandal şi plânge după gărzi, ca să vină să-l păzească de focul care nu vrea să se aprindă, şi tot eu sunt acela care nu are curaj? Vai şi-amar de mine!

— Linişte, bufonule, te rog! Stăruinţa reginei păru neprefăcută. Wallace. Du-te, dar nu după gărzi, ci ca să aduci alte lemne. Regelui nostru nu-i place agitaţia asta, vrea pur şi simplu să se odihnească. Du-te acum. Du-te!

Wallace se îndreptă şovăitor spre uşă; era limpede că nu voia să înfrunte singur flăcările albastre. Bufonul îi zâmbi prosteşte.

— Să vin cu tine şi să te ţin de mână, cutezătorule Wallace?

Asta măcar îl hotărî să iasă din cameră. Când nu i se mai auziră paşii, bufonul se uită încă o dată spre ascunzătoarea mea, invitându-mă clar să ies.

— Regina mea, am rostit în şoaptă, şi respiraţia ei întretăiată fu singurul semn că am speriat-o când am apărut din dormitorul regelui. Dacă vrei să te retragi, bufonul şi cu mine îl vom culca pe rege. Ştiu că eşti ostenită şi că ai vrut să te culci devreme în seara asta.

De lângă foc, Rosemary mă privi cu ochi mari.

— Poate că aşa voi face, spuse Kettricken, ridicându-se cu o repeziciune surprinzătoare. Vino, Rosemary. Noapte bună, regele meu.

Ieşi iute din cameră, cu Rosemary nevoită să alerge în spatele ei. Copilul se uită de multe ori la noi peste umăr. Imediat ce draperia căzu în spatele lor, m-am dus la Shrewd:

— Regele meu, e timpul, i-am spus cu blândeţe. Voi sta de pază aici până pleci. Există vreun lucru pe care vrei să-l iei cu tine în mod special?

Shrewd înghiţi, apoi îşi concentră privirea asupra mea.

— Nu. Nu, nu mai e nimic aici pentru mine. Nimic de lăsat în urmă, nimic pentru care să rămân. Închise ochii, vorbi în şoaptă. M-am răzgândit, Fitz. Cred că voi rămâne aici, să mor în patul meu în noaptea asta.

Preţ de-o clipă, bufonul şi cu mine am împietrit.

— Vai, nu, exclamă bufonul, iar eu am zis:

— Regele meu, eşti doar obosit.

— Şi singurul lucru de care voi mai avea parte e şi mai multă oboseală.

Ochii lui Shrewd sclipiră neaşteptat de limpezi. Regele-băiat pe care îl atinsesem vag cu Meşteşugul se uită la mine din trupul măcinat de durere.

— Trupul mă trădează. Fiul meu a devenit un şarpe. Regal ştie că fratele lui trăieşte. Ştie că nu e a lui coroana pe care o poartă. Nu am crezut că va... Am sperat, până în ultima clipă, că se va răzgândi...

Ochii bătrâni i se umplură de lacrimi. Voisem să-mi salvez regele de un prinţ necredincios. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot salva un tată de fiul trădător. Shrewd întinse braţul spre mine - o gheară sfrijită şi îngălbenită, care fusese cândva mâna zdravănă a unui mânuitor de sabie.

— Îmi voi lua adio de la Verity. Vreau să afle de la mine că nu am încuviinţat nimic din toate astea. Măcar atât lasă-mă, ca fiul meu, care mi-a fost întotdeauna credincios, să aibă o fărâmă de încredere în mine. Arătă spre un loc la picioarele lui. Hai, Fitz. Du-mă la el.

Nu aveam cum să-i refuz porunca. M-am supus imediat. Am îngenuncheat lângă el. Bufonul se duse în spatele lui, lacrimile croindu-i poteci cenuşii pe obrajii vopsiţi în alb şi negru.

— Nu, şopti el repede. Regele meu, ridică-te, hai să ne ascundem. Acolo poţi cugeta în linişte. Nu trebuie să iei o hotărâre acum.

Shrewd nu-i dădu atenţie. Am simţit mâna regelui pe umăr. Mi-am descătuşat forţele pentru el, îndurerat, dar surprins că învăţasem, în cele din urmă, cum să o fac când doresc. Ne-am aruncat amândoi în râul negru al Meşteşugului. Ne-am răsucit în curent, eu aşteptând să ne călăuzească. Însă el mă luă dintr-odată în braţe. *Fiul fiului meu, sânge din sângele meu. În felul meu, te-am iubit.*

Regele meu.

Tânărul meu asasin. Ce-am făcut din tine? Cum mi-am schimonosit propriul vlăstar? Nu ştii cât de tânăr eşti încă. Fiul lui Chivalry, nu e prea târziu să te îndrepţi. Ridică-ţi privirea. Priveşte dincolo de toate acestea.

Îmi petrecusem viaţa devenind ceea ce dorise el să devin. Cuvintele lui de acum mă nedumereau şi îmi stârneau întrebări la care nu aveam timp să răspund. Simţeam cum îl părăsesc puterile.

Verity, i-am amintit în şoaptă.

L-am simţit căutând şi i-am sprijinit căutarea. Am simţit şi atingerea uşoară a lui Verity, apoi vlăguirea bruscă a regelui. L-am căutat pe pipăite, aşa cum cauţi un înecat în apă adâncă. I-am descoperit conştiinţa, am ţinut-o strâns, dar parcă strângeam o umbră. Îmbrăţişam un băiat înfricoşat care se lupta, dar nu ştia cu ce anume.

Apoi a dispărut.

Ca un balon de săpun spart.

Crezusem că întrezăresc fragilitatea vieţii când ţinusem copilul mort în braţe. Acum am înţeles bine. Acum e aici, acum nu mai e. Până şi o lumânare în care sufli lasă o dâră de fum. Regele meu dispăruse dintr-odată.

Dar nu eram singur.

Cred că fiecare copil a răsucit o pasăre moartă găsită în pădure, numai ca să rămână uimit şi înspăimântat de viermii care rod flămânzi din partea ascunsă. Puricii se adună în grămezile cele mai dese şi căpuşele cresc cel mai repede pe un câine mort. Justin şi Serene, ca lipitorile căzute de pe un peşte mort, se ridicară şi încercară să se agaţe de mine. Iată izvorul puterii lor sporite şi vlăguirii regelui. Iată negura care îi împânzise mintea şi îi umpluse zilele de amărăciune. Galen, maestrul lor, îşi făcuse din Verity o ţintă. Dar nu reuşise să-l omoare şi-şi găsise propria moarte. De când se lipiseră cei doi de rege, de când sugeau de la el puterea Meşteşugului, nu voi şti niciodată. Au ştiut tot ce i-a transmis lui Verity prin mine. Multe mi s-au limpezit dintr-odată, dar era prea târziu. Mă învăluiau şi nu ştiam cum să scap de ei. Îi simţeam cum se încolăcesc în jurul meu, ştiam că îmi sorb vlaga şi că, dacă nu au un motiv ca să se retragă, mă vor ucide în câteva clipe.

Verity, am strigat, dar eram deja prea slăbit. Nu voi mai ajunge la el.

Jos de pe el, jigodii! Un mârâit familiar, apoi Ochi întunecaţi îi *respinse* prin mine. N-am crezut că va reuşi, dar, ca mai demult, forţă Harul asupra lor prin canalul deschis de Meşteşug. Harul şi Meşteşugul erau două lucruri diferite, se deosebeau precum cititul de cântat sau înotul de călărit. Totuşi, când cei doi erau legaţi de mine prin Meşteşug, probabil că erau vulnerabili la celălalt fel de magie. I-am simţit împinşi departe de mine, dar erau doi care să reziste atacului lui Ochi întunecaţi. Nu-i va învinge pe amândoi.

Ridică-te şi fugi! *Fugi de cei cu care nu poţi lupta*!

O propunere înţeleaptă. Frica m-a adus înapoi în corpul meu şi am ridicat dintr-odată zidurile care-mi păzeau

mintea de atingerea Meşteşugului lor. Când am putut, am deschis ochii. Zăceam pe podea în cabinetul regelui, gâfâind, în vreme ce, deasupra mea, bufonul se aruncase lângă rege şi plângea în hohote. Tentaculele Meşteşugului se târau şi bâjbâiau încă după mine. M-am retras adânc în mine, m-am apărat sălbatic, cum mă învăţase Verity, şi tot le-am simţit prezenţa, ca nişte degete de stafie care-mi trăgeau hainele ca să ajungă la piele. M-am umplut de scârbă.

— L-ai omorât, l-ai omorât! L-ai omorât pe regele meu, trădător nenorocit! ţipă bufonul la mine.

— Nu! Nu eu am fost!

De-abia reuşeam să vorbesc.

Spre groaza mea, Wallace stătea în prag, privind scena cu ochi sălbatici. Apoi ridică ochii şi scoase un urlet de spaimă. Scăpă braţul de lemne pe care-l adusese. Şi bufonul, şi eu am întors capul.

În uşa dormitorului stătea Omul însemnat. Chit că ştiam că e Chade, tot mi s-a făcut părul măciucă într-o clipă. Era îmbrăcat în straie simple şi zdrenţuite, murdare de pământ şi mucegai. Părul lung şi cărunt îi atârna în şuviţe murdare pe faţă şi îşi mânjise pielea cu cenuşă, ca să se vadă mai bine cicatricele. Arătă încet cu braţul spre Wallace. Bărbatul ţipă, apoi o luă la fugă urlând după gărzi pe coridoare. Ecoul urletelor răsunară prin turn.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Chade, imediat ce Wallace se făcuse nevăzut. Ajunse dintr-un pas lângă fratele său şi-i puse degetele lungi la gât. Ştiam ce va descoperi. M-am ridicat cu greu în picioare.

— E mort. NU L-AM OMORÂT EU! Ţipătul meu acoperi vaietul ascuţit al bufonului. Degetele Meşteşugului mă pişcau încăpăţânate. Mă duc să-i omor pe cei care l-au ucis. Du-l pe bufon la loc sigur. Regina e cu tine?

Chade căscă ochii cât cepele. Se holbă la mine de parcă atunci mă vedea prima oară. Toate lumânările din cameră scuipară dintr-odată scântei albastre. Mi se păru foarte nimerit.

— Du-o la loc sigur, i-am poruncit maestrului meu. Şi ai grijă să meargă şi bufonul cu ea. Dacă rămâne aici, e mort. Regal nu va lăsa în viaţă pe niciunul dintre cei care au fost aici în seara asta.

— Nu! Nu îl voi părăsi!

Bufonul avea ochi mari şi goi, de nebun.

— Ia-l de-aici cum poţi, Chade! E viaţa lui în joc!

L-am prins pe bufon de umeri şi l-am scuturat zdravăn. Capul îi săltă în faţă şi în spate pe gâtul subţire.

— Du-te cu Chade şi taci. Taci, dacă vrei să vezi moartea regelui tău răzbunată. Pentru că asta mă duc să fac. Mă străbătu un fior şi lumea se clătină, întunecată pe la margini. Scoarţă-de-spiriduş! am gâfâit. Am nevoie de scoarţă-de-spiriduş de la tine. Apoi fugi!

L-am aruncat pe bufon în braţele lui Chade, iar bătrânul îl prinse cu mâinile lui neputincioase. Parcă l-am văzut în braţele morţii. Ieşiră din cameră, Chade sprijinindu-l pe bufonul scuturat de suspine. După o clipă, am auzit zgomot îndepărtat de piatră frecând piatră. Plecaseră.

Am căzut în genunchi, apoi m-am răsturnat neputincios. M-am ridicat, proptindu-mă de poala regelui. Mâna lui rece căzu de pe scaun şi se odihni pe capul meu.

— Prost moment ţi-ai găsit să plângi, am rostit cu glas tare în camera goală.

Dar lacrimile îmi curseră în continuare. Întunericul îmi mărginea văzul. Degetele străvezii ale Meşteşugului loveau în zidurile mele de apărare, zgâriau mortarul, zgâlţâiau fiecare piatră. Le-am dat la o parte, dar au venit înapoi. După cum se uitase Chade la mine, mă îndoiam că se va întoarce. Totuşi, mi-am făcut curaj.

Ochi întunecaţi, călăuzeşte-i la vizuina vulpii. I-am arătat şopronul din care aveau să iasă şi unde trebuie să meargă. Mai mult nu am reuşit.

Frate!

Călăuzeşte-i, inima mea!

L-am îmboldit încet şi l-am simţit cum se îndepărtează. Lacrimile, proastele, tot îmi spălau obrajii. Am întins mâna să-mi recapăt echilibrul. Îmi căzu pe trupul regelui. Am

deschis ochii, am clipit ca să văd mai bine. Cuţitul lui. Nu un pumnal bătut în giuvaiere, ci cuţitul pe care îl poartă la curea orice om, pentru treburile de toată ziua. Mi-am luat inima în dinţi şi l-am smuls din teacă. L-am ţinut în poală şi l-am admirat. O lamă de nădejde, boantă de atâta folosire peste ani. Mâner de corn, probabil sculptat cândva, dar netezit de palma lui Shrewd. L-am atins uşor şi degetele mele au găsit ceea ce ochii mei nu mai vedeau: însemnul lui Hod. Maestra armelor îl lucrase pentru stăpânul ei. Iar regele îl folosise cu pricepere.

O amintire îmi fremăta într-un ungher al minţii: „Suntem unelte”, îmi spusese Chade. Eu eram unealta pe care el o modelase pentru rege. Suveranul mă privise şi se întrebase *Ce-am făcut din tine*? Eu nu trebuia să mă întreb prea mult. Eram asasinul regelui. În mai multe privinţe. Dar mă voi îngriji să-l slujesc după dorinţa lui, ultima oară.

Cineva se ghemui lângă mine. Chade. Am întors încet capul către el.

— Seminţe de carris, îmi spuse. N-am timp să prepar scoarţă-de-spiriduş. Vino. Lasă-mă să te duc şi pe tine în ascunzătoare.

— Nu.

Am luat turtiţa de seminţe îmbibate cu miere, am băgat-o pe toată în gură şi am mestecat-o, muşcând seminţele cu dinţii din spate, ca să le absorb toată puterea. Am înghiţit-o.

— Du-te, i-am poruncit lui Chade. Am şi eu o îndatorire, cum ai şi tu. Burrich aşteaptă. În curând se va da alarma. Scoate-o repede pe regină, cât mai ai ocazia să o iei înaintea vânătorilor. Eu îi voi ţine în loc.

Mă eliberă.

— Rămas-bun, băiete, zise el posac şi se aplecă să mă sărute pe frunte.

Un semn de adio. Nu se aştepta să mă mai vadă în viaţă.

Nici eu.

Mă lăsă acolo. Nici n-am auzit piatra frecându-se de piatră, că seminţele de carris începură să-şi facă efectul. Le mai înghiţisem şi altă dată, la Festivalul Primăverii, ca

toată lumea. Un deget de praf presărat pe glazura prăjiturii îţi dă o ameţeală plăcută. Burrich mă prevenise că unii negustori necinstiţi le băgau cailor ulei de carris în tărâţe ca să câştige cursa sau ca să arate bine când erau scoşi la vânzare. Tot de la el aflasem că un cal astfel tratat nu mai era niciodată ca înainte. Dacă supravieţuia. Ştiam că şi Chade luase carris şi îl văzusem căzând ca un sac de cartofi când trecuse efectul seminţelor. Totuşi, eu nu ezitasem. Poate că Burrich nu se înşală în privinţa mea, am recunoscut. Extazul Meşteşugului sau patima fierbinte a vânătorii. Înfruntam distrugerea propriei vieţi sau o meritam? N-am stat mult să mă gândesc. Seminţele de carris îşi făcură datoria. Am prins puteri cât zece, iar inima îmi bătea uşoară ca pasărea pe cer. Am sărit în picioare. Am pornit spre uşă, apoi m-am întors.

Am îngenuncheat în faţa regelui. Am ridicat cuţitul, l-am dus la frunte şi am jurat:

— Acest cuţit te va răzbuna.

I-am sărutat mâna şi l-am lăsat în faţa focului.

Dacă lumânările care scoteau flăcări albastre mă enervaseră, strălucirea albastră a torţelor de pe coridor era nepământească. Parcă te uitai într-o apă adâncă şi calmă. Am luat-o la fugă pe coridor, râzând în sinea mea. Dedesubt se pornise un vacarm în care Wallace se auzea cel mai tare. Flăcări albastre şi Omul însemnat, ţipa el. Nu trecuse chiar atât de multă vreme câtă crezusem eu şi acum timpul ţinea cu mine. Am zburat pe coridor uşor ca fulgul. Am găsit o uşă descuiată şi m-am furişat în spatele ei. Am aşteptat. Le-a luat o veşnicie să urce scările şi încă una să treacă de mine. Am stat până au ajuns în odaia regelui şi, când am auzit strigăte alarmate, am ţâşnit din ascunzătoare şi am luat-o la goană în jos pe scări.

Cineva strigă după mine, dar am scăpat neurmărit. Numai când am ajuns la ultima treaptă am auzit poruncindu-se să fiu prins. Am râs cu voce tare. De parcă m-ar fi putut prinde! Pentru un băiat crescut aici, castelul Buckkeep era un furnicar de coridoare laterale pentru servitori. Ştiam unde vreau să ajung, dar nu m-am dus

direct acolo. Am ocolit şiret ca vulpea, traversând iute coridorul cel mare, am sărit peste pietrele din curtea spălătoriei, îngrozind-o pe bucătăreasă cu goana mea nebună. Nelipsite, stăruitoare, degetele palide ale Meşteşugului mă ciupeau şi mă pipăiau, neştiind că veneam spre ele: vin, dragii mei, vin să vă găsesc.

Galen, născut şi crescut în Farrow, urâse marea. Se temea de ea, cred, aşa că odăile lui se aflau în partea din turn care dădea spre munţi. După moartea lui, auzisem că deveniseră un fel de sanctuar. Serene îi ocupase dormitorul, dar păstra salonul ca loc de întâlnire a iniţiaţilor. Nu fusesem acolo până atunci, dar ştiam drumul. Am urcat treptele iute ca săgeata, am zburat pe hol pe lângă o pereche care se îmbrăţişa şi m-am oprit la o uşă masivă, cu bare de fier. Dar o uşă groasă care nu e bine zăvorâtă nu e un obstacol, iar în câteva clipe se deschise la atingerea mea.

Am văzut scaune aşezate în semicerc în jurul unei mese rotunde. O lumânare groasă ardea în mijlocul ei. Pentru concentrare, mi-am închipuit. Numai două scaune erau ocupate. Justin şi Serene stăteau unul lângă altul, mână în mână, cu ochii închişi, scuturând din cap în spasmele Meşteşugului. Will lipsea. Sperasem să-l găsesc şi pe el acolo.

Le-am studiat feţele într-o clipă. Luceau de transpiraţie şi m-am simţit măgulit de cât se căzneau să-mi spargă zidurile. Gura li se strâmba în zâmbete scurte, opunându-se extazului, concentrându-se pe obiectul Meşteşugului, nu pe plăcerea de a-l urmări. N-am mai stat pe gânduri.

— Bau! am murmurat.

I-am tras capul lui Serene pe spate şi i-am tăiat gâtul dezvelit cu cuţitul regelui. Se zbătu o singură dată. Am lăsat-o să cadă pe podea. Sângele începu să curgă în şuvoaie.

Justin sări în picioare cu un ţipăt şi m-am pregătit să-l omor şi pe el. Dar mă păcăli. O luă la fugă, răcnind pe coridor. L-am urmărit cu cuţitul în mână. Guiţa ca un porc şi alerga foarte repede. Nu făcea ocoluri viclene, gonea

direct spre coridorul cel mare, ţipând întruna. Fugeam şi râdeam. Şi acum mi se pare incredibil când îmi amintesc, dar aşa s-a întâmplat. Credea cumva că Regal va scoate sabia să-l apere? Credea că, după ce l-a omorât pe regele meu, mă mai putea opri ceva să-i vin de hac?

În coridorul cel mare, muzicienii cântau şi lumea dansa, dar intrarea lui Justin puse capăt distracţiei. Mă apropiasem mult de el, aşa că nu ne mai despărţeau decât vreo douăzeci de paşi, când se lovi de o masă încărcată. Oamenii, şocaţi de apariţia lui, au încremenit când am sărit pe el şi l-am doborât. L-am înjunghiat de şase ori până s-a gândit cineva să ne despartă. Când gărzile din Farrow ale lui Regal porniră spre mine, le-am aruncat trupul cuprins de spasme, am dat peste o masă din spatele meu şi am sărit pe ea. Am ridicat lama însângerată.

— Cuţitul regelui! am strigat şi l-am plimbat ca să-l vadă toată lumea. Varsă sânge ca să răzbune moartea regelui. Atât!

— E nebun! se auzi un urlet. I-a luat minţile moartea lui Verity.

— Shrewd! am răcnit furios. Regele Shrewd a fost trădat şi a murit în noaptea asta.

Gărzile lui Regal loviră masa deodată. Crezusem că sunt mai puţine. Ne-am prăbuşit peste bucate şi oale. Oamenii ţipau, dar câţi se năpustiră în faţă ca să vadă ce se întâmplă, tot atâţia se dădură înapoi îngroziţi. Hod ar fi fost mândră de mine. Cu cuţitul regelui, am respins trei soldaţi cu săbii scurte. Dansam, săream, făceam piruete. Eram mult prea iute pentru ei, iar tăieturile primite nu mă dureau. I-am crestat bine pe doi dintre ei, pur şi simplu pentru că nu se aşteptau să am curajul să mă apropii de ei.

În spatele mulţimii, cineva dădu un ţipăt:

— Soldaţi! La bastard! Îl omoară pe FitzChivalry!

Începu o luptă, dar n-am văzut cine cu cine se bate şi nici nu m-am străduit. Am înjunghiat un soldat în mână şi i-a căzut sabia. O voce acoperi hărmălaia.

— Shrewd! Regele Shrewd a fost ucis!

După zgomotele celeilalte lupte, mai mulţi oameni se băteau. Nu puteam întoarce capul spre ei. Încă o masă căzu la podea şi încă un ţipăt străbătu coridorul. Atunci năvăli înăuntru garda din Buckkeep. Kerf strigă să acopere tărăboiul.

— Separaţi-i! Potoliţi-i! Încercaţi să nu vărsaţi sânge pe coridorul regelui.

I-am văzut pe atacatorii mei încercuiţi, am văzut expresia de consternare de pe chipul lui Blade când a dat cu ochii de mine şi apoi l-am auzit strigând peste umăr:

— E FitzChivalry! Vor să-l omoare pe Fitz!

— Separaţi-i! Dezarmaţi-i!

Kerf se ciocni cap în cap cu unul dintre soldaţii lui Regal şi îl trânti la pământ. În spatele lui, am văzut frânturi de luptă întrerupte când gărzile din Buckkeep îi atacară pe soldaţii lui Regal, dându-le peste săbii şi poruncindu-le să le vâre în teacă. Am reuşit să-mi trag răsuflarea şi să arunc o privire la încăierarea cealaltă: Într-adevăr, mulţi se încinseseră, şi nu numai soldaţi. Musafirii îşi trăgeau pumni. Lupta ameninţa să devină răscoală când, pe neaşteptate, Blade, una dintre gărzile noastre, izbi cu umerii doi atacatori de-ai mei şi-i aruncă la pământ. Sări în faţa mea şi mă înfruntă.

— Blade! l-am întâmpinat bucuros, crezând că e de partea mea. Apoi, văzând că ia poziţie de apărare, i-am spus: doar ştii că n-aş scoate sabia la tine!

— Ştiu, băiete, ştiu foarte bine, îmi zise el cu amărăciune.

Bătrânul soldat se aruncă asupra mea şi mă prinse în îmbrăţişarea ursului. Nu ştiu cine m-a lovit în cap, nici cu ce.

30. TEMNIȚA

Dacă un îngrijitor de câini bănuieşte că un ajutor de-al lui întrebuinţează Harul ca să spurce şi să tulbure câinii spre propriul lui folos, trebuie să urmărească semnele cu atenţie. Dacă băiatul nu vorbeşte prea mult cu colegii, să fie prudent. Dacă animalele ciulesc urechile înainte să apară el sau schelălăie înainte de a pleca, să fie prudent. Dacă un câine nu mai amuşină căţeaua în călduri sau întoarce botul de la urma de sânge şi se potoleşte la porunca băiatului, atunci poate fi sigur. Să fie spânzurat băiatul, deasupra apei, dacă se poate, foarte departe de grajduri, iar trupul să-i fie ars. Să se înece fiecare câine pe care l-a dresat şi toţi cei născuţi din câinii spurcaţi. Un câine care a aflat ce e Harul nu se va teme şi nu va respecta niciun stăpân, ci sigur se va înrăi când e despărţit de prietenul său. Un băiat cu Har nu va bate niciodată un câine neascultător, nici nu va răbda să-i fie vândut tovarăşul sau folosit ca momeală pentru urşi, oricât de bătrân ar fi. Un băiat cu Har va folosi câinii stăpânului său împotriva lui, ca să-şi urmărească propriile scopuri, şi nu va fi niciodată credincios acestuia, ci numai câinelui său.

La un moment dat, m-am trezit. Dintre toate farsele crude pe care mi le jucase soarta în ultima vreme, trezirea, am hotărât eu, era cea mai crudă. Am stat nemişcat şi mi-am făcut socoteala chinurilor. Eram sleit din cauza agitaţiei stârnite în mine de seminţele de carris şi făcusem efortul istovitor de a mă lupta cu Meşteşugul lui Justin şi Serene. Primisem şi nişte răni urâte de sabie în braţul drept şi una în coapsa stângă, de care nu-mi aduceam aminte. Niciuna nu fusese pansată; mânecile şi pantalonii mi se lipiseră de piele din cauza sângelui uscat. Cel care mă lovise în cap îmi trăsese câteva lovituri în plus, ca să fie sigur că făcea o treabă bună. În afară de asta, nu aveam

nimic. Mi-am repetat asta de câteva ori, ignorând tremurul din piciorul stâng şi din braţ. Am deschis ochii.

Mă aflam într-o cămăruţă de piatră. O oliţă zăcea într-un colţ. Când, în sfârşit, am hotărât că mă pot mişca, mi-am lungit gâtul destul ca să văd o uşă cu o fereastră mică, zăbrelită. Pe acolo intra lumina, răspândită de o torţă de pe coridor. A, da. Temniţa. Odată curiozitatea mea satisfăcută, am închis ochii şi am încercat să adorm din nou. Cu nasul vârât în coadă, mă odihneam în siguranţă, într-o vizuină acoperită de zăpada spulberată. Iluzia siguranţei, atât îmi putea oferi Ochi întunecaţi. *Siguranţă*. Atât mi-a putut transmite.

M-am trezit a doua oară. Mi-am dat seama că se scursese timpul după cât de sete îmi era. În afară de asta, nu se schimbase nimic. Am descoperit că banca pe care zăceam era tot din piatră. Nimic nu mă despărţea de răceala ei, decât hainele.

— Hei! am strigat. Gărzi!

Niciun răspuns. Eram năuc. După o vreme, n-am mai ştiut dacă strigasem sau doar îmi adunasem puterile ca să strig. Am mai stat puţin şi am hotărât că nu aveam destulă putere. Am adormit la loc. Ce altceva să fi făcut?

M-a trezit vocea lui Patience, care se certa cu cineva. Celălalt nu-i spunea mai nimic şi nu ceda.

— E ridicol. Ţi-e teamă că pot să fac ceva?

Niciun răspuns.

— Îl cunosc de când era mic.

Tăcere prelungită.

— E rănit. Ce rău poate să-mi facă dacă mă uit la rănile lui? Poţi să-l spânzuri la fel de bine şi teafăr, şi rănit, nu-i aşa?

Iar tăcere.

După un timp, mi-am zis că poate sunt în stare să mă mişc. Eram plin de vânătăi şi zgârieturi pe care nu ştiam cum le căpătasem, poate pe drumul din coridorul cel mare până la temniţă. Cel mai rău era că mişcările îmi frecau hainele de crusta tăieturilor. Am hotărât să rabd. Pentru o celulă atât de mică, drumul de la pat la uşă era mult prea

lung. Când am ajuns la uşă, am descoperit că de-abia văd printre zăbrele. Am zărit un perete de piatră de partea cealaltă a coridorului îngust. Am apucat barele cu mâna sănătoasă.

— Patience? am strigat răguşit.

— Fitz? O, Fitz, eşti teafăr?

Ce întrebare! Am vrut să râd, dar am început să tuşesc şi am simţit gustul sângelui. Nu ştiam ce să spun. Nu eram teafăr, dar pentru ea nu era bine să se intereseze prea mult de mine. Cât de buimac eram, tot ştiam atâta lucru.

— Vai, Fitz, a murit regele! îmi strigă ea de pe coridor. Vorbea repede, ca să-mi spună cât mai multe. Şi regina Kettricken e de negăsit, iar viitorul rege, Regal, zice că tu eşti de vină pentru toate. Oamenii spun…

— Lady Patience, va trebui să plecaţi acum, încercă soldatul s-o oprească.

Ea îl ignoră.

— …că ai înnebunit de durere când a murit Verity, că i-ai omorât pe rege, pe Serene şi pe Justin şi nu ştiu ce ai făcut cu regina şi nimeni nu-l…

— Nu aveţi voie să vorbiţi cu prizonierul, doamnă!

Soldatul vorbi răspicat, dar ea tot nu-l băgă în seamă.

— …găseşte pe bufon. Wallace, el e ăla, a zis că v-a văzut pe tine şi pe bufon certându-vă lângă regele mort, pe urmă l-a zărit pe Omul însemnat, venit să-i ia spiritul. Omul ăsta e nebun! Şi Regal te acuză şi el, zice că faci vrăji murdare şi ai suflet de animal! Aşa zice că l-ai omorât pe rege. Şi…

— Doamnă! Trebuie să plecaţi acum, altfel voi pune să fiţi scoasă afară.

— Atunci, fă-o! se stropşi Patience la el. Te provoc să încerci. Lacey, bărbatul ăsta nu mă lasă în pace. A! Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine? Pe mine, care am fost regina lui Chivalry! Lacey, nu-l răni, e doar un copil. Un copil fără maniere, dar tot copil.

— Lady Patience, vă rog…

Soldatul schimbă tonul.

— Nu poţi să mă târăşti de-aici fără să-ţi părăseşti postul. Crezi că sunt atât de proastă, încât să nu-mi dau seama? Ce vei face? Vei ataca două femei bătrâne cu sabia?

— Chester! Chester, unde eşti? răcni soldatul de serviciu. Naiba să te ia, Chester!

Îl auzeam zbierând frustrat după tovarăşul care îşi luase o pauză. Probabil era în camera gărzilor, pe lângă bucătărie. Bea bere rece. Mânca tocană caldă. Mă luă cu ameţeală.

— Chester?

Glasul soldatului se auzea tot mai slab. Fusese destul de prost s-o lase pe Lady Patience lângă postul lui şi să plece după camaradul său. În clipa următoare, am auzit târşâit de papuci în faţa uşii. Am simţit degetele lui Patience mângâindu-mă pe mână printre gratii. Nu era destul de înaltă ca să vadă înăuntru, iar coridorul era atât de îngust, încât nu se putea da în spate ca s-o văd. Dar mângâierea ei era la fel de bine-venită ca lumina soarelui.

— Stai de pază şi vezi când se întoarce, Lacey, porunci ea, apoi mi se adresă mie. Cum te simţi, zău?

Vorbi în şoaptă, cu glas subţire, ca s-o aud numai eu.

— Mi-e sete. Mi-e foame. Mi-e frig. Mă doare. Nu avea rost s-o mint. Ce se întâmplă în turn?

— Mare tărăboi. Gărzile din Buckkeep au înăbuşit revolta din coridorul cel mare, dar apoi, afară, s-au încăierat soldaţii aduşi de Regal din centrul regatului şi soldaţii din Buckkeep. Garda reginei Kettricken a intervenit între ei şi ofiţerii şi-au pus soldaţii la respect. Totuşi, atmosfera e încordată. Nu s-au bătut numai soldaţii. Mulţi musafiri au ochi vineţi sau merg şchiopătând. Din fericire, niciunul dintre ei nu e rănit grav. Blade a încasat cele mai multe lovituri, aşa se zice. A căzut în timp ce-i ţinea la distanţă de tine pe soldaţii din Farrow. S-a ales cu coaste rupte, un ochi vânăt şi a păţit ceva la braţ. Dar Burrich zice că o să scape. Totuşi, s-au luat măsuri, iar ducii se zbârlesc unii la alţii ca dulăii.

— Burrich? am întrebat răguşit.

— Nu s-a băgat deloc, mă linişti Patience. E bine. Adică e nervos şi morocănos cu toată lumea, dacă asta înseamnă bine. Dar cred că asta e ceva obişnuit la el.

Îmi bubuia inima în piept. Burrich. De ce nu plecase? N-am îndrăznit să întreb mai multe despre el. O întrebare în plus, şi Patience ar fi devenit imediat bănuitoare.

— Regal?

Patience pufni.

— Îţi dă impresia că ceea ce îl enervează cel mai mult e că nu mai are motiv să plece din Buckkeep. Înainte, ştii tu, îi ducea pe regele Shrewd şi pe Kettricken în centrul regatului ca să fie în siguranţă şi devasta castelul ca să aibă cu ei lucrurile cu care erau obişnuiţi. Acum nu mai are nicio scuză, iar ducii de coastă i-au cerut să rămână şi să apere turnul sau cel puţin să lase în locul lui omul ales de ei. El l-a propus pe verişorul lui, lordul Bright de Farrow, dar ducilor nu le-a convenit. Acum, că Regal s-a pomenit rege, nu cred că îi place la fel de mult cum s-a aşteptat.

— Deci s-a încoronat?

Un răcnet îmi sparse timpanele. M-am ţinut de gratii ca să nu cad. Nu am voie să leşin, mi-am zis. Garda se va întoarce în curând. Numai în scurtul timp rămas mai puteam auzi ce se întâmplase.

— Am fost cu toţii prea ocupaţi cu înmormântarea regelui şi cu căutarea reginei. Când regele a fost găsit mort, am fost trimişi să o trezim, dar am găsit uşile încuiate şi nu ne-a deschis nimeni. În cele din urmă, Regal şi-a chemat iar oamenii cu topoarele. Uşa interioară era de asemenea închisă şi încuiată. Dar nici urmă de regină. E o mare taină.

— Regal ce spune? Mintea mi se elibera de pânzele de păianjen. Doamne, ce tare mă durea.

— Nu prea multe, doar că ea şi copilul ei au murit cu siguranţă şi că tu eşti de vină. Te învinovăţeşte de vrăjitoria animalelor, zicând că l-ai omorât pe rege cu Harul tău. Toţi îi cer să aducă dovezi, iar el le tot spune curând, curând.

Deci nici vorbă de a cerceta drumurile şi ocolişurile după Kettricken. Contasem pe ideea că spionii lui iniţiaţi nu descoperiseră planul nostru. Dar, mi-am atras singur atenţia, dacă trimisese oameni *s-o* caute, mă îndoiam că aveau ordin s-o aducă înapoi vie şi nevătămată.

— Will ce face? am întrebat.

— Will?

— Will, fiul lui Hostler. E din grupul de iniţiaţi.

— A, acela. Nu ţin minte să-l fi văzut.

— Aha.

Iar mă luă cu ameţeală. Nu mai judecam limpede. Ştiam că ar fi trebuit să pun mai multe întrebări, dar care să fi fost ele? Burrich era tot aici, dar regina şi bufonul plecaseră. Ce nu mersese bine? Nu puteam s-o întreb pe Patience.

— Mai ştie cineva că eşti aici? am bâiguit.

Dacă Burrich ar fi ştiut că vine la mine, mi-ar fi trimis un mesaj.

— Bineînţeles că nu! Nu ne-a fost uşor, Fitz. Lacey a trebuit să pună o iarbă care provoacă voma în mâncarea unei gărzi, ca să rămână doar una de pază. Pe urmă a trebuit s-o pândim când pleacă... A, Lacey a zis să-ţi aduc astea. E tare înţeleaptă Lacey a mea.

Îşi retrase mâna şi apoi reuşi să strecoare două mere mici printre gratii. Căzură la podea înainte de a le prinde eu. Am rezistat ispitei de a mă repezi să le mănânc.

— Despre mine ce se spune? am întrebat în şoaptă.

Urmară câteva clipe de linişte.

— Păi, cei mai mulţi zic că ai înnebunit. Unii că ai fost vrăjit de Omul însemnat să aduci moartea printre noi în noaptea aceea. Se mai bârfeşte că ai pus la cale şi conduci o revoltă şi i-ai omorât pe Serene şi pe Justin pentru că aflaseră despre ea. Alţii, nu prea mulţi, sunt de acord cu Regal, zic că ai Harul animalelor. Mai ales Wallace. Susţine că lumânările din camera regelui nu au început să ardă cu flacără albastră până nu ai intrat tu acolo. Şi mai zice că bufonul striga că l-ai omorât pe rege. Dar şi

bufonul a dispărut. Au fost prea multe semne rele şi foarte mulţi se tem acum...

— Nu eu l-am omorât pe rege, am murmurat. Justin şi Serene l-au omorât. De asta i-am ucis, chiar cu cuţitul regelui.

— Se-ntorc gărzile! şuieră Lacey.

Patience o ignoră.

— Dar Justin şi Serene nici măcar n-au fost...

— Nu am timp să-ţi explic. Au făcut-o cu Meşteşugul. Dar l-au omorât, Patience. Jur. Am tăcut câteva clipe. Cu mine ce au de gând?

— Nu s-a hotărât încă.

— Nu avem timp de minciuni politicoase.

— Regal vrea să te spânzure. Ar fi pus să te omoare chiar în noaptea aceea, în coridorul cel mare, numai că Blade şi-a ţinut gărzile în frâu până s-a potolit revolta. Pe urmă, ducii de coastă ţi-au luat partea. Lady Grace de Rippon i-a amintit lui Regal că niciun om cu sânge de Farseer în vene nu moare străpuns de sabie sau atârnat în ştreang. Regal nu a vrut să admită că ai sânge regesc, dar prea mulţi au strigat când a negat. Acum jură că poate dovedi că ai Harul şi că unul care se foloseşte de magia animalelor trebuie spânzurat.

— Lady Patience! Trebuie să pleci acum, trebuie, altfel eu sunt cel care va fi spânzurat!

Se întorcea garda, împreună cu Chester, bineînţeles, pentru că se auzeau mai mulţi paşi. Alergau spre celula mea. Patience îmi dădu drumul degetelor.

— Voi face tot ce pot pentru tine, îmi şopti.

Se străduise din toate puterile să-şi ascundă frica din voce, dar o strecură fără să vrea în ultimele cuvinte.

Şi pe urmă plecă, ocărându-l aspru pe soldat ca o gaiţă, în vreme ce Chester sau poate altă gardă o scotea afară din temniţă. Îndată ce s-a îndepărtat, m-am aplecat anevoie după cele două mere. Nu erau mari şi se ofiliseră stând la păstrare pentru iarnă, dar mie mi s-au părut delicioase. Am mâncat până şi cotoarele. Puţina zeamă din ele nu mi-a astâmpărat setea. Am stat puţin pe bancă, cu

capul proptit în mâini, străduindu-mă să-mi ţin mintea trează. Ştiam că trebuie să gândesc, dar îmi venea foarte greu. Nu mă puteam concentra. Am vrut să-mi dezlipesc cămaşa de pe braţul tăiat, dar am renunţat. Câtă vreme rănile nu supurau, nu trebuia să mă ocup de ele. Nu-mi permiteam să sângerez. Am avut nevoie şi de ultima fărâmă de putere să mă târăsc înapoi la uşă.

— Gărzi! am strigat cu glas dogit.

Mă ignorară.

— Vreau apă. Şi mâncare.

Unde eşti? Altcineva îmi răspunse la chemare.

Nu poţi ajunge la mine, prietene. Ce mai faci?

Bine. Dar mi-a fost dor de tine. Ai dormit atât de adânc, încât am crezut că ai murit.

Aşa am crezut şi eu. În noaptea aceea. I-ai călăuzit la cai?

Da. Şi au plecat. Inima Haitei le-a spus că sunt o corcitură pe care ai îmblânzit-o. Un fel de cotarlă care ştie să facă acrobaţii.

Încerca să mă protejeze pe mine, nu să te jignească pe tine. De ce nu a plecat Inima Haitei cu ei?

Nu ştiu. Ce facem acum?

Aşteptăm.

— Gărzi! am strigat din nou, cât de tare am putut. N-a fost prea tare.

— Depărtează-te de uşă.

Bărbatul îmi vorbise chiar din dreptul uşii. Fusesem atât de preocupat de Ochi întunecaţi, că nu-l auzisem apropiindu-se. Nu eram deloc în apele mele.

O plăcuţă de la marginea de jos a uşii fu dată la o parte. Un vas cu apă şi o jumătate de franzelă fură împinse înăuntru. Plăcuţa se închise la loc.

— Mulţam.

N-am primit răspuns. Am luat apa şi pâinea şi le-am cercetat atent. Apa mirosea de parcă ar fi stat în vas de câteva zile, dar n-am sesizat urme de otravă nici când am dus-o la nas, nici când am sorbit din ea. Am rupt pâinea în bucăţele, căutând fărâme negre în aluat sau porţiuni

decolorate. Nu era proaspătă, dar nici otravă n-am găsit în ea. Cineva mâncase cealaltă jumătate. Am mâncat şi am băut apa cât ai zice peşte. După aceea m-am întins pe banca de piatră şi am încercat să găsesc cea mai confortabilă poziţie.

Celula era uscată, dar friguroasă, la fel ca orice încăpere din turn nefolosită pe timp de iarnă. Ştiam exact unde mă aflu. Temniţa nu era departe de pivniţa cu vinuri. Puteam să urlu din toţi rărunchii, nu m-ar fi auzit decât gărzile. Explorasem locul în copilărie. Rareori dădusem peste cineva în celule, şi mai rar peste gărzi. Dreptatea se făcea atât de repede în Buckkeep, că nu trebuia să ţii pe cineva prizonier mai mult de câteva ore. Încălcarea legii însemna de obicei că plăteşti cu viaţa sau muncind cu braţele. Bănuiam că aceste celule aveau să fie folosite mult mai des, acum că Regal se pretindea rege.

M-am străduit să adorm, dar nepăsarea mă părăsise. În schimb, m-am foit pe piatra rece şi am cugetat. O vreme, am încercat să mă conving că, dacă regina scăpase, învinsesem. La urma urmei, a învinge înseamnă a obţine ce doreşti, nu? Însă m-am pomenit gândindu-mă la cât de repede murise Shrewd. Parcă se spărsese un balon de săpun. Dacă m-ar spânzura, tot repede aş muri şi eu? Sau m-aş sufoca şi m-aş clătina vreme îndelungată? Ca să-mi alung gândurile sumbre, m-am întrebat cât de lung ar fi războiul civil pe care Verity ar trebui să-l ducă împotriva lui Regal înainte de a pune pe picioare cele Şase Ducate. Presupunând, desigur, că Verity se întorcea şi scăpa ţărmul nostru de Corăbiile Roşii. Când Regal va abandona castelul Buckkeep - şi eram convins că îl va abandona -, oare cine se va angaja să-l conducă? Patience spusese că ducii de coastă nu-l voiau pe Lordul Bright. Buckkeep avea câţiva nobili mărunţi, dar niciunul atât de îndrăzneţ încât să preia ocârmuirea ţinutului. Poate că ducii de coastă vor întinde mâna spre el şi îl vor pretinde. Nu. Niciunul dintre ei nu avea acum puterea să se ocupe de ceea ce se întâmplă în afara graniţelor ducatelor lor. Fiecare pentru sine de acum înainte. Asta dacă Regal nu rămânea la

Buckkeep. Regina fiind dispărută şi Shrewd mort, la urma urmei, el era regele de drept. Dacă nu mai ştia cineva că Verity trăieşte. Însă puţini ştiau. Ducatele de coastă îl vor accepta pe Regal drept rege? Îl vor accepta ele drept rege pe Verity, când se va întoarce? Sau îl vor dispreţui pe bărbatul care îi părăsise şi plecase într-o expediţie nebunească?

Timpul se scurgea leneş în locul acela monoton. Nu mi se dădea mâncare şi apă decât dacă ceream, uneori nici atunci, aşa că nu puteam ţine socoteala zilelor după mese. Treaz, eram prizonierul gândurilor şi al grijilor mele. O dată am încercat să-l găsesc pe Verity cu Meşteşugul, dar efortul îmi înceţoşă văzul şi îmi aduse o durere de cap înfiorătoare şi interminabilă. Nu am avut puterea să încerc a doua oară. Foamea îmi dădea târcoale întruna, încăpăţânată ca frigul din celulă. Am auzit gărzile întorcând-o din drum pe Patience de două ori, le-am auzit refuzând să ia mâncarea şi bandajele aduse de ea pentru mine. Nu am strigat-o. Voiam să renunţe, să se detaşeze de mine. Nu aveam linişte decât în somn, când vânam cu Ochi întunecaţi. Am încercat să mă folosesc de simţurile lui ca să aflu ce se petrece în turn, dar el nu dădea importanţă decât lucrurilor care ar interesa un lup şi, când eram cu el, mă interesa ce-l interesa pe el. Nu mai măsurăm timpul în zile şi nopţi, ci de la o pradă la alta. Vânatul pe care îl devoram împreună cu el nu-mi întărea trupul, dar înfulecatul îmi dădea satisfacţie. Cu ajutorul simţurilor lupului, am observat schimbarea vremii şi într-o dimineaţă m-am trezit ştiind că zorii aduseseră o zi de iarnă senină. Vreme bună pentru piraţi. Ducii de coastă nu vor mai sta prea mult în Buckkeep, dacă nu plecaseră deja.

Ca pentru a-mi întări bănuielile, am auzit voci la postul de gardă şi tropăit de bocanci pe podeaua de piatră. Am auzit şi vocea lui Regal, încordată de mânie, şi salutul împăciuitor al gărzii. Străbătură coridorul. Pentru prima oară de când mă trezeam în celulă, o cheie se învârti în broască şi uşa fu împinsă la o parte. M-am ridicat anevoie în capul oaselor. Trei duci şi un prinţ trădător mijiră ochii

spre mine. Am reuşit să mă ridic în picioare. În spatele nobililor veneau un şir de soldaţi înarmaţi cu suliţe, ca pregătiţi să înconjoare o fiară turbată încolţită. O gardă cu sabia scoasă stătea lângă uşă, între mine şi Regal.

— Iată-l. E viu şi sănătos. Nu i-am făcut de petrecanie. Dar să ştiţi că am dreptul. A ucis un om, pe servitorul meu, chiar pe coridorul meu. Şi o femeie în camera ei. Am dreptul să-i iau viaţa, măcar pentru aceste crime.

— Viitor rege Regal, îl acuzi pe FitzChivalry că l-a ucis pe regele Shrewd folosindu-se de Har, spuse Brawndy. Apoi, foarte chibzuit, adăugă: Eu nu am auzit să fie posibil aşa ceva. Dar, dacă este precum spui, atunci consiliul are dreptul de a hotărî asupra lui, pentru că pe rege se presupune că l-ar fi ucis mai întâi. Asta înseamnă că trebuie să întrunim consiliul, să hotărâm dacă e vinovat sau nevinovat şi să dăm o sentinţă.

Regal oftă exasperat.

— Atunci voi întruni consiliul. Haideţi să trecem la fapte şi să terminăm odată cu asta. E ridicol să se amâne încoronarea mea din cauza executării unui criminal.

— Maiestate, moartea unui rege nu e niciodată ridicolă, sublinie calm ducele Shemshy de Shoaks. Ne ocupăm mai întâi de un rege şi după aceea de altul, Regal, viitor rege.

— Tata e mort şi îngropat. Cum vreţi să vă mai ocupaţi de el?

Regal începea să se piardă cu firea. Nu era nici urmă de durere sau respect în vocea lui.

— Vom afla cum a murit şi de mâna cui, îi răspunse ducele Brawndy de Bearns. Omul tău, Wallace, a spus că FitzChivalry l-a omorât pe rege. Tu, Regal, viitor rege, l-ai aprobat, zicând că a folosit Harul. Mulţi dintre noi cred că FitzChivalry a fost devotat regelui trup şi suflet şi nu ar fi făcut aşa ceva. Iar FitzChivalry a spus că l-au omorât iniţiaţii.

Ducele de Brawndy se uită în ochii mei pentru prima oară. L-am privit ca şi când am fi fost singuri.

— Justin şi Serene l-au omorât, am rostit. Prin trădare, mi-au omorât regele.

— Tăcere! ţipă Regal.

Ridică mâna, gata să mă lovească. Nici măcar nu am clipit.

— Aşa că i-am ucis, am continuat, privindu-l numai pe Brawndy. Cu cuţitul regelui. Altfel de ce aş fi ales această armă?

— Nebunii fac lucruri ciudate.

Vorbise ducele Kelvar de Rippon, în timp ce Regal se sufoca, alb la faţă de furie. Calm, am privit fix în ochii ducelui. Ultima oară când îi vorbisem, stătusem împreună la masa lui, în Neat Bay.

— Nu sunt nebun, am ripostat repede. Am fost la fel de nebun în noaptea aceea cum am fost când am învârtit toporul în afara zidurilor din Neat Bay.

— Se prea poate, afirmă Kelvar îngândurat. Toată lumea ştie că o ia razna când luptă.

Lui Regal i se aprinseră privirile.

— Şi toată lumea ştie că a fost văzut cu sânge pe la gură după ce a luptat. Că se transformă într-unul dintre animalele cu care a crescut. E blestemat de Har.

Numai tăcerea îi întâmpină vorbele. Ducii schimbară priviri, iar când Shemshy întoarse iar ochii spre mine, o făcu plin de dispreţ. În cele din urmă, Brawndy îi răspunse lui Regal:

— Aceasta este o acuzaţie gravă. Ai martori?

— Mai mulţi.

Brawndy clătină din cap.

— Orice om se poate umple de sânge după o bătălie. Toporul nu e o armă blândă. Depun eu mărturie pentru asta. Nu. E nevoie de mai mult pentru a-l condamna.

— Atunci să întrunim consiliul, repetă Regal nerăbdător. Să audă ce are de spus Wallace despre cum a murit tata şi de mâna cui.

Cei trei duci avură alt schimb de priviri. Mă priviră toţi, îngânduraţi. Ducele Brawndy conducea ducatele de coastă acum. M-am convins când el fu acela care vorbi:

— Viitor rege Regal, hai să vorbim deschis. L-ai acuzat pe FitzChivalry, fiul lui Chivalry, că a folosit Harul, magia

animalelor, pentru a-l omorî pe rege. Aceasta este, într-adevăr, o acuzaţie gravă. Pentru a ne mulţumi pe toţi, îţi cerem să ne dovedeşti nu numai că are acest Har, dar şi că îl poate folosi pentru a face rău altuia. Cu toţii am văzut că nu exista niciun semn pe trupul regelui, nicio urmă de luptă. Dacă nu ai fi început să strigi că e vorba de trădare, poate am fi acceptat cu toţii că regele a murit de bătrâneţe. Unii chiar au spus că îi cauţi nod în papură lui FitzChivalry ca să scapi de el. Ştiu că ai auzit zvonurile; eu le rostesc cu glas tare ca să le înfruntăm.

Brawndy tăcu, parcă confruntat cu o luptă interioară. Aruncă încă o privire egalilor săi. Când nici Kelvar, nici Shemshy nu dădură semne de împotrivire, îşi drese glasul şi continuă.

— Avem o propunere, viitor rege Regal. Dovedeşte-ne că FitzChivalry e blestemat cu Har, domnule, şi că l-a folosit ca să-l omoare pe regele Shrewd şi te vom lăsa să-i iei viaţa în ce fel doreşti. Vom fi martori la încoronarea ta ca rege al celor Şase Ducate. Mai mult, îl vom accepta pe Lordul Bright ca înlocuitor al tău în Buckkeep şi îţi vom permite să te retragi la Curtea ta din Tradeford.

Triumful luci scurt pe chipul lui Regal. Apoi îl ascunse în spatele bănuielilor.

— Şi dacă eu, duce Brawndy, nu voi dovedi acest lucru spre mulţumirea voastră?

— Atunci FitzChivalry va rămâne în viaţă, declară calm Brawndy, şi îl vei numi cârmuitorul castelului Buckkeep şi îi vei da pe mână armata din Buckkeep în absenţa ta.

Toţi cei trei duci ridicară ochii spre Regal.

— Aceasta e înaltă trădare şi înşelăciune!

Shemshy fu gata să ducă mâna la sabie. Kelvar se înroşi, dar nu scoase o vorbă. Soldaţii din spatele lor tremurau de încordare ca arcurile întinse. Numai Brawndy nu se mişcă.

— Maiestate, mai ai de adus şi alte acuzaţii? întrebă el calm. Vom cere, din nou, să le dovedeşti. Încoronarea ta ar putea întârzia mai mult.

După câteva clipe în care le susţinu privirile neclintite şi tăcerea, Regal rosti:

— M-a luat gura pe dinainte, ducii mei. Vremurile ne încearcă pe toţi. Am rămas atât de repede fără îndrumarea tatălui meu, am rămas fără fratele meu, regina noastră şi copilul pe care îl poartă în pântec au dispărut... Acestea sunt motive suficiente pentru a face un om să rostească lucruri nechibzuite. Am... foarte bine. Consimt la acest... târg pe care mi-l propuneţi. Voi dovedi că FitzChivalry e blestemat cu Har sau îl voi elibera. Sunteţi mulţumiţi?

— Nu, viitorul nostru rege, răspunse Brawndy pe ton domol. Nu acestea au fost condiţiile noastre. Dacă e nevinovat, FitzChivalry va fi pus la cârma castelului Buckkeep. Dacă e vinovat, îl vom accepta pe Bright. Acestea au fost condiţiile noastre.

— Şi moartea lui Justin şi Serene, slujitori nepreţuiţi şi membri ai grupului de iniţiaţi? Măcar aceste două crime ştim că le-a comis el. Le-a recunoscut cu gura lui.

Privirea pe care mi-o aruncă Regal ar fi putut să mă omoare pe loc. Cât de adânc regreta, probabil, că mă învinovăţise de moartea lui Shrewd! Dacă Wallace nu m-ar fi acuzat ca un turbat, iar el nu l-ar fi sprijinit, ar fi putut cere să fiu înecat pentru moartea lui Justin. Pe el, aşa cum văzuse toată lumea, eu îl omorâsem. Ca o ironie, propria dorinţă a lui Regal de a mă învinovăţi pe nedrept era motivul care îmi amâna execuţia.

— Vei avea toate şansele să dovedeşti că e blestemat cu Har şi că l-a ucis pe tatăl tău. Pentru acele crime, şi numai pentru ele, te vom lăsa să-l spânzuri. În ceea ce le priveşte pe celelalte... el susţine că Justin şi Serene l-au omorât pe rege. Dacă nu e el vinovatul, atunci suntem gata să acceptăm că moartea celor doi a fost pe deplin justificată.

— De neîngăduit! izbucni Regal.

— Maiestate, acestea sunt condiţiile noastre, replică Brawndy calm.

— Şi dacă le refuz? pufni Regal furios.

Brawndy ridică din umeri.

— Cerul e senin, Maiestate. E vremea raidurilor, pentru noi, cei de pe coastă. Trebuie să ne despărţim şi să ne întoarcem în turnurile noastre, ca să ne păzim ţărmurile

cât de bine putem. Dacă nu se întruneşte tot consiliul, nu te poţi încorona rege, nici nu poţi numi, după lege, pe altcineva care să cârmuiască la Buckkeep în locul tău. Va trebui să iernezi aici, Maiestate, şi să-i înfrunţi pe piraţi, la fel ca noi.

— Mă înghesuiţi cu tot felul tradiţii şi legi neînsemnate, numai ca să mă obligaţi să vă fac pe voie. Sunt sau nu regele vostru?

— Nu eşti regele nostru, sublinie Brawndy calm, dar categoric. Eşti viitorul nostru rege. Şi este foarte posibil să rămâi aşa, până când acuzaţiile vor fi dovedite şi această problemă soluţionată.

Din căutătura neagră a lui Regal se vedea limpede cât de puţin îi convenea situaţia.

— Foarte bine, acceptă el ferm, mult prea repede. Presupun că trebuie să mă supun acestui... târg. Nu uitaţi că voi aţi vrut să fie aşa, nu eu.

Se întoarse către mine. Ştiam că nu-şi va ţine promisiunea; ştiam că voi muri în celula aceea. Gândul tulburător şi brusc al propriei mele morţi îmi întunecă marginile văzului şi mă făcu să mă clatin pe picioare. Am simţit că m-am îndepărtat de viaţă cu doi paşi. O umbră rece se furişă în mine.

— Atunci ne-am înţeles, rosti Brawndy fără grabă. Se întoarse către mine şi se încruntă. Probabil că sentimentele mi se reflectau în expresia feţei, pentru că mă întrebă repede: FitzChivalry, eşti tratat cum trebuie aici? Primeşti de mâncare?

Vorbind, îşi desfăcu încuietoarea de la umăr. Mantia lui era roasă de purtat, dar de lână şi, când mi-o aruncă, greutatea ei mă lipi de zid. Am prins-o recunoscător, caldă cum era de la trupul lui.

— Apă. Pâine, am răspuns scurt. M-am uitat la haina de lână grea. Mulţumesc, am spus, mai încet.

— Primeşte mai mult decât alţii! ripostă Regal nervos. Trăim vremuri aspre, adăugă el, mai stăpânit, de parcă cei cu care vorbea nu ştiau asta mai bine decât el.

Brawndy mă cercetă mai atent. Eu n-am zis nimic. În cele din urmă, îi aruncă lui Regal o privire de gheaţă.

— Prea aspre ca să-i dai măcar nişte paie pe care să doarmă, în loc de o lespede de piatră?

Regal îi întoarse căutătura. Brawndy nu se clinti.

— Avem nevoie de dovezile vinovăţiei sale înainte de a încuviinţa execuţia lui, viitor rege Regal. Între timp, ne aşteptăm din partea ta să-l ajuţi să rămână în viaţă.

— Măcar dă-i porţii de soldat în marş, recomandă Kelvar. Nimeni nu va spune că l-ai răsfăţat cu ele, iar noi vom avea în faţă un om viu, fie pentru a ţi-l da să-l spânzuri, fie pentru a cârmui la Buckkeep.

Regal îşi împleti braţele la piept în loc de răspuns. Ştiam că nu voi primi decât apă şi jumătăţi de franzele. Cred că ar fi încercat să-mi ia şi mantia de la Brawndy, numai că ştia că m-aş fi luptat pentru ea. Ridicând scurt bărbia, îi făcu semn gărzii că poate închide uşa. Când uşa se trânti, m-am aruncat pe ea, apucând barele şi privind în urma lor. Am vrut să strig, să le spun că Regal nu mă va lăsa să trăiesc, că va găsi o cale să mă ucidă în temniţă. Dar n-am făcut-o. Nu m-ar fi crezut. Tot nu se temeau îndeajuns de el. Dacă l-ar fi cunoscut aşa cum îl cunoşteam eu, ar fi ştiut că nicio promisiune nu-l obliga să respecte târgul făcut cu ei. Mă va ucide. Era prea stăpân pe viaţa mea ca să reziste să-i pună capăt.

M-am dezlipit de uşă şi m-am dus înapoi la banca mea de lemn. M-am aşezat. Din reflex mai mult decât judecând, mi-am pus mantia lui Brawndy pe umeri. Frigul pe care îl simţeam nu-l putea încălzi lâna. Aşa cum se umflă valul şi dă năvală în peşterile mării, la fel şi gândul morţii mele mă copleşi a doua oară. Încă o dată, am crezut că leşin. L-am dat la o parte, *respingându-mi* propriile închipuiri despre cum mă va ucide Regal. Existau atâtea mijloace! Bănuiesc că va căuta să-mi smulgă o mărturisire. Dacă va avea timp destul, s-ar putea să reuşească. Gândul mă scârbi. Am încercat să mă depărtez de marginea prăpastiei, ca să nu îmi dau seama cu atâta claritate cât de dureros avea să-mi fie sfârşitul.

Cu inima ciudat de uşoară, mi-am zis că l-aş putea păcăli. În manşeta mânjită de sânge purtam încă săculeţul cu otrava pe care i-o pregătisem demult lui Wallace. Dacă mi-ar fi adus o moarte mai puţin înspăimântătoare, aş fi luat-o imediat. Dar nu preparasem otrava pentru o moarte rapidă şi nedureroasă, ci pentru crampe, pântecăraie şi febră. Mai târziu, poate că va fi mai atrăgătoare decât ce-mi va oferi Regal. Gândul nu mă încălzea cu nimic. M-am culcat pe piatră şi m-am învelit bine cu mantia largă a lui Brawndy. Speram să nu-i simtă lipsa prea mult. Probabil că era ultimul lucru pe care îl făcea cineva pentru mine. Nu am adormit. Am evadat, cufundându-mă voit în lumea lupului meu.

M-am ridicat încet în capul oaselor. Ritmul şi tonul vocii înăbuşite erau ale lui Chade, fără îndoială. Se auzea mai slab când mă ridicam. M-am întins la loc. Parcă auzeam mai bine, dar tot nu înţelegeam cuvintele. Mi-am lipit urechea de piatră. Nimic. M-am ridicat şi m-am plimbat încet prin celula mică, de la un colţ la altul şi înapoi. Într-un colţ vocea se auzea mai tare, dar tot nu înţelegeam cuvintele.

— Nu te înţeleg, am spus cu glas tare în celula pustie.

Glasul înăbuşit tăcu. Apoi vorbi din nou, rostind parcă o întrebare.

— Nu te înţeleg! am repetat, mai tare.

Chade vorbi mai agitat, dar nu mai tare.

— Nu te înţeleg! am strigat, cuprins de frustrare.

Paşi în afara celulei.

— FitzChivalry!

Garda era o femeie scundă. Nu vedea înăuntru.

— Ce-i? am făcut eu pe somnorosul.

— Ce-ai strigat?

— Ce? A, nimic, am visat urât.

Paşii se îndepărtară. Am auzit-o râzând cu garda cealaltă:

— Nu ştiu ce vis ar fi mai urât pentru el decât să se trezească.

Avea accentul celor din centrul regatului.

M-am dus înapoi la bancă şi m-am întins. Chade tăcuse. Eram de acord cu garda. Nu voi mai adormi o vreme, ci mă voi întreba ce voise el să-mi spună cu atâta disperare. Mă îndoiam că avea să-mi dea veşti bune, iar pe cele rele nu voiam să mi le imaginez. Aveam să mor aici. Cel puţin să mor pentru că o ajutasem pe regină să scape. Oare unde o fi ajuns în călătoria ei? M-am gândit la bufon şi m-am întrebat cum suporta el greutăţile unui drum pe timp de iarnă. Mi-am interzis să mă gândesc de ce nu era Burrich cu ei. În schimb, m-am gândit la Molly.

Probabil că am amorţit, pentru că am văzut-o. Mergea anevoie pe o potecă, cu o cobiliţă de cărat apă pe umeri. Părea palidă, bolnavă şi ostenită. În vârful dealului se afla o colibă dărăpănată, îngropată în zăpadă. Molly se opri, lăsă găleţile la uşă şi se uită la orizont, spre mare. Se încruntă la vremea frumoasă şi la vântul blând care nu făcea decât să înspumeze valurile. Vântul îi răvăşi părul exact cum i-l fluturasem şi eu şi-i mângâie curba gâtului şi bărbia. Făcu dintr-odată ochii mari. „Nu”, spuse cu glas tare. „Nu. Nu vreau să mă mai gândesc la tine. Nu.” Se aplecă, luă găleţile grele şi intră în colibă. Trânti uşa. O rafală suflă prin ea. Acoperişul de stuf avea găuri. Vântul se înteţi şi l-am lăsat să mă poarte cu el.

M-am împiedicat, m-am scufundat în el şi l-am lăsat să-mi alunge durerea. Am vrut să mă duc mai la fund, chiar în curentul cel mai adânc, ca să mă ducă unde vrea, să mă smulgă din mine, din strânsoarea grijilor mele mărunte. Mi-am vârât mâinile în curentul mai adânc, iute şi primejdios ca un râu. Mă trăgea după el.

În locul tău, m-aş trage deoparte.

Aşa ai face? L-am lăsat pe Verity să-mi cumpănească situaţia.

Poate că nu, răspunse el morocănos. Un fel de oftat. *Ar fi trebuit să bănuiesc cât de rău e. Se pare că trebuie multă durere, boală sau lipsuri ca să-ţi dărâmi zidurile pentru Meşteşug.* Urmă o pauză lungă, în care am tăcut amândoi, gândindu-ne la nimic şi la toate în acelaşi timp. *Aşadar, tata e mort. Justin şi Serene. Ar fi trebuit să-mi*

dau seama. Oboseala şi vlaga scursă din el, acestea sunt însemnele unui om al regelui, secătuit prea mult şi prea des. Cred că dura de multă vreme, probabil de când Galen... a murit. Numai lui i-ar fi putut trece prin cap o asemenea grozăvie, numai el ar fi putut născoci mijlocul de a o realiza. Ce modalitate scârboasă de a folosi Meşteşugul! Şi ne-au spionat?

Da. Nu ştiu câte au aflat. Şi mai e unul de temut. Will.

Prost, de trei ori am fost un prost. Gândeşte-te, Fitz. Ar fi trebuit să ştim. Ne-a mers atât de bine cu corăbiile la început, apoi, îndată ce au aflat ce urmărim, au găsit o cale să ne împiedice. Grupul de iniţiaţi a fost la îndemâna lui Regal de când s-a format. De asta ne întârziau mesajele sau nu ne ajungeau deloc. Ajutorul era trimis întotdeauna prea târziu sau niciodată. Regal e plin de ură ca o căpuşă plină de sânge. Şi a învins.

Nu chiar, regele meu. M-am abţinut să mă gândesc la Kettricken mergând în siguranţă spre munţi. Am repetat: *Mai există Will. Şi Burl, şi Carrod. Trebuie să fim bănuitori, prinţul meu.*

O umbră de căldură. *Voi fi. Dar ştii cât îţi sunt de recunoscător. Poate că am plătit scump, dar ceea ce am obţinut a meritat. Cel puţin pentru mine.*

Şi pentru mine. I-am simţit osteneala şi resemnarea. *Renunţi?*

Încă nu. Dar viitorul meu, ca şi al tău, nu pare prea promiţător. Ceilalţi sunt toţi morţi sau au fugit. Eu voi merge mai departe. Dar nu ştiu cât de departe trebuie să merg. Sau ce trebuie să fac când ajung acolo. Şi sunt atât de obosit! A renunţa ar fi atât de uşor...

Verity mă citea cu uşurinţă, ştiam. Dar a trebuit să-l caut stăruitor ca să aflu tot ce nu mi-a spus. Am simţit frigul care îl înconjura şi rana care-i îngreuna respiraţia. Singurătatea şi durerea de a şti că aceia care au murit erau atât de departe de casă şi de el. *Hod*, mi-am adus eu aminte, ca un ecou al suferinţei lui. *Charim.* Duşi pentru totdeauna. Şi mai era ceva, un lucru pe care nu mi-l putea transmite. Ispita, mersul clătinat pe marginea prăpastiei.

Apăsarea, smulgerea, foarte asemănătoare cu felul în care mă pişcă Meşteşugul lui Serene şi Justin. Am încercat să trec de Verity şi să o cercetez mai îndeaproape, dar prinţul m-a tras înapoi.

Unele primejdii devin mai riscante dacă le înfrunţi, mă preveni el. *Aceasta e una dintre ele. Dar sunt convins că este cărarea pe care trebuie s-o urmez, dacă e să-i găsesc pe Străbuni.*

— Prizonier!

M-am trezit brusc din visare. O cheie se răsuci în broască şi uşa se trânti la o parte. În prag stătea o fată. Lângă ea era Regal, cu mâna pe după umărul ei. Două gărzi, amândouă din interiorul regatului, după croiala hainelor, îi însoţeau de-o parte şi de alta. Una se aplecă în faţă cu o torţă, ca să lumineze celula. M-am adunat fără să vreau, apoi am clipit, neobişnuit cu lumina. Regal îi puse fetei o întrebare binevoitor. Speriată, ea miji ochii spre mine. M-am uitat şi eu la ea, întrebându-mă de ce îmi părea cunoscută.

— Da, domnule, prinţul meu, regele meu, domnule. Ăsta e. M-am dus la fântână în dimineaţa aceea, am fost nevoită, îmi trebuia apă, altfel murea copilul, cum ar fi murit de mâinile piraţilor. Şi se făcuse pace de-o vreme, în Neat Bay era linişte ca printre morţi. Aşa că m-am dus la fântână dis-de-dimineaţă, m-am furişat prin ceaţă, domnule. Şi pe urmă am văzut lupul chiar lângă fântână, ridică ochii şi se uită lung la mine. Şi vântul alungă ceaţa şi lupul dispare şi dintr-odată e om. Omul acela, domnule. Maiestate, rege.

Fata se holba la mine în continuare. Mi-am adus aminte de ea. În dimineaţa după bătălia pentru Neat Bay şi Bayguard. Ochi întunecaţi şi cu mine ne opriserăm să ne odihnim la fântână. Lupul mă trezise când o luase la goană la vederea fetei.

— Eşti o fată curajoasă, o lăudă Regal şi o bătu pe umăr. Gardă, du-o înapoi la bucătărie şi vezi să i se dea o masă bună şi un pat pe undeva. Nu, torţa lasă-mi-o mie.

Se retraseră din uşă, iar garda o trânti în spatele lui Regal. Am auzit paşi îndepărtându-se, dar lumina rămase. Când se stinse ecoul paşilor, Regal vorbi:

— Ei, bastardule, se pare că jocul s-a terminat. Apărătorii tăi te vor părăsi foarte repede, bănuiesc, odată ce vor înţelege ce eşti. Mai sunt şi alţi martori, desigur. Unii care vor pomeni de urmele de lup şi de oamenii ucişi de muşcături acolo unde ai luptat tu în Neat Bay. Şi câteva dintre gărzile noastre vor trebui să recunoască, atunci când vor fi puse să jure, că, atunci când te-ai luptat cu neoamenii, unele cadavre aveau urme de dinţi şi gheare. Scoase un oftat adânc, satisfăcut. Am auzit cum aşază torţa în suportul de perete. Se întoarse la uşă. Era suficient de înalt cât să se uite la mine. M-am ridicat ca un copil prost şi m-am apropiat de uşă ca să-l privesc de sus. Se dădu înapoi. Am simţit o satisfacţie măruntă.

Îi stârnisem furia.

— Ai fost atât de naiv! Atât de prost. Te-ai întors şchiopătând de la munte, cu coada între picioare, şi ai crezut că favorurile lui Verity te vor ţine în viaţă. Tu şi urzelile tale prosteşti. Am aflat de toate. De toate, bastardule. Toate discuţiile tale cu regina noastră, mita din grădina din turn, ca să-l întoarceţi pe Brawndy împotriva mea. Până şi planurile ei de a pleca din Buckkeep. Ia-ţi haine groase, aşa i-au zis. Regele va veni cu tine.

Se ridică pe vârfuri, ca să fie sigur că-i văd rânjetul.

— A plecat fără nimic, bastardule. Fără rege, fără hainele groase pe care şi le împachetase. Făcu o pauză. Şi fără cal.

Dezmierdă ultimele cuvinte, de parcă le pregătise de cine ştie când. Se uită pătimaş la faţa mea.

Mi-am dat seama că fusesem cel mai mare prost din lume. Rosemary. Copiliţa dulce şi somnoroasă, care picotea prin colţuri. Atât de isteaţă, încât puteai să-i dai orice de lucru. Atât de tânără, că uitai de ea. Totuşi, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu fusesem mai în vârstă decât ea când Chade începuse să mă înveţe meserie. Mi s-a făcut rău şi probabil că m-am schimbat la faţă. Nu mai ştiam ce

spusesem şi ce nu de faţă cu ea. Nu aveam de unde să ştiu ce secrete dezvăluisem deasupra căpşorului cu plete negre cârlionţate. Ce discuţii despre Verity auzise, ce taifasuri cu Patience? Regina şi bufonul erau dispăruţi. Asta ştiam sigur. Oare ieşiră vii din Buckkeep? Regal rânjea cu gura până la urechi, mulţumit de sine peste poate. Uşa barată dintre noi era singura care mă ajuta să-mi respect promisiunea făcută lui Shrewd.

Se îndepărtă cu rânjetul pe buze.

Regal avea dovada că eram înzestrat cu Har. Fata din Neat Bay venea cu o mărturie de netăgăduit. Nu-i mai rămânea decât să mă tortureze ca să-mi smulgă mărturisirea că-l omorâsem pe Shrewd. Avea suficient timp pentru asta. Oricât timp i-ar fi fost necesar, el îl avea la dispoziţie.

M-am ghemuit la podea. Verity avusese dreptate. Regal învinsese.

31. TORTURA

Nimic nu o mulţumea mai mult pe Prinţesa îndărătnică, decât să călărească Armăsarul Pestriţ la vânătoare. Toate doamnele ei au prevenit-o, dar ea a întors capul şi nu a vrut să le asculte. Toţi lorzii au prevenit-o, dar ea le-a luat temerile în râs. Până şi grăjdarul a încercat s-o facă să se răzgândească, spunându-i: „Prinţesă, armăsarul ar trebui ucis şi ars, pentru că a fost dresat de Vicleanul Harului, şi numai pe el îl ascultă!" Atunci Prinţesa îndărătnică s-a înfuriat de moarte: „Nu sunt acestea grajdurile şi caii mei? Nu pot eu alege pe care dintre ei să-l călăresc?" Atunci toţi se făcură stană de piatră în faţa mâniei sale, iar ea porunci ca Armăsarul Pestriţ să fie înşeuat.

Şi îndată au plecat la vânătoare, însoţiţi de lătratul câinilor şi cu flamurile fluturânde, iar Armăsarul Pestriţ a purtat-o pe prinţesă iute ca gândul şi a dus-o departe, pe câmpie, şi apoi mai departe, până când ceilalţi vânători n-au mai văzut-o. Pe urmă, când Prinţesa îndărătnică a ajuns departe-departe, peste deal şi dincolo de copacii înverziţi, Armăsarul Pestriţ a dus-o când pe-un drum, când pe altul, până când ea s-a rătăcit, iar lătratul câinilor era doar un ecou pe dealuri. În cele din urmă, prinţesa s-a oprit la un pârâu ca să bea apă proaspătă, dar, vai!,când s-a întors, Armăsarul Pestriţ se făcuse nevăzut, iar în locul lui stătea Vicleanul Harului, pestriţ precum tovarăşul lui de Har. Şi pe urmă a făcut cu ea ce face armăsarul cu iapa şi, înainte de a se încheia anul, prinţesa a rămas grea. Iar când femeile care au moşit-o la naştere au văzut copilul, tot pestriţ la faţă şi pe umeri, au urlat îngrozite. Când l-a văzut şi Prinţesa îndărătnică, a scos un ţipăt şi şi-a dat sufletul în sânge şi ruşine, căci zămislise pruncul Vicleanului Harului. Aşadar, Prinţul Pestriţ s-a născut din teamă şi ruşine şi pe acestea le-a adus cu el pe lume.

Legenda Prinţului Pestriţ

Umbrele gratiilor dansau în lumina torţei lăsate de Regal. Le-am privit o vreme, cu mintea amorţită şi deznădăjduit. Încremeneam numai când mă gândeam la moarte. Treptat, mintea începu să-mi lucreze, dar haotic. Asta încercase să-mi spună Chade? Fără cal; cât ştiuse Regal despre cai? Le cunoştea destinaţia? Cum de scăpase Burrich nedescoperit? Sau nu scăpase? Nu cumva aveam să-l întâlnesc în camera de tortură? Credea Regal că Patience avea legătură cu planul de evadare? Dacă aşa credea, atunci se va mulţumi s-o abandoneze, pur şi simplu, sau se va răzbuna pe ea? Când vor veni după mine, să opun rezistenţă?

Nu. Voi merge cu demnitate. Nu. Voi ucide cu mâinile goale câte javre străine de-ale lui Regal voi putea. Nu. Voi merge în linişte şi voi aştepta un prilej potrivit de la Regal. Ştiam că va veni acolo, ca să mă vadă murind. Promisiunea pe care i-o făcusem lui Shrewd, aceea de a nu-i omorî fiul? Nu mai eram legat de ea. Nu? Nimeni nu mă putea salva. Nici să nu te gândeşti că va lua Chade vreo măsură, dacă Patience reuşeşte ceva. După ce Regal îmi va smulge mărturisirea… mă va ţine în viaţă, ca să mă spânzure şi să mă taie în bucăţi în faţa lumii? Sigur că da. De ce să-i refuz plăcerea? Va veni Patience să mă vadă murind? Speram că nu. Poate o va ţine Lacey deoparte. Îmi irosisem viaţa, o sacrificasem pentru nimic. Măcar îi omorâsem pe Justin şi pe Serene. Meritase? Reuşise să fugă regina mea sau stătea încă ascunsă undeva, între zidurile palatului? Asta încercase Chade să-mi spună? Nu. Înotam şi mă zbăteam printre gândurile mele ca un şobolan căzut într-un butoi cu apă de ploaie. Tânjeam să vorbesc cu cineva, cu oricine. M-am forţat să mă liniştesc, să judec şi, în cele din urmă, mi-am găsit un sprijin. Ochi întunecaţi. Lupul îmi spusese că îi călăuzise până la Burrich.

Frate? L-am căutat.

Sunt aici. Întotdeauna sunt aici.

Povesteşte-mi despre noaptea aceea.

Care noapte?

Noaptea în care i-ai condus pe oamenii din turn la Inima Haitei.

Ah. L-am simţit cum se străduieşte să-şi aducă aminte. Era lup, avea fire de lup. Un lucru odată făcut e bun făcut. Nu se gândea decât când îşi va ucide prada următoare, nu-şi mai amintea aproape nimic din cele întâmplate cu o lună sau cu un an în urmă, dacă nu ţinea de supravieţuire. Astfel, îşi amintea de cuşca din care îl scosesem, dar nu mai ştia unde vânase cu patru nopţi înainte. Ţinea minte lucruri în general: o urmă de iepure bătătorită, un izvor care nu îngheţa, dar nu şi amănunte, de exemplu, câţi iepuri omorâse cu trei zile înainte. Am stat cu sufletul la gură, sperând că-mi va da o speranţă.

I-am dus la Inima Haitei. Aş vrea să fii aici. Am un ghimpe de porc spinos în buză. Nu pot să-l scot cu laba. Mă doare.

Şi oare cum te-ai ales cu el? În ciuda nenorocirilor mele, nu mi-am putut reţine zâmbetul. Ştia că n-ar fi trebuit, dar nu fusese în stare să reziste în faţa creaturii grăsune.

Nu-i de râs.

Ştiu. Chiar nu era. Ghimpele ascuţit putea intra mai adânc în carne, infectându-se. Destul de tare ca să nu mai poată vâna. M-am concentrat pe problema lui. Până nu i-o voi rezolva, nu se va putea gândi la altceva. *Inima Haitei ţi-l va scoate, dacă îl rogi frumos. Poţi să ai încredere în el*.

M-a îmbrâncit când i-am vorbit. Dar pe urmă a vorbit el cu mine.

Zău?

Un gând ieşi anevoie la suprafaţă. *În noaptea aceea. Când i-am condus la el. Mi-a spus „adu-mi-i aici, nu la locul vulpilor”*.

Imaginează-ţi locul pentru mine.

Era şi mai greu pentru el. Dar se strădui şi-şi aminti marginea drumului, pustie în ninsoarea viscolită.

Numai Burrich mergea călare pe Roşcovanul şi o trăgea pe Cenuşia de căpăstru. Am ghicit Femeia şi pe Cel fără Miros, aşa cum îi considera lupul. Pe Chade şi-l aminti

bine, mai ales pentru că-i dăduse un os de vită cu carne la despărţire.

Au vorbit între ei?

Prea mult. I-am lăsat lătrând ascuţit unul la altul.

Oricât am mai încercat, doar atât şi-a amintit. Mi-a fost destul ca să-mi dau seama că planul se schimbase radical în ultima clipă. Ciudat. Eram gata să-mi dau viaţa pentru Kettricken, dar, când îmi făceam socoteala cea de pe urmă, nu prea îmi venea să renunţ la calul meu. Pe urmă mi-am adus aminte că nu voi mai călări niciodată vreun cal, decât pe acela care mă va duce la pomul de care voi fi spânzurat. Măcar Cenuşia plecase cu o fiinţă dragă mie. Şi Roşcovanul. De ce chiar ei doi? Şi numai ei doi? Nu reuşise Burrich să scoată alţii din grajd? De asta nu plecase şi el?

Mă doare ghimpele, îmi reaminti Ochi întunecaţi. *Nu pot să mănânc de durere*.

Aş vrea să vin să te ajut, dar nu pot. Trebuie să ceri ajutor de la Inima Haitei.

Nu poţi să-l rogi tu? *Pe tine nu te împinge*.

Am zâmbit în sinea mea. *M-a împins o dată. A fost de-ajuns*; *mi-am învăţat lecţia. Dar dacă te duci la el şi îl rogi să te ajute, nu te va respinge*.

Nu poţi să-l rogi să mă ajute?

Nu pot vorbi cu el cum vorbesc cu tine. Şi e prea departe de mine ca să latru la el.

Atunci voi încerca, spuse Ochi întunecaţi, neîncrezător.

L-am lăsat să plece. Am vrut să-l fac să-mi înţeleagă situaţia. M-am răzgândit. Nu putea face nimic; l-ar fi tulburat. Ochi întunecaţi îi va spune lui Burrich că l-am trimis eu; Burrich va şti că trăiesc. Ştia deja destule, nu prea mai aveam ce să-i transmit.

Trecu o bucată de vreme lungă şi înceată. Am măsurat-o cu ce aveam la îndemână. Torţa lăsată de Regal se stinsese. Gărzile se schimbaseră. Mi s-au adus mâncare şi apă prin uşă. Nu le cerusem. M-am întrebat dacă le primisem pentru că trecuse multă vreme de când mâncasem ultima oară. Gărzile s-au schimbat a doua oară. Aceştia erau o pereche vorbăreaţă, bărbat şi femeie. Îşi

făceau ochi dulci în vorbe deşucheate, am presupus. I-a întrerupt sosirea cuiva.

Pălăvrăgeala prietenoasă încetă brusc. Un murmurat pe un ton respectuos. Mi se întoarse stomacul pe dos. M-am ridicat în picioare fără zgomot şi m-am strecurat până la uşă. Am privit încordat postul de gardă.

A venit ca o umbră pe coridor. În linişte. Nu pe furiş. Era atât de discret, încât nu trebuia să se furişeze. Meşteşugul era întrebuinţat cum nu mai simţisem niciodată. Mi s-a făcut părul măciucă la ceafă când Will s-a oprit în faţa uşii mele şi m-a privit. N-a vorbit, nici eu n-am îndrăznit să spun ceva. Era destul şi să mă uit la el ca să mă deschid în faţa lui. Totuşi, mi-a fost teamă să-mi întorc privirea. Meşteşugul sclipea în jurul lui ca o aură a conştiinţei. M-am ascuns în mine cât de adânc am putut, m-am făcut tot mai mic, retrăgând orice senzaţie, orice gând, ridicându-mi zidurile cât de iute am fost în stare, dar ştiind cumva că tocmai zidurile acelea îi spuneau multe despre mine. Până şi apărarea mea era un mijloc prin care mă citea. Chiar când mi se uscaseră gura şi gâtul de frică, îmi veni în minte o întrebare. Unde fusese Will? Ce anume fusese atât de important pentru Regal, încât îi dăduse lui Will o altă însărcinare, în loc să-l folosească pentru a-şi apăra coroana?

Corabia albă.

Răspunsul veni din străfundul meu, întemeiat pe o legătură atât de adâncă, încât nu puteam să o scot la lumină. Dar nu mă îndoiam de ea. L-am privit pe Will şi m-am gândit la corabia albă. Se încruntă. Încordarea dintre noi spori, Meşteşugul îmi forţa graniţele. Will nu râcâia şi nu trăgea de mine ca Serene şi Justin. Era mai degrabă o încrucişare de săbii, aşa cum încerci puterile celui pe care îl ataci. M-am echilibrat la atacul lui ştiind că, dacă mă clatin numai puţin, va trece de apărarea mea şi îmi va străpunge sufletul. Făcu ochii mari şi mă surprinse cu expresia de nesiguranţă de pe chip. Dar o înlocui cu un zâmbet la fel de prietenos ca botul de rechin.

— Aha, oftă el. Păru mulţumit. Se depărtă de uşă, se întinse ca o pisică leneşă. Te-au subestimat. Eu nu voi face aceeaşi greşeală. Cunosc prea bine avantajele pe care le câştigi când rivalul tău te subapreciază.

Apoi dispăru, nici brusc, nici încet, ci aşa cum se ridică fumul când începe să bată vântul. În clipa asta aici, în următoarea, nevăzut.

După ce a plecat, m-am aşezat pe banca mea de piatră. Am inspirat adânc şi am răsuflat ca să-mi potolesc tremurul lăuntric. Aveam senzaţia că trecusem printr-o încercare şi că de data asta, cel puţin, nu m-am lăsat învins. M-am proptit cu spatele de peretele rece şi am aruncat încă o dată ochii la uşă.

Will mă străpunse printre pleoapele întredeschise.

Am sărit atât de brusc, că rana de la picior care făcuse crustă mi se deschise din nou. Am scrutat sfidător fereastra. Nimeni. Plecase. Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am forţat să merg până la deschizătura îngustă şi să mă uit afară. Nu am văzut pe nimeni. Dispăruse. Dar nu m-am putut convinge că aşa era.

M-am întors anevoie, m-am aşezat din nou şi mi-am strâns mantia lui Brawndy în jurul trupului. Am cercetat îndelung fereastra, pândind o mişcare, o schimbare în umbrele aruncate de torţa gărzii, orice care să-mi arate că Will mă urmărea pe ascuns din spatele uşii. Nimic. Tânjeam să-mi întrebuinţez Harul şi Meşteşugul, să văd dacă simţeam pe cineva acolo. N-am îndrăznit. Nu puteam risca să-mi părăsesc sinele, aş fi lăsat altcuiva calea deschisă către mine.

Mi-am ridicat piedici în jurul gândurilor şi, peste câteva clipe, le-am coborât. Cu cât încercam să mă liniştesc, cu atât mă cuprindea mai sălbatică panica. Mă temusem de tortura fizică. Acum, transpiraţia cu miros acru de frică mi se scurgea pe coaste şi pe tâmple când mă gândeam ce îmi putea face Will dacă trecea de zidurile mele de apărare. Odată ce ar intra în capul meu, aş sta în faţa ducilor şi le-aş povesti amănunţit cum l-am omorât pe regele Shrewd. Regal născocise pentru mine un lucru mai rău decât

moartea. Puteam muri proclamându-mă singur şi laş, şi trădător. Mă puteam ghemui la picioarele lui Regal ca să-i implor iertarea în faţa tuturor.

Cred că trecuse o noapte între timp. Nu am închis un ochi, doar am aţipit şi pe urmă am tresărit când am visat doi ochi privindu-mă de la fereastră. Nu am îndrăznit să-l caut nici pe Ochi întunecaţi ca să mă aline şi am sperat să nu mă caute nici el pe mine. La un moment dat, am tresărit din picoteală, crezând că auzisem paşi pe coridor. Aveam senzaţia de nisip în ochi, mă durea capul de atâta vigilenţă, iar muşchii mi se contractau de încordare. Am rămas pe bancă, cruţându-mi fiecare dram de putere.

Uşa fu împinsă la o parte. O gardă lumină celula cu o torţă, apoi intră prudentă. Alte două veniră după ea.

— Tu. În picioare! răcni soldatul din faţă. Avea accent de Farrow.

Nu avea rost să mă opun. M-am ridicat şi am lăsat mantia lui Brawndy să cadă pe bancă. Soldatul-şef făcu un gest scurt şi m-am pomenit între ceilalţi doi. Afară mai aşteptau încă patru. Regal nu voia să rişte. Nu-l cunoşteam pe niciunul dintre ei. Toţi purtau culorile gărzii lui Regal. Ştiam ce poruncă au primit după feţele lor. Nu le-am găsit nicio scuză. M-au dus în jos pe coridor fără să ocolească, pe lângă postul de pază gol, în camera care fusese cândva a gărzilor. Mobila fusese scoasă, rămăsese doar un scaun confortabil.

Din fiecare sfeşnic ardea o torţă, camera fiind prea luminoasă pentru ochii mei obişnuiţi cu bezna. Gărzile mă lăsară în mijlocul ei şi se alăturară celor aliniate la perete. Mai mult din obicei decât din speranţă, am cântărit situaţia. Paisprezece soldaţi. Exagerat, chiar şi pentru mine. Ambele uşi erau închise. Am aşteptat.

Să stai, să aştepţi, într-o încăpere bine luminată, înconjurat de nişte oameni ostili poate fi o formă de tortură. Am încercat să rămân tăcut, să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul. Am obosit repede. A fost înfricoşător să descoper cât de repede mă slăbiseră lipsa hranei şi inactivitatea. Am fost de-a dreptul uşurat când

până la urmă uşa s-a deschis. A intrat Regal, urmat îndeaproape de Will. Cei doi discutau în şoaptă.

— ...nu e necesar. Nu cer decât încă o noapte sau două.

— Eu prefer aşa, replică Regal acru.

Will îşi plecă supus capul. Regal stătea jos. Will se mută în spatele lui, în dreptul umărului său stâng. Regal mă examină câteva clipe, apoi se propti nepăsător de spătar. Lăsă capul pe-o parte şi respiră pe nas. Ridică un deget şi arătă spre un bărbat.

— Bolt[27]. Tu. Nu vreau nimic rupt. După ce am obţinut ce-am vrut, vreau să arate din nou prezentabil, înţelegi?

Bolt înclină scurt din cap. Îşi scoase mantaua de iarnă şi o lăsă să cadă, apoi îşi dădu jos şi cămaşa.

Ceilalţi îl priveau împietriţi. Îmi veni în minte un sfat dintr-o discuţie de demult cu Chade: „Rezişti mai mult la tortură, dacă te concentrezi pe ce spui, nu pe ce nu vrei să spui. Am auzit oameni repetând acelaşi lucru la nesfârşit, multă vreme după ce nu mai auzeau întrebările. Dacă te concentrezi pe ce spui, e mai puţin probabil să-ţi scape ce nu vrei să se afle.”

Dar sfatul său poate că nu mă va ajuta prea mult. Regal nu părea să aibă întrebări de pus.

Bolt era mai înalt decât mine şi mai solid. După cum arăta, mânca mult mai mult decât apă şi pâine. Se îndoi şi se întinse, de parcă ne pregăteam să ne luptăm pentru un săculeţ cu bani la Festivalul Iernii. L-am studiat. Se uită la mine şi-mi zâmbi cu buzele strânse. Îşi puse o pereche de mănuşi de piele fără degete. Venise pregătit. Pe urmă se închină în faţa lui Regal, care încuviinţă din cap.

Ce-i asta?

Linişte! i-am poruncit lui Ochi întunecaţi. Dar când Bolt veni hotărât spre mine, buza de sus îmi tremură a mârâit. M-am ferit de primul lui pumn, am păşit în faţă ca să dau şi eu unul şi m-am retras când şi-l pregătea pe al doilea. Disperarea îmi dădea agerime. Nu mă aşteptasem să mă pot apăra, ci să fiu legat şi torturat. Bineînţeles, vreme era destulă şi pentru asta. Regal avea tot timpul din lume. Nu

27 Piron (n. tr.).

te gândi la asta. N-am fost niciodată bun la lupta cu pumnii. Nici la asta nu te gândi. Pumnul lui Bolt îmi zgârie obrazul înţepător. Fii atent! Tocmai îl ispiteam să-şi deschidă braţele, măsurându-l, când mă învălui Meşteşugul. Atacul lui Will mă ameţi, iar Bolt îmi trase trei pumni fără efort. Falcă, piept, umărul obrazului. Repede şi zdravăn. Aşa lucra un bărbat cu multă experienţă. Aşa zâmbea un bărbat căruia îi plăcea meseria.

Nu ştiu cât de lungă a fost perioada care a urmat. Nu mă puteam apăra de Will şi de bătaia lui Bolt în acelaşi timp. M-am gândit, dacă un om în starea aceea mai poate gândi, că trupul meu are propriile mijloace de a se feri de durere. Leşin sau mor. Moartea era, poate, singura victorie la care puteam spera. Aşa că am ales să-mi apăr mintea, şi nu trupul.

Evit să mă gândesc la bătaia aceea. Mă apăram de formă, ferindu-mă de loviturile lui Bolt şi obligându-l să mă urmărească, nescăpându-l din ochi, ca să parez cât pot, dar fără să-mi slăbesc concentrarea la presiunea lui Will. Am auzit gărzile cum mă batjocoresc că îmi lipseşte curajul să ripostez. Când un pumn m-a împins în soldaţii care ne încercuiau, ghionturile şi picioarele lor m-au trimis înapoi în braţele lui Bolt.

Nu puteam pune la cale o strategie. Când îmi luam avânt, o făceam sălbatic, iar când nimeream ţinta, de prea puţine ori, loveam fără forţă. Tânjeam să mă eliberez, să dau frâu liber furiei, să mă arunc asupra lui Bolt şi să-l năucesc. Dar m-aş fi deschis pentru Will. Nu. Trebuia să mă stăpânesc şi să îndur. Pe măsură ce Will mă apăsa mai tare, Bolt îşi vedea liniştit de treabă. În cele din urmă, mi-au rămas două posibilităţi: puteam să-mi apăr cu mâinile ori capul, ori trupul. Bolt nu făcu decât să-şi schimbe ţinta. Ce mă îngrozea mai tare era să ştiu că omul se reţinea, lovind numai ca să mă doară şi să-mi lase urme uşoare. La un moment dat, mi-am lăsat braţele în jos şi l-am pironit pe Will cu privirea. Am avut foarte scurta satisfacţie să văd cum îi curge sudoarea şiroaie pe faţă. În clipa aceea, Bolt îmi trase un pumn zdravăn în nas.

Blade îmi povestise odată pocnetul auzit de el când cineva îi spărsese nasul într-o încăierare. E imposibil să explici senzaţia în cuvinte. Un sunet oribil, amestecat cu o durere înfiorătoare. O durere atât de mare, că nu le-am mai simţit pe celelalte. Am leşinat.

Nu ştiu cât am zăcut fără cunoştinţă. Pluteam la marginea trezirii. Cineva mă răsucise pe spate. Nu ştiu cine a fost, dar s-a îndreptat de spate anunţând:

— Nasu-i spart.

— Bolt , ţi-am zis că nu vreau nimic rupt! îl dojeni Regal mânios. Trebuie să-l scot nevătămat în faţa lumii. Adu-mi nişte vin, ceru el iritat cuiva de pe margine.

— Nu vă faceţi griji, regele meu, îl linişti cineva.

Persoana aceea se aplecă deasupra mea, mă prinse bine de puntea nasului şi mi-o trase la loc. Îndreptarea crudă mă duru mai tare decât ruptul nasului şi mi-am pierdut iar cunoştinţa. Am zăcut acolo semitreaz, auzind mai întâi voci discutând despre mine, apoi cuvinte care începeau să aibă înţeles. Glasul lui Regal:

— Şi ce se presupune că trebuia să facă? De ce nu a făcut-o deja?

— Nu ştiu decât ce mi-au spus Justin şi Serene, Maiestate. Will era obosit. Au zis că era epuizat din cauza Meşteşugului şi Justin a reuşit să pătrundă cu forţa în mintea lui. Atunci bastardul... a atacat cumva. Justin a spus că s-a crezut atacat de un lup uriaş. Serene a zis că a văzut cu ochii ei urmele ghearelor pe gâtul lui, dar au dispărut repede.

Am auzit lemnul trosnind când Regal se aruncă din nou pe scaun.

— Păi, atunci obligă-l s-o facă şi acum. Vreau să văd Harul cu ochii mei. Pauză. Sau nu eşti destul de puternic? Poate că pe Justin ar fi trebuit să-l ţin de rezervă.

— Sunt mai puternic decât Justin, Maiestate, pretinse Will calm. Dar Fitz ştie ce urmăresc. Nu s-a aşteptat la atacul lui Justin. E mult mai puternic decât mi s-a dat de înţeles, adăugă el mai încet.

— Fă-o odată! porunci Regal scârbit.

Deci Regal voia să afle ce e Harul? Am inspirat adânc, mi-am adunat ultimele puteri. Am încercat să-mi concentrez furia asupra lui Regal, să-l *resping* destul ca să-l împing prin perete. Dar n-am fost în stare să mă concentrez. Prea mă dureau toate. Mă învingeau propriile mele ziduri de apărare. Regal nu făcu decât să tresară şi să mă privească mai atent.

— E treaz, remarcă el. Arătă iar leneş cu degetul. Verde. E rândul tău. Dar ai grijă la nas. Nu te atinge de faţa lui. Restul e uşor de acoperit.

Verde mă ridică mai întâi în picioare, ca să mă poată doborî a doua oară. M-am plictisit cu mult înaintea lui. Podeaua mă răni tot atât cât pumnii lui. Nu reuşeam să-mi ţin picioarele sub mine, nici să mă apăr cu braţele. M-am retras în mine, tot mai mic, şi m-am ascuns acolo până când durerea avea să mă trezească forţat şi să mă facă să lupt din nou. De obicei, chiar înainte de a leşina. Mi-am mai dat seama de un lucru. Regal se distra. Nu voia să mă lege şi să mă tortureze. Voia să mă vadă luptând, încercând să dau înapoi şi să ratez. Se uita şi la gărzile lui, însemnându-şi în minte, fără îndoială, care dintre ele nu urmărea cu atenţie distracţia lui. Mă folosea ca să le cântărească pe ele. Mi-am impus să nu-mi pese că se distra pe seama suferinţei mele. Nu mai conta cu adevărat decât să-mi feresc mintea şi să-l ţin pe Will departe de ea. Aceea era bătălia pe care trebuia să o câştig.

A patra oară când m-am trezit, zăceam pe podeaua celulei mele. Mă deşteptase un horcăit, un şuierat îngrozitor: propria mea respiraţie. Am rămas acolo unde fusesem aruncat. După o vreme, am ridicat mâna şi am tras mantia lui Brawndy de pe bancă. Căzu pe jumătate peste mine. Gărzile îl ascultaseră pe Regal. Nu aveam nimic rupt. Mă dureau toate, dar oasele îmi erau întregi. Nu făcuseră decât să-mi provoace durere. Nu puteam să mor din asta.

M-am târât până la apă. Nu voi înşira câte am îndurat ca să ridic vasul şi să beau. Cum la început încercasem să mă apăr cu mâinile, mi se umflaseră şi mă ardeau. Zadarnic

am căutat să nu mă lovesc peste gură cu marginea vasului. Într-un sfârşit, am reuşit să beau. Apa m-a întărit, dar mi-a trezit fiecare părticică dureroasă. Am găsit şi jumătatea de pâine. Am înmuiat colţul în apa rămasă şi l-am supt. Avea gust de sânge. Loviturile primite de la Bolt în cap îmi zdrobiseră gura. Nasul era o zonă extrem de dureroasă. N-am avut curajul să-l ating cu degetele. Mâncatul nu mi-a adus nicio bucurie, mi-a alungat numai puţin foamea care mă rodea odată cu durerea.

După un timp, m-am ridicat în capul oaselor. M-am învelit în mantie şi am chibzuit la ce ştiam. Regal îmi va ciopârţi trupul până când fie îmi dezvăluiam Harul într-un atac de faţă cu gărzile martore, fie îmi dărâmam zidurile şi Will îmi pătrundea în minte ca să mă oblige să mărturisesc. M-am întrebat în ce fel i-ar fi convenit să câştige. Singura mea scăpare din celulă era moartea. Soluţii. Să încerc să-i determin să mă omoare în bătaie înainte de a-mi folosi Harul sau de a-i ceda lui Will. Să iau otrava pe care i-o pregătisem lui Wallace. Aş muri din cauza ei. Cu siguranţă. Slăbit cum eram, poate că la mine ar fi acţionat mai rapid decât plănuisem la el. Dar tot m-aş fi chinuit. Îngrozitor de tare.

Toate durerile mi se păreau la fel. Mi-am suflecat anevoie manşeta dreaptă însângerată. Săculeţul ascuns era fixat cu o aţă care ar fi trebuit să se desfacă dacă trăgeai uşor de ea. Dar sângele se închegase pe deschizătura buzunarului. L-am luat în mână cu grijă. Nu cumva să-l vărs. Trebuia să mai aştept până mi se aducea din nou apă, ca să am cu ce înghiţi otrava. Altfel m-aş îneca şi aş da afară praful amar. Încă mă mai luptam cu săculeţul când am auzit voci pe coridor.

Nu mi se părea corect să se întoarcă atât de repede. Mi-am încordat auzul. Nu era Regal, însă oricine cobora acolo avea legătură cu mine. Un glas bubuitor, rostind vrute şi nevrute. Răspunsul scurt şi duşmănos al gărzilor. Alt glas, paşnic, mai chibzuit. Iarăşi vocea bubuitoare, mai puternică, clar ameninţătoare. Apoi un ţipăt.

— O să mori, Fitz! O să te spânzure deasupra apei apoi o să dea foc leşului tău!

Burrich. Un amestec ciudat de furie, ameninţare şi durere.

— Scoate-l de-aici.

Una din gărzi, o voce de femeie vorbind tare şi răspicat. Era din centrul regatului.

— Îl scot, îl scot.

Cunoşteam glasul acela. Blade.

— A băut puţin mai mult, asta-i tot. Întotdeauna îi vine de hac băutura. Şi l-a avut pe băiat ucenic la grajduri ani de zile. Toată lumea zice că ar fi trebuit să ştie, că a ştiut şi că nu a făcut nimic, cică.

— Bine-nţelessss, şuieră Burrich furios. Şi acum am rămas fără slujbă, bastardule! Adio coarne de căprior! Pe curul lui El, nici nu mai contează. Caii s-au dus. Cei mai buni cai pe care i-am dresat, duşi în mijlocul ducatelor, daţi pe mâna unor idioţi! S-au dus câinii, s-au dus şoimii! N-au mai rămas decât nişte potăi pipernicite şi vreo doi măgari. N-am niciun cal care să zic că-i al meu!

Vocea i se auzea tot mai aproape. Era o voce de om nebun.

M-am căţărat pe uşă, m-am agăţat de bare ca să mă uit afară. N-am văzut gărzile, doar umbrele lor pe perete. Burrich încerca să înainteze pe coridor, în vreme ce soldaţii şi Blade îl trăgeau înapoi.

— Staţi. Staţi o clipă, îi mustră Burrich beat. Staţi! Ascultaţi! Nu vreau decât să vorbesc cu el. Atât.

Ceata porni pe coridor, apoi se opri iar. Gărzile se aşezară între Burrich şi uşa mea. Blade îl ţinea strâns de braţ. Tot mai purta urmele încăierării şi un braţ îi atârna legat de gât. Nu-l putea opri pe Burrich.

— Să-i zic şi eu ce-am de zis, înaintea lui Regal. Atât. Atât. Burrich vorbea împleticit şi gros din cauza băuturii. Vă rog. Numai un minut. Ce poate să strice? E ca şi mort. Pauză. Ascultaţi. Promit că o să merite. Uitaţi aici.

Gărzile schimbară priviri.

— Ăăă, Blade, mai ai vreun bănuţ?

Burrich scotoci în săculeţ, pufni scârbit şi-l scutură deasupra palmei. Monedele i se împrăştiară printre degete.

— Uite, poftim.

Banii zornăiră şi se rostogoliră pe podeaua de piatră, iar Burrich deschise larg braţele într-un gest de mărinimie.

— Hei, nu asta a vrut să spună. Burrich, doar nu crezi că poţi mitui gărzile? O să te trezeşti şi tu azvârlit într-o celulă.

Blade se aplecă degrabă, scuzându-se şi culegând monedele risipite. Gărzile se aplecară şi ele şi am văzut o mână hoaţă vârând un ban în buzunar.

Pe neaşteptate, Burrich se uită pe fereastra mea. Preţ de-o clipă, ne-am privit ochi în ochi printre gratii. Durerea şi şocul se luptau pe chipul lui. Avea ochii roşii de la băutură şi duhnea. Cămaşa lui veche era ruptă acolo unde fusese capul de căprior. Îmi aruncă o căutătură cruntă şi, privindu-mă, căscă ochii cât cepele. Nu ne-am dezlipit ochii şi mi s-a părut că desluşesc o încercare de înţelegere şi rămas-bun la el. Pe urmă se lăsă pe spate şi mă scuipă în obraz.

— Asta-i pentru tine, mârâi el. Asta-i pentru viaţa mea, pe care mi-ai luat-o. Toate ceasurile, toate zilele pe care le-am irosit cu tine. Mai bine să te fi întins şi să fi murit printre fiarele sălbatice decât să ajungi aşa. O să te spânzure, băiete. Regal a pus deja să se ridice spânzurătoarea deasupra apei, după vechiul obicei. O să te spânzure, pe urmă o să te taie în bucăţi şi-o să-ţi ardă şi oasele. Nimic n-o să rămână de îngropat. Cred că-i e frică să nu le scoată câinii din pământ. Ţi-ar plăcea, băiete, nu-i aşa? Îngropat ca un os, să te scoată câinii mai târziu. Mai bine să te întinzi pe jos şi să mori acolo unde stai acuma.

Mă trăsesem înapoi când mă scuipase. Acum m-am depărtat de uşă, clătinându-mă pe picioare, în vreme ce el strângea barele şi se holba la mine cu ochi sălbatici, aprinşi de furie şi băutură.

— Cică eşti tare priceput la Har, aşa zice lumea. De ce nu te prefaci în şobolan, s-o ştergi de-aici? Hă?

Îşi propti fruntea de zăbrele şi mă pironi din priviri. Ca îngândurat, continuă:

— Mai bine aşa, decât să te spânzure, plod de fiară. Schimbă-te într-o bestie şi tunde-o cu coada între picioare. Dacă poţi... am auzit că poţi... cică ştii cum să te prefaci în lup. Că, dacă nu, te spânzură. O să atârni de gât, o să te sufoci şi-o să dai din picioare...

Îi pieri vocea. Nu-şi dezlipi ochii de mine. Ochi umezi de la beţie.

— Mai bine întinde-te şi mori decât să te spânzure. Se înfurie dintr-odată. Ce-ar fi să te ajut să te culci şi să mori? mă ameninţă scrâşnind din dinţi. Mai bine să mori cum vreau eu, decât cum vrea Regal!

Începu să tragă de gratii, zgâlţâind uşa din încuietori.

Gărzile se năpustiră imediat asupra lui, îl prinseră de braţe şi-l traseră printre înjurături. Burrich nu le dădu atenţie.

— Renunţă, Burrich, hai, i-ai zis ce-ai avut de zis, haide, omule, până nu dai de belea.

Nu reuşiră să-l desprindă de gratii, dar el se dădu bătut dintr-odată, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă trup. Îi luă pe soldaţi prin surprindere, iar aceştia se clătinară înapoi. M-am agăţat de ferestruica zăbrelită.

— Burrich. Îmi venea foarte greu să vorbesc. Nu am vrut să te rănesc. Îmi pare rău. Am tras adânc aer în piept, încercând să găsesc cuvintele care să pună capăt chinului din ochii lui. Nimeni nu ar trebui să te învinovăţească. Ai făcut tot ce-ai putut pentru mine.

Clătină din cap, cu faţa schimonosită de durere şi supărare grea.

— Întinde-te şi mori, băiete. Întinde-te şi mori.

Se întoarse şi se îndepărtă. Blade mergea cu spatele înainte, cerându-şi întruna iertare de la gărzile care-l urmau agitate pe coridor. I-am urmărit plecând, apoi am zărit umbra lui Burrich cum dispare clătinându-se, în vreme ce Blade rămase puţin cu soldaţii, să-i împace.

M-am şters de scuipat pe faţa umflată şi m-am târât spre bancă. Am stat vreme îndelungată, în tovărăşia amintirilor.

De la bun început mă avertizase Burrich să stau departe de Har. Pe primul câine de care m-am legat l-a smuls de lângă mine fără milă. Mă luptasem pentru el, îl *respinsesem* pe Burrich cu toată forţa mea de atunci, iar el întorsese forţa aceea împotriva mea. Cu atâta putere, încât ani de zile nici n-am mai îndrăznit să *resping* pe cineva. Şi când, în sfârşit, se împăcase cu gândul, ignorând, dacă nu chiar îngăduind legătura mea cu lupul, se întorsese împotriva lui. Harul. De atâtea ori mă prevenise, şi de atâtea ori fusesem convins că ştiu ce fac…

Ştiai ce faci.

Ochi întunecaţi. L-am salutat. De mai mult n-am fost în stare.

Vino cu mine. *Vino cu mine şi vom vâna*. *Te pot duce departe de toate astea*.

Puţin mai târziu, *poate*. L-am amânat. Îmi lipsea tăria să vorbesc cu el.

Am stat aşa multă vreme. Întâlnirea cu Burrich mă durea la fel de tare ca urmele bătăii primite. Încercasem să mă gândesc dacă există în viaţa mea o persoană pe care să nu o fi dezamăgit, dar nu am găsit niciuna.

M-am uitat în jos, la mantia lui Brawndy. Era destul de rece ca s-o iau pe mine, dar prea mă durea trupul ca să mă aplec după ea. O piatră mică şi rotundă de lângă ea îmi atrase atenţia. Mă nedumerea. Studiasem podeaua suficient de mult ca să ştiu că nu existau pietre împrăştiate în celulă.

Curiozitatea e o forţă tulburătoare. Într-un sfârşit, m-am aplecat şi am ridicat mantia şi piatra. Mi-a luat ceva timp să mă înfăşor în ea. Apoi am cercetat piatra. Nu era piatră, ci un obiect negru şi umed. Un fel de cocoloş? Frunze. Un ghemotoc de frunze. Un ghemotoc care mă izbise în barbă când mă scuipase Burrich? Prudent, l-am ridicat în licărul vag de lumină rătăcită printre gratiile de la fereastră. Frunza de deasupra era prinsă cu ceva alb. Am desfăcut-o. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost capătul alb al ghimpelui de porc; vârful negru şi ascuţit fixase învelişul. Desfăcută, frunza scoase la iveală un ghem maroniu lipicios. L-am dus

la nas şi l-am adulmecat. Carryme. O iarbă de la munte. Un leac puternic care alină durerea, un sedativ care te ajută să-ţi sfârşeşti liniştit viaţa. Kettricken o folosise când încercase să mă omoare în Regatul Munţilor.

Vino cu mine.

Nu chiar acum.

Acesta era darul de despărţire de la Burrich? O moarte nedureroasă? I-am răsucit cuvintele pe toate părţile. Mai bine să te întinzi şi să mori. Asta spunea bărbatul care mă învăţase că bătălia nu e câştigată până nu ai învins? Prea nu se potriveau lucrurile.

Inima Haitei zice că ar trebui să vii cu mine. *Acum*. *La noapte*. *Întinde-te*, *zice el*. *Fii un os pe care să-l scoată câinii afară din pământ mai târziu*, *zice el*. Realizam ce efort făcea Ochi întunecaţi ca să-mi transmită mesajul.

Am tăcut, cugetând.

Mi-a scos ghimpele din bot, *frate*. *Cred că putem avea încredere în el*. *Vino cu mine*, *acum*, *la noapte*.

Am stat şi m-am uitat la cele trei lucruri din mâna mea. Frunza, ghimpele şi ghemul maroniu. Am învelit la loc ghemul în frunză şi l-am prins cu ghimpele.

Nu înţeleg ce vrea să fac, m-am plâns.

Întinde-te şi stai liniştit. *Linişteşte-te şi vino cu mine*, *în pielea mea*. O pauză lungă, în care Ochi întunecaţi îşi făcu ordine în minte. *Mănâncă ce ţi-a dat numai dacă trebuie*. *Numai dacă nu poţi veni la mine singur*.

Habar nu am ce pune la cale. *Dar*, *ca şi tine*, *cred că putem avea încredere în el*. În semiîntuneric, în ciuda sfârşelii, am râcâit cusătura din manşetă. După ce am reuşit s-o desprind, am scos pacheţelul de hârtie cu otravă şi am vârât în locul lui ghemul învelit în frunză. Am forţat ghimpele să-l fixeze înăuntru. M-am uitat la pacheţelul din mână. Îmi trecu prin cap o idee, dar am refuzat să o iau în considerare. L-am strâns în palmă. După aceea m-am înfăşurat cu mantia lui Brawndy şi m-am întins cu grijă pe bancă. Ştiam că trebuie să fiu cu ochii în patru, în caz că se întoarce Will. Eram prea deznădăjduit şi ostenit. *Sunt lângă tine*, *Ochi întunecaţi*.

Am luat-o la goană amândoi, peste albul smălţuit al zăpezii, în lumea lupilor.

32. EXECUȚIA

Grăjdarul-şef Burrich, era cunoscut, în anii petrecuţi de el la Buckkeep, drept un nemaipomenit îngrijitor de cai, câini şi şoimi de vânătoare. Deosebita lui iscusinţă cu animalele a fost vestită chiar din timpul vieţii sale.

Şi-a început viaţa ca soldat de rând. Se zice că provenea dintr-o familie care se stabilise în Shoaks. Unii spun că bunica lui, care se trăgea dintr-un neam de sclavi, şi-a cumpărat libertatea de la stăpânul ei din Bingtown, făcându-i acestuia un serviciu extraordinar.

Ca soldat, dârzenia cu care lupta Burrich i-a atras atenţia tânărului prinţ Chivalry. Se zvoneşte că Burrich a apărut pentru prima oară în faţa prinţului său ca să fie mustrat pentru că se încăierase într-o cârciumă. L-a slujit pe Chivalry o vreme ca scutier, dar acesta a descoperit cât de bine lucra cu animalele şi l-a pus să se îngrijească de caii gărzilor sale. În curând, Burrich avea să se ocupe şi de câinii şi de şoimii de vânătoare ai prinţului, iar în cele din urmă de toate grajdurile din Buckkeep. Se pricepea de minune să doftoricească animalele şi ştia o mulţime despre trupul lor, vindecând chiar şi vite, oi, porci şi, câteodată, păsări de casă. Nimeni nu înţelegea animalele mai bine decât el.

Grav rănit de un mistreţ la o vânătoare, Burrich a rămas cu un şchiopătat tot restul vieţii. Se pare că i-a mai astâmpărat firea aprigă şi iute care i-a adus faimă în tinereţe. Totuşi, este adevărat că a rămas, până la sfârşitul vieţii, un bărbat căruia puţini doreau să i se împotrivească.

Leacul din ierburi pregătit de Burrich a pus capăt epidemiei de râie care a lovit mieii din Ducatul Bearns în anii de după boala sângelui. A salvat turmele de la decimare, dar a şi împiedicat boala să se răspândească în Ducatul Buck.

O noapte clară, cu stele. Un trup sănătos şi zdravăn, coborând un deal înzăpezit în salturi îndrăzneţe. În urma noastră, zăpada cădea în avalanşe de pe tufişuri. Vânasem, mâncasem. Foamea ni se astâmpărase. Aerul nopţii era proaspăt şi curat, foarte rece. Nu ne ţinea nimeni în cuşcă, nu ne bătea nimeni. Împreună, ne bucuram de libertate deplină. Ne-am dus la izvorul care ţâşnea cu atâta putere încât nu îngheţa niciodată şi ne-am stropit cu apa rece ca gheaţa. Ochi întunecaţi se scuturã, apoi adulmecă aerul.

Vine dimineaţa.

Ştiu. Nu vreau să mă gândesc la ea. Dimineaţa, când trebuie să pui capăt viselor şi să faci faţă realităţii.

Trebuie să vii cu mine.

Ochi întunecaţi, sunt cu tine.

Nu. Trebuie să vii cu mine până la capăt. Trebuie să te eliberezi.

Mi-o spusese deja de cel puţin douăzeci de ori. Nu avea cum să-mi scape stăruinţa gândurilor lui. Îmi sărea în ochi, iar insistenţa cu care îşi urmărea singurul scop mă uluia. Nu-i stătea în fire să urmărească o idee care nu avea nicio legătură cu mâncarea. Era un lucru hotărât de el şi de Burrich. Trebuia să merg cu el.

Nu-mi închipuiam ce voia să fac.

I-am explicat de nenumărate ori că trupul meu era prizonier, închis într-o cuşcă, aşa cum şi el fusese închis cândva. Mintea mea îl putea însoţi, cel puţin o vreme, dar eu nu puteam merge cu el aşa cum mă tot îndemna. De fiecare dată îmi spunea că el mă înţelege, eu eram acela care nu-l înţelegeam pe el. Şi acum o luam de la capăt.

L-am simţit cum caută să se liniştească. *Trebuie să vii cu mine, acum. Până la capăt. Înainte să vină ei să te trezească*.

Nu pot. Trupul meu e închis într-o cuşcă.

Renunţă! mă ispiti el sălbatic. *Eliberează-te*!

Ce?

Renunţă, eliberează-te, vino cu mine.

Adică să mor? *Să înghit otrava*?

Numai dacă trebuie. Dar fă-o acum, înainte ca ei să-ţi mai facă rău. Renunţă şi vino cu mine. Eliberează-te. Ai mai făcut-o o dată. Mai ţii minte?

Efortul de a înţelege ce voia să spună mă făcea şi mai conştient de legătura noastră. Durerea din trupul meu schilodit ieşea la suprafaţă şi mă bântuia. Undeva, zăceam ţeapăn de frig şi sufeream de durere. Undeva, fiecare răsuflare mă înjunghia în coaste. Am fugit din locul acela lângă trupul puternic şi solid al lupului.

Aşa, aşa. Renunţă. Eliberează-te. Eliberează-te.

Am înţeles dintr-odată ce vrea să-mi spună. Nu prea ştiam cum să fac şi nici nu eram sigur că pot. Cândva, da, îmi aminteam eu, renunţasem la trupul meu şi-l lăsasem în grija lui. Numai ca să mă trezesc peste câteva ore lângă Molly. Dar nu ştiam sigur cum reuşisem. Şi alta fusese situaţia. Îl lăsasem pe lup să mă păzească atunci când m-am dus cine ştie unde. De data asta, voia să-mi eliberez conştiinţa de trup. Să renunţ de bunăvoie la legătura dintre minte şi carne. Chiar dacă aş fi descoperit cum s-o fac, nu ştiam dacă am voinţa necesară.

Întinde-te şi mori, îmi spusese Burrich.

Da. Aşa. Mori dacă trebuie, dar vino cu mine.

Am luat o hotărâre bruscă. Încredere. Încrede-te în Burrich, încrede-te în lup. Ce aveam de pierdut?

Am inspirat adânc, m-am pregătit lăuntric ca pentru un salt în apă rece.

Nu. Nu, eliberează-te.

Mă eliberez, mă eliberez.

Am bâjbâit, am căutat legătura dintre mine şi trupul meu. Mi-am încetinit răsuflarea, mi-am încetinit bătăile inimii. Am respins senzaţia de durere, de frig, de înţepeneală. M-am ascuns în străfundurile mele.

Nu! *Nu*! urlă Ochi întunecaţi disperat. *La mine*! *Vino la mine, renunţă la asta, vino la mine*!

Dar am auzit paşi târşâiţi şi murmur de voci. Mă scutură un fior de groază şi, în ciuda voinţei mele, m-am ghemuit în mantia lui Brawndy. Un ochi a vrut să se deschidă puţin. Am văzut aceeaşi celulă luminată cu zgârcenie, aceeaşi

ferestruică zăbrelită. Mă străpungea o durere adâncă şi rece, mai vicleană decât foamea. Nu-mi rupseseră oasele, dar în mine se rupsese ceva. Ştiam prea bine.

Eşti înapoi în cuşcă! strigă Ochi întunecaţi. *Eliberează-te*! *Părăseşte-ţi trupul şi vino la mine*!

E prea târziu, am şoptit. *Fugi, fugi. Nu vreau să împărţim durerea.*

Nu suntem noi haită? Disperarea îmi răsuna în inimă ca urletul prelung al lupilor.

Erau la uşa mea, care stătea larg deschisă. Groaza mă prinse în fălci şi mă zgudui. Am fost gata, în clipa aceea, să-mi duc mâneca la gură şi să mestec cocoloşul din manşetă. Dar am strâns pacheţelul de hârtie în pumn şi m-am hotărât să uit de el.

Acelaşi bărbat cu torţa, aceleaşi două gărzi. Aceeaşi poruncă.

— Tu. În picioare.

Am lăsat să-mi cadă mantia lui Brawndy. Una dintre gărzi mai avea o brumă de omenie în ea şi păli. Celelalte două rămaseră nesimţitoare. Iar când nu m-am putut mişca destul de repede pentru ele, una mă apucă de braţ şi mă trase în picioare. Am urlat de durere; nu m-am putut abţine. Şi atunci am început să tremur de frică. Dacă nu eram în stare să-mi reţin urletele, cum mă voi putea apăra de Will?

Mă scoaseră din celulă şi am pornit pe coridor. Nu pot să spun că am mers. Vânătăile mi se întăriseră peste noapte. Bătaia îmi redeschisese rănile de sabie din braţul drept şi de pe coapsă. Şi acelea mă dureau din nou. Durerea devenise ca aerul, mă plimbam prin ea, o inspiram şi o răsuflăm. În mijlocul fostei camere a gărzilor, cineva m-a îmbrâncit şi am căzut. Am zăcut pe-o parte. Nu avea rost să încerc să mă ridic în capul oaselor; nu mai aveam demnitate pentru care să lupt. Mai bine să creadă că nu pot sta în picioare. Cât voi putea, voi sta nemişcat şi-mi voi aduna şi ultimul dram de a..... putere. Încet, anevoie, mi-am limpezit mintea şi am început să-mi clădesc zidurile în jurul ei. Din nou şi din nou, prin negura durerii, am trecut

peste zidurile ridicate de mine, întărindu-le, ascunzându-mă în spatele lor. Pe ele trebuia să le păzesc, nu trupul meu. În cameră, soldaţii se aliniară la perete. Se foiau şi şuşoteau între ei, aşteptând. Nu i-am luat în seamă. Pentru mine, lumea se învârtea în jurul zidurilor mele şi al durerii.

Un scârţâit, un curent de aer. Intrase Regal. Will venea în spatele lui, risipindu-şi nesăbuit forţa Meşteşugului. L-am simţit cum nu mai simţisem pe nimeni până atunci. Chiar şi fără să-l văd, îl simţeam, îi ghiceam forma, căldura Meşteşugului arzând în el. Era periculos. Regal credea că nu e decât o unealtă. M-a ispitit o mică satisfacţie ştiind că habar n-avea cât de primejdioasă e o asemenea unealtă.

Regal se aşează pe scaun. Cineva îi aduse o măsuţă. Se destupă o sticlă, apoi îmi ajunse în nări miros de vin. Durerea îmi ascuţise simţurile, făcându-le insuportabile. L-am auzit cum bea. Am refuzat să recunosc cât jinduiam după o înghiţitură.

— Vai de mine. Uitaţi-vă la el. Crezi că am întrecut măsura, Will?

Tonul vesel al lui Regal îmi spuse că luase şi altceva în afară de vin în ziua aceea. Fumariţă, poate? Atât de devreme? Lupul pomenise de ivirea zorilor... Regal nu se trezea niciodată în zori... mi se dereglase simţul timpului.

Will se apropie încet şi rămase în picioare lângă mine. N-am încercat să mă mişc ca să-i văd faţa. Am ţinut cu dinţii de ultimele mele puteri. Îmi trase un picior zdravăn şi am icnit, deşi n-aş fi vrut. Aproape în aceeaşi clipă, mă izbi cu Meşteşugul. De data asta, cel puţin, nu m-am clintit. Will inspiră scurt pe nas şi pufni. Se întoarse la Regal.

— Maiestate, i-ai schilodit trupul aproape fără să rişti să-i laşi urme care să se vadă şi peste o lună. Dar pe dinăuntru rezistă. Durerea îl distrage de la apărarea minţii, dar nu îi slăbeşte forţa Meşteşugului. Nu cred că îl vom învinge aşa.

— Nu te-am întrebat asta, Will! îl ocărî Regal cu asprime. Se foi, căutând o poziţie mai comodă. Of, ţine prea mult. Ducii mei şi-au pierdut răbdarea. Trebuie să

cedeze astăzi. Parcă îngândurat, îl întrebă pe Will: Aproape fără să risc, ai zis? Atunci ce propui să facem în continuare?

— Lasă-mă singur cu el. Pot scoate de la el ce doreşti.

— Nu. Regal îl refuză categoric. Ştiu ce vrei *tu* de la el. Nu vezi în el decât un burduf de vin umplut cu puterea Meşteşugului, pe care vrei să-l sorbi până la ultima picătură. Ei, poate că, la sfârşit, se va găsi o cale să-l secătuieşti. Dar nu încă. Vreau să stea în faţa ducilor şi să mărturisească singur că e trădător. Mai mult, vreau să se târască în genunchi în faţa tronului şi să implore milă. Îl voi face să-i denunţe pe toţi cei care m-au sfidat. El însuşi îi va acuza. Nimeni nu se va mai îndoi când vor auzi chiar din gura lui că sunt trădători. Să-l lăsăm pe ducele Brawndy să-şi vadă propria fiică acuzată, să lăsăm toată Curtea să audă că Lady Patience, care strigă întruna că apără dreptatea, a trădat ea însăşi coroana. Iar pe el... lumânăreasa aia, Molly.

Inima îmi sări din piept.

— Încă nu am găsit-o, stăpâne, îndrăzni Will.

— Taci! tună Regal. Parcă vorbise Shrewd. Nu-i da speranţe. Nu trebuie s-o găsim ca s-o numească el însuşi trădătoare. O s-o căutăm când o să avem timp. El poate să moară ştiind că va veni după el. Voi curăţa turnul de la grajduri până la vârf de toţi cei care au încercat să mă trădeze şi să mă sfideze!

Ridică pocalul pentru sine şi-l bău până la fund.

Semăna foarte bine, mi-am zis eu, cu regina Desire când se îmbăta. Pe jumătate un îngâmfat, pe jumătate un laş smiorcăit. Se temea de toţi cei pe care nu-i putea controla. Iar a doua zi se temea şi mai tare de cei pe care îi controla.

Trânti pocalul pe masă. Se lăsă pe spate în scaun.

— Deci. Să continuăm, da? Kelfry, ridică-l în picioare, să-l vedem şi noi.

Kelfry era un bărbat destoinic, căruia meseria nu-i aducea nicio bucurie. Nu era blând, dar nici mai aspru decât trebuia. Mă prinse de braţe de la spate ca să mă ţină drept. Nu învăţase meserie de la Hod. Dacă mi-aş fi dat

brusc capul pe spate, i-aş fi spart nasul şi poate câţiva dinţi din faţă. Mişcarea aceasta mi s-a părut cu o idee mai simplă decât să-mi ridic podeaua de sub picioare. Am stat cu mâinile adunate peste burtă, împingând durerea, adunându-mi puterile. După câteva clipe, am ridicat capul şi l-am privit pe Regal.

Mi-am plimbat limba prin gură, ca să-mi dezlipesc buzele de dinţi, şi apoi am încercat să vorbesc.

— Ţi-ai omorât propriul tată.

Regal înţepeni în scaun. Kelfry se încordă. M-am lăsat greu în braţele lui, obligându-l să-mi suporte toată greutatea.

— Serene şi Justin l-au omorât, dar la porunca ta, am spus încet.

Regal se ridică în picioare.

— Dar nu înainte de a-l găsi noi pe Verity. Am ridicat vocea. Efortul mă făcu să transpir. Verity trăieşte şi ştie totul. Regal venea spre mine, urmat de Will ca un căţel. M-am uitat repede la Will, mi-am încărcat vorbele de ameninţare: Şi despre tine ştie tot, Will. Absolut tot.

Garda mă ţinu când Regal îmi trase un dos de palmă. Al doilea îmi crăpă pielea umflată a feţei. Regal îşi luă avânt. M-am pregătit să-i primesc pumnul, am respins durerea, m-am ţinut bine, gata de atac.

— Atenţie! strigă Will şi sări să-l împingă pe Regal la o parte.

Îmi dorisem atât de mult să reuşesc, încât îmi ghicise intenţia cu Meşteşugul. Când Regal se lăsă într-o parte, m-am smuls din braţele gărzii, m-am ferit de lovitura lui, apoi l-am atacat. Cu o mână l-am prins de gât, ca să-i ridic faţa spre cealaltă, în care mototolisem pacheţelul de hârtie. Intenţia mea fusese să-i vâr otrava în nas şi în gură, în speranţa că va înghiţi destulă ca să-l omoare.

Will îmi strică planurile. Degetele mele umflate nu voiau să cuprindă gâtul lui Regal. Îl smulse din strânsoarea mea, îl trase la o parte. Însă când umărul i se ciocni de pieptul meu, m-am repezit la faţa lui şi i-am frecat hârtia ruptă şi praful fin de nas, de gură şi de ochi. În bună măsură,

praful se ridică şi pluti între noi. Will rămase cu răsuflarea tăiată din cauza gustului amar ca fierea, apoi ne-am prăbuşit amândoi, sub atacul gărzilor lui Regal.

Am vrut să leşin, dar n-am putut. Am fost lovit cu mâinile şi cu picioarele şi strâns de gât înainte ca strigătele turbate ale lui Regal - „Nu-l omorâţi! Nu-l omorâţi” - să fie luate în seamă de altcineva, în afară de mine. I-am simţit cum se ridică de pe mine, cum îl trag pe Will de sub mine, dar nu vedeam nimic. Sângele îmi acoperea faţa ca un giulgiu, lacrimile mi se amestecau cu el. Ultima mea şansă, şi dădusem greş. Nici măcar nu-l omorâsem pe Will. A, o să-i fie rău câteva zile, dar mă îndoiam că va muri. Auzeam glasuri mormăind deasupra lui.

— Atunci duceţi-l la un vraci, porunci Regal într-un sfârşit. Vedeţi dacă-şi dă seama ce-i cu el. L-aţi pocnit careva în cap cu piciorul?

Am crezut că vorbeşte despre mine, până când am auzit cum îl scot pe Will afară. Fie îi vârâsem pe gât mai multă otravă decât bănuisem, fie îi trăsese cineva un picior în cap. Poate că inhalase otrava în plămâni când rămăsese cu respiraţia întretăiată. Habar n-aveam ce efect ar avea asupra lor. A fost atât de bine să simt cum îi slăbeşte forţa Meşteşugului, ca şi cum m-ar fi lăsat durerea. Mi-am relaxat apărarea cu prudenţă. Parcă aş fi lăsat jos o greutate imensă. Un alt gând veni ca o binecuvântare. Ei nu ştiau ce se întâmplase. Nimeni nu văzuse hârtia şi praful, se petrecuse prea repede pentru ei. Poate că nici nu se vor gândi la otravă până nu va fi prea târziu.

— E mort bastardul? întrebă Regal nervos. Dacă e mort, vă atârn pe toţi în ştreang!

Cineva se aplecă degrabă lângă mine şi-mi puse două degete pe gât.

— Trăieşte, zise soldatul în scârbă, cam ţâfnos.

Regal va trebui să înveţe să nu-şi mai ameninţe propriile gărzi. Speram că-l va învăţa minte o săgeată înfiptă în spate.

Peste câteva minute, cineva aruncă o găleată de apă rece peste mine. Şocul îmi trezi durerile, accentuându-le. Am deschis un ochi. Primul lucru pe care l-am văzut a fost apă amestecată cu sânge în faţa mea. Dacă tot sângele era al meu, atunci era vai de mine. Ameţit, m-am întrebat al cui putea fi. Nu gândeam prea limpede. Timpul parcă trecea în salturi. Regal stătea deasupra mea, furios şi răvăşit, apoi, brusc, l-am văzut pe scaun. Când mă trezeam, când leşinam. Lumină, întuneric şi iarăşi lumină.

Cineva îngenunche lângă mine şi mă pipăi cu degete pricepute. Burrich? Nu. Acela era un vis de demult. Bărbatul de acum avea ochi albaştri şi vorbea pe nas, ca în Farrow.

— Pierde mult sânge, rege Regal. Dar se poate rezolva.

Mă apăsă pe frunte. Îmi duse o cană de vin îndoit cu apă la gură, apoi îmi turnă vinul pe gât. M-am înecat.

— Vedeţi? Trăieşte. Eu m-aş opri aici astăzi, Maiestate. Nu cred că va mai răspunde la vreo întrebare până mâine. Ar leşina încontinuu.

O părere calmă, de bun meseriaş. Cine-o fi fost mă întinse din nou pe podea şi plecă.

Mă scutură un spasm. Mă păştea o criză. Bine că scăpasem de Will. Nu credeam că-mi puteam păzi mintea dacă mă apuca o criză.

— Of, duceţi-l de-aici. Regal, scârbit şi dezamăgit. Pur şi simplu mi-am pierdut vremea astăzi.

Târşâi scaunul când se ridică. Ieşi din cameră izbind cu bocancii în podea.

Un soldat mă apucă de piepţii cămăşii şi mă trase în picioare. Nici măcar n-am putut urla de durere.

— Rahat idiot ce eşti, mârâi el către mine. Să nu cumva să mori! N-am de gând să-ncasez lovituri de bici din cauza ta.

— Halal ameninţare, Verde, îl luă în râs cineva. Ce-o să-i faci dacă moare?

— Gura! Doar nu crezi că spinarea ta o să scape necrestată. Hai să-l scoatem de-aici şi să curăţăm mizeria asta.

Celula. Peretele ei alb. Mă lăsaseră pe podea, cu spatele la uşă. Nu mi se părea corect din partea lor. Acum trebuia să mă răsucesc pe partea cealaltă ca să văd dacă mi-au lăsat apă.

Nu. Era prea mare efortul.

Acum vii?

Vreau foarte mult să vin, Ochi întunecaţi. Dar nu ştiu cum.

Preschimbătorul. Preschimbătorul! *Fratele meu*! *Preschimbătorul.*

Ce este?

Ai tăcut vreme îndelungată. Vii acum?

Am... tăcut?

Da. Am crezut că ai murit fără să vii la mine mai întâi. N-am putut ajunge la tine.

Probabil am avut un atac. N-am ştiut că m-a lovit. Dar acum sunt aici, Ochi întunecaţi. Chiar aici.

Atunci vino la mine. Grăbeşte-te, să nu mori înainte.

O clipă. Hai să ne asigurăm că e bine.

Am încercat să găsesc un motiv pentru care să nu fie bine. Ştiam că existaseră câteva, dar nu mi le aminteam. Preschimbătorul, aşa îmi spusese. Lupul meu, spunându-mi aşa, la fel cum bufonul şi Chade mă numiseră catalizator. Ei... A venit timpul să preschimb lucrurile pentru Regal. Ultimul lucru pe care îl puteam face era să mă asigur că mor înainte să mă învingă. Dacă trebuia să mă scufund, atunci să mă scufund singur. Nu voi rosti nicio vorbă care să întineze pe altcineva. Speram că ducii vor cere să-mi vadă cadavrul.

Mi-a luat o veşnicie să-mi duc mâna de la podea la piept. Aveam buzele crăpate şi umflate, iar dinţii mă dureau în gingii. Dar mi-am dus manşeta la gură şi am găsit cocoloşul învelit în frunză în interiorul materialului. Am muşcat din el cât de tare am putut, l-am supt. După o clipă, gustul cariymei îmi umplu gura. Era chiar plăcut. Înţepător. Când planta îmi amorţi durerea din gură, am putut să muşc mai tare din mânecă. Prosteşte, am fost

atent să nu mă înţep în ghimpele de porc. Nu voiam să mă pomenesc cu un spin în buză.

Doare rău când te înţepi.

Ştiu, Ochi întunecaţi.

Vino la mine.

Încerc. Mai lasă-mă o clipă.

Cum faci să-ţi părăseşti trupul? Am încercat să uit de el, să mă gândesc numai la mine şi la Ochi întunecaţi. Nas fin. Culcat lângă mine, mestecând sârguincios un cocoloş de zăpadă vârât între degetele mele de la picioare. Am gustat zăpada şi propria mea labă, ciupind-o cu dinţii şi curăţând-o cu limba. Am ridicat ochii. Se lăsa seara. În curând, va fi vreme numai bună de vânat. M-am ridicat şi m-am scuturat din tot trupul.

Aşa, mă încurajă Ochi întunecaţi.

Dar tot mai exista firul acela, senzaţia discretă a unui trup înţepenit şi dureros pe piatra rece. Numai gândul la el îl făcea şi mai adevărat. Îl cuprinse un tremur, zgâlţâindu-i oasele şi dinţii. Se apropia criza. Una foarte puternică, de data asta.

Dintr-odată, toate se petrecură cu multă uşurinţă. O alegere atât de uşoară! Părăseşte trupul vechi pentru cel nou. Oricum, nu te mai slujea prea bine. Închis într-o cuşcă. Nu are niciun rost să-l păstrezi. Nu are niciun rost să fii om. *Sunt aici*.

Ştiu. Hai să vânăm. Şi am vânat.

33. ZILELE LUPULUI

Exerciţiul de concentrare asupra ta e simplu. Nu te mai gândeşti la ceea ce ai de gând să faci. Nu te mai gândeşti la ceea ce tocmai ai făcut. Apoi nu te mai gândeşti că nu te mai gândeşti la acele lucruri. Atunci vei găsi clipa de Acum, timpul care se întinde cât veşnicia şi este, într-adevăr, singurul care există. Atunci, în locul acela, vei avea, în sfârşit, timp pentru tine.

Duci o viaţă neprihănită atunci când nu faci decât să vânezi, să mănânci şi să dormi. La urma urmei, nici nu ai nevoie de altceva. Alergam singuri, noi, Lupul, şi nu ne lipsea nimic. Nu jinduiam după vânat mai mare când ne ieşea în cale un iepure, nici nu-i pizmuiam pe corbii care veneau să ciugulească resturile lăsate de noi. Câteodată ne aminteam de alte vremuri şi de alte obiceiuri. Atunci ne întrebam de ce fuseseră atât de importante. Nu ucideam ceea ce nu puteam mânca şi nu mâncam ceea ce nu puteam ucide. Amurgurile şi zorii erau cele mai bune prilejuri de vânătoare, altele erau numai bune pentru dormit. În afara lor, timpul îşi pierdea rostul.

Pentru lupi, ca şi pentru câini, viaţa e mai scurtă decât pentru oameni dacă o măsori numărând zilele şi câte anotimpuri ai trăit. Dar în doi ani un pui de lup face cât un om în douăzeci. Atunci i se împlineşte trupul şi e în deplinătatea forţelor, învaţă tot ceea ce trebuie să ştie ca să fie vânător, pereche sau conducător. Lumânarea vieţii lui arde mai repede şi mai intens decât a omului. În zece ani, el face cât un om în cincizeci sau şaizeci. Un an pentru lup e un deceniu pentru om. Timpul nu se zgârceşte când trăieşti întotdeauna clipa de Acum.

Aşadar, ştiam când e zi şi când e noapte, când ne e foame şi când suntem sătui. Bucurii şi surprize sălbatice. Înhaţă un şoarece, aruncă-l în sus, mănâncă-l după ce-i rupi gâtul. Ce bine! Să sperii un iepure, să alergi după el

în timp ce se fereşte şi fuge în cerc, apoi, pe neaşteptate, să măreşti pasul şi să-l prinzi într-un vârtej de zăpadă şi blană. Zgâlţâitura cu care îi rupi gâtul, apoi mâncatul pe îndelete, spintecatul burţii şi amuşinatul măruntaielor calde, carnea de pe pulpe, ronţăitul oaselor fragede. Îmbuibare şi somn. Trezirea şi iar la vânătoare.

Urmărim o căprioară pe iazul îngheţat, ştiind că nu o putem ucide, dar ne place să vânăm. Când se sparge gheaţa şi căprioara cade, îi dăm târcoale, o înconjurăm, o înconjurăm la nesfârşit, în timp ce ea loveşte gheaţa cu copitele şi reuşeşte să iasă la suprafaţă, prea ostenită ca să fugă de dinţii care-i retează tendoanele de la genunchi, de colţii care i se înfig în gât. Mâncăm pe săturate din carcasă, nu o dată, ci de două ori. Vine furtuna cu lapoviţă şi ne goneşte în vizuină. Dormim comod, cu botul la coadă, în timp ce vântul flutură stropii de gheaţă şi apoi zăpada din faţa vizuinii. Ne trezim în sclipirea palidă a zorilor pe stratul alb. Săpăm prin nămeţi ca să ieşim din vizuină şi să adulmecăm aerul curat al zilei care tocmai se sfârşeşte. Mai e carne pe căprioară, roşie şi dulce, îngheţată, numai să fie scoasă din zăpadă. Ce poate fi mai mulţumitor decât să ştii că te aşteaptă carnea s-o mănânci?

Vino.

Ne oprim. Nu, ne aşteaptă carnea. Mergem mai departe.

Vino acum. *Vino la mine*. *Am carne pentru tine*.

Avem deja carne. Mai aproape de noi.

Ochi întunecaţi. *Preschimbătorule*. *Te cheamă Inima Haitei*.

Ne oprim din nou. Ne scuturăm trupurile. Nu e bine. Şi ce e Inima Haitei pentru noi? El nu e haită. Ne îmbrânceşte. Este carne mai aproape. S-a hotărât. Mergem la marginea iazului. Aici. Undeva pe-aici. Aha. Sapă după ea în zăpadă. Ciorile vin să ne privească, aşteptând să terminăm.

Ochi întunecaţi. *Preschimbătorule*. *Haide*. *Vino acum*. *În curând va fi prea târziu*.

Carnea e îngheţată, proaspătă şi roşie. Întoarcem capetele ca să tăiem carnea de pe oase cu dinţii din spate. O cioară zboară până jos pe zăpadă, în apropiere.

Ţop, ţop. Îşi lasă capul pe-o parte. În glumă, ne repezim la ea, o gonim. Carnea noastră, toată. Zile şi nopţi de carne.

Vino. *Te rog*. *Vino*. *Te rog*. *Vino curând*, *vino acum*. *Întoarce-te la noi*. *Avem nevoie de tine*. *Vino*. *Vino*.

Nu pleacă. Ne lăsăm urechile pe spate, dar tot îl auzim, *vino*, *vino*, *vino*. Ne fură plăcerea de a devora carnea cu scheunatul lui. Destul. Am mâncat destul deocamdată. Vom pleca, numai ca să-l liniştim.

Bine. *E bine*. *Vino la mine*. *Vino la mine*.

Înaintăm prin întunericul tot mai des. Un iepure se ridică dintr-odată în două labe, o tuleşte prin zăpadă. Să-l urmărim? Nu. Avem burţile pline. Mergem mai departe. Întâlnim o cărare de om, o bucată de pământ pustie sub cerul nopţii. O străbatem repede, mergem prin pădurea de la marginea ei.

Vino la mine. *Vino*. *Ochi întunecaţi*, *Preschimbătorule*, *te chem*. *Vino la mine*.

Pădurea se termină. Sub noi se vede o pantă de deal despădurită şi, dincolo de ea, un loc neted şi pustiu, nepăzit sub cerul întunecat. Prea deschis. În zăpada smălţuită nu se văd urme, dar la poalele dealului sunt oameni. Doi. Inima Haitei sapă, celălalt se uită. Inima Haitei sapă repede şi sârguincios. Scoate aburi pe gură. Celălalt are o lumină, una prea puternică, trebuie să mijeşti ochii dacă vrei să vezi. Inima Haitei nu mai sapă. Se uită în sus, la noi.

Vino, zice. *Vino*.

Sare în groapa pe care a săpat-o. E pământ negru, bolovani îngheţaţi pe zăpada curată. Cade cu un trosnet, cum trosnesc de copac coarnele de cerb. Se ghemuieşte şi se aude o pocnitură. Foloseşte o unealtă care pocneşte şi crapă. Ne aşezăm să-l privim, cu coada peste labele din faţă, ca să ni le încălzim. Ce legătură are asta cu noi?

Suntem îmbuibaţi, putem să ne ducem la culcare. Inima Haitei priveşte dintr-odată spre noi prin noapte.

Aşteaptă. Încă puţin. Aşteaptă.

Mârâie către celălalt, care luminează groapa. Inima Haitei se îndoaie de spate şi celălalt se apleacă să-l ajute. Trag ceva afară din groapă. Mirosul ne ridică blana de la ceafă. Ne întoarcem, fugim în salturi, în cerc, nu putem pleca. Simţim teamă, primejdie, ameninţarea durerii, a singurătăţii, a sfârşitului.

Vino. Vino jos la noi, vino jos. Avem nevoie de tine acum. A sosit timpul.

Acesta nu e timpul. Timpul se află peste tot, întotdeauna. Ai nevoie de noi, doar poate că noi nu vrem să fie nevoie de noi. Avem carne şi un loc cald în care să dormim, chiar şi carne pentru mai târziu. Cu burta plină şi cu vizuina caldă, ce ne mai trebuie? Totuşi, ne vom apropia. Vom adulmeca, vom vedea ce anume ameninţă şi cheamă. Târâş, cu coada jos, alunecăm în jos, pe deal.

Inima Haitei şade în zăpadă cu el în braţe. Îi face semn celuilalt să plece, iar celălalt păşeşte înapoi, înapoi, înapoi, luând cu el şi lumina dureroasă. Mai aproape. Am lăsat dealul în urmă, suntem descoperiţi, fără adăpost. Avem mult de alergat, dacă suntem ameninţaţi. Dar nimic nu se mişcă. E numai Inima Haitei şi lucrul acela din braţele lui. Îl scutură ca şi cum se joacă cu prada. Apoi îl freacă, îşi mişcă mâinile pe el cum îşi plimbă lupoaica dinţii pe pui, să-l scape de purici. Cunoaştem mirosul. Ne apropiem. Suntem tot mai aproape. Mai avem doar un salt.

Ce vrei? îl întrebăm.

Vino înapoi.

Am venit.

Vino înapoi aici. Preschimbătorule. Stăruie. *Vino înapoi aici*. Ridică un braţ, ţine mâna sus. Ne arată un cap clătinându-se pe umeri. Îi întoarce capul, ca să-i vedem faţa. Nu o cunoaştem.

Acela?

Acesta. E al tău, Preschimbătorule.

Miroase urât. E carne stricată, nu ne trebuie. La iaz este carne mai bună decât asta.

Vino aici. Vino mai aproape.

Nu e o idee bună. Nu ne vom apropia mai mult. Se uită la noi şi ne priveşte cu privirea. Se îndreaptă spre noi, cu el în braţe. Îi tresaltă în braţe.

Încet. Încet. E al tău, Preschimbătorule. Vino mai aproape.

Mârâim, dar nu întoarce privirea. Ne ghemuim, coada pe burtă, vrem să plecăm, dar el e puternic. Îi ia mâna şi ne-o pune pe cap. Ne ţine de ceafă ca să ne liniştească.

Vino înapoi. Trebuie să vii înapoi. E atât de încăpăţânat.

Ne ghemuim la pământ, ne vârâm ghearele în pământul nins. Ne încordăm spatele, încercăm să ne retragem, ne străduim să facem un pas înapoi. El tot ne ţine de ceafă. Ne adunăm puterile ca să ne răsucim şi să fugim.

Lasă-l să plece, Ochi întunecaţi. Nu e al tău. O umbră de ameninţare în cuvintele lui, ochii lui ne fixează prea adânc.

Nici al tău nu e, spune Ochi întunecaţi.

Atunci, al cui sunt?

O clipă de nedumerire, de clătinare între două lumi, două realităţi, două trupuri. Apoi un lup se răsuceşte şi fuge cu coada între picioare, peste zăpadă, goneşte singur, fuge de prea mult necunoscut. În vârful dealului se opreşte, ridică botul spre cer şi scoate un urlet. Un urlet împotriva nedreptăţii.

Nu-mi amintesc nimic despre mormântul îngheţat. Îmi amintesc doar un fel de vis. Tremuram de frig, eram ţeapăn, iar gustul aspru al rachiului îmi ardea nu numai gura, ci şi măruntaiele. Burrich şi Chade nu voiau să mă lase singur. Nu le păsa că mă doare, îmi frecau întruna mâinile şi picioarele, nu se uitau la vânătăile vechi, la crustele de pe braţele mele. Şi, de câte ori închideam ochii, Burrich mă apuca şi mă scutura ca pe-o cârpă. „Nu mă lăsa, Fitz”, repeta el întruna. „Nu mă lăsa. Hai, băiete. N-ai murit.” Apoi mă îmbrăţişa dintr-odată, frecându-şi barba aspră de a mea, umezindu-mi obrazul cu lacrimi

fierbinţi. Mă legăna înainte şi înapoi, stând în zăpadă la marginea mormântului meu. „N-ai murit, fiule. N-ai murit.”

EPILOG

Era un lucru pe care Burrich îl ştia de la bunica lui. Povestea unei femei înzestrate cu Har, care îşi părăsea trupul pentru o zi sau două şi pe urmă se întorcea în el. Burrich i-a spus povestea lui Chade, iar Chade a pregătit otrăvurile care aveau să mă ducă la un pas de moarte. Mi-au spus că nu murisem, că trupul meu doar înţepenise, ca şi cum ar fi fost mort.

Eu nu îi cred.

Şi aşa am ajuns să trăiesc încă o dată, în trup de bărbat, deşi mi-au trebuit câteva zile ca să-mi aduc aminte că fusesem om. Câteodată mă îndoiesc şi acum.

Nu am revenit la viaţa de dinainte. Viaţa mea ca FitzChivalry zăcea printre ruine fumegânde, în trecut. Dintre toţi oamenii, numai Burrich şi Chade ştiau că nu murisem. Dintre cei care mă cunoscuseră, puţini zâmbeau la amintirea mea. Regal mă omorâse în toate felurile care aveau importanţă pentru mine ca om. Să mă arăt celor care m-au iubit, să stau în faţa lor în trup de om nu ar fi însemnat decât să le fac dovada vrăjitoriilor cu care mă mânjisem.

Murisem în celula mea, la o zi sau două după ultima bătaie. Ducii s-au înfuriat la culme auzind de moartea mea, dar Regal a venit cu destui martori şi dovezi ale Harului meu spurcat ca să iasă basma curată. Cred că gărzile lui au scăpat de pedeapsa cu biciul, depunând mărturie că îl atacasem pe Will cu Harul şi că din cauza aceasta zăcuse bolnav atâta vreme. Au spus că fuseseră nevoiţi să mă bată ca să-l poată desprinde pe Will de Harul meu. În faţa atâtor mărturii, ducii nu numai că m-au abandonat, dar au participat şi la încoronarea lui Regal, şi la ungerea Lordului Bright cârmuitor al castelului Buckkeep şi al întregii coaste din Buck. Patience i-a implorat să nu-mi ardă trupul, ci să fie îngropat întreg. Lady Grace a pus şi ea o vorbă bună pentru mine, spre marea nemulţumire a

soţului ei. Numai ele două au rămas de partea mea, în ciuda dovezilor aduse de Regal că eram mânjit de Har. Nu cred că Regal mi-a cruţat cadavrul din consideraţie pentru ele, ci pentru că, eu murind înainte de vreme, n-a mai avut parte de spectacolul spânzurării şi arderii mele. Frustrat că nu se poate răzbuna cum vrea, pur şi simplu nu l-am mai interesat. A plecat din Buckkeep la Tradeford, în centrul regatului. Patience mi-a cerut trupul ca să mă îngroape.

La această viaţă m-a trezit Burrich, o viaţă în care nu mai rămăsese nimic pentru mine. Nimic în afară de regele meu. Cele Şase Ducate aveau să se destrame în lunile următoare, piraţii aveau să ne cucerească porturile după bunul lor plac, oamenii erau goniţi din casele lor sau luaţi ca sclavi, în vreme ce duşmanii prindeau cheag în locul lor. Neoamenii se înmulţeau. Dar, aşa cum făcuse prinţul meu, Verity, am întors spatele la toate acestea şi am plecat în inima regatului. El a plecat ca să fie rege, iar eu, urmându-mi regina, ca să-mi caut regele. Au urmat zile grele.

Cu toate acestea, şi acum, când durerea mă apasă grea şi niciuna dintre ierburi nu o potoleşte, când mă gândesc la trupul care îmi ţine sufletul prizonier, îmi aduc aminte de zilele în care am fost Lup şi nu mi se pare că am trăit aşa doar câteva zile, ci o viaţă întreagă. Amintirea lor îmi aduce mângâiere, dar mă şi ademeneşte. Vino, vânează cu mine, îmi şopteşte ispita în suflet. Uită de durere şi trăieşte-ţi viaţa din nou. Cunosc un loc în care nu există timp, ci doar clipa de acum, iar hotărârile sunt uşor de luat şi sunt numai ale tale.

Lupii nu au regi.